عنوان: **راهنمای آموزشی رایگان entity framework**
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۸۷/۰۹/۱۶ ۱۷:۳۵:۲۵
آدرس: www.dotnettips.info
برچسب‌ها: Entity framework

در حین
وبگردی‌های روزانه به مرجع آموزشی رایگان 500 صفحه‌ای زیر برخوردم، گفتم شاید برای شما هم جالب توجه باشد:

Entity Framework learning guide

1. Introduction to Entity Framework

2. Modeling Entities

3. Eager and Lazy Loading entities and Navigation properties

4. Views

5. Inheritance

6. Working with Objects

7. Improving Entity framework performance

8. Inserting, Updating and Deleting entities and associations

9. Querying with Linq to entities

10. Concurrency and Transactions

11. Consuming Stored Procedures

12. Mapping Crud Operations to Stored Procedure

Download

نظرات خوانندگان

نویسنده: hajloo
تاریخ: ۱۳۸۷/۰۹/۱۷ ۱۱:۲۹:۰۰

خوب بود - گرچه هنوز نخوندم ولی اصولا از این جور موارد خوشم میاد . دست شما درد نکنه

نویسنده: مهدی پایروند
تاریخ: ۱۳۸۸/۰۵/۰۴ ۱۰:۲۰:۵۳

سلام برای دانلود به کجا باید مراجعه کرد.
ممنون

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۸۸/۰۵/۰۴ ۱۰:۴۰:۴۲

فایل هنوز در همان آدرس download داده شده موجود است. فقط دانلود منیجر خود را خاموش کنید تا ابتدا به صفحه مربوطه هدایت شوید و بعد دریافت فایل.

نویسنده: مهدی پایروند
تاریخ: ۱۳۸۸/۰۵/۰۵ ۱۲:۵۹:۴۸

سلام من منظورم از دانلود خود EF بوده البته ببخشید که زیاد سوال میکنم، در ضمن آدرسش اینه:
http://www.microsoft.com/downloads/details.aspx?FamilyId=09A36081-5ED1-4648-B995-6239D0B77CB5&displaylang=en
ممنون

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۸۸/۰۵/۰۵ ۱۳:۴۵:۵۳

EF کامل به همراه SP1 ویژوال استودیو 2008 ارائه می‌شود.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۸۸/۰۵/۰۵ ۱۳:۴۷:۳۶

برای اطلاعات بیشتر:
http://blogs.msdn.com/adonet/archive/2008/08/11/what-s-new-in-the-vs-2008-sp1.aspx

نویسنده: farbod
تاریخ: ۱۳۸۹/۰۹/۱۱ ۰۲:۲۰:۰۲

سلام
چندتا سئوال مفهومی در مورد EF دارم.
از بین روشهای database First ، model first و poco ، شما کدام رو توصیه می کنید و از کدام استفاده می کنید؟
از چه روشی برای حفظ داده های DB ، بعد از تغییر model استفاده می کنید.چون به طور پیش فرض DB دوباره ساخته می شود.
اگه لطف کنید کمی در مورد معماری لایه های برنامه هایی که از EF استفاده می کنند هم صحبت کنید متشکر میشم.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۸۹/۰۹/۱۱ ۱۰:۲۷:۳۵

تمرکز اصلی نگارش بعدی EF روی روش Code first است و فعلا باید منتظر باشید تا با یک فریم ورک پخته مواجه شوید. در حال حاضر (مطابق تاریخ نگارش این مطلب) روش database first در EF ارجح است (و پخته) و اگر اصرار دارید که حتما code first کار کنید به NHibernate مهاجرت کنید.
برای لایه بندی با هر ORM ایی که کار می‌کنید (فرقی نمی‌کند که چه نامی دارد)، باید از الگوی Repository استفاده کنید (یک مطلب در این مورد در سایت هست). این مورد چند مزیت دارد:
- کد شما به یک ORM خاص وابسته نمی‌شود.
- چون از اینترفیس برای تعریف Repository استفاده می‌شود راحت می‌شود برای آن Mock نوشت و راحت Unit testing را روی آن پیاده سازی کرد؛ با توجه به اینکه در Unit test نباید از مرزهای برنامه خارج شد و اگر خارج شدید این نوع آزمایشات Integration test نام دارند و نه Unit test . با Mocking یک repository می‌شود دیتابیسی را در حافظه تشکیل داد و تست کرد.
- در این حالت DAL همان ORM شما است. Repository همان BLL خواهد بود و برای جدا سازی کدها از لایه نمایشی از یکی از الگوهای MVVM یا MVC یا MVP استفاده کنید.

برای به روز رسانی هم در روش database first بهتر است هر آنچه که در فایل edmx شما است حذف کنید و بعد مجددا ایجاد کنید. به این صورت مشکلات به روز رسانی مدل را اصلا نخواهید داشت.
در حالت‌های دیگر هم امکان تهیه اسکریپت پیش بینی شده. شما می‌تونید بر اساس اسکریپت تولیدی بانک اطلاعاتی را به روز کنید.

نویسنده: farbod
تاریخ: ۱۳۸۹/۰۹/۱۱ ۱۳:۵۲:۵۵

واقعا از توجه و پاسخ کاملتون متشکرم

عنوان: **یکسان سازی "ی" و "ک" دریافتی در حین استفاده از Entity framework**
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۸۹/۰۷/۱۱ ۲۲:۵۸:۰۰
آدرس: www.dotnettips.info
برچسب‌ها: Entity framework

در مورد یکسان سازی ی و ک در حین استفاده از WCF RIA Services پیشتر مطلبی را در این سایت خوانده بودید . جهت تکمیل این بحث، بسط این روش به Entity framework به صورت زیر خواهد بود:

```
using System.Data;
using System.Data.Objects;
using System.Linq;
using System.Reflection;

namespace EfExt
{
   public static class CorrectYeKe
   {
       public static void ApplyCorrectYeKe(this ObjectContext ctx)
       {
           if (ctx == null)
               return;

           //پیدا کردن موجودیت‌های تغییر کرده
           var changedEntities = ctx.ObjectStateManager.GetObjectStateEntries(
               EntityState.Added | EntityState.Modified
               );

           foreach (var entity in changedEntities)
           {
               if (entity.Entity == null) continue;

               //یافتن خواص قابل تنظیم و رشته‌ای این موجودیت‌ها
               var propertyInfos = entity.Entity.GetType().GetProperties(
                   BindingFlags.Public | BindingFlags.Instance
                   ).Where(p => p.CanRead && p.CanWrite && p.PropertyType == typeof(string));

               var pr = new PropertyReflector();

               //اعمال یکپارچگی نهایی
               foreach (var propertyInfo in propertyInfos)
               {
                   var propName = propertyInfo.Name;
                   var val = pr.GetValue(entity.Entity, propName);
                   if (val != null)
                   {
                       pr.SetValue(
                           entity.Entity,
                           propName,
                           val.ToString().ApplyUnifiedYeKe());
                   }
               }
           }
       }
   }
}
```

ابتدا موجودیت‌های تغییر کرده یافت خواهند شد (اگر از self tracking entities استفاده می‌کنید استفاده از Context.DetectChanges پیش از فراخوانی این متد ضروری خواهد بود)، سپس در این لیست در مورد تک تک اشیاء، خواص رشته‌ای که readonly نیستند یافت شده و ی و ک آن‌ها یک دست می‌شوند.
محل اعمال آن هم باید پیش از فراخوانی Context.SaveChanges باشد.

سورس این کتابخانه را از اینجا می‌توانید دریافت کنید.

نظرات خوانندگان

نویسنده: Katrina
تاریخ: ۱۳۸۹/۰۷/۱۹ ۰۹:۴۲:۰۹

ممنون!

نویسنده: حسین مرادی نیا
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۰۷ ۲:۳

توی حالت CodeFirst جای مناسب پیاده سازی این متد کجاست؟!
چی پیشنهاد میدید؟!
ممنون

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۰۷ ۸:۳۱

به قسمت tracking سری code first مراجعه کنید. در آنجا به صورت اختصاصی بحث شده (مثال ب آن).
همچنین:

```
((IObjectContextAdapter)db).ObjectContext.ApplyCorrectYeKe()
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۲۵ ۱۳:۲۳

آپلود مجدد سورس مطلب
EfExt_2.zip

عنوان: **نقدی بر کتاب «مرجع کامل entity framework 4.1»**
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۰/۰۵/۲۴ ۰۹:۱۵:۰۰
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework

کتاب « مرجع کامل entity framework 4.1 » نوشته‌ی آقای راد نزدیک به یک ماهی است که منتشر شده است. فرصتی پیدا شد تا این کتاب حدودا 260 صفحه‌ای را مطالعه کنم و در ادامه توضیحاتی را پیرامون آن مطالعه خواهید کرد.

بررسی کتاب

در عنوان کتاب ذکر شده «مرجع کامل»؛ ولی خوب، 260 نمی‌تونه مرجع کامل باشه. بنابراین کمی رعایت اعتدال در کارهای بعدی لازم به نظر می‌رسد. همچنین یک مورد را هم همیشه در نشر کتب تخصصی در نظر داشته باشید: «ذکر شماره نگارش محصول» مورد نظر در عنوان کتاب، خیلی سریع کار شما را از مد افتاده خواهد کرد. خیالتان راحت باشد تا یک سال دیگر همینطور این شماره‌ها افزایش پیدا می‌کنند. خریداری هم که آنچنان اطلاعاتی از کل کار نداشته باشد، بر اساس همین شماره و بدون مطالعه متن، از خرید کتاب امتناع خواهد کرد.

فصل اول این کتاب به معرفی تاریخچه‌ی EF و لزوم استفاده از آن می‌پردازد. همچنین خلاصه‌ای از قابلیت‌های آن‌را همانند روش‌های database first ، model first و code first بیان می‌کند.
تمرکز فصل دوم بر نحوه‌ی استفاده از روش‌های model first و database first است به همراه نحوه‌ی تولید اسکریپت بانک اطلاعاتی در حالت model first.
فصل سوم کتاب به مرور جزئیات طراح EF در ویژوال استودیو جهت کار بهتر با موجودیت‌ها اختصاص دارد.
در فصل چهارم با روش‌های کوئری نویسی در EF آشنا خواهید شد. همچنین بر روی مباحث اجرای به تعویق افتاده و مفهوم آن هم بحث شده که بسیار ارزشمند است.
فصل پنجم کتاب به مباحث ثبت، حذف و به روز رسانی اطلاعات توسط EF اختصاص دارد. همچنین یک سری مباحث همانند سطح اول caching در NHibernate که در EF هم وجود دارد، بررسی شده است که البته نام آن در اینجا Object state و entity state است.
در فصل ششم در مورد نحوه‌ی نگاشت رویه‌های ذخیره شده SQL Server به اشیاء دات نتی بحث شده همچنین نحوه‌ی اجرا و استفاده از آن‌ها
فصل هفتم کتاب به ارتباطات بین موجودیت‌ها یا همان مباحث one to many و امثال آن اختصاص دارد به همراه نحوه‌ی تنظیمات آن در طراح EF در VS.NET
در فصل هشتم، به قالب‌های T4 پرداخته شده. ابتدا معرفی، سپس آشنایی با Syntax و نهایتا نحوه‌ی دستکاری و سفارشی سازی قالب‌های پیش فرض T4 مرتبط با EF ارائه شده‌اند.
فصل نهم به بررسی کاملتر مبحث model first که در فصل دوم معرفی شده می‌پردازد. ایجاد موجودیت‌ها، نحوه‌ی تعریف ارتباطات و نهایتا ایجاد بانک اطلاعاتی از روی آن
فصل دهم آن به مباحث جدید EF در مورد Code first اختصاص دارد. این فصل واقعا ارزشمند است چون ... نتیجه‌ی تحقیق بوده نه ترجمه. تقریبا با تمام تاریخچه‌ی مرتبط با code first در EF، محل‌های دریافت فایل‌ها، ابزارهای کمکی، روش‌های کوئری گرفتن،نحوه‌ی ایجاد بانک اطلاعاتی از روی کد، تعیین اعتبار و غیره در طی یک فصل آشنا خواهید شد.
در فصل یازدهم آن مروری بر WCF Data services و پروتکل OData صورت گرفته است. نحوه‌ی ایجاد و سپس فراخوانی آن توسط یک کلاینت. در عنوان کتاب ذکر شده : «مرجع»، بنابراین به دنبال یک کتاب خودآموز قدم به قدم نباشید. این کتاب بیشتر به «معرفی» امکانات موجود در EF در طی 260 صفحه می‌پردازد که الزاما با توجه به تعداد صفحات کتاب، بعضی از موارد آن مانند این فصل آخر، از عمق لازم برخوردار نیستند ولی، حداقل سرنخ را به دست شما خواهند داد.

مزایا:
به روز بودن مطالب آن

آشنایی و تسلط مؤلف/مترجم به مطالبی که تهیه کرده. این مورد در فصل دهم آن مشهود است.
زبان فارسی (بله! خیلی مهمه! هستند کسانی که چند گیگ، ببخشید چند صد گیگ (!)، eBook به زبان انگلیسی دارند ولی حتی یکی از آن‌ها را هم تمام نکرده‌اند)
متن روان و سلیس
کیفیت خوب کتاب، صفحه بندی و امثال آن

معایب:
قیمت نزدیک به 8000 تومان برای کتاب 260 صفحه‌ای به نظر زیاد است. البته با بالا رفتن قیمت‌ها (برای مثال 4 برابر شدن قیمت یک عدد نان لواش از سال قبل تا به امسال!)، بالاخره ... خوب این مسایل را هم به همراه خواهد داشت.
تصاویر موجود در کتاب عموما بیش از اندازه کوچک شده‌اند. این مورد خواندن تعدادی از آن‌ها را با مشکل مواجه کرده است.
در مورد متد الحاقی معروف Include در EF من مطلبی را در این کتاب پیدا نکردم. این مورد به بحث عدم نیاز به join نویسی صریح در EF مرتبط می‌شود.
در مورد نحوه‌ی استفاده از EF با سایر بانک‌های اطلاعاتی بحث نشده. کتاب فقط به SQL Server منحصر است.
در یکی از فصل‌ها به الگوی Repository در حد نامبردن اشاره شده. این مورد برای خواننده‌ای که اطلاعاتی از موضوع ندارد، کافی نیست. می‌شد یک فصل را به آن اختصاص داد.

در کل خواندن کتاب «معرفی» EF 4.1 ، به کسانی که با Silverlight و WCF RIA Services سر و کار دارند (و کوئری‌های آن برایشان کمی گنگ است) و همچنین عموم علاقمندانی که می‌خواهند جایگزینی برای ADO.NET (در یک سطح بالاتر از آن البته) پیدا کنند توصیه می‌شود.

در حاشیه!

شاید بپرسید چرا این کتاب در 260 صفحه و چرا فقط در 1000 نسخه منتشر شده است. چرا اینقدر تعداد کتاب‌های تخصصی کم است. چرا بیشتر تمایل به چاپ کتاب‌های نصب ویندوز و امثال آن است تا مثلا کتاب EF 4.1 یا خدای نکرده NHibernate ! پاسخ هم در یک جمله خلاصه می‌شود: «نگرانی ناشر از بازگشت سرمایه»
این شما هستید که با پشتیبانی خود می‌توانید این امیدواری را به ناشرین کشور بدهید تا «جرات کنند» بیشتر به طرف کتاب‌های تخصصی بروند و این پشتیبانی با صرفا گفتن چقدر عالی، دست شما درد نکنه، خیلی خوب بود، باز هم از این کارها بکنید، معنا پیدا نمی‌کند! باید لطف کنید و «خرید کنید». هیچ راه دیگری هم ندارد. الان چند عدد کتاب ASP.NET MVC 3.0 در کشور به زبان فارسی وجود دارد؟ چند عدد کتاب تخصصی SQL Server 2008 R2 را می‌توانید پیدا کنید؟ در مورد کتابخانه پردازش موازی دات نت 4 چطور؟ و ...
البته منهای نگرانی این بحث بازگشت سرمایه ، یک مورد دیگر هم سبب این نوع تاخیرها هست. یادم میاد کتاب الگوهای طراحی برنامه نویسی شیءگرا در سی شارپ رو که چند سال قبل به ناشر دادم نحوه‌ی پرداخت آن به این صورت بود: نزدیک به 10 درصد پشت جلد، در طی چند قسط، آن هم 6 ماه پس از انتشار عمومی کتاب! خوب همین شد که من دیگر به طرف این کار نرفتم. چون واقعا نوشتن، یک «کار» کامل است. باید وقت گذاشت (6 ماه حداقل یا بیشتر)، تحقیق کرد، ریاضت کشید و دست آخر 6 ماه پس از انتشار کتاب ... با توجه به اینکه کتاب رو که الان شما به دست ناشر می‌دید شاید یکسال دیگر منتشر شود (بسته به تعداد کاری که در دست دارد).
در هر حال، با تمام این تفاسیر، هستند کسانی که «امیدوارانه» نسبت به نوشتن کتاب‌های تخصصی مانند « مرجع کامل entity framework 4.1 » اقدام می‌کنند و شما هم حداقل کاری که می‌توانید جهت حمایت از این نوع حرکات بکنید، «خرید است». در غیراینصورت مدام اینطرف اونطرف ننویسید که چرا کتاب WPF 4.0 یا WCF 4.0 به زبان فارسی نداریم. پشتیبانی نمی‌کنید؟! خوب ... نداریم! «همین!»
یک مورد دیگر هم هست البته. عده‌ای هستند که مثلا کلاس‌های میلیونی، جهت آموزش این مباحث برگزار می‌کنند. خوب این‌ها هم مسلما خوشحال نخواهند شد که مثلا کتاب WCF 4.0 و مباحث SOA مرتبط با آن به زبان فارسی منتشر شود یا حتی در این زمینه پیش قدم شوند. این هم هست!

نظرات خوانندگان

نویسنده: Mohsen
تاریخ: ۱۳۹۰/۰۵/۲۴ ۰۹:۵۶:۰۱

باید از آقای راد ممنون بود که با اوضاع تالیف در این حوزه ، دست به چنین کاری زده اند!برای شما و ایشون آرزوی موفقیت روز افزون میکنم.
(در مورد نوشتن ویرایش محصول هم حق با شماست،متاسفانه بیشتر خریداران به طراحی جلد و جدید بودن کتاب توجه میکنند تا محتوای آن!کتابهای بسیاری هستند که باید گفت افتضا ترجمه شدند ولی فروش بدی نداشتند!)

نویسنده: بهروز راد
تاریخ: ۱۳۹۰/۰۵/۲۴ ۱۴:۱۰:۰۴

مرسی وحید جان از نقد خوب و آگاهانت.
قیمت 7800 تومانی به دلیل قیمت بالای کاغذ هست که باعث شده ناشران بسیاری متضرر بشن.
در قسمت "در حاشیه" هم واقعاً حرف دل من رو زدی. شرایط کتاب حاضر دقیقاً همان طور هست که گفتی.
سعی می کنم در ویرایش دوم نقایصی که گفتی رو بر طرف کنم.

ممنون و موفق باشی.

نویسنده: Vzsoft
تاریخ: ۱۳۹۰/۰۵/۲۴ ۱۴:۳۸:۱۳

سلام

سایتی هست که بشه به صورت آنلاین کتاب و تهیه کرد
در شهرستان این کتاب موجود نیست
ممنون

نویسنده: بهروز راد
تاریخ: ۱۳۹۰/۰۵/۲۴ ۱۴:۴۳:۲۲

بله. لینک به سایتی که نحوه ی خرید کتاب در اون هست توسط آقای نصیری در ابتدای پست ایشون آورده شده.

نویسنده: Ahmad_Akbari2008
تاریخ: ۱۳۹۰/۰۵/۲۵ ۱۳:۰۶:۲۶

یه سوال
چرا کتابهای زیادی در مورد Hibernate منتشر شده اما کتابهای NHibernate به تعداد انگشتان یک دست هم نمی رسه؟
در مورد چاپ کتاب NHibernateتوی ایران هم فکر کنم کسی به جز شما این دانش رو (حداقل برای چاپ کتاب)نداشته باشه و دست خودتونو می بوسه!

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۰/۰۵/۲۵ ۱۴:۳۰:۱۶

چون عموما تیم‌های سورس باز، از لشگر مستند ساز و مستند نویس مایکروسافت محروم هستند.
برای مثال یادم هست زمانیکه سیلورلایت 5 بتا ارائه شد (چند وقت قبل)، همان روز حدود بالای 30 مقاله‌ی بلند بالا در مورد تازه‌های محصولی که دقیقا همان روز در یک کنفرانس برای اولین بار معرفی شده، مطلب منتشر شد. خوب ... این یک لشگر سازماندهی شده است. رقابت کردن با این‌ها سخت است.

شما فکر می‌کنید کسانی که کتاب‌های بعدی سیلورلایت 5 را منتشر می‌کنند از کجا مطالب خودشون رو تامین می‌کنند؟ همین 30 تا مقاله رو کنار هم قرار می‌دهند با نگارش خودشون منتشر می‌کنند. راحت میشه نصف یک کتاب.
NHibernate هم به همین صورت، این لشگر مستند ساز رو نداره. به علاوه خیلی اشتباه است اگر تصور کنید NHibernate همان Hibernate جاوا است. خیلی اضافات در NHibernate به دلیل پیشرفت‌های زبان‌های دات نتی وجود دارد که در Hibernate نیست (همین مباحث LINQ ، lambda expression ، static reflection و غیره). خلاصه اینکه NHibernate فقط یک معادل یک به یک، یکی از کتابخانه‌های معروف جاوا نیست. شاید نگارش اول آن اینطور بوده.

ضمنا فعلا شما همین کتاب EF 4.1 رو بخرید! اگر به چاپ دوم رسید یعنی می‌شود به انتشار کتاب‌های مشابه امیدوار شد!

نویسنده: mohammadsaheb
تاریخ: ۲۰:۵۳:۵۸ ۱۳۹۰/۰۵/۲۵

از آخرین باری که کتاب ترجمه میخرم مدت زیادی میگذره
بیشتر کتابهایی که ترجمه میشن معمولا بجای تسریع یادگیری دقیقا برعکس دست و پا گیر میشن
چون مترجم(مولف) میاد تمام کلمات رو ترجمه میکنه در صورتی که بعضی کلمات هرچند معادل فارسی دارن ولی عنوان کردن اونا باعث گیج شدن و عدم فهم خواننده میشه
یادم نمیره کتابی در رابطه با ویندوز XP خریدم یه بخشش این بود "سوزاندن سی دی" !!؟
سوالم اینه اگه مثلا همون کلمات رو بدون ترجمه بیارن اجازه چاپ نمیگیرن ؟
مثلا "رایت سی دی" یا "سولوشن ویژوال استادیو"
تنها در صورتی کتابی رو خریداری میکنم که از اساتید یا دوستان اون کتاب رو خریده باشن و نداشتن چنین مواردی رو تائید کنن
و اما پیشنهادی که برای دوستان مترجم و مولف دارم اینه که یک فصل(یا قسمتی از یک فصل) رو در قالب PDF برای دانلود بزارن تا تصمیم گیری راحتر باشه
در آخر از آقای راد بابت تالیف و ترجمه این کتاب و از جناب نصیری بابت معرفی اون تشکر میکنم

نویسنده: Mehdi
تاریخ: ۲۲:۵۹:۵۴ ۱۳۹۰/۰۵/۲۵

با سلام و سپاس فراوان
این سوالی که می خوام بپرسم نه ربطی به این مبحث داره نه به برنامه نویسی البته این جسارت را به خودم میدم که این سوال بی ربط به موضوع را بپرسم چون میبینم که دغدغه شما آموزش و یادگیری به دیگران است.
می خوام آقای نصیری از شما که هم آگاه به مباحث کامپیوتری هستید و هم دستی در ترجمه کتاب و مقالات دارید بپرسم که چه مسیری را طی کنم تا بتونم به چنین سطحی از زبان برسم که هم کتاب ها زبان اصلی را به راحتی بخونم و هم بتونم کتاب های تخصصی کامپیوتر را ترجمه کنم.(البته این را بگم که رشته خودم هم نرم افزار کامپیوتره)
لطفا اگه زحمتی براتون نیست من را راهنمایی کنید.ممنون.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۲۳:۵۸:۱۴ ۱۳۹۰/۰۵/۲۵

درک مطلب در درجه‌ای اول به دامنه‌ی لغات شما وابسته است. دامنه‌ی لغات کتاب‌های فنی هم خوشبختانه زیاد وسیع نیست برای مثال نسبت به کتاب‌های رمان و ادبی و امثال آن. بنابراین باید شروع کنید به «خواندن». نه خواندن لغات لغتنامه که هیچ اثری ندارد. لغات را باید در متن یاد بگیرید. مثلا شروع کنید به وبلاگ انگلیسی خواندن. در این سایت OPML را جستجو کنید. تعداد زیادی فید سایت‌های مرتبط برنامه نویسی رو می‌تونید پیدا کنید. خلاصه کم کم به این ترتیب، البته نه از روی تفنن، بلکه به صورت جدی با یاد گرفتن روزی حداقل 10 واژه جدید، ظرف یکسال ترس شما از متون فنی انگلیسی خواهد ریخت.

نویسنده: shahin kiassat
تاریخ: ۱۲:۱۱:۲۴ ۱۳۹۰/۰۵/۲۶

آقای نصیری ضمن تشکر وقتی که مطلبی به زبان انگلیسی می خوانیم واژه هایی که مفهومش رو متوجه نمیشیم رو در دیکشنری

بررسی می کنیم.

حالا به نظر شما نگهداری این واژه ها برای مرور های بعدی چگونه باشد ؟

پ ن 1 : آخرین اشتراک‌ها و آخرین نظرها و جستجو خیلی وقت ها بارگذاری نمی شوند.

پ ن 2:در حال حاضر هیچ راهی برای تهیه کتاب الگوهای طراحی شما هست ؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۰/۰۵/۲۶ ۱۲:۲۲:۱۸

- نگهداری این‌ها باید در مغز باشد ! :) به علاوه هستند یک سری برنامه مانند این: http://wordsremind.codeplex.com/
- می‌تونید با کمیته‌ی فیلترینگ در این زمینه هماهنگ کنید که چرا تمام آدرس‌های بلاگر را فیلتر کرده. از فید نظرات تا خود وبلاگ‌ها تا همه چیز در همه جا ... چند هزار یا چند صد هزار وبلاگ. مشکل از اینجا است.
- اطلاعی ندارم (کار پخش با انتشارات بود). لطفا با انتشارات ناقوس تماس بگیرید (یا درخواست خرید آنلاین بدید ... در سایت آن‌ها).

درخواست:
لطفا از موضوع بحث خارج نشوید. طبق عادت متداول این سایت کلیه مطالب خارج از عنوان حذف می‌شوند.

نویسنده: hosein Mohtasham
تاریخ: ۱۳۹۰/۰۶/۰۵ ۱۵:۳۰:۲۳

سلام
مطلب مفیدی بود ولی قابل ذکر در سال 1385 اولین کتاب AJax رو با زحمت زیاد نوشتم تا بالاخره در سال 86 چاپ شد . این کتاب من یک اثر تالیفی بود نه ترجمه و زحمت زیادی برای آن کشیده بودم.
اما متاسفانه ناشر به صورت صفحه ای و با قیمتی بسیار نازل کتاب و حق انتشار آن را از من خرید . راه دیگه ای نداشتم.
بعدها کتاب جیبی ویندزو 7 را نوشتم . که خودم زیاد از آن راضی نبودم .
کتاب سیلور لایت 3 را در سال 88 در حین خدمت نوشتم که هیچ ناشری حاضر به چاپ این کتاب ارزشمند نشد . اصلا نمی دانستند این سیلورلایت خوردنیه یا پوشیدنی !!
ولی نا امید نشدم و شروع به نوشتن کتاب برنامه نویسی اندروید کردم اما با افزایش احتمال ناکامی در این زمینه سرد شدم و تقریبا کار رو رها کردم.
مثل من کم نیستند کسانی که علاقه به پیشرفت و گسترش دانسته های خودشون دارن ولی متاسفانه هیچ حرکتی برای تشویق نه بلکه برای رفع موانع در سر راه چاپ کتاب های تخصصی صورت نمی گیرد .

نویسنده: علیرضا اسم‌رام
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۰۶ ۲۲:۳۳

با سلام، به بهانه کتاب جدید آقای راد و به همت لوسین این مطلب را امروز خواندم.
کتاب شی گرایی شما در دانشگاه به عنوان مرجع فارسی تدریس می‌شود. البته کمی طرح روی جلد آن تغییر کرده است. گفتم در جریان باشید.
با آرزوی موفقیت برای شما

نویسنده: محمد
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۱۲ ۱:۱۰

کتاب خوبیه
ممنون از این نقد منصفانه

نویسنده: ح مراداف
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۱۹ ۲۱:۵۶

باسلام.
با تشکر از جناب راد بابت کتاب خوبشون.
این کتاب بسیار عالی است فقط چند مورد زیر جهت بهبود و تکمیل کتاب پیشنهاد می‌گردد:

1- خیلی مقدمه چینی داره و از نظر بنده حقیر نیاز نبوده و صرفا مستقیم اگر می‌رفتند سر اصل مطلب و نحوه استفاده در پروژه رو بصورت تصویری و عملی می‌گفتند خیلی بهتر بود.
ابتدای کتاب و مقدمه چینی‌های زیاد آن آدم و خسته می‌کنه.

2- مثال در زمینه کد نویسی lambda و linq خیلی کم است و جای خالی چند مثال عملی (پروژه واقعی) خوب به شدت حس می‌شود.
به شخصه دوست داشتم چند مثال خیلی خوب عملی از روش first Database و first code ببینم که متاسفانه وجود نداشت.

البته این نظر بنده است و بنده در سطحی نیستم که درباره کتاب جناب راد فکر کنم (چه برسه به نظر دادن) و خودم رو در چنین سطحی نمی‌بینم.
صرفا در جهت پیشنهاد و در جهت کمک به بهتر شدن کتاب عرض کردم.
تقریبا بیشتر کتاب‌های جناب راد را دارم و به شخصه E.F رو از روی همین کتاب یاد گرفتم و این کتاب مرجع آموزش E.F برخی از اساتید مجتمع فنی تهران نیز می‌باشد که همانا نشان از سطح بسیار خوب این کتاب دارد.
مشتاقانه در انتظار انتشار کتاب‌های دیگری از جناب راد در زمینه هایی همچون "برنامه نویسی پروژه‌های بزرگ بصورت چند لایه" و یا Nuget (بهترین پلاگین‌های آن) می‌باشم.
(جای خالی همچین کتابهایی واقعا خالیه)

*در تایید حرف‌های جناب نصیری هم باید عرض کنم که بنده شخصا چنین کتابی اگر به پستم بخوره حتما یکیشو می‌خرم و جالب اینه که بنده کتاب E.F رو که می‌خواستم بخرم ، توی بازار هیچی نبود!
به انتشارات که مراجعه کردم دقیقا آخرین کتاب به بنده رسید :دی
(البته داستانش طولانیه که چطوری یک کتاب رو برای بنده نگهداشته بودند و تونستم آخرین نسخه موجود رو بخرم :دی)
خدا قوت
یا حق

نویسنده: ح مراداف
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۱۹ ۲۱:۵۹

قدرت و تسلط مترجم خیلی مهمه ، مثلا ترجمه‌های انتشارات ناقوس در زمینه برنامه نویسی اغلب خیلی عالی هستند ولی انتشارات دیگر معمولا داغون ترجمه می‌کنن و کاملا مشخصه که خود مترجم توی زمینه مورد نظر اصلا تخصصی نداشته ...

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۲۰ ۰:۵

2 سال گذشته از نگارش این مطلب. شاید بد نباشه code first رو از اینجا شروع/مطالعه کنید:

http://www.dotnettips.info/post/831/ef-code-first-1

عنوان: EF Code First #1
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۴ ۱۰:۰۷:۰۰
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework

در ادامه بحث ASP.NET MVC می‌شود به ابزاری به نام MVC Scaffolding اشاره کرد. کار این ابزار که توسط یکی از اعضای تیم ASP.NET MVC به نام استیو اندرسون تهیه شده، تولید کدهای اولیه یک برنامه کامل ASP.NET MVC از روی مدل‌های شما می‌باشد. حجم بالایی از کدهای تکراری آغازین برنامه را می‌شود توسط این ابزار تولید و بعد سفارشی کرد. MVC Scaffolding حتی قابلیت تولید کد بر اساس الگوی Repository و یا نوشتن Unit tests مرتبط را نیز دارد. بدیهی است این ابزار جای یک برنامه نویس را نمی‌تواند پر کند اما کدهای آغازین یک سری کارهای متداول و تکراری را به خوبی می‌تواند پیاده سازی و ارائه دهد. زیر ساخت این ابزار، علاوه بر ASP.NET MVC، آشنایی با Entity framework code first است.
در طی سری ASP.NET MVC که در این سایت تا به اینجا مطالعه کردید من به شدت سعی کردم از ابزارگرایی پرهیز کنم. چون شخصی که نمی‌داند مسیریابی چیست، اطلاعات چگونه به یک کنترلر منتقل یا به یک View ارسال می‌شوند، قراردادهای پیش فرض فریم ورک چیست یا زیر ساخت امنیتی یا فیلترهای ASP.NET MVC کدامند، چطور می‌تواند از ابزار پیشرفته Code generator ایی استفاده کند، یا حتی در ادامه کدهای تولیدی آن‌را سفارشی سازی کند؟ بنابراین برای استفاده از این ابزار و درک کدهای تولیدی آن، نیاز به یک پیشنیاز دیگر هم وجود دارد: «Entity framework code first»
امسال دو کتاب خوب در این زمینه منتشر شده‌اند به نام‌های:
Programming Entity Framework: DbContext , ISBN: 978-1-449-31296-1
Programming Entity Framework: Code First , ISBN: 978-1-449-31294-7
که هر دو به صورت اختصاصی به مقوله EF Code first پرداخته‌اند.

در طی روزهای بعدی EF Code first را با هم مرور خواهیم کرد و البته این مرور مستقل است از نوع فناوری میزبان آن؛ می‌خواهد یک برنامه کنسول باشد یا WPF یا یک سرویس ویندوز NT و یا ... یک برنامه وب.
البته از دیدگاه مایکروسافت، M در MVC به معنای EF Code first است. به همین جهت MVC3 به صورت پیش فرض ارجاعی را به اسمبلی‌های آن دارد و یا حتی به روز رسانی که برای آن ارائه داده نیز در جهت تکمیل همین بحث است.

مروری سریع بر تاریخچه Entity framework code first

ویژوال استودیو 2010 و دات نت 4، به همراه EF 4.0 ارائه شدند. با این نگارش امکان استفاده از حالت‌های طراحی database first و model first مهیا است. پس از آن، به روز رسانی‌های EF خارج از نوبت و به صورت منظم، هر از چندگاهی ارائه می‌شوند و در زمان نگارش این مطلب، آخرین نگارش پایدار در دسترس آن 4.3.1 می‌باشد. از زمان EF 4.1 به بعد، نوع جدیدی از مدل سازی به نام Code first به این فریم ورک اضافه شد و در نگارش‌های بعدی آن، مباحث DB migration جهت ساده سازی تطابق اطلاعات مدل‌ها با بانک اطلاعاتی، اضافه گردیدند. در روش Code first، کار با طراحی کلاس‌ها که در اینجا مدل داده‌ها نامیده می‌شوند، شروع گردیده و سپس بر اساس این اطلاعات، تولید یک بانک اطلاعاتی جدید و یا استفاده از نمونه‌ای موجود میسر می‌گردد.
پیشتر در روش database first ابتدا یک بانک اطلاعاتی موجود، مهندسی معکوس می‌شد و از روی آن فایل XML ایی با پسوند EDMX تولید می‌گشت. سپس به کمک entity data model designer ویژوال استودیو، این فایل نمایش داده شده و یا امکان اعمال تغییرات بر روی آن میسر می‌شد. همچنین در روش دیگری به نام model first نیز کار از entity data model designer جهت طراحی موجودیت‌ها آغاز می‌گشت.
اما با روش Code first دیگر در ابتدای امر مدل فیزیکی و یک بانک اطلاعاتی وجود خارجی ندارد. در اینجا EF تعاریف کلاس‌های شما را بررسی کرده و بر اساس آن، اطلاعات نگاشت‌های خواص کلاس‌ها به جداول و فیلدهای بانک اطلاعاتی را تشکیل می‌دهد. البته عموما تعاریف ساده کلاس‌ها بر این منظور کافی نیستند. به همین جهت از یک سری متادیتا به نام ویژگی‌ها یا اصطلاحا data annotations مهیا در فضای نام System.ComponentModel.DataAnnotations برای افزودن اطلاعات لازم مانند نام فیلدها، جداول و یا تعاریف روابط ویژه نیز استفاده می‌گردد. به علاوه در روش Code first یک API جدید به نام Fluent API نیز جهت تعاریف این

ویژگی‌ها و روابط، با کدنویسی مستقیم نیز درنظر گرفته شده است. نهایتا از این اطلاعات جهت نگاشت کلاس‌ها به بانک اطلاعاتی و یا برای تولید ساختار یک بانک اطلاعاتی خالی جدید نیز می‌توان کمک گرفت.

مزایای EF Code first

- مطلوب برنامه نویس‌ها! : برنامه نویس‌هایی که مدتی تجربه کار با ابزارهای طراح را داشته باشند به خوبی می‌دانند این نوع ابزارها عموما demo-ware هستند. چندجا کلیک می‌کنید، دوبار Next، سه بار OK و ... به نظر می‌رسد کار تمام شده. اما واقعیت این است که عمری را باید صرف نگهداری و یا پیاده سازی جزئیاتی کرد که انجام آن‌ها با کدنویسی مستقیم بسیار سریعتر، ساده‌تر و با کنترل بیشتری قابل انجام است.
- سرعت: برای کار با EF Code first نیازی نیست در ابتدای کار بانک اطلاعاتی خاصی وجود داشته باشد. کلاس‌های خود را طراحی و شروع به کدنویسی کنید.
- سادگی: در اینجا دیگر از فایل‌های EDMX خبری نیست و نیازی نیست مرتبا آن‌ها را به روز کرده یا نگهداری کرد. تمام کارها را با کدنویسی و کنترل بیشتری می‌توان انجام داد. به علاوه کنترل کاملی بر روی کد نهایی تهیه شده نیز وجود دارد و توسط ابزارهای تولید کد، ایجاد نمی‌شوند.
- طراحی بهتر بانک اطلاعاتی نهایی: اگر طرح دقیقی از مدل‌های برنامه داشته باشیم، می‌توان آن‌ها را به المان‌های کوچک و مشخصی، تقسیم و refactor کرد. همین مساله در نهایت مباحث database normalization را به نحوی مطلوب و با سرعت بیشتری میسر می‌کند.
- امکان استفاده مجدد از طراحی کلاس‌های انجام شده در سایر ORMهای دیگر. چون طراحی مدل‌های برنامه به بانک اطلاعاتی خاصی گره نمی‌خورند و همچنین الزاما هم قرار نیست جزئیات کاری EF در آن‌ها لحاظ شود، این کلاس‌ها در صورت نیاز در سایر پروژه‌ها نیز به سادگی قابل استفاده هستند.
- ردیابی ساده‌تر تغییرات: روش اصولی کار با پروژه‌های نرم افزاری همواره شامل استفاده از یک ابزار سورس کنترل مانند SVN، Git، مرکوریال و امثال آن است. به این ترتیب ردیابی تغییرات انجام شده به سادگی توسط این ابزارها میسر می‌شوند.
- ساده‌تر شدن طراحی‌های پیچیده‌تر: برای مثال پیاده سازی ارث بری، ایجاد کلاس‌های خود ارجاع دهنده و امثال آن با کدنویسی ساده‌تر است.

دریافت آخرین نگارش EF

برای دریافت و نصب آخرین نگارش EF نیاز است از NuGet استفاده شود و این مزایا را به همراه دارد:
به کمک NuGet امکان با خبر شدن از به روز رسانی جدید صورت گرفته به صورت خودکار درنظر گرفته شده است و همچنین کار دریافت بسته‌های مرتبط و به روز رسانی ارجاعات نیز در این حالت خودکار است. به علاوه توسط NuGet امکان دسترسی به کتابخانه‌هایی که مثلا در گوگل‌کد قرار دارند و به صورت معمول امکان دریافت آن‌ها برای ما میسر نیست، نیز بدون مشکل فراهم است (برای نمونه ELMAH، که اصل آن از گوگل‌کد قابل دریافت است؛ اما بسته نیوگت آن نیز در دسترس می‌باشد).
پس از نصب NuGet، تنها کافی است بر روی گره References در Solution explorer ویژوال استودیو، کلیک راست کرده و به کمک NuGet آخرین نگارش EF را نصب کرد. در گالری آنلاین آن، عموما EF اولین گزینه است (به علت تعداد بالای دریافت آن).
حین استفاده از NuGet جهت نصب Ef، ابتدا ارجاعاتی به اسمبلی‌های زیر به برنامه اضافه خواهند شد:

System.ComponentModel.DataAnnotations.dll

System.Data.Entity.dll

EntityFramework.dll

بدیهی است بدون استفاده از NuGet، تمام این کارها را باید دستی انجام داد.
سپس در پوشه‌ای به نام packages، فایل‌های مرتبط با EF قرار خواهند گرفت که شامل اسمبلی آن به همراه ابزارهای DB Migration است. همچنین فایل packages.config که شامل تعاریف اسمبلی‌های نصب شده است به پروژه اضافه می‌شود. NuGet به کمک این فایل و شماره نگارش درج شده در آن، شما را از به روز رسانی‌های بعدی مطلع خواهد ساخت:

```
<?xml version="1.0" encoding="utf-8"?>
<packages>
  <package id="EntityFramework" version="4.3.1" />
</packages>
```

همچنین اگر به فایل app.config یا web.config برنامه نیز مراجعه کنید، یک سری تنظیمات ابتدایی اتصال به بانک اطلاعاتی در آن ذکر شده است:

```
<?xml version="1.0" encoding="utf-8"?>
<configuration>
  <configSections>
    <!-- For more information on Entity Framework configuration, visit
http://go.microsoft.com/fwlink/?LinkID=237468 -->
    <section name="entityFramework"
type="System.Data.Entity.Internal.ConfigFile.EntityFrameworkSection, EntityFramework, Version=4.3.1.0,
Culture=neutral, PublicKeyToken=b77a5c561934e089" />
  </configSections>
  <entityFramework>
    <defaultConnectionFactory type="System.Data.Entity.Infrastructure.SqlConnectionFactory,
EntityFramework">
      <parameters>
        <parameter value="Data Source=(localdb)\v11.0; Integrated Security=True;
MultipleActiveResultSets=True" />
      </parameters>
    </defaultConnectionFactory>
  </entityFramework>
</configuration>
```

همانطور که ملاحظه می‌کنید بانک اطلاعاتی پیش فرضی که در اینجا ذکر شده است، LocalDB می‌باشد. این بانک اطلاعاتی را از این آدرس نیز می‌توانید دریافت کنید.

البته ضرورتی هم به استفاده از آن نیست و از سایر نگارش‌های SQL Server نیز می‌توان استفاده کرد ولی خوب ... مزیت استفاده از آن برای کاربر نهایی این است که «نیازی به یک مهندس برای نصب، راه اندازی و نگهداری ندارد». تنها مشکل آن این است که از ویندوز XP پشتیبانی نمی‌کند. البته SQL Server CE 4.0 این محدودیت را ندارد.
ضمن اینکه باید درنظر داشت EF به فناوری میزبان خاصی گره نخورده است و مثال‌هایی که در اینجا بررسی می‌شوند صرفا تعدادی برنامه کنسول معمولی هستند و نکات عنوان شده در آن‌ها در تمام فناوری‌های میزبان موجود به یک نحو کاربرد دارند.

قراردادهای پیش فرض EF Code first

عنوان شد که اطلاعات کلاس‌های ساده تشکیل دهنده مدل‌های برنامه، برای تعریف جداول و فیلدهای یک بانک اطلاعات و همچنین مشخص سازی روابط بین آن‌ها کافی نیستند و مرسوم است برای پر کردن این خلاء از یک سری متادیتا و یا Fluent API مهیا نیز استفاده گردد. اما در EF Code first یک سری قرار داد توکار نیز وجود دارند که مطلع بودن از آن‌ها سبب خواهد شد تا حجم کدنویسی و تنظیمات جانبی این فریم ورک به حداقل برسند. برای نمونه مدل‌های معروف بلاگ و مطالب آن‌را درنظر بگیرید:

```
namespace EF_Sample01.Models
{
    public class Post
    {
        public int Id { set; get; }
        public string Title { set; get; }
        public string Content { set; get; }
        public virtual Blog Blog { set; get; }
    }
}
```

```
using System.Collections.Generic;

namespace EF_Sample01.Models
{
```

```
    public class Blog
    {
        public int Id { set; get; }
        public string Title { set; get; }
        public string AuthorName { set; get; }
        public IList<Post> Posts { set; get; }
    }
}
```

یکی از قراردادهای EF Code first این است که کلاس‌های مدل شما را جهت یافتن خاصیتی به نام Id یا ClassId مانند BlogId، جستجو می‌کند و از آن به عنوان primary key و فیلد identity جدول بانک اطلاعاتی استفاده خواهد کرد.
همچنین در کلاس Blog، خاصیت لیستی از Posts و در کلاس Post خاصیت virtual ایی به نام Blog وجود دارند. به این ترتیب روابط بین دو کلاس و ایجاد کلید خارجی متناظر با آن‌را به صورت خودکار انجام خواهد داد.
نهایتا از این اطلاعات جهت تشکیل database schema یا ساختار بانک اطلاعاتی استفاده می‌گردد.
اگر به فضاهای نام دو کلاس فوق دقت کرده باشید، به کلمه Models ختم شده‌اند. به این معنا که در پوشه‌ای به همین نام در پروژه جاری قرار دارند. یا مرسوم است کلاس‌های مدل را در یک پروژه class library مجزا به نام DomainClasses نیز قرار دهند. این پروژه نیازی به ارجاعات اسمبلی‌های EF ندارد و تنها به اسمبلی System.ComponentModel.DataAnnotations.dll نیاز خواهد داشت.

EF Code first چگونه کلاس‌های مورد نظر را انتخاب می‌کند؟

ممکن است ده‌ها و صدها کلاس در یک پروژه وجود داشته باشند. EF Code first چگونه از بین این کلاس‌ها تشخیص خواهد داد که باید از کدامیک استفاده کند؟ اینجا است که مفهوم جدیدی به نام DbContext معرفی شده است. برای تعریف آن یک کلاس دیگر را به پروژه برای مثال به نام Context اضافه کنید. همچنین مرسوم است که این کلاس را در پروژه class library دیگری به نام DataLayer اضافه می‌کنند. این پروژه نیاز به ارجاعی به اسمبلی‌های EF خواهد داشت. در ادامه کلاس جدید اضافه شده باید از کلاس DbContext مشتق شود:

```
using System.Data.Entity;
using EF_Sample01.Models;

namespace EF_Sample01
{
    public class Context : DbContext
    {
        public DbSet<Blog> Blogs { set; get; }
        public DbSet<Post> Posts { set; get; }
    }
}
```

سپس در اینجا به کمک نوع جنریکی به نام DbSet، کلاس‌های دومین برنامه را معرفی می‌کنیم. به این ترتیب، EF Code first ابتدا به دنبال کلاسی مشتق شده از DbContext خواهد گشت. پس از یافتن آن، خواصی از نوع DbSet را بررسی کرده و نوع‌های متناظر با آن‌را به عنوان کلاس‌های دومین درنظر می‌گیرد و از سایر کلاس‌های برنامه صرفنظر خواهد کرد. این کل کاری است که باید انجام شود.
اگر دقت کرده باشید، نام کلاس‌های موجودیت‌ها، مفرد هستند و نام خواص تعریف شده به کمک DbSet، جمع می‌باشند که نهایتا متناظر خواهند بود با نام جداول بانک اطلاعاتی تشکیل شده.

تشکیل خودکار بانک اطلاعاتی و افزودن اطلاعات به جداول

تا اینجا بدون تهیه یک بانک اطلاعاتی نیز می‌توان از کلاس Context تهیه شده استفاده کرد و کار کدنویسی را آغاز نمود. بدیهی

است جهت اجرای نهایی کدها، نیاز به یک بانک اطلاعاتی خواهد بود. اگر تنظیمات پیش فرض فایل کانفیگ برنامه را تغییر ندهیم، از همان defaultConnectionFactory یاده شده استفاده خواهد کرد. در این حالت نام بانک اطلاعاتی به صورت خودکار تنظیم شده و مساوی «EF_Sample01.Context» خواهد بود.

برای سفارشی سازی آن نیاز است فایل app.config یا web.config برنامه را اندکی ویرایش نمود:

```
<?xml version="1.0" encoding="utf-8"?>
<configuration>
  <configSections>
...
  </configSections>
  <connectionStrings>
    <clear/>
    <add name="Context"
         connectionString="Data Source=(local);Initial Catalog=testdb2012;Integrated Security = true"
          providerName="System.Data.SqlClient"
           />
  </connectionStrings>
...
</configuration>
```

در اینجا به بانک اطلاعاتی testdb2012 در وهله پیش فرض SQL Server نصب شده، اشاره شده است. فقط باید دقت داشت که تگ configSections باید در ابتدای فایل قرار گیرد و مابقی تنظیمات پس از آن.

یا اگر علاقمند باشید که از SQL Server CE استفاده کنید، تنظیمات رشته اتصالی را به نحو زیر مقدار دهی نمائید:

```
<connectionStrings>
              <add name="MyContextName"
                         connectionString="Data Source=|DataDirectory|\Store.sdf"
                         providerName="System.Data.SqlServerCe.4.0" />
</connectionStrings>
```

در هر دو حالت، name باید به نام کلاس مشتق شده از DbContext اشاره کند که در مثال جاری همان Context است.

یا اگر علاقمند بودید که این قرارداد توکار را تغییر داده و نام رشته اتصالی را با کدنویسی تعیین کنید، می‌توان به نحو زیر عمل کرد:

```
public class Context : DbContext
{
    public Context()
      : base("ConnectionStringName")
    {
    }
```

البته ضرورتی ندارد این بانک اطلاعاتی از پیش موجود باشد. در اولین بار اجرای کدهای زیر، به صورت خودکار بانک اطلاعاتی و جداول Blogs و Posts و روابط بین آن‌ها تشکیل می‌گردد:

```
using EF_Sample01.Models;

namespace EF_Sample01
{
    class Program
    {
        static void Main(string[] args)
        {
```

```
            using (var db = new Context())
            {
                db.Blogs.Add(new Blog { AuthorName = "Vahid", Title = ".NET Tips" });
                db.SaveChanges();
            }
        }
    }
}
```

در این تصویر چند نکته حائز اهمیت هستند:

الف) نام پیش فرض بانک اطلاعاتی که به آن اشاره شد (اگر تنظیمات رشته اتصالی قید نگردد).

ب) تشکیل خودکار primary key از روی خواصی به نام Id

ج) تشکیل خودکار روابط بین جداول و ایجاد کلید خارجی (به کمک خاصیت virtual تعریف شده)

د) تشکیل جدول سیستمی به نام dbo.__MigrationHistory که از آن برای نگهداری سابقه به روز رسانی‌های ساختار جداول کمک گرفته خواهد شد.

ه) نوع و طول فیلدهای متنی، nvarchar از نوع max است.

تمام این‌ها بر اساس پیش فرض‌ها و قراردادهای توکار EF Code first انجام شده است.

در کدهای تعریف شده نیز، ابتدا یک وهله از شیء Context ایجاد شده و سپس به کمک آن می‌توان به جدول Blogs اطلاعاتی را افزود و در آخر ذخیره نمود. استفاده از using هم دراینجا نباید فراموش شود، زیرا اگر استثنایی در این بین رخ دهد، کار پاکسازی منابع و بستن اتصال گشوده شده به بانک اطلاعاتی به صورت خودکار انجام خواهد شد.
در ادامه اگر بخواهیم مطلبی را به Blog ثبت شده اضافه کنیم، خواهیم داشت:

```
using EF_Sample01.Models;

namespace EF_Sample01
{
    class Program
    {
        static void Main(string[] args)
        {
            //addBlog();
            addPost();
        }

        private static void addPost()
        {
            using (var db = new Context())
            {
                var blog = db.Blogs.Find(1);
                db.Posts.Add(new Post
                {
                    Blog = blog,
                    Content = "data",
                    Title = "EF"
                });
                db.SaveChanges();
            }
        }

        private static void addBlog()
        {
            using (var db = new Context())
            {
                db.Blogs.Add(new Blog { AuthorName = "Vahid", Title = ".NET Tips" });
                db.SaveChanges();
            }
        }
    }
}
```

متد db.Blogs.Find، بر اساس primary key بلاگ ثبت شده، یک وهله از آن‌را یافته و سپس از آن جهت تشکیل شیء Post و افزودن آن به جدول Posts استفاده می‌شود. متد Find ابتدا Contxet جاری را جهت یافتن شیءایی با id مساوی یک جستجو می‌کند (اصطلاحا به آن first level cache هم گفته می‌شود). اگر موفق به یافتن آن شد، بدون صدور کوئری اضافه‌ای به بانک اطلاعاتی از اطلاعات همان شیء استفاده خواهد کرد. در غیراینصورت نیاز خواهد داشت تا ابتدا کوئری لازم را به بانک اطلاعاتی ارسال کرده و اطلاعات شیء Blog متناظر با id=1 را دریافت کند. همچنین اگر نیاز داشتیم تا تنها با سطح اول کش کار کنیم، در EF Code first می‌توان از خاصیتی به نام Local نیز استفاده کرد. برای مثال خاصیت db.Blogs.Local بیانگر اطلاعات موجود در سطح اول کش می‌باشد.
نهایتا کوئری Insert تولید شده توسط آن به شکل زیر خواهد بود (لاگ شده توسط برنامه SQL Server Profiler):

```
exec sp_executesql N'insert [dbo].[Posts]([Title], [Content], [Blog_Id])
values (@0, @1, @2)
select [Id]
from [dbo].[Posts]
where @@ROWCOUNT > 0 and [Id] = scope_identity()',
N'@0 nvarchar(max) ,@1 nvarchar(max) ,@2 int',
@0=N'EF',
```

```
@1=N'data',
@2=1
```

این نوع کوئرهای پارامتری چندین مزیت مهم را به همراه دارند:
الف) به صورت خودکار تشکیل می‌شوند. تمام کوئری‌های پشت صحنه EF پارامتری هستند و نیازی نیست مرتبا مزایای این امر را گوشزد کرد و باز هم عده‌ای با جمع زدن رشته‌ها نسبت به نوشتن کوئری‌های نا امن SQL اقدام کنند.
ب) کوئرهای پارامتری در مقابل حملات تزریق اس کیوال مقاوم هستند.
ج) SQL Server با کوئری‌های پارامتری همانند رویه‌های ذخیره شده رفتار می‌کند. یعنی query execution plan محاسبه شده آن‌ها را کش خواهد کرد. همین امر سبب بالا رفتن کارآیی برنامه در فراخوانی‌های بعدی می‌گردد. الگوی کلی مشخص است. فقط پارامترهای آن تغییر می‌کنند.
د) مصرف حافظه SQL Server کاهش می‌یابد. چون SQL Server مجبور نیست به ازای هر کوئری اصطلاحا Ad Hoc رسیده یکبار execution plan متفاوت آن‌ها را محاسبه و سپس کش کند. این مورد مشکل مهم تمام برنامه‌هایی است که از کوئری‌های پارامتری استفاده نمی‌کنند؛ تا حدی که گاهی تصور می‌کنند شاید SQL Server دچار نشتی حافظه شده، اما مشکل جای دیگری است.

مشکل! ساختار بانک اطلاعاتی تشکیل شده مطلوب کار ما نیست.

تا همینجا با حداقل کدنویسی و تنظیمات مرتبط با آن، پیشرفت خوبی داشته‌ایم؛ اما نتیجه حاصل آنچنان مطلوب نیست و نیاز به سفارشی سازی دارد. برای مثال طول فیلدها را نیاز داریم به مقدار دیگری تنظیم کنیم، تعدادی از فیلدها باید به صورت not null تعریف شوند یا نام پیش فرض بانک اطلاعاتی باید مشخص گردد و مواردی از این دست. با این موارد در قسمت‌های بعدی بیشتر آشنا خواهیم شد.

نظرات خوانندگان

نویسنده: مهمان
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۴ ۱۰:۵۴:۲۱

با سلام و خسته نباشید. امید است این سری مطالب هم مانند مطالب MVC فراتر از مقالات و کتب موجود باشد.
سه سوال:
1- چطور می توان با Code First برخی از موارد ابتدایی ایجاد بانک مانند Collation و Compatibility Level و Schema و User و Role را به DBMS ارسال کرد.
2- اگر از پروایدرهای دیگر مثلا برای MySQL یا Oracle استفاده شود، آیا Code First قادر است بدون هیچ تغییری نسبت به SQL Server کد را به بانکهای دیگر نگاشت کند؟ در مورد بانک های NOSQL چطور؟
3- آیا اگر این پروژه Code First را در یک هاست اشتراکی Deploy کنیم و در آن هاست برنامه Start شود (مثلا یک پروژه MVC)، آیا پروژه قادر خواهد بود به طور خودکار بانک را تولید نماید و دیگر نخواهیم بصورت دستی بانک و یوزر را در کنترل پنل هاست تعریف کنیم.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۴ ۱۱:۵۹:۴۸

1 و 3 - در انتهای بحث عرض کردم در قسمت‌های بعدی خیلی از موارد رو توضیح خواهم داد. این قسمت اول و فقط یک «مقدمه» ابتدایی بود.
2 - EF با بانک‌های اطلاعاتی NoSQL کار نمی‌کند. ضمنا هستند بانک‌های اطلاعاتی NoSQL ایی که برای دات نت نوشته شده‌اند و از همان روز اول با کلاس‌ها و LINQ کار می‌کنید مانند RavenDB . طراحی فوق العاده‌ای داره (^) .
استفاده از EF Code first با سایر بانک‌های اطلاعاتی بجز مشتقات SQL Server نیز میسر است. برای آن‌ها نیاز به پروایدر مخصوص وجود دارد؛ مثلا: (^)

نویسنده: محمدی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۴ ۱۲:۲۳:۲۳

تغییرات در کدها (دیتابیس) چگونه مدیریت می شوند(بروزرسانی) ؟ یکی از کارهای سخت بروز رسانی دیتابیس مشتریه امیدوارم EF راه مناسبی برای این موضوع داشته باشه.
مقادیر پیش فرض در دیتابیس کی و چگونه مدیریت می شوند؟
این سوالات تو ذهنم پیش اومد اینجا نوشتم که در قسمت های بعد جوابشون رو بگیرم .
مطئنم مثل همیشه چیزهای زیادی اینجا یاد میگیرم ، مرسی

نویسنده: MehdiPayervand
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۴ ۱۲:۴۱:۳۱

با عرض سلام و خسته نباشید، جناب مهندس با وجود اینکه معرفیتون در سطح خیلی بالایی هست ولی جای خالی مقایسه با NHibernate رقیب کهنه کار و اپن سورس EF خالیه، باز هم ممنون

نویسنده: علی قمشلویی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۴ ۱۴:۵۹:۵۵

با سلام و تشکر در مورد استفاده از POCO نیز لطف کنید مطلب بزارید

نویسنده: Iman Amirdarabi
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۴ ۱۶:۲۲:۵۲

با سلام

ممنون از مطالب مفید شما.
من کلا با اصل code first مشکل دارم.
صرف وقت کم درسته برنامه سریع تر بالا می یاد ولی از طرف دیگه باید وقت بیشتری صرف توسعه مواردی کرد که توسط نویسنده فریم ورک پیش بینی نشده.
مشکل دومی که وجود داره در code first خیلی از ویژگی هایی که در هر دیتابیس وجو داره از دست داده می شه مثل استفاده از sp
در آخر یک سوال آیا شما حاضری یک برنامه پیچیده تحت وب با این مدل پیاده سازی کنی به عنوان یک مهندس صاحب نظر؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۴ ۱۶:۳۶:۴۵

- یکی از اهدف ORMها این است که برنامه رو مستقل از بانک اطلاعاتی پیاده سازی کنند؛ تا بتوان در صورت نیاز راحت به یک بانک اطلاعاتی دیگر سوئیچ کرد. من اینجا وقت نگذاشتم در مورد «چرا باید از ORM استفاده کرد» توضیح بدم مانند (^) یا مانند (^) و ... باز هم جستجو کنید هست.
- بله. عدم استفاده از یک ORM در پروژه این روزها اشتباه محض است.

نویسنده: Naser Tahery
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۴ ۱۹:۳۸:۱۴

بی صبرانه منتظر قسمت های بعدی هستم.
ممنون از شما

نویسنده: ZB
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۴ ۲۳:۲۷:۳۴

سلام آقای نصیری
ممنون بخاطر مطالب مفیدتون. EF یک ORM قوی هست ولی بعضی مواردش هست که به نظر بنده نوعی در حد این ORM نیست.که دو موردش رو در اینجا ذکر میکنم :
1) در برنامه های چند لایه اگر لایه ها بصورت پروژه های جداگانه در نظر گرفته شده باشند باید Connection String رو در لایه BL ، UI و DAL قرار داد که به نظر من از لحاظ امنیتی درست نیست. این بهتره که در UI ما اصلا ندونیم COnnection String چی هست. البته این مورد با کد نویسی قابل حل هست ولی در کل مناسب نیست
2) من در کی از پروژه های گروهی به این مسئله برخوردم. ما در قسمت DAL فلدرهای مختلف داشتیم و هر کسی در فلدر قسمتی که کار میکرد میخواست یک دیتا مدل داشته باشه. این کار باعث میشد که به تعداد دیتا مدلها ما Connection String داشته باشیم و اگر میخواستیم از یک Connection String استفاده کنیم اسم کلاسی که تولید میشد برای همه یکسان میبود (اما در Name Space های مختلف) .

به نظر من EF از لحاظ Connection String یک مقدار ضعف داره.تا نظر دوستان چه باشه. ممنون و موفق باشید

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۴ ۲۳:۴۹:۴۵

Connection String کاری به دیتامدل نداره. پیش فرض آن نام کلاسی است که از DbContext مشتق می‌شود (در مطلب فوق توضیح دادم: «در هر دو حالت، name باید به نام کلاس مشتق شده از DbContext اشاره کند که در مثال جاری همان Context است.»).
نیازی هم نیست در سراسر پروژه تکرار شود. یکبار باید در فایل کانفیگ برنامه تعریف شود.
اطلاع داشتن از این قراردادهای توکار از اتلاف وقت جلوگیری می‌کند.

نویسنده: وحید نصیری

تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۴ ۲۳:۵۱:۵۳

ضمن اینکه زمانیکه از ORM استفاده می‌کند لایه DAL همان ORM است و نیازی نیست کار اضافه‌تری انجام دهید. این لایه خودبخود لحاظ شده است.

نویسنده: رضا
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۵ ۱۰:۳۲:۲۰

بسیار عالی. من در مورد code first در خود سایت asp.enet خوندم . اما توضیحات شما بخصوص چون به زبان فارسی است خیلی در درک اونچه درست نفهمیده بودم کمک کرد . منتظر بخش های بعدی هستیم .

نویسنده: Salehi
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۵ ۱۱:۵۳:۱۹

برای اینکه بانک اطلاعاتی به طور خودکار تشکیل بشه،اجرای هر دستوری که به بانک مربوط میشه کافیه؟مثلا دستور select ؟ بعد از اون به ازای هربار اجرای یک دستور، وجود یا عدم وجود DB چک میشه؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۵ ۱۲:۰۳:۳۲

در قسمت دوم این سری تحت عنوان «استراتژی‌های مقدماتی تشکیل بانک اطلاعاتی در EF Code first» توضیح دادم.

نویسنده: Iman Amirdarabi
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۵ ۱۴:۳۸:۳۲

سلام استاد
وقتی قرار برنامه مستقل از دیتابیس باشه ویژگی های هر دیتابیس چی می شه
مثل sp ها ufn ها یا type هایی که مختص یک دیتابیس و ....

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۵ ۱۶:۱۶:۵۷

- این ویژگی‌ها رو می‌تونید فراموش کنید. چون مثلا SP در SQL Server CE وجود خارجی ندارد. اما برنامه‌ی نوشته شده با EF به راحتی می‌تونه با انواع و اقسام بانک‌های اطلاعاتی که پروایدر EF برای آن‌ها مهیا باشد، کار کند. برنامه شما به دیتابیس خاصی گره نمی‌خوره. اگر لازم بود راحت می‌تونید با تغییر پروایدر و تغییر کانکشن استرینگ، بدون نیازی به تغییر در کدهای خود، از یک بانک اطلاعاتی دیگر استفاده کنید.
- در EF Code first امکان استفاده از SP و امثال آن هم وجود دارد (در جای خودش توضیح خواهم داده به چه نحوی). البته در این حالت برنامه فقط مختص به SQL Server خواهد شد.

نویسنده: ZB
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۶ ۱۴:۰۰:۴۳

با تشکر از پاسختون اما باید عرض کنم همونطور که مطلع هستید Connection String در EF مثل Linq 2 SQL نیست که به یک رشته خلاصه باشه بلکه مسیرهای CSDL, SSDL, MSL را هم لازم دارد. بنابراین اگر چند دیتا مدل داشته باشیم مجبوریم که چند Connection String ذخیره کنیم. دومین مطلبی که باید عرض کنم اینه که شما براحتی به مشکل خورد برنامه در فقدان Connection String رو در لایه های بالاتر میتوانید تست کنید. البته شما استاد هستید برای دوستان تازه کار عرض میکنم که در یک Solution دو پروژه اضافه کنید یکی برای دیتا مدل و یکی هم برای واسط کاربر.چنانچه از پروژه واسط بخواهید توابعی رو از دیتا مدل صدا بزنید به شما ارور برخواهد گشت و شما باید Connection String رو به برنامه واسط اضافه کنید. با تشکر

نویسنده: وحید نصیری

تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۶ ۱۴:۲۲:۴۱

بحث من در اینجا EF Code first است. در اینجا شما دیگر با SSDL و غیره کاری ندارید.
در مقدمه عرض کردم روش‌های database first و model first هم بودند و هستند. این فرق می‌کنه. code first هست. بحث چیز دیگری است.

نویسنده: آرش
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۶ ۲۲:۲۲:۳۶

با درود و سپاس از شما - اگر مقدور بود لطفا یک توضیح کوچک در مورد LocalDBو تفاوت اون با sql ce بفرمایید.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۷ ۰۰:۰۱:۴۹

یک جدول مقایسه‌ای اینجا هست در این مورد: (^)

نویسنده: Sirwan Afifi
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۲ ۰۰:۳۰:۳۰

سلام استاد خیلی ممنون بابت آموزشهاتون
یه سوال :

همونطور که توضیح دادید در کل ما سه نوع پروژه لازم داریم : 1- Domain Classes که حاوی Model های ما هست 2- DataLayer که حاوی کلاس Context می باشد و در نهایت پروژه خودمان

حال مشکل من اینجاست که در داخل کلاس Context که ایجاد کرده ام کلاس DbContext و رفرنس EF_Sample01.Models (نام پروژه رو همون EF_Sample01 گذاشتم یعنی داخل یک Solution این سه نوع پروژه رو دارم)رو نمی شناسه.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۲ ۰۰:۳۷:۴۶

DbContext نیاز به ارجاعی به اسمبلی EF دارد که باید به این class libraryهای دیگر هم اضافه شود.

نویسنده: مشعل
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۰۴ ۱۱:۲۰

با سلام
تشکیل خودکار بانک اطلاعاتی و جداول برای من انجام نمی‌شود. در واقع چون دیتابیس مورد نظر که در Connection String نام برده شده وجود ندارد، برنامه من اصلا به دیتابیس کانکت نمی‌شود و با خطای زیر هنگام اجرای متد SaveChanges مواجه میشوم:

```
Cannot open database "EFTest" requested by the login. The login failed.
```

لطفا راهنمایی بفرمائید
با تشکر

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۰۴ ۱۱:۵۹

در مورد کانکشن استرینگ، ایجاد بانک اطلاعاتی و غیره در قسمت‌های بعدی بیشتر توضیح داده شده. اگر تعاریف رشته اتصالی شما به این نحو باشد:

```
<connectionStrings>
```

```
    <clear/>
    <add
       name="ProductContext"
       connectionString="Data Source=(local);Initial Catalog=testdb2012;Integrated Security = true"
       providerName="System.Data.SqlClient"
      />
</connectionStrings>
```

به این معنا است که کلاس Context شما به نحو زیر تعریف شده است:

```
public class ProductContext : DbContext
```

بنابراین جزو قرار دادهای توکار EF Code first است که name ذکر شده در قسمت تعریف رشته اتصالی در فایل کانفیگ، با نام کلاس مشتق شده از DbContext یکی باشد.
با این تعاریف باید برنامه کار کند (البته بر اساس نام کلاس‌های برنامه شما).
ضمنا login failed به این معنا است که رشته اتصالی اشتباه تعریف شده است. رشته فوق به یک بانک اطلاعاتی sql server و به وهله پیش فرض آن اشاره می‌کند و از نوع windows authentication است. این موارد را باید بر اساس تنظیمات سیستم خودتون تغییر بدید.

نویسنده: torisoft
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۱۰ ۲۳:۵۹

سلام جناب نصیری
سیلور 5 از code first پشتیبانی نمیکنه ؟ موقع نصب از nuget پیغام میده که

```
Could not install package 'EntityFramework 4.3.1'. You are trying to install this package into a
project that targets 'Silverlight,Version=v5.0', but the package does not contain any assembly
references that are compatible with that framework.
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۱۱ ۰:۷

سیلورلایت به صورت مستقیم با هیچ نوع ORM ایی کار نمی‌کند (چون یک فناوری سمت کاربر است). اما شما در سمت سرور می‌تونید به کمک یک WCF سرویس و مشتقات مشابه آن با EF یا NH و غیره کار کنید و سپس نتیجه را در یک برنامه سیلورلایت مصرف کنید.

نویسنده: mina
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۲۸ ۱۳:۱۴

سلام ممنون از مطالب مفیدتون

من تازه 1 روزه شروع کردم code first کار کنم

تو یه مقاله داشتم می‌خوندم برای تعریف entity ها این association ها رو تو هر دو طرف virtual تعریف کرده بود

مثلا برای blog این طور نوشته بود

```
public virtual IList<post> posts { set; get; }
```

خودم هم این طور نوشتم تا این جا که فرقی ندیدم می‌شه توضیح بدید چه فرقی دارن

باز هم ممنونم

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۲۸ ۱۳:۳۷

مراجعه کنید به قسمت 10 این سری، بحث lazy loading آن.

نویسنده: هوشنگ
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۰۱ ۱۲:۵۹

سلام ،
جناب نصیری آیا من میتونم از EF Code First با دیتابیس Oracle استفاده کنم یا خیر ؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۰۱ ۱۳:۳۲

بله. نیاز به پروایدر خود شرکت اوراکل را دارد و کار می‌کند.

نویسنده: فربد صالحی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۱۶ ۱۳:۲۶

با سلام. از بین دو کتابی که در ابتدا معرفی کردید، من code first رو مطالعه کردم. با توجه به اینکه قصد دارم دوره شما رو هم کامل مطالعه کنم، نیاز به مطالعه کتاب DbContext هست؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۱۶ ۱۳:۵۵

هرچقدر بیشتر مطالعه کنید بهتر است.

نویسنده: امیر هاشم زاده
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۱۷ ۰:۳۴

چه پارامترهایی در انتخاب Code First، Model First, DataBase First برای یک پروژه وجود دارد؟

نویسنده: شاهین کیاست
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۱۷ ۲:۵۶

اگر قبلا نخواندید ، خواندن این سوال و جواب خالی از لطف نیست.
چه دلیل قانع کننده ای وجود داره برای پروژه ای که از صفر شروع می‌شود از روشی غیر از Code First استفاده شود ؟ حتی برای پروژه هایی که پایگاه داده‌ی آنها وجود دارد هم ابزارهای مهندسی معکوس (جهت تولید خودکار موجودیت ها) وجود دارد.

نویسنده: امیر هاشم زاده
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۱۸ ۱:۱۲

اشاره‌ی خوبی بود، ولی بیشتر یه محک میخواستم که امکان تشخیص این وجود داشته باشه که برای چه پروژه‌ای از چه رهیافتی استفاده کنیم. البته مطالب سوال و جواب هم تا حدی کمک میکنه

نویسنده: صابر فتح الهی
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۰۷ ۱۵:۱۷

سلام مهندس نصیری، چرا این کد توی EF5 خطای کلید خارجی میده؟
کدش از کتاب Code First که معرفی کردین استفاده کردم اما کد خودتون خطا نداره

```
using System;
using System.Collections.Generic;
namespace ChapterOneProject
{
public class Patient
    {
        public Patient()
        {
            Visits = new List<Visit>();
        }

        public int Id { get; set; }
        public string Name { get; set; }
        public DateTime BirthDate { get; set; }
        //[ForeignKey("AnimalTypeId")]

        public AnimalType AnimalType { get; set; }
        //public int AnimalTypeId { get; set; }

        public DateTime FirstVisit { get; set; }
        public List<Visit> Visits { get; set; }
    }

public class Visit
    {
        [Key]
        public int Id { get; set; }
        public DateTime Date { get; set; }
        public String ReasonForVisit { get; set; }
        public String Outcome { get; set; }
        public Decimal Weight { get; set; }

        //[ForeignKey("PatientId")]
        //public virtual Patient Patient { get; set; }
        public int PatientId { get; set; }
    }

public class AnimalType
    {
        public int Id { get; set; }
        public string TypeName { get; set; }
    }
}
```

کد کانتکست

```
public class VetContext : DbContext
    {
        public DbSet<Patient> Patients { get; set; }
        public DbSet<Visit> Visits { get; set; }
        //public DbSet<AnimalType> AnimalTypes { get; set; }
    }
```

و در تابع Main برنامه Console این نوشته شده اما خطا میده و ثبت نمی‌شه

```
var dog = new AnimalType { TypeName = "Dog" };
            var visit = new List<Visit>
                            {
                                new Visit
                                    {
                                        Date = new DateTime(2011, 9, 1),
                                        Outcome = "Test",
                                        ReasonForVisit = "Test",
                                        Weight = 32,
```

```
                                }
                            };
            var patient = new Patient
                                {
                                    Name = "Sampson",
                                    BirthDate = new DateTime(2008, 1, 28),
                                    AnimalType = dog,
                                    Visits = visit,
                                };
            using (var context = new VetContext())
            {
                context.Patients.Add(patient);
                context.SaveChanges();
            }
```

کدهای دیگه تست کردم مشکلی نداشت اما این مورد ؟

با profiler چک کردم خطای عدم توانایی در تبدیل نوع datetime2 به datetime میده

نویسنده: صابر فتح الهی
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۰۷ ۱۵:۴۷

اشکالش پیدا کردم توی کتاب برای شی patient چون خصوصیت FirstVisit مقداردهی نشده و نباید تهی باشد بنابراین زمان اجرا نمی‌تواند تاریخ پیش فرض را تبدیل کند. با اضافه کردن خط زیر

```
....

BirthDate = new DateTime(2008, 1, 28),
<<< FirstVisit = new DateTime(2008,1,12), >>>
AnimalType = dog,

.....
```

مشکل حل شد.

نویسنده: محسن
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۰۷ ۱۶:۳۸

DateTime در دات نت value type هست یعنی نال پذیر نیست مگر اینکه Nullable تعریف شود.

نویسنده: امیر
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۲۳ ۱۳:۲۲

چطوری من جداول رو به دیتابیس اضافه کنم

کلاس رو نوشتم و وب کانفیگ رو هم ست کردم مثل ef اسکریپت نداره چطوری ادد کنم

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۲۳ ۱۳:۳۳

- جداول رو خودش اضافه می‌کنه به صورت خودکار؛ در اولین بار اجرای برنامه.
- برای سفارشی سازی یا تهیه اسکریپت، در قسمت‌های 4 و 5 این سری به تفصیل بحث شده.

نویسنده: امیر
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۲۳ ۱۴:۵۷

زمان اجرا این خطا رو میده

.The type initializer for 'System.Data.Entity.Internal.AppConfig' threw an exception

مشکل از کجاست

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۲۳ ۱۶:۴۸

- حداقل دو علت می‌تونه داشته باشه:

الف) از پروژه‌ای استفاده می‌کنید که از چند ماژول تشکیل شده. اولی به EF نگارش A ارجاع دارد دومی به EF نگارش B. همه این‌ها رو باید یک دست کنید.

ب) EF رو به روز کردید اما تعریف آن‌را در فایل کانفیگ به روز نکردید. برای مثال این تعریف قدیمی در فایل کانفیگ شما هست

```
<section name="entityFramework" type="System.Data.Entity.Internal.ConfigFile.EntityFrameworkSection,
EntityFramework, Version=4.3.0.0, Culture=neutral, PublicKeyToken=b77a5c561934e089"/>
```

که در آن به EF 4.3 اشاره شده. بعد پروژه رو به EF 5 آپدیت کردید اما این مورد به روز نشده که باید به صورت زیر تغییر کند:

```
<section name="entityFramework" type="System.Data.Entity.Internal.ConfigFile.EntityFrameworkSection,
EntityFramework, Version=5.0.0.0, Culture=neutral, PublicKeyToken=b77a5c561934e089"
requirePermission="false" />
```

ج) تعریف ConnectionStrings در فایل کانفیگ باید بعد از ConfigSections باشد و نه قبل از آن.

- ضمنا تمام مثال‌های این سری از اینجا قابل دریافت است.

نویسنده: امیر
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۲۳ ۱۸:۲۶

اقای نصیری مرسی که واقعا وقت میزاری.واقعا زکات علم تو میدی.

sectionname="entityFramework"type="System.Data.Entity.Internal.ConfigFile.EntityFrameworkSection,>
</"EntityFramework, Version=4.3.0.0, Culture=neutral, PublicKeyToken=b77a5c561934e089 خط بالا در app.config
استفاده میشه که مال ویندوزه من asp.net کار میکنم پس اضافه بود پاکش کردم درست شد
بازم تشکر میکنم

نویسنده: امیر
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۰۷ ۱۳:۵

با سلام
من میخام پی دی اف EF Code frist رو تا اخرین درس داشته باشم چیکار باید کرد لینکشو بی زحمت میزارین مثل Asp.net mvc

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۰۷ ۱۳:۹

لطفا مراجعه کنید به ابتدای گروه EF در سایت. لینک دریافت PDF کلیه مطالب گروه به صورت یکجا قرار دارد. این نکته در مورد سایر گروه‌های سایت هم صادق است.

نویسنده: محمد
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۱۹ ۱۲:۳۷

سلام

وقتی کانکش استرینگو به این صورت تعریف می‌کنم :

```
<configuration>
<configSections>
</configSections>
<connectionStrings>
<clear/>
<add name="Context" connectionString="Data Source=localhost;Initial Catalog=test;Integrated Security =
true" providerName="System.Data.SqlClient"/>
</connectionStrings>
<system.web>
<compilation debug="true"/></system.web>
</configuration>
```

این erorr میده :

An error occurred while getting provider information from the database. This can be caused by Entity Framework using an incorrect connection string. Check the inner exceptions for details and ensure that the connection string is correct.

علتش چی می‌تونه باشه ؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۱۹ ۱۲:۵۷

خودش گفته چکار کنی. باید به inner exceptions مراجعه کنید. این تازه سطح اول خطا است. این خطا تو در تو است و تمام خطاهای EF تو در تو طراحی شدن.
مابقی رو هم در یک انجمن پیگیری کنید. نیاز هست کدت باشه. نیاز هست مشخص باشه سطح دسترسی‌ات به کانکشن استرینگی که تعریف کردی برقرار است یا نه و خیلی از مسایل دیگر.

نویسنده: debuger
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۲۰ ۱۳:۱۹

سلام
با توجه به خطایی که گذاشته شده به نظر مشکل از ConnectionString هست و اگر مثال این قسمت رو انجام دادی و instance شما به غیر از (local) است هنگام نوشتن نام DataSource بایستی پرانتزها رو برداری

```
<add name="Context"
         connectionString="Data Source=.\sql2012;Initial Catalog=testdb2012;Integrated Security = true"
          providerName="System.Data.SqlClient"
           />
```

موفق باشید

نویسنده: ر.م
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۰۲ ۰:۵

سلام. اصلا یاد گرفتن code first خوب هست یا نه؟ آیا پیاده سازی‌های اون تو پروژه مشکلی ایجاد نمیکنه؟
در مقابل روش db first چه مزیتها و معایبی داره؟ بهترین منبع یادگیری برای ef کجاست؟
راستی مفهوم change tracking تو ef رو میتونید توضیح بدید؟
متشکر

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۰۲ ۰:۳۵

- از اون بهتر نیست .
- قدم به قدم. عجله نکن. در قسمت 14 این سری بهش پرداخته شده.

نویسنده: ر.م
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۰۳ ۱۰:۵۱

سلام.
آقا ممنون از جواب .
ببینید من مطلب لینک رو خوندم . پرداخته به انتخاب orm.
اما حالا من صحبتم متمرکز هست روی خود ef. من منظورم اینه که کجا باید codeFirst استفاده بشه کجا dbFirst. آیا کار کردن روی یک پروژه بصورت codeFirst در آینده یعنی وقتی حجم دیتا و ارتباطات زیاد شد مشکلی نخواهد ساخت؟ سرعت کدام بهتر است؟ آیا با وجود قابلیتهای lambda , linq نیازی به ساخت storedProcedure سمت دستابیس اصلا داریم یا نه؟
متشکرم.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۰۳ ۱۱:۱۵

یک موتور اصلی EF بیشتر وجود نداره. برای کار کردن با این موتور اصلی سه روش حداقل تدارک دیده شده:
الف) database first: مربوط به زمانیکه یک دیتابیس از پیش طراحی شده با ساختار جداول و ارتباطات آن موجود است. این روش، ساختار بانک اطلاعاتی شما رو مهندسی معکوس کرده و یک سری کد و دیاگرام را برای استفاده توسط موتور اصلی EF تولید می‌کنه.
ب) روش model first: در VS.NET می‌تونید طراحی‌های مرتبط با جداول، کلاس‌ها و روابط رو انجام بدید. کدهای اضافی برای کار با موتور EF و همچنین به روز رسانی بانک اطلاعاتی رو به صورت خودکار انجام خواهد داد.
ج) روش code first: در این روش دیگر خبری از طراح بصری نیست. کار با کدنویسی و طراحی کلاس‌ها و ایجاد روابط بین آن‌ها توسط برنامه نویس شروع می‌شود. نهایتا این کلاس‌ها توسط موتور EF استفاده خواهند شد. امکان تبدیل این کلاس‌ها به بانک اطلاعاتی متناظر و همچنین به روز رسانی خودکار بانک اطلاعاتی با تغییر ساختار کلاس‌ها هم پیش بینی شده. روش code first بهترین حالت است برای کسانی که نمی‌خواهند از انبوهی از کدهای تولید شده به صورت خودکار (حاصل از مهندسی معکوس یک بانک اطلاعاتی موجود) استفاده کنند و می‌خواهند کنترل بیشتری بر روابط و اختصاصی سازی آن‌ها داشته باشند. در این حالت می‌تونید بدون نیاز به یک بانک اطلاعاتی یک برنامه را کامل کنید (منهای مباحث تست سیستم).
روش code first در حال حاضر روشی است که بیشتر توسط تیم EF تبلیغ می‌شود و در حال توسعه است. مابقی رو هم کم کم دارند تبدیل می‌کنند به پوسته‌ای برای حالت code first. مثلا ابزار تهیه کردند برای مهندسی معکوس یک بانک اطلاعاتی موجود به روش code first. کد نهایی تمیزتری داره؛ چون کلاس‌ها را خودتان طراحی می‌کنید و توسط ابزارها به صورت خودکار تولید نمی‌شوند، کنترل بیشتر و نهایتا کیفیت بالاتری دارند. ساده است؛ درگیر نگهداری edmx model‌ها نخواهید بود. به روز رسانی بانک اطلاعاتی آن هم می‌تواند کاملا خودکار شود.

برای اطلاعات بیشتر در مورد مزایای این روش یا تاریخچه EF متن قسمت جاری را یکبار مطالعه کرده و قسمت‌های «مروری سریع بر تاریخچه Entity framework code first» و «مزایای EF Code first» را بررسی کنید.
+ کل قسمت EF از اینجا به صورت یک فایل PDF قابل دریافت است. در مورد اکثر مواردی که عنوان کردید به صورت مجزا بحث شده و توضیحات کافی ارائه شدن.

نویسنده: محبوبه محمدی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۰ ۱۶:۸

ممنون از مطلب خوبتون.
برای جدول‌های زیاد که توی یک DbContext اضافه شدند،برای اولین لود و ذخیره زمان خیلی زیادی گرفته میشه و البته pre-generating views هم فایده نداشته!و از طرف دیگه توی برنامه مجبورم برای اینکه دیتا رو از دیتابیس بگیرم یکبار

Reload (DbEntityEntry<TEntity>(entityToRefresh).Reload()) کنم.من نمی‌فهمم یعنی همه‌ی دیتا یکبار توی شروع برنامه از دیتابیس دریافت میشن که دفعه‌های بعدی از Cash خونده میشن؟!ممنون میشم اگر یکم در این مورد توضیح بدید و جایی رو معرفی کنید که بشه مقدار بیشتر در مورد first level cache خوند.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۰ ۱۶:۲۹

سایت جاری از EF Code first استفاده می‌کنه. مشکلی هم با کارآیی آن وجود ندارد.
برای مسایل شخصی نیاز به بررسی کدهای شما، بررسی best practices، بررسی‌های ویژه توسط EF Profilers و همچنین code review هست. به عبارتی نیاز به مشاور خصوصی دارید.
موفق باشید

نویسنده: ahmadb7
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۳۱ ۸:۲۰

با سلام کدام را شما ترجیح می‌دهید EF یا NH و برای شروع کدام بهتر است با تشکر

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۳۱ ۹:۳

توضیحات در اینجا

نویسنده: احمد احمدی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۰۶ ۲۳:۳

من هم به همین مشکل خوردم. یکی از دلایلش نال بودن مقدار DataTime مدل هست. DbUpdateException : MVC/EF Code First : SaveChanges

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۰۷ ۰:۳۰

در EF تا Inner exception را بررسی نکنید، دلیل اصلی را مشاهده نخواهید کرد و نهایتا با سعی و خطا و حدس و گمان، پیش خواهید رفت.

نویسنده: محمدیوسف میرجلیلی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۱۵ ۱۴:۵۷

سلام. در درس ششم کلاس‌های کانفیگ را در فضای‌نام Mappings تعریف کردیم. اگر پروژه شامل چند اسمبلی باشه (DomainClasses و DataLayer)، فضای‌نام Mappings و کلاس‌های مرتبط با اون را بهتره در کدوم یک از پروژه‌ها ایجاد کنیم؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۱۵ ۱۵:۱۱

در قسمت 12 این سری با مثال قابل دریافت توضیح داده شده.

نویسنده: امیر خلیلی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۱۹ ۱۱:۲۱

یک سوال ابتدایی
آیا سرعت کار با دیتابیس و فراخوانی دیتا با استفاده از EF نسبت به Ado.Net و یا همان DataSet و DataReader بیشتر است ؟
یا فقط به خاطر یک سری مزیت‌های دیگه باید رو بیاریم به این تکنولوژی ؟
راستش من فقط سرعت کار برام مهمه !

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۱۹ ۱۱:۳۱

تمام ORMهای دات نتی در سطح پایین خودشون از ADO.NET استفاده می‌کنند. بنابراین پشت صحنه این‌ها، استفاده از Data Reader و امثال آن است، به همراه یک سری مزیت جانبی دیگر مانند: « 5 دلیل برای استفاده از یک ابزار ORM » و جلوگیری از اختراع چرخ‌هایی به شدت ناقص و معیوب مانند: « مروری بر کدهای کلاس SqlHelper » و همچنین امنیت توکار و پیش فرض لحاظ شده در آن‌ها مانند: « امنیت در LINQ to SQL »

نویسنده: محمد رضا خزائی
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۱۳ ۲۱:۱۸

با سلام؛ منم این مشکل رو دارم .برای بار اول دیتابیس رو نمیسازه.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۱۳ ۲۱:۲۵

« وادار کردن EF Code first به ساخت بانک اطلاعاتی پیش از شروع به کار برنامه »

نویسنده: XPlan
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۱۱ ۱۱:۵۵

سلام
1-می خواستم بدونم برای مثال در کلاس Blog شما

```
public class Blog
    {
        public int Id { set; get; }
        public string Title { set; get; }
        public string AuthorName { set; get; }
        public IList<Post> Posts { set; get; }
    }
```

EF دقیقا چه زمانی (و با فراخوانی چه متد هایی) از اکسسورهای set و چه زمانی از get استفاده می‌کند؟
2- اگر در همین کلاس Blog به هر دلیل نیاز باشد که از اکسسورهای خودکار #C استفاده نکنیم کلاس Blog چگونه خواهد شد؟لطفا این کلاس را بدون اکسسورهای خودکار باز نویسی کنید

```
get
{
return ?
}
set
{
//push calculated private field to db ?
}
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۱۱ ۱۲:۲۵

- با استفاده از امکانات Reflection دات نت، در زمان خواندن اطلاعات از بانک اطلاعاتی، از set و زمان دریافت اطلاعات از کاربر

و تشکیل کوئری SQL نهایی از get استفاده خواهد کرد.
- در قسمت سوم این سری، در مورد فیلدهای محاسباتی بحث شده « 6) NotMapped و DatabaseGenerated »

نویسنده: منصور جعفری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۱۱ ۱۲:۵۲

سلام؛ آیا روش Code First برای ویندوز اپلیکشن هم استفاده میشه...؟
ممنونم

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۱۱ ۱۳:۱۸

در هر فناوری مرتبط با دات نت که کل دات نت فریم ورک در دسترس باشد، قابل استفاده است. از WPF تا WinForms تا WCF و انواع و اقسام برنامه‌های وب؛ از ویندوز سرویس تا یک برنامه‌ی کنسول ساده.

نویسنده: ح مراداف
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۲۱ ۱۶:۵

سلام،
منظور شما اینه که باید با Nuget رفرنس Entity FrameWork رو روی هر سه پروژه (Domain Classes و و DataLayer و پروژه اصلی) نصب کنم ؟

من وب اپلیکیشن تازه داره کار می‌کنم و تا الان همش وب سایت کار می‌کردم، آیا بصورت پیش فرض EntityFrameWork توی پروژه‌ها وجود نداره و حتما باید با Nuget رفرنس اونو به پروژه اضافه کنیم ؟
(یعنی این dll با نصب ویژوال استودیو نصب نمیشه ؟! و باید از نوگت دانولدش کنیم ؟)

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۲۱ ۱۶:۴۱

قدیمی هست نمونه موجود در آن. مگر اینکه از آخرین نگارش VS.NET به همراه آخرین به روز رسانی آن استفاده کنید. اطلاعات بیشتر در مطالب به روز رسانی به EF 6 : اینجا و اینجا
همچنین این پروژه به علت ذات سورس باز آن هر از چندگاهی مستقل از VS.NET به روز می‌شود. بنابراین همیشه آخرین نگارش آن‌را بهتر است از نیوگت دریافت کنید .

نویسنده: مجتبی فخاری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۲۷ ۱۸:۱

با سلام
اگه یه پروژه باشه که دارای چند Class Library با نام های DataLayer و DomainClasses و ServiceLayer و Models باشه چطوری با Package Manager Console می‌تونم EF را برای هر پروژه نصب کنم؟ و اینکه چطوری می‌تونم دستور Install-Package EntityFramework.Migrations -Version 0.9.0.0 را فقط در پروژه DataLayer نصب کنم؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۲۷ ۱۸:۲۶

پروژه پیش فرض را در کنسول پاورشل نیوگت باید تغییر بدید:

نویسنده: مجتبی فخاری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۲۷ ۲۱:۵۰

با سلام
آیا باید برای هر پروژه از دستور Install-Package EntityFramework استفاده کنم؟
راهی نداره که نخوایم برای هر پروژه ای اونرا دانلود و نصب نماییم؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۲۷ ۲۲:۱

نیوگت خیلی بهینه عمل می‌کند. بار اول که درخواست نصب بسته‌ای را می‌دهید، ابتدا یک کوئری ساده برای دریافت شماره آخرین نگارش موجود در مخزن سایت رسمی آن ارسال می‌کند. بعد این شماره نگارش را با کش محلی سیستم (فایل‌های قبلی دریافت شده آن) مقایسه می‌کند. اگر یکی بود، از کش محلی استفاده می‌شود (چیزی مجددا دریافت نخواهد شد)؛ در غیراینصورت بسته‌ی جدید را دریافت خواهد کرد.

نویسنده: مجتبی فخاری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۲۷ ۲۲:۱۰

وقتی سعی می‌کنم که از دستور زیر استفاده کنم با خطای زیر روبه رو می‌شوم. PM> Install-Package EntityFramework

```
Install-Package : Could not connect to the feed specified at 'https://www.nuget.org/api/v2/'. Please
verify that the package source
(located in the Package Manager Settings) is valid and ensure your network connectivity.
At line:1 char:1
+ Install-Package EntityFramework
+ ~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~~
    + CategoryInfo          : NotSpecified: (:) [Install-Package], InvalidOperationException
    + FullyQualifiedErrorId :
NuGetCmdletUnhandledException,NuGet.PowerShell.Commands.InstallPackageCommand
```

راه حل چیست؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۲۷ ۲۲:۱۵

اینجا بحث شده: « خلاصه‌ای در مورد روش‌های دریافت فایل از سایت NuGet »

نویسنده: پژمان
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۲۰ ۱۰:۴۰

همانطور که شما فرمودید که کلاس Context را در یک ClassLibrary جداگانه قرار بدیم و نیاز به ارجاعی به اسمبلیهای EF خواهد داشت. این یعنی من باید برای این ClassLibrary هم باید EF را بوسیله Nuget نصب کنم؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۲۰ ۱۰:۴۳

کمی بالاتر در نظرات با تصویر پاسخ دادم.

نویسنده: مرتضی احمدی
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۲۸ ۱۵:۱۹

سلام

اگر در سازنده DbContext با مقدار ثابتی مثل "base("connectionName مقداردهی کنیم به کانکشن موردنظر وصل می‌شود ولی وقتی که این مقدار را Runtime ست می‌کنم عمل نمی‌کند و خطا میدهد کانکشن پیدانشد. در حالی که معادل نامی که RunTime ست شده است کانکشن استرینگی تعریف شده است.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۲۸ ۱۷:۱۰

تنظیم رشته اتصالی در زمان اجرا:

```
var ctx = new MyContext();
ctx.Database.Connection.ConnectionString = "...";
```

نویسنده: حمید حسین وند
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۲۴ ۱۳:۲۱

سلام
میخوام بدونم فرق دو تا دستور زیر چیه با هم؟

```
public IList<Post> Posts { set; get; }
```

و

```
public ICollection<Post> Posts { set; get; }
```

و اینکه تا جایی که می‌دونم نباید فیلد اضافی به اسم این Propertyها در table ایجاد بشه اما توی کدهایی که من نوشتم (عین همین دو مورد) برای هر کدوم فیلد اضافی توی جدولم ایجاد میشه و مقدارش null هست.
مگر نه اینکه از این دو مورد برای دریافت اطلاعات اضافی از جدول مثلا Post استفاده میشه و لزومی برای درج اطلاعات هنگام ثبت وبلاگ جدید نیست؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۲۴ ۱۳:۳۱

در قسمت‌های بعدی به این مباحث پرداخته شده:
- فرق List و کالکشن و موارد مشابه در اینجا
- بررسی رابطه one-to-many در قسمت هفتم

نویسنده: رشوند
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۳۱ ۱۹:۴۷

سلام و با عرض تبریک روز زن به همه زنان ایران زمین.
با پیشنهادتان برای ارتباط با دیتابیس، این سری از آموزش‌ها رو شروع کردم.

سوال:
در قسمت *تشکیل خودکار بانک اطلاعاتی و افزودن اطلاعات به جداول*
1- مقدار Data Source و Initial Catalog رو از کجا باید پیدا کرد؟ یا بهتر بگویم کانکشن استرینگ رو چطوری می‌شه از SQL

بدست آورد؟

این کانکشن بعد از نصب SQL Server 2008 Enterprise :

-2 ما در ابتدای اموزش ی اد گرفتیم که برای شروع کار یک کنترلر و بعد اکشن و بعد ویو ایجاد کنیم و سپس پروژه رو اجرا کنیم (در حال کلی). حالا می‌خواستم بپرسم که برای اجرای (*در اولین بار اجرای کدهای زیر*) کلاس Program رو چگونه (کجا و چگونه بنویسیم) اجرا بگیریم تا دیتابیس ایجاد شود..؟

سپاس.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۳۱ ۲۰:۴۵

- رشته اتصالی به SQL Server حالت‌های مختلفی می‌تواند داشته باشد. اطلاعات بیشتر
Data Source آن معمولا نام کامپیوتر جاری است یا IP Server. چون در تصویر شما instance name خالی است، از همان وهله‌ی پیش فرض استفاده می‌شود. اگر مقدار داشت می‌شد computer_name/instance_name
Initial Catalog نام بانک اطلاعاتی مدنظر است که قرار است به آن متصل شوید (یا در اینجا به صورت خودکار ساخته شود).
Integrated Security = true به معنای استفاده از اعتبارسنجی ویندوزی است برای اتصال به SQL Server. یعنی کاربر جاری لاگین کرده به سیستم باید دسترسی لازم را برای کار با SQL Server داشته باشد.
- برای فراگیری یک فناوری جدید از برنامه‌های کنسول استفاده کنید و نه ASP.NET. این مباحث عمومی است بین فناوری‌های مختلف استفاده کننده از آن. در یک برنامه‌ی کنسول آغاز کار از متد Main است؛ در یک برنامه‌ی وب از متد Application_Start فایل global.asax.cs خواهد بود.

نویسنده: علی یگانه مقدم
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۹/۲۵ ۱۹:۴۱

در بعضی موارد هنگام کار با EF چنین خطایی رخ میده

```
Validation failed for one or more entities. See 'EntityValidationErrors' property for more details
```

البته اگر من از طریق زیر عمل کنم هیچ اتفاق نمیفته و درج انجام میشه

```
db.Entry(message).State = EntityState.Added;
 db.SaveChanges();
```

حالا تفاوت این دو روش db.messages.add با db.entry چه تفاوتی داره؟
یکی سری کدها هم داخل نت برای catch کردن DbEntityValidationException وجود داره ولی هیچ وقت وارد catch نمیشه ، مثل اینکه نوع استثنا رخ داده متفاوته

نمونه کدهای موجود

```
try
{
    // Your code...
    // Could also be before try if you know the exception occurs in SaveChanges

    context.SaveChanges();
}
catch (DbEntityValidationException e)
{
    foreach (var eve in e.EntityValidationErrors)
    {
        Console.WriteLine("Entity of type \"{0}\" in state \"{1}\" has the following validation
errors:",
            eve.Entry.Entity.GetType().Name, eve.Entry.State);
        foreach (var ve in eve.ValidationErrors)
        {
            Console.WriteLine("- Property: \"{0}\", Error: \"{1}\"",
                ve.PropertyName, ve.ErrorMessage);
        }
    }
    throw;
}
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۹/۲۵ ۲۰:۵۲

البته این مطلب اول هست. در مطالب بعدی در مورد «اعتبارسنجی» بیشتر بحث شده:

InnerException و Entity Framework

استثناهایی که باید حین استفاده از EF Code first بررسی شوند

اعتبارسنجی در Entity framework Code first

همچنین نیاز است با « رفتار متصل و غیر متصل در EF » آشنا شوید. این مورد در مطلب « کار با کلیدهای اصلی و خارجی در EF Code first » هم بیشتر بحث شده‌است.

تمام این‌ها در مسیر آموزشی EF Code first به ترتیب لیست شده‌اند؛ قسمت‌های «اعتبارسنجی و بررسی استثناءها» و «ردیابی تغییرات».

نویسنده: امیر نوروزیان
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۰/۱۸ ۸:۲۴

سلام؛ من میخام بعضی از مباحث سایت رو خروجی pdf بگیرم چیکار باید کنم مثلا همین مبحث ef cf اگر جز امکانات مدیر سایت همین cf بی زحمت لینکش بهم بدین ممنون

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۰/۱۸ ۹:۲۳

- « دریافت خروجی کامل .NET Tips »
- برای مثال خروجی کامل بحث Entity Framework در پوشه‌ی Tags واقع شده: (^)
- بانک اطلاعاتی سایت هم برای دریافت موجود است؛ به همراه Viewer آن: (^)
- در پوشه‌ی LearningPaths ، خروجی‌های اختصاصی‌تری تهیه شده‌اند. برای مثال این خروجی اختصاصی و انتخابی EF Code First است: (^)

نویسنده: پاییز
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۲/۱۴ ۰:۴۴

جدول _MigrationHistiry را در اس کیو ال در فلدر System Tables قرار نداده است و آن را کنار دو جدول Posts و Blogs قرار داده است ؛ در صورتیکه در عکس شما این جدول به عنوان جدول سیستمی معرفی شده است. علت چیست؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۲/۱۴ ۰:۵۱

چون کاربران زیادی با این مساله مشکل پیدا کرده بودند، در نگارش‌های اخیر ترجیح داده شده که این جدول سیستمی نباشد.

نویسنده: علی یگانه مقدم
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۵/۱۴ ۱۵:۴۲

آیا در EF این امکان وجود دارد که بتوان filegroups ایجاد کرد و هر کدام از جداول را در filegroups مخصوص قرار داد؟ یا اینکه تنظیمات ابتدایی ساخت دیتابیس را برای آن تعیین کرد؟
مثلا در sql server حجم ابتدایی دیتابیس و Filegrowth را تعیین کنیم؟
با تشکر

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۵/۱۴ ۱۶:۱۹

بله. در متد **Up** مباحث migrations می‌توان مستقیما SQL هم نوشت و آن‌را سفارشی سازی کرد:

```
public override void Up()
{
    Sql(...);
    CreateTable(....);
    Sql(....);
}
```

عنوان: EF Code First #2
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۵ ۰۹:۳۶:۰۰
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework

در قسمت قبل با تنظیمات و قراردادهای ابتدایی EF Code first آشنا شدیم، هرچند این تنظیمات حجم کدنویسی ابتدایی راه اندازی سیستم را به شدت کاهش می‌دهند، اما کافی نیستند. در این قسمت نگاهی سطحی و مقدماتی خواهیم داشت بر امکانات مهیا جهت تنظیم ویژگی‌های مدل‌های برنامه در EF Code first.

تنظیمات EF Code first توسط اعمال متادیتای خواص

اغلب متادیتای مورد نیاز جهت اعمال تنظیمات EF Code first در اسمبلی System.ComponentModel.DataAnnotations.dll قرار دارند. بنابراین اگر مدل‌های خود را در اسمبلی و پروژه class library جداگانه‌ای تعریف و نگهداری می‌کنید (مثلا به نام DomainClasses)، نیاز است ابتدا ارجاعی را به این اسمبلی به پروژه جاری اضافه نمائیم. همچنین تعدادی دیگر از متادیتای قابل استفاده در خود اسمبلی EntityFramework.dll قرار دارند. بنابراین در صورت نیاز باید ارجاعی را به این اسمبلی نیز اضافه نمود.
همان مثال قبل را در اینجا ادامه می‌دهیم. دو کلاس Blog و Post در آن تعریف شده (به این نوع کلاس‌ها POCO – the Plain Old CLR Objects نیز گفته می‌شود)، به همراه کلاس Context که از کلاس DbContext مشتق شده است. ابتدا دیتابیس قبلی را دستی drop کنید. سپس در کلاس Blog، خاصیت public int Id را مثلا به public int MyTableKey تغییر دهید و پروژه را اجرا کنید.
برنامه بلافاصله با خطای زیر متوقف می‌شود:

```
One or more validation errors were detected during model generation:
\tSystem.Data.Entity.Edm.EdmEntityType: : EntityType 'Blog' has no key defined.
```

زیرا EF Code first در این کلاس خاصیتی به نام Id یا BlogId را نیافته‌است و امکان تشکیل Primary key جدول را ندارد. برای رفع این مشکل تنها کافی است ویژگی Key را به این خاصیت اعمال کنیم:

```
using System.Collections.Generic;
using System.ComponentModel.DataAnnotations;

namespace EF_Sample01.Models
{
    public class Blog
    {
        [Key]
        public int MyTableKey { set; get; }
```

همچنین تعدادی ویژگی دیگر مانند MaxLength و Required را نیز می‌توان بر روی خواص کلاس اعمال کرد:

```
using System.Collections.Generic;
using System.ComponentModel.DataAnnotations;

namespace EF_Sample01.Models
{
    public class Blog
    {
        [Key]
        public int MyTableKey { set; get; }

        [MaxLength(100)]
```

```
        public string Title { set; get; }

        [Required]
        public string AuthorName { set; get; }

        public IList<Post> Posts { set; get; }
    }
}
```

این ویژگی‌ها دو مقصود مهم را برآورده می‌سازند:
الف) بر روی ساختار بانک اطلاعاتی تشکیل شده تاثیر دارند:

```
CREATE TABLE [dbo].[Blogs](
 [MyTableKey] [int] IDENTITY(1,1) NOT NULL,
 [Title] [nvarchar](100) NULL,
 [AuthorName] [nvarchar](max) NOT NULL,
 CONSTRAINT [PK_Blogs] PRIMARY KEY CLUSTERED
(
 [MyTableKey] ASC
)WITH (PAD_INDEX  = OFF, STATISTICS_NORECOMPUTE  = OFF,
IGNORE_DUP_KEY = OFF, ALLOW_ROW_LOCKS  = ON, ALLOW_PAGE_LOCKS  = ON) ON [PRIMARY]
) ON [PRIMARY]
```

همانطور که ملاحظه می‌کنید در اینجا طول فیلد Title به 100 تنظیم شده است و همچنین فیلد AuthorName اینبار NOT NULL است. به علاوه primary key نیز بر اساس ویژگی Key اعمالی تعیین شده است.
البته برای اجرای کدهای تغییر کرده مدل، فعلا بانک اطلاعاتی قبلی را دستی می‌توان حذف کرد تا بتوان به ساختار جدید رسید. در مورد جزئیات مبحث DB Migration در قسمت‌های بعدی مفصلا بحث خواهد شد.

ب) اعتبار سنجی اطلاعات پیش از ارسال کوئری به بانک اطلاعاتی
برای مثال اگر در حین تعریف وهله‌ای از کلاس Blog، خاصیت AuthorName مقدار دهی نگردد، پیش از اینکه رفت و برگشتی به بانک اطلاعاتی صورت گیرد، یک validation error را دریافت خواهیم کرد. یا برای مثال اگر طول اطلاعات خاصیت Title بیش از 100 حرف باشد نیز مجددا در حین ثبت اطلاعات، یک استثنای اعتبار سنجی را مشاهده خواهیم کرد. البته امکان تعریف پیغام‌های خطای سفارشی نیز وجود دارد. برای این حالت تنها کافی است پارامتر ErrorMessage این ویژگی‌ها را مقدار دهی کرد. برای مثال:

```
[Required(ErrorMessage = "لطفا نام نویسنده را مشخص نمائید")]
public string AuthorName { set; get; }
```

نکته‌ی مهمی که در اینجا وجود دارد، وجود یک اکوسیستم هماهنگ و سازگار است. این نوع اعتبار سنجی هم با EF Code first هماهنگ است و هم برای مثال در ASP.NET MVC به صورت خودکار جهت اعتبار سنجی سمت سرور و کلاینت یک مدل می‌تواند مورد استفاده قرار گیرد و مفاهیم و روش‌های مورد استفاده در آن نیز یکی است.

تنظیمات EF Code first به کمک Fluent API

اگر علاقمند به استفاده از متادیتا، جهت تعریف قیود و ویژگی‌های خواص کلاس‌های مدل خود نیستید، روش دیگری نیز در EF Code first به نام Fluent API تدارک دیده شده است. در اینجا امکان تعریف همان ویژگی‌ها توسط کدنویسی نیز وجود دارد، به علاوه اعمال قیود دیگری که توسط متادیتای مهیا قابل تعریف نیستند.
محل تعریف این قیود، کلاس Context که از کلاس DbContext مشتق شده است، می‌باشد و در اینجا، کار با تحریف متد OnModelCreating شروع می‌شود:

```
using System.Data.Entity;
using EF_Sample01.Models;

namespace EF_Sample01
{
    public class Context : DbContext
    {
        public DbSet<Blog> Blogs { set; get; }
        public DbSet<Post> Posts { set; get; }

        protected override void OnModelCreating(DbModelBuilder modelBuilder)
        {
            modelBuilder.Entity<Blog>().HasKey(x => x.MyTableKey);
            modelBuilder.Entity<Blog>().Property(x => x.Title).HasMaxLength(100);
            modelBuilder.Entity<Blog>().Property(x => x.AuthorName).IsRequired();

            base.OnModelCreating(modelBuilder);
        }
    }
}
```

به کمک پارامتر modelBuilder، امکان دسترسی به متدهای تنظیم کننده ویژگی‌های خواص یک مدل یا موجودیت وجود دارد. در اینجا چون می‌توان متدها را به صورت یک زنجیره به هم متصل کرد و همچنین حاصل نهایی شبیه به جمله بندی انگلیسی است، به آن Fluent API یا API روان نیز گفته می‌شود.

البته در این حالت امکان تعریف ErrorMessage وجود ندارد و برای این منظور باید از همان data annotations استفاده کرد.

نحوه مدیریت صحیح تعاریف نگاشت‌ها به کمک Fluent API

OnModelCreating محل مناسبی جهت تعریف حجم انبوهی از تنظیمات کلاس‌های مختلف مدل‌های برنامه نیست. در حد سه چهار سطر مشکلی ندارد اما اگر بیشتر شد بهتر است از روش زیر استفاده شود:

```
using System.Data.Entity;
using EF_Sample01.Models;
using System.Data.Entity.ModelConfiguration;

namespace EF_Sample01
{
    public class BlogConfig : EntityTypeConfiguration<Blog>
    {
        public BlogConfig()
        {
            this.Property(x => x.Id).HasColumnName("MyTableKey");
            this.Property(x => x.RowVersion).HasColumnType("Timestamp");
        }
    }
```

با ارث بری از کلاس EntityTypeConfiguration، می‌توان به ازای هر کلاس مدل، تنظیمات را جداگانه انجام داد. به این ترتیب اصل SRP یا Single responsibility principle نقض نخواهد شد. سپس برای استفاده از این کلاس‌های Config تک مسئولیتی به نحو زیر می‌توان اقدام کرد:

```
protected override void OnModelCreating(DbModelBuilder modelBuilder)
{
     modelBuilder.Configurations.Add(new BlogConfig());
```

نحوه تنظیمات ابتدایی نگاشت کلاس‌ها به بانک اطلاعاتی در EF Code first

الزامی ندارد که EF Code first حتما با یک بانک اطلاعاتی از نو تهیه شده بر اساس پیش فرض‌های آن کار کند. در اینجا می‌توان از بانک‌های اطلاعاتی موجود نیز استفاده کرد. اما در این حالت نیاز خواهد بود تا مثلا نام جدولی خاص با کلاسی مفروض در برنامه، یا نام فیلدی خاص که مطابق استانداردهای نامگذاری خواص در سی شارپ تعریف نشده، با خاصیتی در یک کلاس تطابق داده شوند. برای مثال اینبار تعاریف کلاس Blog را به نحو زیر تغییر دهید:

```
using System.Collections.Generic;
using System.ComponentModel.DataAnnotations;

namespace EF_Sample01.Models
{
    [Table("tblBlogs")]
    public class Blog
    {
        [Column("MyTableKey")]
        public int Id { set; get; }

        [MaxLength(100)]
        public string Title { set; get; }

        [Required(ErrorMessage = "لطفا نام نویسنده را مشخص نمائید")]
        public string AuthorName { set; get; }

        public IList<Post> Posts { set; get; }

        [Timestamp]
        public byte[] RowVersion { set; get; }
    }
}
```

در اینجا فرض بر این است که نام جدول متناظر با کلاس Blog در بانک اطلاعاتی مثلا tblBlogs است و نام خاصیت Id در بانک اطلاعاتی مساوی فیلدی است به نام MyTableKey. چون نام خاصیت را مجددا به Id تغییر داده‌ایم، دیگر ضرورتی به ذکر ویژگی Key وجود نداشته است. برای تعریف این دو از ویژگی‌های Table و Column جهت سفارشی سازی نام‌های خواص و کلاس استفاده شده است.

یا اگر در کلاس خود خاصیتی محاسبه شده بر اساس سایر خواص، تعریف شده است و قصد نداریم آن‌را به فیلدی در بانک اطلاعاتی نگاشت کنیم، می‌توان از ویژگی NotMapped برای مزین سازی و تعریف آن کمک گرفت.

به علاوه اگر از نام پیش فرض کلید خارجی تشکیل شده خرسند نیستید می‌توان به کمک ویژگی ForeignKey، نسبت به تعریف مقداری جدید مطابق تعاریف یک بانک اطلاعاتی موجود، اقدام کرد.

همچنین خاصیت دیگری به نام RowVersion در اینجا اضافه شده که با ویژگی TimeStamp مزین گردیده است. از این خاصیت ویژه برای بررسی مسایل همزمانی ثبت اطلاعات در EF استفاده می‌شود. به علاوه بانک اطلاعاتی می‌تواند به صورت خودکار آن‌را در حین ثبت مقدار دهی کند.

تمام این تغییرات را به کمک Fluent API نیز می‌توان انجام داد:

```
modelBuilder.Entity<Blog>().ToTable("tblBlogs");
modelBuilder.Entity<Blog>().Property(x => x.Id).HasColumnName("MyTableKey");
modelBuilder.Entity<Blog>().Property(x => x.RowVersion).HasColumnType("Timestamp");
```

تبدیل پروژه‌های قدیمی EF به کلاس‌های EF Code first به صورت خودکار

روش متداول کار با EF از روز اول آن، مهندسی معکوس خودکار اطلاعات یک بانک اطلاعاتی و تبدیل آن به یک فایل EDMX بوده است. هنوز هم می‌توان از این روش در اینجا نیز بهره جست. برای مثال اگر قصد دارید یک پروژه قدیمی را تبدیل به نمونه جدید

Code first کنید، یا یک بانک اطلاعاتی موجود را مهندسی معکوس کنید، بر روی پروژه در Solution explorer کلیک راست کرده و گزینه Add|New Item را انتخاب کنید. سپس از صفحه ظاهر شده، ADO.NET Entity data model را انتخاب کرده و در ادامه گزینه «Generate from database» را انتخاب کنید. این روال مرسوم کار با EF Database first است.
پس از اتمام کار به entity data model designer مراجعه کرده و بر روی صفحه کلیک راست نمائید. از منوی ظاهر شده گزینه «Add code generation item» را انتخاب کنید. سپس در صفحه باز شده از لیست قالب‌های موجود، گزینه «ADO.NET DbContext Generator» را انتخاب نمائید. این گزینه به صورت خودکار اطلاعات فایل EDMX قدیمی یا موجود شما را تبدیل به کلاس‌های مدل Code first معادل به همراه کلاس DbContext معرف آن‌ها خواهد کرد.

روش دیگری نیز برای انجام اینکار وجود دارد. نیاز است افزونه‌ی به نام Entity Framework Power Tools را دریافت کنید. پس از نصب، از منوی Entity Framework آن گزینه‌ی «Reverse Engineer Code First» را انتخاب نمائید. در اینجا می‌توان مشخصات اتصال به بانک اطلاعاتی را تعریف و سپس نسبت به تولید خودکار کدهای مدل‌ها و DbContext مرتبط اقدام کرد.

استراتژی‌های مقدماتی تشکیل بانک اطلاعاتی در EF Code first

اگر مثال این سری را دنبال کرده باشید، مشاهده کرده‌اید که با اولین بار اجرای برنامه، یک بانک اطلاعاتی پیش فرض نیز تولید خواهد شد. یا اگر تعاریف ویژگی‌های یک فیلد را تغییر دادیم، نیاز است تا بانک اطلاعاتی را دستی drop کرده و اجازه دهیم تا بانک اطلاعاتی جدیدی بر اساس تعاریف جدید مدل‌ها تشکیل شود که ... هیچکدام از این‌ها بهینه نیستند.
در اینجا دو استراتژی مقدماتی را در حین آغاز یک برنامه می‌توان تعریف کرد:

```
System.Data.Entity.Database.SetInitializer(new DropCreateDatabaseIfModelChanges<Context>());
// or
System.Data.Entity.Database.SetInitializer(new DropCreateDatabaseAlways<Context>());
```

می‌توان بانک اطلاعاتی را در صورت تغییر اطلاعات یک مدل به صورت خودکار drop کرده و نسبت به ایجاد نمونه‌ای جدید اقدام کرد (DropCreateDatabaseIfModelChanges)؛ یا در حین آزمایش برنامه همیشه (DropCreateDatabaseAlways) با شروع برنامه، ابتدا باید بانک اطلاعاتی drop شده و سپس نمونه جدیدی تولید گردد.
محل فراخوانی این دستور هم باید در نقطه آغازین برنامه، پیش از وهله سازی اولین DbContext باشد. مثلا در برنامه‌های وب در متد Application_Start فایل global.asax.cs یا در برنامه‌های WPF در متد سازنده کلاس App می‌توان بانک اطلاعاتی را آغاز نمود.
البته الزامی به استفاده از کلاس‌های DropCreateDatabaseIfModelChanges یا DropCreateDatabaseAlways وجود ندارد.
می‌توان با پیاده سازی اینترفیس IDatabaseInitializer از نوع کلاس Context تعریف شده در برنامه، همان عملیات را شبیه سازی کرد یا سفارشی نمود:

```
public class MyInitializer : IDatabaseInitializer<Context>
{
        public void InitializeDatabase(Context context)
        {
            if (context.Database.Exists() ||
                context.Database.CompatibleWithModel(throwIfNoMetadata: false))
                context.Database.Delete();

            context.Database.Create();
        }
}
```

سپس برای استفاده از این کلاس در ابتدای برنامه، خواهیم داشت:

```
System.Data.Entity.Database.SetInitializer(new MyInitializer());
```

نکته:
اگر از یک بانک اطلاعاتی موجود استفاده می‌کنید (محیط کاری) و نیازی به پیش فرض‌های EF Code first ندارید و همچنین این بانک اطلاعاتی نیز نباید drop شود یا تغییر کند، می‌توانید تمام این پیش فرض‌ها را با دستور زیر غیرفعال کنید:

```
Database.SetInitializer<Context>(null);
```

بدیهی است این دستور نیز باید پیش از ایجاد اولین وهله از شیء DbContext فراخوانی شود.

همچنین باید درنظر داشت که در آخرین نگارش‌های پایدار EF Code first، این موارد بهبود یافته‌اند و مبحثی تحت عنوان DB Migration ایجاد شده است تا نیازی نباشد هربار بانک اطلاعاتی drop شود و تمام اطلاعات از دست برود. می‌توان صرفا تغییرات کلاس‌ها را به بانک اطلاعاتی اعمال کرد که به صورت جداگانه، در قسمتی مجزا بررسی خواهد شد. به این ترتیب دیگر نیازی به drop بانک اطلاعاتی نخواهد بود. به صورت پیش فرض در صورت از دست رفتن اطلاعات یک استثناء را سبب خواهد شد (که توسط برنامه نویس قابل تنظیم است) و در حالت خودکار یا دستی با تنظیمات ویژه قابل اعمال است.

تنظیم استراتژی‌های آغاز بانک اطلاعاتی در فایل کانفیگ برنامه

الزامی ندارد که حتما متد Database.SetInitializer را دستی فراخوانی کنیم. با اندکی تنظیم فایل‌های app.config و یا web.config نیز می‌توان نوع استراتژی مورد استفاده را تعیین کرد:

```
<appSettings>
 <add key="DatabaseInitializerForType MyNamespace.MyDbContextClass, MyAssembly"
     value="MyNamespace.MyInitializerClass, MyAssembly"  />
</appSettings>

<appSettings>
 <add key="DatabaseInitializerForType MyNamespace.MyDbContextClass, MyAssembly"
     value="Disabled" />
</appSettings>
```

یکی از دو حالت فوق باید در قسمت appSettings فایل کانفیگ برنامه تنظیم شود. حالت دوم برای غیرفعال کردن پروسه آغاز بانک اطلاعاتی و اعمال تغییرات به آن، بکار می‌رود.
برای نمونه در مثال جاری، جهت استفاده از کلاس MyInitializer فوق، می‌توان از تنظیم زیر نیز استفاده کرد:

```
<appSettings>
    <add key="DatabaseInitializerForType EF_Sample01.Context, EF_Sample01"
       value="EF_Sample01.MyInitializer, EF_Sample01" />
  </appSettings>
```

اجرای کدهای ویژه در حین تشکیل یک بانک اطلاعاتی جدید

امکان سفارشی سازی این آغاز کننده‌های پیش فرض نیز وجود دارد. برای مثال:

```
public class MyCustomInitializer : DropCreateDatabaseIfModelChanges<Context>
{
    protected override void Seed(Context context)
    {
        context.Blogs.Add(new Blog { AuthorName = "Vahid", Title = ".NET Tips" });
        context.Database.ExecuteSqlCommand("CREATE INDEX IX_title ON tblBlogs (title)");
        base.Seed(context);
    }
}
```

در اینجا با ارث بری از کلاس DropCreateDatabaseIfModelChanges یک آغاز کننده سفارشی را تعریف کرده‌ایم. سپس با تحریف متد Seed آن می‌توان در حین آغاز یک بانک اطلاعاتی، تعدادی رکورد پیش فرض را به آن افزود. کار ذخیره سازی نهایی در متد base.Seed انجام می‌شود.

برای استفاده از آن اینبار در حین فراخوانی متد System.Data.Entity.Database.SetInitializer، از کلاس MyCustomInitializer استفاده خواهیم کرد.

و یا توسط متد context.Database.ExecuteSqlCommand می‌توان دستورات SQL را مستقیما در اینجا اجرا کرد. عموما دستوراتی در اینجا مدنظر هستند که توسط ORMها پشتیبانی نمی‌شوند. برای مثال تغییر collation یک ستون یا افزودن یک ایندکس و مواردی از این دست.

سطح دسترسی مورد نیاز جهت فراخوانی متد Database.SetInitializer

استفاده از متدهای آغاز کننده بانک اطلاعاتی نیاز به سطح دسترسی بر روی بانک اطلاعاتی master را در SQL Server دارند (زیرا با انجام کوئری بر روی این بانک اطلاعاتی مشخص می‌شود، آیا بانک اطلاعاتی مورد نظر پیشتر تعریف شده است یا خیر). البته این مورد حین کار با SQL Server CE شاید اهمیتی نداشته باشد. بنابراین اگر کاربری که با آن به بانک اطلاعاتی متصل می‌شویم سطح دسترسی پایینی دارد نیاز است Persist Security Info=True را به رشته اتصالی اضافه کرد. البته این مورد را پس از انجام تغییرات بر روی بانک اطلاعاتی جهت امنیت بیشتر حذف کنید (یا به عبارتی در محیط کاری Persist Security Info=False باید باشد).

```
Server=(local);Database=yourDatabase;User
ID=yourDBUser;Password=yourDBPassword;Trusted_Connection=False;Persist Security Info=True
```

تعیین Schema و کاربر فراخوان دستورات SQL

در EF Code first به صورت پیش فرض همه چیز بر مبنای کاربری با دسترسی مدیریتی یا dbo schema در اس کیوال سرور تنظیم شده است. اما اگر کاربر خاصی برای کار با دیتابیس تعریف گردد که در هاست‌های اشتراکی بسیار مرسوم است، دیگر از دسترسی مدیریتی dbo خبری نخواهد بود. اینبار نام جداول ما بجای dbo.tableName مثلا someUser.tableName می‌باشند و عدم دقت به این نکته، اجرای برنامه را غیرممکن می‌سازد.

برای تغییر و تعیین صریح کاربر متصل شده به بانک اطلاعاتی اگر از متادیتا استفاده می‌کنید، روش زیر باید بکارگرفته شود:

```
[Table("tblBlogs", Schema="someUser")]
public class Blog
```

و یا در حالت بکارگیری Fluent API به نحو زیر قابل تنظیم است:

```
modelBuilder.Entity<Blog>().ToTable("tblBlogs", schemaName:"someUser");
```

نظرات خوانندگان

نویسنده: Mohammad
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۵ ۱۰:۲۰:۲۴

سلام آقای نصیری.
code first اجازه درست کردن trigger رو می‌ده؟
کلا من یه مکانیزمی می‌خوام که اگه کسی (غیر خودم) تو یه جدول خاص insert کرد با یه چیزی مثل event تو برنامه متوجه بشم.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۵ ۱۰:۳۹:۱۵

لطف کنید سؤالی رو که مطرح می‌کنید در حیطه مطلب جاری عنوان شده باشد و خارج از آن نباشد.
سؤال شما هم بحث کلاینت سروری است و نه بحث کلاینت تنها که EF روی آن مشغول به کار است.
- می‌شود در متد Seed ایی که در بالا توضیح دادم در SQL Server تریگر درست کرد. (که مثلا اگر کاربر دیگری به شرط اینکه این کاربر جزو کاربران تعریف شده در خود SQL Server باشد نه در برنامه شما، اتفاق خاصی رخ دهد. برنامه شما هم بدیهی است باید سرور را مدام چک کند تا از این مساله مطلع شود)- SQL Server مبحثی دارد به نام Service Broker : (^) . توسط آن می‌توان از طریق سرور به کلاینت اطلاع رسانی کرد. بازهم خارج است از بحث یک ORM. یا تمام ORMهای موجود. - EF مبحثی دارد به نام Concurrency check که اگر شخصی در شبکه بر روی رکوردی که همین الان شما مشغول به کار هستید، تغییری را ایجاد کرد، به شما اطلاع رسانی کند. (در قسمت‌های بعدی بحث خواهد شد). البته این هم خودکار نیست. لازم است یک رفت و برگشت به سرور انجام شود.- entity framework auditing هم میسر است. خودکار نیست. در همان کلاس Context فوق که از DbContext مشتق می‌شود می‌توان متد تحریف شده public override int SaveChanges را تعریف کرد. در اینجا می‌توان به تمام تغییراتی که قرار است اعمال شوند دسترسی داشت. مثلا آن‌ها را در یک جدول مجزا ثبت کرد. بدیهی است برنامه بعدا نیاز خواهد داشت از این جدول گزارشگیری کند.

نویسنده: مهمان
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۵ ۱۸:۰۳:۵۰

با سلام و تشکر

سوال اول:
این قسمت آخری را که فرمودید:
"در EF Code first به صورت پیش فرض همه چیز بر مبنای کاربری با دسترسی
مدیریتی یا dbo schema در اس کیوال سرور تنظیم شده است. اما اگر کاربر خاصی
برای کار با دیتابیس تعریف گردد که در هاست‌های اشتراکی بسیار مرسوم است،
دیگر از دسترسی مدیریتی dbo خبری نخواهد بود."

من متوجه نشدم! ما در هاستهای اشتراکی مثلا از طریق پنل پلسک یک بانک به همراه یک کاربر به نام فرضی user1 ایجاد می کنم و در کانشکن استرینگ هم با همین نام کاربری متصل می شویم. حال منظور شما از کاربر خاص یعنی چه کسی؟
این scheme که نام آنرا someUser گذاشتید، مربوط به چه کسی است و از کجا آمده است؟

سوال دوم:
آیا در مورد بانک Membership پیش فرض مایکروسافت و تلفیق آن با بانک اصلی برنامه در EF راه کاری اندیشیده شده؟
بنده هیچ وقت از این امکان به جهت دو دسته شدن جداول و ساختار بانکم استفاده نکردم ولی با توجه به یکپارچه شدن آن با ASP.NET MVC کم کم دارم متقاعد می شوم که به جای منطق Membership خودم از این امکان استفاده کنم، نظر شما در مورد منطق Membership برنامه ای که با EF و MVC نوشته می شود چیست؟

نویسنده: مهمان
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۵ ۱۸:۱۶:۵۱

آیا EF امکاناتی دارد که به کمک آن بتوان پس از ران شدن برنامه و ساخت بانک به صورت پویا به آن جدول یا فیلد و چیزهایی مثل Data Annotation اضافه کرد و بعد از هم از POCO آنها در حالت Runtime استفاده کرد؟
ترکیب EF Code First با پروژه Roslyn برای رسیدن به این منظور مناسب است؟ (گرچه فکر کنم راسلین هنوز کلاس های پیچیده زبان را پشتیبانی نمی کند)

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۵ ۱۸:۴۹:۱۸

بله؛ این امکان وجود دارد که سیستم را افزونه پذیر کرد و مدل‌ها رو در زمان اجرا به DbContext اضافه کرد.
جزئیات آن خارج است از بحث «قسمت دوم» ما.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۵ ۱۸:۵۵:۵۶

- این‌ها مباحث پایه‌ای SQL Server است. در مورد schema ایی که از آن صحبت شد می‌تونید اینجا بیشتر مطالعه کنید: (^)
- شما در ASP.NET MVC می‌تونید این موارد رو سفارشی کنید و از پیاده سازی خودتون استفاده کنید. در یک قسمت مجزا به این مورد پرداختم که در سایت هست (^) . به علاوه پروژه‌هایی مانند این هم وجود دارند: (^)

نویسنده: مهمان
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۵ ۱۹:۰۷:۰۷

سوال بنده این بود که این someUser که شما به عنوان schema تعریف کرده اید از کجا آمده است؟ متعلق به کدام کاربر است؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۵ ۱۹:۲۶:۰۷

در SQL Server برای کار با بانک اطلاعاتی یک سری سطوح امنیتی وجود دارد. عنوان کردید که من یک نام کاربری دارم و پسود و از آن در رشته اتصالی استفاده می‌کنیم. بله. این درسته. اما این فقط ابتدای کار است. زمانیکه کاربری در SQL Server تعریف می‌شود یک سری سطح دسترسی را می‌شود به آن داد یا از آن گرفت. مثلا دسترسی اجرای SPها را نداشته باشد؛ دسترسی drop بانک اطلاعاتی را نداشته باشد؛ یا امکان فراخوانی delete را نداشته باشد. برای اینکه این موارد را بهتر مدیریت کنند یک schema تعریف می‌شود که در حقیقت قالبی است جهت مشخص سازی این سطوح دسترسی. dbo یکی از این قالب‌ها است که جزو مجموعه بالاترین سطوح دسترسی است. در هاست‌های اشتراکی که به مسایل امنیتی اهمیت می‌دهند امکان نداره به شما دسترسی dbo بدن. بله شما نام کاربری و کلمه عبور دارید اما schema سفارشی شما ممکن است دسترسی drop یا create بانک اطلاعاتی رو نداشته باشه (که در هاست‌های خوب ندارید).
این مساله چه مشکلی رو ایجاد می‌کنه؟
اگر کوئری پیش فرض شما select * from dbo.table1 باشد، در یک هاست اشتراکی با سطح دسترسی بالا که به شما دسترسی drop و create یک بانک اطلاعاتی رو نداده، دیگر اجرا نخواهد شد چون dbo نیستید. ضمنا روش صحیح و توصیه شده کار با SQL Server نیز ذکر schema در کوئری‌ها است زیرا سرعت اجرا را بالا می‌برد از این لحاظ که اگر آن‌را ذکر نکنید، SQL Server مجبور خواهد شد دست به سعی و خطا بزند. اما با ذکر آن یک راست از سطح دسترسی صحیح استفاده می‌شود. EF هم از همین روش استفاده می‌کنه. بنابراین لازم است schema رو اینجا در صورت مساوی نبودن با dbo حتما ذکر کرد و گرنه کوئری‌های شما دیگر اجرا نخواهند شد، چون دسترسی dbo رو ندارید.

نویسنده: مرادی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۵ ۲۳:۳۹:۲۰

امکانش هست به خاطر عوض کردن اسم یه Property، کل دیتابیس رو Drop نکنه ؟!

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۵ ۲۳:۴۳:۵۷

- می‌تونید SetInitializer رو به null مقدار دهی کنید تا کاری به بانک اطلاعاتی نداشته باشد.
و در حالت کلی، بله. مبحثی هست که اخیرا اضافه شده به نام DB Migration که در چند قسمت بعد به آن خواهیم رسید.

نویسنده: Navid
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۶ ۱۳:۳۹:۰۰

با سلام خدمت جناب نصیری
بنده از روی مثاله شما جلو رفتم و الگوی خودم رو در آوردم به این ترتیب که :
یک کلاس پایه ابسترکت درست کردم که یکسری پراپرتی در آن تعریف نمودم(فرضا کلاس جانداران)
چند کلاس دیگر ایجاد کردم که از کلاس پایه ارث برده بودند و پراپرتی های خود را هم داشتند
زمانیکه برنامه را اجرا کردم و دیتابیس از روی برنامه ایجاد شد ، تنها به ازای کلاس های فرزند جدول درست شده بود ولی تمامی پراپرتی های کلاس پایه در جداول ایجاد شده بود اما جدولی به اسم جاندار (کلاس پایه) ایجاد نشده بود .
سواله بنده اینه که آیا بایستی کاره خاصی کرد که یک جدول جداگانه برای کلاس پایه هم ایجاد شود ؟
من این کار رو توی مدل فرست بدون مشکل انجام میدادم و نتیجه کار هم خوب بود .
با تشکر از زحمات جنابعالی

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۶ ۱۴:۲۶:۳۱

من در قسمت «««««««««««««««««««««دوم»»»»»»»»»»»»»»»»»»» از «ارث بری» و مباحث Table-per-Type Inheritance و Table-per-Hierarchy strategy صحبتی نکردم. این‌ها در قسمت‌های
«««««««««««««««««««««««««««««بعد»»»»»»»»»»»»»»»»»»»»»»»»»»»»»»» بررسی می‌شوند.

نویسنده: مرادی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۶ ۱۴:۳۱:۳۴

ممنون از پاسخ دهی شما، ولی فکر کنم منظورم رو بد رسوندم، من دقیقا می خوام برام Alter Table بزنه، نه این که کاری به دیتابیس نداشته باشه، (مثل NHibernate)

آیا با Migration ها چنین چیزی به سادگی (در حد چند خط کد قابل استفاده برای کل برنامه)، امکانپذیر هست یا خیر ؟
متاسفانه من همچین چیزی ندیدم تو امکاناتش

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۶ ۱۴:۳۶:۱۴

بله. بحث DB Migration روی همین مورد تمرکز دارد. جزئیات آن مفصل است. بسیار کاملتر است از نمونه NHibernate و طراحی مهندسی قابل توجهی دارد. شاید توضیحش نیاز به دو جلسه داشته باشد.

نویسنده: Salehi
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۹ ۰۱:۴۱:۴۸

اگه از خاصیت RowVersion استفاده نشه، همزمانی کنترل نمی شه؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۹ ۰۹:۱۴:۴۰

نه. همانطوری که کوئری را صادر کردید اجرا می‌شود. یعنی فقط بر اساس primary key کار آیدیت یا delete را انجام می‌دهد.

نویسنده: Salehi
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۹ ۱۳:۱۹:۵۸

-1آیا منظور از کنترل همزمانی اینه : "من یه رکورد رو گرفتم و ویرایش کردم، و قبل از ثبت ، شخص دیگه ای اون رو ویرایش و ثبت کرد، اجازه ثبت رکورد ویرایش شده به من داده نمی شه"
-2 در حالت database first که این فیلد وجود نداره چطور؟ اونجا که کنترل همزمانی انجام میشه. اونجا از چه روشی استفاده می کنه.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۹ ۱۴:۳۲:۰۵

- بله. استثنای زیر را دریافت خواهید کرد:
Entities may have been modified or deleted since entities were loaded
- اونجا هم وجود داره. در طراح EF در VS.NET یک فیلد رو می‌تونید انتخاب کنید. بعد در برگه خواص، ConcurrencyMode رو تعیین کنید.

نویسنده: peyman
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۰۴ ۱۷:۲۵

سلام مهندس . EF 4.3 دسترسی به EntityTypeConfiguration ندارم . چون میخوام بصورت Fluent کار مپینگ رو انجام بدم و یک نفر اشاره کرده بود که از 4.1 به اینور حذف شده آیا درسته ؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۰۴ ۱۷:۳۱

خیر. در قسمت ششم توضیح دادم.

نویسنده: torisoft
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۱۴ ۱۰:۱۶

سلام جناب نصیری
ببخشید سوالات من در سطح پائینیه و وقت شمارو هم میگیره ولی خوب....
پروژه من بصورت زیر تعریف شده :
1- MVVMLight SL5 بدون هیچ هاستی
2- Wcf service که تو این پروژه اومدم هاست رو تعریف کردم و همچنین پروژه SL رو در Properties این قسمت Add کردم
3- دو پروژه مجزا مطابق با درس شما DataLayer و DomainClasses
پروژه بعد از Run شدن دیتابیس رو تشکیل نمیده ضمن اینکه هیچ خطا یا هشداری هم ندارم.
لطفا در صورت فرصت راهنمائی بفرمائید.
با تشکر

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۱۴ ۱۰:۵۵

در برنامه‌های وب، قسمت Database.SetInitializer باید در روال Application_Start فایل Global.asax.cs اضافه شود.
ضمن اینکه مکان تعریف رشته اتصالی به بانک اطلاعاتی اینبار فایل web.config خواهد بود.

نویسنده: torisoft
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۱۴ ۱۹:۲۵

سلام جناب نصیری
ممنون از پاسخگوئیتون
مواردی رو که شما فرمودید انجام دادم(رشته اتصالی به بانک اطلاعاتی در web.config از قبل درست بود) با سه حالت مختلف
1- فقط از متد Database.SetInitializer در روال Application_Start استفاده کردم که با خطای زیر مواجه شدم

```
GenericArguments[0], 'DataLayer.TestContext', on
'System.Data.Entity.IDatabaseInitializer`1[TContext]' violates the
constraint of type parameter 'TContext'.
```

2- از متد Database.SetInitializer صرف نظر کردم و موارد زیر رو به web.config اضافه کردم

```
<contexts>
    <context type=" DataLayer.TestContext, DataLayer">
      <databaseInitializer type="System.Data.Entity.DropCreateDatabaseAlways`1[
                            [DataLayer.TestContext, DataLayer]], EntityFramework" />
    </context>
  </contexts>
```

که با خطای زیر مواجه شدم

```
An error occurred during the processing of a configuration file required to service this request.
Please review the specific error details below and modify your configuration file appropriately
```

3- فقط از <appSettings> استفاده کردم که بدون هیچ خطا و هشداری بود ولی باز هم دیتابیس تشکیل نشد.
با تشکر

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۱۴ ۱۹:۳۳

به نظر می‌رسه یک آغاز کننده سفارشی رو تهیه کردید و نوع جنریک ارسالی به آن از DbContext مشتق نشده. این مساله بیشتر زمانی رخ می‌ده که در پروژه جاری از چند نگارش مختلف EF در حال استفاده هستید. مثلا لایه سرویس EF A.1 است و لایه دیگر EF A.2 و فایل کانفیگ برنامه به نگارش A.3 اشاره می‌کند. همه رو باید یک دست کنید.

نویسنده: torisoft
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۱۵ ۱۷:۵۷

سلام جناب نصیری
یه سوال
نحوه ارتباط wcf با model در mvvm با فرض استفاده از تکنولوژی code first به چه صورت است ؟
آیا از DomainClasses می‌توان به عنوان model در mvvm استفاده کرد ؟
با تشکر

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۱۵ ۱۸:۵۶

بهتر است که model یک view با domain model یکی نباشد. هر view ممکن است در عمل فقط به تعدادی فیلد محدود نیاز داشته باشد. این‌ها با entityهای تعریف شده یکی نیستند و ضرورتی هم ندارد یکی باشند. حتی ممکن است جهت ارائه یک View تعدادی خاصیت جدید را هم تعریف کنید، اما از حاصل محاسباتی خاص بر روی آن‌ها، یک نتیجه را در بانک اطلاعاتی ثبت کنید.
ضمن اینکه تا این سری 15 قسمتی که به عمد با برنامه کنسول جلو رفته رو تموم نکنید، درک صحیحی از اجزای مختلف آن پیدا نخواهید کرد.
هر زمانی هم خواستید مطلبی را در این سطح آموزش دهید با برنامه‌ی کنسول کار کنید چون هدف در اینجا نحوه نمایش آن با

سیلورلایت یا asp.net یا winforms و غیره نیست. هدف آشنایی با زیرساخت‌های اصلی یک فناوری است؛ صرفنظر از نحوه نمایش آن به کاربر.
چگونه باید کلاس‌ها را به بانک اطلاعاتی نگاشت کرد. چگونه باید پس از تغییر کلاس‌ها، بانک اطلاعاتی را با برنامه هماهنگ کرد. چطور باید حالت‌های یک به چند و امثال آن‌را تعریف کرد. چطور باید یک Context را صحیح مدیریت کرد و غیره. هدف این سری، این نوع مباحث پایه‌ای بوده نه فناوری نمایش نهایی آن.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۱۶ ۱۳:۵۵

یک مورد را هم اضافه کنم. تا زمانیکه اولین کوئری، به بانک اطلاعاتی ارسال نشود، کار آغاز دیتابیس انجام نشده و تا آن زمان به تاخیر خواهد افتاد. بنابراین اجرای برنامه به معنای ساخت همزمان بانک اطلاعاتی نخواهد بود.

نویسنده: محمد شهریاری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۲۳ ۱۶:۴

با سلام
در صورتی که بخواهم از یک Initializer استفاده کنم و کلاس رو از DropCreateDatabaseAlways به ارث ببرم . و در متد Seed مانند مثال همین جلسه دیتابیس را مقدار دهی اولیه کنم با خطای Cannot drop database "testdb2012" because it is currently in use روبرو می‌شوم و اصلا متد Seed فراخوانی نمی‌شود . در صورتی که در مثال نمونه که (^) در بخش ارسال نظر گذاشته اید این مورد به درستی اجرا میشود . آیا به نوع پروژه بستگی دارد ؟ پروژه ای که من ایجاد کردم از نوع Consol می‌باشد.

با تشکر

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۲۳ ۱۶:۳۳

پیغام خطای «it is currently in use» جزو پیغام‌های معروف SQL Server است. زمانیکه در SQL Server بانک اطلاعاتی مورد نظر در حال استفاده باشد، امکان drop آن نیست.
اگر تنها در محیط توسعه خودتان دارید با SQL Server لوکال سیستم کار می‌کنید، این خطا به معنای باز بودن یک کانکشن از management studio به SQL Server است که با بستن management studio مشکل حل می‌شود.
اگر دیتابیس کاری است یا دیتابیس راه دور است، باید بانک اطلاعاتی را به حالت single user دربیارید و بعد می‌تونید اون رو دراپ کنید.

نویسنده: احمد احمدی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۲۶ ۲۳:۴

با سلام و تشکر بخاطر مقالات مفید EF
بنده طبق مثال مقاله پیش رفتم و متادیتاهای Key و Required را اضافه کردم اما با متادیتای MaxLength به مشکل خوردم .
ویژوال همچین پیغامی میده :

```
/*
The type 'System.ComponentModel.DataAnnotations.MaxLengthAttribute' exists in both

'c:\Program Files\Microsoft ADO.NET Entity Framework 4.1\Binaries\EntityFramework.dll'

and

'c:\Program Files\Reference
Assemblies\Microsoft\Framework\.NETFramework\v4.5\System.ComponentModel.DataAnnotations.dll'
*/
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۲۶ ۲۳:۱۷

شما در حال استفاده از EF 4.1 با دات نت 4 و نیم هستید. این دو با هم سازگاری ندارند. از EF 5 با دات نت 4 و نیم استفاده کنید تا مشکل تداخل فضاهای نامی که ذکر شده، برطرف شود.

نویسنده: احمد احمدی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۲۷ ۰:۱

بسیار ممنون - مشکل با نصب این پک برطرف شد :

```
/*
Install-Package EntityFramework -Version 5.0.0-beta2 -Pre
*/
```

فقط :

امکان نصب EF5 بدون Nuget وجود نداره؟

اگر خیر ، پس باید برای هر پروژه یکبار یک دستور رو اجرا کنیم؟

اگر بخوایم پروژه رو روی یک سیستم دیگه که EF5 نداره اجرا کنیم تکلیف چیه؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۲۷ ۰:۱۰

- EF 5 نسخه نهایی دارد. نیازی به نسخه بتا نیست.
- بهترین روش استفاده از NuGet است چون دفعه‌ی بعد که به روز رسانی شد به شما اطلاع خواهد داد. مانند به روز رسانی افزونه‌های فایرفاکس. به علاوه سورس آن هم در CodePlex موجود است .
- زمانیکه یکبار دریافت شد در پوشه packages شما قرار می‌گیرد. به این صورت در پروژه‌های دیگر هم قابل ارجاع است.
- توزیع فایل dll آن به همراه برنامه. نیازی به نصب ندارد.

نویسنده: MehRad
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۰۴ ۱۳:۵۹

با سلام

اگر برنامه ما به شکلی باشد که ماژول پذیر باشد و در DLL جداگانه همانند این مثال یک ماژول با نام Blog داشته باشیم برای اضافه کردن به Context باید چگونه عمل نماییم؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۰۴ ۱۴:۳

« خودکار کردن تعاریف DbSetها در EF Code first »

نویسنده: امیر
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۲۴ ۱۰:۲

با سلام (چند سوال)

۱- زمانی که ef کار میکردم اگه میومدیم تیبل درست میکردیم وداخل مثلا۰۰۳ رکورد بود اگه وسط کار این جدوال تغییرات لازم داشت دوباره اسکریپت میگرفتیم تمامی رکوردها حذف و دوبار جدوال ساخته میشد این مشکل در ef حل میشد.ایادر efcf هست که میدونم نیست چطوری حل کرده.مخصوصا در ef

۲- من در efcf امدم جدوال دستی از بانک حذف کردم الان که تغییران رو میدم میخام دوباره درست کنم این خطا رو میده

.An error occurred while updating the entries. See the inner exception for details
البته قبلا ش یه خطا دیگه میداد

The model backing the 'MyDBContext' context has changed since the database was created. Either manually delete/update the database, or call Database.SetInitializer with an IDatabaseInitializer instance. For example, the DropCreateDatabaseIfModelChanges strategy will automatically delete and recreate the database, and optionally seed it with new data

که با این دستور حلش کردم

```
System.Data.Entity.Database.SetInitializer<Context>(null);
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۲۴ ۱۰:۱۰

- این هم EF هست. یکی database first، یکی code first و یکی model first. ولی زیر ساخت همشون یکی هست.
- اکثر خطاهای EF به صورت inner exception است. یعنی صفحه نمایش استثناء رو باید باز کنید و کمی درخت نمایش داده شده را پیمایش کنید تا به inner exception برسید.
- ریز مسایل به روز رسانی بانک اطلاعاتی، در قسمت‌های 4 و 5 این سری بررسی شده. عجله نکنید. قدم به قدم ...

نویسنده: میثم خوشقدم
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۳ ۱:۱۰

سلام

من از ابزار Power tools جهت استخراج Contex از دیتابیس موجود استفاده نکردم بلکه از Ado.net data model خود ویژوال استدیو اما مدلی که به من میده خیلی شلوغ و پیچیده است و قابل استفاده نیست و این درحالی است که من یک جدول ساده بدون هیچ گونه ریلیشن و یا روابط پیچیده را استفاده کردم !

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۳ ۹:۱۲

یکی از مزایای Code first همین مسایل است. چون کد رو ابزار تولید نمی‌کنه تمیزتر هست. ضمنا روش Database first که شما رفتید، به ObjectContext ختم میشه اما روش Code first به DbContext. به علاوه DbContext هم می‌تونه سفارشی سازی داشته باشه مثل اضافه شدن تعاریف Fluent API .

نویسنده: پویا امینی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۲۸ ۰:۱

با سلام؛ الان که داشتم این بخش رو می‌خوندم به این قسمت رسیدم

البته در این حالت امکان تعریف ErrorMessage وجود ندارد و برای این منظور باید از همان data annotations استفاده کرد.

حال با توجه به این مطلب آیا بهتره که در MVC از annotations به جای Fluent API استفاده کنیم ؟ (چون با استفاده از Fluent API نمی توانیم متن خطا را ایجاد کنیم)

ممنونم.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۲۸ ۰:۳۳

عموما در یک پروژه واقعی، از ترکیبی از هر دو روش استفاده می‌شود.
در قسمت‌های بعد مواردی عنوان شده‌اند که با ویژگی‌ها قابل تنظیم نیست؛ مثلا تعیین نام سفارشی جدول واسط چند به چند یا تنظیم روابط خود ارجاع دهنده و موارد پیشرفته دیگری.

نویسنده: پوریا یک کدنویس
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۰۴ ۱۰:۳۳

بنده از Nuget نسخه EF6 رو نصب کردم...
در بخشی گفتید که

```
[Column("MyTableKey")]
public int Id { set; get; }
```

اما فکر کنم در این نسخه خاصیت Column وجود نداره... معادلش وجود داره؟ یا حذف شده این خاصیت؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۰۴ ۱۰:۴۲

- حذف نشده. منتقل شده به فضای نام System.ComponentModel.DataAnnotations.Schema .
- عموما در VS.NET اگر اشاره‌گر را در محل یک کلاس نامشخص قرار دهید، یک منوی drop down ظاهر می‌شود که امکان انتخاب فضای نام ممکن و یافت شده‌ای را برای آن میسر می‌کند.

نویسنده: vici
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۰۶ ۹:۱۰

سلام؛ اسم schemaName هر چیزی می‌تونه باشه؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۰۶ ۱۰:۱۲

بحث استفاده از چند Context در یک برنامه و نظرات آن‌را مطالعه کنید. بررسی معماری چند مستاجری هم مفید است.

نویسنده: امیر حسین
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۱۱ ۲:۲۹

با توجه به اینکه در یک فیلد RowVersion جهت همزمانی ایجاد نمودین ، آیا این فیلد رو باید برای همه جداول در نظر گرفت ؟ به همه جداول این فیلد رو اضافه کنم ؟

```
modelBuilder.Entity<Blog>().ToTable("tblBlogs", schemaName:"someUser");
```

در مورد کد بالا : آیا اگر رشته اتصال با نام user1 بود این قسمت رو به این صورت پر کنم ؟

```
modelBuilder.Entity<Blog>().ToTable("tblBlogs", schemaName:"user1");
```

چطور متوجه بشم در هاست اشتراکی از چه schema استفاده میکنم ؟

نویسنده: وحید نصیری

تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۱۱ ۱۳:۲۵

- به هر قسمتی که فکر می‌کنید این مورد همزمانی ورود یا ویرایش اطلاعات امکان رخ دادن دارد، بله. بهتر است اضافه شود.
- تا زمانیکه خطایی نگرفتید، هیچ تنظیمی را تغییر ندهید.
برای یافتن schema، با استفاده از management studio به سرور متصل شده و یک جدول ساده را درست کنید. بعد مشاهده کنید که ابتدای نام جدول، به چه صورتی شروع شده. مثلا user1.table1 است؟ یا مورد دیگری.

نویسنده: جوادنبی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۱۲ ۱۲:۵۱

با سلام من کد زیر را در application_Start برنامه ام گذاشته ام

```
System.Data.Entity.Database.SetInitializer(new DropCreateDatabaseAlways<ProductContext>());
```

اما خطای به این صورت می‌دهد.

.Cannot drop database "testdb" because it is currently in use

باید چه کار انجام دهم تا هر دفعه که پروژه‌ام را اجرا می‌کنم دیتابیس از نو ساخته بشه؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۱۲ ۱۳:۲

- در SQL Server اگر تنها یک کانکشن باز به دیتابیس مفروضی وجود داشته باشد، امکان drop آن‌را نمی‌دهد. برای مثال اگر همزمان management studio هم باز است، این مورد یعنی یک کانکشن باز. آن‌را ببندید تا SQL Server به این نتیجه برسد که کسی از بانک اطلاعاتی درخواستی در حال استفاده نیست.
- در کل رویه ذخیره شده‌ی سیستمی به نام SP_WHO وجود دارد که مصرف کنندگان را لیست می‌کند. شماره آن‌ها را یافته و سپس توسط رویه ذخیره شده دیگری به نام Kill، حذفشان کنید.
- روش دیگر drop آنی یک بانک اطلاعاتی، تک کاربره کردن و سپس حذف آن است:

```
alter database [MyDatbase] set single_user with rollback immediate
 drop database [MyDatabase]
```

نویسنده: علی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۸/۱۰ ۱۹:۴۸

با سلام

من تمام مراحل توضیح داده شده رو انجام دادم ولی متاسفانه دیتابیس رو نمیسازه که ناچار شدم برم از خود منو ado.net entity data modal بسازم ولی باز مشکل اینه که تیبل‌ها رو اضافه نمی‌کنه ممنون میشم راهنمایی بفرمایید

```
protected void Application_Start()
        {

            System.Data.Entity.Database.SetInitializer(new DropCreateDatabaseAlways<SchoolContext>());

            AreaRegistration.RegisterAllAreas();
            FilterConfig.RegisterGlobalFilters(GlobalFilters.Filters);
            RouteConfig.RegisterRoutes(RouteTable.Routes);
            BundleConfig.RegisterBundles(BundleTable.Bundles);
        }
   public partial class SchoolContext : DbContext
    {
        public SchoolContext(): base("name=SchoolDBContext")
        {
           // Database.SetInitializer<SchoolContext>(new CreateDatabaseIfNotExists<SchoolContext>());
        }
        public DbSet<student> Students { get; set; }
        public DbSet<Enrollment> Enrollments { get; set; }
        public DbSet<Course> Courses { get; set; }

        protected override void OnModelCreating(DbModelBuilder modelBuilder)
```

```
        {
        }

        public class Sample2DbInitializer : DropCreateDatabaseAlways<SchoolContext>
        {
            protected override void Seed(SchoolContext context)
            {
                context.Courses.Add(new Course
                {
                    Credits = 20,
                    Title = "Vahid"

                });

                base.Seed(context);
            }
        }
    }
}
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۸/۱۰ ۲۰:۷

« وادار کردن EF Code first به ساخت بانک اطلاعاتی پیش از شروع به کار برنامه »

نویسنده: علی یگانه مقدم
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۸/۱۴ ۲۲:۲۵

ممنون بابت متن و توضیحاتتون
نکته ای که الان در مورد هاست‌های اشتراکی زدید این بود که اومدید schema رو برای یک کلاس تعریف کردید
آیا این امکان هست که بتونیم schema رو به تمامی کلاس‌ها ست کنیم؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۸/۱۴ ۲۲:۳۱

« بازنویسی ساده‌تر پیش فرض‌های EF Code first در نگارش 6 آن »

نویسنده: علی یگانه مقدم
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۲/۱۸ ۱۱:۱۴

من Schema رو تعریف کردم ولی با خطای زیر روبرو میشم هنوز

```
CREATE DATABASE permission denied in database 'master'
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۲/۱۸ ۱۳:۲

این خطا به این معنا است که بر اساس تنظیمات رشته‌ی اتصالی شما، EF Code First سعی کرده‌است یک بانک اطلاعاتی جدید را از صفر ایجاد کند و ... کاربری که در رشته‌ی اتصالی ذکر شده‌است، دسترسی ایجاد بانک اطلاعاتی جدیدی را ندارد. به همین منظور، در این رشته‌ی اتصالی، از یک بانک اطلاعاتی از پیش ایجاد شده استفاده کنید. (اگر هاست اشتراکی است، باید درخواست دهید تا برای شما بانک اطلاعاتی جدیدی را ایجاد کنند؛ به همراه ارائه‌ی مشخصات اتصال به آن. سپس بر این اساس هست که باید رشته‌ی اتصالی شما اصلاح شود)

نویسنده: علی یگانه مقدم
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۲/۲۶ ۱۱:۳۰

من از IDatabaseInitializer کمک گرفتم
نحوه اجرای متد seed در این حالت به چه صورت هست؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۲/۲۶ ۱۲:۲

متد Seed جزئی از پیاده سازی‌های اختصاصی EF از IDatabaseInitializer است. به سورس EF برای مشاهده‌ی جزئیات بیشتر آن مراجعه کنید:

MigrateDatabaseToLatestVersion

DropCreateDatabaseIfModelChanges

DropCreateDatabaseAlways

عنوان: EF Code First #3
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۶ ۱۷:۳۷:۰۰
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework

بررسی تعاریف نگاشت‌ها به کمک متادیتا در EF Code first

در قسمت قبل مروری سطحی داشتیم بر امکانات مهیای جهت تعاریف نگاشت‌ها در EF Code first. در این قسمت، حالت استفاده از متادیتا یا همان data annotations را با جزئیات بیشتری بررسی خواهیم کرد.
برای این منظور پروژه کنسول جدیدی را آغاز نمائید. همچنین به کمک NuGet، ارجاعات لازم را به اسمبلی EF، اضافه کنید. در ادامه مدل‌های زیر را به پروژه اضافه نمائید؛ یک شخص که تعدادی پروژه منتسب می‌تواند داشته باشد:

```
using System;
using System.Collections.Generic;

namespace EF_Sample02.Models
{
    public class User
    {
        public int Id { set; get; }
        public DateTime AddDate { set; get; }
        public string Name { set; get; }
        public string LastName { set; get; }
        public string Email { set; get; }
        public string Description { set; get; }
        public byte[] Photo { set; get; }
        public IList<Project> Projects { set; get; }
    }
}
```

```
using System;

namespace EF_Sample02.Models
{
    public class Project
    {
        public int Id { set; get; }
        public DateTime AddDate { set; get; }
        public string Title { set; get; }
        public string Description { set; get; }
        public virtual User User { set; get; }
    }
}
```

به خاصیت public virtual User User در کلاس Project اصطلاحا Navigation property هم گفته می‌شود.
دو کلاس زیر را نیز جهت تعریف کلاس Context که بیانگر کلاس‌های شرکت کننده در تشکیل بانک اطلاعاتی هستند و همچنین کلاس آغاز کننده بانک اطلاعاتی سفارشی را به همراه تعدادی رکورد پیش فرض مشخص می‌کنند، به پروژه اضافه نمائید.

```
using System;
using System.Collections.Generic;
using System.Data.Entity;
using EF_Sample02.Models;

namespace EF_Sample02
{
    public class Sample2Context : DbContext
    {
```

```
        public DbSet<User> Users { set; get; }
        public DbSet<Project> Projects { set; get; }
    }

    public class Sample2DbInitializer : DropCreateDatabaseAlways<Sample2Context>
    {
        protected override void Seed(Sample2Context context)
        {
            context.Users.Add(new User
            {
                AddDate = DateTime.Now,
                Name = "Vahid",
                LastName = "N.",
                Email = "name@site.com",
                Description = "-",
                Projects = new List<Project>
                {
                    new Project
                    {
                        Title = "Project 1",
                        AddDate = DateTime.Now.AddDays(-10),
                        Description = "..."
                    }
                }
            });

            base.Seed(context);
        }
    }
}
```

به علاوه در فایل کانفیگ برنامه، تنظیمات رشته اتصالی را نیز اضافه نمائید:

```
<connectionStrings>
    <add
       name="Sample2Context"
       connectionString="Data Source=(local);Initial Catalog=testdb2012;Integrated Security = true"
       providerName="System.Data.SqlClient"
      />
  </connectionStrings>
```

همانطور که ملاحظه می‌کنید، در اینجا name به نام کلاس مشتق شده از DbContext اشاره می‌کند (یکی از قراردادهای توکار EF Code first است).

یک نکته:

مرسوم است کلاس‌های مدل را در یک class library جداگانه اضافه کنند به نام DomainClasses و کلاس‌های مرتبط با DbContext را در پروژه class library دیگری به نام DataLayer. هیچکدام از این پروژه‌ها نیازی به فایل کانفیگ و تنظیمات رشته اتصالی ندارند؛ زیرا اطلاعات لازم را از فایل کانفیگ پروژه اصلی که این دو پروژه class library را به خود الحاق کرده، دریافت می‌کنند. دو پروژه class library اضافه شده تنها باید ارجاعاتی را به اسمبلی‌های EF و data annotations داشته باشند.

در ادامه به کمک متد Database.SetInitializer که در قسمت دوم به بررسی آن پرداختیم و با استفاده از کلاس سفارشی Sample2DbInitializer فوق، نسبت به ایجاد یک بانک اطلاعاتی خالی تشکیل شده بر اساس تعاریف کلاس‌های دومین پروژه، اقدام خواهیم کرد:

```
using System;
using System.Data.Entity;

namespace EF_Sample02
{
    class Program
```

```
    {
        static void Main(string[] args)
        {
            Database.SetInitializer(new Sample2DbInitializer());
            using (var db = new Sample2Context())
            {
                var project1 = db.Projects.Find(1);
                Console.WriteLine(project1.Title);
            }
        }
    }
}
```

تا زمانیکه وهله‌ای از Sample2Context ساخته نشود و همچنین یک کوئری نیز به بانک اطلاعاتی ارسال نگردد، Sample2DbInitializer در عمل فراخوانی نخواهد شد.

ساختار بانک اطلاعاتی پیش فرض تشکیل شده نیز مطابق اسکریپت زیر است:

```
CREATE TABLE [dbo].[Users](
 [Id] [int] IDENTITY(1,1) NOT NULL,
 [AddDate] [datetime] NOT NULL,
 [Name] [nvarchar](max) NULL,
 [LastName] [nvarchar](max) NULL,
 [Email] [nvarchar](max) NULL,
 [Description] [nvarchar](max) NULL,
 [Photo] [varbinary](max) NULL,
 CONSTRAINT [PK_Users] PRIMARY KEY CLUSTERED
(
 [Id] ASC
)WITH (PAD_INDEX  = OFF, STATISTICS_NORECOMPUTE  = OFF,
 IGNORE_DUP_KEY = OFF, ALLOW_ROW_LOCKS  = ON, ALLOW_PAGE_LOCKS  = ON) ON [PRIMARY]
) ON [PRIMARY]
```

```
CREATE TABLE [dbo].[Projects](
 [Id] [int] IDENTITY(1,1) NOT NULL,
 [AddDate] [datetime] NOT NULL,
 [Title] [nvarchar](max) NULL,
 [Description] [nvarchar](max) NULL,
 [User_Id] [int] NULL,
 CONSTRAINT [PK_Projects] PRIMARY KEY CLUSTERED
(
 [Id] ASC
)WITH (PAD_INDEX  = OFF, STATISTICS_NORECOMPUTE  = OFF,
IGNORE_DUP_KEY = OFF, ALLOW_ROW_LOCKS  = ON, ALLOW_PAGE_LOCKS  = ON) ON [PRIMARY]
) ON [PRIMARY]

GO

ALTER TABLE [dbo].[Projects]  WITH CHECK ADD  CONSTRAINT [FK_Projects_Users_User_Id] FOREIGN
KEY([User_Id])
REFERENCES [dbo].[Users] ([Id])
GO

ALTER TABLE [dbo].[Projects] CHECK CONSTRAINT [FK_Projects_Users_User_Id]
GO
```

توضیحاتی در مورد ساختار فوق، جهت یادآوری مباحث دو قسمت قبل:

- خواصی با نام Id تبدیل به primary key و identity field شده‌اند.
- نام جداول، همان نام خواص تعریف شده در کلاس Context است.
- تمام رشته‌ها به nvarchar از نوع max نگاشت شده‌اند و null پذیر می‌باشند.
- خاصیت تصویر که با آرایه‌ای از بایت‌ها تعریف شده به varbinary از نوع max نگاشت شده است.
- بر اساس ارتباط بین کلاس‌ها فیلد User_Id در جدول Projects اضافه شده است که توسط قیدی به نام FK_Projects_Users_User_Id، جهت تعریف کلید خارجی عمل می‌کند. این نام گذاری پیش فرض هم بر اساس نام خواص در دو

کلاس انجام می‌شود.
- schema پیش فرض بکارگرفته شده، dbo است.
- null پذیری پیش فرض فیلدها بر اساس اصول زبان مورد استفاده تعیین شده است. برای مثال در سی شارپ، نوع int نال پذیر نیست یا نوع DateTime نیز به همین ترتیب یک value type است. بنابراین در اینجا این دو نوع به صورت not null تعریف شده‌اند (صرفنظر از اینکه در SQL Server هر دو نوع یاد شده، null پذیر هم می‌توانند باشند). بدیهی است امکان تعریف nullable types نیز وجود دارد.

مروری بر انواع متادیتای قابل استفاده در EF Code first

1) Key

همانطور که ملاحظه کردید اگر نام خاصیتی Id یا ClassName+Id باشد، به صورت خودکار به عنوان primary key جدول، مورد استفاده قرار خواهد گرفت. این یک قرارداد توکار است.
اگر یک چنین خاصیتی با نام‌های ذکر شده در کلاس وجود نداشته باشد، می‌توان با مزین سازی خاصیتی مفروض با ویژگی Key که در فضای نام System.ComponentModel.DataAnnotations قرار دارد، آن‌را به عنوان Primary key معرفی نمود. برای مثال:

```
public class Project
{
     [Key]
     public int ThisIsMyPrimaryKey { set; get; }
```

و ضمنا باید دقت داشت که حین کار با ORMs فرقی نمی‌کند EF باشد یا سایر فریم ورک‌های دیگر، داشتن یک key جهت عملکرد صحیح فریم ورک، ضروری است. بر اساس یک Key است که Entity معنا پیدا می‌کند.

2) Required

ویژگی Required که در فضای نام System.ComponentModel.DataAnnotations تعریف شده است، سبب خواهد شد یک خاصیت به صورت not null در بانک اطلاعاتی تعریف شود. همچنین در مباحث اعتبارسنجی برنامه، پیش از ارسال اطلاعات به سرور نیز نقش خواهد داشت. در صورت نال بودن خاصیتی که با ویژگی Required مزین شده است، یک استثنای اعتبارسنجی پیش از ذخیره سازی اطلاعات در بانک اطلاعاتی صادر می‌گردد. این ویژگی علاوه بر EF Code first در ASP.NET MVC نیز به نحو یکسانی تاثیرگذار است.

3) MaxLength و MinLength

این دو ویژگی نیز در فضای نام System.ComponentModel.DataAnnotations قرار دارند (اما در اسمبلی EntityFramework.dll تعریف شده‌اند و جزو اسمبلی پایه System.ComponentModel.DataAnnotations.dll نیستند). در ذیل نمونه‌ای از تعریف این‌ها را مشاهده می‌کنید. همچنین باید درنظر داشت که روش دیگر تعریف متادیتا، ترکیب آن‌ها در یک سطر نیز می‌باشد. یعنی الزامی ندارد در هر سطر یک متادیتا را تعریف کرد:

```
[MaxLength(50, ErrorMessage = "حداکثر 50 حرف"), MinLength(4, ErrorMessage = "حداقل 4 حرف")]
public string Title { set; get; }
```

ویژگی MaxLength بر روی طول فیلد تعریف شده در بانک اطلاعاتی تاثیر دارد. برای مثال در اینجا فیلد Title از نوع nvarchar با طول 30 تعریف خواهد شد.
ویژگی MinLength در بانک اطلاعاتی معنایی ندارد.
هر دوی این ویژگی‌ها در پروسه اعتبار سنجی اطلاعات مدل دریافتی تاثیر دارند. برای مثال در اینجا اگر طول عنوان کمتر از 4 حرف باشد، یک استثنای اعتبارسنجی صادر خواهد شد.

ویژگی دیگری نیز به نام StringLength وجود دارد که جهت تعیین حداکثر طول رشته‌ها به کار می‌رود. این ویژگی سازگاری بیشتر با ASP.NET MVC دارد از این جهت که Client side validation آن‌را نیز فعال می‌کند.

4) Table و Column

این دو ویژگی نیز در فضای نام System.ComponentModel.DataAnnotations قرار دارند، اما در اسمبلی EntityFramework.dll تعریف شده‌اند. بنابراین اگر تعاریف مدل‌های شما در پروژه Class library جداگانه‌ای قراردارند، نیاز خواهد بود تا ارجاعی را به اسمبلی EntityFramework.dll نیز داشته باشند.

اگر از نام پیش فرض جداول تشکیل شده خرسند نیستید، ویژگی Table را بر روی یک کلاس قرار داده و نام دیگری را تعریف کنید. همچنین اگر Schema کاربری رشته اتصالی به بانک اطلاعاتی شما dbo نیست، باید آن‌را در اینجا صریحا ذکر کنید تا کوئری‌های تشکیل شده به درستی بر روی بانک اطلاعاتی اجرا گردند:

```
[Table("tblProject", Schema="guest")]
public class Project
```

توسط ویژگی Column سه خاصیت یک فیلد بانک اطلاعاتی را می‌توان تعیین کرد:

```
[Column("DateStarted", Order = 4, TypeName = "date")]
public DateTime AddDate { set; get; }
```

به صورت پیش فرض، خاصیت فوق با همین نام AddDate در بانک اطلاعاتی ظاهر می‌گردد. اگر برای مثال قرار است از یک بانک اطلاعاتی قدیمی استفاده شود یا قرار نیست از شیوه نامگذاری خواص در سی شارپ در یک بانک اطلاعاتی پیروی شود، توسط ویژگی Column می‌توان این تعاریف را سفارشی نمود.

توسط پارامتر Order آن که از صفر شروع می‌شود، ترتیب قرارگیری فیلدها در حین تشکیل یک جدول مشخص می‌گردد.

اگر نیاز است نوع فیلد تشکیل شده را نیز سفارشی سازی نمائید، می‌توان از پارامتر TypeName استفاده کرد. برای مثال در اینجا علاقمندیم از نوع date مهیا در SQL Server 2008 استفاده کنیم و نه از نوع datetime پیش فرض آن.

نکته‌ای در مورد Order:

Order پیش فرض تمام خواصی که قرار است به بانک اطلاعاتی نگاشت شوند، به int.MaxValue تنظیم شده‌اند. به این معنا که تنظیم فوق با Order=4 سبب خواهد شد تا این فیلد، پیش از تمام فیلدهای دیگر قرار گیرد. بنابراین نیاز است Order اولین خاصیت تعریف شده را به صفر تنظیم نمود. (البته اگر واقعا نیاز به تنظیم دستی Order داشتید)

نکاتی در مورد تنظیمات ارث بری در حالت استفاده از متادیتا:

حداقل سه حالت ارث بری را در EF code first می‌توان تعریف و مدیریت کرد:

الف) Table per Hierarchy - TPH

حالت پیش فرض است. نیازی به هیچگونه تنظیمی ندارد. معنای آن این است که «لطفا تمام اطلاعات کلاس‌هایی را که از هم ارث بری کرده‌اند در یک جدول بانک اطلاعاتی قرار بده». فرض کنید یک کلاس پایه شخص را دارید که کلاس‌های بازیکن و مربی از آن ارث بری می‌کنند. زمانیکه کلاس پایه شخص توسط DbSet در کلاس مشتق شده از DbContext در معرض استفاده EF قرار می‌گیرد، بدون نیاز به هیچ تنظیمی، تمام این سه کلاس، تبدیل به یک جدول شخص در بانک اطلاعاتی خواهند شد. یعنی یک table به ازای سلسله مراتبی (Hierarchy) که تعریف شده.

ب) Table per Type - TPT

به این معنا است که به ازای هر نوع، باید یک جدول تشکیل شود. به عبارتی در مثال قبل، یک جدول برای شخص، یک جدول برای مربی و یک جدول برای بازیکن تشکیل خواهد شد. دو جدول مربی و بازیکن با یک کلید خارجی به جدول شخص مرتبط می‌شوند.

تنها تنظیمی که در اینجا نیاز است، قرار دادن ویژگی Table بر روی نام کلاس‌های بازیکن و مربی است. به این ترتیب حالت پیش فرض الف (TPH) اعمال نخواهد شد.

ج) Table per Concrete Type - TPC

در این حالت فقط دو جدول برای بازیکن و مربی تشکیل می‌شوند و جدولی برای شخص تشکیل نخواهد شد. خواص کلاس شخص، در هر دو جدول مربی و بازیکن به صورت جداگانه‌ای تکرار خواهد شد. تنظیم این مورد نیاز به استفاده از Fluent API دارد.

توضیحات بیشتر این موارد به همراه مثال، موکول خواهد شد به مباحث استفاده از Fluent API که برای تعریف تنظیمات پیشرفته نگاشت‌ها طراحی شده است. استفاده از متادیتا تنها قسمت کوچکی از توانایی‌های Fluent API را شامل می‌شود.

5) ConcurrencyCheck و Timestamp

هر دوی این ویژگی‌ها در فضای نام System.ComponentModel.DataAnnotations و اسمبلی به همین نام تعریف شده‌اند.

در EF Code first دو راه برای مدیریت مسایل همزمانی وجود دارد:

```
[ConcurrencyCheck]
public string Name { set; get; }

[Timestamp]
public byte[] RowVersion { set; get; }
```

زمانیکه از ویژگی ConcurrencyCheck استفاده می‌شود، تغییر خاصی در سمت بانک اطلاعاتی صورت نخواهد گرفت، اما در برنامه، کوئری‌های update و delete ایی که توسط EF صادر می‌شوند، اینبار اندکی متفاوت خواهند بود. برای مثال برنامه جاری را به نحو زیر تغییر دهید:

```
using System;
using System.Data.Entity;

namespace EF_Sample02
{
    class Program
    {
        static void Main(string[] args)
        {
            Database.SetInitializer(new Sample2DbInitializer());
            using (var db = new Sample2Context())
            {
                //update
                var user = db.Users.Find(1);
                user.Name = "User name 1";
                db.SaveChanges();
            }
        }
    }
}
```

متد Find بر اساس primary key عمل می‌کند. به این ترتیب، اول رکورد یافت شده و سپس نام آن تغییر کرده و در ادامه، اطلاعات ذخیره خواهند شد.

اکنون اگر توسط SQL Server Profiler کوئری update حاصل را بررسی کنیم، به نحو زیر خواهد بود:

```
exec sp_executesql N'update [dbo].[Users]
set [Name] = @0
where (([Id] = @1) and ([Name] = @2))
',N'@0 nvarchar(max) ,@1 int,@2 nvarchar(max) ',@0=N'User name 1',@1=1,@2=N'Vahid'
```

همانطور که ملاحظه می‌کنید، برای به روز رسانی فقط از primary key جهت یافتن رکورد استفاده نکرده، بلکه فیلد Name را نیز دخالت داده است. از این جهت که مطمئن شود در این بین، رکوردی که در حال به روز رسانی آن هستیم، توسط کاربر دیگری در شبکه تغییر نکرده باشد و اگر در این بین تغییری رخ داده باشد، یک استثناء صادر خواهد شد.
همین رفتار در مورد delete نیز وجود دارد:

```
//delete
var user = db.Users.Find(1);
db.Users.Remove(user);
db.SaveChanges();
```

که خروجی آن به صورت زیر است:

```
exec sp_executesql N'delete [dbo].[Users]
where (([Id] = @0) and ([Name] = @1))',N'@0 int,@1 nvarchar(max) ',@0=1,@1=N'Vahid'
```

در اینجا نیز به علت مزین بودن خاصیت Name به ویژگی ConcurrencyCheck، فقط همان رکوردی که یافت شده باید حذف شود و نه نمونه تغییر یافته آن توسط کاربری دیگر در شبکه.
البته در این مثال شاید این پروسه تنها چند میلی ثانیه به نظر برسد. اما در برنامه‌ای با رابط کاربری، شخصی ممکن است اطلاعات یک رکورد را در یک صفحه دریافت کرده و 5 دقیقه بعد بر روی دکمه save کلیک کند. در این بین ممکن است شخص دیگری در شبکه همین رکورد را تغییر داده باشد. بنابراین اطلاعاتی را که شخص مشاهده می‌کند، فاقد اعتبار شده‌اند.

ConcurrencyCheck را بر روی هر فیلدی می‌توان بکاربرد، اما ویژگی Timestamp کاربرد مشخص و محدودی دارد. باید به خاصیتی از نوع byte array اعمال شود (که نمونه‌ای از آن‌را در بالا در خاصیت public byte[] RowVersion مشاهده نمودید). علاوه بر آن، این ویژگی بر روی بانک اطلاعاتی نیز تاثیر دارد (نوع فیلد را در SQL Server تبدیل به timestamp می‌کند و نه از نوع varbinary مانند فیلد تصویر). SQL Server با این نوع فیلد به خوبی آشنا است و قابلیت مقدار دهی خودکار آن‌را دارد. بنابراین نیازی نیست در حین تشکیل اشیاء در برنامه، قید شود.
پس از آن، این فیلد مقدار دهی شده به صورت خودکار توسط بانک اطلاعاتی، در تمام updateها و deleteهای EF Code first حضور خواهد داشت:

```
exec sp_executesql N'delete [dbo].[Users]
where ((([Id] = @0) and ([Name] = @1)) and ([RowVersion] = @2))',N'@0 int,@1 nvarchar(max) ,
@2 binary(8)',@0=1,@1=N'Vahid',@2=0x00000000000007D1
```

از این جهت که اطمینان حاصل شود، واقعا مشغول به روز رسانی یا حذف رکوردی هستیم که در ابتدای عملیات از بانک اطلاعاتی دریافت کرده‌ایم. اگر در این بین RowVesrion تغییر کرده باشد، یعنی کاربر دیگری در شبکه این رکورد را تغییر داده و ما در حال حاضر مشغول به کار با رکوردی غیرمعتبر هستیم.
بنابراین استفاده از Timestamp را می‌توان به عنوان یکی از best practices طراحی برنامه‌های چند کاربره ASP.NET درنظر داشت.

6) NotMapped و DatabaseGenerated

این دو ویژگی نیز در فضای نام System.ComponentModel.DataAnnotations قرار دارند، اما در اسمبلی EntityFramework.dll تعریف شده‌اند.
به کمک ویژگی DatabaseGenerated، مشخص خواهیم کرد که این فیلد قرار است توسط بانک اطلاعاتی تولید شود. برای مثال خواصی از نوع public int Id به صورت خودکار به فیلدهایی از نوع identity که توسط بانک اطلاعاتی تولید می‌شوند، نگاشت خواهند شد و نیازی نیست تا به صورت صریح از ویژگی DatabaseGenerated جهت مزین سازی آن‌ها کمک گرفت. البته اگر

علاقمند نیستید که primary key شما از نوع identity باشد، می‌توانید از گزینه DatabaseGeneratedOption.None استفاده نمائید:

```
[DatabaseGenerated(DatabaseGeneratedOption.None)]
public int Id { set; get; }
```

DatabaseGeneratedOption در اینجا یک enum است که به نحو زیر تعریف شده است:

```
public enum DatabaseGeneratedOption
{
        None = 0,
        Identity = 1,
        Computed = 2
}
```

تا اینجا حالت‌های None و Identity آن، بحث شدند.

در SQL Server امکان تعریف فیلدهای محاسباتی و Computed با T-SQL نویسی نیز وجود دارد. این نوع فیلدها در هربار insert یا update یک رکورد، به صورت خودکار توسط بانک اطلاعاتی مقدار دهی می‌شوند. بنابراین اگر قرار است خاصیتی به این نوع فیلدها در SQL Server نگاشت شود، می‌توان از گزینه DatabaseGeneratedOption.Computed استفاده کرد.

یا اگر برای فیلدی در بانک اطلاعاتی default value تعریف کرده‌اید، مثلا برای فیلد date متد getdate توکار SQL Server را به عنوان پیش فرض درنظر گرفته‌اید و قرار هم نیست توسط برنامه مقدار دهی شود، باز هم می‌توان آن‌را از نوع DatabaseGeneratedOption.Computed تعریف کرد.

البته باید درنظر داشت که اگر خاصیت DateTime تعریف شده در اینجا به همین نحو بکاربرده شود، اگر مقداری برای آن در حین تعریف یک وهله جدید از کلاس User درکدهای برنامه درنظر گرفته نشود، یک مقدار پیش فرض حداقل به آن انتساب داده خواهد شد (چون value type است). بنابراین نیاز است این خاصیت را از نوع nullable تعریف کرد (public DateTime? AddDate).

همچنین اگر یک خاصیت محاسباتی در کلاسی به صورت ReadOnly تعریف شده است (توسط کدهای مثلا سی شارپ یا وی بی):

```
[NotMapped]
public string FullName
{
    get { return Name + " " + LastName; }
}
```

بدیهی است نیازی نیست تا آن‌را به یک فیلد بانک اطلاعاتی نگاشت کرد. این نوع خواص را با ویژگی NotMapped می‌توان مزین کرد.

همچنین باید دقت داشت در این حالت، از این نوع خواص دیگر نمی‌توان در کوئری‌های EF استفاده کرد. چون نهایتا این کوئری‌ها قرار هستند به عبارات SQL ترجمه شوند و چنین فیلدی در جدول بانک اطلاعاتی وجود ندارد. البته بدیهی است امکان تهیه کوئری LINQ to Objects (کوئری از اطلاعات درون حافظه) همیشه مهیا است و اهمیتی ندارد که این خاصیت درون بانک اطلاعاتی معادلی دارد یا خیر.

7) ComplexType

ComplexType یا Component mapping مربوط به حالتی است که شما یک سری خواص را در یک کلاس تعریف می‌کنید، اما قصد ندارید این‌ها واقعا تبدیل به یک جدول مجزا (به همراه کلید خارجی) در بانک اطلاعاتی شوند. می‌خواهید این خواص دقیقا در همان جدول اصلی کنار مابقی خواص قرار گیرند؛ اما در طرف کدهای ما به شکل یک کلاس مجزا تعریف و مدیریت شوند.

یک مثال:

کلاس زیر را به همراه ویژگی ComplexType به برنامه مطلب جاری اضافه نمائید:

```
using System.ComponentModel.DataAnnotations;

namespace EF_Sample02.Models
{
    [ComplexType]
    public class InterestComponent
    {
        [MaxLength(450, ErrorMessage = "حداکثر 450 حرف")]
        public string Interest1 { get; set; }

        [MaxLength(450, ErrorMessage = "حداکثر 450 حرف")]
        public string Interest2 { get; set; }
    }
}
```

سپس خاصیت زیر را نیز به کلاس User اضافه کنید:

```
public InterestComponent Interests { set; get; }
```

همانطور که ملاحظه می‌کنید کلاس InterestComponent فاقد Id است؛ بنابراین هدف از آن تعریف یک Entity نیست و قرار هم نیست در کلاس مشتق شده از DbContext تعریف شود. از آن صرفا جهت نظم بخشیدن به یک سری خاصیت مرتبط و هم‌خانواده استفاده شده است (مثلا آدرس یک، آدرس 2، تا آدرس 10 یک شخص، یا تلفن یک تلفن 2 یا موبایل 10 یک شخص).
اکنون اگر پروژه را اجرا نمائیم، ساختار جدول کاربر به نحو زیر تغییر خواهد کرد:

```
CREATE TABLE [dbo].[Users](
 ---...
 [Interests_Interest1] [nvarchar](450) NULL,
 [Interests_Interest2] [nvarchar](450) NULL,
 ---...
```

در اینجا خواص کلاس InterestComponent، داخل همان کلاس User تعریف شده‌اند و نه در یک جدول مجزا. تنها در سمت کدهای ما است که مدیریت آن‌ها منطقی‌تر شده‌اند.

یک نکته:
یکی از الگوهایی که حین تشکیل مدل‌های برنامه عموما مورد استفاده قرار می‌گیرد، null object pattern نام دارد. برای مثال:

```
namespace EF_Sample02.Models
{
    public class User
    {
        public InterestComponent Interests { set; get; }
        public User()
        {
            Interests = new InterestComponent();
        }
    }
}
```

در اینجا در سازنده کلاس User، به خاصیت Interests وهله‌ای از کلاس InterestComponent نسبت داده شده است. به این

ترتیب دیگر در کدهای برنامه مدام نیازی نخواهد بود تا بررسی شود که آیا Interests نال است یا خیر. همچنین استفاده از این الگو حین کار با یک ComplexType ضروری است؛ زیرا EF امکان ثبت رکورد جاری را در صورت نال بودن خاصیت Interests (صرفنظر از اینکه خواص آن مقدار دهی شده‌اند یا خیر) نخواهد داد.

8) ForeignKey

این ویژگی نیز در فضای نام System.ComponentModel.DataAnnotations قرار دارد، اما در اسمبلی EntityFramework.dll تعریف شده‌است.

اگر از قراردادهای پیش فرض نامگذاری کلیدهای خارجی در EF Code first خرسند نیستید، می‌توانید توسط ویژگی ForeignKey، نامگذاری مورد نظر خود را اعمال نمائید. باید دقت داشت که ویژگی ForeignKey را باید به یک Reference property اعمال کرد. همچنین در این حالت، کلید خارجی را با یک value type نیز می‌توان نمایش داد:

```
[ForeignKey("FK_User_Id")]
public virtual User User { set; get; }
public int FK_User_Id { set; get; }
```

در اینجا فیلد اضافی دوم FK_User_Id به جدول Project اضافه نخواهد شد (چون توسط ویژگی ForeignKey تعریف شده است و فقط یکبار تعریف می‌شود). اما در این حالت نیز وجود Reference property ضروری است.

9) InverseProperty

این ویژگی نیز در فضای نام System.ComponentModel.DataAnnotations قرار دارد، اما در اسمبلی EntityFramework.dll تعریف شده‌است.

از ویژگی InverseProperty برای تعریف روابط دو طرفه استفاده می‌شود.

برای مثال دو کلاس زیر را درنظر بگیرید:

```
public class Book
{
    public int ID {get; set;}
    public string Title {get; set;}

    [InverseProperty("Books")]
    public Author Author {get; set;}
}

public class Author
{
    public int ID {get; set;}
    public string Name {get; set;}

    [InverseProperty("Author")]
    public virtual ICollection<Book> Books {get; set;}
}
```

این دو کلاس همانند کلاس‌های User و Project فوق هستند. ذکر ویژگی InverseProperty برای مشخص سازی ارتباطات بین این دو غیرضروری است و قراردادهای توکار EF Code first یک چنین مواردی را به خوبی مدیریت می‌کنند.

اما اکنون مثال زیر را درنظر بگیرید:

```
public class Book
{
    public int ID {get; set;}
    public string Title {get; set;}

    public Author FirstAuthor {get; set;}
    public Author SecondAuthor {get; set;}
}

public class Author
{
```

```
    public int ID {get; set;}
    public string Name {get; set;}

    public virtual ICollection<Book> BooksAsFirstAuthor {get; set;}
    public virtual ICollection<Book> BooksAsSecondAuthor {get; set;}
}
```

این مثال ویژه‌ای است از کتابخانه‌ای که کتاب‌های آن، تنها توسط دو نویسنده نوشته شده‌اند. اگر برنامه را بر اساس این دو کلاس اجرا کنیم، EF Code first قادر نخواهد بود تشخیص دهد، روابط کدام به کدام هستند و در جدول Books چهار کلید خارجی را ایجاد می‌کند. برای مدیریت این مساله و تعین ابتدا و انتهای روابط می‌توان از ویژگی InverseProperty کمک گرفت:

```
public class Book
{
    public int ID {get; set;}
    public string Title {get; set;}

    [InverseProperty("BooksAsFirstAuthor")]
    public Author FirstAuthor {get; set;}
    [InverseProperty("BooksAsSecondAuthor")]
    public Author SecondAuthor {get; set;}
}

public class Author
{
    public int ID {get; set;}
    public string Name {get; set;}

    [InverseProperty("FirstAuthor")]
    public virtual ICollection<Book> BooksAsFirstAuthor {get; set;}
    [InverseProperty("SecondAuthor")]
    public virtual ICollection<Book> BooksAsSecondAuthor {get; set;}
}
```

اینبار اگر برنامه را اجرا کنیم، بین این دو جدول تنها دو رابطه تشکیل خواهد شد و نه چهار رابطه؛ چون EF اکنون می‌داند که ابتدا و انتهای روابط کجا است. همچنین ذکر ویژگی InverseProperty در یک سر رابطه کفایت می‌کند و نیازی به ذکر آن در طرف دوم نیست.

نظرات خوانندگان

نویسنده: ایلیا اکبری فرد
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۶ ۱۹:۰۸:۳۲

سلام . آقای نصیری بابت زحمات متشکر خیلی خیلی.
یه سوال. برای سیلورلایت و استفاده از قابلیت های بایندینگ اون ، مدلها باید INotifyPropertyChanged رو پیاده سازی کنن ولی در Code First پیاده سازی نشده ، آیا در ادامه شرح میدید یا باید خودمون دستی اونو پیاده سازی کنیم؟
یاحق.

نویسنده: Ali
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۶ ۱۹:۳۲:۱۷

خیلی عالی. امیدوارم به زودی شاهد کتاب ام.وی.سی و ای.اف شما باشیم. (کتاب چاپ شده! البته)

نویسنده: Sirwan Afifi
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۶ ۲۲:۲۷:۳۷

خیلی ممنون

واقعا عالی بود هرچند از اول بصورت کامل نخوندم ولی این سری آموزش هاتون واقعا کیفیتش عالیه،برای من هم که مبتدی هستم خیلی خوب و قدم به قدم توضیح دادید.خیلی ممنون

نویسنده: مهمان
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۶ ۲۲:۴۶:۱۱

سلام
به یاد دارم قبلا NH را به عنوان قویترین ORM موجود آموزش می دادید.
با توجه به ویژگی های EF 5 قبول دارید در حال حاضر EF قویترین ORM موجود در دنیای Developing است؟
آیا نقطه ضعف یا کمبودی شما در آن مشاهده می کنید؟

نویسنده: AhmadalliShafiee
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۶ ۲۳:۵۰:۳۶

با سلام
۲ تا سوال داشتم: اول این‌که دوست‌دارم از EF Code First توی نرم‌افزارهای ویندوزی استفاده کنم ولی راه‌حلی براش پیدا نکردم(NuGet فقط توی Visual Web Developer کار میکنه)
دوم این‌که امکانش وجود داره که مجموعه آموزش‌های MVCتون را به صورت یک فایل PDF در سایت قرار بدید؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۷ ۰۰:۰۷:۲۹

- بله. تعاریف کلاس رو که دارید. این‌ها رو هم باید دستی اضافه کنید.
- در قسمت اول اشاره کردم به db.Blogs.Local . این خاصیت Local از نوع ObservableCollection است که در برنامه‌های WPF و Silverlight می‌تونه جذاب باشه.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۷ ۰۰:۱۳:۰۶

- NuGet فقط یک ابزار دریافت و افزودن خودکار اسمبلی‌ها به پروژه است. کاری به برنامه وب یا ویندوز ندارد. حتی نیازی به

ویژوال استودیو هم ندارد. از طریق خط فرمان هم قابل اجرا است: (^)
- فایل CHM سایت در دسترس هست. بالای سایت قسمت گزیده‌ها. خلاصه وبلاگ.

نویسنده: m_dabirsiaghi
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۲۳ ۱۰:۵۶

آقای نصیری سپاسگزار از بابت مطالب

نویسنده: فربد صالحی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۱۷ ۹:۴۳

ممکنه این سوال مستقیما به اینجا مربوط نشه، اما به هر حال اینجا هم خودشو نشون میده. چرا امکان دسترسی به نام propertyها به صورت strongly type وجود نداره؟ آیا تو پیاده سازی مشکلی داره؟
مثلا در مثال inverse property، باید اسم فیلد معادل به صورت رشته ای ذکر بشه. حالا اگه این اسم تغییر کرد چطور باید ردیابی بشه.
این مساله به فرض تو بایندینگ ها، مثلا برای dropdownlist ، هم یه مقدار آدم رو نگران میکنه و یکی از ویژگی‌های مثبت استفاده از Linq رو که وجود intelisence و بررسی در زمان کامپایل هست نقض میکنه.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۱۷ ۹:۵۶

در قسمت جاری زمانی که با attributes کار می‌کنید، محدود هستید به امکانات زبان مورد استفاده. در تعریف و مقدار دهی ویژگی‌ها امکان استفاده از lambda expressions وجود ندارد و مقادیر تعریف شده در آن باید در زمان کامپایل ثابت باشند.
+
قسمت‌های بعدی رو که مطالعه کنید به روش دوم تعریف‌های نگاشت‌ها به نام **Fluent API** خواهید رسید. در آنجا همه چیز strongly typed است.

نویسنده: رضا
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۲۸ ۹:۳۵

اگر بخواهیم فیلدی به اسم Id کلید جدول باشد ولی Identity نباشد چکار باید کرد؟
من میخوام یک سری دیتا رو از یک تیبل دیتابیس قدیمی، منتقل کنم به دیتابیس جدیدم ولی اگر Identity باشه نمیشه دیتا رو Paste کرد توی تیبل دیتابیس جدید.
دیتابیس من SQL CE 4.0 هستش. ممنون.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۲۸ ۹:۴۵

- در متن فوق قسمت ششم توضیح داده شده: «اگر علاقمند نیستید که primary key شما از نوع identity باشد، می‌توانید از گزینه DatabaseGeneratedOption.None استفاده نمائید»
- ضمنا این روش کار نیست برای انتقال اطلاعات. اگر از sql server 2008 استفاده می‌کنید، امکان تهیه خروجی به صورت اسکریپت را دارد. یکی از نکاتی که در این اسکریپت لحاظ می‌شود، دو دستور IDENTITY_INSERT زیر است که با SQL CE هم کار می‌کند:

```
SET IDENTITY_INSERT [table1] ON;
GO
INSERT INTO [table1] ([Id],...) VALUES (1,...);
GO
SET IDENTITY_INSERT [table1] OFF;
GO
```

برای اجرای اسکریپت نهایی می‌تونید از sql ce toolbox استفاده کنید.

نویسنده: kia
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۰۷ ۱۶:۴۷

در مورد **مسئله همزمانی** بهترین راهکار چیست از نظر شما؟ (منظور در همین EF هست)
استفاده از ConcurrencyChe ck یا Timestamp و به چه صورتی؟ (فرقشون رو از لحاظ فنی می‌دونم, اینکه کدوم رو در کجا و چه مسائلی باید استفاده کرد رو می‌خوام بدونم)

مثلا استفاده از فیلدی جداگانه (مثلا LastModifiedTime) در جداول مهم که امکان تداخل همزمانی در شبکه را دارند, و مزین کردن این فیلد با [ConcurrencyCheck]؟
یا ستونهای جدول رو همگی مزین کنیم به [ConcurrencyCheck]؟
یا یک فیلد از جنس timestamp تعریف کنیم؟
یا جور دیگه ای حل کنیم این قضیه رو در جاهای مختلف؟

ممنون

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۰۷ ۱۷:۱۰

بهترین راه حل استفاده از ویژگی Timestamp بر روی خاصیتی مانند RowVersion است که در متن با مثال و خروجی SQL متناظر توضیح داده شد. مقداری که در این فیلد به صورت خودکار مدیریت شونده، ذخیره می‌شود تاریخ یا زمان نیست. یک عدد ترتیبی است که با هر با آپدیت رکورد، افزایش می‌یابد. بنابراین به صورت خودکار بر روی تمام فیلدها اعمال می‌شود و زحمت تعریف و مدیریت آن از ConcurrencyCheck کمتر و نهایتا سریعتر است.
یک مثال کامل در مورد نحوه استفاده از آن.

نویسنده: علی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۰۷ ۹:۴۷

با سلام
شما اشاره کردید
" مرسوم است کلاس‌های مدل را در یک class library جداگانه اضافه کنند به نام DomainClasses و کلاس‌های مرتبط با DbContext را در پروژه class library دیگری به نام DataLayer "
اگر امکان دارد یک توضیح مختصری راجب پیاده سازی معماری 3 لایه برای همین مثال (BlogوPost) بدید
مثلا برای افزودن یک پست باید یک متد به کلاس Post اضافه کنم یا مکان آن در جایی دیگر است ؟ منطق سیستم را کجا قرار بدم؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۰۷ ۹:۵۰

در قسمت 12 این سری توضیح داده شده به تفصیل.

نویسنده: بهروز
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۱۷ ۱۱:۷

با سلام
اگه بخوام که همین کلاس User فیلد Id آن کلید باشد ولی Identity نباشد چه کار باید انجام دهیم لطفا به هر دو صورت Meta Data و Fluent API توضیح دهید

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۱۷ ۱۱:۴۷

متن رو یکبار کامل مطالعه کنید: «...اگر علاقمند نیستید که primary key شما از نوع identity باشد، می‌توانید از گزینه DatabaseGeneratedOption.None استفاده نمائید ... »

نویسنده: میثم خوشقدم
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۰۹ ۱۷:۴۲

سلام

خسته نباشید

ضمن تشکر از مطالب پربارتون

سوالی که برای من پیش اومده این است که در پروژه خوب است که یک کلاس Dbocontextداشته باشیم و تمام جداول در آن تعریف بشوند و یا برای یک یا گروهی از جداول DbContext مجزا داشته باشیم؟

اگر در مواردی خوب است که چند DbContext داشته باشیم چگونه به همه DbContextها یک کانکشن بدون تحریف متد Base اون‌ها ست کنیم؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۰۹ ۱۷:۴۹

یک کلاس DbContext باید داشته باشید:
تمام مباحث ردیابی تغییرات EF در یک context کار می‌کنند (در یک قسمت مجزا به این موضوع پرداخته شده).
همچنین به روز رسانی خودکار ساختار بانک اطلاعاتی هم بر اساس اطلاعات یک context صورت می‌گیرد؛ بر این اساس، یک هش را در بانک اطلاعاتی در جدولی خاص ذخیره خواهد کرد و هر بار این هش را با هش اطلاعات context موجود مقایسه می‌کند.
ضمن اینکه در قسمت 11 این سری به مفهومی به نام unit of work پرداخته شده. در EF کلاس DbContext پیاده سازی کننده الگوی واحد کار است.

نویسنده: مسعود2
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۰ ۹:۵۵

در مواردی که تعداد جداول زیاد باشند، یکی گرفتن DBContext کارایی رو پایین نمیاره؟ به خصوص اگه entityها با روابط ارث بری و Self referencing توی مدلمون وجود داشته باشن. برای این موارد چه راهی وجود داره؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۰ ۱۰:۱۱

- تا EF 5.0 اینطوری طراحی شده و طراحی صحیحی هم هست؛ چون از دیدگاه الگوی واحد کار شما در آن واحد نیاز خواهید داشت در یک تراکنش با چندین موجودیت کار کنید. نه اینکه تعدادی موجودیت در یک تراکنش و دیگری در تراکنشی دیگر قرار داشته باشند.
- این مساله تاثیری روی کارآیی ندارد. چون تمام روابط در آغاز برنامه خوانده شده و کش می‌شوند. تنها تاثیری که تعداد مدل‌های

زیاد دارند، کند کردن آغاز برنامه است (همان زمان کش کردن اولیه). راه حل برای آن وجود دارد ؛ همچنین این مساله در EF6 که به زودی منتشر خواهد شد به صورت جداگانه‌ای بررسی و بهبود کلی داده شده است.

نویسنده: میثم خوشقدم
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۰ ۱۳:۴۲

در مورد SimpleMembership چطور؟
پروژه پیش فرض Visual Studio آبجکت DbContext رو به صورت زیر ست می‌کند.

```
Database.SetInitializer<UsersContext>(null);
```

ست کردن آن با DbMigration در آینده مشکلی ایجاد نمی‌کند و یا در شیوه فراخوانی SimpleMigration

خود مایکروسافت در مثال خود چرا از Migration استفاده نکرده است؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۰ ۱۳:۵۲

این تنظیمات مرتبط است به غیرفعال سازی مباحث Migration جهت اعمال دستی اسکریپت تولیدی آن‌ها؛ برای توضیحات مرتبط با آن مراجعه کنید به انتهای قسمت پنجم در مورد «استفاده از DB Migrations در عمل». این تنظیم، ارتباطی به تشکیل روابط بین کلاس‌های مدل‌های برنامه در ابتدای کار آن ندارد.
حتی در حالت دستی هم پاورشل، اطلاعات را از DbContext دریافت و با ساختار بانک اطلاعاتی مقایسه می‌کند. سپس بر این اساس می‌تواند فایل SQL قابل اجرای بر روی بانک اطلاعاتی را تولید کند.

نویسنده: سید مهدی فاطمی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۰۱ ۲۲:۴۳

چطور من می‌تونم در code first یک جدول بدون کلید داشته باشم ؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۰۱ ۲۳:۲۹

کلا در EF (تمام نگارش‌ها و حالت‌های مختلف آن) نمی‌توانید جدول بدون PK داشته باشید چون EF از آن برای سیستم ردیابی و همچنین تولید کوئری‌های به روز رسانی اطلاعات استفاده می‌کند. یک سری راه حل عجیب و غریب هم ممکن است پیدا کنید ولی بهترین کار همان تعریف یک کلید ساده است.

نویسنده: مصطفی حسینی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۲۱ ۱۹:۳۱

سلام.
من طبق برنامه و حرف شما در اینجا کد رو به صورت زیر نوشتم :

```
public class Post : BaseEntity
    {
        public new int Id { get; set; }
        public virtual ICollection<Comment.Comment> Comments { get; set; }
```

```
        [NotMapped]
        public int CommentsCount
        {
            get
            {
                if (Comments == null || !Comments.Any())
                    return 0;
                return Comments.Count;
            }
        }

        public Post()
        {
            Comments = new List<Comment.Comment>();
        }
    }
```

و زمان استفاده از آن :

```
var post = _tEntities.Include(p => p.User).Include(p => p.Comments)
            .Select(p => new PostListViewModels
            {
                Id = p.Id,
                Username = p.Username,
                CommentCount = p.CommentsCount
            });
```

خطای زیر صادر میشود :

```
The specified type member 'CommentsCount' is not supported in LINQ to Entities. Only initializers,
entity members, and entity navigation properties are supported
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۲۱ ۲۰:۱۵

بله. علت اینجا است که کوئری‌های LINQ to Entities بر روی دیتابیس اجرا می‌شوند و خاصیت NotMapped شما سمت کلاینت محاسبه خواهد شد. ترکیب این‌دو با هم در select و projection نگارش فعلی EF میسر نیست. اطلاعات خاصیت سمت کلاینت NotMapped فقط پس از فراخوانی ToList و یا AsEnumerable بر روی کوئری انجام شده قابل دسترسی است و نه قبل از آن.

نویسنده: مصطفی حسینی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۲۱ ۲۱:۰

به نظر شما بهتر نیست به جای استفاده از این گونه فیلدها که باید بعد از ToList و یا AsEnumerable استفاده شوند، به شکل زیر به فرض مثال عمل کرد؟ :

```
var post = _tEntities.Include(p => p.User).Include(p => p.Comments).Select(p => new PostListViewModels
{
       Id = p.Id,
       Username = p.Username,
        CommentCount = p.Comments.Count(c => c.IsApproved != true)
});
```

از جهت کوئری SQL ایجاد شده میگم. کل فیلدها رو ابتدا میگیره و بعد Select روی اون انجام میشه.
کدوم راه به نظر شما بهینه‌تر هستش؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۲۱ ۲۱:۳۳

بستگی داره. اگر تمام فیلدها مورد نیاز باشند، روش NotMapped یک sub query کمتر دارد. اگر فقط سه فیلد مدنظر شما باید واکشی شوند، بله؛ محاسبه آن در سمت دیتابیس بهتر است.

نویسنده: rezaei
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۲۵ ۹:۴۲

با سلام؛ در database first ما میتونیم به صورت دستی در جداولمون رکورد وارد کنیم مثلا نام کاربری و کلمه عبور مدیر یا برخی جداول که دارای اطلاعات اولیه دارند. در code First ما چطور باید اینکار رو انجام بدیم به نحوی که فقط یکبار مقدار دهی اولیه صورت بگیره؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۲۵ ۹:۴۶

به متد **Seed** protected override void در مطلب جاری و همچنین قسمت‌های بعدی این بحث، دقت کنید.

نویسنده: امیر
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۱۷ ۱۰:۴۵

سلام
من DataLayer رو درون یک پروژه class library ایجاد کردم سوالی که دارم اینه که آیا تو تنظیمات کانکشن استرینگ برنامه تو پروژه mvc باید کار خاصی کنم یا فقط با add کردن refrence تو پروژه mvc و نوشتن نام کلاس برای name کافیست؟
با تشکر

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۱۷ ۱۱:۱۴

در قسمت اول بحث شده؛ باید نام رشته اتصالی ذکر شده در وب کانفیگ، FullNamespace.DbContextClassName باشد.

نویسنده: حمید حسین وند
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۲۵ ۲۳:۳

سلام
آیا روش دیگه برای درج کلید خارجی هست بدون اینکه یک select انجام بدیم و اونو از دیتابیس بخونیم به صورت زیر؟

```
var user = db.Users.FirstOrDefault(x=>x.UserName == "hamid");

db.Post.Add(new Post
{
      Title = txtTitle.Text,
      Content = txtContent.Text,
      User = user
}
db.SaveChanges();
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۲۵ ۲۳:۵۴

- کار با کلیدهای اصلی و خارجی در EF Code first
- چند نکته کاربردی درباره Entity Framework

+ در ذیل هر مطلب، «مطالب مرتبط» و همچنین «ارجاع دهنده‌های داخلی» نیز جهت مطالعه و یافتن پاسخ‌ها بسیار مفید هستند.

نویسنده: سوین

تاریخ: ۱۳۹۳/۰۷/۱۸ ۱۰:۱۱

با سلام؛ در یه برنامه حسابداری برای ذخیره عناوین اسناد یه جدول به صورت زیر طراحی کردم

```
public partial class Sanad
    {
        public int Sanad_FixCode { get; set; }
        public int Sanad_Code { get; set; }
        public string Sanad_Date { get; set; }
        .....
    }
```

که پراپرتی Sanad_FixCode به صورت identity و PK هست و شماره ثابت اسناد رو نگهداری می‌کنه و پراپرتی Sanad_Code شماره جاری اسناد رو نگه می‌داره و امکان sort اسناد بر اساس این پراپرتی وجود داره و در موقع افزودن سند جدید به max این پراپرتی یکی افزوده میشه و شماره سند جدید بدست میاد در حالت Single User مشکلی نیست اما در Multi User ممکنه مشکل پیش بیاد و دوتا Sanad_Code یکی ایجاد بشه برای رفع این مشکل ممنون میشم راهنماییم کنید.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۷/۱۸ ۱۰:۲۰

روی فیلد، ایندکس منحصربفرد ایجاد کنید. در این حالت توسط خود بانک اطلاعاتی تضمین می‌شود که فقط یک کاربر موفق به ثبت شماره سندی مشخص شود.

نویسنده: علی یگانه مقدم
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۹/۰۲ ۱:۲

با سلام و خسته نباشید
الان گفتید که خوب هست کلاس مدل‌ها در یک جای جداگانه نوشته بشن ولی اگه بخوایم در پروژه اصلی از ریسورس‌ها روی متاتگ‌ها استفاده کنیم به چه صورت هست؟
چون ریسورس‌ها در پروژه اصلی قرار دارن و مدل‌ها در یک پروژه دیگه که به این پروژه اصلی رفرنس شدند.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۹/۰۲ ۱:۱۴

مراجعه کنید به مطلب و نظرات « ASP.NET MVC #22 ». روش کار یکی هست. در نظرات آن حداقل دو مثال را در این‌باره می‌توانید دریافت کنید.

نویسنده: علی یگانه مقدم
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۹/۲۴ ۱۹:۲۲

یک موردی که وجود داره این هست که انگار [compare] و [notmapped] بهم نمی‌سازن
این مورد رو برای فیلد تکرار کلمه عبور قرار دادم که هم به جدول نگاشت نشه و هم بتونم توی فرم استفاده کنم ولی مثل اینکه این دو بهم نمیسازن
مورد بعدی اینکه وقتی از یک ویو مدل استفاده میشه که از یک مدل ارث بری می‌کنه، ef موقع ساخت دیتابیس ساختار جدول رو از روی ویومدل بر میداره

نویسنده: آسمونی
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۱/۱۸ ۱۵:۴۰

سلام؛ موقع استفاده از annotationها

```
public class KalaType
{
    [Key, Column(Order = 0)]
```

```
    public int kalaID { get; set; }
    [Key, Column(Order = 1)]
    public int typeID { get; set; }
...
}
```

با اینکه از

```
using System.Data.Entity;
using System.ComponentModel.DataAnnotations;
using System.ComponentModel.DataAnnotations.Schema;
using System.ComponentModel.Design;
using System.ComponentModel.DataAnnotations.Resources;
```

استفاده میکنم،این ارور میده! چیکار کنم؟

```
Compiler Error Message: CS0246: The type or namespace name 'Column' could not be found (are you missing
a using directive or an assembly reference?)
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۱/۱۸ ۱۵:۵۱

- ایجاد کلید منحصربفرد ترکیبی روی چند ستون

+ یک سری از فضاهای نام از **4** EF به **6** EF اندکی تغییر کرده‌اند که در مطلب « ارتقاء به Entity framework 6 » به آن اشاره شده‌است. در کل باید اجازه دهید تا NuGet ارجاعات قدیمی را به صورت خودکار حذف کند و ارجاعات جدید را اضافه کند. بعد هم از فضای نام جدید بدون مشکل می‌توانید استفاده کنید.

```
PM> update-package
```

+ اگر از دات نت **4** استفاده می‌کردید و اکنون برنامه را به دات نت **4.5** ارتقاء دادید، باید این دستور را صادر کنید:

```
PM> update-package -reinstall
```

به این ترتیب از EF مخصوص دات نت 4.5 استفاده خواهد شد. در غیر اینصورت تداخل فضای نام پیدا می‌کنید.

نویسنده: مهربانی
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۱/۲۹ ۱۱:۳۹

به روش codefirst وقتی میخواهیم سایت را روی هاست قرار بدیم،اطلاعاتی که توی دیتابیس داریم منتقل نمیشه؟
مثلا برای بخش رجیستر و لاگین ادمین سایت.
و اینکه ممنون میشم بفرمایین با همین روش چطوری table توی sql server را میشه محدود کرد که فیلد جدید نپذیره.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۱/۲۹ ۱۱:۴۳

کمی بالاتر پاسخ داده شده: «به متد **Seed** void protected override در مطلب جاری و همچنین قسمت‌های بعدی این بحث، دقت کنید. »
در متد Seed اطلاعات اولیه جداول قرار داده می‌شوند. همچنین اگر نیاز باشد دستورات SQL بومی خاصی نیز بر روی دیتابیس اجرا شوند، همینجا باید صورت گیرد.

نویسنده: پاییز
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۲/۱۵ ۱۸:۳۰

فرض کنید به یکی از خاصیت‌های کلاس، متادیتای DatabaseGeneratedOption.Computed داده ایم. اما سوال اینجاست که چگونه می‌توانیم فرمول t-Sql مربوط به اون فیلد یا مقدار default value مربوط به اون فیلد را در EF به دیتابیس معرفی کنیم؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۲/۱۵ ۱۹:۱۴

از متد **Seed** مباحث Migrations برای اینکار استفاده می‌کنند (^ و ^ و ^).

نویسنده: پاییز
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۲/۱۶ ۱۴:۹

-1در EF6 بحث ComplexTypeها بدون نیاز به متادیتا، به صورت خودکار انجام می‌شود؟

-2در جدول بانک اطلاعاتی، فیلدهای ی که از نوع کامپلکس منتقل می‌شوند، در نام خود اسم نوع کامپلکس را هم دارند (مثلا **Interests** _Interest1 nvarchr(100) null)، آیا راهی وجود دارد که نام نوع کامپلکس در فیلدها ذکر نشود؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۲/۱۶ ۱۴:۳۵

- خیر.
- کلیه سفارشی سازی‌های ویژه توسط Fluent API قابل انجام هستند:

```
// How to rename complex type to not having the prefix of the class name
modelBuilder
     .ComplexType<InterestComponent>()
     .Property(type => type.Interest1)
     .HasColumnName("Interest1");
```

نویسنده: ایمان محمدی
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۳/۰۹ ۱۴:۴۱

سلام
در مورد InverseProperty که گفتید با چندین رابطه یک به چند ،آیا محدودیتی از لحاظ کارایی وجود دارد ، مثلا هر کتاب هفت تا نویسنده داشته باشه؟ یا از یکی حدی گذشت بهتره رابطه رو چند به چند کنیم و از جدول واسط با یک فیلد متمایز کننده کمک بگیریم؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۳/۰۹ ۱۵:۲

«هر کتاب هفت تا نویسنده» یک رابطه‌ی many-to-many است؛ چون در این حالت هر نویسنده n کتاب هم می‌تواند داشته باشد.

نویسنده: ایمان محمدی
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۳/۰۹ ۱۵:۲۷

منظور من مثال کتاب و نویسنده نیست ، سوال من اگر من تعداد روابط یک به چند بین دو جدول زیاد بشه بر روی کارایی تاثیر دارد یا نه ؟
مثال واقعی هم اینکه یک جدول داریم یک کاربر درخواست کننده داره یک کار بر تایید کننده یک انجام دهنده ، یک تحویل دهنده ، تعداد کاربران در اینجا n تا نیست 4 کاربر است یا مثلا ممکن است با توجه به موضوع بیشتر هم باشد ولی n نیست.

نویسنده: وحید نصیری

تاریخ: ۱۳۹۴/۰۳/۰۹ ۱۵:۳۸

- اگر lazy loading فعال باشد، خیر.
- همچنین نیاز است کارآیی برنامه را بر اساس یک سری از الگوهای مشخصی سنجید. برای این منظور از برنامه‌ی DNT Profiler استفاده کنید.

عنوان: EF Code First #4
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۷ ۱۳:۴۹:۰۰
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework

آشنایی با Code first migrations

ویژگی Code first migrations برای اولین بار در EF 4.3 ارائه شد و هدف آن سهولت هماهنگ سازی کلاس‌های مدل برنامه با بانک اطلاعاتی است؛ به صورت خودکار یا با تنظیمات دقیق دستی.

همانطور که در قسمت‌های قبل نیز به آن اشاره شد، تا پیش از EF 4.3، پنج روال جهت آغاز به کار با بانک اطلاعاتی در EF code first وجود داشت و دارد:

1) در اولین بار اجرای برنامه، در صورتیکه بانک اطلاعاتی اشاره شده در رشته اتصالی وجود خارجی نداشته باشد، نسبت به ایجاد خودکار آن اقدام می‌گردد. اینکار پس از وهله سازی اولین DbContext و همچنین صدور یک کوئری به بانک اطلاعاتی انجام خواهد شد.

2) DropCreateDatabaseAlways : همواره پس از شروع برنامه، ابتدا بانک اطلاعاتی را drop کرده و سپس نمونه جدیدی را ایجاد می‌کند.

3) DropCreateDatabaseIfModelChanges : اگر EF Code first تشخیص دهد که تعاریف مدل‌های شما با بانک اطلاعاتی مشخص شده توسط رشته اتصالی، هماهنگ نیست، آن‌را drop کرده و نمونه جدیدی را تولید می‌کند.

4) با مقدار دهی پارامتر متد System.Data.Entity.Database.SetInitializer به نال، می‌توان فرآیند آغاز خودکار بانک اطلاعاتی را غیرفعال کرد. در این حالت شخص می‌تواند تغییرات انجام شده در کلاس‌های مدل برنامه را به صورت دستی به بانک اطلاعاتی اعمال کند.

5) می‌توان با پیاده سازی اینترفیس IDatabaseInitializer، یک آغاز کننده بانک اطلاعاتی سفارشی را نیز تولید کرد.

اکثر این روش‌ها در حین توسعه یک برنامه یا خصوصا جهت سهولت انجام آزمون‌های خودکار بسیار مناسب هستند، اما به درد محیط کاری نمی‌خورند؛ زیرا drop یک بانک اطلاعاتی به معنای از دست دادن تمام اطلاعات ثبت شده در آن است. برای رفع این مشکل مهم، مفهومی به نام «Migrations» در EF 4.3 ارائه شده است تا بتوان بانک اطلاعاتی را بدون تخریب آن، بر اساس اطلاعات تغییر کرده‌ی کلاس‌های مدل برنامه، تغییر داد. البته بدیهی است زمانیکه توسط NuGet نسبت به دریافت و نصب EF اقدام می‌شود، همواره آخرین نگارش پایدار که حاوی اطلاعات و فایل‌های مورد نیاز جهت کار با «Migrations» است را نیز دریافت خواهیم کرد.

تنظیمات ابتدایی Code first migrations

در اینجا قصد داریم همان مثال قسمت قبل را ادامه دهیم. در آن مثال از یک نمونه سفارشی سازی شده DropCreateDatabaseAlways استفاده شد.

نیاز است از منوی Tools در ویژوال استودیو، گزینه Library package manager آن، گزینه package manager console را انتخاب کرد تا کنسول پاورشل NuGet ظاهر شود.

اطلاعات مرتبط با پاورشل EF، به صورت خودکار توسط NuGet نصب می‌شود. برای مثال جهت مشاهده آن‌ها به مسیر packages\EntityFramework.4.3.1\tools در کنار پوشه پروژه خود مراجعه نمائید.

در ادامه در پایین صفحه، زمانیکه کنسول پاورشل NuGet ظاهر می‌شود، ابتدا باید دقت داشت که قرار است فرامین را بر روی چه پروژه‌ای اجرا کنیم. برای مثال اگر تعاریف DbContext را به یک اسمبلی و پروژه class library مجزا انتقال داده‌اید، گزینه Default project را در این قسمت باید به این پروژه مجزا، تغییر دهید.

سپس در خط فرمان پاور شل، دستور enable-migrations را وارد کرده و دکمه enter را فشار دهید.

پس از اجرای این دستور، یک سری اتفاقات رخ خواهد داد:

الف) پوشه‌ای به نام Migrations به پروژه پیش فرض مشخص شده در کنسول پاورشل، اضافه می‌شود.
ب) دو کلاس جدید نیز در آن پوشه تعریف خواهند شد به نام‌های Configuration.cs و یک نام خودکار مانند number_InitialCreate.cs
ج) در کنسول پاور شل، پیغام زیر ظاهر می‌گردد:

```
Detected database created with a database initializer. Scaffolded migration
'201205050805256_InitialCreate'
corresponding to current database schema. To use an automatic migration instead, delete the Migrations
folder and re-run Enable-Migrations specifying the -EnableAutomaticMigrations parameter.
```

با توجه به اینکه در مثال قسمت سوم، از آغاز کننده سفارشی سازی شده DropCreateDatabaseAlways استفاده شده بود، اطلاعات آن در جدول سیستمی dbo.__MigrationHistory در بانک اطلاعاتی برنامه موجود است (تصویری از آن‌را در قسمت اول این سری مشاهده کردید). سپس با توجه به ساختار بانک اطلاعاتی جاری، دو کلاس خودکار زیر را ایجاد کرده است:

```
namespace EF_Sample02.Migrations
{
    using System;
    using System.Data.Entity;
    using System.Data.Entity.Migrations;
    using System.Linq;

    internal sealed class Configuration : DbMigrationsConfiguration<EF_Sample02.Sample2Context>
    {
        public Configuration()
        {
            AutomaticMigrationsEnabled = false;
        }

        protected override void Seed(EF_Sample02.Sample2Context context)
        {
            //  This method will be called after migrating to the latest version.

            //  You can use the DbSet<T>.AddOrUpdate() helper extension method
            //  to avoid creating duplicate seed data. E.g.
            //
            //    context.People.AddOrUpdate(
            //      p => p.FullName,
            //      new Person { FullName = "Andrew Peters" },
            //      new Person { FullName = "Brice Lambson" },
            //      new Person { FullName = "Rowan Miller" }
            //    );
            //
        }
    }
}
```

```
namespace EF_Sample02.Migrations
{
    using System.Data.Entity.Migrations;

    public partial class InitialCreate : DbMigration
    {
        public override void Up()
        {
            CreateTable(
                "Users",
                c => new
                    {
                        Id = c.Int(nullable: false, identity: true),
                        Name = c.String(),
                        LastName = c.String(),
                        Email = c.String(),
                        Description = c.String(),
                        Photo = c.Binary(),
                        RowVersion = c.Binary(nullable: false, fixedLength: true, timestamp: true,
storeType: "rowversion"),
                        Interests_Interest1 = c.String(maxLength: 450),
```

```
                        Interests_Interest2 = c.String(maxLength: 450),
                        AddDate = c.DateTime(nullable: false),
                    })
                .PrimaryKey(t => t.Id);

            CreateTable(
                "Projects",
                c => new
                    {
                        Id = c.Int(nullable: false, identity: true),
                        Title = c.String(maxLength: 50),
                        Description = c.String(),
                        RowVesrion = c.Binary(nullable: false, fixedLength: true, timestamp: true,
storeType: "rowversion"),
                        AddDate = c.DateTime(nullable: false),
                        AdminUser_Id = c.Int(),
                    })
                .PrimaryKey(t => t.Id)
                .ForeignKey("Users", t => t.AdminUser_Id)
                .Index(t => t.AdminUser_Id);

        }

        public override void Down()
        {
            DropIndex("Projects", new[] { "AdminUser_Id" });
            DropForeignKey("Projects", "AdminUser_Id", "Users");
            DropTable("Projects");
            DropTable("Users");
        }
    }
}
```

در این کلاس خودکار، نحوه ایجاد جداول بانک اطلاعاتی تعریف شده‌اند. در متد تحریف شده Up، کار ایجاد بانک اطلاعاتی و در متد تحریف شده Down، دستورات حذف جداول و قیود ذکر شده‌اند.

به علاوه اینبار متد Seed را در کلاس مشتق شده از DbMigrationsConfiguration، می‌توان تحریف و مقدار دهی کرد.

علاوه بر این‌ها جدول سیستمی dbo.__MigrationHistory نیز با اطلاعات جاری مقدار دهی می‌گردد.

فعال سازی گزینه‌های مهاجرت خودکار

برای استفاده از این کلاس‌ها، ابتدا به فایل Configuration.cs مراجعه کرده و خاصیت AutomaticMigrationsEnabled را true کنید:

```
internal sealed class Configuration : DbMigrationsConfiguration<EF_Sample02.Sample2Context>
{
        public Configuration()
        {
            AutomaticMigrationsEnabled = true;
        }
```

پس از آن EF به صورت خودکار کار استفاده و مدیریت «Migrations» را عهده‌دار خواهد شد. البته برای این منظور باید نوع آغاز کننده بانک اطلاعاتی را از DropCreateDatabaseAlways قبلی به نمونه جدید MigrateDatabaseToLatestVersion نیز تغییر دهیم:

```
//Database.SetInitializer(new Sample2DbInitializer());
Database.SetInitializer(new MigrateDatabaseToLatestVersion<Sample2Context,
Migrations.Configuration>());
```

یک نکته:

کلاس Migrations.Configuration که باید در حین وهله سازی از MigrateDatabaseToLatestVersion قید شود (همانند کدهای فوق)، از نوع internal sealed معرفی شده است. بنابراین اگر این کلاس را در یک اسمبلی جداگانه قرار داده‌اید، نیاز است فایل را ویرایش کرده و internal sealed آن‌را به public تغییر دهید.

روش دیگر معرفی کلاس‌های Context و Migrations.Configuration، حذف متد Database.SetInitializer و استفاده از فایل app.config یا web.config است به نحو زیر (در اینجا حرف ` اصطلاحا back tick نام دارد. فشردن دکمه ~ در حین تایپ انگلیسی):

```
<entityFramework>
    <contexts>
      <context type="EF_Sample02.Sample2Context, EF_Sample02">
        <databaseInitializer
           type="System.Data.Entity.MigrateDatabaseToLatestVersion`2[[EF_Sample02.Sample2Context,
EF_Sample02],
                [EF_Sample02.Migrations.Configuration, EF_Sample02]], EntityFramework"
        />
      </context>
    </contexts>
  </entityFramework>
```

آزمودن ویژگی مهاجرت خودکار

اکنون برای آزمایش این موارد، یک خاصیت دلخواه را به کلاس Project به نام public string SomeProp اضافه کنید. سپس برنامه را اجرا نمائید.

در ادامه به بانک اطلاعاتی مراجعه کرده و فیلدهای جدول Projects را بررسی کنید:

```
CREATE TABLE [dbo].[Projects](
---...
 [SomeProp] [nvarchar](max) NULL,
---...
```

بله. اینبار فیلد SomeProp بدون از دست رفتن اطلاعات و drop بانک اطلاعاتی، به جدول پروژه‌ها اضافه شده است.

عکس العمل ویژگی مهاجرت خودکار در مقابل از دست رفتن اطلاعات

در ادامه، خاصیت public string SomeProp را که در قسمت قبل به کلاس پروژه اضافه کردیم، حذف کنید. اکنون مجددا برنامه را اجرا نمائید. برنامه بلافاصله با استثنای زیر متوقف خواهد شد:

```
Automatic migration was not applied because it would result in data loss.
```

از آنجائیکه حذف یک خاصیت مساوی است با حذف یک ستون در جدول بانک اطلاعاتی، امکان از دست رفتن اطلاعات در این بین بسیار زیاد است. بنابراین ویژگی مهاجرت خودکار دیگر اعمال نخواهد شد و این مورد به نوعی یک محافظت خودکار است که درنظر گرفته شده است.

البته در EF Code first این مساله را نیز می‌توان کنترل نمود. به کلاس Configuration اضافه شده توسط پاورشل مراجعه کرده و خاصیت AutomaticMigrationDataLossAllowed را به true تنظیم کنید:

```
internal sealed class Configuration : DbMigrationsConfiguration<EF_Sample02.Sample2Context>
{
        public Configuration()
        {
            this.AutomaticMigrationsEnabled = true;
            this.AutomaticMigrationDataLossAllowed = true;
        }
```

این تغییر به این معنا است که خودمان صریحا مجوز حذف یک ستون و اطلاعات مرتبط به آن‌را صادر کرده‌ایم.
پس از این تغییر، مجددا برنامه را اجرا کنید. ستون SomeProp به صورت خودکار حذف خواهد شد، اما اطلاعات رکوردهای موجود تغییری نخواهند کرد.

استفاده از Code first migrations بر روی یک بانک اطلاعاتی موجود

تفاوت یک دیتابیس موجود با بانک اطلاعاتی تولید شده توسط EF Code first در نبود جدول سیستمی dbo.__MigrationHistory است.
به این ترتیب زمانیکه فرمان enable-migrations را در یک پروژه EF code first متصل به بانک اطلاعاتی قدیمی موجود اجرا می‌کنیم، پوشه Migration در آن ایجاد خواهد شد اما تنها حاوی فایل Configuration.cs است و نه فایلی شبیه به number_InitialCreate.cs .
بنابراین نیاز است به صورت صریح به EF اعلام کنیم که نیاز است تا جدول سیستمی dbo.__MigrationHistory و فایل number_InitialCreate.cs را نیز تولید کند. برای این منظور کافی است دستور زیر را در خط فرمان پاورشل NuGet پس از فراخوانی enable-migrations اولیه، اجرا کنیم:

```
add-migration Initial -IgnoreChanges
```

با بکارگیری پارامتر IgnoreChanges، متد Up در فایل number_InitialCreate.cs تولید نخواهد شد. به این ترتیب نگران نخواهیم بود که در اولین بار اجرای برنامه، تعاریف دیتابیس موجود ممکن است اندکی تغییر کند.
سپس دستور زیر را جهت به روز رسانی جدول سیستمی dbo.__MigrationHistory اجرا کنید:

```
update-database
```

پس از آن جهت سوئیچ به مهاجرت خودکار، خاصیت AutomaticMigrationsEnabled = true را در فایل Configuration.cs همانند قبل مقدار دهی کنید.

مشاهده دستوارت SQL به روز رسانی بانک اطلاعاتی

اگر علاقمند هستید که دستورات T-SQL به روز رسانی بانک اطلاعاتی را نیز مشاهده کنید، دستور Update-Database را با پارامتر Verbose آغاز نمائید:

```
Update-Database -Verbose
```

و اگر تنها نیاز به مشاهده اسکریپت تولیدی بدون اجرای آن‌ها بر روی بانک اطلاعاتی مدنظر است، از پارامتر Script باید استفاده کرد:

```
update-database -Script
```

نکته‌ای در مورد جدول سیستمی dbo.__MigrationHistory

تنها دلیلی که این جدول در SQL Server البته (ونه برای مثال در SQL Server CE) به صورت سیستمی معرفی می‌شود این است که «جلوی چشم نباشد»! به این ترتیب در SQL Server management studio در بین سایر جداول معمولی بانک اطلاعاتی قرار نمی‌گیرد. اما برای EF تفاوتی نمی‌کند که این جدول سیستمی است یا خیر.
همین سیستمی بودن آن ممکن است بر اساس سطح دسترسی کاربر اتصالی به بانک اطلاعاتی مساله ساز شود. برای نمونه ممکن است schema کاربر متصل dbo نباشد. همینجا است که کار به روز رسانی این جدول متوقف خواهد شد.
بنابراین اگر قصد داشتید خواص سیستمی آن‌را لغو کنید، تنها کافی است دستورات T-SQL زیر را در SQL Server اجرا نمائید:

```
SELECT * INTO [TempMigrationHistory]
FROM [__MigrationHistory]
DROP TABLE [__MigrationHistory]
EXEC sp_rename [TempMigrationHistory], [__MigrationHistory]
```

ساده سازی پروسه مهاجرت خودکار

کل پروسه‌ای را که در این قسمت مشاهده کردید، به صورت ذیل نیز می‌توان خلاصه کرد:

```
using System;
using System.Data.Entity;
using System.Data.Entity.Migrations;
using System.Data.Entity.Migrations.Infrastructure;
using System.IO;

namespace EF_Sample02
{
    public class Configuration<T> : DbMigrationsConfiguration<T> where T : DbContext
    {
        public Configuration()
        {
            AutomaticMigrationsEnabled = true;
            AutomaticMigrationDataLossAllowed = true;
        }
    }

    public class SimpleDbMigrations
    {
        public static void UpdateDatabaseSchema<T>(string SQLScriptPath = "script.sql") where T :
DbContext
        {
            var configuration = new Configuration<T>();
            var dbMigrator = new DbMigrator(configuration);
            saveToFile(SQLScriptPath, dbMigrator);
            dbMigrator.Update();
        }

        private static void saveToFile(string SQLScriptPath, DbMigrator dbMigrator)
        {
            if (string.IsNullOrWhiteSpace(SQLScriptPath)) return;

            var scriptor = new MigratorScriptingDecorator(dbMigrator);
            var script = scriptor.ScriptUpdate(sourceMigration: null, targetMigration: null);
            File.WriteAllText(SQLScriptPath, script);
            Console.WriteLine(script);
        }
```

```
    }
}
```

سپس برای استفاده از آن خواهیم داشت:

```
SimpleDbMigrations.UpdateDatabaseSchema<Sample2Context>();
```

در این کلاس ذخیره سازی اسکریپت تولیدی جهت به روز رسانی بانک اطلاعاتی جاری در یک فایل نیز درنظر گرفته شده است.

تا اینجا مهاجرت خودکار را بررسی کردیم. در قسمت بعدی Code-Based Migrations را ادامه خواهیم داد.

نظرات خوانندگان

نویسنده: Naser Tahery
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۷ ۲۳:۰۲:۳۳

سلام و بسیار ممنون.
مفهومی به نام «Migrations» در EF 4.3 ارائه شده است . آیا این EF 4.3 توسط دات نت 4 پشتیبانی میشود؟
چون در زمینه ی وب ، هاست ها بیشتر از NET 4. را پشتیبانی نمیکنند.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۸ ۰۰:۱۳:۲۱

- بله. این شماره نگارش کتابخانه است، نه خود دات نت. برای اینکه بتوانند به روز رسانی‌ها را سریعتر کنند، آن‌را از پروسه به روز رسانی‌های کل دات نت خارج کرده‌اند.
- هاست‌ها فعلا از دات نت 4.5 پشتیبانی نمی‌کنند. چون نگارش بعدی دات نت دراین تاریخ در مرحله بتا است.

نویسنده: peyman
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۰۵ ۱۳:۴۷

سلام آقای نصیری . مشکلی که دارم اینه که فقط Configuration.cs ایجاد میشه و اون یکی فایل ایجاد نمیشه ! مشکل از چی میتونه باشه ؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۰۵ ۱۴:۱۸

حتما تغییراتی رو تشخیص نداده. مراحلی که طی شده، کدهای شما، ساختار بانک اطلاعاتی و اطلاعات جدول migration باید بررسی شوند.

نویسنده: میثم
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۱۳ ۱۲:۵۹

سلام و بسیار ممنون از مطالب آموزشی زیبا و واضح شما . امیدوارم خداوند در هر دو جهان پاداش این کار خیر شما را بدهد.
در مورد اینکه هاست‌ها از دات نت 4.5 پشتیبانی نمی‌کنند و ما نمی‌توانیم به عنوان مثال از «Migrations» یا برخی امکانت دیگر استفاده کنیم . آیا راه حلی برای این مساله وجود دارد یا فعلا باید این امکانات را در برنامه‌های تحت وب استفاده نکنیم ؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۱۳ ۱۳:۲

شماره نگارش EF با شماره نگارش دات نت یکی نیست و مدتی هست که برای انتشار ارائه‌های منظم و در فواصل زمانی کمتر این سیاست رو در پیش گرفتن. EF 4.3 برای مثال مبتنی بر دات نت 4 است و نه دات نت 4 و نیم که در این زمان در نگارش نهایی قرار ندارد.

نویسنده: میثم
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۱۳ ۱۴:۱

ممنون از توضیح شما
من درک درستی از کامنت اول این پست و پاسخ شما نداشتم الان همه چیز روشن شد
تشکر فراوان

نویسنده: فربد صالحی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۱۷ ۱۱:۳

اینطور که من متوجه شدم ، تا قبل از EF 4.3 ، جدولی به اسم EdmMetadata ساخته می‌شد که مدل رو به صورت hash نگهدای میکرد و فقط مشخص می‌شد که آیا مدل با بانک اطلاعاتی منطبق هست یا نه. اما چون نیاز به نگهداری اطلاعات بیشتری برای migration بود، الان جدول __MigrationHistory تولید میشه.

نویسنده: davmszd
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۱۴ ۱۹:۸

با سلام؛
من بعد از این دستورات رو تو پاور شل زدم به همچین خطایی برخوردم، جریان چیه ؟

```
The term 'enable-migrations' is not recognized as the name of a cmdlet, function, script file, or
operable program. Check the spelling of the name, or if a path was included, veri
fy that the path is correct and try again.
At line:1 char:18
+ enable-migrations <<<<
    + CategoryInfo          : ObjectNotFound: (enable-migrations:String) [], CommandNotFoundException
    + FullyQualifiedErrorId : CommandNotFoundException
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۱۴ ۱۹:۲۱

فایل‌های مرتبط با migrations فقط از طریق NuGet به همراه بسته EF دریافت می‌شوند. بنابراین داشتن فایل‌های DLL مربوط به EF کافی نیست. بعد از آن، این فرامین از طریق پاورشل خود NuGet در vs.net باید اجرا شوند.
در کل اگر می‌خواهید بدانید این بسته درست نصب شده یا نه، دستور زیر را در پاورشل خود NuGet اجرا کنید:
Get-Package

نویسنده: davmszd
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۱۶ ۱۶:۴

ممنون از پاسختون با این سرعت :)
فک کنم مشکل از اینجا بود که من DLL ها EF رو خودم دستی اضافه کرده بودم و ....
یه بار تمام ارجاع‌ها ش تو پروژه رو حذف کردم و بااستفاده از NUGET دوباره نصبش کردم البته NUGET Manager رو هم با استفاده از Extension Manager به روز رسانی کردم
بازم ممنون از زحماتتون جناب نصیری

نویسنده: حسین
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۲۲ ۱۵:۱۹

واقعا عالی بود ممنون

نویسنده: نوید
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۰۳ ۱۲:۵۸

سلام
ابتدا از مطالب مفیدتون سپاسگزارم.
من مدل هارو در یک Class Library جداگانه و context رو هم در یک Class Library جداگانه قرار دادم و یک Reference از اون‌ها به پروژه اصلی اضافه کردم.
الان وقتی در Package manager Console دستور enable-migrations رو وارد میکنم خطای 'No context type was found in the assembly 'Online_Store.

رو میده که Online_Store نام پروژه اصلیم است.
ممنون میشم راهنماییم کنید.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۰۳ ۱۳:۲۹

در متن توضیح دادم:
«... ابتدا باید دقت داشت که قرار است فرامین را بر روی چه پروژه‌ای اجرا کنیم. برای مثال اگر تعاریف DbContext را به یک اسمبلی و پروژه class library مجزا انتقال داده‌اید، گزینه *Default project* را در این قسمت (Nuget package manager console) باید به این پروژه مجزا، تغییر دهید . .. »

نویسنده: نوید
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۰۴ ۱۱:۳۰

ممنونم از راهنماییتون.
با این کار فایل Configuration ایجاد میشه ولی اون فایل دوم ایجاد نمیشه . وقتی بقیه دستورات رو هم اجرا میکنم(Update-datebase و ...) هم خطای
An error occurred while getting provider information from the database. This can be caused by Entity Framework using an incorrect connection string. Check the inner exceptions for details and ensure that the connection string is correct.

رو میده .
تو فایل app.config، هم Connection string رو اضافه کردم ولی باز هم همین خطا رو میده!

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۰۴ ۱۱:۴۸

قسمت اول را در مورد نحوه صحیح تعریف رشته اتصالی مجددا مطالعه کنید .

نویسنده: امیر
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۲۶ ۱۳:۹

سلام من هر کاری میکنم نمیتونم مشکلم حل کنم این خطا رو میده دوباره نصب کردم باز این خطا رو میده اگه می‌تونید یه کمکی بکنید
((The parameter is incorrect. (Exception from HRESULT: 0x80070057 (E_INVALIDARG

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۲۶ ۱۳:۲۶

اینجا انجمن نیست. من از راه دور نمی‌تونم به شما کمک کنم. نمی‌دونم چکار کردی، تنظیماتت چی هست.
اگر در حین کار با enable-migrations این خطا رو گرفتید، سعی کنید دقیق‌تر کار کنید:

```
enable-migrations -StartUpProjectName "prj name" -ContextTypeName "ctx name"
```

نویسنده: امیر
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۲۷ ۱۹:۶

با سلام
اینو خطا میده

```
Database.SetInitializer(new MigrateDatabaseToLatestVersion<Context,Migrations.Configuration>);
```

Migrations.Configuration,
نمیشناسه.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۲۷ ۱۹:۱۳

سورس‌های این سری رو دریافت کنید . کلاس Migrations.Configuration یکی از کلاس‌های سفارشی تعریف شده در sample02 است.

نویسنده: Hamid NCH
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۲۳ ۱۲:۵۲

یه مشکلی که من برای بروزرسانی دیتابیسم توسط این روش دارم اینه که وقتی برای بار اول دستور Update-database رو اجرا میکنم دیتابیس بدون هیچ مشکلی ساخته میشه.اما اگه برای بار دوم و بیشتر این دستور اجرا بشه با خطای زیر مواجه میشم:

Sequence contains more than one element

حالا چه کلاسهام رو تغییر بدم چه ندم و این در صورتیه که پیکریندیم به این روش هست:

```
internal sealed class Configuration : DbMigrationsConfiguration<GlucosanContext>
  {
   public Configuration()
   {
    AutomaticMigrationsEnabled = true;
    AutomaticMigrationDataLossAllowed = true;
   }
```

و همچنین تو کلاس Program این دستور رو نوشتم:

```
Database.SetInitializer(new MigrateDatabaseToLatestVersion<GlucosanContext,
Migrations.Configuration>());
```

پروژه بنده ویندوز فرم هست.باتشکر

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۲۳ ۱۲:۵۷

زمانیکه از روش AutomaticMigrationsEnabled به همراه AutomaticMigrationDataLossAllowed استفاده می‌کنید (تنظیم شده به true البته)، نیازی نیست هیچ کار اضافه‌تری انجام بدید؛ همه چیز خودکار است. به روز رسانی ساختار بانک اطلاعاتی، کم و زیاد کردن فیلدها و غیره همگی خودکار است.
بنابراین اصلا نیازی نیست دستورات پاورشل را اجرا کنید و اگر قبلا اینکار انجام شده و یک سری فایل اضافی migration دارید، همه رو حذف کنید تا تداخل ایجاد نکنند.

نویسنده: Hamid NCH
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۲۳ ۱۳:۲۲

خیلی ممنون؛ اما بفرض مثال من یه فیلد به یکی از جدولهام اضافه می‌کنم.طبعا باید دیتابیس دوباره بروزرسانی بشه.و این عمل بروزرسانی اگه درست متوجه شده باشم طبق فرمایش شما با ست کردن AutomaticMigrationsEnabled به true باید انجام بشه.که نمیشه.یا اینکه باید دوباره دستور enable-database -force رو تو پاورشل اجرا کنم که این هم منجر به خطایی که عرض کردم میشه.
در کل بنده هربار که تغییری تو دیتابیسم میدم با اینکه دارم از Migration استفاده می‌کنم مجبورم که دیتابیس رو از sql server پاک کنم و دوباره ایجادش کنم.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۲۳ ۱۴:۷

- شما نباید دستی تغییری در دیتابیس ایجاد کنید. این روش Code first است. تغییرات باید شامل افزودن خاصیت به کلاس‌ها باشند.
- نباید دستور پاورشلی رو اجرا کنید اگر AutomaticMigrationsEnabled فعال است؛ چون سبب بروز تداخل می‌شود.
- روش Code first، کار به روز رسانی بانک اطلاعاتی رو تا زمان اجرای اولین کوئری به تاخیر می‌اندازد (اینطوری طراحی شده تا آغاز برنامه سریع به نظر برسد). روش دیگری هم وجود داره تا این مساله رو تغییر داد:

« وادار کردن EF Code first به ساخت بانک اطلاعاتی پیش از شروع به کار برنامه »

نویسنده: یوسف
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۰۶ ۱۵:۴۶

سلام آقای نصیری؛

منم همین پیام را دریافت می‌کنم، ولی من EF نسخهٔ 5.0 را استفاده می‌کنم و اونو هم با NuGet به پروژه اضافه کردم. ویژوال استدیو نسخهٔ 2012 هست و با دات‌نت 4.5 برنامه را ایجاد کردم. برنامه تا آخر درس قبل کاملاً همونطور که انتظار می‌رفت اجرا شد و مشکلی هم نداشت.

اما به محض باز کردن package manager console از منوی Tools، بعد از معرفی نسخهٔ کنسول

Package Manager Console Host Version 2.6.40627.9000 خطوط زیر را با زمینهٔ قرمز می‌نویسه:

```
Test-ModuleManifest : The specified module 'D:\Entity Framework Samples\EF Sample
02\packages\EntityFramework.5.0.0\tools\EntityFramework.psd1' was not loaded because no valid module
file was found in any module directory.
At D:\Entity Framework Samples\EF Sample 02\packages\EntityFramework.5.0.0\tools\init.ps1:14 char:34
+ $thisModule = Test-ModuleManifest <<<<  (Join-Path $toolsPath $thisModuleManifest)
    + CategoryInfo          : ResourceUnavailable: (D:\Entity Framework
Samples\E...yFramework.psd1:String) [Test-ModuleManifest], FileNotFoundException
    + FullyQualifiedErrorId :
Modules_ModuleNotFound,Microsoft.PowerShell.Commands.TestModuleManifestCommand

Import-Module : Cannot bind argument to parameter 'Name' because it is null.
At D:\Entity Framework Samples\EF Sample 02\packages\EntityFramework.5.0.0\tools\init.ps1:31 char:18
+     Import-Module <<<<  $thisModule
    + CategoryInfo          : InvalidData: (:) [Import-Module], ParameterBindingValidationException
    + FullyQualifiedErrorId :
ParameterArgumentValidationErrorNullNotAllowed,Microsoft.PowerShell.Commands.ImportModuleCommand
```

برای دستور enable-migrations هم دقیقاً همون چیزی را می‌نویسه که در کامنت اول **davmszd** بیان شده، یعنی اینو:

```
The term 'enable-migrations' is not recognized as the name of a cmdlet, function, script file, or
operable program. Check the spelling of the name, or if a path was included, verify that the path is
correct and try again.
At line:1 char:18
+ enable-migrations <<<<
    + CategoryInfo          : ObjectNotFound: (enable-migrations:String) [], CommandNotFoundException
    + FullyQualifiedErrorId : CommandNotFoundException
```

و هنگامی هم که دستور Get-Packageرا اجرا می‌کنم، اینو می‌نویسه:

```
Id                              Version              Description/Release Notes
--                              -------              -------------------------
EntityFramework                 5.0.0                Entity Framework is Microsoft's recommended data
access technology for new applications.
```

ضمناً در پوشهٔ packages در کنار پروژه، فولدری بنام EntityFramework.5.0.0 و داخل اون هم فولدر tools با این فایل‌ها وجود داره:

```
about_EntityFramework.help.txt
```

```
EntityFramework.PowerShell.dll
EntityFramework.PowerShell.Utility.dll
EntityFramework.PS3.psd1
EntityFramework.psd1
EntityFramework.psm1
init.ps1
install.ps1
migrate.exe
Redirect.config
Redirect.VS11.config
```

ممنون میشم اگر منو راهنمایی بفرمایید.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۰۶ ۱۷:۲۱

powershell ویندوز را اجرا کنید (خارج از ویژوال استودیو) . بعد در خط فرمان آن دستور زیر را وارد نمائید:

```
$psversiontable.psversion
```

اگر Major آن مساوی 2 بود، یعنی از نگارش 2 پاورشل در حال استفاده هستید که باید به روز شود به نگارش 3 .

نویسنده: یوسف
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۰۸ ۲۰:۲۹

از توجهتون سپاسگزارم.
مهندس جان من اینکار را انجام دادم و پاورشل را هم ارتقاء دادم، ولی مشکل برطرف نشد.
یه پروژهٔ جدید ایجاد کردم و همهٔ فایل‌های کد پروژهٔ قبلی (بغیر از app.config) را بهش اضافه کردم و بعد با استفاده از NuGet نسخهٔ آخر EF را به پروژه اضافه کردم. کانکشن استرینگ را به پروژه اضافه نکردم (کلاً به app.config دست نزدم) و دستور **enable-migrations** را اجرا کردم. دستور با موفقیت اجرا شد و اون چیزهایی که فرمودین به پروژه اضافه شد.
دیتابیس را به صورت دستی Drop کردم و یه بار برنامه را اجرا کردم و بعد از اون هم تغییراتی که به مدل دادم به دیتابیس اعمال شد و رکوردهای مربوط بهش داخل جدول dbo.__MigrationHistoryثبت شد.

رفتم به درس پنجم، و دوباره به محض بازکردن کنسول همون پیغامی را که توی کامنت اولم نوشتم می‌نویسه و وقتی هم می‌خوام که دستور Add-Migration را اجرا کنم، همون چیزی را می‌نویسه که قبلاً برای enable-migrations می‌نوشت. جالب اینکه برای خود دستور enable-migrations هم همینو می‌نویسه!برای دستور Update-Database هم همینطور، در حالی که برای پروژهٔ شما می‌نوشت که هم اکنون فعال هست.

فکرمی‌کنم مشکل از فایل **init.psd1** باشه که هنگام اضافه کردن EF در فولدر tools ایجاد میشه.
من فایل init.psd1 را که در پوشهٔ tools مربوط به پروژهٔ ایجاد شده توسط شما قرار داشت جایگزین فایل با همین نام که در پروژهٔ خودم بود کردم و مشکل برطرف شد. نمی‌دونم ایراد کار چیه؟ من قدم به قدم همونطور که شما نوشتین پیش رفتم و چیزی را هم تغییر نداده‌م. آیا ممکنه توی پروژه‌هایی که می‌خوام از EF استفاده کنم این مسئله دردسرساز بشه؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۰۸ ۲۰:۴۲

این مورد احتمالا یک باگ هست که اگر بهشون گزارش کنید بهتره تا برای همه اعمال شود. عنوان کنید بسته نیوگت دریافتی دات نت 4.5 فایل init.ps1 مشکل داری داره و اگر اون رو با یک نمونه از بسته نیوگت دات نت 4 اندکی قدیمی‌تر جایگزین کنم مشکلی نیست. تمام خطاها رو هم دقیقا گزارش بدید.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۰۸ ۲۰:۵۸

ضمنا یک سری تجربه با این خطا در اینجا هم هست:
الف) عنوان شده آخرین نسخه بتا این مشکل رو نداره (Install-Package EntityFramework -IncludePrerelease)
ب) VS.NET را با دسترسی Admin اجرا کنید.
ج) یا یک نفر دیگر در اینجا عنوان کرده که پروژه حتما باید در VS.NET باز شده باشد.
د) یا شخص دیگری عنوان کرده که آدرس فایل‌های پروژه اگر مثلا یک [داشته باشد، کار نمی‌کند.

نویسنده: یوسف
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۰۹ ۵:۰

نمی‌دونم چطور تشکر کنم و از وقتی که برای حل شدن مشکل من گذاشته‌اید بی‌اندازه ممنونم.
مشکل حل شد! من همهٔ این چهار مورد را بررسی کردم و اشکال همون وجود کروشه در مسیر پروژه بود. من پروژه‌هام را در فولدری به نام [Projects] نگهداری میکنم و تغییر نام دادن اون حذف کروشه‌ها خطا را برطرف کرد.

ضمناً موارد دیگه را هم امتحان کردم:
مورد الف هم خطا را برطرف می‌کنه. یعنی به نظر میرسه که EF 6.0 این مشکل را نخواهد داشت.
مورد ب هیچ تأثیری نداشت و مورد ج هم که اصلاً مطرح نبود (چون پروژه داخل VS باز می‌شد.)

پاینده و پیروز باشید.

نویسنده: imo0
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۶/۰۳ ۱۶:۳۷

سلام آقای نصیری . من یه گیر اساسی کردم تو این مسئله مهاجرت دیتابیس. ببینین من دارم یه ساختاری به شکل ماژولار تو یه وب برای خودم درست می‌کنم . تمام این ماژول هام در نهایت میشن یک دی ال ال .و تمام مسائل مربوط به اونا به صورت خودکار توسط خود ماژول انجام و مدیریت میشه و ...
یکی از این مسائل، ایجاد و بروز رسانی دیتابیس هستش که من با همین Code First Migration ایجاد کردم. مشکل اینجاست که وقتی این ماژول هام اجرا میشن هر کدومشون میخوان دیتا بیسو آپدیت کنند و یا جداولشونو ایجاد کنند اما هر ماژولی میاد اول همه جداول دیتابیسو پاک میکنه بعد ماله خودشو ایجاد میکنه.
این Contexها و migrationهای من هر کدوم جداگانه تو یه دی ال ال هستند. من چطور به اینا حالی کنم که فقط یه سری جدول خاصو چک کنند اگه نبود ایجاد و اگر بود آپدیت کنند و در نهایت متد Seed شون رو فراخوانی کتنند و به بقیه جداولم کار نگیرن... .
من حتی از MigrateDatabaseToLatestVersion هم استفاده میکنم اما فایده نداره . چون گفتم Contexهای من از هم خبر ندارند و هر کدومشون فکر میکنه فقط دیتابیس ماله خودشه . میخوام برای migration تعریف کنم و فقط این مهاجرت رو روی یه سری تیبل خاص بررسی کنه . ممنون . منتظر جوابم ...

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۶/۰۳ ۱۷:۳۴

یک کلاس Context و یک کلاس مهاجرت مرکزی درست کنید که با استفاده از Reflection تمام ماژول‌ها را بارگذاری کرده و تعاریف DbSetها را از روی آن‌ها بر اساس مثلا کلاس پایه‌ای که موجودیت‌های آن‌ها از آن ارث بری می‌کنند، ایجاد کند. در این مورد مطلب داریم در سایت:
خودکار کردن تعاریف DbSetها در EF Code first
افزودن خودکار کلاس‌های تنظیمات نگاشت‌ها در EF Code first

نویسنده: reza110
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۰۸ ۱۱:۱۷

بر اساس دیتابیس موجود که دارای اطلاعات است مدل را می‌سازم می‌خواستم migration را فعال کنم. بر اساس دستورات پاور شل قبلا آموزش داده اید می‌خواستم ببینم چگونه می‌توان این کار را بصورت code base انجام داد. ظاهرا دستورات پاورش معادل code base هم دارند.
با تشکر

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۰۸ ۱۱:۵۰

از کدهای کلاس SimpleDbMigrations ذکر شده در انتهای مطلب استفاده کنید یا ایده بگیرید.
ضمنا سورس کامل ابزارهای migration نیز در دسترس است.

نویسنده: reza110
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۱۱ ۱۰:۲۸

یعنی راهکار ساده‌تری وجود دارد که معادل سه دستور پاور شل زیر باشد

```
enable-migrations
add-migration Initial -IgnoreChanges
update-database
```

با تشکر

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۱۱ ۱۱:۱۶

- این‌ها ساده هستند و قابل اجرا بر روی دیتابیس ریموت (فقط باید ConnectionString را صریحا ذکر کنید):

```
Update-Database -StartUpProjectName "...name..." -ConnectionString "...data..." -ConnectionProviderName "System.Data.SqlClient"
```

- و بله. «ویژگی مهاجرت خودکار» را در برنامه فعال کنید و لذت ببرید. نیازی به هیچ دستور پاور شلی ندارد. هر زمان که مدل‌های شما تغییر کرد، به صورت خودکار ساختار بانک اطلاعاتی را در اولین اجرای بعدی برنامه، به روز می‌کند.
- « بازسازی جدول MigrationHistory با کد نویسی در EF Code first »

نویسنده: محبوبه محمدی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۲۹ ۱۴:۳۹

سلام و وقتتون بخیر
ممنون بابت مطلبتون.من دقیقا طبق مطلب شما Migrations رو پیاده کردم.اما یه مشکل دارم.اونم اینه که وقتی دیتابیسم برا اولین بار میخواد ساخته بشه ،خطای لاگین میده:

```
Cannot open database "Test" requested by the login. The login failed.
Login failed for user 'sa'.
```

البته این خطا فقط در صورتی داده میشه که مهاجرت خودکار فعال شده باشه،اگر این خط رو کامنت کنم دیتابیس بدون مشکل ساخته میشه:

```
Database.SetInitializer(new MigrateDatabaseToLatestVersion<CommonContext, Configuration>());
```

با توجه به مطلب شما حدس می‌زدم به خاط نکته ای باشه که در مورد جدول dbo.__MigrationHistory گفتید.اما با استفاده از

این لینک جدول رو از اول به صورت غیر سیستمی میسازم اما بازم مشکل دارم.البته دیتا بیس ایجاد میشه،فقط جدول dbo.__MigrationHistory رو میسازه و بعدش خطایی که گفتم رو میده.
ممنون.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۲۹ ۱۴:۵۶

قسمت connectionStrings در فایل کانفیگ (name و connectionString اضافه شده) را چطور تعریف کردید؟ (Cannot open database مشکل اتصال و مشکل سطح دسترسی اکانت مورد استفاده است). ضمنا محتوای inner exception داده شده را هم بررسی کنید.

نویسنده: محبوبه محمدی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۲۹ ۱۵:۷

connectionStrings رو به این دو صورت میگذارم:

```
<add name="TestContext"
           connectionString="Data Source=localhost;Initial Catalog=Test;User
ID=sa;Password=123;MultipleActiveResultSets=True;"
           providerName="System.Data.EntityClient" />
```

و

```
<add name="TestContext"
         connectionString="Data Source=localhost;Initial Catalog=Test;Integrated Security=True"
         providerName="System.Data.EntityClient" />
```

هر دو یه مشکل رو دارند.فکر نمی‌کنم چون اگر مشکل دسترسی اکانت بود منطقا بدون Migration هم باید خطا می‌داد؟!

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۲۹ ۱۵:۱۶

- برای انجام اعمال مختلف در SQL Server، سطوح دسترسی مختلفی وجود دارند. یک کاربر می‌تواند دسترسی درج رکوردها را داشته باشد، اما دسترسی ایجاد یا تغییر ساختار بانک اطلاعاتی را نداشته باشد.
- در EF 6 این جدول MigrationHistory دیگر سیستمی نیست.
- یوزر sa دسترسی مدیریتی دارد (حالت اول). احتمالا در حالت دوم که یکپارچه با ویندوز است، اکانت وارد شده به سیستم نیز admin است؛ وگرنه دسترسی لازم را نخواهد داشت که دیتابیس ایجاد کند.

نویسنده: محبوبه محمدی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۲۹ ۱۵:۴۰

-الان یکبار دیگه یه پروژه کوچیک با EF6 ایجاد کردم و مشکلی نداشت.آیا امکانش هست مربوط به ورژن EFم باشه؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۲۹ ۱۷:۱۵

ممکنه در نگارش‌های اولیه EF Code first از این نوع خطاها وجود داشته و بعدا برطرف شده. در مورد ارتقاء به EF 6 به این مطالب مراجعه کنید: « ارتقاء به Entity framework 6 و استفاده از بانک‌های اطلاعاتی غیر از SQL Server » و همچنین « بروز رسانی استفاده از SqlServer Compact در Entityframework 6.0 »

نویسنده: Behnam
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۰۳ ۱۷:۳

با سلام و عرض خسته نباشید
من از کد قسمت **ساده سازی پروسه مهاجرت خودکار** استفاده کردم، با EF6، مشکلی که هست اینه که وقتی یک فیلد رو کم یا زیاد میکنم پیغام زیر رو میده:

```
The model backing the 'Sample2Context' context has changed since the database was created. Consider
using Code First Migrations to update the database (http://go.microsoft.com/fwlink/?LinkId=238269).
```

ولی مثال قبلتون با استفاده از

```
Database.SetInitializer(new MigrateDatabaseToLatestVersion<Sample2Context,
Migrations.Configuration>());
```

هیچ مشکلی نداره و اجرا میشه، علت خطای قبل از چه چیزی میتونه باشه؟
با تشکر

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۰۳ ۲۲:۴۳

با EF6 هم مشکلی مشاهده نشد:
Sample27.cs
مثال فوق از کلاس DbMigrator استفاده می‌کند. متد Test.RunTests آن‌را اجرا کنید؛ البته بعد از اضافه کردن Connection1 که در سورس ذکر شده. بانک اطلاعاتی جدیدی ساخته می‌شود. سپس به کلاس منو یک فیلد جدید اضافه کنید و مجددا برنامه را اجرا کنید. مشاهده خواهید کرد که این فیلد اضافه شده و خطایی صادر نمی‌شود.

نویسنده: اس ام
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۰۶ ۱۵:۵۴

سلام
آیا امکان این وجود داره که Connection string و تنظیمات مربوط به اون مثل نام کاربری دیتابیس و رمز عبور و نام دیتابیس ،رو موقع نصب اولین بار برنامه از کاربر دریافت کنیم؟ مثل دات نت نیوک،که همه عملیات به صورت داینامیک انجام بشه؟
و اینکه این عملیات فقط یک بار در هنگام اولین نصب برنامه انجام بگیره و در ادامه دیگه این کار انجام نشه؟
اگر بله! مکان قرار دادن کد ایجاد دیتابیس از روی مدل رو کجای برنامه قرار بدیم بهتره؟ مثلا تو پروژه MVC

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۰۶ ۱۶:۲۳

روش‌های زیادی برای تعیین رشته اتصالی در EF وجود دارند. این موارد به همراه نظرات و مطلب « نحوه‌ی وادار کردن EF Code first به ساخت بانک اطلاعاتی پیش از شروع به کار برنامه » بحث شدند. کدهای آن اگر قرار است در حین نصب اولیه اجرا شوند، می‌توانند در همان روال مثلا دکمه‌ی نصب یا آغاز به نصب قرار گیرند. ابتدا مثلا ctx.Database.Connection.ConnectionString مقدار دهی می‌شود و بعد نکته‌ی وادار سازی EF به ساخت بانک اطلاعاتی.
پس از انجام اینکار می‌توان این اطلاعات را در فایل کانفیگ برنامه برای استفاده‌های بعدی ذخیره کرد. کلاس WebConfigurationManager امکان ویرایش قسمت‌های مختلف فایل کانفیگ برنامه را می‌دهد.

نویسنده: اس ام
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۰۶ ۱۳:۴۶

سلام؛ من این مقاله رو خوندم و این پروژه رو تو MVC5 و vs2013 update1 و EF6 انجام دادم. همه چی درسته ولی کلاس

InitialCreate رو ایجاد نمیکنه. آیا باید این کلاس رو دستی ایجاد کنم؟ من مدل‌ها و context رو تو اسمبلی‌های جدا گانه گذاشتم.

Solution 'SMCodeFirst' (3 projects)
SM.DataLayer
Properties
References
Context
SMDbContext.cs
Migrations
Configuration.cs
App.config
packages.config
SM.DomainClasses
Properties
References
Entities
Project.cs
User.cs
App.config
packages.config
SM.Web
Properties
References
App_Data
App_Start
Controllers
Models
Views
Global.asax
packages.config
Web.config

در ضمن وقتی میخوام Enable-migrations رو انجام بدم اگه تو DataLayer به اسمبلی Web ارجاعی نداشته باشم، میگه Connectionstring درست نیست ولی کلاس مربوط به migration رو میسازه. ممنون میشم راهنمایی کنید. چون در نهایت باید در اسمبلی web به DataLayer ارجاعی داشته باشیم دیگه.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۰۶ ۱۶:۴۳

- InitialCreate زمانی ایجاد خواهد شد که دیتابیسی موجود است و اکنون در مدل‌های شما تغییری حاصل شده‌است. اگر بار اول است، نیازی به آن نیست (ایجاد نخواهد شد) و در حین ایجاد اولیه بانک اطلاعاتی، تمام مراحل لازم طی می‌شوند.
- رشته اتصالی را در فایل کانفیگ پروژه‌ای که مهاجرت روی آن فعال می‌شود نیز قرار دهید.
+ تمام این دستورات پارامتر رشته اتصالی هم دارند:

```
Update-Database -Verbose
 -ConnectionString "CONNECTIONSTRING"
 -ConnectionProviderName "System.Data.SqlClient"
 -StartupProjectName WEBSITE_PROJECT -ProjectName MIGRATION_PROJECT
```

نویسنده: مصطفی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۷/۱۸ ۱۵:۵۷

من مراحل بالا رو رفتم اما مشکلی که هست اینه که دفعه اول که دستور update-databse رو اجرا می‌کنم دیتابیس ایجاد میشه اما دفعه دوم بااجرای این دستور پیغام خطای زیر میاد

```
.Cannot open database "*****" requested by the login. The login failed.
```

```
'*****'  Login failed for user
```

در واقع برنامه به دیتابیسی که خودش ساخته دسترسی نداره .

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۷/۱۸ ۱۸:۵۳

در خطای نهایی، نام کاربر مشخص شده. بررسی کنید آیا دسترسی کافی دارد یا خیر.
همچنین این اطلاعات را صریحا هم می‌شود مشخص کرد:

```
Update-Database -StartUpProjectName "...name..." -ConnectionString "...data..." -ConnectionProviderName
"System.Data.SqlClient"
```

نویسنده: علیرضا م
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۷/۲۴ ۱۱:۵۲

سلام
در صورت نیاز به بررسی تطابق مدل با پایگاه داده در نرم افزار :

```
bool isCompatible = Context.Database.CompatibleWithModel(true);
```

نویسنده: زینب
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۷/۲۶ ۱۴:۰

سلام و باتشکر

من migration را فعال کردم ولی کلاس دوم که حاوی متدهای up ,dwon هست را برام نساخته و زمانی که نوع خاصیت جدولی را

تغییر می‌دم یا جدولی را دستی حذف می‌کنم پیغام خطای زیر را می‌بینم برای اینکه این پیغام را نبینم چه کار کنم

.There is already an object named 'tablename' in the database

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۷/۲۶ ۱۴:۵۹

مورد پنجم « بررسی خطاهای متداول عملیات Migration در حین به روز رسانی پروژه‌های EF Code First »

نویسنده: عثمان رحیمی
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۱/۱۹ ۲۰:۶

با سلام؛ زیاد متوجه کاربرد کلاس SimpleDbMigrations نشدم . آیا این کلاس رو فقط به جای متد Seed نوشتید ؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۱/۱۹ ۲۰:۲۹

بیشتر هدف آن آشنایی با نحوه‌ی کارکرد این پروسه است. یک نمونه‌ی دیگر: « بازسازی جدول MigrationHistory با کد نویسی در EF Code first »

در قسمت قبل خاصیت AutomaticMigrationsEnabled را در کلاس Configuration به true تنظیم کردیم. به این ترتیب، عملیات ساده شده، اما یک سری از قابلیت‌های ردیابی تغییرات را از دست خواهیم داد و این عملیات، صرفا یک عملیات رو به جلو خواهد بود.

اگر AutomaticMigrationsEnabled را مجددا به false تنظیم کنیم و هربار به کمک دستوارت Add-Migration و Update-Database تغییرات مدل‌ها را به بانک اطلاعاتی اعمال نمائیم، علاوه بر تشکیل تاریخچه این تغییرات در برنامه، امکان بازگشت به عقب و لغو تغییرات صورت گرفته نیز مهیا می‌گردد.

هدف قرار دادن مرحله‌ای خاص یا لغو آن

به همان پروژه قسمت قبل مراجعه نمائید. در کلاس Configuration آن، خاصیت AutomaticMigrationsEnabled را به false تنظیم کنید. سپس یک خاصیت جدید را به کلاس Project اضافه نموده و برنامه را اجرا نمائید. بلافاصله خطای زیر را دریافت خواهیم کرد:

```
Unable to update database to match the current model because there are pending changes and
automatic migration is disabled. Either write the pending model changes to a code-based migration
or enable automatic migration. Set DbMigrationsConfiguration.AutomaticMigrationsEnabled to true
to enable automatic migration.
```

EF تشخیص داده است که کلاس مدل برنامه، با بانک اطلاعاتی تطابق ندارد و همچنین ویژگی مهاجرت خودکار نیز فعال نیست. بنابراین اعمال code-based migration را توصیه کرده است.

برای این منظور به کنسول پاورشل NuGet مراجعه نمائید (منوی Tools در ویژوال استودیو، گزینه Library package manager آن و سپس انتخاب گزینه package manager console). در ادامه فرمان add-m را نوشته و دکمه tab را فشار دهید. یک منوی Auto Complete ظاهر خواهد شد که از آن می‌توان فرمان add-migration را انتخاب نمود. در اینجا یک نام را هم نیاز است وارد کرد؛ برای مثال:

```
Add-Migration AddSomeProp2ToProject
```

به این ترتیب کلاس زیر را به صورت خودکار تولید خواهد کرد:

```
namespace EF_Sample02.Migrations
{
    using System.Data.Entity.Migrations;

    public partial class AddSomeProp2ToProject : DbMigration
    {
        public override void Up()
        {
            AddColumn("Projects", "SomeProp", c => c.String());
            AddColumn("Projects", "SomeProp2", c => c.String());
        }

        public override void Down()
```

```
        {
            DropColumn("Projects", "SomeProp2");
            DropColumn("Projects", "SomeProp");
        }
    }
}
```

مدل‌های برنامه را با بانک اطلاعاتی تطابق داده و دریافته است که هنوز دو خاصیت در اینجا به بانک اطلاعاتی اضافه نشده‌اند. از متد Up برای اعمال تغییرات و از متد Down برای بازگشت به قبل استفاده می‌گردد. نام فایل این کلاس هم طبق معمول چیزی است شبیه به timeStamp_AddSomeProp2ToProject.cs .

در ادامه نیاز است این تغییرات به بانک اطلاعاتی اعمال شوند. به همین منظور دستور زیر را در کنسول پاورشل وارد نمائید:

```
Update-Database -Verbose
```

پارامتر Verbose آن سبب خواهد شد تا جزئیات عملیات به صورت مفصل گزارش داده شود که شامل دستورات ALTER TABLE نیز هست:

```
Using NuGet project 'EF_Sample02'.
Using StartUp project 'EF_Sample02'.
Target database is: 'testdb2012' (DataSource: (local), Provider: System.Data.SqlClient, Origin:
Configuration).
Applying explicit migrations: [201205061835024_AddSomeProp2ToProject].
Applying explicit migration: 201205061835024_AddSomeProp2ToProject.
ALTER TABLE [Projects] ADD [SomeProp] [nvarchar](max)
ALTER TABLE [Projects] ADD [SomeProp2] [nvarchar](max)
[Inserting migration history record]
```

اکنون مجددا یک خاصیت دیگر را مثلا به نام public string SomeProp3، به کلاس Project اضافه نمائید.
سپس همین روال باید مجددا تکرار شود. دستورات زیر را در کنسول پاورشل NuGet اجرا نمائید:

```
Add-Migration AddSomeProp3ToProject
Update-Database -Verbose
```

اینبار نیز یک کلاس جدید به نام AddSomeProp3ToProject به پروژه اضافه خواهد شد و سپس بر اساس آن، امکان به روز رسانی بانک اطلاعاتی میسر می‌گردد.

در ادامه برای مثال به این نتیجه رسیده‌ایم که نیازی به خاصیت public string SomeProp3 اضافه شده، نبوده است. روش متداول، باز هم مانند سابق است. ابتدا خاصیت را از کلاس Project حذف خواهیم کرد و سپس دو دستور Add-Migration و Update-Database را اجرا خواهیم نمود.
اما با توجه به اینکه مهاجرت خودکار را غیرفعال کرده‌ایم و هربار با فراخوانی دستور Add-Migration یک کلاس جدید، با متدهای Up و Down به پروژه، جهت نگهداری سوابق عملیات اضافه می‌شوند، می‌توان دستور Update-Database را جهت فراخوانی متد Down صرفا یک مرحله موجود نیز فراخوانی نمود.

نکته:

اگر علاقمند باشید که راهنمای مفصل پارامترهای دستور Update-Database را مشاهده کنید، تنها کافی است دستور زیر را در کنسول پاورشل اجرا نمائید:

```
get-help update-database -detailed
```

به عنوان نمونه اگر در حین فراخوانی دستور Update-Database احتمال از دست رفتن اطلاعات باشد، عملیات متوقف می‌شود. برای وادار کردن پروسه به انجام تغییرات بر روی بانک اطلاعاتی می‌توان از پارامتر Force در اینجا استفاده کرد.

در ادامه برای اینکه دستور Update-Database تنها یک مرحله مشخص را که سابقه آن در برنامه موجود است، هدف قرار دهد، باید از پارامتر TargetMigration به همراه نام کلاس مرتبط استفاده کرد:

```
Update-Database -TargetMigration:"AddSomeProp2ToProject" -Verbose
```

اگر دقت کرده باشید در اینجا AddSomeProp **2** ToProject بجای AddSomeProp **3** ToProject بکارگرفته شده است. اگر یک مرحله قبل را هدف قرار دهیم، متد Down را اجرا خواهد کرد:

```
Using NuGet project 'EF_Sample02'.
Using StartUp project 'EF_Sample02'.
Target database is: 'testdb2012' (DataSource: (local), Provider: System.Data.SqlClient, Origin:
Configuration).
Reverting migrations: [201205061845485_AddSomeProp3ToProject].
Reverting explicit migration: 201205061845485_AddSomeProp3ToProject.
DECLARE @var0 nvarchar(128)
SELECT @var0 = name
FROM sys.default_constraints
WHERE parent_object_id = object_id(N'Projects')
AND col_name(parent_object_id, parent_column_id) = 'SomeProp3';
IF @var0 IS NOT NULL
    EXECUTE('ALTER TABLE [Projects] DROP CONSTRAINT ' + @var0)
ALTER TABLE [Projects] DROP COLUMN [SomeProp3]
[Deleting migration history record]
```

همانطور که ملاحظه می‌کنید در اینجا عملیات حذف ستون SomeProp3 انجام شده است. البته این خاصیت به صورت خودکار از کدهای برنامه (کلاس Project در این مثال) حذف نمی‌شود و فرض بر این است که پیشتر اینکار را انجام داده‌اید.

سفارشی سازی کلاس‌های مهاجرت

تمام کلاس‌های خودکار مهاجرت تولید شده توسط پاورشل، از کلاس DbMigration ارث بری می‌کنند. در این کلاس امکانات قابل توجهی مانند AddColumn، AddForeignKey، AddPrimaryKey، AlterColumn، CreateIndex و امثال آن وجود دارند که در تمام کلاس‌های مشتق شده از آن، قابل استفاده هستند. حتی متد Sql نیز در آن پیش بینی شده است که در صورت نیاز به اجرای دستوارت خام SQL، می‌توان از آن استفاده کرد.
برای مثال فرض کنید مجددا همان خاصیت public string SomeProp3 را به کلاس Project اضافه کرده‌ایم. اما اینبار نیاز است حین تشکیل این فیلد در بانک اطلاعاتی، یک مقدار پیش فرض نیز برای آن درنظر گرفته شود که در صورت نال بودن مقدار خاصیت آن در برنامه، به صورت خودکار توسط بانک اطلاعاتی مقدار دهی گردد:

```
namespace EF_Sample02.Migrations
```

```
{
    using System.Data.Entity.Migrations;

    public partial class AddSomeProp3ToProject : DbMigration
    {
        public override void Up()
        {
            AddColumn("Projects", "SomeProp3", c => c.String(defaultValue: "some data"));
            Sql("Update Projects set SomeProp3=N'some data'");
        }

        public override void Down()
        {
            DropColumn("Projects", "SomeProp3");
        }
    }
}
```

متد String در اینجا چنین امضایی دارد:

```
public ColumnModel String(bool? nullable = null, int? maxLength = null, bool? fixedLength = null,
bool? isMaxLength = null, bool? unicode = null, string defaultValue = null, string defaultValueSql =
null,
string name = null, string storeType = null)
```

که برای نمونه در اینجا پارامتر defaultValue آن‌را در کلاس AddSomeProp3ToProject مقدار دهی کرده‌ایم.
برای اعمال این تغییرات تنها کافی است دستور Update-Database -Verbose اجرا گردد. اینبار خروجی SQL اجرا شده آن به نحو زیر است که شامل مقدار پیش فرض نیز شده است:

```
ALTER TABLE [Projects] ADD [SomeProp3] [nvarchar](max) DEFAULT 'some data'
```

تعیین مقدار پیش فرض، زمانیکه یک فیلد not null تعریف شده‌است نیز می‌تواند مفید باشد. همچنین در اینجا امکان اجرای دستورات مستقیم SQL نیز وجود دارد که نمونه‌ای از آن‌را در متد Up فوق مشاهده می‌کنید.

افزودن رکوردهای پیش فرض در حین به روز رسانی بانک اطلاعاتی

در قسمت‌های قبل با متد Seed که به همراه آغاز کننده‌های بانک اطلاعاتی EF ارائه شده‌اند، جهت افزودن رکوردهای اولیه و پیش فرض به بانک اطلاعاتی آشنا شدید. در اینجا نیز با تحریف متد Seed در کلاس Configuration، چنین امری میسر است:

```
namespace EF_Sample02.Migrations
{
    using System;
    using System.Data.Entity.Migrations;

    internal sealed class Configuration : DbMigrationsConfiguration<EF_Sample02.Sample2Context>
    {
        public Configuration()
        {
            this.AutomaticMigrationsEnabled = false;
            this.AutomaticMigrationDataLossAllowed = true;
        }

        protected override void Seed(EF_Sample02.Sample2Context context)
        {
            context.Users.AddOrUpdate(
                 a => a.Name,
```

```
                new Models.User { Name = "Vahid", AddDate = DateTime.Now },
                new Models.User { Name = "Test", AddDate = DateTime.Now });
        }
    }
}
```

متد AddOrUpdate در EF 4.3 اضافه شده است. این متد ابتدا بررسی می‌کند که آیا رکورد مورد نظر در بانک اطلاعاتی وجود دارد یا خیر. اگر خیر، آن‌را اضافه خواهد کرد در غیراینصورت، نمونه موجود را به روز رسانی می‌کند. اولین پارامتر آن، identifierExpression نام دارد. توسط آن مشخص می‌شود که بر اساس چه خاصیتی باید در مورد update یا add تصمیم‌گیری شود. دراینجا اگر نیاز به ذکر بیش از یک خاصیت وجود داشت، از anonymously type object می‌توان کمک گرفت new { p.Name, p.LastName } .

تولید اسکریپت به روز رسانی بانک اطلاعاتی

بهترین کار و امن‌ترین روش حین انجام این نوع به روز رسانی‌ها، تهیه اسکریپت SQL فرامینی است که باید بر روی بانک اطلاعاتی اجرا شوند. سپس می‌توان این دستورات و اسکریپت نهایی را دستی هم اجرا کرد (که روش متداول‌تری است در محیط کاری).
برای اینکار تنها کافی است دستور زیر را در کنسول پاورشل اجرا نمائیم:

```
Update-Database -Verbose -Script
```

پس از اجرای این دستور، یک فایل اسکریپت با پسوند sql تولید شده و بلافاصله در ویژوال استودیو جهت مرور نیز گشوده خواهد شد. برای نمونه محتوای آن برای افزودن خاصیت جدید SomeProp5 به صورت زیر است:

```
ALTER TABLE [Projects] ADD [SomeProp5] [nvarchar](max)
INSERT INTO [__MigrationHistory] ([MigrationId], [CreatedOn], [Model], [ProductVersion]) VALUES
('201205060852004_AutomaticMigration', '2012-05-06T08:52:00.937Z', 0x1F8B0800000........... '4.3.1')
```

همانطور که ملاحظه می‌کنید، در یک مرحله، جدول پروژه‌ها را به روز خواهد کرد و در مرحله بعد، سابقه آن‌را در جدول __MigrationHistory ثبت می‌کند.

یک نکته:
اگر دستور فوق را بر روی برنامه‌ای که با بانک اطلاعاتی هماهنگ است اجرا کنیم، خروجی را مشاهده نخواهیم کرد. برای این منظور می‌توان مرحله خاصی را توسط پارامتر SourceMigration هدف گیری کرد:

```
Update-Database -Verbose -Script -SourceMigration:"stepName"
```

استفاده از DB Migrations در عمل

البته این یک روش پیشنهادی و امن است:
الف) در ابتدای اجرا برنامه، پارامتر ورودی متد System.Data.Entity.Database.SetInitializer را به نال تنظیم کنید تا برنامه تغییری را بر روی بانک اطلاعاتی اعمال نکند.
ب) توسط دستور enable-migrations، فایل‌های اولیه DB Migration را ایجاد کنید. پیش فرض‌های آن را نیز تغییر ندهید.

ج) هر بار که کلاس‌های مدل برنامه تغییر کردند و پس از آن نیاز به به روز رسانی ساختار بانک اطلاعاتی وجود داشت دو دستور زیر را اجرا کنید:

```
Add-Migration AddSomePropToProject
Update-Database -Verbose -Script
```

به این ترتیب سابقه تغییرات در برنامه نگهداری شده و همچنین بدون اجرای دستورات بر روی بانک اطلاعاتی، اسکریپت نهایی اعمال تغییرات تولید می‌گردد.

د) اسکریپت تولید شده را بررسی کرده و پس از تائید و افزودن به سورس کنترل، به صورت دستی بر روی بانک اطلاعاتی اجرا کنید (مثلا توسط management studio).

نظرات خوانندگان

نویسنده: شهروز جعفری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۰۲ ۱۷:۳۸

آیا در نسخه نهایی باید تنظیمات مربوط به Migrations رو حذف کرد؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۰۲ ۱۷:۴۱

فقط قسمت Database.SetInitializer را نال کنید تا برنامه مستقیما کار به روز رسانی ساختار بانک اطلاعاتی را انجام ندهد. بعد، از اسکریپت تولیدی مطابق روشی که در انتهای بحث توضیح دادم پس از بررسی‌های لازم استفاده کنید. بنابراین تنظیمی را لازم نیست حذف کنید. فقط باید با احتیاط جلو رفت و بررسی کامل اسکریپت تولیدی و سپس اجرای دستی آن روی بانک اطلاعاتی.

نویسنده: شهروز جعفری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۰۷ ۲۳:۲۶

من همین کاری که گفتید کردم سایتو آپلود کردم
ولی این error میده
Exception Details: System.Data.SqlClient.SqlException: Cannot open database "DataLayer.Context.MedicallexiconContext" requested by the login. The login failed. Login failed for user 'ServerName\medicallexicon_web'.
تو stackoverflow هم مطرح کرم جوای نگرفتم

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۰۷ ۲۳:۳۴

چندتا بحث هست در مورد این خطا:
- EF Code first زمانیکه مشاهده کنه دیتابیس تعریف شده در رشته اتصالی وجود خارجی ندارد، سعی در ایجاد آن خواهد کرد. شما در هاست‌ها عموما دسترسی dbo ندارید. یعنی دسترسی ساخت دیتابیس ندارید. به عبارتی باید یک دیتابیس خالی از پیش تعیین شده داشته باشید. اگر پنل خاصی دارید از آن استفاده کنید برای ساخت دیتابیس. اگر ندارید باید تماس بگیرید تا دیتابیس برای شما ایجاد شود.
- زمانیکه خطای یافت نشدن بانک اطلاعاتی DataLayer.Context.MedicallexiconContex را دریافت می‌کنید یعنی پیش فرض‌های EF Code first رو رعایت نکردید. در اینجا name ایی که در رشته اتصالی تعریف می‌کنید مهم است. به صورت پیش فرض این name باید همان نام کلاس Context شما باشد (صرفنظر از اینکه رشته اتصالی شما به چه بانک اطلاعاتی اشاره می‌کند).

نویسنده: شهروز جعفری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۰۷ ۲۳:۴۴

تو سرور خودم آپلود کردما.در ضمن میدونم اینجا مناسب سوال پرسیدن نیس شرمنده

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۰۷ ۲۳:۴۸

مهم این است که یوزری که قصد اتصال دارد چه دسترسی برای آن تعریف شده. آیا دسترسی ایجاد بانک اطلاعاتی را دارد. همچنین بحث name رشته اتصالی هم هست.
این مباحث رو من در قسمت‌های قبل، لابلای مطالب و کامنت‌ها توضیح دادم. باید وقت بگذارید مطالعه کنید.

نویسنده: شهروز جعفری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۰۸ ۰:۵

چیزی که برای من جالبه اینکه من تو کانکشن استرینگم User مشخص کردم ولی error که به من میده مربوطه به ServerName\medicallexicon_web میگه با این user نمیتونم login کنم اصلا نمیدون این user باسه چی هست؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۰۸ ۰:۱۶

نه. این اصطلاحا instance نام داره. در sql server شما چندین instance می‌تونید تعریف کنید. اگر نام سرور به تنهایی ذکر شود یعنی وهله پیش فرض. در غیر اینصورت به این معنا است که یک سری تنظیمات امنیتی خاص بر روی وهله‌ای خاص اعمال شده و شما باید از آن استفاده کنید. (البته می‌تونه در خطای ذکر شده نام یوزر هم باشه .... باید رشته اتصالی رو ببینم که از چه حالت اعتبار سنجی استفاده می‌کنه)
در کل این بحث در اینجا ادامه پیدا نکند بهتر است. چون نه مشخص است تنظیمات سرور شما چی هست. نه رشته اتصالی شما رو من دیدم. نه تنظیمات برنامه و Context شما مشخص است و نه تعداد وهله‌های سرور. نه سطح دسترسی یوزر اتصالی شما و نه نوع اعتبار سنجی لاگین یوزر متصل به سرور (ویندوزی است یا مخصوص sql server است).

نویسنده: ایلیا اکبری فرد
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۰/۲۶ ۱۶:۴۳

آقای نصیری با سلام. من هر وقت برای بروزرسانی دیتابیس دستور Add-migration را در Package manager console وارد می‌کنیم ، همیشه در اسکریپت ایجاد شده من جدول reportparameter هم وجود دارد ، در حالیکه اصلاً تغییری در آن ایجاد نکردم.

```
namespace Dal.Ef.Migrations
{
using System;
using System.Data.Entity.Migrations;
public partial class AddActiveColumnToClassesTable : DbMigration
{
public override void Up()
{
CreateTable(
"dbo.ReportParameters",
c => new
{
Id = c.Int(nullable: false, identity: true),
CenterCode = c.String(maxLength: 10),
CenterTitle = c.String(maxLength: 100),
TermCode = c.String(maxLength: 10),
TermTitle = c.String(maxLength: 100),
MasulBarnamerizi = c.String(maxLength: 100),
ModirAmuzesh = c.String(maxLength: 100),
Term_Id = c.Int(nullable: false),
Center_Id = c.Int(nullable: false),
})
.PrimaryKey(t => t.Id)
.ForeignKey("dbo.Terms", t => t.Term_Id, cascadeDelete: true)
.ForeignKey("dbo.Centers", t => t.Center_Id, cascadeDelete: true)
.Index(t => t.Term_Id)
.Index(t => t.Center_Id);
AddColumn("dbo.Classes", "IsActive", c => c.Boolean(nullable: false));
}
public override void Down()
{
DropIndex("dbo.ReportParameters", new[] { "Center_Id" });
DropIndex("dbo.ReportParameters", new[] { "Term_Id" });
DropForeignKey("dbo.ReportParameters", "Center_Id", "dbo.Centers");
DropForeignKey("dbo.ReportParameters", "Term_Id", "dbo.Terms");
```

;("DropColumn("dbo.Classes", "IsActive

```
DropTable("dbo.ReportParameters");
        }
```

```
    }
}
```

در بالا فقط یک ستون به جدول classes ایجاد کردم ولی همیشه برای جدول reportParameter که در جدول نیز وجود دارد هم اسکریپت ایجاد میکند.
البته من یکبار بعد از آنکه جدول reportParameter را ایجاد کرده بودم ، دستی آن را از دیتابیس حذف کرده بودم.
متشکرم.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۰/۲۶ ۱۷:۲۳

یک روش کلی زمانیکه همه چیز را دستی به هم ریخته‌اید وجود دارد:
- جدول سیستمی MigrationHistory را از بانک اطلاعاتی حذف کنید.
- کلاس‌های قبلی migrations موجود را هم کلا حذف کنید (هرچیزی که وجود دارد).
حالا مراجعه کنید به قسمت چهارم «استفاده از Code first migrations بر روی یک بانک اطلاعاتی موجود» تا مجددا بتوانید جدول سیستمی MigrationHistory تازه‌ای را تولید کنید:

```
Add-Migration InitialMigration -IgnoreChanges
Update-Database
```

دستورات فوق به این معنا هستند که فرض می‌شود تطابق کاملی بین بانک اطلاعاتی و کلاس‌های مدل وجود دارند. اکنون جدول سیستمی MigrationHistory متناظری را تولید کن.

نویسنده: ایلیا اکبری فرد
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۰/۲۶ ۱۸:۱۳

مهندس جان سلام.
مشکلم کاملاً برطرف شد.
بسیار ممنون از لطف شما. یاعلی.

نویسنده: سارا زرمهر
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۰۱ ۱۵:۳

سلام؛

با توجه به این قسمت مطالب **استفاده از DB Migrations در عمل**
من اگر پارامترSystem.Data.Entity.Database.SetInitializer رو null بدم با خطا مواجه میشم!

میشه یه نمونه کد برام مثال بزنید که به چه صورت باید این کد رو بنویسم؟
ممنون

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۰۱ ۱۶:۲۶

چه خطایی دریافت می‌کنید؟
ضمنا تمام مثال‌های این سری را از اینجا می‌توانید دریافت کنید.

نویسنده: سارا زرمهر
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۰۲ ۱۱:۱۴

فکر کنم من صحیح کدمو ننو شتم.

این لینکی که دادید من چطوری کدهاشو دریافت کنم؟
کلیک که میکنم، کدشده به من نشون داده میشه.

نویسنده: بهروز راد
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۰۲ ۱۱:۲۴

کلیک راست کن، گزینه Save Link As رو انتخاب کن (Firefox) یا لینکش رو توی IDM کپی و دانلود کن.

نویسنده: سارا زرمهر
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۰۲ ۱۱:۳۸

تشکر استاد راد

نویسنده: میثم خوشقدم
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۰۱ ۱۸:۳۳

سلام

من هم مشکل ایشون رو دارم

ولی با کارهایی که شما فرمودین مشکل حل نشد

چندین بار جدول و کلاس‌های میگریشن رو حذف کردم ولی گاهی درست کار می‌کند و بعضی وقت‌ها هم خیر.

مشکل اینجاست که در Add_Migration متدهای Up و Down خالی است یعنی تغییری را تشخیص نداده اما در Update-database می‌خواهد مجددا جدول را ایجاد کند!

نویسنده: سید مهدی فاطمی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۱۱ ۰:۲۲

ضمن تشکر از مطالبتون
آیا میشه این مراحلی رو که گفتید رو خود برنامه انجام بده و کاربر نهایی از اون اطلاعی نداشته باشه ؟
مثلا من یه برنامه دادم تحویل کاربر و دیتابیس اون هم حاوی اطلاعات هست حالا من به این نتیجه رسیدم که تغییری در دیتابیس بدم. طبق گفته شما من باید یه اسکریپت از تغییرات خودم درست کنم و تحویل کاربر بدم تا اونو ایجاد کنه اما من دنبال راهی می‌گردم که در برنامه وقتی کلاس‌ها رو تغییر دادم برنامه‌ی جدید رو تحویل کاربر بدم و کاربر بیاد برنامه قدیمشو حذف و برنامه‌ی جدید و نصب کنه و وقتی که برنامه‌ی جدید برای اولین بار اجرا شد تغییرات رو در دیتابیس قدیمی اعمال کنه بدون اینکه کاربر از پشت پرده اطلاعی داشته باشته

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۱۱ ۰:۵۳

- بله. مراجعه کنید به قسمت چهارم مباحث «فعال سازی گزینه‌های مهاجرت خودکار، آزمودن ویژگی مهاجرت خودکار و عکس العمل ویژگی مهاجرت خودکار در مقابل از دست رفتن اطلاعات» آن.
- امکان ردیابی تغییرات آن (منظور از ردیابی در اینجا، ثبت وقایع و ذخیره سازی خروجی SQL به روز رسانی ساختار بانک اطلاعاتی است) هم در همان قسمت چهارم ذیل مبحث «ساده سازی پروسه مهاجرت خودکار» مطرح شده.

نویسنده: حامد رشنو
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۹/۰۳ ۱۶:۲۱

من از چند کانتکست استفاده میکنم و موقع استفاده از دستورات:

Add-Migration

Update-Database

به مشکل بر میخورم.

آیا برای استفاده از چند کانتکست باید برای هر کدوم یک DbMigration جداگانه ساخت؟ با قرار دادن T به جای اسم کانتکست در DbMigration هم مشکلم حل نشد

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۹/۰۳ ۱۸:۳۱

« استفاده از چندین Context در EF 6 Code first »

نویسنده: مهربانی
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۱/۲۹ ۲۰:۱۳

با سلام؛ لطفا اگه مقدوره دستورات sql که در روش code first استفاده میشه را هم توضیح بدین. مثل: select-fine- where, ...

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۱/۲۹ ۲۰:۱۷

مسیر راه « Entity framework code-first » را پیگیری کنید. قسمت کوئری نویسی هم دارد.

عنوان: EF Code First #6
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۹ ۰۰:۱۳:۰۰
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework

ادامه بررسی Fluent API جهت تعریف نگاشت کلاس‌ها به بانک اطلاعاتی

در قسمت‌های قبل با استفاده از متادیتا و data annotations جهت بررسی نحوه نگاشت اطلاعات کلاس‌ها به جداول بانک اطلاعاتی آشنا شدیم. اما این موارد تنها قسمتی از توانایی‌های Fluent API مهیا در EF Code first را ارائه می‌دهند. یکی از دلایل آن هم به محدود بودن توانایی‌های ذاتی Attributes بر می‌گردد. برای مثال حین کار با Attributes امکان استفاده از متغیرها یا lambda expressions و امثال آن وجود ندارد. به علاوه شاید عده‌ای علاقمند نباشند تا کلاس‌های خود را با data annotations شلوغ کنند.

در قسمت دوم این سری، مروری مقدماتی داشتیم بر Fluent API. در آنجا ذکر شد که امکان تعریف نگاشت‌ها به کمک توانایی‌های Fluent API به دو روش زیر میسر است:
الف) می‌توان از متد protected override void OnModelCreating در کلاس مشتق شده از DbContext کار را شروع کرد.
ب) و یا اگر بخواهیم کلاس Context برنامه را شلوغ نکنیم بهتر است به ازای هر کلاس مدل برنامه، یک کلاس mapping مشتق شده از EntityTypeConfiguration را تعریف نمائیم. سپس می‌توان این کلاس‌ها را در متد OnModelCreating یاد شده، توسط متد modelBuilder.Configurations.Add جهت استفاده و اعمال، معرفی کرد.

کلاس‌های مدلی را که در این قسمت بررسی خواهیم کرد، همان کلاس‌های User و Project قسمت سوم هستند و هدف این قسمت بیشتر تطابق Fluent API با اطلاعات ارائه شده در قسمت سوم است؛ برای مثال در اینجا چگونه باید از خاصیتی صرفنظر کرد، مسایل همزمانی را اعمال نمود و امثال آن.
بنابراین یک پروژه جدید کنسول را آغاز نمائید. سپس با کمک NuGet ارجاعات لازم را به اسمبلی‌های EF اضافه نمائید.
در پوشه Models این پروژه، سه کلاس تکمیل شده زیر، از قسمت سوم وجود دارند:

```
using System;
using System.Collections.Generic;

namespace EF_Sample03.Models
{
    public class User
    {
        public int Id { set; get; }
        public DateTime AddDate { set; get; }
        public string Name { set; get; }
        public string LastName { set; get; }

        public string FullName
        {
            get { return Name + " " + LastName; }
        }

        public string Email { set; get; }
        public string Description { set; get; }
        public byte[] Photo { set; get; }
        public IList<Project> Projects { set; get; }
        public byte[] RowVersion { set; get; }
        public InterestComponent Interests { set; get; }

        public User()
        {
            Interests = new InterestComponent();
        }
    }
}
```

```
using System;

namespace EF_Sample03.Models
{
    public class Project
    {
        public int Id { set; get; }
        public DateTime AddDate { set; get; }
        public string Title { set; get; }
        public string Description { set; get; }
        public virtual User User { set; get; }
        public byte[] RowVesrion { set; get; }
    }
}
```

```
namespace EF_Sample03.Models
{
    public class InterestComponent
    {
        public string Interest1 { get; set; }
        public string Interest2 { get; set; }
    }
}
```

سپس یک پوشه جدید به نام Mappings را به پروژه اضافه نمائید. به ازای هر کلاس فوق، یک کلاس جدید را جهت تعاریف اطلاعات نگاشت‌ها به کمک Fluent API اضافه خواهیم کرد:

```
using System.Data.Entity.ModelConfiguration;
using EF_Sample03.Models;

namespace EF_Sample03.Mappings
{
    public class InterestComponentConfig : ComplexTypeConfiguration<InterestComponent>
    {
        public InterestComponentConfig()
        {
            this.Property(x => x.Interest1).HasMaxLength(450);
            this.Property(x => x.Interest2).HasMaxLength(450);
        }
    }
}
```

```
using System.Data.Entity.ModelConfiguration;
using EF_Sample03.Models;

namespace EF_Sample03.Mappings
{
    public class ProjectConfig : EntityTypeConfiguration<Project>
    {
        public ProjectConfig()
        {
            this.Property(x => x.Description).IsMaxLength();
            this.Property(x => x.RowVesrion).IsRowVersion();
        }
    }
}
```

```
using System.Data.Entity.ModelConfiguration;
using EF_Sample03.Models;
using System.ComponentModel.DataAnnotations;

namespace EF_Sample03.Mappings
{
```

```
    public class UserConfig : EntityTypeConfiguration<User>
    {
        public UserConfig()
        {
            this.HasKey(x => x.Id);
            this.Property(x => x.Id).HasDatabaseGeneratedOption(DatabaseGeneratedOption.Identity);
            this.ToTable("tblUser", schemaName: "guest");
            this.Property(p =>
p.AddDate).HasColumnName("CreateDate").HasColumnType("date").IsRequired();
            this.Property(x => x.Name).HasMaxLength(450);
            this.Property(x => x.LastName).IsMaxLength().IsConcurrencyToken();
            this.Property(x => x.Email).IsFixedLength().HasMaxLength(255); //nchar(128)
            this.Property(x => x.Photo).IsOptional();
            this.Property(x => x.RowVersion).IsRowVersion();
            this.Ignore(x => x.FullName);
        }
    }
}
```

توضیحاتی در مورد کلاس‌های تنظیمات نگاشت‌های خواص به جداول و فیلدهای بانک اطلاعاتی

نظم بخشیدن به تعاریف نگاشت‌ها

همانطور که ملاحظه می‌کنید، جهت نظم بیشتر پروژه و شلوغ نشدن متد OnModelCreating کلاس Context برنامه، که در ادامه کدهای آن معرفی خواهد شد، به ازای هر کلاس مدل، یک کلاس تنظیمات نگاشت‌ها را اضافه کرده‌ایم.
کلاس‌های معمولی نگاشت‌ها ازکلاس EntityTypeConfiguration مشتق خواهند شد و جهت تعریف کلاس InterestComponent به عنوان Complex Type، اینبار از کلاس ComplexTypeConfiguration ارث بری شده است.

تعیین طول فیلدها

در کلاس InterestComponentConfig، به کمک متد HasMaxLength، همان کار ویژگی MaxLength را می‌توان شبیه سازی کرد که در نهایت، طول فیلد nvarchar تشکیل شده در بانک اطلاعاتی را مشخص می‌کند. اگر نیاز است این فیلد nvarchar از نوع max باشد، نیازی به تنظیم خاصی نداشته و حالت پیش فرض است یا اینکه می‌توان صریحا از متد IsMaxLength نیز برای معرفی nvarchar max استفاده کرد.

تعیین مسایل همزمانی

در قسمت سوم با ویژگی‌های ConcurrencyCheck و Timestamp آشنا شدیم. در اینجا اگر نوع خاصیت byte array بود و نیاز به تعریف آن به صورت timestamp وجود داشت، می‌توان از متد IsRowVersion استفاده کرد. معادل ویژگی ConcurrencyCheck در اینجا، متد IsConcurrencyToken است.

تعیین کلید اصلی جدول

اگر پیش فرض‌های EF Code first مانند وجود خاصیتی به نام Id یا ClassName+Id رعایت شود، نیازی به کار خاصی نخواهد بود. اما اگر این قراردادها رعایت نشوند، می‌توان از متد HasKey (که نمونه‌ای از آن‌را در کلاس UserConfig فوق مشاهده می‌کنید)، استفاده کرد.

تعیین فیلدهای تولید شده توسط بانک اطلاعاتی

به کمک متد HasDatabaseGeneratedOption، می‌توان مشخص کرد که آیا یک فیلد Identity است و یا یک فیلد محاسباتی ویژه و یا هیچکدام.

تعیین نام جدول و schema آن

اگر نیاز است از قراردادهای نامگذاری خاصی پیروی شود، می‌توان از متد ToTable جهت تعریف نام جدول متناظر با کلاس جاری استفاده کرد. همچنین در اینجا امکان تعریف schema نیز وجود دارد.

تعیین نام و نوع سفارشی فیلدها

همچنین اگر نام فیلدها نیز باید از قراردادهای دیگری پیروی کنند، می‌توان آن‌ها را به صورت صریح توسط متد HasColumnName معرفی کرد. اگر نیاز است این خاصیت به نوع خاصی در بانک اطلاعاتی نگاشت شود، باید از متد HasColumnType کمک گرفت. برای مثال در اینجا بجای نوع datetime، از نوع ویژه date استفاده شده است.

معرفی فیلدها به صورت nchar بجای nvarchar

برای نمونه اگر قرار است هش کلمه عبور در بانک اطلاعاتی ذخیره شود، چون طول آن ثابت می‌باشد، توصیه شده‌است که بجای nvarchar از nchar برای تعریف آن استفاده شود. برای این منظور تنها کافی است از متد IsFixedLength استفاده شود. در این حالت طول پیش فرض 128 برای فیلد درنظر گرفته خواهد شد. بنابراین اگر نیاز است از طول دیگری استفاده شود، می‌توان همانند سابق از متد HasMaxLength کمک گرفت.

ضمنا این فیلدها همگی یونیکد هستند و با n شروع شده‌اند. اگر می‌خواهید از varchar یا char استفاده کنید، می‌توان از متد IsUnicode با پارامتر false استفاده کرد.

معرفی یک فیلد به صورت null پذیر در سمت بانک اطلاعاتی

استفاده از متد IsOptional، فیلد را در سمت بانک اطلاعاتی به صورت فیلدی با امکان پذیرش مقادیر null معرفی می‌کند.

البته در اینجا به صورت پیش فرض byte arrayها به همین نحو معرفی می‌شوند و تنظیم فوق صرفا جهت ارائه توضیحات بیشتر در نظر گرفته شد.

صرفنظر کردن از خواص محاسباتی در تعاریف نگاشت‌ها

با توجه به اینکه خاصیت FullName به صورت یک خاصیت محاسباتی فقط خواندنی، در کدهای برنامه تعریف شده است، با استفاده از متد Ignore، از نگاشت آن به بانک اطلاعاتی جلوگیری خواهیم کرد.

معرفی کلاس‌های تعاریف نگاشت‌ها به برنامه

استفاده از کلاس‌های Config فوق خودکار نیست و نیاز است توسط متد modelBuilder.Configurations.Add معرفی شوند:

```
using System.Data.Entity;
using System.Data.Entity.Migrations;
using EF_Sample03.Mappings;
using EF_Sample03.Models;

namespace EF_Sample03.DataLayer
{
    public class Sample03Context : DbContext
    {
        public DbSet<User> Users { set; get; }
        public DbSet<Project> Projects { set; get; }

        protected override void OnModelCreating(DbModelBuilder modelBuilder)
        {
            modelBuilder.Configurations.Add(new InterestComponentConfig());
            modelBuilder.Configurations.Add(new ProjectConfig());
            modelBuilder.Configurations.Add(new UserConfig());

            //modelBuilder.ComplexType<InterestComponent>();
            //modelBuilder.Ignore<InterestComponent>();

            base.OnModelCreating(modelBuilder);
        }
    }

    public class Configuration : DbMigrationsConfiguration<Sample03Context>
    {
        public Configuration()
        {
            AutomaticMigrationsEnabled = true;
            AutomaticMigrationDataLossAllowed = true;
        }

        protected override void Seed(Sample03Context context)
        {
            base.Seed(context);
```

```
        }
    }
}
```

در اینجا کلاس Context برنامه مثال جاری را ملاحظه می‌کنید؛ به همراه کلاس Configuration مهاجرت خودکار که در قسمت‌های قبل بررسی شد.
در متد OnModelCreating نیز می‌توان یک کلاس را از نوع Complex معرفی کرد تا برای آن در بانک اطلاعاتی جدول جداگانه‌ای تعریف نشود. اما باید دقت داشت که اینکار را فقط یکبار می‌توان انجام داد؛ یا توسط کلاس InterestComponentConfig و یا توسط متد modelBuilder.ComplexType. اگر هر دو با هم فراخوانی شوند، EF یک استثناء را صادر خواهد کرد.

و در نهایت، قسمت آغازین برنامه اینبار به شکل زیر خواهد بود که از آغاز کننده MigrateDatabaseToLatestVersion (قسمت چهارم این سری) نیز استفاده کرده است:

```
using System;
using System.Data.Entity;
using EF_Sample03.DataLayer;

namespace EF_Sample03
{
    class Program
    {
        static void Main(string[] args)
        {
            Database.SetInitializer(new MigrateDatabaseToLatestVersion<Sample03Context,
Configuration>());

            using (var db = new Sample03Context())
            {
                var project1 = db.Projects.Find(1);
                if (project1 != null)
                {
                    Console.WriteLine(project1.Title);
                }
            }
        }
    }
}
```

ضمنا رشته اتصالی مورد استفاده تعریف شده در فایل کانفیگ برنامه نیز به صورت زیر تعریف شده است:

```
<connectionStrings>
    <clear/>
    <add
       name="Sample03Context"
       connectionString="Data Source=(local);Initial Catalog=testdb2012;Integrated Security = true"
       providerName="System.Data.SqlClient"
      />
/connectionStrings>
```

در قسمت‌های بعد مباحث پیشرفته‌تری از تنظیمات نگاشت‌ها را به کمک Fluent API، بررسی خواهیم کرد. برای مثال روابط ارث بری، many-to-many و ... چگونه تعریف می‌شوند.

نظرات خوانندگان

نویسنده: ایلیا اکبری فرد
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۹ ۱۷:۰۶:۱۹

سلام. بسیار ممنون بابت مقالات مفید.
چند تاسوال. من یک پروژه class library جدا برای DomainClasses و DataLayer ایجاد کردم ولی نمی توانم آنها را به پروژه سیلورلایت خود reference دهم .
دوم اینکه validation در codeFirst را نمی توان بطور کامل در fluent api پیاده سازی کرد و حتما باید annotation بکار برد. نمیشود بطورکامل از fluent api استفاده کرد .

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۱۹ ۱۹:۳۲:۴۸

- بحث سیلورلایت جدا است. سیلورلایت یک فناوری سمت کاربر است. مثل جاوا اسکریپت. برای دسترسی به سرور نیاز دارد با وب سرویس کار کند. متداول‌ترین آن WCF RIA Services است که نگارش‌های جدید آن امکان استفاده از EF Code first را هم دارد. بنابراین مستقیما نمی‌تونید از «هیچ» ORM ایی در سیلورلایت «مستقیما» استفاده کنید؛ اما ... لایه سرویس سمت سرور شما این امکان را دارد. در مورد WCF RIA Services قبلا مطلب نوشتم (البته مربوط به database first است؛ در آن زمان که نوشته شده): (^) (قسمت 26)
- این رو به نظر در قسمت‌های قبل ذکر کردم که فقط پیغام‌های خطا رو نمی‌تونید اینجا ذکر کنید و گرنه حداکثر طول و فیلداجباری و غیره همان اثر را دارد.

نویسنده: Hassan
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۰ ۱۰:۱۷:۴۷

Code generatorها تمامی لایه ها را می سازند. Entity Framework Code First می تواند لایه های DAL و BLL را بسازد یا Add lon‌ای برای این کار وجود دارد؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۰ ۱۰:۵۰:۵۵

یکی از مهم‌ترین اهداف EF Code first این است که با زیرساخت‌های یک ORM آشنا شوید. نباید سؤال بپرسید database first که مسایل همزمانی رو اعمال می‌کنه؛ ولی اطلاع نداشته باشید که پشت صحنه آن در تنظیمات خواص یک فیلد یا جدول، چه امکاناتی وجود دارد و چه مسایلی از چشم شما دور مانده است. این فرق کسی است که اول کد می‌نویسد و طراحی می‌کند (code first)، با کسی که فقط وابسته است به یک سری ابزار که سازوکار درونی آن‌ها را نمی‌داند (database first).
بنابراین سؤال اینجا است که آیا وظیفه‌ی یک ORMاست که برای شما کدنویسی لایه‌های مختلف را انجام دهد؟ یا اینکه اومدید اینجا یک سطح بالاتر رو تجربه کنید؟
البته ابزار هم وجود دارد مانند MVC Scaffolding که بر مبنای EF code first کار می‌کند و یک Code generator است برای ASP.NET MVC . ولی هدف از این مباحث چیز دیگری است.

نویسنده: Mohammadreza Shakeri
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۰ ۱۲:۵۵:۲۳

سلام.ممنون به خاطر مطالبی که قرار میدید.
من در قسمت دوم به خطایی برخورد کردم که تو این قسمت هم دوباره با این خطا مواجه شدم.

```
Inconsistent accessibility: property type 'System.Data.Entity.DbSet' is less accessible than property
''EF_Sample03.DataLayer.Sample03Context.Projects
```

اشکال کار چی می تونه باشه؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۰ ۱۳:۲۱:۳۱

پاسخ دقیق نیاز به بررسی کدهای شما دارد ولی ... اشکال کار فقط در سطح دسترسی کلاس‌ها و خواص تعریف شده می‌تواند باشد. برای مثال تعدادی رو مثلا internal class تعریف کردید تعداد دیگر رو public class و از این نوع موارد.

نویسنده: peyman
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۰۶ ۱۹:۴۶

سلام آقای نصیری . وقتی EF code First رو در این وب سایت سرچ میکنم تمامی سری آموزشی EF code First بجز شماره 5 نمایش داده میشه ! و در واقع نتونستم شماره 5 رو ببینم .

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۰۶ ۲۱:۲۰

از تگ مربوطه استفاده کنید.

نویسنده: رضا
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۲۸ ۱۲:۳۰

سلام آقای نصیری - میخواستم بدونم نحوه ایجاد Unique Constraint روی فیلدهای دیتابیس با روش Code First به چه شکلی است؟
دیتابیس من Sql Ce 4.0 SP1 هستش و از Entity Framework 5.0 هم استفاده میکنم.
ممنون.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۲۸ ۱۲:۳۸

در متد Seed، متد زیر را فراخوانی کنید:

```
private static void createUniqueIndex(MyContext context, string tableName, string fieldName)
{
  try
  {
     context.Database.ExecuteSqlCommand("CREATE UNIQUE INDEX [IX_Unique_" + tableName + "_" + fieldName
+ "] ON [" + tableName + "]([" + fieldName + "] ASC);");
  }
  catch { }
}
```

نویسنده: رضا
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۳۰ ۱۹:۴۹

واقعاً ممنون آقای نصیری.
حالا اگر بخوایم Unique Constraint رو همزمان روی دو فیلد اعمال کنیم به چه صورت خواهد بود؟ یعنی من توی جدول دیتابیسم CustomerId و ProductId دارم که میخوام هیچ دو رکوردی نباشه که این مقادیرش تکراری باشه.
بی نهایت ممنون.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۳۰ ۱۹:۵۴

مراجعه کنید به قسمت هشتم، بحث composite keys .

نویسنده: محسن کریمی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۰۳ ۱۰:۵۵

سلام

```
using System.ComponentModel.DataAnnotations;
```

در کلاس userconfig باید کامل بشه به این:

```
using System.ComponentModel.DataAnnotations.Schema;
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۰۳ ۱۱:۲۲

در **EF 5** جای یک سری از کلاس‌ها تغییر کرده. مثلا ویژگی‌های ComplexType، ForeignKey و ... به فضای نام System.ComponentModel.DataAnnotations.Schema منتقل شده‌اند. در همین حد تغییر جهت کامپایل مجدد کد کفایت می‌کند.

نویسنده: یاسر مرادی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۰۳ ۱۲:۲۶

در مورد ASP.NET Web API و UpShot و اینها که از EF 4.3 تو خودشون استفاده کردند چی ؟
متاسفانه دیگه نمی‌شه با assembly binding بشون بگیم که از EF 5 استفاده کنید
چون Runtime خطا می‌دن و مثلا می‌گن که System.ComponentMode.DataAnnotation.ForeignKey در Entity Framework 5 نیست !
بله نیست، چون رفته به DLL مربوط به Component Model.Data Annotation
راه حلی جز گرفتن سورس کد upshot و Build مجددش هست ؟
و غیر از عقب گرد به EF 3
ممنون

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۰۳ ۱۳:۲۵

- البته EF 5 فقط یک نام تجاری است. نگارش اسمبلی آن 4.4.0.0 است.
- assembly binding هم باید کار کنه چون فضای نام System.ComponentModel.DataAnnotations.Schema داخل خود اسمبلی جدید EF هست؛ هرچند به ظاهر جزئی از یک اسمبلی دیگر به نظر می‌رسد، که در عمل اینطور نیست. به این ترتیب امکان استفاده از EF5 در برنامه‌های دات نت 4 هم هست.

نویسنده: یوسف
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۱۱ ۱۸:۲۰

سلام.
اگر بخواهیم برای فیلدی که آن را Identity کرده‌ایم، مقادیر Seed و Step را تغییر دهیم ، مثلاً هر دو را از یک به منفی یک تنظیم کنیم، راهکار چیست؟

نویسنده: وحید نصیری

تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۱۱ ۱۹:۲۶

برای هر قابلیتی که در تنظیمات نگاشت‌ها وجود ندارد و سفارشی است باید در تعاریف Migrations در متد Seed آن، SQL مرتبط را ذکر کنید. مانند « ایجاد ایندکس منحصربفرد در EF Code first » و یا « ایندکس منحصر به فرد با استفاده از Data Annotation در EF Code First ». اصول و روش کار یکی است؛ فقط کوئری SQL ایی که باید اجرا شود، بنابر نیاز تفاوت می‌کند.

نویسنده: احمدعلی شفیعی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۹/۱۷ ۲۲:۵۸

سلام. توی EF 6 متد HasKey کجاست؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۹/۱۸ ۰:۱۰

در همان فضای نام System.Data.Entity.ModelConfiguration

نویسنده: احمدعلی شفیعی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۹/۱۸ ۰:۱۳

بله ممنون. من اشتباها بجای EntityTypeConfiguration از ComplexTypeConfiguration استفاده می‌کردم که توی اون HasKey وجود نداشت.

عنوان: EF Code First #7
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۰ ۱۱:۰۱:۰۰
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework

مدیریت روابط بین جداول در EF Code first به کمک Fluent API

EF Code first بجای اتلاف وقت شما با نوشتن فایل‌های XML تهیه نگاشت‌ها یا تنظیم آن‌ها با کد، رویه Convention over configuration را پیشنهاد می‌دهد. همین رویه، جهت مدیریت روابط بین جداول نیز برقرار است. روابط one-to-one، one-to-many، many-to-many و موارد دیگر را بدون یک سطر تنظیم اضافی، صرفا بر اساس یک سری قراردادهای توکار می‌تواند تشخیص داده و اعمال کند. عموما زمانی نیاز به تنظیمات دستی وجود خواهد داشت که قراردادهای توکار رعایت نشوند و یا برای مثال قرار است با یک بانک اطلاعاتی قدیمی از پیش موجود کار کنیم.

مفاهیمی به نام‌های Principal و Dependent

در EF Code first از یک سری واژه‌های خاص جهت بیان ابتدا و انتهای روابط استفاده شده است که عدم آشنایی با آن‌ها درک خطاهای حاصل را مشکل می‌کند:

الف) Principal : طرفی از رابطه است که ابتدا در بانک اطلاعاتی ذخیره خواهد شد.

ب) Dependent : طرفی از رابطه است که پس از ثبت Principal در بانک اطلاعاتی ذخیره می‌شود.

Principal می‌تواند بدون نیاز به Dependent وجود داشته باشد. وجود Dependent بدون Principal ممکن نیست زیرا ارتباط بین این دو توسط یک کلید خارجی تعریف می‌شود.

کدهای مثال مدیریت روابط بین جداول

در دنیای واقعی، همه‌ی مثال‌ها به مدل بلاگ و مطالب آن ختم نمی‌شوند. به همین جهت نیاز است یک مدل نسبتا پیچیده‌تر را در اینجا بررسی کنیم. در ادامه کدهای کامل مثال جاری را مشاهده خواهید کرد:

```
using System.Collections.Generic;

namespace EF_Sample35.Models
{
    public class Customer
    {
        public int Id { set; get; }
        public string FirstName { set; get; }
        public string LastName { set; get; }

        public virtual AlimentaryHabits AlimentaryHabits { set; get; }
        public virtual ICollection<CustomerAlias> Aliases { get; set; }
        public virtual ICollection<Role> Roles { get; set; }
        public virtual Address Address { get; set; }
    }
}
```

```
namespace EF_Sample35.Models
{
    public class CustomerAlias
    {
        public int Id { get; set; }
        public string Aka { get; set; }

        public virtual Customer Customer { get; set; }
    }
}
```

```
using System.Collections.Generic;

namespace EF_Sample35.Models
{
    public class Role
    {
        public int Id { set; get; }
        public string Name { set; get; }

        public virtual ICollection<Customer> Customers { set; get; }
    }
}
```

```
namespace EF_Sample35.Models
{
    public class AlimentaryHabits
    {
        public int Id { get; set; }
        public bool LikesPasta { get; set; }
        public bool LikesPizza { get; set; }
        public int AverageDailyCalories { get; set; }

        public virtual Customer Customer { get; set; }
    }
}
```

```
using System.Collections.Generic;

namespace EF_Sample35.Models
{
    public class Address
    {
        public int Id { set; get; }
        public  string City { set; get; }
        public  string StreetAddress { set; get; }
        public  string PostalCode { set; get; }

        public virtual ICollection<Customer> Customers { set; get; }
    }
}
```

همچنین **تعاریف نگاشت‌های برنامه** نیز مطابق کدهای زیر است:

```
using System.Data.Entity.ModelConfiguration;
using EF_Sample35.Models;

namespace EF_Sample35.Mappings
{
    public class CustomerAliasConfig : EntityTypeConfiguration<CustomerAlias>
    {
        public CustomerAliasConfig()
        {
            // one-to-many
            this.HasRequired(x => x.Customer)
                .WithMany(x => x.Aliases)
                .WillCascadeOnDelete();
```

```
        }
    }
}
```

```
using System.Data.Entity.ModelConfiguration;
using EF_Sample35.Models;

namespace EF_Sample35.Mappings
{
    public class CustomerConfig : EntityTypeConfiguration<Customer>
    {
        public CustomerConfig()
        {
            // one-to-one
            this.HasOptional(x => x.AlimentaryHabits)
                .WithRequired(x => x.Customer)
                .WillCascadeOnDelete();

            // many-to-many
            this.HasMany(p => p.Roles)
                .WithMany(t => t.Customers)
                .Map(mc =>
                   {
                       mc.ToTable("RolesJoinCustomers");
                       mc.MapLeftKey("RoleId");
                       mc.MapRightKey("CustomerId");
                   });

            // many-to-one
            this.HasOptional(x => x.Address)
                .WithMany(x => x.Customers)
                .WillCascadeOnDelete();
        }
    }
}
```

به همراه **Context** زیر:

```
using System.Data.Entity;
using System.Data.Entity.Migrations;
using EF_Sample35.Mappings;
using EF_Sample35.Models;

namespace EF_Sample35.DataLayer
{
    public class Sample35Context : DbContext
    {
        public DbSet<AlimentaryHabits> AlimentaryHabits { set; get; }
        public DbSet<Customer> Customers { set; get; }

        protected override void OnModelCreating(DbModelBuilder modelBuilder)
        {
            modelBuilder.Configurations.Add(new CustomerConfig());
            modelBuilder.Configurations.Add(new CustomerAliasConfig());

            base.OnModelCreating(modelBuilder);
        }
    }

    public class Configuration : DbMigrationsConfiguration<Sample35Context>
    {
        public Configuration()
        {
            AutomaticMigrationsEnabled = true;
            AutomaticMigrationDataLossAllowed = true;
        }

        protected override void Seed(Sample35Context context)
        {
            base.Seed(context);
```

```
        }
    }
}
```

که نهایتا منجر به تولید چنین **ساختاری در بانک اطلاعاتی** می‌گردد:

توضیحات کامل کدهای فوق:

تنظیمات روابط one-to-one و یا one-to-zero

زمانیکه رابطه‌ای 1..0 و یا 1..1 است، مطابق قراردادهای توکار EF Code first تنها کافی است یک navigation property را که بیانگر ارجاعی است به شیء دیگر، تعریف کنیم (در هر دو طرف رابطه).
برای مثال در مدل‌های فوق یک مشتری که در حین ثبت اطلاعات اصلی او، «ممکن است» اطلاعات جانبی دیگری (AlimentaryHabits) نیز از او تنها در طی یک رکورد، دریافت شود. قصد هم نداریم یک ComplexType را تعریف کنیم. نیاز است جدول AlimentaryHabits جداگانه وجود داشته باشد.

```
namespace EF_Sample35.Models
{
    public class Customer
    {
        // ...
        public virtual AlimentaryHabits AlimentaryHabits { set; get; }
    }
}
```

```
namespace EF_Sample35.Models
{
    public class AlimentaryHabits
    {
        // ...
        public virtual Customer Customer { get; set; }
    }
}
```

در اینجا خواص virtual تعریف شده در دو طرف رابطه، به EF خواهد گفت که رابطه‌ای، 1:1 برقرار است. در این حالت اگر برنامه را اجرا کنیم، به خطای زیر برخواهیم خورد:

```
Unable to determine the principal end of an association between
the types 'EF_Sample35.Models.Customer' and 'EF_Sample35.Models.AlimentaryHabits'.
The principal end of this association must be explicitly configured using either
the relationship fluent API or data annotations.
```

EF تشخیص داده است که رابطه 1:1 برقرار است؛ اما با قاطعیت نمی‌تواند طرف Principal را تعیین کند. بنابراین باید اندکی به او کمک کرد:

```
using System.Data.Entity.ModelConfiguration;
using EF_Sample35.Models;

namespace EF_Sample35.Mappings
{
    public class CustomerConfig : EntityTypeConfiguration<Customer>
    {
        public CustomerConfig()
        {
            // one-to-one
            this.HasOptional(x => x.AlimentaryHabits)
                .WithRequired(x => x.Customer)
                .WillCascadeOnDelete();
        }
    }
}
```

همانطور که ملاحظه می‌کنید در اینجا توسط متد WithRequired طرف Principal و توسط متد HasOptional، طرف Dependent تعیین شده است. به این ترتیب EF می‌توان یک رابطه 1:1 را تشکیل دهید.
توسط متد WillCascadeOnDelete هم مشخص می‌کنیم که اگر Principal حذف شد، لطفا Dependent را به صورت خودکار حذف کن.

توضیحات ساختار جداول تشکیل شده:
هر دو جدول با همان خواص اصلی که در دو کلاس وجود دارند، تشکیل شده‌اند.

فیلد Id جدول AlimentaryHabits اینبار دیگر Identity نیست. اگر به تعریف قید FK_AlimentaryHabits_Customers_Id دقت کنیم، در اینجا مشخص است که فیلد Id جدول AlimentaryHabits، به فیلد Id جدول مشتری‌ها متصل شده است (یعنی در آن واحد هم primary key است و هم foreign key). به همین جهت به این روش one-to-one association with shared primary key هم گفته می‌شود (کلید اصلی جدول مشتری با جدول AlimentaryHabits به اشتراک گذاشته شده است).

تنظیمات روابط one-to-many

برای مثال همان مشتری فوق را درنظر بگیرید که دارای تعدادی نام مستعار است:

```
using System.Collections.Generic;

namespace EF_Sample35.Models
{
    public class Customer
    {
        // ...
        public virtual ICollection<CustomerAlias> Aliases { get; set; }
    }
}
```

```
namespace EF_Sample35.Models
{
    public class CustomerAlias
    {
        // ...
        public virtual Customer Customer { get; set; }
    }
}
```

همین میزان تنظیم کفایت می‌کند و نیازی به استفاده از Fluent API برای معرفی روابط نیست.
در طرف Principal، یک مجموعه یا لیستی از Dependent وجود دارد. در Dependent هم یک navigation property معرف طرف Principal اضافه شده است.
جدول CustomerAlias اضافه شده، توسط یک کلید خارجی به جدول مشتری مرتبط می‌شود.

سؤال: اگر در اینجا نیز بخواهیم CascadeOnDelete را اعمال کنیم، چه باید کرد؟
پاسخ: جهت سفارشی سازی نحوه تعاریف روابط حتما نیاز به استفاده از Fluent API به نحو زیر می‌باشد:

```
using System.Data.Entity.ModelConfiguration;
using EF_Sample35.Models;

namespace EF_Sample35.Mappings
{
    public class CustomerAliasConfig : EntityTypeConfiguration<CustomerAlias>
    {
        public CustomerAliasConfig()
        {
            // one-to-many
            this.HasRequired(x => x.Customer)
                .WithMany(x => x.Aliases)
                .WillCascadeOnDelete();
        }
    }
}
```

اینکار را باید در کلاس تنظیمات CustomerAlias انجام داد تا بتوان Principal را توسط متد HasRequired به Customer و سپس

dependent را به کمک متد WithMany مشخص کرد. در ادامه می‌توان متد WillCascadeOnDelete یا هر تنظیم سفارشی دیگری را نیز اعمال نمود.
متد HasRequired سبب خواهد شد فیلد Customer_Id، به صورت not null در سمت بانک اطلاعاتی تعریف شود؛ متد HasOptional عکس آن است.

تنظیمات روابط many-to-many

برای تنظیم روابط many-to-many تنها کافی است دو سر رابطه ارجاعاتی را به یکدیگر توسط یک لیست یا مجموعه داشته باشند:

```
using System.Collections.Generic;

namespace EF_Sample35.Models
{
    public class Role
    {
        // ...
        public virtual ICollection<Customer> Customers { set; get; }
    }
}
```

```
using System.Collections.Generic;

namespace EF_Sample35.Models
{
    public class Customer
    {
        // ...
        public virtual ICollection<Role> Roles { get; set; }
    }
}
```

همانطور که مشاهده می‌کنید، یک مشتری می‌تواند چندین نقش داشته باشد و هر نقش می‌تواند به چندین مشتری منتسب شود.
اگر برنامه را به این ترتیب اجرا کنیم، به صورت خودکار یک رابطه many-to-many تشکیل خواهد شد (بدون نیاز به تنظیمات نگاشت‌های آن). نکته جالب آن تشکیل خودکار جدول ارتباط دهنده واسط یا اصطلاحا join-table می‌باشد:

```
CREATE TABLE [dbo].[RolesJoinCustomers](
 [RoleId] [int] NOT NULL,
 [CustomerId] [int] NOT NULL,
)
```

سؤال: نام‌های خودکار استفاده شده را می‌خواهیم تغییر دهیم. چکار باید کرد؟
پاسخ: اگر بانک اطلاعاتی برای بار اول است که توسط این روش تولید می‌شود شاید این پیش فرض‌ها اهمیتی نداشته باشد و نسبتا هم مناسب هستند. اما اگر قرار باشد از یک بانک اطلاعاتی موجود که امکان تغییر نام فیلدها و جداول آن وجود ندارد استفاده کنیم، نیاز به سفارشی سازی تعاریف نگاشت‌ها به کمک Fluent API خواهیم داشت:

```
using System.Data.Entity.ModelConfiguration;
using EF_Sample35.Models;

namespace EF_Sample35.Mappings
{
    public class CustomerConfig : EntityTypeConfiguration<Customer>
    {
        public CustomerConfig()
        {
```

```
            // many-to-many
            this.HasMany(p => p.Roles)
                .WithMany(t => t.Customers)
                .Map(mc =>
                   {
                       mc.ToTable("RolesJoinCustomers");
                       mc.MapLeftKey("RoleId");
                       mc.MapRightKey("CustomerId");
                   });
        }
    }
}
```

تنظیمات روابط many-to-one

در تکمیل مدل‌های مثال جاری، به دو کلاس زیر خواهیم رسید. در اینجا تنها در کلاس مشتری است که ارجاعی به کلاس آدرس او وجود دارد. در کلاس آدرس، یک navigation property همانند حالت 1:1 تعریف نشده است:

```
namespace EF_Sample35.Models
{
    public class Address
    {
        public int Id { set; get; }
        public  string City { set; get; }
        public  string StreetAddress { set; get; }
        public  string PostalCode { set; get; }
    }
}
```

```
using System.Collections.Generic;

namespace EF_Sample35.Models
{
    public class Customer
    {
       // …
        public virtual Address Address { get; set; }
    }
}
```

این رابطه توسط EF Code first به صورت خودکار به یک رابطه many-to-one تفسیر خواهد شد و نیازی به تنظیمات خاصی ندارد. زمانیکه جداول برنامه تشکیل شوند، جدول Addresses موجودیتی مستقل خواهد داشت و جدول مشتری با یک فیلد به نام Address_Id به جدول آدرس‌ها متصل می‌گردد. این فیلد نال پذیر است؛ به عبارتی ذکر آدرس مشتری الزامی نیست.
اگر نیاز بود این تعاریف نیز توسط Fluent API سفارشی شوند، باید خاصیت public virtual ICollection<Customer> Customers به کلاس Address نیز اضافه شود تا بتوان رابطه زیر را توسط کدهای برنامه تعریف کرد:

```
using System.Data.Entity.ModelConfiguration;
using EF_Sample35.Models;

namespace EF_Sample35.Mappings
{
    public class CustomerConfig : EntityTypeConfiguration<Customer>
    {
        public CustomerConfig()
        {
            // many-to-one
            this.HasOptional(x => x.Address)
                .WithMany(x => x.Customers)
```

```
                .WillCascadeOnDelete();
        }
    }
}
```

متد HasOptional سبب می‌شود تا فیلد Address_Id اضافه شده به جدول مشتری‌ها، null پذیر شود.

نظرات خوانندگان

نویسنده: MehdiPayervand
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۰ ۱۶:۵۳:۵۲

سلام جناب مهندس، تشکر از لطفتتون، اگه ممکنه کدهای این سری رو هم توی کدپلس آپ کنین. ممنون

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۰ ۲۰:۰۵:۳۲

سلام، از اینجا می‌تونید دریافت کنید: (^)

نویسنده: amir
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۰ ۲۲:۳۹:۰۴

سلام خیلی ممنون بابت مطالب بسیار مفیدتون. اگر ممکنه نحوه ارتباط یک Sql View رو با EF Code First هم توضیح بدید.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۱ ۰۰:۳۶:۵۳

استفاده از View نکته خاص و اضافه‌تری نداره؛ از این لحاظ که عموما به Viewها به شکل یک جدول فقط خواندنی نگاه می‌شود. بنابراین یک کلاس تعریف کنید حاوی فیلدهای همان View. بعد هم یک data annotations برای مثال Table را بالای این کلاس قرار دهید (اگر نیاز بود از نام خاصی که جزو اصول نامگذاری کلاس‌ها در سی شارپ نیست استفاده کند).

نویسنده: amir
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۱ ۱۳:۲۰:۵۶

سلام دیتابیس من به صورت خلاصه از دو تا جدول تشکیل شده یکی مشتریان (Customers) و یکی هم دریافت و پرداخت ها (Payments). حالا میخوام وقتی یک مشتری حذف میشه کل دریافت پرداخت هاش هم حذف بشه. از کد زیر استفاده کردم ولی نمیدونم چرا تو دیتابیس یه فیلد اضافی Customer_ID رو به جدول دریافت پرداخت هام اضافه میکنه در حالی که من خودم یه فیلد CustomerID گذاشته بودم!

```
()modelBuilder.Entity
(HasRequired(s => s.Customer.
()WithMany.
;()WillCascadeOnDelete.
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۱ ۱۳:۳۵:۱۲

لطف تعریف دقیق کلاس‌های مدلتون رو اینجا قرار بدید و لینک بدید: pastebin.com

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۱ ۱۳:۵۴:۴۷

ضمنا در قسمت هشتم (قسمت بعدی)، در مورد Self Referencing Entity بحث شده. نگاشت شما خیلی شبیه به آن است. در کل نیاز است تعریف دقیق مدل‌ها و روابط تعریف شده رو دید.

نویسنده: amir
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۱ ۱۵:۱۵:۳۸

اینقدر باهاش ور رفتم تا درست شد (با استفاده از متد HasForeignKey). الان مشکلی که دارم در مورد Cascade Update هستش.
اگر اینم تو قسمت های بعدی توضیح بدید عالی میشه.

فقط یه خواهش دیگه که داشتم (البته مرتبط با این موضوع نیست)، اینکه اگر وقت کردید در مورد WPF و MVVM مطالب بیشتری بذارید چون این دو موضوع الان خیلی طرفدار دارن ولی یه خورده سخت هستن!.

من روزی چند بار به سایت شما میام و از مطالب مفیدتون استفاده میکنم. واقعاً ازتون ممنونم.

نویسنده: محمد شهریاری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۱۷ ۱۷:۳۷

د صورتی که یک رابطه many-to - many داشته باشیم و ابتدا مثل رابطه Role , Customer ذخیره سازی ارتباط این جداول به چه صورت است ؟
در حالت عادی برای هر ذخیره سازی هم اطلاعات Role و هم Customer ذخیره می‌گردد .
آیا باید یه Entity واسط هم در نظر بگیریم و پس از ثبت اطلاعات مثلا Customer با ID مربوط به Role از طریق Entity واسط اطلاعات ارتباط این 2 Entity ذخیره شود ؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۱۷ ۱۹:۵۸

خیر. مدیریت این جدول واسط کاملا خودکار است.

نویسنده: محمد شهریاری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۲۲ ۱۵:۳

با تشکر از پاسخ دهی شما به سوالات؛ موقع Create درست اعمال می‌شود، اما هنگام Edit جدول واسط به روز نمی‌گردد.
مثلا برای دو جدول User , Role که نقش‌های یک کاربر بوسیله یک []string به اکشن Edit پاس داده شده
کد مربوطه به صورت زیر می‌باشد

```
[HttpPost]
        public ActionResult Edit(User user, string[] tags)
        {
            if (ModelState.IsValid)
            {
                List<Role> roles = new List<Role>();
                foreach (var item in tags)
                {
                    Role role = db.Roles.Find(long.Parse(item));
                    roles.Add(role);
                }
                user.Roles = roles;

                db.Entry(user).State = EntityState.Modified;
                db.SaveChanges();
                return RedirectToAction("Index");
            }
            return View(user);
        }
```

اما جدول واسط در این قسمت به روز نمی‌شود . متاسفانه چیز خاصی در این رابطه پیدا نکردم و مجددا مزاحم شما شدم .

با تشکر

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۲۲ ۱۶:۳۴

قبل از ویرایش این سطر را اضافه کنید

```
if(user.Roles != null && user.Roles.Any())
   user.Roles.Clear();
```

همچنین اگر itemهای دریافتی primary key هستند می‌تونید از متد attach بجای مراجعه به بانک اطلاعاتی، استفاده کنید:

```
ctx.Roles.Attach(new Role { Id = item });
```

نویسنده: محمد شهریاری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۲۲ ۲۳:۲۸

سلام
در action مربوط به Edit که در بالا امده است فیلد Roles برابر null می‌باشد . دلیل این رو نمی‌دانم شاید مشکل از bind فرم هست اما entity که در متد Get مقدار دهی میشه Roles مقدار دارد .
در مورد attach میشه توضیح بدید . البته با این هم نتونستم کاری انجام بدم .
در اخر ناچار شدم ابتدا User رو یک بار find کنم و سپس با مقدار مدل مقدار دهی کنم به نظر خودم که کار درستی نیست .
خوشحال میشم که با راه حل اساسی آشنا بشم .
امکانش هست .

کدها رو به این صورت تغییر دادم که مشکلم برطرف شد ولی فکر میکنم که بدون find هم باید راه حلی باشه که بلد نیستم

```
[HttpPost]
        public ActionResult Edit(User user, string[] tags)
        {
            User Currentuser = db.Users.Find(user.Id);

            Currentuser.FirstName = user.FirstName;
            Currentuser.LastName = user.LastName;
            if (ModelState.IsValid)
            {
                List<Role> roles = new List<Role>();
                if (Currentuser.Roles != null && Currentuser.Roles.Any())
                    Currentuser.Roles.Clear();
                foreach (var item in tags)
                {
                    Role role = db.Roles.Find(long.Parse(item));
                    roles.Add(role);
                }
                Currentuser.Roles = roles;

                db.Entry(Currentuser).State = EntityState.Modified;
                db.SaveChanges();
                return RedirectToAction("Index");
            }
            return View(Currentuser);
        }
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۲۳ ۰:۳۷

اگر با attach جواب نگرفتید، لیست نقش‌ها رو با یک رفت و برگشت هم می‌توان بدست آورد:

```
var listOfActualRoles = db.Roles.Where(x => tags.Contains(x.Id)).ToList();
```

نویسنده: alireza
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۰/۲۱ ۹:۰

سلام وحید جان ممنون از این همه لطف

من یک پروژه را با CodeFirst شروع کردم اما یه جایی اشتباه کردم فکر کنم اشتباهم توی یکی از Mappingها باشه. اگه لطف کنید ببینید مشکل چیه.بدون استفاده از Mapping مشکلی نیست و دیتا بیس با روابطی که میخوام ایجاد میشه اما وقتی از Mapping استفاده میکنم با این خطا مواجه میشم:

```
{"Sequence contains more than one matching element"}
```

چندتا کلاس‌ها به شکل زیر هست:

```
public class Driver
    {
        public int Id { get; set; }
        public string FirstName { get; set; }
        public string LastName { get; set; }
        public string NationalCode { get; set; }
        public string CellPhone { get; set; }
        public string LicenseNumber { get; set; }
        public bool IsDriverAssistance { get; set; }

        [InverseProperty("Driver")]
        public virtual ICollection<Transference> Transferences { get; set; }
        [InverseProperty("DriverAssistance")]
        public virtual ICollection<Transference> TransferencesForAssistance { get; set; }
        [InverseProperty("Driver")]
        public virtual ICollection<Tanker> Tankers { get; set; }
        [InverseProperty("DriverAssistance")]
        public virtual ICollection<Tanker> TankersForAssistance { get; set; }

    }
```

```
public class Transference
    {
        public string Id { get; set; }
        public DateTime Date { get; set; }
        public Int16 Lytrazh { get; set; }
        public bool IsEMS { get; set; }
        public DateTime LoadingDate { get; set; }
        public DateTime DeliveryDate { get; set; }
        [InverseProperty("Transferences")]
        public virtual Driver Driver { get; set; }
        [InverseProperty("TransferencesForAssistance")]
        public virtual Driver DriverAssistance { get; set; }
        public virtual TypeOfTanker TypesOfTanker { get; set; }
        public virtual Tanker Tanker { get; set; }
        public virtual Consumer Consumer { get; set; }

    }
```

فکر کنم مشکل از این کلاس زیر باشه:

```
public class TransferenceConfig : EntityTypeConfiguration<Transference>
    {
        public TransferenceConfig()
        {
            // one-to-many
            this.HasRequired(x => x.Consumer)
                .WithMany(x => x.Transferences);

                // one-to-many
            this.HasRequired(x => x.TypesOfTanker)
                .WithMany(x => x.Transferences);

            // one-to-many
            this.HasRequired(x => x.Tanker)
                .WithMany(x => x.Transferences);
```

```
            // one-to-many
            this.HasRequired(x => x.Driver)
                .WithMany(x => x.Transferences);

            // one-to-many
            this.HasRequired(x => x.DriverAssistance)
                .WithMany(x => x.Transferences);

        }
    }
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۰/۲۱ ۱۸:۲۳

- مشکل کلاس کانفیگ فوق در این است که از یک طرف InverseProperty تعریف کردید، از طرف دیگر در حالت تنظیمات Fluent، این مورد رعایت نشده. مثلا DriverAssistance باید به TransferencesForAssistance (مطابق InverseProperty تعریف شده) مرتبط می‌شد و الی آخر (الان همگی به یک مورد مرتبط شدن).
- در کل نیازی به کلاس کانفیگ فوق ندارید. حذفش کنید. EF می‌تونه روابط one-to-many رو بدون کانفیگ خاصی تشخیص بده. علت وجود قسمت هفتم، اعمال یک سری تنظیمات اضافه‌تر است نسبت به تنظیمات پیش فرض. مثلا اگر از نام‌های پیش فرض خرسند نیستید، اینجا می‌تونید توسط Fluent API خیلی از این موارد رو سفارشی سازی کنید و تغییر بدید. البته شرطش هم این است که از ICollection برای معرفی موارد one-to-many استفاده کنید (که اینکار در کلاس Driver انجام شده، همچنین یک سر دیگر آن به صورت virtual در کلاس مقابل وجود دارد. به علاوه مطلب نحوه تعریف صحیح کلیدهای خارجی را هم اضافه کنید تا طراحی بهتری داشته باشید).

نویسنده: علیرضا پایدار
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۰/۲۱ ۲۱:۲۷

ممنون از پاسخ.
درست می‌فرمایید من میتونستم کلاس کانفیگ را حذف کنم اما میخواستم با کانفیگ تست کنم که نتونستم.
البته تنظیمات اضافه هم قراره وقتی این مشکل رفع شد اضافه نمایم مثل تنظیم حداکثر طول فیلد،یا عنوان مناسب برای کلید خارجی و NOT NULL از این جور تنظیمات که خودتون توی مطالب قبلی ارائه نمودید.
فرمودید:"- مشکل کلاس کانفیگ فوق در این است که از یک طرف InverseProperty تعریف کردید، از طرف دیگر در حالت تنظیمات Fluent، این مورد رعایت نشده. مثلا DriverAssistance باید به TransferencesForAssistance (مطابق InverseProperty تعریف شده) مرتبط می‌شد و الی آخر (الان همگی به یک مورد مرتبط شدن). "
منظور اینه به شکل زیر تبدیل بشه:

```
public class TransferenceConfig : EntityTypeConfiguration<Transference>
   {
       public TransferenceConfig()
       {
           // one-to-many
           this.HasRequired(x => x.Consumer)
               .WithMany(x => x.Transferences);

               // one-to-many
           this.HasRequired(x => x.TypesOfTanker)
               .WithMany(x => x.Transferences);

           // one-to-many
           this.HasRequired(x => x.Tanker)
               .WithMany(x => x.Transferences);

           // one-to-many
           this.HasRequired(x => x.Driver)
               .WithMany(x => x.Transferences);
 //-------------------------------------------------------------------------------------
           // one-to-many
           this.HasRequired(x => x.DriverAssistance)
               .WithMany(x => x.TransferencesForAssistance);
//-------------------------------------------------------------------------------------

       }
   }
```

بخشی که بین 2 تا خط نقطه چین قرار گرفته.بله؟
بجای اینکه از InverseProperty --> Attribute بشه آیا معادلی توی Fluent API داره؟

بازم ممنون

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۰/۲۱ ۲۱:۳۳

زمانیکه از Fluent API استفاده می‌کنید نیازی به ذکر Attributes ندارید؛ چون طرفین یک ارتباط و ریز مشخصات آن‌ها با کدنویسی دقیقا (و بدون هیچگونه قرارداد خاصی) مشخص می‌شوند. یک نمونه رو در مثال شما عنوان کردم، مثلا DriverAssistance از یک کلاس به TransferencesForAssistance کلاس دیگر مرتبط شده. به این ترتیب نیازی به ذکر ویژگی خاصی برای مشخص سازی مجدد آن نیست (چون دیگر جای حدس و گمان و پیش‌فرضی باقی نمی‌ماند. صریحا تنظیمات مشخص شده‌اند). برای سایر موارد هم باید به همین ترتیب عمل کنید.

نویسنده: مسعود
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۰۲ ۹:۲۱

سلام
مدیریت روابط n-n در کلاسهای Poco به چه صورت است؟ من یک برنامه tier-2 دارم و برای Entity هایم state گرفتم و سمت کلاینت وضعیت entityها رو مدیریت میکنم و سمت سرور اونا رو روی DBContext اعمال میکنم.
دو کلاس Role و Permission دارم که باهم رابطه n-n دارند؛ حال اگه یک Role چند Permission داشته باشه و بخوام یکی از اونا رو حذف کنم و یا آپدیت کنم بهم پیغام خطا میده(An error occurred while saving entities that do not expose foreign key properties for their relationships. The EntityEntries property will return null because a single e ...) و داخل inner exception هم مینویسه Violation of PRIMARY KEY constraint 'PK_dbo.SecurityRolePermission'. Cannot insert() duplicate key in object 'dbo.SecurityRolePermission'
یعنی در حالتهای آپدیت و حذف هم میخواد insert انجام بده (با ef profiler هم چک کردم)البته فکر کنم تا حدودی معلوم باشه چرا اینکار رو میکنه؛ چون مدیریتی روی state اون کلاس واسط(RolePermission) انجام نمیشه، ممکنه بگید چطوری این مشکل رفع میشه؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۰۲ ۱۳:۳۰

در مطلب « کار با کلیدهای اصلی و خارجی در EF Code first » توضیح دادم چرا و در چه صورتی رکورد تکراری تولید میشه.

نویسنده: سارا زرمهر
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۰۳ ۱۲:۱

سلام
توی کلاس Context ما کدام موجودیت‌ها در Dbset میگزاریم؟ در این جا چرا شما فقط AlimentaryHabits وCustomer رو توی Context گذاشتید؟

```
namespace EF_Sample35.DataLayer
{
 public class Sample35Context : DbContext
 {
 public DbSet<AlimentaryHabits> AlimentaryHabits { set; get; }
 public DbSet<Customer> Customers { set; get; }
 ...
 ...
 }
}
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۰۳ ۱۲:۱۷

- قرار دادن تمام کلاس‌های شرکت کننده در تشکیل جداول، حالت پیش فرض و معمول است. از این جهت که برای ثبت اطلاعات جداگانه در هر کدام نیاز به DbSet متناظر خواهد بود.
+ EF توانایی یافتن روابط و تشکیل جداول متناظر را بر اساس روابط بین کلاس‌ها، دارا است. اگر به تصویر اسکیمای حاصل دقت کنید این مساله مشهود است.
- در کل در این «مثال» ذکر دو مورد جهت برآوردن مقصود توضیحات داده شده کافی بوده.

نویسنده: حسین غلامی
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۱۹ ۱۷:۴۲

سلام؛
در SQL SERVER قسمتی داریم به نام INSERT And UPDATE Specification که دو گزینه‌ی Delete Rule و Update Rule برای ارتباطها وجود دارند.
در اینجا شما WillCascadeOnDelete رو بیان کردید ولی من هر چه دنبال متدی متناظر با Update Rule میگردم وجود نداره.
یه چیزی مثل : WillCascadeOnUpdate
آیا در EF ساپورت نمیشه؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۱۹ ۱۸:۱۷

خیر. ON UPDATE CASCADE عموما به معنای به روز رسانی primary key است که در جداول دیگر ارجاع دارد و از دیدگاه EF یک کلید اصلی، read only است.
به نظر من کار درستی انجام دادن. زمانیکه نیاز به به‌روز رسانی primary key دارید یعنی طراحی بانک اطلاعاتی شما یا نرمال نیست یا مشکل داره.
البته می‌تونید رویه ذخیره شده درست کنید برای اینکارها و دستی مسایل رو به زور اعمال کنید ولی به صورت پیش فرض خارج از سیستم Tracking آن که به صورت خودکار اطلاعات اشیاء مرتبط را به روز می‌کند، Cascade Update دیگری وجود ندارد.

نویسنده: مرتضی
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۲۱ ۱۸:۳۲

سلام

من هم با نظر شما در مورد بروز رسانی کلید اصلی موافقم.

اما واقعیت متفاوت تره.

من تو یه نرم افزار شماره پرسنلی که نوعش هم عدد صحیح بود کردم کلید اصلی.

بعد از 6 ماه متوجه شدن که شماره پرسنلی یکی از کارمندان رو اشتباه وارد کردن!

البته من از ef database first استفاده میکردم که اونجا هم مثل بقیه ormها اجازه update کردن کلید اصلی رو نمیده.

نویسنده: سعید

تاریخ: ۱۹:۴۹ ۱۳۹۱/۱۱/۲۱

همه این‌ها به طراحی بر می‌گرده. می‌تونستید شماره پرسنلی رو به صورت unique تعریف کنید و کلید اصلی رو یک فیلد auto increment، تا مشکل نداشته باشید. مثل آدرس ایمیل کاربران در یک بانک اطلاعاتی. این آدرس باید منحصربفرد باشه به ازای یک کاربر در سایت. یک کاربر باز هم می‌تونه از این نوع فیلدهای unique داشته باشه در یک جدول. مثل نام کاربر و یا مثل کد ملی.

نویسنده: مرتضی
تاریخ: ۲۰:۱۷ ۱۳۹۱/۱۱/۲۱

سعید جان میدونم که اینکار میشه- مطمئنا شماره ملیشون رو uniqe کردم!

ما برای انتخاب کلید اصلی دو حالت داریم -

1- استفاده از کلیدهای طبیعی مثل شماره پرسنلی

2- استفاده از کلیدهای جانشین مثل یک فیلد identity - این حالت موقعی استفاده میشه که کلید طبیعی نداشته باشیم

نویسنده: سعید
تاریخ: ۲۰:۲۸ ۱۳۹۱/۱۱/۲۱

زمانیکه شماره پرسنلی رو تبدیل به کلید اصلی می‌کنید یعنی تکرار داده در جداول مختلفی که به آن ارتباط پیدا می‌کنند و نیاز به آپدیت تمام جداول مرتبط با تغییر حتی یک نقطه در آن. به نظر شما این نوع دیتابیس نرمال شده است؟

نویسنده: مرتضی
تاریخ: ۲۱:۱۴ ۱۳۹۱/۱۱/۲۱

تکرار داده در جداول مختلفی که به آن ارتباط پیدا می‌کنند ??

تکرار چه داده ای؟

سعید جان مطمئنا کلید شما تو جداول برای رابطه استفاده میشه حالا چه طبیعی باشه چه جانشین.

با فرض اینکه با 10 جدول ارتباط داشته باشه با n تعداد رکورد . حالا 6 ماهی یک بار این اتفاق چه ایرادی داره؟

بگذریم . موفق باشید

نویسنده: سعید
تاریخ: ۲۲:۲۵ ۱۳۹۱/۱۱/۲۱

- تکرار داده‌ای که قرار هست ویرایش بشه. فرض کن که یک لینک از کارمند مورد نظر ایجاد شده با شماره پرسنلی که pk است. الان این لینک یاد داشت شده دیگه کار نمی‌کنه. این یک مثال ساده است. یا به روز رسانی تمام رکوردهای یک جدول با یک update که تریگر هم روش تعریف شده ممکنه مشکل ساز بشه یا اصلا کار نکنه.

- در ef هر موجودیت نیاز به یک کلید منحصربفرد داره برای شناسایی و از این کلید در سیستم ردیابی خودش استفاده می‌کنه. اگر این کلید قرار باشه تغییر کنه، ef نیاز داره تا یک وهله جدید رو خلق کنه و نمونه قبلی رو نابود. به این ترتیب عملکردش بهم می‌خوره و مجبور میشه رکورد جدید ثبت کنه بجای آپدیت قبلی. البته این کارها هم بدعتی نیست چون طراحی اون برای اساس

اصول domain driven design انجام شده.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۲۲ ۱۵:۱

اگر نیاز به یک مثال تکمیلی مشابه دیگر دارید که اکثر روابط در آن مطرح شده باشد به مطلب زیر مراجعه کنید:
Creating a More Complex Data Model for an ASP.NET MVC Application

نویسنده: مسعود2
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۲۲ ۱۵:۶

ممنون ولی متأسفانه اونجا هم این رابطه (1..0 - 1..0) رو نگفته.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۲۲ ۱۷:۱۹

- در مثال قسمت هفتم، رابطه مشتری با عادت‌های آن «one-to-zero- **or** -one» است. یک مشتری رو میشه تعریف کرد، صرفنظر از عادت‌های ویژه او؛ البته نه برعکس.
- در مثال سایت MVC ، رابطه دپارتمان و ادمین آن هم «one-to-zero-or-one» است. به این نحو هم تعریف شده

```
modelBuilder.Entity<Department>()
    .HasOptional(x => x.Administrator);
```

بدون اضافه کردن قسمت WithRequired و با داشتن یک Id نال پذیر در کلاس دپارتمان:

```
public int? InstructorID { get; set; }
```

اگر به تعاریف آن دقت کنید، کلاس Instructor رابطه‌ای با دپارتمان نداره اما رابطه دپارتمان با ادمین آن که از نوع Instructor است نال پذیر تعریف شده تا رابطه «یک به صفر یا یک» میسر شود.
- رابطه کلاس‌های Instructor و OfficeAssignment مثال سایت MVC مانند مثال قسمت هفتم فوق است و متد WithRequired رو ذکر کرده.

نویسنده: مسعود2
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۲۲ ۱۸:۳۱

یعنی میفرمایید من چه رابطه ای بین این دو کلاس تعریف کنم تا رابطه 1..0-1..0 داشته باشم؟

```
public class Order
    {
        public int OrderId { get; set; }
        public virtual Quotation Quotation { get; set; }
    }
    public class Quotation
    {
        public int QuotationId { get; set; }
        public virtual Order Order { get; set; }
    }
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۲۲ ۲۱:۴۴

با این تنظیمات

```
public class OrderMap : EntityTypeConfiguration<Order>
    {
        public OrderMap()
        {
            this.HasOptional(x => x.Quotation)
                .WithOptionalPrincipal()
                .Map(x => x.MapKey("OrderId"));
        }
    }

    public class QuotationMap : EntityTypeConfiguration<Quotation>
    {
        public QuotationMap()
        {
            this.HasOptional(x => x.Order)
                .WithOptionalPrincipal()
                .Map(x => x.MapKey("QuotationId"));
        }
    }
```

با این خروجی

نویسنده: مسعود2
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۲۳ ۲۲:۲۶

ممنون، جواب داد.

نویسنده: سعید یزدانی
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۲۷ ۱۹:۱۳

چرا برای مشخص کردن Principal، همیشه در کلاس maping جدولی که در رابطه Dependent است باید اقدام کنیم . ایا قانون تو کار خود ef است ؟

نویسنده: میهمان
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۳۰ ۱۷:۵۹

با سلام
اگر ما این چنین ساختار را داشته باشیم مانند مثال ذکر شده در این پست ، در مورد قسمت زیر

```
public CustomerConfig()
        {
            // many-to-many
            this.HasMany(p => p.Roles)
                .WithMany(t => t.Customers)
                .Map(mc =>
                   {
                       mc.ToTable("RolesJoinCustomers");
                       mc.MapLeftKey("RoleId");
                       mc.MapRightKey("CustomerId");
                   });
        }
}
```

با حذف یک Customer و یا Role ، رکوردهای مربوط به آن در جدول RolesJoinCustomers به صورت خود کار حذف می‌شود؟ اگر نه ، راه حل چیست ؟ چون من برای حذف رکورد ، با error برخورد میکنم
مورد دوم : اگر یک customer به عنوان مثال با تعدادی customer دیگر در ارتباط باشد(با تعدادی customer نه با یک customer) در این صورت چگونه باید پیاده سازی شود ؟ در صورت یک Customer ، رکوردهای مربوط به آن به صورت خود کار حذف می‌شود؟ اگر نه ، راه حل چیست ؟
با تشکر فراوان

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۰۴ ۹:۴۶

در مطلب « بررسی تفصیلی روابط many-to-many » بیشتر توضیح دادم.

نویسنده: نوید
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۰۷ ۱۰:۰

سلام؛ اگر ما جداولی داشته باشیم که ارتباط many-to-many داشته باشند مثل کالا و انبار و بخواهیم که یک اطلاعات اضافی ای در جدول واسط آنها ذخیره شود (مثلا تعداد کالاها در هر انبار) . در این شرایط باید جدول واسط را خودمان ایجاذ کنیم یا این کار را نیز میتوان توسط EF-Code First انجام داد.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۰۷ ۱۰:۲۲

- در مطلب « بررسی تفصیلی روابط many-to-many » توضیح داده شده.
- تعداد ستون‌های جدول واسط خارج از دسترس شما است و توسط EF مدیریت می‌شود.
- تعداد کالا در هر انبار را یا کوئری بگیرید که روش انجام کار در انتهای مطلب یاد شده با مثال عنوان شده یا اینکه یک فیلد محاسبه شده در جدول انبار ایجاد کنید و نه در جدول واسط.
تعریف این فیلد اضافی در جدول واسط بی‌معنا است؛ چون در این جدول، در هر سطر، رابطه بین یک کالا و یک انبار ذخیره می‌شود. بنابراین نگهداری تعداد کل کالاهای یک انبار خارج از مسئولیت یک ردیف این جدول واسط است.

نویسنده: dream
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۱۸ ۱۲:۳

با سلام؛
من یه مشکلی داشتم ، می‌خواستم بدونم برای اینکه بتونیم بین سه جدول ارتباط many-to-many داشته باشیم چه جوری باید پیاده سازی کنیم،
مثلا کلاس "دانشجو"و"درس" و استاد" که ID هر کدوم توی یه جدول واسط قرار بگیره مثل ارتباط Many-to-many بین دو جدول
با تشکر

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۱۸ ۱۲:۳۴

- نیازی به رابطه many-to-many در تمام حالات مثال شما نیست.
رابطه دانشجو و درس چند به چند است.
رابطه درس و استاد چند به چند است.
نیازی نیست بین استاد و دانشجو رابطه مستقیمی تعریف شود.
نیاز به جدول چهارمی وجود دارد به نام «واحدهای اخذ شده» که در اینجا ID یک درس و یک استاد و یک دانشجو ثبت می‌شود.
رابطه‌ها هم یک به چند است. یک دانشجو چند واحد اخذ شده می‌تواند داشته باشد. یک استاد چند واحد ارائه شده را می‌تواند اداره کند.

+ مراجعه کنید به بحث بررسی تفصیلی رابطه چند به چند و کامنت‌های آن و لینکی که در آن به راه حل خاصی اشاره شده که کار جدول واسط را شبیه سازی می‌کند با دو رابطه یک به چند.

نویسنده: محبوبه محمدی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۰ ۱۱:۸

سلام.ممنون از توضیحات خوبتون.
من یک رابطه **many-to-one** بین جداول **Project** و **ProjectRow** دارم که به این صورت map شده:

```
HasOptional ( c => c.Project ).WithMany (c => c.ProjectRowCollection).HasForeignKey(c =>
c.ProjectID).WillCascadeOnDelete();
```

حالا وقتی میخوام یک ProjectRow رو حذف کنم به این صورت عمل میکنم:

```
ProjectRowCollection.Remove(ProjectRowItem);
```

اما وقتی یک ردیف پروژه رو حذف میکنم به جای اینکه ردیف رو از جدول حذف کنه فقط کلید خارجی رو NULL میکنه مگر اینکه مستقیم از خود ProjectRow ردیف رو حذف کنم.مشکل از کجا میتونه باشه؟!
ممنون از اینکه وقت گذاشتید و خوندید.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۰ ۱۱:۳۷

- علت به Optional و Required بودن روابط بر می‌گردد. حالت Required یعنی فرزند، بدون والد نمی‌تواند وجود داشته باشد؛ برعکس حالت optional. بنابراین فقط در حالت Required حذف فرزندان در صورت حذف والد صورت خواهد گرفت.
- جزئیات بیشتر از زبان طراحان EF:
Deleting orphans with Entity Framework
+ طراحی پیش فرض است؛ مطابق مستندات MSDN:

```
If a foreign key on the dependent entity is nullable, Code First does not set cascade delete on the
relationship,
and when the principal is deleted the foreign key will be set to null.
```

نویسنده: محبوبه محمدی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۰ ۱۲:۱۶

خیلی ممنونم.

نویسنده: محبوبه محمدی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۰۴ ۱۴:۳۴

راستش هنوز این مشکل برای من حل نشده،اینطور که من فهمیدم برای حذف یه فرزند باید مستقیما خودش رو حذف کنیم،با استفاده از حذف کردنش از Collection مربوط به والدش نمیشه،درسته؟ببینید نمیخوام والد رو حذف کنم،میخام از طریق لیستی که از فرزندها توی والد هست یکی از فرزندها رو حذف کنم.آیا امکانش هست؟

```
Project.ProjectRowCollection.Remove(ProjectRowItem);
```

یعنی من مجبورم تو مثال بالا مستقیم ProjectRowItem رو حذف کنم با استفاده از دستور بالا نمیشه؟!

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۰۴ ۱۸:۴

- در هر حالتی، زمانیکه یک شیء کامل را به همراه Id تحت نظر سیستم ردیابی آن دارید (مثل ProjectRowItem)، ساده‌ترین راه حذف آن، ابتدا حذف آن از DbSet مرتبط، مانند ctx.ProjectRowItems.Remove و بعد فراخوانی SaveChanges است (جهت اعمال نهایی تغییرات به بانک اطلاعاتی).
- این شیء اگر تحت نظر سیستم ردیابی نباشد، فراخوانی متد Remove اثری نخواهد داشت. اطلاعات بیشتر : ^ و ^
- زمانیکه فقط یک شیء تحت ردیابی را از یک لیست حذف می‌کنید، این مورد فقط به معنای null کردن ID آن است؛ چون فرمان اصلی حذف خود شیء صادر نشده است. فقط دیگر علاقمند نیستید که این رابطه برقرار باشد.

نویسنده: سارا محمدی
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۰۱ ۱۰:۲

ممنون از مطلب خوبتان
من رابطه مشتری و آدرس را متوجه نشدم یعنی هر آدرس میتواند برای چند مشتری باشد و آیا کلید جدول آدرس کلید خارجی هم هست اگه ممکنه بیشتر توضیح بدید ممنون

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۰۱ ۱۰:۹

قسمت «تنظیمات روابط many-to-one» و تصویر ساختار ذیل عبارت «که نهایتا منجر به تولید چنین ساختاری در بانک اطلاعاتی می‌گردد » را مطالعه کنید.

نویسنده: حمید حسین وند
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۲۴ ۱۶:۴۹

نتونستم از روابط استفاده کنم. (یک به چند)

```
using System;
using System.Collections.Generic;
using System.Data.Entity.ModelConfiguration;
using System.Linq;
using System.Text;

namespace DomainClasses.EntityConfiguration
{
    public class UserConfig : EntityTypeConfiguration<User>
    {
        public UserConfig()
        {
            HasRequired(x=>x.Username).WithMany(x=>x.

        }
    }
}
```

Aggregate<>
All<>
Any<>
AsEnumerable<>
AsParallel
AsParallel<>
AsQueryable
AsQueryable<>
Average<>

علت اینکه میخوام از رابطه one to more استفاده کنم اینه که چندین جدول دیگه دارم که همه شون مرتبط به جدول User هستند.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۲۴ ۱۷:۲

- در قسمت HasRequired که Username نباید تعریف شود. در اینجا یک سر دیگر رابطه باید معرفی گردد. همان روابط و کلاس‌هایی که به صورت virtual در کدها آمده.

- در متن ذکر کردم «همین میزان تنظیم کفایت می‌کند و نیازی به استفاده از Fluent API برای معرفی روابط نیست.»

برای بسیاری از تنظیمات EF Code first، اگر پیش فرض‌های آن‌را رعایت کنید، نیازی به هیچگونه تنظیم اضافه‌تری ندارید. مثلا برای رابطه one-to-many فقط کافی است در دو سر رابطه (نه فقط یک سر آن)، تنظیمات زیر را داشته باشید:

```
// یک سایت که چندین بلاگ دارد
public class Site
{
    public int Id { get; set; }
    public string Name { get; set; }

    public virtual ICollection<Blog> Blogs { set; get; }
}

public class Blog
{
    public int Id { get; set; }
    public string Name { set; get; }

    [ForeignKey("SiteId")]
    public virtual Site Site { get; set; }
    public int SiteId { set; get; }
```

```
}
```

همین مقدار کافی است و پیش فرض‌ها را پوشش می‌دهد. تنظیمات Fluent برای زمانی است که می‌خواهید پیش‌فرض‌ها را بازنویسی کنید. مثلا نام جدول خودکار تشکیل شده توسط آن مدنظر شما نیست. یا حالت بسیار خاصی از روابط مانند مدل‌های خودارجاع دهنده باید تشکیل شود و در این حالت فقط حالت Fluent است که پاسخگوی یک چنین سناریوهایی است.

نویسنده: حمید حسین وند
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۲۴ ۱۷:۳۳

بله شما درست می‌فرمایید اما اگه بخوام وقتی رکوردی از جدول User حذف میشه رکوردهای مربوط به این یوزر در جداول دیگه (حدود 5 جدول) حذف بشه باید از WillCascadeOnDelete استفاده کنم.
می‌تونم به صورت زیر استفاده کنم اما میخوام ببینم چرا نمی‌تونم به صورت یک به چند استفاده کنم.

```
HasMany(x => x.Ads).WithRequired(x => x.User).WillCascadeOnDelete();
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۲۴ ۱۷:۴۵

- در قسمت HasRequired که Username نباید تعریف شود. در اینجا یک سر دیگر رابطه باید معرفی گردد. همان روابط و کلاس‌هایی که به صورت virtual در کدها آمده. HasRequired با IsRequired متفاوت است.
+ حذف آبشاری به صورت پیش فرض فعال است (برای مواردی که کلید خارجی نال پذیر نیست). نیازی به فعال سازی دستی آن نیست.

نویسنده: حمید حسین وند
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۲۵ ۱۰:۷

سلام؛ کد زیر رو نوشتم طبق اون چیزی که توی این لینک که داده بودید اما وقتی حذف انجام میدم فقط کلیدهای خارجی رو نال میکنه و خود رکورد رو از جدول اصلی حذف میکنه.

```
modelBuilder.Conventions.Remove<OneToManyCascadeDeleteConvention>();
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۲۵ ۱۰:۳۹

- کدهایی که در ماخذ رسمی ذکر شدند ، برای حذف پیش فرض‌های EF هست. به صورت پیش فرض OneToManyCascadeDeleteConvention وجود دارد. اگر بخواهید در همه جا آن‌را حذف کنید، modelBuilder.Conventions.Remove را بر روی آن فراخوانی کنید. اگر نیاز است فقط در یک رابطه‌ی خاص این مورد حذف شود از متد WillCascadeOnDelete با پارامتر false استفاده کنید.
- همچنین مطابق این ماخذ: اگر کلید خارجی مدنظر نال پذیر باشد (مانند نوع‌های nullable صریح و یا string و امثال آن)، حذف آبشاری را اعمال نمی‌کند. فقط یک سر رابطه را نال کرده و آن‌را حذف می‌کند.

```
If a foreign key on the dependent entity
```

is nullable

```
, Code First does
not set cascade delete on the relationship, and when the principal is
deleted the foreign key will be set to null
```

```
If a foreign key on the dependent entity
```

is not nullable

```
, then Code First sets cascade delete on the relationship
```

نویسنده: جواد
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۰۵ ۱۰:۳۶

سلام؛ من یک جدول دارم که در اون کتاب‌های امانت گرفته شده را ثبت می‌کنم.یعنی این که در اون کلید خارجی کتاب و همچنین کلید خارجی اون عضو وجود دارد.حالا وقتی که می‌خواهم یک رکورد را از این جدول حذف بکنم به ارور زیر بر می‌خورم.
.The object cannot be deleted because it was not found in the ObjectStateManager

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۰۵ ۱۱:۳۲

یعنی سیستم tracking اطلاعی از وجود شیء شما ندارد (^ و ^).

نویسنده: علی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۷/۱۹ ۰:۴

سلام؛ من دوتا مدل دارم که ارتباط یک به یک دارن . یک کلاس ImageGallery و یک کلاس Attachment که تمامی فایل هامو تو دیتابیس قرار میدم . اینجا هم این کلاس نگه دارنده تصویر ImageGallery من هست. میخوام وقتی حذف میشه به صورت ImageGallery خودکار تصویرش هم حذف شه.
این کد fluent Api من هست

```
modelBuilder.Entity<ImageGallery>().HasOptional(T =>
T.Pic).WithOptionalPrincipal().WillCascadeOnDelete(true);
```

جالب اینجاست که وقتی دستی از تو دیتابیس رکورد ImageGallery حذف میشه تصویرش هم حذف میشه ولی با EF توی کنترلر که حذف میکنم عکسه حذف نمیشه. اینم کد سمت کنترلر :

```
db.ImageGalleries.Remove(db.ImageGalleries.Find(imageGallery_ID));
db.SaveChanges();
```

ممنون میشم اگه راهنمایی بفرمایید

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۷/۱۹ ۰:۵۷

کمی بالاتر توضیح دادم « ... طراحی پیش فرض است ... »

نویسنده: علیرضا م
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۷/۲۷ ۸:۴۲

سلام؛ فرض کنیم چند جدول داشته باشیم (Principal) که هر کدام از آنها بتوانند با tblAddress ارتباط 1 / 0..1 داشته باشند. در برنامه قصد داریم با بررسی tblAddress تشخیص دهیم که کدام جدول به جدول فوق لینک شده است. EF توانایی اجرای چنین ساختاری را دارد؟ چندین بار سعی در اجرای چنین ساختاری کردم اما خطا اعلام میکند که یک سر رابطه باید * باشد.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۷/۲۷ ۱۶:۴۲

one-to-zero- **or** -one را در صفحه‌ی جاری جستجو کنید.

نویسنده: علیرضا م
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۷/۲۹ ۱۰:۲۶

سلام
شاید من سوالم را بد مطرح کرده باشم
اگر رابطه یک به (یک یا صفر) باشد جدولی که (یک یا صفر) است کلید اصلی‌اش را از جدول دیگر رابطه میگیرد.
حال اگر چند جدول با یک جدول رابطه یک به (یک یا صفر) داشته باشند، جدولی که کلید اصلی آن Identity نیست ، کلید یکتای آن و کلید خارجی آن چطور تعریف میشود؟

مدل مد نظر را در اینجا قرار دادم.
با تشکر

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۷/۲۹ ۱۱:۳۶

اگر توضیحات one-to-one association with shared primary key در متن فوق کافی نبوده، یک مثال کامل آن‌را در اینجا مطالعه کنید: « Associations in EF Code First CTP5: Part 2 – Shared Primary Key Associations »

نویسنده: حمیدرضا کبیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۹/۱۰ ۱۸:۵

زمانی که از EF Database first استفاده میکنم ، جدولی مثل RolesJoinCustomers در مثال بالا جزء جداول قرار نمیگیرد ! چطور میتوانم از طریق database first به این جدول دستیابی پیدا کنم و ردیفی را اضافه کنم یا با جداول دیگه عمل join را انجام دهم ؟ لطفا راهنمایی کنید

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۹/۱۰ ۱۸:۳۵

در حالت Code first هم دسترسی مستقیمی به این جدول وجود ندارد. باید از خواص راهبری (navigation properties) برای افزودن ردیف‌ها و یا کار با ارتباطات مختلف استفاده کرد. اطلاعات بیشتر: « بررسی تفصیلی روابط many-to-many »

نویسنده: محمد محمدی
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۱/۲۵ ۱۵:۱۱

سلام؛ فرض کنید دو تا جدول داریم که ارتباط یک به چند یا چند به چند داریم. باید درون کدام یک از فایل‌های کانفیگ تنظیمات کلیدهای dependent,principal رو که با Fluent API می‌نویسیم قرار داد؟ آیا اصلا مهم است یا فرقی نداره تو هر کدوم از کلاس‌ها باشه؟

عنوان: EF Code First #8
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۱ ۱۳:۴۷:۰۰
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework

ادامه بحث بررسی جزئیات نحوه نگاشت کلاس‌ها به جداول، توسط EF Code first

استفاده از Viewهای SQL Server در EF Code first

از Viewها عموما همانند یک جدول فقط خواندنی استفاده می‌شود. بنابراین نحوه نگاشت اطلاعات یک کلاس به یک View دقیقا همانند نحوه نگاشت اطلاعات یک کلاس به یک جدول است و تمام نکاتی که تا کنون بررسی شدند، در اینجا نیز صادق است. اما ...
الف) بر اساس تنظیمات توکار EF Code first، نام مفرد کلاس‌ها، حین نگاشت به جداول، تبدیل به اسم جمع می‌شوند. بنابراین اگر View ما در سمت بانک اطلاعاتی چنین تعریفی دارد:

```
Create VIEW EmployeesView
AS
SELECT id,
       FirstName
FROM   Employees
```

در سمت کدهای برنامه نیاز است به این شکل تعریف شود:

```
using System.ComponentModel.DataAnnotations;

namespace EF_Sample04.Models
{
    [Table("EmployeesView")]
    public class EmployeesView
    {
        public int Id { set; get; }
        public string FirstName { set; get; }
    }
}
```

در اینجا به کمک ویژگی Table، نام دقیق این View را در بانک اطلاعاتی مشخص کرده‌ایم. به این ترتیب تنظیمات توکار EF بازنویسی خواهد شد و دیگر به دنبال EmployeesViews نخواهد گشت؛ یا جدول متناظر با آن‌را به صورت خودکار ایجاد نخواهد کرد.
ب) View شما نیاز است دارای یک فیلد Primary key نیز باشد.
ج) اگر از مهاجرت خودکار توسط MigrateDatabaseToLatestVersion استفاده کنیم، پیغام خطای زیر را دریافت خواهیم کرد:

```
There is already an object named 'EmployeesView' in the database.
```

علت این است که هنوز جدول dbo.__MigrationHistory از وجود آن مطلع نشده است، زیرا یک View، خارج از برنامه و در سمت بانک اطلاعاتی اضافه می‌شود.
برای حل این مشکل می‌توان همانطور که در قسمت‌های قبل نیز عنوان شد، EF را طوری تنظیم کرد تا کاری با بانک اطلاعاتی نداشته باشد:

```
Database.SetInitializer<Sample04Context>(null);
```

به این ترتیب EmployeesView در همین لحظه قابل استفاده است.
و یا به حالت امن مهاجرت دستی سوئیچ کنید:

```
Add-Migration Init -IgnoreChanges
Update-Database
```

پارامتر IgnoreChanges سبب می‌شود تا متدهای Up و Down کلاس مهاجرت تولید شده، خالی باشد. یعنی زمانیکه دستور Update-Database انجام می‌شود، نه Viewایی دراپ خواهد شد و نه جدول اضافه‌ای ایجاد می‌گردد. فقط جدول dbo.__MigrationHistory به روز می‌شود که هدف اصلی ما نیز همین است.
همچنین در این حالت کنترل کاملی بر روی کلاس‌های Up و Down وجود دارد. می‌توان CreateTable اضافی را به سادگی از این کلاس‌ها حذف کرد.

ضمن اینکه باید دقت داشت یکی از اهداف کار با ORMs، فراهم شدن امکان استفاده از بانک‌های اطلاعاتی مختلف، بدون اعمال تغییری در کدهای برنامه می‌باشد (فقط تغییر کانکشن استرینگ، به علاوه تعیین Provider جدید، باید جهت این مهاجرت کفایت کند). بنابراین اگر از View استفاده می‌کنید، این برنامه به SQL Server گره خواهد خورد و دیگر از سایر بانک‌های اطلاعاتی که از این مفهوم پشتیبانی نمی‌کنند، نمی‌توان به سادگی استفاده کرد.

استفاده از فیلدهای XML اس کیوال سرور

در حال حاضر پشتیبانی توکاری توسط EF Code first از فیلدهای ویژه XML اس کیوال سرور وجود ندارد؛ اما استفاده از آن‌ها با رعایت چند نکته ساده، به نحو زیر است:

```
using System.ComponentModel.DataAnnotations;
using System.Xml.Linq;

namespace EF_Sample04.Models
{
    public class MyXMLTable
    {
        public int Id { get; set; }

        [Column(TypeName = "xml")]
        public string XmlValue { get; set; }

        [NotMapped]
        public XElement XmlValueWrapper
        {
            get { return XElement.Parse(XmlValue); }
            set { XmlValue = value.ToString(); }
        }
    }
}
```

در اینجا توسط TypeName ویژگی Column، نوع توکار xml مشخص شده است. این فیلد در طرف کدهای کلاس‌های برنامه، به صورت string تعریف می‌شود. سپس اگر نیاز بود به این خاصیت توسط LINQ to XML دسترسی یافت، می‌توان یک فیلد محاسباتی را همانند خاصیت XmlValueWrapper فوق تعریف کرد. نکته دیگری را که باید به آن دقت داشت، استفاده از ویژگی NotMapped

می‌باشد، تا EF سعی نکند خاصیتی از نوع XElement را (یک CLR Property) به بانک اطلاعاتی نگاشت کند.

و همچنین اگر علاقمند هستید که این قابلیت به صورت توکار اضافه شود، می‌توانید اینجا رای دهید !

نحوه تعریف Composite keys در EF Code first

کلاس نوع فعالیت زیر را درنظر بگیرید:

```
namespace EF_Sample04.Models
{
    public class ActivityType
    {
        public int UserId { set; get; }
        public int ActivityID { get; set; }
    }
}
```

در جدول متناظر با این کلاس، نباید دو رکورد تکراری حاوی شماره کاربری و شماره فعالیت یکسانی باهم وجود داشته باشند. بنابراین بهتر است بر روی این دو فیلد، یک کلید ترکیبی تعریف کرد:

```
using System.Data.Entity.ModelConfiguration;
using EF_Sample04.Models;

namespace EF_Sample04.Mappings
{
    public class ActivityTypeConfig : EntityTypeConfiguration<ActivityType>
    {
        public ActivityTypeConfig()
        {
            this.HasKey(x => new { x.ActivityID, x.UserId });
        }
    }
}
```

در اینجا نحوه معرفی بیش از یک کلید را در متد HasKey ملاحظه می‌کنید.

یک نکته:

اینبار اگر سعی کنیم مثلا از متد db.ActivityTypes.Find با یک پارامتر استفاده کنیم، پیغام خطای «The number of primary key values passed must match number of primary key values defined on the entity» را دریافت خواهیم کرد. برای رفع آن باید هر دو کلید، در این متد قید شوند:

```
var activity1 = db.ActivityTypes.Find(4, 1);
```

ترتیب آن‌ها هم بر اساس ترتیبی که در کلاس ActivityTypeConfig، ذکر شده است، مشخص می‌گردد. بنابراین در این مثال، اولین پارامتر متد Find، به ActivityID اشاره می‌کند و دومین پارامتر به UserId.

بررسی نحوه تعریف نگاشت جداول خود ارجاع دهنده (Self Referencing Entity)

سناریوهای کاربردی بسیاری را جهت جداول خود ارجاع دهنده می‌توان متصور شد و عموما تمام آن‌ها برای مدل سازی اطلاعات

چند سطحی کاربرد دارند. برای مثال یک کارمند را درنظر بگیرید. مدیر این شخص هم یک کارمند است. مسئول این مدیر هم یک کارمند است و الی آخر. نمونه دیگر آن، طراحی منوهای چند سطحی هستند و یا یک مشتری را درنظر بگیرید. مشتری دیگری که توسط این مشتری معرفی شده است نیز یک مشتری است. این مشتری نیز می‌تواند یک مشتری دیگر را به شما معرفی کند و این سلسله مراتب به همین ترتیب می‌تواند ادامه پیدا کند.
در طراحی بانک‌های اطلاعاتی، برای ایجاد یک چنین جداولی، یک کلید خارجی را که به کلید اصلی همان جدول اشاره می‌کند، ایجاد خواهند کرد؛ اما در EF Code first چطور؟

```
using System.Collections.Generic;

namespace EF_Sample04.Models
{
    public class Employee
    {
        public int Id { set; get; }
        public string FirstName { get; set; }
        public string LastName { get; set; }

        //public int? ManagerID { get; set; }
        public virtual Employee Manager { get; set; }
    }
}
```

در این کلاس، خاصیت Manager دارای ارجاعی است به همان کلاس؛ یعنی یک کارمند می‌تواند مسئول کارمند دیگری باشد. برای تعریف نگاشت این کلاس به بانک اطلاعاتی می‌توان از روش زیر استفاده کرد:

```
using System.Data.Entity.ModelConfiguration;
using EF_Sample04.Models;

namespace EF_Sample04.Mappings
{
    public class EmployeeConfig : EntityTypeConfiguration<Employee>
    {
        public EmployeeConfig()
        {
            this.HasOptional(x => x.Manager)
                .WithMany()
                //.HasForeignKey(x => x.ManagerID)
                .WillCascadeOnDelete(false);
        }
    }
}
```

با توجه به اینکه یک کارمند می‌تواند مسئولی نداشته باشد (خودش مدیر ارشد است)، به کمک متد HasOptional مشخص کرده‌ایم که فیلد Manager_Id را که می‌خواهی به این کلاس اضافه کنی باید نال پذیر باشد. توسط متد WithMany طرف دیگر رابطه مشخص شده است.
اگر نیاز بود فیلد Manager_Id اضافه شده نام دیگری داشته باشد، یک خاصیت nullable مانند ManagerID را که در کلاس Employee مشاهده می‌کنید، اضافه نمائید. سپس در طرف تعاریف نگاشت‌ها به کمک متد HasForeignKey، باید صریحا عنوان کرد که این خاصیت، همان کلید خارجی است. از این نکته در سایر حالات تعاریف نگاشت‌ها نیز می‌توان استفاده کرد، خصوصا اگر از یک بانک اطلاعاتی موجود قرار است استفاده شود و از نام‌های دیگری بجز نام‌های پیش فرض EF استفاده کرده است.

مثال‌های این سری رو از این آدرس هم می‌تونید دریافت کنید: (^)

نظرات خوانندگان

نویسنده: Dsictco
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۱ ۲۰:۰۹:۱۷

سلام
با تشکر از آموزش های مفید شما
آیا امکان Bind کردن گرید به EF وجود دارد؟منظورم مثل ADO.NET. اونجا راحت می تونیم هر فیلدی که میخواهیم به هر ستونی Bind کنیم، این کار رو با EF هم میشه انجام داد؟یا باید کدنویسی کنیم؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۱ ۲۲:۵۰:۴۹

این مورد به توانایی‌های LINQ شما بر می‌گردد. در اینجا کوئری‌ها رو باید با LINQ نوشت و سپس مباحث Projection و امثال آن برای تهیه لیست مورد نظر جهت Bind به گریدها می‌تونه مدنظر باشه.
یک قسمت رو به مروری سریع به کوئری نوشتن در EF اختصاص خواهم داد.

نویسنده: مهمان
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۲۲ ۹:۴۷

سلام در قسمت Self Referencing Entity اگر بخواهیم کلید خارجی نام دیگری داشته باشد طبق گفته شما که عمل کردم خطای Sequence contains no elements را میدهد.

```
using System.Collections.Generic;

namespace EF_Sample04.Models
{
    public class Employee
    {
        public int Id { set; get; }
        public string FirstName { get; set; }
        public string LastName { get; set; }

        public int? ManagerID { get; set; }
        public virtual Employee Manager { get; set; }
    }
}
```

```
using EF_Sample04.Models;
using System.Data.Entity.ModelConfiguration;
namespace EF_Sample04.Mappings
{
    public class EmployeeConfig : EntityTypeConfiguration<Employee>
    {
        public EmployeeConfig()
        {
            this.HasOptional(x => x.Manager)
                .WithMany()
                .HasForeignKey(x => x.ManagerID)
                .WillCascadeOnDelete(false);
        }
    }
}
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۲۲ ۱۰:۴۰

مدل مشکلی نداره (تست شده). اطلاعات بیشتر: « استثنای Sequence contains no elements در حین استفاده از LINQ »
ضمن اینکه مطلب فوق در اینجا کامل شده:
« مباحث تکمیلی مدل‌های خود ارجاع دهنده در EF Code first »

نویسنده: Programer
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۲۲ ۱۱:۴۰

علت خطای این قسمت به علت کد زیر بود

```
public ActionResult Index()
{
            NewsContext db = new NewsContext();
            var Query = db.Employee.ToList()
            return View(Query);
}
```

که با تغییر کد به شکل زیر حل شد

```
public ActionResult Index(){
            NewsContext db = new NewsContext();
            var Query = db.Employee.ToList().Where(x=>x.ManagerID==null).ToList();
            return View(Query);
}
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۲۲ ۱۲:۲۴

چقدر خوب که این مطلب رو تکمیل کردید (هرچند View متناظر در اینجا هم باید ذکر می‌شد).
همچنین چقدر خوب می‌شد زمانیکه سؤال اصلی رو اینجا پرسیدید، موارد فوق رو هم ذکر می‌کردید. چون افراد نمی‌تونند از راه دور کار شما را مشاهده یا دیباگ کنند یا دقیقا بدانند که چه کدی را نوشته‌اید که این خطا را داده. به همین جهت سعی می‌کنند حدس بزنند که در مرحله آخر و پس از نگاشت‌ها، چکار کرده‌اید که خطای فوق حاصل شده.

مطلب خوبی در این زمینه: « نحوه صحیح گزارش دادن یک باگ »

نویسنده: Programer
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۲۲ ۱۲:۳۷

مرسی از راهنماییتون

نویسنده: رضا بزرگی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۴ ۱۸:۱۴

میشه در مورد این کوئری بیشتر توضیح بدین؟

```
db.Employee.ToList().Where(x=>x.ManagerID==null).ToList();
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۴ ۱۹:۱

در این مطلب « مباحث تکمیلی مدل‌های خود ارجاع دهنده در EF Code first » بحث شده

نویسنده: احمدعلی شفیعی
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۱/۲۷ ۱۸:۵۱

سلام. توی مدل‌های خود ارجاع دهنده، چجوری می‌شه Mapping رو طوری تنظیم کرد که در صورت پاک شدن یک عنصر، عناصر زیرمجموعه‌ی اون هم پاک بشن؟

نویسنده: وحید نصیری

تاریخ: ۱۳۹۳/۱۱/۲۷ ۱۸:۵۸

در نظرات بحث « مباحث تکمیلی مدل‌های خود ارجاع دهنده در EF Code first » به این موضوع پرداخته شده.

عنوان: EF Code First #9
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۲ ۱۳:۴۷:۰۰
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework

تنظیمات ارث بری کلاس‌ها در EF Code first

بانک‌های اطلاعاتی مبتنی بر SQL، تنها روابطی از نوع «has a» یا «دارای» را پشتیبانی می‌کنند؛ اما در دنیای شیءگرا روابطی مانند «is a» یا «هست» نیز قابل تعریف هستند. برای توضیحات بیشتر به مدل‌های زیر دقت نمائید:

```
using System;

namespace EF_Sample05.DomainClasses.Models
{
    public abstract class Person
    {
        public int Id { get; set; }
        public string FirstName { get; set; }
        public string LastName { get; set; }
        public DateTime DateOfBirth { get; set; }
    }
}
```

```
namespace EF_Sample05.DomainClasses.Models
{
    public class Coach : Person
    {
        public string TeamName { set; get; }
    }
}
```

```
namespace EF_Sample05.DomainClasses.Models
{
    public class Player : Person
    {
        public int Number { get; set; }
        public string Description { get; set; }
    }
}
```

در این مدل‌ها که بر اساس ارث بری از کلاس شخص، تهیه شده‌اند؛ بازیکن، یک شخص است. مربی نیز یک شخص است؛ و به این ترتیب خوانده می‌شوند:

```
Coach "is a" Person
Player "is a" Person
```

در EF Code first سه روش جهت کار با این نوع کلاس‌ها و کلا ارث بری وجود دارد که در ادامه به آن‌ها خواهیم پرداخت:

الف) Table per Hierarchy یا TPH

همانطور که از نام آن نیز پیدا است، کل سلسله مراتبی را که توسط ارث بری تعریف شده است، تبدیل به یک جدول در بانک اطلاعاتی می‌کند. این حالت، شیوه برخورد پیش فرض EF Code first با ارث بری کلاس‌ها است و نیاز به هیچگونه تنظیم خاصی ندارد.
برای آزمایش این مساله، کلاس Context را به نحو زیر تعریف نمائید و سپس اجازه دهید تا EF بانک اطلاعاتی معادل آن‌را تولید کند:

```
using System.Data.Entity;
using EF_Sample05.DomainClasses.Models;

namespace EF_Sample05.DataLayer.Context
{
    public class Sample05Context : DbContext
    {
        public DbSet<Person> People { set; get; }
    }
}
```

ساختار جدول تولید شده آن همانند تصویر زیر است:

People

	Column Name	Data Type	Allow Nulls
🔑	Id	int	☐
	FirstName	nvarchar(MAX)	☑
	LastName	nvarchar(MAX)	☑
	DateOfBirth	datetime	☐
	Number	int	☑
	Description	nvarchar(MAX)	☑
	TeamName	nvarchar(MAX)	☑
▶	Discriminator	nvarchar(128)	☐
			☐

همانطور که ملاحظه می‌کنید، تمام کلاس‌های مشتق شده از کلاس شخص را تبدیل به یک جدول کرده است؛ به علاوه یک فیلد جدید را هم به نام Discriminator به این جدول اضافه نموده است. برای درک بهتر عملکرد این فیلد، چند رکورد را توسط برنامه به بانک اطلاعاتی اضافه می‌کنیم. حاصل آن به شکل زیر خواهد بود:

Results | Messages

	Id	FirstName	LastName	DateOfBirth	Number	Description	TeamName	Discriminator
1	1	Coach F1	Coach L1	1962-05-11 10:59:25.853	NULL	NULL	Team A	Coach
2	2	Coach F2	Coach L2	1962-05-11 10:59:29.883	NULL	NULL	Team B	Coach
3	3	Coach F1	Coach L1	1962-05-11 10:59:29.883	1	...	NULL	Player

از فیلد Discriminator جهت ثبت نام کلاس‌های متناظر با هر رکورد، استفاده شده است. به این ترتیب EF حین کار با اشیاء دقیقا می‌داند که چگونه باید خواص متناظر با کلاس‌های مختلف را مقدار دهی کند.
به علاوه اگر به ساختار جدول تهیه شده دقت کنید، مشخص است که در حالت TPH، نیاز است فیلدهای متناظر با کلاس‌های مشتق شده از کلاس پایه، همگی null پذیر باشند. برای نمونه فیلد Number که از نوع int تعریف شده، در سمت بانک اطلاعاتی نال پذیر تعریف شده است.
و برای کوئری نوشتن در این حالت می‌توان از متد الحاقی OfType جهت فیلتر کردن اطلاعات بر اساس کلاسی خاص، کمک گرفت:

```
db.People.OfType<Coach>().FirstOrDefault(x => x.LastName == "Coach L1")
```

سفارشی سازی نحوه نگاشت TPH

همانطور که عنوان شد، TPH نیاز به تنظیمات خاصی ندارد و حالت پیش فرض است؛ اما برای مثال می‌توان بر روی مقادیر و نوع ستون Discriminator تولیدی، کنترل داشت. برای این منظور باید از Fluent API به نحو زیر استفاده کرد:

```
using System.Data.Entity.ModelConfiguration;
using EF_Sample05.DomainClasses.Models;

namespace EF_Sample05.DataLayer.Mappings
{
    public class CoachConfig : EntityTypeConfiguration<Coach>
    {
        public CoachConfig()
        {
            // For TPH
            this.Map(m => m.Requires(discriminator: "PersonType").HasValue(1));
        }
    }
}
```

```
using System.Data.Entity.ModelConfiguration;
using EF_Sample05.DomainClasses.Models;

namespace EF_Sample05.DataLayer.Mappings
{
    public class PlayerConfig : EntityTypeConfiguration<Player>
    {
        public PlayerConfig()
        {
            // For TPH
            this.Map(m => m.Requires(discriminator: "PersonType").HasValue(2));
        }
    }
}
```

در اینجا توسط متد Map، نام فیلد discriminator به PersonType تغییر کرده. همچنین چون مقدار پیش فرض تعیین شده توسط متد HasValue عددی است، نوع این فیلد در سمت بانک اطلاعاتی به int null تغییر می‌کند.

ب) Table per Type یا TPT

در حالت TPT، به ازای هر کلاس موجود در سلسله مراتب تعیین شده، یک جدول در سمت بانک اطلاعاتی تشکیل می‌گردد. در جداول متناظر با Sub classes، تنها همان فیلدهایی وجود خواهند داشت که در کلاس‌های هم نام وجود دارد و فیلدهای کلاس پایه در آن‌ها ذکر نخواهد گردید. همچنین این جداول دارای یک Primary key نیز خواهند بود (که دقیقا همان کلید اصلی جدول پایه است که به آن Shared primary key هم گفته می‌شود). این کلید اصلی، به عنوان کلید خارجی اشاره کننده به کلاس یا جدول پایه نیز تنظیم می‌گردد:

برای تنظیم این نوع ارث بری، تنها کافی است ویژگی Table را بر روی Sub classes قرار داد:

```
using System.ComponentModel.DataAnnotations;

namespace EF_Sample05.DomainClasses.Models
{
    [Table("Coaches")]
    public class Coach : Person
    {
        public string TeamName { set; get; }
    }
}
```

```
using System.ComponentModel.DataAnnotations;

namespace EF_Sample05.DomainClasses.Models
{
    [Table("Players")]
    public class Player : Person
    {
        public int Number { get; set; }
        public string Description { get; set; }
    }
}
```

یا اگر حالت Fluent API را ترجیح می‌دهید، همانطور که در قسمت‌های قبل نیز ذکر شد، معادل ویژگی Table در اینجا، متد ToTable است.

ج) Table per Concrete type یا TPC

در تعاریف ارث بری که تاکنون بررسی کردیم، مرسوم است کلاس پایه را از نوع abstract تعریف کنند. به این ترتیب هدف اصلی،

Sub classes تعریف شده خواهند بود؛ چون نمی‌توان مستقیما وهله‌ای را از کلاس abstract تعریف شده ایجاد کرد.
در حالت TPC، به ازای هر sub class غیر abstract، یک جدول ایجاد می‌شود. هر جدول نیز حاوی فیلدهای کلاس پایه می‌باشد (برخلاف حالت TPT که جداول متناظر با کلاس‌های مشتق شده، تنها حاوی همان خواص و فیلدهای کلاس‌های متناظر بودند و نه بیشتر). به این ترتیب عملا جداول تشکیل شده در بانک اطلاعاتی، از وجود ارث بری در سمت کدهای ما بی‌خبر خواهند بود.

Coaches

Column Name	Data Type	Allow Nulls
Id	int	☐
FirstName	nvarchar(MAX)	☑
LastName	nvarchar(MAX)	☑
DateOfBirth	datetime	☐
TeamName	nvarchar(MAX)	☑
		☐

Players

Column Name	Data Type	Allow Nulls
Id	int	☐
FirstName	nvarchar(MAX)	☑
LastName	nvarchar(MAX)	☑
DateOfBirth	datetime	☐
Number	int	☐
Description	nvarchar(MAX)	☑
		☐

برای پیاده سازی TPC نیاز است از Fluent API استفاده شود:

```
using System.ComponentModel.DataAnnotations;
using System.Data.Entity.ModelConfiguration;
using EF_Sample05.DomainClasses.Models;

namespace EF_Sample05.DataLayer.Mappings
{
    public class PersonConfig : EntityTypeConfiguration<Person>
    {
        public PersonConfig()
        {
            // for TPC
            this.Property(x => x.Id).HasDatabaseGeneratedOption(DatabaseGeneratedOption.None);
        }
    }
}
```

```
using System.Data.Entity.ModelConfiguration;
using EF_Sample05.DomainClasses.Models;

namespace EF_Sample05.DataLayer.Mappings
{
    public class CoachConfig : EntityTypeConfiguration<Coach>
    {
        public CoachConfig()
        {
            // For TPH
            //this.Map(m => m.Requires(discriminator: "PersonType").HasValue(1));

            // for TPT
            //this.ToTable("Coaches");

            //for TPC
            this.Map(m =>
            {
                m.MapInheritedProperties();
                m.ToTable("Coaches");
            });
        }
    }
}
```

```
using System.Data.Entity.ModelConfiguration;
using EF_Sample05.DomainClasses.Models;

namespace EF_Sample05.DataLayer.Mappings
{
    public class PlayerConfig : EntityTypeConfiguration<Player>
    {
        public PlayerConfig()
        {
            // For TPH
            //this.Map(m => m.Requires(discriminator: "PersonType").HasValue(2));

            // for TPT
            //this.ToTable("Players");

            //for TPC
            this.Map(m =>
                     {
                         m.MapInheritedProperties();
                         m.ToTable("Players");
                     });
        }
    }
}
```

ابتدا نوع فیلد Id از حالت Identity خارج شده است. این مورد جهت کار با TPC ضروری است در غیراینصورت EF هنگام ثبت، به مشکل بر می‌خورد، از این لحاظ که برای دو شیء، به یک Id خواهد رسید و امکان ثبت را نخواهد داد. بنابراین در یک چنین حالتی استفاده از نوع Guid برای تعریف primary key شاید بهتر باشد. بدیهی است در این حالت باید Id را به صورت دستی مقدار دهی نمود.

در ادامه توسط متد MapInheritedProperties، به همان مقصود لحاظ کردن تمام فیلدهای ارث بری شده در جدول حاصل، خواهیم رسید. همچنین نام جداول متناظر نیز ذکر گردیده است.

سؤال : از این بین، بهتر است از کدامیک استفاده شود؟

- برای حالت‌های ساده از TPH استفاده کنید. برای مثال یک بانک اطلاعاتی قدیمی دارید که هر جدول آن 200 تا یا شاید بیشتر فیلد دارد! امکان تغییر طراحی آن هم وجود ندارد. برای اینکه بتوان به حس بهتری حین کارکردن با این نوع سیستم‌های قدیمی رسید، می‌شود از ترکیب TPH و ComplexTypes (که در قسمت‌های قبل در مورد آن بحث شد) برای مدیریت بهتر این نوع جداول در سمت کدهای برنامه استفاده کرد.
- اگر علاقمند به استفاده از روابط پلی‌مرفیک هستید (برای مثال در کلاسی دیگر، ارجاعی به کلاس پایه Person وجود دارد) و sub classes دارای تعداد فیلدهای کمی هستند، از TPH استفاده کنید.
- اگر تعداد فیلدهای sub classes زیاد است و بسیار بیشتر است از کلاس پایه، از روش TPT استفاده کنید.
- اگر عمق ارث بری و تعداد سطوح تعریف شده بالا است، بهتر است از TPC استفاده کنید. حالت TPT از join استفاده می‌کند و حالت TPC از union برای تشکیل کوئری‌ها کمک خواهد گرفت

نظرات خوانندگان

نویسنده: ایلیا اکبری فرد
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۳۰ ۲۰:۱۴

آقای نصیری با سلام.
من 4 تا Entity دارم و یک Entity پایه. استراژی پباده سازی اون هم TPT است . جدول پایه حدود 100 فیلد دارد. موجودیت‌های فرزند هم هرکدام حدود 30 ستون دارند. وقتی با EF Code First داده‌ها را واکشی میکنم کوئری بسیار سنگین را در SQL Server Profiler ایجاد می‌شود که وقتی آنرا در NotePad کپی میکنم چیزی حدود 60 کیلوبایت می‌شود. ضمناً به تمام ستون‌های جداول نیاز دارم تا آنها را در گرید نمایش دهم.
درصورت امکان راهنمایی کنید. heavyQuery.txt

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۳۰ ۲۱:۴۱

سنگینی یا سبکی یک کوئری بر اساس execution plan آن محاسبه می‌شود و نه حجم کوئری در notepad. بررسی این مورد هم نیاز به جزئیات دقیق کار شما دارد مانند ساختار کلاس‌ها و کوئری LINQ نوشته شده. (ضمن اینکه جوین **5** جدول با هم، با هر ابزاری کند است. این مورد ربطی به EF ندارد. باید طراحی کار خودتون رو بررسی و تصمیم گیری یا اصلاح کنید)

نویسنده: حسین
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۰۷ ۱۵:۵۵

سلام. میشه در حالت TPH برای فیلد discriminator یک پروپرتی تعریف کنیم؟ یعنی اگر بخواهیم به مقدار فیلد discriminator از طریق کد دسترسی داشته باشیم چکار باید کرد؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۰۷ ۱۶:۳۲

- این فیلد ویژه به صورت خودکار توسط ساز و کار داخلی EF مدیریت می‌شود و امکان نوشتن یا خواندن مستقیم آن وجود ندارد. (مگر اینکه مستقیما SQL بنویسید و توسط SqlQuery آن‌را اجرا کنید)
- اما ... برای دسترسی به آن جهت یافتن نوعی خاص، فقط کافی هست بنویسید:

```
db.People.OfType<Coach>() // .Where ...
```

OfType مطابق نوع آرگومان جنریکی که دریافت می‌کنه، اطلاعات را بر اساس فیلد discriminator متناظر فیلتر خواهد کرد. مثلا در اینجا افرادی از نوع مربی فیلتر شدن.

نویسنده: مهدی فرهانی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۰ ۲۲:۲۷

سلام
زمانی که از TPT استفاده میکنم و نیاز دارم که یکسری اطلاعات را از جدول پایه فراخوانی کنم بدون اینکه به جداول دیگه نیاز داشته باشم کوئری عجیب غریبی میسازه .
آیا روشی برای اصلاح این نوع کوئری‌ها هست ؟شاید هم من اشتباه استفاده کردم !

این یک تیکه از کوئری ساخته شده است که در آخر هم همه جداول رو با هم جوین میکند.

```
CASE WHEN ((CASE WHEN ([Extent1].[Discriminator] = N'Person') THEN cast(1 as bit) ELSE cast(0 as bit)
END) = 1) THEN CAST(NULL AS varchar(1)) WHEN (([Project6].[C1] = 1) AND ([Project6].[C1] IS NOT NULL)
AND ( NOT (([Project6].[C2] = 1) AND ([Project6].[C2] IS NOT NULL))) AND ( NOT (([Project6].[C3] = 1)
AND ([Project6].[C3] IS NOT NULL))) AND ( NOT (([Project6].[C4] = 1) AND ([Project6].[C4] IS NOT
```

```
NULL)))) THEN [Project6].[Name] WHEN (([Project6].[C2] = 1) AND ([Project6].[C2] IS NOT NULL)) THEN
[Project6].[Name] WHEN (([Project1].[C1] = 1) AND ([Project1].[C1] IS NOT NULL)) THEN CAST(NULL AS
varchar(1)) WHEN (([Project6].[C4] = 1) AND ([Project6].[C4] IS NOT NULL)) THEN [Project6].[Name] WHEN
(([Project2].[C1] = 1) AND ([Project2].[C1] IS NOT NULL)) THEN CAST(NULL AS varchar(1)) WHEN
(([Project6].[C3] = 1) AND ([Project6].[C3] IS NOT NULL)) THEN [Project6].[Name] END AS [C2],
CASE WHEN ((CASE WHEN ([Extent1].[Discriminator] = N'Person') THEN cast(1 as bit) ELSE cast(0 as bit)
END) = 1) THEN CAST(NULL AS varchar(1)) WHEN (([Project6].[C1] = 1) AND ([Project6].[C1] IS NOT NULL)
AND ( NOT (([Project6].[C2] = 1) AND ([Project6].[C2] IS NOT NULL))) AND ( NOT (([Project6].[C3] = 1)
AND ([Project6].[C3] IS NOT NULL))) AND ( NOT (([Project6].[C4] = 1) AND ([Project6].[C4] IS NOT
NULL)))) THEN [Project6].[Family] WHEN (([Project6].[C2] = 1) AND ([Project6].[C2] IS NOT NULL)) THEN
[Project6].[Family] WHEN (([Project1].[C1] = 1) AND ([Project1].[C1] IS NOT NULL)) THEN CAST(NULL AS
varchar(1)) WHEN (([Project6].[C4] = 1) AND ([Project6].[C4] IS NOT NULL)) THEN [Project6].[Family]
WHEN (([Project2].[C1] = 1) AND ([Project2].[C1] IS NOT NULL)) THEN CAST(NULL AS varchar(1)) WHEN
(([Project6].[C3] = 1) AND ([Project6].[C3] IS NOT NULL)) THEN [Project6].[Family] END AS [C3],
CASE WHEN ((CASE WHEN ([Extent1].[Discriminator] = N'Person') THEN cast(1 as bit) ELSE cast(0 as bit)
END) = 1) THEN CAST(NULL AS datetime2) WHEN (([Project6].[C1] = 1) AND ([Project6].[C1] IS NOT NULL)
AND ( NOT (([Project6].[C2] = 1) AND ([Project6].[C2] IS NOT NULL))) AND ( NOT (([Project6].[C3] = 1)
AND ([Project6].[C3] IS NOT NULL))) AND ( NOT (([Project6].[C4] = 1) AND ([Project6].[C4] IS NOT
NULL)))) THEN [Project6].[DateOfBirth] WHEN (([Project6].[C2] = 1) AND ([Project6].[C2] IS NOT NULL))
THEN [Project6].[DateOfBirth] WHEN (([Project1].[C1] = 1) AND ([Project1].[C1] IS NOT NULL)) THEN
CAST(NULL AS datetime2) WHEN (([Project6].[C4] = 1) AND ([Project6].[C4] IS NOT NULL)) THEN
[Project6].[DateOfBirth] WHEN (([Project2].[C1] = 1) AND ([Project2].[C1] IS NOT NULL)) THEN CAST(NULL
AS datetime2) WHEN (([Project6].[C3] = 1) AND ([Project6].[C3] IS NOT NULL)) THEN
[Project6].[DateOfBirth] END AS [C4],
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۰ ۲۳:۱

تنظیمات شما اشتباه است. وجود فیلد Discriminator در بانک اطلاعاتی به معنای استفاده از روش TPH است و نه TPT. در حالت TPH کل کلاس‌های مشتق شده از کلاس پایه، با آن یکی می‌شوند که نیاز به Discriminator برای تمایز قائل شدن بین آن‌ها وجود دارد (در یک جدول و نه در بیش از سه جدولی که در کوئری شما نامبرده شده).

در کل نیاز به بررسی کدهای شما و روابط آن هست. شاید خاصیت ارتباطی اضافه‌ای وجود دارد، شاید روابط صحیح تنظیم نشدن.

نویسنده: مهدی فرهانی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۰ ۲۳:۲۷

```
public class Person:BaseEntity
    {
        public int PersonId { get; set; }
        [StringLength(100)]
        public string Title { get; set; }
        public PersonType PersonType { get; set; }
        public virtual ICollection<PrivacyPolicy> PrivacyPolicies { get; set; }


        public override string ToString()
        {
            return Title;
        }
    }
```

کلاس دوم

```
[Table("Organs")]
    public class Organ:Person
    {
        [StringLength(100)]
        public string FullName { get; set; }
        [StringLength(1000)]
        public string Address { get; set; }

        public override string ToString()
        {
            return FullName;
        }
        public Organ()
        {
            PersonType = PersonType.Organ;
        }
    }
```

تو این مثال از Discriminator استفاده کرده ولی بعضی وقتها کوئری‌ها به این شکل ایجاد میکنه

```
CASE WHEN (( NOT (([UnionAll2].[C7] = 1) AND ([UnionAll2].[C7] IS NOT NULL))) AND ( NOT
(([UnionAll2].[C8] = 1) AND ([UnionAll2].[C8] IS NOT NULL))) AND ( NOT (([UnionAll2].[C9] = 1) AND
([UnionAll2].[C9] IS NOT NULL)))) THEN CAST(NULL AS varchar(1)) WHEN (([UnionAll2].[C9] = 1) AND
([UnionAll2].[C9] IS NOT NULL)) THEN [UnionAll2].[C2] WHEN (([UnionAll2].[C8] = 1) AND
([UnionAll2].[C8] IS NOT NULL)) THEN CAST(NULL AS varchar(1)) END AS [C2],
CASE WHEN (( NOT (([UnionAll2].[C7] = 1) AND ([UnionAll2].[C7] IS NOT NULL))) AND ( NOT
(([UnionAll2].[C8] = 1) AND ([UnionAll2].[C8] IS NOT NULL))) AND ( NOT (([UnionAll2].[C9] = 1) AND
([UnionAll2].[C9] IS NOT NULL)))) THEN CAST(NULL AS varchar(1)) WHEN (([UnionAll2].[C9] = 1) AND
([UnionAll2].[C9] IS NOT NULL)) THEN CAST(NULL AS varchar(1)) WHEN (([UnionAll2].[C8] = 1) AND
([UnionAll2].[C8] IS NOT NULL)) THEN [UnionAll2].[C3] END AS [C3],
CASE WHEN (( NOT (([UnionAll2].[C7] = 1) AND ([UnionAll2].[C7] IS NOT NULL))) AND ( NOT
(([UnionAll2].[C8] = 1) AND ([UnionAll2].[C8] IS NOT NULL))) AND ( NOT (([UnionAll2].[C9] = 1) AND
([UnionAll2].[C9] IS NOT NULL)))) THEN CAST(NULL AS int) WHEN (([UnionAll2].[C9] = 1) AND
([UnionAll2].[C9] IS NOT NULL)) THEN CAST(NULL AS int) WHEN (([UnionAll2].[C8] = 1) AND
([UnionAll2].[C8] IS NOT NULL)) THEN [UnionAll2].[C4] END AS [C4],
```

زمان اجرای کوئری پایین هست ، ولی حجم کد تولید شده بالاهست.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۱ ۰:۹

بهتر هست این مسایل رو در انجمن‌ها پیگیری کنید. کوئری قبلی شما در مورد پروژه و DateOfBirth بود، کلاس‌هایی که ارائه دادید در مورد شخص و ارگان است با یک سری فیلد دیگر. صحبت از TPT بود بعد فیلد Discriminator داشتید.
کار می‌کنه سیستم؟ همین خوبه. دستی هم بخواهید با بیش از سه جدول با هم کار کنید باید جوین بنویسید.
موفق باشید

نویسنده: مهدی فرهانی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۱ ۰:۲۵

مهندس جان سوء تفاهم شده ، کوئری که گذاشتم قسمتی از کوئری بود ، من یک کلاس پایه دارم به نام Person و یکسری کلاس مثل Role, User,University,Organ و..... که از Person ارث بری میکنند .
Discriminator هم فالت خودم بود که برای یکی از کلاس‌ها فراموش کرده بودم با Table مزینش کنم.
بحث اصلی من سر کوئری حجیمی هست که تولید میشه.

تو این مسئله من نیازی به جوین ندارم و فقط میخواهم اطلاعات پایه خونده بشه نه بقیه کلاس‌ها ، که این مشکل را با پروجیکشن حل کردم . ولی مخواهم بودنم چرا همچین کوئری میسازه زمانی که ازTPT استفاده میکنم . اونم با این همه Case When و Union.

```
SELECT
CASE WHEN (( NOT (([Project7].[C1] = 1) AND ([Project7].[C1] IS NOT NULL))) AND ( NOT (([Project3].[C1]
= 1) AND ([Project3].[C1] IS NOT NULL))) AND ( NOT (([Project2].[C1] = 1) AND ([Project2].[C1] IS NOT
NULL))) AND ( NOT (([Project1].[C1] = 1) AND ([Project1].[C1] IS NOT NULL)))) THEN '0X' WHEN
(([Project7].[C1] = 1) AND ([Project7].[C1] IS NOT NULL) AND ( NOT (([Project7].[C2] = 1) AND
([Project7].[C2] IS NOT NULL))) AND ( NOT (([Project7].[C3] = 1) AND ([Project7].[C3] IS NOT NULL)))
AND ( NOT (([Project7].[C4] = 1) AND ([Project7].[C4] IS NOT NULL)))) THEN '0X0X' WHEN
(([Project7].[C2] = 1) AND ([Project7].[C2] IS NOT NULL)) THEN '0X0X0X' WHEN (([Project2].[C1] = 1) AND
([Project2].[C1] IS NOT NULL)) THEN '0X1X' WHEN (([Project7].[C4] = 1) AND ([Project7].[C4] IS NOT
NULL)) THEN '0X0X1X' WHEN (([Project3].[C1] = 1) AND ([Project3].[C1] IS NOT NULL)) THEN '0X2X' WHEN
(([Project7].[C3] = 1) AND ([Project7].[C3] IS NOT NULL)) THEN '0X0X2X' ELSE '0X3X' END AS [C1],
[Extent1].[PersonId] AS [PersonId],
[Extent1].[Title] AS [Title],
[Extent1].[PersonType] AS [PersonType],
```

آیا واقعاً این همه Case لازم داره ، یا بازم من اشتباه کردم

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۱ ۱:۱

- کارآیی یک کوئری بر اساس execution plan آن بررسی می‌شود و نه حجم حاصل از فیلدهای درگیر در آن.
- هرگونه مشکلات و ناراحتی‌های خودتون رو در مورد طراحی EF در اینجا و یا اینجا ارسال کنید.

نویسنده: وحید م
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۲۹ ۱۷:۲۴

با سلام یک کلاس abstrac بنام person که یک سری خصوصیات دارد و یکسری کلاس از آن مشتق شده حال کلاس person چگونه می‌تواند به فیلدهای کلاس مشتق شده دسترسی داشته باشد مثل حالت tph که ما فقط به dbset مان person رادادیم وآن توانست جدولی با تمام فیلدهای کلاس مستق شده برایمان درست نماید ممنون. این روند فقط درcodefirst موجود است یا خاصیت oop است

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۲۹ ۱۸:۳۷

از متد الحاقی OfType برای دسترسی به خواص زیرکلاس‌ها استفاده کنید. مثالش در متن هست.

نویسنده: محمد رضا خزائی
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۱۷ ۱۴:۱۵

با سلام
در روش TPT اگر بخواهیم فقط اطلاعات جدول پایه (پدر) را select بزنیم،متاسفانه تمامی جداول مشتق شده با هم Union شده و بعد با جدول پایه Join میخورد.
آیا راهی وجود داره که فقط از جدول پایه Select زده شود؟
مرسی

نویسنده: محمد رضا خزائی
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۱۷ ۱۶:۱۴

پیدا کردم
باید کلاس پایه رو از حالت Abstract خارج کنیم.

نویسنده: علی یگانه مقدم
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۸/۱۷ ۲۳:۷

خیلی ممنون؛ من الان یه کلاس انتزاعی تعریف کردم که دو کلاس به نام‌های Article وpage ازش ارث بری می‌کنن. حالا توی کلاس انتزاعی من یه خاصیت دارم که لیستی از کلاس tag هست و میخوام که تگ‌های اضافه شده برای هر رکورد در یک جدول بشینه. حالا مشکلی که پیش میاد طبیعتا EF فقط یک جدول تگ میسازه که اون رو هم نمی‌دونم بر چه اساسی برای article کاربرد داره. آیا باید خاصیت تگ روی برای کلاس‌های فرزند جداگانه تعریف کنم یا راهکاری هم براش هست؟
حواسم به یک چیزی نبود که فقط تگ‌ها رو برای article ثبت می‌کرد. الان مشکلی که هست یک جدول تگ برای هر دو در نظر گرفته که اینطوری هم متوجه نمیشیم که کلید مربوطه مال جدول page میشه یا article؟ در این حالت من باید کلاس تگ رو برای هر کدوم جداگانه بنویسم که دو جدول بسازه؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۸/۱۸ ۰:۱

بله. رابطه many-to-many هست و هر کدام جدول و خاصیت جداگانه خاص خودشان را باید داشته باشند.

نویسنده: محمد جلیل عبدالله زاده
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۰/۲۵ ۳:۲۴

با سلام؛ من یک کلاس کلاس Person دارم که یک کلاس مشتق شده به نام Teacher داره(ساختار به صورت TPT) و مجددا کلاس Teacher لیستی از کلاسی به نام Expert داره .زمانی که میخوام یک Teacher رو حذف کنم با خطای وجود وابستگی با Expert مواجه میشم و زمانی که در TypeConfiguration تنظیمات مربوط به WillCascadeOnDelete رو برای Teacher و Expert مقدار True میدم ارتباط این دو جدول همچنان NoAction هست و فکر میکنم این امر بخاطر ارتباط NoAction والد Teacher یعنی Person باشه که با CaseCade کردن آن مشکل حل شود.سوال اصلی ؟! در ساختار TPT راهی برای CaseCade کردن روابط جداول که براساس ارث بری ساخته میشن وجود داره؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۰/۲۵ ۱۰:۲۲

یکبار رکوردهای وابسته را در حافظه بارگذاری و بعد دستور حذف را صادر کنید (^).

نویسنده: محمد محمدی
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۱/۱۴ ۱۶:۴

سلام؛ شکل زیر را نگاه کنید.

حال سوال من اینه. اگه بخوام یک کلید خارجی را به جدول tag اضافه کنم، باید postID باشه یا به ازای تمامی سه sub class باید کلید مربوطه رو اضافه کنم؟ اگه به جدول Tags یه کلید خارجی اضافه کنم با عنوان postId مشکل اینجاست که جدول Post فقط یک الگو هستش و خودش شامل کلید نیست. ممنون میشم راهنمایی بفرمایید.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۱/۱۴ ۱۸:۷

کمی بالاتر در نظرات قبلی همین سؤال پرسیده شده‌است.

پاسخ: «رابطه‌ی برچسب با هر جدول، many-to-many هست و هر کدام جدول و خاصیت *جداگانه* خاص خودشان را باید داشته باشند. یعنی مقالات، برچسب‌های خاص خودشان را خواهند داشت. خبرها، برچسب‌های خاص خودشان، با کلاس برچسب مجزای دیگری و به همین ترتیب برای مابقی. نمی‌شود از این کلاس برچسب در یک رابطه‌ی many-to-many، برای چندین کلاس دیگر هم استفاده کرد. جدول واسط تشکیل شده‌ی در این حالت، توسط EF یا هر ORM دیگری، قابل دسترسی و سفارشی سازی نیست.»

نویسنده: عثمان رحیمی

تاریخ: ۱۳۹۳/۱۱/۲۲ ۱۳:۴۱

سلام .ممنون از مطالب .

"الان مشکلی که هست یک جدول تگ برای هر دو در نظر گرفته که اینطوری هم متوجه نمیشیم که کلید مربوطه مال جدول page میشه یا article؟ در این حالت من باید کلاس تگ رو برای هر کدوم جداگانه بنویسم که دو جدول بسازه؟ "

به نظر من اگه از نگاشت TPT استفاده کنی مشکلی پیش نیمیاد ، چون هیچ دو Id تکراری در Page,Article نخواهیم داشت ، به این دلیل میگم که Idهای کلاس‌های Articleو Page از کلاس والد گرفته میشن که در کلاس والد Identity هستش .

عنوان: EF Code First #10
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۳ ۱۷:۵۴:۰۰
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework

حین کار با ORMهای پیشرفته، ویژگی‌های جالب توجهی در اختیار برنامه نویس‌ها قرار می‌گیرد که در زمان استفاده از کلاس‌های متداول SQLHelper از آن‌ها خبری نیست؛ مانند:

الف) Deferred execution

ب) Lazy loading

ج) Eager loading

نحوه بررسی SQL نهایی تولیدی توسط EF

برای توضیح موارد فوق، نیاز به مشاهده خروجی SQL نهایی حاصل از ORM است و همچنین شمارش تعداد بار رفت و برگشت به بانک اطلاعاتی. بهترین ابزاری را که برای این منظور می‌توان پیشنهاد داد، برنامه EF Profiler است. برای دریافت آن می‌توانید به این آدرس مراجعه کنید: (^) و (^)

پس از وارد کردن نام و آدرس ایمیل، یک مجوز یک ماهه آزمایشی، به آدرس ایمیل شما ارسال خواهد شد.
زمانیکه این فایل را در ابتدای اجرای برنامه به آن معرفی می‌کنید، محل ذخیره سازی نهایی آن جهت بازبینی بعدی، مسیر MyUserName\Local Settings\Application Data\EntityFramework Profiler خواهد بود.

استفاده از این برنامه هم بسیار ساده است:
الف) در برنامه خود، ارجاعی را به اسمبلی HibernatingRhinos.Profiler.Appender.dll که در پوشه برنامه EFProf موجود است، اضافه کنید.
ب) در نقطه آغاز برنامه، متد زیر را فراخوانی نمائید:

```
HibernatingRhinos.Profiler.Appender.EntityFramework.EntityFrameworkProfiler.Initialize();
```

نقطه آغاز برنامه می‌تواند متد Application_Start برنامه‌های وب، در متد Program.Main برنامه‌های ویندوزی کنسول و WinForms و در سازنده کلاس App برنامه‌های WPF باشد.
ج) برنامه EFProf را اجرا کنید.

مزایای استفاده از این برنامه
1) وابسته به بانک اطلاعاتی مورد استفاده نیست. (برخلاف برای مثال برنامه معروف SQL Server Profiler که فقط به همراه SQL Server ارائه می‌شود)
2) خروجی SQL نمایش داده شده را فرمت کرده و به همراه Syntax highlighting نیز هست.
3) کار این برنامه صرفا به لاگ کردن SQL تولیدی خلاصه نمی‌شود. یک سری از Best practices را نیز به شما گوشزد می‌کند. بنابراین اگر نیاز دارید سیستم خود را بر اساس دیدگاه یک متخصص بررسی کنید (یک Code review ارزشمند)، این ابزار می‌تواند بسیار مفید باشد.
4) می‌تواند کوئری‌های سنگین و سبک را به خوبی تشخیص داده و گزارشات آماری جالبی را به شما ارائه دهد.
5) می‌تواند دقیقا مشخص کند، کوئری را که مشاهده می‌کنید از طریق کدام متد در کدام کلاس صادر شده است و دقیقا از چه سطری.
6) امکان گروه بندی خودکار کوئری‌های صادر شده را بر اساس DbContext مورد استفاده به همراه دارد.
و ...

استفاده از این برنامه حین کار با EF «الزامی» است! (البته نسخه‌های NH و سایر ORMهای دیگر آن نیز موجود است و این مباحث در مورد تمام ORMهای پیشرفته صادق است)
مدام باید بررسی کرد که صفحه جاری چه تعداد کوئری را به بانک اطلاعاتی ارسال کرده و به چه نحوی. همچنین آیا می‌توان با اعمال اصلاحاتی، این وضع را بهبود بخشید. بنابراین عدم استفاده از این برنامه حین کار با ORMs، همانند راه رفتن در خواب است! ممکن است تصور کنید برنامه دارد به خوبی کار می‌کند اما ... در پشت صحنه فقط صفحه جاری برنامه، 100 کوئری را به بانک اطلاعاتی ارسال کرده، در حالیکه شما تنها نیاز به یک کوئری داشته‌اید.

کلاس‌های مدل مثال جاری

کلاس‌های مدل مثال جاری از یک دپارتمان که دارای تعدادی کارمند می‌باشد، تشکیل شده است. ضمنا هر کارمند تنها در یک دپارتمان می‌تواند مشغول به کار باشد و رابطه many-to-many نیست :

```
using System.Collections.Generic;

namespace EF_Sample06.Models
{
    public class Department
    {
        public int DepartmentId { get; set; }
        public string Name { get; set; }

        //Creates Employee navigation property for Lazy Loading (1:many)
        public virtual ICollection<Employee> Employees { get; set; }
    }
}
```

```
namespace EF_Sample06.Models
{
    public class Employee
    {
        public int EmployeeId { get; set; }
        public string FirstName { get; set; }
        public string LastName { get; set; }

        //Creates Department navigation property for Lazy Loading
        public virtual Department Department { get; set; }
    }
}
```

نگاشت دستی این کلاس‌ها هم ضرورتی ندارد، زیرا قراردادهای توکار EF Code first را رعایت کرده و EF در اینجا به سادگی می‌تواند primary key و روابط one-to-many را بر اساس navigation properties تعریف شده، تشخیص دهد.

در اینجا کلاس Context برنامه به شرح زیر است:

```
using System.Data.Entity;
using EF_Sample06.Models;

namespace EF_Sample06.DataLayer
{
    public class Sample06Context : DbContext
    {
        public DbSet<Department> Departments { set; get; }
        public DbSet<Employee> Employees { set; get; }
    }
}
```

و تنظیمات ابتدایی نحوه به روز رسانی و آغاز بانک اطلاعاتی نیز مطابق کدهای زیر می‌باشد:

```
using System.Collections.Generic;
using System.Data.Entity.Migrations;
using EF_Sample06.Models;

namespace EF_Sample06.DataLayer
{
    public class Configuration : DbMigrationsConfiguration<Sample06Context>
    {
        public Configuration()
        {
            AutomaticMigrationsEnabled = true;
            AutomaticMigrationDataLossAllowed = true;
        }

        protected override void Seed(Sample06Context context)
        {
            var employee1 = new Employee { FirstName = "f name1", LastName = "l name1" };
            var employee2 = new Employee { FirstName = "f name2", LastName = "l name2" };
            var employee3 = new Employee { FirstName = "f name3", LastName = "l name3" };
            var employee4 = new Employee { FirstName = "f name4", LastName = "l name4" };

            var dept1 = new Department { Name = "dept 1", Employees = new List<Employee> { employee1,
employee2 } };
            var dept2 = new Department { Name = "dept 2", Employees = new List<Employee> { employee3 }
};
            var dept3 = new Department { Name = "dept 3", Employees = new List<Employee> { employee4 }
};

            context.Departments.Add(dept1);
            context.Departments.Add(dept2);
            context.Departments.Add(dept3);
            base.Seed(context);
        }
    }
}
```

نکته: تهیه خروجی XML از نگاشت‌های خودکار تهیه شده

اگر علاقمند باشید که پشت صحنه نگاشت‌های خودکار EF Code first را در یک فایل XML جهت بررسی بیشتر ذخیره کنید، می‌توان از متد کمکی زیر استفاده کرد:

```
void ExportMappings(DbContext context, string edmxFile)
{
     var settings = new XmlWriterSettings { Indent = true };
     using (XmlWriter writer = XmlWriter.Create(edmxFile, settings))
     {
         System.Data.Entity.Infrastructure.EdmxWriter.WriteEdmx(context, writer);
     }
}
```

بهتر است پسوند فایل XML تولیدی را edmx قید کنید تا بتوان آن‌را با دوبار کلیک بر روی فایل، در ویژوال استودیو نیز مشاهده کرد:

```
using (var db = new Sample06Context())
{
     ExportMappings(db, "mappings.edmx");
}
```

الف) بررسی Deferred execution یا بارگذاری به تاخیر افتاده

برای توضیح مفهوم Deferred loading/execution بهترین مثالی را که می‌توان ارائه داد، صفحات جستجوی ترکیبی در برنامه‌ها است. برای مثال یک صفحه جستجو را طراحی کرده‌اید که حاوی دو تکست باکس دریافت FirstName و LastName کاربر است. کنار هر کدام از این تکست باکس‌ها نیز یک چک‌باکس قرار دارد. به عبارتی کاربر می‌تواند جستجویی ترکیبی را در اینجا انجام دهد. نحوه پیاده سازی صحیح این نوع مثال‌ها در EF Code first به چه نحوی است؟

```
using System;
using System.Collections.Generic;
using System.Data.Entity;
using System.Linq;
using EF_Sample06.DataLayer;
using EF_Sample06.Models;

namespace EF_Sample06
{
    class Program
    {
        static IList<Employee> FindEmployees(string fName, string lName, bool byName, bool byLName)
        {
            using (var db = new Sample06Context())
            {
                IQueryable<Employee> query = db.Employees.AsQueryable();

                if (byLName)
                {
                    query = query.Where(x => x.LastName == lName);
                }

                if (byName)
                {
                    query = query.Where(x => x.FirstName == fName);
                }
```

```
                return query.ToList();
            }
        }

        static void Main(string[] args)
        {
            // note: remove this line if you received : create database is not supported by this
provider.
            HibernatingRhinos.Profiler.Appender.EntityFramework.EntityFrameworkProfiler.Initialize();

            Database.SetInitializer(new MigrateDatabaseToLatestVersion<Sample06Context,
Configuration>());

            var list = FindEmployees("f name1", "l name1", true, true);
            foreach (var item in list)
            {
                Console.WriteLine(item.FirstName);
            }
        }
    }
}
```

نحوه صحیح این نوع پیاده سازی ترکیبی را در متد FindEmployees مشاهده می‌کنید. نکته مهم آن، استفاده از نوع IQueryable و متد AsQueryable است و امکان ترکیب کوئری‌ها با هم.
به نظر شما با فراخوانی متد FindEmployees به نحو زیر که هر دو شرط آن توسط کاربر انتخاب شده است، چه تعداد کوئری به بانک اطلاعاتی ارسال می‌شود؟

```
var list = FindEmployees("f name1", "l name1", true, true);
```

شاید پاسخ دهید که سه بار : یکبار در متد db.Employees.AsQueryable و دوبار هم در حین ورود به بدنه شرط‌های یاد شده و اینجا است که کسانی که قبلا با رویه‌های ذخیره شده کار کرده باشند، شروع به فریاد و فغان می‌کنند که ما قبلا این مسایل رو با یک SP در یک رفت و برگشت مدیریت می‌کردیم!
پاسخ صحیح: «فقط یکبار»! آن‌هم تنها در زمان فراخوانی متد ToList و نه قبل از آن.
برای اثبات این مدعا نیاز است به خروجی SQL لاگ شده توسط EF Profiler مراجعه کرد:

```
SELECT [Extent1].[EmployeeId]              AS [EmployeeId],
       [Extent1].[FirstName]               AS [FirstName],
       [Extent1].[LastName]                AS [LastName],
       [Extent1].[Department_DepartmentId] AS [Department_DepartmentId]
FROM   [dbo].[Employees] AS [Extent1]
WHERE  ([Extent1].[LastName] = 'l name1' /* @p__linq__0 */)
       AND ([Extent1].[FirstName] = 'f name1' /* @p__linq__1 */)
```

IQueryable قلب LINQ است و تنها بیانگر یک عبارت (expression) از رکوردهایی می‌باشد که مد نظر شما است و نه بیشتر.
برای مثال زمانیکه یک IQueryable را همانند مثال فوق فیلتر می‌کنید، هنوز چیزی از بانک اطلاعاتی یا منبع داده‌ای دریافت نشده است. هنوز هیچ اتفاقی رخ نداده است و هنوز رفت و برگشتی به منبع داده‌ای صورت نگرفته است. به آن باید به شکل یک expression builder نگاه کرد و نه لیستی از اشیاء فیلتر شده‌ی ما. به این مفهوم، deferred execution (اجرای به تاخیر افتاده) نیز گفته می‌شود.
کوئری LINQ شما تنها زمانی بر روی بانک اطلاعاتی اجرا می‌شود که کاری بر روی آن صورت گیرد مانند فراخوانی متد ToList، فراخوانی متد First یا FirstOrDefault و امثال آن. تا پیش از این فقط به شکل یک عبارت در برنامه وجود دارد و نه بیشتر.
اطلاعات بیشتر: « تفاوت بین IQueryable و IEnumerable در حین کار با ORMs »

ب) بررسی Lazy Loading یا واکشی در صورت نیاز

در مطلب جاری اگر به کلاس‌های مدل برنامه دقت کنید، تعدادی از خواص به صورت virtual تعریف شده‌اند. چرا؟
تعریف یک خاصیت به صورت virtual، پایه و اساس lazy loading است و به کمک آن، تا به اطلاعات شیءایی نیاز نباشد، وهله سازی نخواهد شد. به این ترتیب می‌توان به کارآیی بیشتری در حین کار با ORMs رسید. برای مثال در کلاس‌های فوق، اگر تنها نیاز به دریافت نام یک دپارتمان هست، نباید حین وهله سازی از شیء دپارتمان، شیء لیست کارمندان مرتبط با آن نیز وهله سازی شده و از بانک اطلاعاتی دریافت شوند. به این وهله سازی با تاخیر، lazy loading گفته می‌شود.
Lazy loading پیاده سازی ساده‌ای نداشته و مبتنی است بر بکارگیری AOP frameworks یا کتابخانه‌هایی که امکان تشکیل اشیاء Proxy پویا را در پشت صحنه فراهم می‌کنند. علت virtual تعریف کردن خواص رابط نیز به همین مساله بر می‌گردد، تا این نوع کتابخانه‌ها بتوانند در نحوه تعریف اینگونه خواص virtual در زمان اجرا، در پشت صحنه دخل و تصرف کنند. البته حین استفاده از EF یا انواع و اقسام ORMs دیگر با این نوع پیچیدگی‌ها روبرو نخواهیم شد و تشکیل اشیاء Proxy در پشت صحنه انجام می‌شوند.

یک مثال: قصد داریم اولین دپارتمان ثبت شده در حین آغاز برنامه را یافته و سپس لیست کارمندان آن‌را نمایش دهیم:

```
using (var db = new Sample06Context())
{
    var dept1 = db.Departments.Find(1);
    if (dept1 != null)
    {
        Console.WriteLine(dept1.Name);
        foreach (var item in dept1.Employees)
        {
             Console.WriteLine(item.FirstName);
        }
    }
}
```

رفتار یک ORM جهت تعیین اینکه آیا نیاز است برای دریافت اطلاعات بین جداول Join صورت گیرد یا خیر، واکشی حریصانه و غیرحریصانه را مشخص می‌سازد.
در حالت واکشی حریصانه به ORM خواهیم گفت که لطفا جهت دریافت اطلاعات فیلدهای جداول مختلف، از همان ابتدای کار در پشت صحنه، Join های لازم را تدارک ببین. در حالت واکشی غیرحریصانه به ORM خواهیم گفت به هیچ عنوان حق نداری Join ایی را تشکیل دهی. هر زمانی که نیاز به اطلاعات فیلدی از جدولی دیگر بود باید به صورت مستقیم به آن مراجعه کرده و آن مقدار را دریافت کنی.
به صورت خلاصه برنامه نویس در حین کار با ORM های پیشرفته نیازی نیست Join بنویسد. تنها باید ORM را طوری تنظیم کند که آیا اینکار را حتما خودش در پشت صحنه انجام دهد (واکشی حریصانه)، یا اینکه خیر، به هیچ عنوان SQL های تولیدی در پشت صحنه نباید حاوی Join باشند (lazy loading).

در مثال فوق به صورت خودکار دو کوئری به بانک اطلاعاتی ارسال می‌گردد:

```
SELECT [Limit1].[DepartmentId] AS [DepartmentId],
       [Limit1].[Name]         AS [Name]
FROM   (SELECT TOP (2) [Extent1].[DepartmentId] AS [DepartmentId],
                       [Extent1].[Name]         AS [Name]
        FROM   [dbo].[Departments] AS [Extent1]
        WHERE  [Extent1].[DepartmentId] = 1 /* @p0 */) AS [Limit1]


SELECT [Extent1].[EmployeeId]              AS [EmployeeId],
       [Extent1].[FirstName]               AS [FirstName],
       [Extent1].[LastName]                AS [LastName],
       [Extent1].[Department_DepartmentId] AS [Department_DepartmentId]
FROM   [dbo].[Employees] AS [Extent1]
```

```
WHERE  ([Extent1].[Department_DepartmentId] IS NOT NULL)
       AND ([Extent1].[Department_DepartmentId] = 1 /* @EntityKeyValue1 */)
```

یکبار زمانیکه قرار است اطلاعات دپارتمان یک (db.Departments.Find) دریافت شود. تا این لحظه خبری از جدول Employees نیست. چون lazy loading فعال است و فقط اطلاعاتی را که نیاز داشته‌ایم فراهم کرده است.
زمانیکه برنامه به حلقه می‌رسد، نیاز است اطلاعات dept1.Employees را دریافت کند. در اینجا است که کوئری دوم، به بانک اطلاعاتی صادر خواهد شد (بارگذاری در صورت نیاز).

ج) بررسی Eager Loading یا واکشی حریصانه

حالت lazy loading بسیار جذاب به نظر می‌رسد؛ برای مثال می‌توان خواص حجیم یک جدول را به جدول مرتبط دیگری منتقل کرد. مثلا فیلدهای متنی طولانی یا اطلاعات باینری فایل‌های ذخیره شده، تصاویر و امثال آن. به این ترتیب تا زمانیکه نیازی به اینگونه اطلاعات نباشد، lazy loading از بارگذاری آن‌ها جلوگیری کرده و سبب افزایش کارآیی برنامه می‌شود.
اما ... همین lazy loading در صورت استفاده نا آگاهانه می‌تواند سرور بانک اطلاعاتی را در یک برنامه چندکاربره از پا درآورد! نیازی هم نیست تا شخصی به سایت شما حمله کند. مهاجم اصلی همان برنامه نویس کم اطلاع است!
اینبار مثال زیر را درنظر بگیرید که بجای دریافت اطلاعات یک شخص، مثلا قصد داریم، اطلاعات کلیه دپارتمان‌ها را توسط یک Grid نمایش دهیم (فرقی نمی‌کند برنامه وب یا ویندوز باشد؛ اصول یکی است):

```
using (var db = new Sample06Context())
{
      foreach (var dept in db.Departments)
      {
           Console.WriteLine(dept.Name);
           foreach (var item in dept.Employees)
           {
                Console.WriteLine(item.FirstName);
            }
        }
}
```

یک نکته: اگر سعی کنیم کد فوق را اجرا کنیم به خطای زیر برخواهیم خورد:

```
There is already an open DataReader associated with this Command which must be closed first
```

برای رفع این مشکل نیاز است گزینه MultipleActiveResultSets=True را به کانکشن استرینگ اضافه کرد:

```
<connectionStrings>
    <clear/>
    <add
       name="Sample06Context"
       connectionString="Data Source=(local);Initial Catalog=testdb2012;Integrated Security =
true;MultipleActiveResultSets=True;"
       providerName="System.Data.SqlClient"
      />
</connectionStrings>
```

سؤال: به نظر شما در دو حلقه تو در توی فوق چندبار رفت و برگشت به بانک اطلاعاتی صورت می‌گیرد؟ با توجه به اینکه در متد Seed ذکر شده در ابتدای مطلب، تعداد رکوردها مشخص است.

پاسخ: 7 بار!

Object context #15

Statements | Object context Usage

Short SQL	Row Count	Duration	Alerts
SELECT ... FROM [dbo].[Departments] AS [Extent1]	6	27 ms / 891 ms	
SELECT ... FROM [dbo].[Employees] AS [Extent1] WHERE...	2	63 ms / 94 ms	
SELECT ... FROM [dbo].[Employees] AS [Extent1] WHERE...	1	44 ms / 47 ms	
SELECT ... FROM [dbo].[Employees] AS [Extent1] WHERE...	1	294 ms / 297 ms	
SELECT ... FROM [dbo].[Employees] AS [Extent1] WHERE...	2	38 ms / 47 ms	
SELECT ... FROM [dbo].[Employees] AS [Extent1] WHERE...	1	162 ms / 172 ms	
SELECT ... FROM [dbo].[Employees] AS [Extent1] WHERE...	1	209 ms / 203 ms	

Details | Alerts | Stack Trace

```
1 SELECT [Extent1].[EmployeeId]              AS [EmployeeId],
2        [Extent1].[FirstName]               AS [FirstName],
3        [Extent1].[LastName]                AS [LastName],
4        [Extent1].[Department_DepartmentId] AS [Department_DepartmentId]
5 FROM   [dbo].[Employees] AS [Extent1]
6 WHERE  ([Extent1].[Department_DepartmentId] IS NOT NULL)
7        AND ([Extent1].[Department_DepartmentId] = 21 /* @EntityKeyValue1
```

Param	Value
@EntityK	21

و اینجا است که عنوان شد استفاده از EF Profiler در حین توسعه برنامه‌های مبتنی بر ORM «الزامی» است! اگر از این نکته اطلاعی نداشتید، بهتر است یکبار تمام صفحات گزارش‌گیری برنامه‌های خود را که حاوی یک Grid هستند، توسط EF Profiler بررسی کنید. اگر در این برنامه پیغام خطای n+1 select را دریافت کردید، یعنی در حال استفاده ناصحیح از امکانات lazy loading می‌باشید.

آیا می‌توان این وضعیت را بهبود بخشید؟ زمانیکه کار ما گزارشگیری از اطلاعات با تعداد رکوردهای بالا است، استفاده ناصحیح از ویژگی Lazy loading می‌تواند به شدت کارآیی بانک اطلاعاتی را پایین بیاورد. برای حل این مساله در زمان‌های قدیم (!) بین جداول join می‌نوشتند؛ الان چطور؟

در EF متدی به نام Include جهت Eager loading اطلاعات موجودیت‌های مرتبط به هم درنظر گرفته شده است که در پشت صحنه همینکار را انجام می‌دهد:

```
using (var db = new Sample06Context())
{
      foreach (var dept in db.Departments.Include(x => x.Employees))
      {
           Console.WriteLine(dept.Name);
           foreach (var item in dept.Employees)
           {
              Console.WriteLine(item.FirstName);
           }
       }
}
```

همانطور که ملاحظه می‌کنید اینبار به کمک متد Include، نسبت به واکشی حریصانه Employees اقدام کرده‌ایم. اکنون اگر برنامه را اجرا کنیم، فقط یک رفت و برگشت به بانک اطلاعاتی انجام خواهد شد و کار Join نویسی به صورت خودکار توسط EF مدیریت می‌گردد:

```
SELECT [Project1].[DepartmentId]            AS [DepartmentId],
       [Project1].[Name]                    AS [Name],
       [Project1].[C1]                      AS [C1],
       [Project1].[EmployeeId]              AS [EmployeeId],
       [Project1].[FirstName]               AS [FirstName],
       [Project1].[LastName]                AS [LastName],
       [Project1].[Department_DepartmentId] AS [Department_DepartmentId]
FROM   (SELECT [Extent1].[DepartmentId]            AS [DepartmentId],
               [Extent1].[Name]                    AS [Name],
               [Extent2].[EmployeeId]              AS [EmployeeId],
               [Extent2].[FirstName]               AS [FirstName],
               [Extent2].[LastName]                AS [LastName],
               [Extent2].[Department_DepartmentId] AS [Department_DepartmentId],
               CASE
                 WHEN ([Extent2].[EmployeeId] IS NULL) THEN CAST(NULL AS int)
                 ELSE 1
               END                                 AS [C1]
        FROM   [dbo].[Departments] AS [Extent1]
               LEFT OUTER JOIN [dbo].[Employees] AS [Extent2]
                 ON [Extent1].[DepartmentId] = [Extent2].[Department_DepartmentId]) AS [Project1]
ORDER  BY [Project1].[DepartmentId] ASC,
          [Project1].[C1] ASC
```

متد Include در نگارش‌های اخیر EF پیشرفت کرده است و همانند مثال فوق، امکان کار با lambda expressions را جهت تعریف خواص مورد نظر به صورت strongly typed ارائه می‌دهد. در نگارش‌های قبلی این متد، تنها امکان استفاده از رشته‌ها برای معرفی خواص وجود داشت.

همچنین توسط متد Include امکان eager loading چندین سطح با هم نیز وجود دارد؛ مثلا x.Employees.Kids و همانند آن.

چند نکته در مورد نحوه خاموش کردن Lazy loading

امکان خاموش کردن Lazy loading در تمام کلاس‌های برنامه با تنظیم خاصیت Configuration.LazyLoadingEnabled کلاس Context برنامه به نحو زیر میسر است:

```
public class Sample06Context : DbContext
{
        public Sample06Context()
        {
            this.Configuration.LazyLoadingEnabled = false;
        }
```

یا اگر تنها در مورد یک کلاس نیاز است این خاموش سازی صورت گیرد، کلمه کلیدی virtual را حذف کنید. برای مثال با نوشتن public ICollection<Employee> Employees بجای public virtual ICollection<Employee> Employees در اولین بار وهله سازی کلاس دپارتمان، لیست کارمندان آن به نال تنظیم می‌شود. البته در این حالت null object pattern را نیز فراموش نکنید (وهله سازی پیش فرض Employees در سازنده کلاس):

```
public class Department
{
     public int DepartmentId { get; set; }
```

```
    public string Name { get; set; }

    public  ICollection<Employee> Employees { get; set; }
    public Department()
    {
        Employees = new HashSet<Employee>();
    }
}
```

به این ترتیب به خطای null reference object بر نخواهیم خورد. همچنین وهله سازی، با مقدار دهی لیست دریافتی از بانک اطلاعاتی متفاوت است. در اینجا نیز باید از متد Include استفاده کرد.

بنابراین در صورت خاموش کردن lazy loading، حتما نیاز است از متد Include استفاده شود. اگرlazy loading فعال است، جهت تبدیل آن به eager loading از متد Include استفاده کنید (اما اجباری نیست).

نظرات خوانندگان

نویسنده: ایلیا اکبری فرد
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۳ ۱۸:۲۶:۲۷

باسلام.متشکرم از مقالات عالی شما. Code First با آموزش شما کاملاً لذت بخشه. همیشه سلامت باشید. یاعلی

نویسنده: mohammad
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۳ ۱۸:۵۹:۴۱

استاد این Alert ها (دایره های خاکستری رنگ) هم خیلی مهم هستند؟ آلرتش هم Unbound result set هست که تقریباً برای بیشتر Entity هام همینه.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۳ ۱۹:۵۶:۲۲

بستگی به تعداد رکورد دارد. اگر کم است مهم نیست. اگر زیاد است می‌تونه به مصرف بالای حافظه سرور منتهی بشه. این مورد رو میشه با متد الحاقی take کنترل کرد که ترجمه می‌شود به select top n.

نویسنده: Naser Tahery
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۴ ۱۹:۰۴:۱۳

لایک و رای جوابگوی تشکر از شما نیست
بسیار ممنون

نویسنده: بهزاد
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۱۸ ۱۸:۴۲

سلام
ابزار efprof ابزار بسیار خوبی است ولی متاسفانه ما در ایران مشکل خرید داریم و مجبوریم از کرک استفاده کنیم، آیا کرک این نرم افزار هم موجود است؟
بنده نتوانستم چیزی پیدا کنم، ممنون میشم اگر می‌تونین کمک کنین

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۱۸ ۱۸:۵۵

نیازی به کرک ندارد. در متن توضیح دادم. ایمیل خودتون رو در سایت آن وارد کرده و یک مجوز یک ماهه دریافت کنید. این مجوز رسمی، دسترسی کامل استفاده از برنامه رو به شما می‌ده.

نویسنده: فربد صالحی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۱۹ ۸:۵۵

در رابطه با lazy loading سئوالی داشتم. در روش db first ، خود به خود navigation propertyها در مدل ساخته میشه.از اونجایی که lazy loading به طور پیش فرض فعال هست ، اینطور که شما اینجا توضیح دادید هیچکدام از navigation propertyها به جداول موردنظر رجوع نمی‌کنند. اگه تا اینجا رو درست گفته باشم سئوال اصلی من اینه:
وقتی جداول بزرگ باشند و تعداد navigation propertyها زیاد، مخصوصا وقتی مراجعه به یک جدول چندبار اتفاق بیفتد (مثلا فیلدهایی مثل InsertUserId و DeleteUserId داشته باشیم که هردو به جدول user مراجعه می‌کنند) EF نام‌های نامناسبی تولید میکنه که هنگام استفاده نمیشه تشخیص داد کدوم یکی مثلا به InsertUserId و کدوم یکی به DeleteUserId مربوط میشه. اگر هم بخوایم دستی نامگذاری‌ها رو تغییر بدیم، علاوه بر وقتگیر بودن، با هربار تغییر مدل، دوباره باید اینکار رو تکرار کنیم.
راه حلی که به ذهن من میرسه اینه که توی یه partial class، یه همچین property هایی اضافه کنم.(کد زیر) در واقع موقع

نمایش در گرید، از InsertUsername به عنوان نام کاربری درج کننده استفاده می‌کنم. امیدوارم تونسته باشم درست توضیح بدم. می‌خوام بدونم این روش تا چه حد درسته.

```
public string InsertUsername
{
    get { return DB.Users.Where(x=>x.Id == InsertUserId).Select(x=>x.Username).FirstOr Default(); }
```

```
private set {}
```

```
};
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۱۹ ۹:۱۰

- شما می‌تونید با استفاده از fluent api کنترل کاملی بر روی نام‌های خودکار تولیدی داشته باشید. یک سری پیش فرض در ابتدای امر هست؛ اما تمام این‌ها با fluent api قابل بازنویسی است.
- اینکه چه نامی در بانک اطلاعاتی تولید شده در EF Code first اهمیتی ندارد. شما با اشیاء سروکار دارید. قرار نیست مستقیما از فیلدی کوئری بگیرید یا قرار نیست مستقیما SQL خام بنویسید. زمانیکه از LINQ استفاده می‌کنید تمام ترجمه‌ها خودکار است صرفنظر از اینکه نام‌ها در سمت دیتابیس الان چه چیزی هست.
- تمام navigation propertyها به جداول مورد نظر مراجعه می‌کنند. lazy loading به معنای عدم بارگذاری اطلاعات اشیاء مرتبط در بار اول فراخوانی شیء پایه است و تنها بارگذاری اطلاعات اشیاء وابسته در زمان نیاز. دقیقا در زمانیکه خاصیتی از آن شیء مرتبط فراخوانی شود و نه قبل از آن.
- زمانیکه primary key یک جدول رو دارید بهتر است از متد Find استفاده کنید بجای کوئری LINQ فوق. به این ترتیب از سطح اول کش برخوردار خواهید شد (تعداد کمتر رفت و برگشت به بانک اطلاعاتی).
- شما بدون مشکل می‌تونید مستقیما از خواص اشیاء مرتبط استفاده کنید و اگر می‌خواهید lazy loading را متوقف کنید (خصوصا برای نمایش اطلاعات در یک گرید) فقط کافی است از متد Include یاد شده استفاده کنید.

نویسنده: فربد صالحی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۱۹ ۹:۵۲

1- اهمیت نام تولید شده اونجاست که توی navigation property ، برای insertUserId و deleteUserId مقادیر user1 و user2 تولید میشه و به فرض وقتی بخوایم نام کاربر درج کننده (user1.username) را نمایش بدیم، ممکنه به اشتباه نام کاربر حذف کننده (user2.username)
رو نمایش بدیم. چون user1 و user2 نامهای شفافی نیستن.
2- fluent api که فرمودین رو بررسی می‌کنم، ولی راستش متوجه نشدم که روشی که استفاده کردم درست هست یا نه. در واقع به جای استفاده از navigation propertyهای خودکار، خودم با اضافه کردن یه property مثلا با نام InsertUsername، نام کاربر درج کننده رو برمیگردونم. (همون که تو کد کامنت قبلی نوشتم).
اینجا هم به نظرم تا موقعی که از InsertUsername استفاده نشه، مراجعه به دیتابیس انجام نمیشه، درسته؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۱۹ ۱۰:۱۶

- روش دیگر تعیین نام صریح کلیدهای خارجی تشکیل شده در سمت دیتابیس در EF Code first استفاده از ویژگی ForeignKey بر روی یک navigation property است. در قسمت سوم این سری به آن اشاره شده است (مورد هشتم متادیتای بررسی شده در آن).
- بله. ولی اگر در این حالت اطلاعات شما در یک گرید نمایش داده شود n هزار بار رفت و برگشت به بانک اطلاعاتی خواهید داشت. در مبحث جاری به آن با ذکر ریزجزئیات و روش حل خاص آن، پرداخته شده است.

نویسنده: فربد صالحی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۲۰ ۹:۲۵

هنگام استفاده از EF 4 بوسیله WCF، ما خطایی در یافت می‌کنیم با این عنوان:

```
underlying connection was closed. the connection was closed unexpectedly
```

جستجو شد و جاهای مختلف اینطور گفته شده که در هنگام استفاده از EF با WCF، باید lazy loading غیرفعال شه ، در غیر اینصورت حلقه ایجاد میشه! مثلا اینجا
حالا این سوال پیش میاد که علت این مسال چیه، آیا راه دیگه ای وجود نداره. و مهمتر اینکه غیر فعال کردن lazy loading کارایی برنامه رو پایین نمیاره؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۲۰ ۹:۵۵

دنیای WCF ایی که از طریق وب در دسترس است، یک دنیای اصطلاحا detached است. در این حالت زمانیکه ctx.Bills.ToList را فراخوانی می‌کنید، لیست صورتحساب‌ها از سرور دریافت شده و اتصال خاتمه پیدا می‌کند. اینجا دیگر lazy loading معنایی ندارد چون context جاری در سمت سرور بسته شده.
شما زمانی می‌تونید از lazy loading برای بارگذاری اشیاء مرتبط مانند حلقه زیر استفاده کنید:

```
foreach (var dept in db.Departments)
{
     Console.WriteLine(dept.Name);
      foreach (var item in dept.Employees)
      {
           Console.WriteLine(item.FirstName);
       }
}
```

که در یک context و در یک اتصال باز به سرور قرار داشته باشید. در این حالت EF تمام اتصالات و رفت و برگشت‌های مورد نیاز را بدون کوئری نوشتن خاصی مدیریت می‌کند.
در WCF یکبار اطلاعات serialize شده و اتصال بسته می‌شود (البته WCF فراتر است از حالت http binding ساده؛ ولی عموما این مورد در برنامه‌های وب مدنظر است). بنابراین اینبار اگر dept.Employees را روی لیست تهیه شده فراخوانی کنید، پیغام بسته بودن اتصال رو دریافت می‌کنید. به همین جهت اگر نیاز به اطلاعات کارمندان هم هست، همه را باید به یکباره از سرور دریافت کرد.

نویسنده: فربد صالحی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۲۰ ۱۰:۵

متشکر از پاسخ شما. پس میشه اینطور نتیجه گرفت که :

موقع استفاده از WCF، با غیرفعال کردن lazy loading فقط entityهای اصلی بارگذاری می‌شوند و تاثیری روی کارایی برنامه نداره. و در مثال شما ، اگه بخوایم به dept.Employees دسترسی داشته باشیم، باید صریحا اونها رو دریافت کرد.

نویسنده: ایلیا اکبری فرد
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۰۱ ۱۰:۲۴

آقای نصیری سلام.
روشی برای خرید یا استفاده دائمی از Ef profiler نیست؟ من تابحال چندین ایمیل ساختم و اونو دانلود کردم تا برام کار کنه.
ممنون میشم اگه راهنمایی کنید. یاعلی.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۰۱ ۱۰:۴۲

- سازنده Ef profiler یک اسرائیلی است (همان سازنده RavenDB). من بعید می‌دونم بتونید خرید کنید.
- پیشنهاد من استفاده از mini-profiler سورس باز است که با EF Code first هم کار می‌کند.

نویسنده: ایلیا اکبری فرد
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۰۱ ۱۰:۵۵

متشکرم. فراوان

نویسنده: مهمان
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۰۴ ۱۰:۳۷

آیا include کار join را انجام می‌دهد؟چه تفاوتی بین include و join وجود دارد؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۰۴ ۱۱:۱۵

در EF یک سری متد وجود دارند که حجم کوئری‌های LINQ نوشته شده را کاهش می‌دهند. یک نمونه آن Include است، نمونه دیگر استفاده از خواص راهبری است: (^ و ^)

نویسنده: bluesky
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۰/۲۱ ۱۵:۳۶

DynamicProxies چیه دقیقا؟ و چرا استفاده می‌شه توسط ef؟ (منظور اینکه چرا در runtime بجای یک آبجکت واقعی از کلاس مورد نظرم با یک dynamicProxy از اون کلاس روبرو می‌شم؟! چرا این رو هم ef نبرده پشت صحنه؟)
من بعضی جاهای برنامم که می‌خوام ابجکتی رو cast کنم بخاطر اینکه اون ابجکت یک dynamicProxy هست (در واقع یک wrapper روی کلاس مورد نظرم هست) نمی‌تونم و باید underlying type اش رو بگیرم. و اینکه دقیقا نمی‌دونم (در runtime) جایی که بخوام cast انجام بدم آیا با یک dynamicProxy روبرو هستم یا آبجکتی که مد نظرم هست!

با استفاده از DbContext.Configuration.ProxyCreationEnabled=false می‌شه غیرفعالش کرد. ولی نمی‌دونم چه side effect هایی داره! و کجاها چه تغییری می‌کنه!

می تونین کمکم کنین آقای نصیری و سایر دوستان؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۰/۲۱ ۱۸:۳۸

در تمام ORMها استفاده میشه. NHibernate هم نوع خاص خودش را دارد. در EF از کلاس‌های پروکسی به دو منظور Lazy loading و change tracking استفاده میشه. به همین جهت خواصی که در lazy loading مورد استفاده قرار می‌گیرند باید virtual تعریف شوند. به این ترتیب ORM مورد استفاده می‌تونه این خواص رو جهت کاربردهای خودش، به صورت پویا بازنویسی و override کنه. با تنظیم DbContext.Configuration.ProxyCreationEnabled=false ، دو کاربرد یاد شده از کار خواهند افتاد. اطلاعات بیشتر رو می‌تونید در بلاگ یکی از اعضای تیم EF بخونید .

نویسنده: یاسر مرادی
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۰/۲۱ ۲۱:۲۵

وقتی کلاینت Java Script ای یا Silverlight ای در سمت کلاینت داره Change Tracking رو انجام می‌ده و برای Update داره Current و Original رو با هم برام ارسال می‌کنه، و تغییرات سمت سرور واقعا ناچیزه، واقعا می‌طلبه که نه تنها Proxy Creation رو غیر فعال کرد، که بنده حتی Automatic Change Tracking رو هم غیر فعال می‌کنم، فقط در Override کردن Save Changes در DbContext یک بار دستی
Change Tracker.Detect Changes رو فراخونی می‌کنم
موقع Load کردن اطلاعات برای ارسال به سمت کلاینت نیز همیشه از As No Tracking استفاده می‌کنم، و واقعا تا این لحظه به هیچ وجه حس نکردم که چیزی رو از دست دادم، Lazy Loading هم واقعا آیتم حیاتی ای نیست.

ولی از اون طرف من نه ساخته شدن Proxy رو دارم، نه فراخونی Detect Changes رو به صورت پشت صحنه ای در اکثر متدهای EF و نه سربار ساخته شدن Entryها هنگام Load (البته در بازگشت از کلاینت به سرور، Attach می‌کنم، که راه در رویی هم نداره)
چون این موارد همه در Repository قرار داده شدند، عملا کدنویسی خودم رو هم تحت الشعاع قرار ندادم
به همه افراد توصیه می‌کنم که این کار رو انجام بدند

نویسنده: bluesky
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۰/۲۱ ۲۳:۳۳

بله مرسی اینا رو و چنجای دیگه رو هم خوندم مطالب رو اما مشکلم رو نتونستم براش راه حل اصولی پیدا کنم متاسفانه
مشکل اینه که من در runtime در بعضی شرایط وقتی entity خودم رو (چون بصورت ارث بری کار شده یک entity پایه هست که فقط یک Id داره) می خوام (مثلا) cast کنم به یک entity دیگه (که می‌دونم نوعش دقیقا چیه) ، type اون، **DynamicProxy** هست بجای اینکه از نوع مورد نظر من که انتظارشو دارم باشه (گرچه underlyingType اون همون نوعی هست که مد نظر بنده می‌باشد) اما مشکل بدتره زمانی که من نمی‌دونم **دقیقا کِی** نوع این entity از جنس DynamicProxyهای ef هست و کی از جنس مورد نظر خودم *(احتمالا پشت صحنه ef وقتی که entity بنده درگیر سیستم changetracking می‌شه ef براش همچین wrapper ای می‌سازه تا کارای خودشو بکنه ولی کاش این dynamicProxy رو هم مثل خیلی چیزای دیگه تو این DbContextApi می‌بردن پشت صحنه تا زندگیمونو بکنیم:( )*

امیدوارم منظورم رو رسونده باشم
مثلا من کلاس پایه‌ی زیر رو دارم برای تمام موجودیت هام:

```
public class MyBaseEntity
{
  public int Id {get;set;}
}
```

و یک کلاس معمولی (که در واقع جدولی در بانک هست مثلا:

```
public class Student : MyBaseEntity
{
  public string Name {get;set;}
 //...
}
```

حالا من یک کلاس جنریک دارم مثل زیر (که صرفا جهت ساده سازی سناریوی مورد اشاره اینجوری نوشتمش و وجود خارجی نداره) :

```
public class SomeGenericWorker <TEntity> where TEntity : BaseEntity
{
 //...

  public void DoSth(TEntity entity)
{
  if (entity is Student)
```

```
{
  // ...
}

}

}
```

مشخصه که من تو تابع DoSth می‌خوام چیکار کنم. حالا مشکل اینه که در بعضی جاها این روال درسته (یعنی type موجودیت entity ، واقعا Student هست) اما بعضی شرایط type موجودیت هام از جنس **DynamicProxies.Student_23323123124546454576646** هستن و باید **underlyingType** شون رو بگیرم اونوقت می‌تونم با نوع مد نظر خودم کار کنم.

در برنامه ای که نوشتم همه چی درست کار می‌کنه و برنامه داره کارشو می‌کنه و فعلا برای مشکل بالا که عرض کردم من راه حل درستی پیدا نکردم و خیلی دست و پا شکسته کار کردم جاهایی که اون مسئله وجود داره واسه همین دنبال جواب درست می‌گردم کماکان..

در ضمن با disable کردن امکان DynamicProxy در Config مربوط به DbContext خودم، از مزایای خوبی مثل , ChangeTracking LazyLoading بی بهره می‌شم و اصلا جالب نیست. پس باید این گزینه true باشه. اما می‌خوام که type واقعی یک entity رو هر لحظه سرراست بتونم بگیرم

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۰/۲۱ ۲۳:۴۱

از متد ObjectContext.GetObjectType استفاده کنید. برای نمونه در پیاده سازی سطح دوم کش ازش استفاده شده:

```
var changedEntityNames = ctx.ChangeTracker
                                    .Entries()
                                    .Where(x => x.State == EntityState.Added ||
                                                x.State == EntityState.Modified ||
                                                x.State == EntityState.Deleted)
                                    .Select(x =>
ObjectContext.GetObjectType(x.Entity.GetType()).FullName)
                                    .Distinct()
                                    .ToList();
```

نویسنده: bluesky
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۰/۲۱ ۲۳:۵۱

مرسی
می رم رو این که گفتین کار کنم
با تشکر

نویسنده: یاسر مرادی
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۰/۲۲ ۱۰:۴۱

دوست عزیز، من که Proxy Creation رو غیر فعال کردم، و اضافه بر اون Automatic Change Tracking رو هم غیر فعال کردم، با سناریویی که گفتم کماکان Change Tracking رو دارم، و فکر کنم صحبت من رو شما اشتباه متوجه شدید، مگه می‌شه آدم Change Tracking رو کاملا بذاره کنار، من فقط روش رو عوض کردم

مسلما تنها راه Change Tracking با استفاده از Dynamic Proxy نیست، در NHibernate هم من به جای استفاده از Dynamic Proxy اومدم از IL Injection استفاده کردم با استفاده از Post Sharp، چون تو اون برنامه واقعا تغییرات سمت سرور زیاد بود و تغییرات به غیر از زمان Save نیز به صورت آنی نیاز بود.

برای درک این که چرا من این کارها رو انجام می‌دم، به این صفحه بروید و شماره 3.1.1 را مطالعه کنید.

با این حال، با فرض این که شما بنا به هر علتی، Dynamic Proxy رو بخواهید، **کدی که اینجا نوشتید** باید در هر حالتی کار کنه، چون در هر حال اون Dynamic Proxy از Student ارث بری کرده، پس is شما True بر می‌گردونه. اگه باز کدی رو که کار نمی‌کنه رو اینجا بنویسید، شاید مشکل چیز دیگه ای هستش Program.cs

فایلی که دارد کار می‌کند و حاوی شرط شما است.
علاوه بر این من یک Extension Method نوشتم، که Real Type مد نظر شما رو بر می‌گردونه، حال چه تو NHibernate، چه تو Entity Framework، چه هر جای دیگه ای

```
public static class ReflectionExt
    {
        public static Type GetRealType(this Type type)
        {
            if (Object.ReferenceEquals(type, null))
                throw new ArgumentNullException("type");

            if (type.Assembly.IsDynamic)
                return GetRealType(type.BaseType);
            else
                return type;
        }
    }
```

نویسنده: نوید
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۰۹ ۱۳:۴

سلام
من در حین استفاده از EF-Profiler با خطای Exception has been thrown by the target of an invocation مواجه میشم.
EF-profiler رو بعد از دانلود کردن اجرا میکنم، Dll مربوطه رو به برنامه اضافه کردم و برنامه رو Run میکنم . این خطا روی خط

```
HibernatingRhinos.Profiler.Appender.EntityFramework.EntityFrameworkProfiler.Initialize();
```

اتفاق می‌افتد.
روی کد پروژه خودتون هم تست کردم ، همین خطا رو میداد.
ممنون میشم راهنماییم کنید.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۰۹ ۱۳:۴۵

- بله. همینطوره. به همین جهت یک قسمت در کد فوق کامنت شده نوشته شده:

```
// note: remove this line if you received : CreateDatabase is not supported by the provider.
```

EF Prof با سیستم به روز رسانی بانک اطلاعاتی EF Code first تداخل ایجاد می‌کنه. اول دیتابیس رو به روز کنید. بعد تنظیمات EF Prof رو اضافه کنید و بعد هم آغاز دیتابیس رو با null مقدار دهی کنید.

- ضمنا گروه مرتبط با EF Prof و محصولات مشابه اینجا است:
http://groups.google.com/group/efprof
بهتر است این نوع مشکلات را با خودشون مطرح کنید.

نویسنده: محمود داوری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۲۰ ۱۷:۲۹

با سلام
من مشکلی که با متد Include معرفی شده دارم عدم شناخت اون داخل کدهاست.
من از EF5 و NET 4.5. استفاده میکنم ولی زمان استفاده از این متد ، به رنگ قرمز درمیاد و البته هیچ خطایی توسط ویژوال استدیو هم دریافت نمیکنم و تعجب اینکه به خوبی هم کار میکنه. ولی به اصطلاح باید مانند نوشتن در یک فایل txt کار کنم چون هیچ Intellisense وجود نداره.

در تصویر بهتر میتونید ببینید :

نویسنده: محمود داوری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۲۰ ۱۷:۳۶

البته فضای نام System.Data.Entity به رنگ خاکستری در اومده ، یعنی عملا هیچ استفاده ای از اون نمیشه.
آیا این فضای نام ارتباطی با ورژن EF و NET 4.5. نداره؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۲۰ ۱۸:۸

- فضای نام System.Data.Entity مربوط به متد الحاقی جدید Include، در اسمبلی EntityFramework.dll وجود دارد. بنابراین برای استفاده از آن نیاز است اسمبلی EntityFramework.dll را هم به پروژه کتابخانه‌ای جدید خود، الحاق کنید.
- اگر مورد فوق برقرار است و Intellisense کار نمی‌کند، اما برنامه کامپایل می‌شود، احتمالا مشکل از ReSharper ایی است که دارید استفاده می‌کنید. VS.NET را با دستور خط فرمان ذیل، در حالت safe mode اجرا کنید:

```
"c:\__path to__\IDE\devenv.exe" /safemode /nosplash /log
```

در این حالت افزونه‌ها بارگذاری نمی‌شوند. اگر مشکلی نبود، یعنی باید ReSharper را به روز یا مجددا نصب کنید.

نویسنده: محمود داوری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۲۰ ۱۸:۲۱

بسیار ممنون. همینطور که شما فرمودید بدون بارگزاری افزونه‌ها کار کرد و مشکلی نبود.

نویسنده: ناظم
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۰۳ ۱۲:۲۳

سلام
من EF profiler رو از طریق NuGet نصب کردم ، اسمبلی‌ها به برنامه الحاق شد،تابع استارت اون به صورت خودکار به برنامه اضافه شد... همه درست. ولی وقتی برنامه رو اجرا میکنم هیچ اتفاقی نمیوفته و EF Profiler هیچ چیزی رو نمیتونه لاگ کنه. خیلی در مورد این مشکل گشتم ولی چیزی پیدا نمیکنم در ضمن وقتی EF Profiler رو قبل از ایجاد بانک اطلاعاتی به برنامه اضافه میکنم

خطای زیر رو میده.

```
An unhandled exception of type 'System.NotSupportedException' occurred in EntityFramework.dll

Additional information: Unable to determine the DbProviderFactory type for connection of type
'System.Data.SqlClient.SqlConnection'. Make sure that the ADO.NET provider is installed or registered
in the application config.
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۰۳ ۱۳:۲۴

- در EF 6 نیاز است یک سری تعاریف را به فایل کانفیگ اضافه کنید : ارتقاء به EF 6 و استفاده از EF 6
- در EF 6 اصلا نیازی به پروفایلر خاصی ندارید : نحوه‌ی لاگ کردن توکار با EF 6
- برنامه‌های دیگری هم برای لاگ کردن وجود دارند (سورس باز و رایگان). مثلا mini profiler

نویسنده: ناظم
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۰۵ ۸:۵۴

سلام؛ من از sql server 2008 استفاده میکنم(روی یک سرور دیگر هست)، از اول هم EF6 رو نصب کردم.
باز با این حال همین خطا پا برجاست، همچنین چیزی که متوجه نمیشم اینکه وقتی EFProfiler رو از پروژه حذف میکنم (حذف App_Start.EntityFrameworkProfilerBootstrapper.PreStart();()) این خطا رفع میشه.

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۰۵ ۱۳:۳۳

به نظر EF Profiler با نگارش 6 مشکل داره . بهتره از روش‌های دیگری که گفتند مثل mini profiler استفاده کنید.

نویسنده: محمد جلیل عبدالله زاده
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۲/۰۳ ۲:۵۷

زمانی که از EfProfiler استفاده کردم متوجه شدم با توجه به اینکه تمامی موجودیت‌های وابسته به مدل اصلی رو virtual تعریف کردم زمانی که میخوام تنها لیستی از موجودیت اصلی رو نشون بدم و نیازی به موجودیت‌های وابسته ندارم درخواست‌های زیادی به دیتا بیس ارسال میشه که ناشی از موجودیت‌های وابسته توی مدلم بود و زمانی که بررسی کردم متوجه شدم هنگامی که عمل Mapping توسط AutoMapper انجام میشه این درخواست‌ها ارسال میشن و قبل از عمل Mapping تنها یک درخواست جهت دریافت مدل اصلی است.ممنون میشم راهنماییم کنید چطور میتونم این مشکل رو حل کنم.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۲/۰۳ ۱۰:۱۴

مراجعه کنید به مطلبی از نویسنده‌ی اصلی AutoMapper در این مورد: « Using AutoMapper to prevent SELECT N+1 problems »

عنوان: EF Code First #11
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۴ ۲۲:۵۱:۰۰
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework

استفاده از الگوی Repository اضافی در EF Code first؛ آری یا خیر؟!

اگر در ویژوال استودیو، اشاره‌گر ماوس را بر روی تعریف DbContext قرار دهیم، راهنمای زیر ظاهر می‌شود:

```
A DbContext instance represents a combination of the Unit Of Work and Repository patterns such that
it can be used to query from a database and group together changes that will then be written back to
the store as a unit.  DbContext is conceptually similar to ObjectContext.
```

در اینجا تیم EF صراحتا عنوان می‌کند که DbContext در EF Code first همان الگوی Unit Of Work را پیاده سازی کرده و در داخل کلاس مشتق شده از آن، DbSetها همان Repositories هستند (فقط نام‌ها تغییر کرده‌اند؛ اصول یکی است).
به عبارت دیگر با نام بردن صریح از این الگوها، مقصود زیر را دنبال می‌کنند:
لطفا بر روی این لایه Abstraction ایی که ما تهیه دیده‌ایم، یک لایه Abstraction دیگر را ایجاد نکنید!
«لایه Abstraction دیگر» یعنی پیاده سازی الگوهای Unit Of Work و Repository جدید، برفراز الگوهای Unit Of Work و Repository توکار موجود!
کار اضافه‌ای که در بسیاری از سایت‌ها مشاهده می‌شود و ... متاسفانه اکثر آن‌ها هم اشتباه هستند! در ذیل روش‌های تشخیص پیاده سازی‌های نادرست الگوی Repository را بر خواهیم شمرد:

1) قرار دادن متد Save تغییرات نهایی انجام شده، در داخل کلاس Repository

متد Save باید داخل کلاس Unit of work تعریف شود نه داخل کلاس Repository. دقیقا همان کاری که در EF Code first به درستی انجام شده. متد SaveChanges توسط DbContext ارائه می‌شود. علت هم این است که در زمان Save ممکن است با چندین Entity و چندین جدول مشغول به کار باشیم. حاصل یک تراکنش، باید نهایتا ذخیره شود نه اینکه هر کدام از این‌ها، تراکنش خاص خودشان را داشته باشند.

2) نداشتن درکی از الگوی Unit of work

به Unit of work به شکل یک تراکنش نگاه کنید. در داخل آن با انواع و اقسام موجودیت‌ها از کلاس‌ها و جداول مختلف کار شده و حاصل عملیات، به بانک اطلاعاتی اعمال می‌گردد. پیاده سازی‌های اشتباه الگوی Repository، تمام امکانات را در داخل همان کلاس Repository قرار می‌دهند؛ که اشتباه است. این نوع کلاس‌ها فقط برای کار با یک Entity بهینه شده‌اند؛ در حالیکه در دنیای واقعی، اطلاعات ممکن است از دو Entity مختلف دریافت و نتیجه محاسبات مفروضی به Entity سوم اعمال شود. تمام این عملیات یک تراکنش را تشکیل می‌دهد، نه اینکه هر کدام، تراکنش مجزای خود را داشته باشند.

3) وهله سازی از DbContext به صورت مستقیم داخل کلاس Repository

4) Dispose اشیاء DbContext داخل کلاس Repository

هر بار وهله سازی DbContext مساوی است با باز شدن یک اتصال به بانک اطلاعاتی و همچنین از آنجائیکه راهنمای ذکر شده فوق را در مورد DbContext مطالعه نکرده‌اند، زمانیکه در یک متد با سه وهله از سه Repository موجودیت‌های مختلف کار می‌کنید، سه تراکنش و سه اتصال مختلف به بانک اطلاعاتی گشوده شده است. این مورد ذاتا اشتباه است و سربار بالایی را نیز به همراه دارد.
ضمن اینکه بستن DbContext در یک Repository، امکان اعمال کوئری‌های بعدی LINQ را غیرممکن می‌کند. به ظاهر یک شیء IQueryable در اختیار داریم که می‌توان بر روی آن انواع و اقسام کوئری‌های LINQ را تعریف کرد اما ... در اینجا با LINQ to Objects که بر روی اطلاعات موجود در حافظه کار می‌کند سر و کار نداریم. اتصال به بانک اطلاعاتی با بستن DbContext قطع شده، بنابراین کوئری LINQ بعدی شما کار نخواهد کرد.
همچنین در EF نمی‌توان یک Entity را از یک Context به Context دیگری ارسال کرد. در پیاده سازی صحیح الگوی Repository (دقیقا همان چیزی که در EF Code first به صورت توکار وجود دارد)، Context باید بین Repositories که در اینجا فقط نامش

DbSet تعریف شده، به اشتراک گذاشته شود. علت هم این است که EF از Context برای ردیابی تغییرات انجام شده بر روی موجودیت‌ها استفاده می‌کند (همان سطح اول کش که در قسمت‌های قبل به آن اشاره شد). اگر به ازای هر Repository یکبار وهله سازی DbContext انجام شود، هر کدام کش جداگانه خاص خود را خواهند داشت.
5) عدم امکان استفاده از تنها یک DbConetext به ازای یک Http Request
هنگامیکه وهله سازی DbContext به داخل یک Repository منتقل می‌شود و الگوی واحد کار رعایت نمی‌گردد، امکان به اشتراک گذاری آن بین Repositoryهای تعریف شده وجود نخواهد داشت. این مساله در برنامه‌های وب سبب کاهش کارآیی می‌گردد (باز و بسته شدن بیش از حد اتصال به بانک اطلاعاتی در حالیکه می‌شد تمام این عملیات را با یک DbContext انجام داد).

نمونه‌ای از این پیاده سازی اشتباه را در اینجا می‌توانید پیدا کنید. متاسفانه شبیه به همین پیاده سازی، در پروژه MVC Scaffolding نیز بکارگرفته شده است.

چرا تعریف لایه دیگری بر روی لایه Abstraction موجود در EF Code first اشتباه است؟

یکی از دلایلی که حین تعریف الگوی Repository دوم بر روی لایه موجود عنوان می‌شود، این است:
« **به این ترتیب به سادگی می‌توان ORM مورد استفاده را تغییر داد** » چون پیاده سازی استفاده از ORM، در پشت این لایه مخفی شده و ما هر زمان که بخواهیم به ORM دیگری کوچ کنیم، فقط کافی است این لایه را تغییر دهیم و نه کل برنامه را.
ولی سؤال این است که هرچند این مساله از هزار فرسنگ بالاتر درست است، اما واقعا تابحال دیده‌اید که پروژه‌ای را با یک ORM شروع کنند و بعد سوئیچ کنند به ORM دیگری؟!
ضمنا برای اینکه واقعا لایه اضافی پیاده سازی شده انتقال پذیر باشد، شما باید کاملا دست و پای ORM موجود را بریده و توانایی‌های در دسترس آن را به سطح نازلی کاهش دهید تا پیاده سازی شما قابل انتقال باشد. برای مثال یک سری از قابلیت‌های پیشرفته و بسیار جالب در NH هست که در EF نیست و برعکس. آیا واقعا می‌توان به همین سادگی ORM مورد استفاده را تغییر داد؟ فقط در یک حالت این امر میسر است: از قابلیت‌های پیشرفته ابزار موجود استفاده نکنیم و از آن در سطحی بسیار ساده و ابتدایی کمک بگیریم تا از قابلیت‌های مشترک بین ORMهای موجود استفاده شود.
ضمن اینکه مباحث نگاشت کلاس‌ها به جداول را چکار خواهید کرد؟ EF راه و روش خاص خودش را دارد، NH چندین و چند روش خاص خودش را دارد! این‌ها به این سادگی قابل انتقال نیستند که شخصی عنوان کند: «هر زمان که علاقمند بودیم، ORM مورد استفاده را می‌شود عوض کرد!»

دلیل دومی که برای تهیه لایه اضافه‌تری بر روی DbContext عنوان می‌کنند این است:
« **با استفاده از الگوی Repository نوشتن آزمون‌های واحد ساده‌تر می‌شود** ». زمانیکه برنامه بر اساس Interfaceها کار می‌کند می‌توان آن‌ها را بجای اشاره به بانک اطلاعاتی، به نمونه‌ای موجود در حافظه، در زمان آزمون تغییر داد.
این مورد در حالت کلی درست است اما .... نه در مورد بانک‌های اطلاعاتی!
زمانیکه در یک آزمون واحد، پیاده سازی جدیدی از الگوی Interface مخزن ما تهیه می‌شود و اینبار بجای بانک اطلاعاتی با یک سری شیء قرارگرفته در حافظه سروکار داریم، آیا موارد زیر را هم می‌توان به سادگی آزمایش کرد؟
ارتباطات بین جداول‌را، cascade delete، فیلدهای identity، فیلدهای unique، کلیدهای ترکیبی، نوع‌های خاص تعریف شده در بانک اطلاعاتی و مسایلی از این دست.
پاسخ: خیر! تغییر انجام شده، سبب کار برنامه با اطلاعات موجود در حافظه خواهد شد، یعنی LINQ to Objects.
شما در حالت استفاده از LINQ to Objects آزادی عمل فوق العاده‌ای دارید. می‌توانید از انواع و اقسام متدها حین تهیه کوئری‌های LINQ استفاده کنید که هیچکدام معادلی در بانک اطلاعاتی نداشته و ... به ظاهر آزمون واحد شما پاس می‌شود؛ اما در عمل بر روی یک بانک اطلاعاتی واقعی کار نخواهد کرد.
البته شاید شخصی عنوان که بله می‌شود تمام این‌ها نیازمندی‌ها را در حالت کار با اشیاء درون حافظه هم پیاده سازی کرد ولی ... در نهایت پیاده سازی آن بسیار پیچیده و در حد پیاده سازی یک بانک اطلاعاتی واقعی خواهد شد که واقعا ضرورتی ندارد.

و پاسخ صحیح در اینجا و این مساله خاص این است:
لطفا در حین کار با بانک‌های اطلاعاتی مباحث mocking را فراموش کنید. بجای SQL Server، رشته اتصالی و تنظیمات برنامه را به SQL Server CE تغییر داده و آزمایشات خود را انجام دهید. پس از پایان کار هم بانک اطلاعاتی را delete کنید. به این نوع آزمون‌ها اصطلاحا integration tests گفته می‌شود. لازم است برنامه با یک بانک اطلاعاتی واقعی تست شود و نه یک سری شیء ساده

قرار گرفته در حافظه که هیچ قیدی همانند شرایط کار با یک بانک اطلاعاتی واقعی، بر روی آن‌ها اعمال نمی‌شود.
ضمنا باید درنظر داشت بانک‌های اطلاعاتی که تنها در حافظه کار کنند نیز وجود دارند. برای مثال SQLite حالت کار کردن صرفا در حافظه را پشتیبانی می‌کند. زمانیکه آزمون واحد شروع می‌شود، یک بانک اطلاعاتی واقعی را در حافظه تشکیل داده و پس از پایان کار هم ... اثری از این بانک اطلاعاتی باقی نخواهد ماند و برای این نوع کارها بسیار سریع است.

نتیجه گیری:

حین استفاده از EF code first، الگوی واحد کار، همان DbContext است و الگوی مخزن، همان DbSetها. ضرورتی به ایجاد یک لایه محافظ اضافی بر روی این‌ها وجود ندارد.
در اینجا بهتر است یک لایه اضافی را به نام مثلا Service ایجاد کرد و تمام اعمال کار با EF را به آن منتقل نمود. سپس در قسمت‌های مختلف برنامه می‌توان از متدهای این لایه استفاده کرد. به عبارتی در فایل‌های Code behind برنامه شما نباید کدهای EF مشاهده شوند. یا در کنترلرهای MVC نیز به همین ترتیب. این‌ها مصرف کننده نهایی لایه سرویس ایجاد شده خواهند بود.
همچنین بجای نوشتن آزمون‌های واحد، به Integration tests سوئیچ کنید تا بتوان برنامه را در شرایط کار با یک بانک اطلاعاتی واقعی تست کرد.

برای مطالعه بیشتر:

Abstracting your ORM is a futile exercise
Repository is the new Singleton
Night of the living Repositories
Architecting in the pit of doom: The evils of the repository abstraction layer
?Is Repository old skool
?EF Code First: Where’s My Repository
Generic Repository With EF 4.1 what is the point

نظرات خوانندگان

نویسنده: NTC
تاریخ: ۲۳:۱۹:۵۵ ۱۳۹۱/۰۲/۲۴

سلام و ممنون
میشود در مورد خط زیر بیشتر توضیح دهید؟
"در اینجا بهتر است یک لایه اضافی را به نام مثلا Service ایجاد کرد و تمام اعمال کار با EF را به آن منتقل نمود. سپس در قسمت‌های مختلف برنامه می‌توان از متدهای این لایه استفاده کرد. "
یعنی چی تمام اعمال کار با EF را به آن منتقل کنیم؟
چطور؟

نویسنده: ناشناس
تاریخ: ۲۳:۵۱:۵۶ ۱۳۹۱/۰۲/۲۴

قبلا که این روش رو توصیه می کردید "کلا استفاده‌ی از هر کدام از ORMs موجود بدون پیاده سازی الگوی Repository اشتباه است. به چند دلیل:" و همین دلایل بالا رو نوشته بودید؟http://www.dotnettips.info/2009/10/nhibernate_17.html

نویسنده: Javad Darvish Amiry
تاریخ: ۰۰:۰۰:۳۹ ۱۳۹۱/۰۲/۲۵

توی این سری پست ها، از این پست واقعا واقعا واقعا لذت بردم. دست گلتون درد نکنه. خدا خیرتون بده. زنده باشین.

نویسنده: Javad Darvish Amiry
تاریخ: ۰۰:۰۲:۲۶ ۱۳۹۱/۰۲/۲۵

جانا سخن از زبان ما می گویی...
توی این سری پست ها، از این پست واقعا واقعا واقعا لذت بردم. دست گلتون درد نکنه. خدا خیرتون بده. زنده باشین.

نویسنده: mohammad
تاریخ: ۰۰:۲۸:۰۳ ۱۳۹۱/۰۲/۲۵

سلام آقای نصیری. آیا این روش که در خود سایت asp.net انجام شده هم اشتباه هستش؟

http://www.asp.net/mvc/tutorials/getting-started-with-ef-using-mvc/implementing-the-repository-and-unit-of-work-patterns-in-an-asp-net-mvc-application

نویسنده: شاهین کیاست
تاریخ: ۰۱:۴۵:۴۵ ۱۳۹۱/۰۲/۲۵

سلام ،

ذکر کردید "بهتر است یک لایه ی اضافی به نام سرویس ایجاد شود و اعمال مربوط به EF را به آن منتقل نمود" یعنی به ازای هر موجودیت یک سرویس هم داشته باشیم ؟ این (http://pastebin.com/iUCn1303) نمونه کدی که اینجا قرار دادم صحیح است ؟ - Service همان Business logic ما خواهد بود ؟ یعنی علاوه بر اعمال CRUD ، بررسی منطق تجاری ، Validate کردن Entity و یا اعمال شرط های مختلف در Query ها در همین لایه ی سرویس انجام می شود ؟
-اگر بخواهیم اطلاعات User را با اطلاعات پروفایل در قالب یک لیست برای لایه ی پایین تر بفرستیم ، نوع خروجی چه باید باشد ؟ مثلا UserProfileDataTransferObject ؟

در سری هشتم Refactoring در مورد God Classes توضیح دادید. برای منطق های پیچیده روی یک Enity مثل User مثلا چندین Query با حالت های مختلف کلاس UserService به God Class تبدیل می شود. راه حل چیست ؟ اگر ممکن است پروژه ی کد باز مورد تایید خودتون برای مرور کد ها معرفی کنید.
خیلی ممنون

نویسنده: مهمان
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۵ ۰۸:۴۳:۰۷

سلام. با توجه به مواردی که تا این شماره در مورد EF Code First فرمودید، بنده یک معماری مناسب برنامه را با استفاده از EF اینگونه درک کردم:

1- Domain Layer یا Model Layer: با استفاده از Code First فقط Entityها تعریف می شود (بدون Mapping و Data Annotation)

2- DAL: با استفاده از DbContext و Fluent API موارد مرتبط با Mapping و Data Annotation و ساخت DbSet ها تعریف می شود.

3- Facade DAL: با استفاده از WCF یا هر تکنیک سرویس گرایی دیگر یک لایه سطح بالا بر روی DAL کشیده می شود تا در BLL تنها از آن استفاده شود و عملا لایه های BLL و UI از EF هیچ اطلاعی نخواهند داشت.

4- BLL: کلاس های مربوط به برنامه، Rule ها و Infrastructureها
5- UI: شامل پروژه WPF، ASP.NET MVC و یا برنامه های موبایلی

آیا این معماری درک درستی از مطالب ارائه شده توسط شما است؟
و سوال دوم اینکه در مورد برنامه هایی با منطق MVC و یا MVVM لایه مدل تقریبا با این معماری چیزی نخواهد بود و تنها ویو مدل ها به چشم خواهند خورد. آیا این مورد هم درست است؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۵ ۰۹:۲۴:۲۶

اون پیاده سازی هم اشتباه است! چون متد Save داخل خود Repository است.
ضمنا اون مطالب رو بر اساس اطلاعات آن روز نوشتم. الان هم پیاده سازی UOW و Repository کاملی رو از NH دارم ولی ... هیچ وقت NH رو در پروژه‌ای که از آن استفاده کردم، تغییر ندادم یا از آن repository برای Unit testing استفاده نکردم.
وابستگی به ORM در عمل زیاد خواهد بود. بنابراین تعویض آن غیرممکن می‌شود.
استفاده از بانک اطلاعاتی واقعی بهتر است و به همین جهت دو کاربردی که برای آن در اکثر سایت‌ها ذکر شده، در عمل استفاده نمی‌شود.
بنابراین استفاده از Repository صرفا پیچیدگی بی‌موردی را به سیستم تحمیل می‌کند.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۵ ۰۹:۳۳:۴۶

اولین StudentRepository را که نوشته، بله. در اینجا Unit of work را نقض کرده.
ولی درادامه ... خیر (زمانیکه UnitOfWork را ارائه داده). ولی کار اضافی انجام داده.
بینید در کلاس UnitOfWork کار وهله سازی Context انجام شده. بنابراین درست است. در همین کلاس هم Save قرار دارد بنابراین درست عمل شده و می‌شود با این سیستم یک تراکنش را انجام داد. ضمنا در این کلاس Uow کار معرفی Repository ها رو انجام داده.
ولی ... خود Context اصلی هم این موارد را دارد (خودش Uow است. کلاس مشتق شده از آن دارای DbSet است). شما به چه نتیجه‌ای از این Abstraction بی‌مورد خواهید رسید؟ احتمالا دو مورد عنوان شده در بالا ... که توضیح دادم در عمل هیچ وقت رخ نخواهد داد.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۵ ۰۹:۴۴:۴۶

-1 بله.
-2 بله.
-3 این هم خوبه ولی اگر بانک اطلاعاتی و برنامه وب شما مثلا در یک سرور قرار دارند ضرورتی به استفاده از WCF نیست و به کارآیی بیشتری حین استفاده مستقیم از بانک اطلاعاتی خواهید رسید. WCF برای معماری چند tier توصیه می‌شود (هر tier رو یک سرور در اینجا فرض کنید. یک سرور جدای وب، یک سرور جدای اس کیوال و الی آخر ....)
-4 BLL همان لایه سرویسی‌است که عنوان کردم. جایی که از EF استفاده می‌شود.
-5 بله.

این M در MVC مرتبط با ASP.NET MVC جای بحث زیاد دارد. بیشتر ViewModel است تا Model به معنای Domain Classes .

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۵ ۰۹:۵۳:۱۳

- بله. چیزی شبیه به همین، البته وجود Interface هم در اینجا غیرضروری است. چون در مورد mocking صحبت کردم که در بانک‌های اطلاعاتی روش مناسبی نیست و بیشتر «توهم» صحیح کارکردن سیستم را به همراه خواهد داشت. توهم پاس شدن آزمون‌های واحدی که در عمل ممکن است تعداد زیادی از آن‌ها روی بانک اطلاعاتی واقعی اجرا نشوند. فرق است بین کار با اشیاء درون حافظه و بانک اطلاعاتی واقعی که بسیاری از قیود را اعمال می‌کند.
- بله. اسامی مهم نیست. یکی عنوان می‌کند BLL یکی Infrastructure یکی Service یکی...
- خروجی لایه سرویس فقط باید از نوع اشیاء معمولی، لیست یا IEnumerable باشد. اگر از IQueryable به عنوان خروجی متد استفاده کردید، به یک Abstraction دارای «نشتی» خواهید رسید. چون به سادگی خارج از منطقی که مدنظر بوده کاملا قابل تغییر است.
- God Class کلاسی است که اطلاعات زیادی را در اختیار سایرین قرار می‌دهد، نه کلاسی که جهت برآورده سازی منطق تجاری برنامه، از اطلاعات زیادی استفاده می‌کند. کلاسی که 1000 تا متد را در اختیار سایر کلاس‌ها قرار می‌دهد God class نام دارد. نه متدی که برای عملکرد صحیح خود نیاز به اطلاعات زیادی است.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۵ ۰۹:۵۷:۲۶

یک مثال ساده: بجای اینکه در Code behind برنامه شروع کنید به وهله سازی از DbContext و بعد کوئری بنویسید و حاصل را مثلا در اختیار یک Grid قرار دهید، یک کلاسی ... جایی در یک پروژه Class library مجزا درست کنید که حاوی متد مشخصی است که فقط یک IList را برمی‌گرداند. این متد، محل کار با EF است نه Code behind یک فرم. در آنجا فقط باید از لیست نهایی تهیه شده استفاده شود.

نویسنده: مهمان
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۵ ۱۰:۰۶:۵۷

-1 پس به نظر شما نیازی به ایجاد یک لایه facade که بین DAL و BLL قرار گیرد و توابع EF و LINQ را برای استفاده در لایه بیزینس Wrap کند نیست و می توان از EF و LINQ مستقیما در BLL استفاده کرد و نهایتا به یک معماری چهار لایه رسید؟

-2 سوال دیگر اینکه جدا سازی Domain ها از لایه DAL چه مزایایی دارد؟ آیا در مهاجرت به یک ORM دیگر مفید است یا ملاحضات دیگری در میان است؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۵ ۱۰:۱۴:۴۳

- به همین دلیل در مورد عدم استفاده از Repository توضیح دادم. کار Repository همین warping عملکرد یک ORM است که نه

تنها ضرورتی ندارد بلکه در یک پروژه واقعی به شدت جلوی آزادی عمل شما را خواهد گرفت و همچنین پیاده سازی شما هم قابل انتقال نخواهد بود. استفاده از ORMها وابستگی‌های زیادی را به همراه دارند که شاید تنها قسمتی از آن‌ها را بتوانید مخفی کنید. همچنین برای اینکار باید از قابلیت‌های پیشرفته آن‌ها که ممکن است در سایر ORMs موجود نباشد، صرف نظر کرد. آزمون‌های واحد مرتبط با بانک‌های اطلاعاتی نیاز به بانک اطلاعاتی واقعی دارند تا بتواند قیود را اعمال کند. کار با اشیاء درون حافظه در اینجا اصلا توصیه نمی‌شود.
- بهتره. ضرورتی نداره. در حد یک مدیریت پروژه بهتر است که با یک نگاه بتوان تشخیص داد ... حداقل یک پوشه Models در برنامه هست. تا این حد کفایت می‌کند.

نویسنده: A. Karimi
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۵ ۱۰:۲۱:۵۴

یک دلیل مهم برای ایجاد یک Abstraction بر روی EF CodeFirst وجود دارد و آن هم استقلال از EF و IQueryable است. مثلاً ممکن است شما بخواهید بعداً به جای EF از NHibernate استفاده کنید. و یا ممکن است (حتماً) تکنولوژی جدیدتری بعد از EF وارد کار شود. از همه مهمتر ممکن است بخواهید از الگوی Adapter یا Decorator استفاده کنید. مثلاً یک Repository که اطلاعات یک جدول را به صورت Encrypt شده در بانک اطلاعات ذخیره می‌کند. و مثلاً به صفحه بندی سمت سرور هم نیاز دارید و حتی امکان استفاده از IQueryable هم وجود ندارند.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۵ ۱۰:۳۲:۰۵

این همان مورد «به این ترتیب به سادگی می‌توان ORM مورد استفاده را تغییر داد» است که در بالا توضیح دادم. نمی‌تونید به این سادگی وابستگی‌های ذاتی به ORM مورد استفاده را حذف کنید. تمام کار با ORM به Update و Delete ختم نمی‌شود. برای نوشتن یک لایه قابل انتقال نیاز خواهید داشت دست و پای ORM مورد استفاده را قطع کنید که مثال زدید ... استقلال از IQueryable . و سؤال اینجا است که تمام لطف EF همین IQueryable است؛ چرا باید از این مستقل شد. من از کار کردن مستقیم با آن لذت می‌برم! به همین دلیل EF را انتخاب کرده‌ام. فقط لایه سرویس مورد استفاده نباید IQueryable را بازگرداند.

نویسنده: A. Karimi
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۵ ۱۱:۱۵:۴۸

ما با ایجاد لایه های متفاوت از Abstraction این قضیه را حل می‌کنیم. مثلاً در چهارچوبی که تهیه کرده‌ام، یک اینتفریس IRepository دارم که از 7 دولت آزاد است. و یک IQueryableRepository دارم که مخصوص ORMهای با پشتیبانی از IQueryable است. شاید شما بفرمایید وقتی از IQueryableRepository در برنامه استفاده کنی به IQueryable وابسته می‌شوی. بله، درست است، اما مثلا برای عملیات CRUD کلاسهایی برای WPF یا ASP.NET MVC در چهارچوب دارم که کاملاً از ORM مستقل هستند. به این ترتیب وقتی بخواهیم از یک ORM به دیگری Switch کنیم حداقل نیازی نیست کلاس‌های Base (همان کلاسهایی که در چهارچوب و طی زمان بیشتری تهیه شده) کوچکترین تغییری بکنند. و با این مکانیزم در صورتی که پروژه بلند مدت باشد باز هم می‌توان این استقلال را در لایه های[1] دیگر حفظ کرد به این ترتیب:

1. لایه Data Access دارای یک Infrastructure است که فقط اینترفیس‌های UnitOfWork و Repository در آن تعریف شده و هیچ خبری از IQueryable نیست مثلا برای دریافت داده صفحه بندی شده چیزی شبیه startRowIndex و maximumRows و حتی sortExpression پاس داده می‌شود.2. برای هر ORM یک پروژه جدا که به Data.Infrastructre رفرنس دارد ایجاد می‌شود. حالا در این پروژه UnitOfWork و Repository پیاده‌سازی می‌شود که از نظر داخلی به IQueryable وابسته است و مثلاً در پیاده‌سازی همان متد صفحه بندی شده به راحتی از LINQ استفاده می‌کند.3. هیچ کس حق ندارد در لایه های دیگر از IQueryable استفاه کند و باید ابتدا متد مورد نظرش را به Data.Infrastructure اضافه و بعد در لایه مرحله دو پیاده‌سازی کند.4. با استفاده از DI مسئله جایگذین کردن لایه مرحله 2 به راحتی اتفاق می‌افتد و هیچ لایه‌ای مستقیم به پیاده‌سازی سمت Data وابسته نیست بلکه به Data.Infrastructure وابسته است.

من قبول دارم که این کار زمان بیشتری را می‌گیرد اما شما هم خوب می‌دانید که اگر می‌خواهیم وقت صرف کنیم و یک چهارچوب ماندگار ایجاد کنیم باید طراحی مستقل از تکنولوژی داشته باشیم (برای مثال حتی WPF و MVC که عرض کردم هم در چهارچوب جز

Concrete class به حساب می‌آیند؛ هر چند از دید پروژه نهایی و مصرف کننده چهارچوب اینطور نیست).

مثال کاربردی این قضیه این است که در یک پروژه مجبور بودیم اطلاعات را رمزنگاری شده در DB ذخیره و بازیابی کنیم و البته فرم مورد نظر از هما CRUD های داخل چهارچوب بود و اگر این طراحی استفاه نمی‌شد مجبور بودیم برای آن یک فرم از یک ابتدا پیاده‌سازی کنیم و چون CRUD موجود در چهارچوب دارای امکانات قابل توجهی بود در زمان و هزینه تاثیر زیادی داشت.

[1] منظور از لایه، لایه‌های فیزیکی و سنتی نیست.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۵ ۱۱:۵۳:۱۱

- ORMهای با پشتیبانی از IQueryable ، پشتیبانی یکسانی از متدهای الحاقی تعریف شده ندارد. کد شما قابل انتقال نیست. برای مثال NH یک سری متد الحاقی خاص خودش را دارد. بنابراین اگر تصور می‌کنید که می‌توان این پیاده سازی را به ORM دیگری تغییر داد، در عمل ممکن نیست؛ مگر اینکه از توانایی‌های محدود و مشترکی استفاده کنید.
- یکی دیگر از اشتباهات طراحی الگوی Repository متدهای عمومی هستند که دارای خروجی IQueryable است. به این نوع طراحی، طراحی نشتی دار گفته می‌شود چون ابتدای کار مشخص است اما انتهای کار بازگذاشته شده است: (^)
- یک مثال دیگر: NH دارای متدی است به نام tofeautre که توانایی اجرای چندین و چند مثلا sum را بر روی بانک اطلاعاتی در یک رفت و برگشت دارد. لایه Repository شما نمی‌تواند این را مخفی کند و در صورت استفاده از آن قابل انتقال نخواهد بود. استفاده از آن هم ایرادی ندارد چون دلیل استفاده از یک ORM، استفاده از توانایی‌های پیشرفته آن‌ها است. از این نمونه مثال زیاد است.
حالا اینجا اگر شخصی از الگوی Repository استفاده کند، هم بی‌جهت خودش را محدود کرده و هم نهایتا به یک leaky abstraction رسیده.
- «چهارچوبی دارم که کاملاً از ORM مستقل هستند» این همان لایه سرویس است که از آن صحبت شد. نباید کدهای یک ORM (هر ORM ایی) داخل Code behind یا کنترلرهای MVC مشاهده شوند. این روش توصیه شده است.
- رمزنگاری را می‌شود با یک سری متدالحاقی در یک پروژه دیگری به نام Common پیاده سازی کرد. در لایه Service از آن استفاده کرد. بحث ما در اینجا در مورد Repository و عدم ضرورت استفاده از آن است. یا مباحث صفحه بندی هم به همین ترتیب. این‌ها یک سری متدالحاقی عمومی هستند؛ خارج از تعریف الگوی Repository قرار می‌گیرند.

نویسنده: Javad Darvish Amiry
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۵ ۱۲:۰۱:۳۴

و فکر می کنم یک دلیل مهم برای ایجاد انتزاعی (Abstraction) به نام Service پیش بینی همچین مهاجرتی هست. من Service رو لایه BLL نمیدونم (شخصا و طبق تحلیل و تجربه خودم؛ درست و غلطش رو نمیدونم) بلکه یه لایه واسط بین BLL و DAL میدونم. به این ترتیب همیشه یه DAL کاملا مستقل و منتزع از بقیه برنامه دارم. هر وقت خواستم از EF به NH برم -یا تجربه واقعی تر این که اگه خواستم به یه تکنولوژی جدیدتر کوچ کنم- کافیه لایه DAL جدیدم رو بنویسم و فقط نحوه دسترسی در سرویس تغییر میکنه. پس باز هم انتزاع مورد نیاز رو دارم.
اما در مورد UoW خوب باز هم طبق تجربه حتی با وجود DbContext (و Session در NH) فکر میکنم وجودش خیلی مفیده. مثلا تو برنامه های وب UoWم رو برپایه HttpModule قرار میدم و موقع Dispose شدن ماژول، تغییرات رو ذخیره میکنم.
در مورد M در MVC کاملا با آقای نصیری موافقم. این بحثو مدتی پیش با یه دوستی هم داشتیم که زیر بار نرفت. مثالی که اونجا زدم اینجا میزارم، فکر کنم مفیده.
فکر کنید شیئی به نام Member دارید با مثلا 20 پراپرتی. و این 20 خاصیت، در 5 ویوی مختلف نمایش داده میشن. یعنی یه ویو 6 تا، یه ویو 3 تا و همینطور تا آخر. خوب عاقلانه نیست که وقتی که به هر 20 خاصیت نیاز نداریم، همشو واکشی کنیم. پس دو تا راه داریم. یا باید اون 3 4 تا خاصیتی که نیاز داریم رو جداگانه (مثلا تو یه Tuple یا Anon یا حتی متغیرهای منحصر) واکشی کنیم و در اختیار ویو بذاریم؛ یا بیایم و یه ساختمون (class یا struct) تعریف کنیم مخصوص اون 3 4 تا پراپرتی. خوب من روش دوم رو ترجیح میدم که همون view-model های منو میسازه. یا نمایی رو در نظر بگیرید که لازمه از ترکیبی از دو یا چند مدل داده استفاده کنه. تو همون مثال Member، فرض کنید نمایی هست که نام کاربری و نام و نام خانوادگی رو از Member و تعداد ارسال ها رو از Comments و آخرین فعالیت رو از MemberActivitis و آدرس ایمیل عمومی رو از AuthTokens میخونه! چه میکنید؟

ضمنا به فلسفه وجودی مثلا AutoMapper هم فکر کنیم.

نویسنده: Javad Darvish Amiry
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۵ ۱۲:۰۸:۵۲

{ ORMهای با پشتیبانی از IQueryable ، پشتیبانی یکسانی از متدهای الحاقی تعریف شده ندارد.}
مثال واقعی و زنده ای که همین الان میشه زد تفاوت پیاده سازی L2E در NH و EF هست. عملا مهاجرت غیر ممکنه مگه از روشی که آقای نصیری گفتن. (دیدم که میگم ;))

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۵ ۱۲:۱۲:۲۱

همه این‌ها نیکو! ولی زمانیکه از یک ORM استفاده می‌کنید، DAL همین ORM است. تعویض آن هم به سادگی میسر نیست. من با شناختی که مثلا از NH دارم عرض می‌کنم که کسی که از NH استفاده می‌کنه نمی‌تونه توانایی‌های توکار آن‌را با هیچ ORM دیگری عوض کنه. سطح دوم کش، غیرفعال کردن سطح اول کش برای مباحث گزارشگیری. متدهای ویژه‌ای که در QueryOver آن پیش‌بینی شده. استفاده از HQL آن برای اعمالی که نه با LINQ میسر است و نه با QueryOver.
خلاصه از سطحی خیلی بالا اینطور به نظر میرسه که می‌شود یک لایه انتزاعی بر روی ORM درست کرد ولی در عمل اینطور نیست. این لایه قابل انتقال نیست مثلا به EF یا نمونه‌های مشابه.

نویسنده: Javad Darvish Amiry
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۵ ۱۲:۲۳:۵۶

خوب منم همینو عرض میکنم. میگم انتقال ممکن نیست مگر به روش شما (محدود کردن ORM و صرفنظر از کلی از قابلیت هاشون). اگه سرویس رو بین DAL و بقیه اجزا برنامه داشته باشیم چی؟ من از EF استفاده میکنم. سرویس من نه انتیتی ها بلکه viewmodel های مشخصی که هر بخش برنامه نیاز داره میگیره یا بر میگردونه. مثلا متدی که تو همون بخش MVC مثالشو گفتم در نظر بگیرید. اسمشو میذاریم GetMemberInfo. سرویس موظفه viewmodel مرتبط رو پر کنه و برگردونه. امروز از EF استفاده میکنه؛ پس عاقلانه ترین راه استفاده از پروژکشن هست. فردا روزی به هر دلیلی مجبورم به NH کوچ کنم. خوب باقی اجزا برنامه از این تغییر بی خبر میمونن. حالا NH هم پروژکشن داره هم tofeautre که بعنوان یه نمونه، فکر میکنم استفاده از امکان tofeautre اینجا بهتره. خوب کی از این تغییر باخبره؟ فقط سرویس. سرویسه که داره پیاده سازی های مختلفی میشه. بقیه اجزا کاملا از این تغییر مصون میمونن.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۵ ۱۲:۳۰:۰۹

بله. این روش طراحی خیلی خوبه؛ برنامه استفاده کننده از نحوه پیاده سازی GetMemberInfo بی‌خبر است. حالا می‌خواهد NH باشد یا EF یا هر مورد دیگری.
ضمن اینکه این لایه میانی رو که عنوان کردید هم در برنامه‌های وب می‌تونه استفاده شود و هم ویندوزی.

نویسنده: Javad Darvish Amiry
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۵ ۱۲:۳۴:۱۴

اگه باز بخوام توضیح بدم زیاده گویی میشه. ولی راه حل خودم اینه:
برای هر بخش منطقی برنامه که نیاز به داده پایگاه داره یه سرویس در نظر میگیرم. یه interface برای اون سرویس میگیرم. مثلا IMemberService. حالا لایه دسترسی به داده تو یه پروژه جدا قرار میگیره. اگه قراره از EF استفاده کنم، EfMemberService رو میسازم. به همه قابلیت های EF هم دسترسی دارم. متود GetMemberInfo هم به هر روشی که خودش میدونه موظفه اطلاعات مورد نیاز رو واکشی و برگردونه. چون روشش در اختیار خودشه پس میتونه از همه قابلیت های EF استفاده کنه. حالا مثلا اگه بیام و StructureMap استفاده کنم (که میکنم) میتونم فایل رجیستری برای IMemberService رو هم تو همون پروژه بذارم. با استارت برنامه، DependencyResolver میفهمه هر جا به IMemberService نیاز داشت، باید از EfMemberService کنه.
فردا یه تکنولوژی جدیدتر میاد و EF رو به نابودی (یا حداقل حاشیه) میره. مثلا اسم اون ORM رو میذاریم NH. یه پروژه جدید تعریف میکنم برای NH. سرویس ها رو توش پیاده سازی میکنم. مثلا حالا NhMemberService دارم. فایل رجیستری تو همون پروژه قرار

داره. DLL نهایی رو با DLL قبلی عوض میکنم و برنامه رو دوباره استارت میکنم. حالا هر جا به IMemberService نیاز داشتم، NhMemberService استفاده میشه.
یعنی دقیقا همونکاری که شما فرمودید. EfMemberService و NhMemberService کاملا مستقل هستن و هر کدوم میتونن از تمام قابلیت های ORM مورد استفاده شون استفاده کنن.
کل منظورم همین بود.

نویسنده: Javad Darvish Amiry
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۵ ۱۳:۰۰:۳۵

{هم در برنامه‌های وب می‌تونه استفاده شود و هم ویندوزی}
خوب این هم باز یه نکته است. اون UoW که گفتم بالا، دقیقا مربوط میشه به این بخش. مثال:
تو کامنت قبلی از استقلال لایه سرویس عرض کردم. حالا اضافه میکنم، سرویس من داره از EF استفاده میکنه. اما مستقیما نمیاد DbContext رو صدا بزنه. بلکه اون رو از یه UoW میگیره. خاصیتش اینه که UoW من از طریق یه HttpModule وهله سازی و نابود میشه. تو نابود شدنش dirty بودنش رو بررسی و در صورت نیاز commit میشه.
حالا چطور برم رو ویندوز؟ HttpContext اگه null باشه پس رو وب نیستم! راهکارم شبیه سازی HttpContext مثلا با یه کلاس به اسم HatContext هست. حالا میتونم لایه سرویس رو هم در وب و هم در ویندوز استفاده کنم.
UoWم هم سه مرحله توسعه داره. بالاترین سطح، فقط IsDirty رو در اختیار میذاره. سطح دوم فقط Commit و Rollback و سطح سوم TContext. سطح دوم و سوم فقط در اختیار سرویس قرار داره (internal). سطح اول در اختیار کل برنامه است (public).
پس IsDirty، مثلا تو WPF خیلی میتونه مفید واقع بشه. حالا Forward کردن انواع (مثلا با StructureMap) کمکم میکنه که دسترسی به هر کدوم از interface های سه گانه بالا، فقط یه نمونه رو برگردونه.

{این یه مثال انتزاعی نیست؛ دقیقا یه پروژه ی واقعی بود که درگیرش بودم.}

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۵ ۱۳:۰۸:۰۵

بله. این مورد به الگوی «Session Per Request» معروف است که کار آن به اشتراک گذاری یک DbContext در طول مدت عمر یک Http Request است. در این مورد یک مطلب خواهم نوشت.

نویسنده: A. Karimi
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۵ ۱۳:۲۲:۲۰

- همانطور که عرض کردم ما به هیچ عنوان وابستگی Contract ی به IQueryable نداریم. دقت بفرمایید که برای چیزی مثل NH ما اصلاً از IQueryable استفاده نخواهیم کرد. صحبت بنده Abstract تر بود. "لایه Data Access دارای یک Infrastructure است که فقط اینترفیس‌های UnitOfWork و Repository در آن تعریف شده و هیچ خبری از IQueryable نیست".

- طراحی Repository اصلی خروجی و ورودی IQueryable ندارد با این صحبت کاملاً موافق هستم و غیر از این هم نیست.

- همانطور که عرض کردم این موضوع کاملاً قابل اجراست. شما به ازاء هر ORM یک DataAccess خواهید داشت و امکانات قوی هر ORM را در داخل DataAccess خودش به راحتی استفاده می‌کنید به لایه بندی و ارجاعاتی که عرض کردم دقت بفرمایید. مصرف کننده Data به جای استفاده از DataAccess های Concrete از سطوح بالاتری استفاده می‌کنند و DI این موضوع را حل کرده است. شما می‌توانید از هر امکانی که دوست دارید و مخصوص ORM خودتان است در آن استفاده کنید.

- لایه سرویس با لایه Data متفاوت است. با چیزی که شما فرمودید اگر ORM تغییر کند باید کدهای لایه سرویس را دستی تغییر دهید و با Breaking Change روبرو می‌شویم. اما همانطور که قبلاً هم گفتم، با وجود این Abstraction که گفتم، فقط با یک Config ساده در DI این موضوع به طور کامل حل می‌شود. کلاً فلسفه وجودی Repository همین ورود و خروج داده (ذخیره و بازیابی) و Abstract بودن آنهاست. کدهای ORM نه تنها نباید در Code Behinde ها دیده شود بلکه نباید در Service یا Business سیستم هم باشند. به همان دلیلی که عرض کردم. و البته مثال رمزنگاری مثال خوبی است (Service چرا باید درگیر رمزنگاری شود؟ این

وظیفه لایه ذخیره و بازیابی است که همان Repository خواهد بود).

- Repository http://martinfowler.com/eaaCatalog/repository.html همانطور که از نامش پیداست یک مخزن است که ما نمی‌دانید اطلاعات را در کجا نگهداری خواهد کرد (حافظه، بانک و ...) حال در یک پروژه این محل نگهداری باید امن باشد همین! به جای حافظه و بانک و ... تصور کنید یک جای امن را. آیا برای این نمی‌توان (نباید) یک Repository ساخت؟ مورد بعدی اینکه رمزنگاری به لایه دیگری منتقل شده و Repository که گفتم از همان استفاده می‌کند. نکته بعدی اینکه با چیزی که شما فرمودید، باید مراقبت از اینکه همه چیز رمزنگاری شود را به برنامه نویس محول کرد و حتماً حواسش باشد که فراموش نکند قبل از ذخیره یا بازیابی یک Entity متدهای لازم برای رمزنگاری را فراخوانی کند. در صورتی که لایه سرویس باید متمرکز بر روی Business کار باشد نه فراخوانی متدهای رمزنگاری برای ذخیره سازی و ...

نویسنده: A. Karimi
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۵ ۱۳:۳۰:۳۵

"لایه Data Access دارای یک Infrastructure است که فقط اینترفیس‌های UnitOfWork و Repository در آن تعریف شده و هیچ خبری از IQueryable نیست"

صحبت بنده این بوده؛ ما به این فکر می‌کنیم که از IQueryable هم Abstract باشیم. چرا فکر می‌کنید قرار است ORM ها پشتیبانی یکسانی از متدهای الحاقی داشته باشند؟ مشخص است که یکسان نیست! در صورتی که بخواهیم از NH استفاده کنیم انتخاب اول QueryOver است نه LINQ to NH. غیر از مورد نشتی، یکی دیگر از دلایل اینکه گفته می‌شود از IQueryable در Contract ها استفاده نشود همین عدم سازگاری و پشتیبانی است.

به طوری کلی، به عبارت ساده لایه DataAccess ما پیمانه‌ای تر است (دارای Modularity بالاتری است) و بحث اصلا بر سر IQueryable نیست شما باید بتوانید یک Repository بسازید که حتی به عنوان محل ذخیره سازی از یک فایل Text استفاده کند.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۵ ۱۳:۳۳:۲۵

چندتا بحث هست. مدیریت پروژه. استفاده از Repository.
اینکه پوشه درست کنید، class library درست کنید. اسم‌های متفاوت استفاده کنید. همه این‌ها خوب است.
باز هم در طراحی خودتون اومدید ORM رو مخفی کردید. کل بحث جاری این است که اینکار اتلاف وقت است. «فقط با یک Config ساده در DI این موضوع به طور کامل حل می‌شود» : .... نمی‌شود. خیر! قصد ندارم مواردی رو که عنوان کردم تکرار کنم. مدتی با یک ORM با قابلیت‌های بالا کار کنید، این مطلب رو دیگر عنوان نخواهید کرد.
به نظر در مورد اسامی کمی تداخل اینجا هست. مفهومی رو که از Repository دنبال می‌کنید، همان چیزی است که در لایه سرویس من به آن اشاره کردم.
اگر علاقمند بودید، به پیاده سازی generic repository که لینک دادم مراجعه کنید.
واژه‌های مورد استفاده رو اگر یکسان کنیم شاید خیلی از سؤ تفاهم‌ها برطرف شود.

نویسنده: A. Karimi
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۵ ۱۴:۰۴:۰۰

موافقم، بحث مدیریت پروژه و دیگر مسائل خیلی مطرح و تاثیر گذارند.

در خصوص Config ساده در DI و حلی شدن موضوع، با نظر شما موافق نیستم و این کار انجام شدنیست (بحث مخفی کردن یا پیمانه‌ای کردن). این بحث‌ها بسیار جالب و جذاب است و ای کاش در محیط مناسب تر و راحتتری به بحث می‌پرداختیم.

نویسنده: Javad Darvish Amiry
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۵ ۱۴:۰۹:۰۶

{شما باید بتوانید یک Repository بسازید که حتی به عنوان محل ذخیره سازی از یک فایل Text استفاده کند} کاملا موافقم. و این همون چیزیه که ازش بعنوان لایه سرویس یاد کردم. توضیحات کامل رو تو کامنت های پایین تر دادم.
فکر کنم اختلاف رو نامگذاری ها و برداشت متفاوتی که از تعاریف داریم، باشه.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۵ ۱۴:۲۵:۳۵

من فکر می‌کنم طرحی که از Repository در ذهن شما است، تعریف یک اینترفیس که دارای متدهای مثلا Add و Get و امثال آن است. سپس پیاده سازی کامل آن با EF. چون مبتنی بر Interface است می‌شود یک پیاده سازی مبتنی با NH را هم برای آن تدارک دید. بعد این‌ها رو میشه با DI مدیریت کرد. بله. این شدنی است. فقط واژه‌های استفاده شده در اینجا بین من و شما یکی نیست. من Repository رو به عنوان یک لایه سبک محصور کننده خود EF مد نظر دارم. یعنی پیاده سازی که در هزاران سایت اینترنتی داره تبلیغ میشه و به نظر من لزومی ندارد. انتقال پذیر نیست و لذت استفاده از یک ORM واقعی رو از بین می‌بره.
در کل من از واژه سرویس استفاده کردم شما از واژه مخزن. ولی به نظر برداشت هر دو یکی است.

نویسنده: مجید شمخانی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۵ ۱۷:۵۳:۰۸

به نظر من در این بحث «تعویض ORM» اصل YAGNI را نباید فراموش کرد، ولی با این حال آیا شما استفاده از الگوی Repository و UOW را برای NH پیشنهاد می‌کنید یا خیر؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۵ ۱۹:۳۰:۱۱

شما فقط به uow برای پیاده سازی session per request نیاز خواهید داشت (به اشتراک گذاری فقط یک سشن در طول عمر یک http request در لایه‌های مختلف برنامه).
الگوی Repository خصوصا در مورد NH قابل انتقال نیست. چون تا حد بسیار زیادی به جزئیات QueryOver، LINQ و حتی HQL وابسته می‌شود که در سایر ORMهای دیگر معادل ندارد. به همین جهت تحمیل این لایه به سیستم غیرضروری است.
یعنی در ابتدا مقالات را که مطالعه کنید، همه عنوان می‌کنند که با استفاده از Repository به سیستمی خواهید رسید که می‌توانید ORM آن‌را به سادگی تعویض کنید. اما در مورد NH ابدا اینطور نیست. هنوز حتی خیلی از حالات mapping رو که این سیستم پشتیبانی می‌کنه در سایر ORMها نمی‌تونید پیدا کنید. بنابراین این Repository قابل تعویض نیست. بهتره بگم این ORM اصلا قابل تعویض نیست؛ چون اصطلاحا feature rich است. مگر اینکه از توانایی‌های پیشرفته آن استفاده نشود که آن وقت ضرورت استفاده از آن‌را زیر سؤال می‌برد.

نویسنده: مجید شمخانی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۵ ۲۲:۲۶:۴۰

اگر امکان دارد نمونه‌ای از این نوع پیاده سازی را برای NH معرفی کنید.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۵ ۲۲:۳۸:۳۹

این مورد برای مثال: (^)

نویسنده: Mohsen Esmailpour
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۶ ۰۱:۵۳:۰۶

از وقتی ک شروع به یاد گرفتن ASP.NET MVC کردم از کتاب Pro ASP.NET MVC 3 Framework گرفت تا آموزشهای خود سایت asp.net و در بسیاری از وبلاگها همه استفاد از repository رو به عنوان best pratice توصیه کردن. استفاده از Interface + EF + DI و mock در unit test به نظر خوب میاد. حالا این سئوال برام پیش اومده آیا از اشکال از تیم EF هست که در پیاده سازی DbContext از الگوی Unit of Work استفاده کرده و یک لایه Abstraction روی اون کشیده و یا ایراد از بی اطلاعی کسانی هست

الگوی Repository و EF Code First رو با هم به کار میبرن. این موضوع برای من مثل این میمونه ک یک اینترفیس رو با پیادسازی اجزاش به آدم بدن و بعد خودت دوباره بیای اجزاش رو پیاده سازی کنی و خبر نداشته که قبلا پیاده سازی شدن. من که گیج شدم.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۶ ۰۸:۲۹:۰۶

- استفاده از uow صحیح است. نیاز است یک uow بین لایه‌های مختلف به اشتراک گذاشته شود.
- استفاده از Repository که به صورت یک لایه سبک روی EF عمل کند اتلاف وقت است. به دلایلی که عرض کردم.
- استفاده از لایه سرویس توصیه شده است.

این موارد رو به صورت یک مثال عملی در قسمت بعدی توضیح خواهم داد.

نویسنده: بازرگان
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۲۰ ۲۰:۳۳

با سلام؛

خواهشمند یه پروژه نمونه برای asp.net mvc4 که در آن از 5 entity framework code first و unit of work استفاده شده و بحث فوق در آن رعایت شده باشد معرفی نمایید.

آیا پروژه efmvc آنچه شما در اینجا گفته اید رعایت کرده و اگر نه موارد را بیان نمایید.

با سپاس فراوان

نویسنده: سعید
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۲۱ ۱۹:۵۲

پروژه قسمت 12 رو که من دیدم با ef5 و mvc4 سازگار است و اصولش فرقی نکرده.

نویسنده: ناظم
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۱۷ ۲۲:۲۵

با سلام
جناب نصیری من پس از خواندن مطالب واقعا مفید شما و چند تا مطلب دیگه تو سایتهای CodeProject , Stackoverflow ,Asp.NET , ... تقریبا گیج شدم بنابر این چند تا سوال دارم
1- وقتی از یک orm مثلا EF استفاده میکنم داشتن یک class library به نام DAL و انتقال edmx یا کلاس‌های code first به اون اشکالی که نداره؟
2- لایه سرویس همان BLL هست؟ میتوان اونجا مستقیم به DbContext و توابع اون مثل Delete ، add و غیره دسترسی داشت؟
3- یه جا مثل اینکه فرموده بودید UoW خوبه استفاده کنیم و مخزن نه درسته ؟ اگه آره چرا و چطور ؟
4- من یه Classlibrary تشکیا میدم به اسم Entities و POCOهای EF رو منتقل میکنم اونجا در آینده مشکل ساز که نیست؟
5- جای صحیح استفاده از الگوهای مخزن و UoW کجاست؟
6- میشه یه مثال که همه اینهارو که فرمودید رو رعایت کرده و مورد تایید شماست رو معرفی بفرمایید؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۱۷ ۲۲:۳۴

لطفا قسمت بعدی یعنی 12 را به همراه تمام پرسش و پاسخ‌های آن، مطالعه کنید. پیاده سازی UOW، مثال لایه بندی، تزریق وابستگی‌ها، بحث و غیره، تمامی در آن موجود است. در پرسش و پاسخ‌های آن، دوره‌های پیشنیاز مرتبط و پروژه‌های تکمیلی مرتبط هم معرفی شده‌اند.

عنوان: EF Code First #12
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۶ ۱۰:۵۸:۰۰
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework

پیاده سازی الگوی Context Per Request در برنامه‌های مبتنی بر EF Code first

در طراحی برنامه‌های چند لایه مبتنی بر EF مرسوم نیست که در هر کلاس و متدی که قرار است از امکانات آن استفاده کند، یکبار DbContext و کلاس مشتق شده از آن وهله سازی شوند؛ به این ترتیب امکان انجام امور مختلف در طی یک تراکنش از بین می‌رود. برای حل این مشکل الگویی مطرح شده است به نام Session/Context Per Request و یا به اشتراک گذاری یک Unit of work در لایه‌های مختلف برنامه در طی یک درخواست، که در ادامه یک پیاده سازی آن‌را با هم مرور خواهیم کرد.
البته این سشن با سشن ASP.NET یکی نیست. در NHibernate معادل DbContextایی که در اینجا ملاحظه می‌کنید، Session نام دارد.

اهمیت بکارگیری الگوی Unit of work و به اشتراک گذاری آن در طی یک درخواست

در الگوی واحد کار یا همان DbContext در اینجا، تمام درخواست‌های رسیده به آن، در صف قرار گرفته و تمام آن‌ها در پایان کار، به بانک اطلاعاتی اعمال می‌شوند. برای مثال زمانیکه شیءایی را به یک وهله از DbContext اضافه/حذف می‌کنیم، یا در ادامه مقدار خاصیتی را تغییر می‌دهیم، هیچکدام از این تغییرات تا زمانیکه متد SaveChanges فراخوانی نشود، به بانک اطلاعاتی اعمال نخواهند شد. این مساله مزایای زیر را به همراه خواهد داشت:

الف) کارآیی بهتر
در اینجا از یک کانکشن باز شده، حداکثر استفاده صورت می‌گیرد. چندین و چند عملیات در طی یک batch به بانک اطلاعاتی اعمال می‌گردند؛ بجای اینکه برای اعمال هرکدام، یکبار اتصال جداگانه‌ای به بانک اطلاعاتی باز شود.

ب) بررسی مسایل همزمانی
استفاده از یک الگوی واحد کار، امکان بررسی خودکار تمام تغییرات انجام شده بر روی یک موجودیت را در متدها و لایه‌های مختلف میسر کرده و به این ترتیب مسایل مرتبط با ConcurrencyMode عنوان شده در قسمت‌های قبل به نحو بهتری قابل مدیریت خواهند بود.

ج) استفاده صحیح از تراکنش‌ها
الگوی واحد کار به صورت خودکار از تراکنش‌ها استفاده می‌کند. اگر در حین فراخوانی متد SaveChanges مشکلی رخ دهد، کل عملیات Rollback خواهد شد و تغییری در بانک اطلاعاتی رخ نخواهد داد. بنابراین استفاده از یک تراکنش در حین چند عملیات ناشی از لایه‌های مختلف برنامه، منطقی‌تر است تا اینکه هر کدام، در تراکنشی جدا مشغول به کار باشند.

کلاس‌های مدل مثال جاری

در مثالی که در این قسمت بررسی خواهیم کرد، از کلاس‌های مدل گروه محصولات کمک گرفته شده است:

```
using System.Collections.Generic;

namespace EF_Sample07.DomainClasses
{
    public class Category
    {
        public int Id { get; set; }
        public virtual string Name { get; set; }
        public virtual string Title { get; set; }
```

```
        public virtual ICollection<Product> Products { get; set; }
    }
}
```

```
using System.ComponentModel.DataAnnotations;


namespace EF_Sample07.DomainClasses
{
    public class Product
    {
        public int Id { get; set; }
        public string Name { get; set; }
        public decimal Price { get; set; }


        [ForeignKey("CategoryId")]
        public virtual Category Category { get; set; }
        public int CategoryId { get; set; }
    }
}
```

در کلاس Product، یک خاصیت اضافی به نام CategoryId اضافه شده است که توسط ویژگی ForeignKey، به عنوان کلید خارجی جدول معرفی خواهد شد. از این خاصیت در برنامه‌های ASP.NET برای مقدار دهی یک کلید خارجی توسط یک DropDownList پر شده با لیست گروه‌ها، استفاده خواهیم کرد.

پیاده سازی الگوی واحد کار

همانطور که در قسمت قبل نیز ذکر شد، DbContext در EF Code first بر اساس الگوی واحد کار تهیه شده است، اما برای به اشتراک گذاشتن آن بین لایه‌های مختلف برنامه نیاز است یک لایه انتزاعی را برای آن تهیه کنیم، تا بتوان آن‌را به صورت خودکار توسط کتابخانه‌های Dependency Injection یا به اختصار DI در زمان نیاز به استفاده از آن، به کلاس‌های استفاده کننده تزریق کنیم. کتابخانه‌ی DI ایی که در این قسمت مورد استفاده قرار می‌گیرد، کتابخانه معروف StructureMap است. برای دریافت آن می‌توانید از Nuget استفاده کنید؛ یا از صفحه اصلی آن در Github : (^).
اینترفیس پایه الگوی واحد کار ما به شرح زیر است:

```
using System.Data.Entity;
using System;


namespace EF_Sample07.DataLayer.Context
{
    public interface IUnitOfWork
    {
        IDbSet<TEntity> Set<TEntity>() where TEntity : class;
        int SaveChanges();
    }
}
```

برای استفاده اولیه آن، تنها تغییری که در برنامه حاصل می‌شود به نحو زیر است:

```
using System.Data.Entity;
using EF_Sample07.DomainClasses;


namespace EF_Sample07.DataLayer.Context
{
    public class Sample07Context : DbContext, IUnitOfWork
```

```
    {
        public DbSet<Category> Categories { set; get; }
        public DbSet<Product> Products { set; get; }


        #region IUnitOfWork Members
        public new IDbSet<TEntity> Set<TEntity>() where TEntity : class
        {
            return base.Set<TEntity>();
        }
        #endregion
    }
}
```

توضیحات:

با کلاس Context در قسمت‌های قبل آشنا شده‌ایم. در اینجا به معرفی کلاس‌هایی خواهیم پرداخت که در معرض دید EF Code first قرار خواهند گرفت.

DbSetها هم معرف الگوی Repository هستند. کلاس Sample07Context، معرفی الگوی واحد کار یا Unit of work برنامه است.

برای اینکه بتوانیم تعاریف کلاس‌های سرویس برنامه را مستقل از تعریف کلاس Sample07Context کنیم، یک اینترفیس جدید را به نام IUnitOfWork به برنامه اضافه کرده‌ایم.

در اینجا کلاس Sample07Context پیاده سازی کننده اینترفیس IUnitOfWork خواهد بود (اولین تغییر).

دومین تغییر هم استفاده از متد base.Set می‌باشد. به این ترتیب به سادگی می‌توان به DbSetهای مختلف در حین کار با IUnitOfWork دسترسی پیدا کرد. به عبارتی ضرورتی ندارد به ازای تک تک DbSetها یکبار خاصیت جدیدی را به اینترفیس IUnitOfWork اضافه کرد. به کمک استفاده از امکانات Generics مهیا، اینبار

```
uow.Set<Product>
```

معادل همان db.Products سابق است؛ در حالتیکه از Sample07Context به صورت مستقیم استفاده شود.

همچنین نیازی به پیاده سازی متد SaveChanges نیست؛ زیرا پیاده سازی آن در کلاس DbContext قرار دارد.

استفاده از الگوی واحد کار در کلاس‌های لایه سرویس برنامه

```
using EF_Sample07.DomainClasses;
using System.Collections.Generic;


namespace EF_Sample07.ServiceLayer
{
    public interface ICategoryService
    {
        void AddNewCategory(Category category);
        IList<Category> GetAllCategories();
    }
}
```

```
using EF_Sample07.DomainClasses;
using System.Collections.Generic;


namespace EF_Sample07.ServiceLayer
{
    public interface IProductService
    {
        void AddNewProduct(Product product);
        IList<Product> GetAllProducts();
    }
}
```

لایه سرویس برنامه را با دو اینترفیس جدید شروع می‌کنیم. هدف از این اینترفیس‌ها، ارائه پیاده سازی‌های متفاوت، به ازای

ORMهای مختلف است. برای مثال در کلاس‌های زیر که نام آن‌ها با Ef شروع شده است، پیاده سازی خاص Ef Code first را تدارک خواهیم دید. این پیاده سازی، قابل انتقال به سایر ORMها نیست چون نه پیاده سازی یکسانی را از مباحث LINQ ارائه می‌دهند و نه متدهای الحاقی همانندی را به همراه دارند و نه اینکه مباحث نگاشت کلاس‌های آن‌ها به جداول مختلف یکی است:

```
using System.Collections.Generic;
using System.Data.Entity;
using System.Linq;
using EF_Sample07.DataLayer.Context;
using EF_Sample07.DomainClasses;


namespace EF_Sample07.ServiceLayer
{
    public class EfCategoryService : ICategoryService
    {
        IUnitOfWork _uow;
        IDbSet<Category> _categories;
        public EfCategoryService(IUnitOfWork uow)
        {
            _uow = uow;
            _categories = _uow.Set<Category>();
        }


        public void AddNewCategory(Category category)
        {
            _categories.Add(category);
        }


        public IList<Category> GetAllCategories()
        {
            return _categories.ToList();
        }
    }
}
```

```
using System.Collections.Generic;
using System.Data.Entity;
using System.Linq;
using EF_Sample07.DataLayer.Context;
using EF_Sample07.DomainClasses;


namespace EF_Sample07.ServiceLayer
{
    public class EfProductService : IProductService
    {
        IUnitOfWork _uow;
        IDbSet<Product> _products;
        public EfProductService(IUnitOfWork uow)
        {
            _uow = uow;
            _products = _uow.Set<Product>();
        }


        public void AddNewProduct(Product product)
        {
            _products.Add(product);
        }


        public IList<Product> GetAllProducts()
        {
            return _products.Include(x => x.Category).ToList();
        }
    }
}
```

توضیحات:

همانطور که ملاحظه می‌کنید در هیچکدام از کلاس‌های سرویس برنامه، وهله سازی مستقیمی از الگوی واحد کار وجود ندارد. این لایه از برنامه اصلا نمی‌داند که کلاسی به نام Sample07Context وجود خارجی دارد یا خیر.
همچنین لایه اضافی دیگری را به نام Repository جهت مخفی سازی سازوکار EF به برنامه اضافه نکرده‌ایم. این لایه شاید در نگاه اول برنامه را مستقل از ORM جلوه دهد اما در عمل قابل انتقال نیست و سبب تحمیل سربار اضافی بی موردی به برنامه می‌شود؛ ORMها ویژگی‌های یکسانی را ارائه نمی‌دهند. حتی در حالت استفاده از LINQ، پیاده سازی‌های یکسانی را به همراه ندارند.
بنابراین اگر قرار است برنامه مستقل از ORM کار کند، نیاز است لایه استفاده کننده از سرویس برنامه، با دو اینترفیس IProductService و ICategoryService کار کند و نه به صورت مستقیم با پیاده سازی آن‌ها. به این ترتیب هر زمان که لازم شد، فقط باید پیاده سازی‌های کلاس‌های سرویس را تغییر داد؛ باز هم برنامه نهایی بدون نیاز به تغییری کار خواهد کرد.

تا اینجا به معماری پیچیده‌ای نرسیده‌ایم و اصطلاحا over-engineering صورت نگرفته است. یک اینترفیس بسیار ساده IUnitOfWork به برنامه اضافه شده؛ در ادامه این اینترفیس به کلاس‌های سرویس برنامه تزریق شده است (تزریق وابستگی در سازنده کلاس). کلاس‌های سرویس ما «می‌دانند» که EF وجود خارجی دارد و سعی نکرده‌ایم توسط لایه اضافی دیگری آن‌را مخفی کنیم. شیوه کار با IDbSet تعریف شده دقیقا همانند روال متداولی است که با EF Code first کار می‌شود و بسیار طبیعی جلوه می‌کند.

استفاده از الگوی واحد کار و کلاس‌های سرویس تهیه شده در یک برنامه کنسول ویندوزی

در ادامه برای وهله سازی اینترفیس‌های سرویس و واحد کار برنامه، از کتابخانه StructureMap که یاد شد، استفاده خواهیم کرد. بنابراین، تمام برنامه‌های نهایی ارائه شده در این قسمت، ارجاعی را به اسمبلی StructureMap.dll نیاز خواهند داشت.
کدهای برنامه کنسول مثال جاری را در ادامه ملاحظه خواهید کرد:

```
using System.Collections.Generic;
using System.Data.Entity;
using EF_Sample07.DataLayer.Context;
using EF_Sample07.DomainClasses;
using EF_Sample07.ServiceLayer;
using StructureMap;


namespace EF_Sample07
{
    class Program
    {
        static void Main(string[] args)
        {
            Database.SetInitializer(new MigrateDatabaseToLatestVersion<Sample07Context,
Configuration>());

            HibernatingRhinos.Profiler.Appender.EntityFramework.EntityFrameworkProfiler.Initialize();
            ObjectFactory.Initialize(x =>
            {
                x.For<IUnitOfWork>().CacheBy(InstanceScope.Hybrid).Use<Sample07Context>();
                x.For<ICategoryService>().Use<EfCategoryService>();
            });


            var uow = ObjectFactory.GetInstance<IUnitOfWork>();
            var categoryService = ObjectFactory.GetInstance<ICategoryService>();


            var product1 = new Product { Name = "P100", Price = 100 };
            var product2 = new Product { Name = "P200", Price = 200 };
            var category1 = new Category
            {
                Name = "Cat100",
                Title = "Title100",
                Products = new List<Product> { product1, product2 }
            };
            categoryService.AddNewCategory(category1);
            uow.SaveChanges();
        }
    }
```

```
}
```

در اینجا بیشتر هدف، معرفی نحوه استفاده از StructureMap است.
ابتدا توسط متد ObjectFactory.Initialize مشخص می‌کنیم که اگر برنامه نیاز به اینترفیس IUnitOfWork داشت، لطفا کلاس Sample07Context را وهله سازی کرده و مورد استفاده قرار بده. اگر ICategoryService مورد استفاده قرار گرفت، وهله مورد نظر باید از کلاس EfCategoryService تامین شود.
توسط ObjectFactory.GetInstance نیز می‌توان به وهله‌ای از این کلاس‌ها دست یافت و نهایتا با فراخوانی uow.SaveChanges می‌توان اطلاعات را ذخیره کرد.

چند نکته:
- به کمک کتابخانه StructureMap، تزریق IUnitOfWork به سازنده کلاس EfCategoryService به صورت خودکار انجام می‌شود. اگر به کدهای فوق دقت کنید ما فقط با اینترفیس‌ها مشغول به کار هستیم، اما وهله‌سازی‌ها در پشت صحنه انجام می‌شود.
- حین معرفی IUnitOfWork از متد CacheBy با پارامتر InstanceScope.Hybrid استفاده شده است. این enum مقادیر زیر را می‌تواند بپذیرد:

```
public enum InstanceScope
{
        PerRequest = 0,
        Singleton = 1,
        ThreadLocal = 2,
        HttpContext = 3,
        Hybrid = 4,
        HttpSession = 5,
        HybridHttpSession = 6,
        Unique = 7,
        Transient = 8,
}
```

برای مثال اگر در برنامه‌ای نیاز داشتید یک کلاس به صورت Singleton عمل کند، فقط کافی است نحوه کش شدن آن‌را تغییر دهید.
حالت PerRequest در برنامه‌های وب کاربرد دارد (و حالت پیش فرض است). با انتخاب آن وهله سازی کلاس مورد نظر به ازای هر درخواست رسیده انجام خواهد شد.
در حالت ThreadLocal، به ازای هر Thread، وهله‌ای متفاوت در اختیار مصرف کننده قرار می‌گیرد.
با انتخاب حالت HttpContext، به ازای هر HttpContext ایجاد شده، کلاس معرفی شده یکبار وهله سازی می‌گردد.
حالت Hybrid ترکیبی است از حالت‌های HttpContext و ThreadLocal. اگر برنامه وب بود، از HttpContext استفاده خواهد کرد در غیراینصورت به ThreadLocal سوئیچ می‌کند.

استفاده از الگوی واحد کار و کلاس‌های سرویس تهیه شده در یک برنامه ASP.NET MVC

یک برنامه خالی ASP.NET MVC را آغاز کنید. سپس یک HomeController جدید را نیز به آن اضافه نمائید و کدهای آن‌را مطابق اطلاعات زیر تغییر دهید:

```
using System.Web.Mvc;
using EF_Sample07.DomainClasses;
using EF_Sample07.ServiceLayer;
using EF_Sample07.DataLayer.Context;
using System.Collections.Generic;


namespace EF_Sample07.MvcAppSample.Controllers
{
    public class HomeController : Controller
    {
        IProductService _productService;
        ICategoryService _categoryService;
        IUnitOfWork _uow;
```

```
        public HomeController(IUnitOfWork uow, IProductService productService, ICategoryService
categoryService)
        {
            _productService = productService;
            _categoryService = categoryService;
            _uow = uow;
        }


        [HttpGet]
        public ActionResult Index()
        {
            var list = _productService.GetAllProducts();
            return View(list);
        }



        [HttpGet]
        public ActionResult Create()
        {
            ViewBag.CategoriesList = new SelectList(_categoryService.GetAllCategories(), "Id", "Name");
            return View();
        }


        [HttpPost]
        public ActionResult Create(Product product)
        {
            if (this.ModelState.IsValid)
            {
                _productService.AddNewProduct(product);
                _uow.SaveChanges();
            }


            return RedirectToAction("Index");
        }


        [HttpGet]
        public ActionResult CreateCategory()
        {
            return View();
        }


        [HttpPost]
        public ActionResult CreateCategory(Category category)
        {
            if (this.ModelState.IsValid)
            {
                _categoryService.AddNewCategory(category);
                _uow.SaveChanges();
            }


            return RedirectToAction("Index");
        }
    }
}
```

نکته مهم این کنترلر، تزریق وابستگی‌ها در سازنده کلاس کنترلر است؛ به این ترتیب کنترلر جاری نمی‌داند که با کدام پیاده سازی خاصی از این اینترفیس‌ها قرار است کار کند.

اگر برنامه را به همین نحو اجرا کنیم، موتور ASP.NET MVC ایراد خواهد گرفت که یک کنترلر باید دارای سازنده‌ای بدون پارامتر باشد تا من بتوانم به صورت خودکار وهله‌ای از آن‌را ایجاد کنم. برای رفع این مشکل از کتابخانه StructureMap برای تزریق خودکار وابستگی‌ها کمک خواهیم گرفت:

```
using System;
using System.Data.Entity;
using System.Web.Mvc;
using System.Web.Routing;
using EF_Sample07.DataLayer.Context;
```

```
using EF_Sample07.ServiceLayer;
using StructureMap;


namespace EF_Sample07.MvcAppSample

{
    // Note: For instructions on enabling IIS6 or IIS7 classic mode,
    // visit http://go.microsoft.com/?LinkId=9394801


    public class MvcApplication : System.Web.HttpApplication
    {
        public static void RegisterGlobalFilters(GlobalFilterCollection filters)
        {
            filters.Add(new HandleErrorAttribute());
        }


        public static void RegisterRoutes(RouteCollection routes)
        {
            routes.IgnoreRoute("{resource}.axd/{*pathInfo}");


            routes.MapRoute(
                "Default", // Route name
                "{controller}/{action}/{id}", // URL with parameters
                new { controller = "Home", action = "Index", id = UrlParameter.Optional } // Parameter
defaults
            );
        }


        protected void Application_Start()
        {
            Database.SetInitializer(new MigrateDatabaseToLatestVersion<Sample07Context,
Configuration>());
            HibernatingRhinos.Profiler.Appender.EntityFramework.EntityFrameworkProfiler.Initialize();
            AreaRegistration.RegisterAllAreas();
            RegisterGlobalFilters(GlobalFilters.Filters);
            RegisterRoutes(RouteTable.Routes);
            initStructureMap();
        }


        private static void initStructureMap()
        {
            ObjectFactory.Initialize(x =>
            {
                x.For<IUnitOfWork>().HttpContextScoped().Use(() => new Sample07Context());
                x.ForRequestedType<ICategoryService>().TheDefaultIsConcreteType<EfCategoryService>();
                x.ForRequestedType<IProductService>().TheDefaultIsConcreteType<EfProductService>();
            });


            //Set current Controller factory as StructureMapControllerFactory
            ControllerBuilder.Current.SetControllerFactory(new StructureMapControllerFactory());
        }


        protected void Application_EndRequest(object sender, EventArgs e)
        {
            ObjectFactory.ReleaseAndDisposeAllHttpScopedObjects();
        }
    }


    public class StructureMapControllerFactory : DefaultControllerFactory
    {
        protected override IController GetControllerInstance(RequestContext requestContext, Type
controllerType)
        {
            return ObjectFactory.GetInstance(controllerType) as Controller;
        }
    }
}
```

توضیحات:

کدهای فوق متعلق به کلاس Global.asax.cs هستند. در اینجا در متد Application_Start، متد initStructureMap فراخوانی شده است.
با پیاده سازی ObjectFactory.Initialize در کدهای برنامه کنسول معرفی شده آشنا شدیم. اینبار فقط حالت کش شدن کلاس Context برنامه را HttpContextScoped قرار داده‌ایم تا به ازای هر درخواست رسیده یک بار الگوی واحد کار وهله سازی شود.
نکته مهمی که در اینجا اضافه شده‌است، استفاده از متد ControllerBuilder.Current.SetControllerFactory می‌باشد. این متد نیاز به وهله‌ای از نوع DefaultControllerFactory دارد که نمونه‌ای از آن‌را در کلاس StructureMapControllerFactory مشاهده می‌کنید. به این ترتیب در زمان وهله سازی خودکار یک کنترلر، اینبار StructureMap وارد عمل شده و وابستگی‌های برنامه را مطابق تعاریف ObjectFactory.Initialize ذکر شده، به سازنده کلاس کنترلر تزریق می‌کند.
همچنین در متد Application_EndRequest با فراخوانی ObjectFactory.ReleaseAndDisposeAllHttpScopedObjects از نشتی اتصالات به بانک اطلاعاتی جلوگیری خواهیم کرد. چون وهله الگوی کار برنامه HttpScoped تعریف شده، در پایان یک درخواست به صورت خودکار توسط StructureMap پاکسازی می‌شود و به نشتی منابع نخواهیم رسید.

استفاده از الگوی واحد کار و کلاس‌های سرویس تهیه شده در یک برنامه ASP.NET Web forms

در یک برنامه ASP.NET Web forms نیز می‌توان این مباحث را پیاده سازی کرد:

```
using System;
using System.Data.Entity;
using EF_Sample07.DataLayer.Context;
using EF_Sample07.ServiceLayer;
using StructureMap;


namespace EF_Sample07.WebFormsAppSample
{
    public class Global : System.Web.HttpApplication
    {
        private static void initStructureMap()
        {
            ObjectFactory.Initialize(x =>
            {
                x.For<IUnitOfWork>().HttpContextScoped().Use(() => new Sample07Context());
                x.ForRequestedType<ICategoryService>().TheDefaultIsConcreteType<EfCategoryService>();
                x.ForRequestedType<IProductService>().TheDefaultIsConcreteType<EfProductService>();


                x.SetAllProperties(y=>
                {
                    y.OfType<IUnitOfWork>();
                    y.OfType<ICategoryService>();
                    y.OfType<IProductService>();
                });
            });
        }


        void Application_Start(object sender, EventArgs e)
        {
            Database.SetInitializer(new MigrateDatabaseToLatestVersion<Sample07Context,
Configuration>());
            HibernatingRhinos.Profiler.Appender.EntityFramework.EntityFrameworkProfiler.Initialize();
            initStructureMap();
        }


        void Application_EndRequest(object sender, EventArgs e)
        {
            ObjectFactory.ReleaseAndDisposeAllHttpScopedObjects();
        }
```

در اینجا کدهای کلاس Global.asax.cs را ملاحظه می‌کنید. توضیحات آن با قسمت ASP.NET MVC آنچنان تفاوتی ندارد و یکی است. البته منهای تعاریف SetAllProperties که جدید است و در ادامه به علت اضافه کردن آن‌ها خواهیم رسید.
در ASP.NET Web forms برخلاف ASP.NET MVC نیاز است کار وهله سازی اینترفیس‌ها را به صورت دستی انجام دهیم. برای این

منظور و کاهش کدهای تکراری برنامه می‌توان یک کلاس پایه را به نحو زیر تعریف کرد:

```
using System.Web.UI;
using StructureMap;


namespace EF_Sample07.WebFormsAppSample
{
    public class BasePage : Page
    {
        public BasePage()
        {
            ObjectFactory.BuildUp(this);
        }
    }
}
```

سپس برای استفاده از آن خواهیم داشت:

```
using System;
using EF_Sample07.DataLayer.Context;
using EF_Sample07.DomainClasses;
using EF_Sample07.ServiceLayer;


namespace EF_Sample07.WebFormsAppSample
{
    public partial class AddProduct : BasePage
    {
        public IUnitOfWork UoW { set; get; }
        public IProductService ProductService { set; get; }
        public ICategoryService CategoryService { set; get; }


        protected void Page_Load(object sender, EventArgs e)
        {
            if (!IsPostBack)
            {
                bindToCategories();
            }
        }


        private void bindToCategories()
        {
            ddlCategories.DataTextField = "Name";
            ddlCategories.DataValueField = "Id";
            ddlCategories.DataSource = CategoryService.GetAllCategories();
            ddlCategories.DataBind();
        }


        protected void btnAdd_Click(object sender, EventArgs e)
        {
            var product = new Product
            {
                Name = txtName.Text,
                Price = int.Parse(txtPrice.Text),
                CategoryId = int.Parse(ddlCategories.SelectedItem.Value)
            };
            ProductService.AddNewProduct(product);
            UoW.SaveChanges();
            Response.Redirect("~/Default.aspx");
        }
    }
}
```

اینبار وابستگی‌های کلاس افزودن محصولات، به صورت خواصی عمومی تعریف شده‌اند. این خواص عمومی توسط متد SetAllProperties که در فایل global.asax.cs معرفی شدند، باید یکبار تعریف شوند (مهم!).

سپس اگر دقت کرده باشید، اینبار کلاس AddProduct از BasePage ما ارث بری کرده است. در سازند کلاس BasePage، با فراخوانی متد ObjectFactory.BuildUp، تزریق وابستگی‌ها به خواص عمومی کلاس جاری صورت می‌گیرد.
در ادامه نحوه استفاده از این اینترفیس‌ها را جهت مقدار دهی یک DropDownList یا ذخیره سازی اطلاعات یک محصول مشاهده می‌کنید. در اینجا نیز کار با اینترفیس‌ها انجام شده و کلاس جاری دقیقا نمی‌داند که با چه وهله‌ای مشغول به کار است. تنها در زمان اجرا است که توسط StructureMap ، به ازای هر اینترفیس معرفی شده، وهله‌ای مناسب بر اساس تعاریف فایل Global.asax.cs در اختیار برنامه قرار می‌گیرد.

کدهای کامل مثال‌های این سری را از آدرس زیر هم می‌توانید دریافت کنید: (^)

به روز رسانی
کدهای قسمت جاری را به روز شده جهت استفاده از EF 6 و StructureMap 3 در VS 2013، از اینجا می‌توانید دریافت کنید:
EF_Sample07.zip

نظرات خوانندگان

نویسنده: Sh Mjsoft
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۶ ۱۸:۵۳:۵۱

واقعا ممنون از مطالبت

نویسنده: NTC
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۶ ۲۲:۳۷:۰۴

این قسمت کمی مشکل بود.کمی گیج شدم
تصویر زیر را ببینید.
در یک Win Application
جای تعاریف درست است؟؟
چرا عبارت "HibernatingRhinos" شناخته نمیشود؟

نویسنده: Sirwan Afifi
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۶ ۲۲:۴۸:۱۳

سلام استاد خیلی ممنون
یه سوال :

این متد SaveChanges خودش به صورت توکار کار مدیریت کانکشن (Open و Close کردن کانکشن) رو انجام میده مثل متد Fill کلاس SqlDataAdapter در ADO.NET یا روال کار در اینجا به صورت دیگری است؟ در کل منظورم همون بحث Connection oPooling

نویسنده: Sirwan Afifi
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۶ ۲۲:۵۲:۲۳

استاد راستی برای یادگیری و تسلط به این الگوها شما کتابی خاصی رو میتونید بهم معرفی کنید؟
چون اطلاعاتم در رابطه با این الگو ها کم بود نتونستم از کل مطالبتون استفاده کنم.
در هر حال ممنون از اینکه دانش خودتون رو به اشتراک میذارید.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۷ ۰۰:۱۴:۰۲

قبلا در این مورد مطلب نوشتم: (^) | (^)

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۷ ۰۰:۱۵:۳۳

مدیریت اتصالات توسط DbContext مدیریت می‌شود؛ با وهله سازی و سپس dispose آن.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۷ ۰۰:۱۶:۵۰

HibernatingRhinos مربوط است به برنامه EF Prodiler که در قسمت 10 توضیح دادم.

نویسنده: amir hosein jelodari
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۷ ۱۱:۰۶:۱۰

فقط میتونم بگم که دمتون گرم ... یعنی ایول :دی

نویسنده: Hossein Raziee
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۷ ۱۱:۱۱:۲۴

با درود
ابتدا سپاس به خاطر مطالب بسیار مفیدی که مینویسید.
در یک پروژه وب که به صورت ماژولار تعریف شده باشه و در ابتدا مشخص نباشه که چه امکاناتی داره و قرار باشه در آینده به پروژه اضافه بشه، نمیتونیم Model های مختلف رو در ابتدا در DbContext تعریف کرد.
بنابر این باید برای هر ماژول dll ای تولید کرد که حاوی DomainClass ها , ServiceLayer ها ، Controller ها و DbContext مربوط به اون ماژول باشه.
به نظر شما برای تعریف این قسمت ها در Application_Start باید چه کار کید.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۷ ۱۱:۲۹:۴۱

StructureMap امکان اسکن اسمبلی‌های اضافه شده به سیستم را دارد. باید وقت بگذارید مستندات آن‌را مطالعه کنید: (^)

نویسنده: NTC
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۷ ۱۴:۲۹:۳۰

شرمنده
کتابخانه ی structuremap را هم از NuGet اضافه کردم و هم از Github.
ولی هر دور در زمان اجرا اخطار زیر را میدهند :
"The type or namespace name 'StructureMap' could not be found (are you missing a using directive or an assembly reference?)"

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۷ ۱۶:۰۷:۴۷

StructureMap در حالت استفاده از Client profile کار نمی‌کند و load نمی‌شود. علت هم این است که ارجاعی را به اسمبلی System.Web دارد. به همین جهت به خواص پروژه مراجعه کرده و Client profile را به حالت Full تغییر دهید، مشکل حل می‌شود.

نویسنده: Mona
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۳۰ ۰۹:۱۱:۵۸

با سلام خدمت آقای نصیری
با تشکر فراوان از مطالب بسیار حوب و سطح بالای شما.
متاسفانه این مطلب کمی برای من سنگین است.
سوال: اگر به هیچ عنوان قصد تغییر ORM را در برنامه نداشته باشیم و فقط بخواهیم از قابلیت های Session/Context Per Request استفاده کنیم و کلاس واسط Service را پیاده سازی کنیم (فرضا در ASP.NET MVC)، امکان دارد راهنمایی بفرمایید یا نمونه ای را معرفی کنید.
با تشکر
(کمی هنگ کردم)

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۳۰ ۱۰:۱۱:۳۴

اصل قضیه در اینجا مدیریت Context در طی یک درخواست Http است که به خوبی توسط StructureMap مدیریت می‌شود؛ فقط

با چند سطر کد نویسی (قسمت HttpContextScoped و بعد هم ReleaseAndDisposeAllHttpScopedObjects). اگر بخواهید اینترفیس‌ها را حذف کنید و از StructureMap استفاده نکنید به چند صد سطر کد برای جایگزینی آن خواهید رسید که ضرورتی ندارد.

نویسنده: Mona
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۳۰ ۱۰:۵۰:۰۹

بسیار متشکرم از پاسخ کامل و سریع شما.
البته مشکل اصلی من با تعدد کلاس ها و زمانبر بودن پیاده سازی آنها است.
مثلاً برای کلاس Product یک بار باید خود آن را ساخت، یک بار EfProductService و IProductService
آیا راه ساده تری وجود دارد؟ یا من کلاً قضیه را اشتباه متوجه شدم؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۳۰ ۱۱:۰۰:۲۰

ساخت اینترفیس از روی کلاس در ویژوال استودیو ساده است. روی نام کلاس کلیک راست کنید. بعد گزینه Refactor و سپس گزینه Extract Interface را انتخاب کنید. با چند کلیک، یک اینترفیس کامل برای شما تولید خواهد شد.

نویسنده: iman
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۳/۲۸ ۱۲:۲۶

با سلام خدمت استاد عزیز
اول از همه بی نهایت از مطالب خوبتون تشکر میکنم.مقالات شما در پیشرفت من فوق العاده تاثیر داشت.برای تشکر فقط میتونم بگم واقعاً خسته نباشی و امیدوارم همیشه سلامت باشید.
من این pattern رو در پروژه خودم استفاده کردم و واقعاً سودمند بود.من برای validation سمت سرور از data annotation استفاده کردم و هنگام save changes عمل validation فراخوانی و اجرا میشود.اما چون میخواستم code behind رو کاملاً خلوت کنم ، exception و مقادیر خروجی validation error رو در ایمپلیمنت اینترفیس بررسی کردم و برای اینکار

```
_uow.SaveChanges();
```

رو بجای code behind در ایمپلیمنت اینترفیس نوشتم.این روش درست است؟
آیا شما برای چک کردن validation با code first روش دیگری را پیشنهاد میکنید؟البته با توجه به pattern فوق.
در ضمن پروژه بنده asp.net web form می باشد.
با تشکر از استاد و معذرت بخاطر طولانی شدن سوال

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۳/۲۸ ۱۲:۳۲

سلام؛ من هم تقریبا همین کار رو انجام می‌دم.

```
public class MyDbContextBase : DbContext, IUnitOfWork
```

یک کلاس پایه MyDbContextBase دارم که پیاده سازی IUnitOfWork و DbContext اصلی خود EF رو داره. به این ترتیب حجم کدهای تکراری من کم میشه و از این کلاس پایه استفاده می‌کنم. داخلش در زمان Save تغییرات می‌شود DbEntityValidationException را هم بررسی کرد و مواردی از این دست.
البته اگر از MVC استفاده کنید این data annotation در سمت کلاینت هم به صورت خودکار اعمال می‌شود.

نویسنده: iman
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۳/۲۸ ۱۲:۳۹

ممنون استاد.یه سوال دیگه که شاید مربوط به این بخش نباشد.
asp.net web form بر خلاف mvc
attribute برای compare validation ندارد.این مشکل رو چگونه حل کنم؟
حقیقتش خودم خواستم با ایمپلیمنت کلاس validation Attribute اینکار رو انجام بدم ولی نشد.
ممنون میشم کمکم کنید

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۳/۲۸ ۱۳:۴۳

دستی باید این مساله رو مدیریت کنید. سمت سرور آن: دو فیلد دارید که باید مقایسه شوند. سمت کلاینت آن هم در اینجا بحث شده.

نویسنده: iman
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۳/۲۸ ۱۴:۷

متشکرم استاد
سمت کلاینت رو با Jquery Validation انجام دادم.مشکلم سمت سرور بود که میخواستم مثل بقیه attribute ها ، واسه این مورد هم از attribue استفاده کنم که انگار راهی نیست و باید دستی انجام داد.
ممنون از وقتی که گذاشتید.هر روز منتظر مطالب پر بارتون هستم

نویسنده: Mona
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۳/۲۹ ۱۳:۴۶

با سلام خدمت جناب نصیری عزیز
بسیار متشکرم از مطالب شما
آیا امکان دارد روش خودتان را که می‌فرمایید به صورت یک پروژه Open Source ارائه کنید؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۳/۲۹ ۱۳:۵۶

ترکیبی است از همین مثال سورس باز فوق و قسمت tracking که در مورد یکی کردن ی و ک ارسالی پیشتر بحث شد. مورد بیشتری ندارد. فقط یک try/catch اضافه شده در زمان save نهایی که DbEntityValidationException را بررسی می‌کند.

نویسنده: امیرحسین جلوداری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۳/۲۹ ۱۷:۳۲

بار دیگر سلام ... سوالی که دارم اینه که آیا استفاده از context (در اینجا sample07context) در لایه‌ی سرویس کار درستی است؟! ... چون بعضی از مواقع به ویژگی‌های کلاس DbContext نیاز میشود مثه Entry !

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۳/۲۹ ۱۸:۲۰

در طراحی فوق در تمام مواقع در لایه سرویس از IUnitOfWork شرح داده شده استفاده می‌شود؛ که توسط IDbSet های متناظر با اشیاء در معرض دید EF ، با EF ارتباط برقرار می‌کند.

نویسنده: امیرحسین جلوداری

تاریخ: ۱۳۹۱/۰۳/۲۹ ۲۳:۵۰

بنده همین محدودیت رو عرض کردم! ... اصلن چه دلیلی داره که لایه‌ی سرویس رو به استفاده از IunitOfWork محدود کنیم؟!

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۳/۲۹ ۲۳:۵۳

این محدودیت نیست. IUnitOfWork دسترسی کاملی رو به Context جاری به شما می‌ده. مطلب رو یکبار لطفا از ابتدا مطالعه کنید. اگر از IUnitOfWork استفاده نشه باید به صورت مستقیم Context رو وهله سازی کنید. یعنی هر کلاسی یکبار تراکنش خاص خودش را باید باز کند، یکبار کانکشن خاص خودش را. با استفاده از IUnitOfWork اگر متد جاری شما از 10 کلاس هم استفاده کند، تماما با یک وهله از Context کار می‌کنند (یعنی یک کانکشن و یک تراکنش که نحوه صحیح کار به این صورت است).

نویسنده: امیرحسین جلوداری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۳/۳۰ ۰:۱۷

یعنی اگه بخوام فرضا از متد Entry تو DbContext استفاده کنم باید اونو تو اینترفیس IUnitOfWork قرار بدم؟

```
public interface IUnitOfWork
    {
        IDbSet<TEntity> Set<TEntity>() where TEntity : class;
        int SaveChanges();
        DbEntityEntry<TEntity> Entry<TEntity>(TEntity entity) where TEntity : class;
    }
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۳/۳۰ ۰:۴۷

بله. اینکار رو میشه انجام داد. در زمان استفاده، نیازی هم به پیاده سازی نداره چون در DbContext تعریف شده و از همان استفاده می‌شود.
مزیت استفاده از اینترفیس در اینجا این است که کتابخانه DI مورد استفاده کار تزریق تنها یک وهله از Context رو به n کلاسی که هم اکنون مثلا در روال جاری کلیک برنامه درگیر هستند و تنها IUnitOfWork رو می‌شناسند به صورت خودکار انجام می‌ده. یک کانکشن؛ یک تراکنش؛ سربار کم و سرعت بالای کار.

نویسنده: امیرحسین جلوداری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۳/۳۰ ۱:۱۹

خیلی ممنون ... شیرفهم شدم :دی

نویسنده: iman
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۳/۳۰ ۱۲:۲۰

با سلام و تشکر از زحمات استاد نصیری
من چند روز پیش مطلبی رو راجع به ساخت attribute برای compare validation در روش code first عنوان کردم(البته در asp.net web form).که در واقع اصلی‌ترین کاربردش همون کاربرد معروف مقایسه رمز عبور و تکرار رمز عبور هست. یه سری کارایی در این زمینه انجام دادم و خواستم در مورد مشکل مربوطه و در کل ، صحیح یا غلط بودن این روش کمکم کنید.

```
[AttributeUsage(AttributeTargets.Class | AttributeTargets.Property | AttributeTargets.Field |
AttributeTargets.Parameter, AllowMultiple = true, Inherited = true)]
    public  class CompareAttribute : ValidationAttribute
    {
        public CompareAttribute(string originalProperty, string confirmProperty)
        {
            OriginalProperty = originalProperty;
            ConfirmProperty = confirmProperty;
        }
        public string ConfirmProperty
        {
            get;
```

```
            private set;
        }
        public string OriginalProperty
        {
            get;
            private set;
        }
        public override bool IsValid(object value)
        {
            PropertyDescriptorCollection properties = TypeDescriptor.GetProperties(value);
            return String.Equals(((User)value).Password, ((User)value).RepeatPassword);
        }
    }
```

تا اینجا یه کلاس تعریف شده که خیلی خلاصه Validation Attribute رو پیاده سازی کرده.این هم از کلاس User ، فقط در حد تعریف propertyهای لازم این مثال

```
//[CompareAttribute("Password", "RepeatPassword", ErrorMessage = "Not Compare!")]
    public class User
    {
        public Int64 UserId { get; set; }




        [Required(ErrorMessageResourceName = "Password", ErrorMessageResourceType =
typeof(ErrorMessageResource))]
        public String Password { get; set; }




        [NotMapped]
        [Required(ErrorMessageResourceName = "RepeatPassword", ErrorMessageResourceType =
typeof(ErrorMessageResource))]
       //[CompareAttribute("Password","RepeatPassword" , ErrorMessage = "Not Compare!")]
        public String RepeatPassword { get; set; }
    }
```

مشکل اصلی استفاده از همین compare attribute هست که ساخته شده .
وقتی اونو بالای کلاس User میزارم کار میکنه.ولی خب این یه کار خیلی زشتیه! چون به ازای همه propertyها اجرا میشه.ولی وقتی اونو تو جای اصلیش که همون بالای repeat password هست میزارم کار نمیکنه.
یه جورایی مشکل از اینه که نمیشه انگار مقدار property رو به این سمت پاس داد.ولی در حالتی که بالای کلاس میزارمش چون خود کلاس رو پاس میده ، طبیعتا*
اسم propertyها رو هم پیدا میکنه.
ممنون میشم راهنماییم کنید .

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۳/۳۰ ۱۳:۴۵

به این ترتیب باید پیاده سازی بشه. یک حالت عمومی است و به کلاس و شیء خاصی گره نخورده:

```
using System;
using System.ComponentModel.DataAnnotations;
namespace Test
{
    [AttributeUsage(AttributeTargets.Property, AllowMultiple = false)]
    public class CompareAttribute : ValidationAttribute
    {
        public CompareAttribute(string originalProperty, string confirmProperty)
        {
            OriginalProperty = originalProperty;
            ConfirmProperty = confirmProperty;
```

```
        }
        public string ConfirmProperty { get; private set; }
        public string OriginalProperty { get; private set; }
        protected override ValidationResult IsValid(object value, ValidationContext ctx)
        {
            if (value == null)
                return new ValidationResult("لطفا فیلدها را تکمیل نمائید");
            var confirmProperty = ctx.ObjectType.GetProperty(ConfirmProperty);
            if (confirmProperty == null)
                throw new InvalidOperationException(string.Format("لطفا فیلد {0} را تعریف نمائید",
ConfirmProperty));
            var confirmValue = confirmProperty.GetValue(ctx.ObjectInstance, null) as string;
            if (string.IsNullOrWhiteSpace(confirmValue))
                return new ValidationResult(string.Format("لطفا فیلد {0} را تکمیل نمائید",
ConfirmProperty));
            var originalProperty = ctx.ObjectType.GetProperty(OriginalProperty);
            if (originalProperty == null)
                throw new InvalidOperationException(string.Format("لطفا فیلد {0} را تعریف نمائید",
OriginalProperty));
            var originalValue = originalProperty.GetValue(ctx.ObjectInstance, null) as string;
            if (string.IsNullOrWhiteSpace(originalValue))
                return new ValidationResult(string.Format("لطفا فیلد {0} را تکمیل نمائید",
OriginalProperty));
            return originalValue == confirmValue ? ValidationResult.Success : new
ValidationResult("مقادیر وارد شده یکسان نیستند");
        }
    }
}
```

نویسنده: iman
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۳/۳۰ ۱۴:۲۸

مثل همیشه کامل و بی نقص
عالی بود.ممنونم.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۳/۳۰ ۱۸:۲

خواهش می‌کنم.
لطفا از این پس مطالبی رو که در قسمت نظرات عنوان می‌کنید متناسب با عنوان موضوع جاری آن (برای مثال context per request در اینجا) باشد. با تشکر.

نویسنده: حسین مرادی نیا
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۱۱ ۲۰:۲۷

سلام؛
من از وهله سازی نوع HybridHttpOrThreadLocalScoped در یک برنامه ویندوزی استفاده کردم.اما فکر میکنم چون حالت ThreadLocal رو برای این حالت انتخاب میکنه ، وهله مربوط به اشیاء ساخته شده تا زمان بستن برنامه در حافظه باقی بمونه.از این رو فکر میکنم چون وهله ساخته شده از بین نمیره ، کانکشن به DataBase تا زمان بسته شدن برنامه باز بمونه.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۱۱ ۲۰:۴۸

توضیحات بالا برای برنامه‌های وب بهینه شده. در آنجا در Application_EndRequest به صورت خودکار کانکشن بسته میشه (با کد ObjectFactory.ReleaseAndDisposeAllHttpScopedObjects که نوشته شد).
در برنامه‌های ویندوزی این مدیریت رو باید خودتون دستی انجام بدید و چنین مکانیزمی در آن طراحی نشده.

نویسنده: محسن
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۱۴ ۱۶:۱۶

سلام آقای نصیری . خسته نباشید
همونطور که منو توی یکی از کامنت‌ها به اینجا ارجاع داه بودین، مطلب رو خوندم. ولی متاسفانه کمی گیج شدم. من توی پروژه ام از روش EF Code First استفاده نکردم. روش من اینجوری بود که دیتابیس رو ساختم و بعد از روی اون فایل .edmx رو ساختم و باهاش توی کلاس هام کار کردم. حالا میخواستم بدونم آیا من می‌تونم با توجه به این موضوع از توضیحاتی که در بالا گفتین استفاده کنم یا حتما باید EF Code First باشه؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۱۴ ۱۶:۳۷

طراحی فوق برای روش database first نیست و بحث اینجا متفاوت است. اینترفیس‌های تعریف شده مطلب فوق و زیرساخت آن متفاوت است با database first.
ضمن اینکه از ef code first برای کار با بانک اطلاعاتی موجود هم می‌شود استفاده کرد. روش و ابزار مهندسی معکوس آن وجود دارد: (^)

نویسنده: میثم
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۱۶ ۲۲:۵۷

سلام و خسته نباشید استاد نصیری

سوال بنده اینه که استفاده از لایه سرویس ضرورتی داره ؟ مشکلی پیش میاد اگه این لایه رو به طور کامل خذف کنیم و مستقیم با UnitOfWork کار کنیم؟

چون با استفاده از این لایه به ازای یک عمل مانند ذخیره کردن یک شی در پایگاه داده باید 2 شی (یکی از لایه مدل و دیگری از لایه سرویس) تعریف بشه ضمن آنکه وقتی تعداد کلاس‌ها زیاد بشه متد initStructureMap() پیچیده میشه

تشکر فراوان

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۱۶ ۲۳:۴۰

منهای تمام مباحثی که عنوان شد، یکی دیگر از مزایای استفاده از لایه سرویس، جدا سازی منطقی قسمت‌های مختلف برنامه از هم است. به این ترتیب الان شما دقیقا می‌دونید اعمال کار با یک موجودیت دقیقا در کدام کلاس قرار گرفته و مرتبا در قسمت‌های مختلف برنامه پراکنده و تکرار نشده. اگر مشکلی وجود داشته باشد، در یکجا باید اصلاح شده و اثرش به صورت خودکار به تمام برنامه اعمال می‌شود.

نویسنده: صابر فتح اللهی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۲۳ ۱۴:۵۸

سلام مهندس
توی پیاده سازی قسمت MVC شما کد زیر توی فایل global فراخوانی کردین

```
private static void initStructureMap()
        {
            ObjectFactory.Initialize(x =>
            {
```

```
                x.For<IUnitOfWork>().HttpContextScoped().Use(() => new Sample07Context());
                x.ForRequestedType<ICategoryService>().TheDefaultIsConcreteType<EfCategoryService>();
                x.ForRequestedType<IProductService>().TheDefaultIsConcreteType<EfProductService>();
            });
            //Set current Controller factory as StructureMapControllerFactory
            ControllerBuilder.Current.SetControllerFactory(new StructureMapControllerFactory());
        }
```

اینجا تعداد Entityهای ما از قبل ثابت و مشخصه اگر خواستیم به این لیست Entityهای جدیدی اضافه بشه چکار باید بکنیم؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۲۳ ۱۶:۳۵

امکان اسکن اسمبلی‌های اضافه شده به سیستم هم وجود دارد: (^)

نویسنده: میثم
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۲۴ ۱۳:۱۰

سلام و خسته نباشید استاد
آیا نحوه استفاده که برای asp.net و asp.net MVC معرفی نمودید کامل است ، یعنی با ناتمام ماندن یک درخواست از سمت کلاینت (به هر دلیلی) منابع به طور کامل آزاد میگردند و یا نیاز است تا با استفاده از HttpModule اشیا نابود بشوند.
شبیه چیزی که تو NH انجام میدادیم یا اینجا ذکر شده است
همیشه دعایتان می‌کنم

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۲۴ ۱۳:۳۲

HttpModule همان اعمال قابل تنظیم در global.asax را در اختیار شما قرار می‌دهد. فقط اینبار کدهای شما اندکی نظم بهتری پیدا می‌کنند؛ به علاوه تعدادی روال رخدادگردان بیشتر نیز دراختیار شما خواهند بود.
در global.asax.cs دارید:

```
protected void Application_BeginRequest
```

در یک ماژول خواهید داشت:

```
public void Init(HttpApplication context)
{
    context.BeginRequest += beginRequest;
}
```

و الی آخر.

نویسنده: بابک
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۳۱ ۳:۲۶

در این روش شما نحوه ویرایش رکورد را چطور انجام می‌دهید؟ می‌خواهم در متد add در صورتیکه رکورد موجود باشد update شود و اگر نباشد در دیتابیس اینزرت شود یا اینکه 2 متد جدا به اسم add. edit در لایه سرویس داشته باشم

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۳۱ ۸:۳۷

این یک سری به هم پیوسته است.
در مورد add or update
در مورد نحوه صحیح به روز رسانی اطلاعات و اشتباهات متداول مرتبط

نویسنده: صابر فتح اللهی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۳۱ ۱۴:۱

ممنون از پاسخ شما
اینجا هم نمونه خوبی از Scan گذاشته

نویسنده: بابک
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۰۱ ۰:۱۶

من از EF 4.3.1 استفاده می‌کنم ولی متد AddOrUpdate ندارد

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۰۱ ۰:۲۱

در فضای نام System.Data.Entity.Migrations قرار دارد.

نویسنده: صابر فتح اللهی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۰۳ ۰:۴۷

سلام
مهندس نصیری این لینک یه نگاه بندازین بد نیست ظاهرا که کامل کار کرده روی موضوع شما

نویسنده: صابر فتح اللهی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۰۳ ۰:۵۰

اینجا هم نمونه خوبی از Scan کردن اسمبلی‌ها گذاشته

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۰۳ ۱:۰

مربوط است به db first و این مشکلات را دارد:
- کلاس واحد کار رو استاتیک تعریف کرده. این مورد در یک برنامه asp.net یعنی به اشتراک گذاری واحد کار جاری با تمام کاربران سایت.
- از StructureMap استفاده کرده اما چون درک درستی از تزریق وابستگی‌ها نداشته از الگوی service locator آن (ObjectFactory.GetInstance) برای وهله سازی استفاده کرده (از این مورد فقط در حالت‌های ناچاری مانند تهیه یک role provider سفارشی که وهله سازی آن در کنترل ما نیست و راسا مدیریت می‌شود باید استفاده کرد)
- از StructureMap استفاده کرده اما نمی‌دونسته که این کتابخانه خودش می‌تونه در پایان درخواست‌های وب اشیاء مورد استفاده رو dispose کنه و کار اضافی انجام داده.
و ....

نویسنده: صابر فتح اللهی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۰۳ ۹:۲۴

ممنونم مهندس

مثل همیشه کامل و بی نقص

نویسنده: مهدی پایروند
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۲۶ ۱۱:۴۷

من همین پیاده سازی رو انجام دادم و در متد Seed هم دیتای اولیه رو قرار دادم ولی هر دفعه حین اجرای برنامه این متد فراخوانی میشه و دیتای تکراری وارد بانک میکنه، میشه جلوی این کار رو گرفت یا نه، مگر این تنظیم

```
void Application_Start(object sender, EventArgs e)
        {
            Database.SetInitializer(new MigrateDatabaseToLatestVersion<Sample07Context,
Configuration>());
```

برای بروز کردن بانک نیست

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۲۶ ۱۱:۵۲

به این ترتیب طراحی شده. نظر یکی از اعضای تیم EF در این مورد: (^). اگر می‌خواهید رکورد تکراری ثبت نشود از متد AddOrUpdate استفاده کنید.

استفاده‌ای که من از متد seed می‌کنم در عمل، تعریف قیودی مانند unique است با sql نویسی (داخل try/catch البته).

نویسنده: عرفان رضایی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۰۷ ۱۲:۱۲

سلام آقای نصیری،

یه سوال داشتم ازتون:

در عمل ما تو یه برنامه‌ی وب (مثلا mvc) به متدهای زیادی فقط برای سرویس دهی به موضوعات احتیاج داریم،مثلاً

getTopCategories

getLastCategories

(getCategoryByID(int Id

(getCategoriesByDate(Datetime date

()getProductCategories

و ...

حالا سوالم اینه پیاده سازی‌های این متدها باید تو کدوم لایه انجام بشه؟

-1مثلا باید لیست موضوعات،(همین متد GetAllCategories مربوط به سرویس شما)، رو از سرویس برگردوند و داخل controller کویری‌های Linq رو روش اجرا کرد و اطلاعاتی که میخوایم رو ازش بکشیم بیرون و نمایش داد؟

-2یا باید توی اینترفیس ICategoryService **تک تک متد هایی که احتیاج داریم** رو تعریف و بعد توی EFCategoryService تو لایه سرویس اونارو پیاده سازی کنیم و فقط نتیجه رو به controller برگردوند و ازش استفاده کرد(یعنی تو controller فقط پارامترهای مورد نیاز متدهای لایه سرویس رو بهش پاس کنیم)؟

امیدوارم مفهوم رو رسونده باشم.

ممنون به خاطر زحمت هایی که می‌کشید.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۰۷ ۱۲:۱۸

حالت دوم صحیح است. تمام پیاده سازی‌ها باید در لایه سرویس باشند. استفاده نهایی در یک کنترلر یا code behind و امثال آن.

نویسنده: عرفان رضایی

تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۰۷ ۱۲:۲۵

واقعاً ممنونم از سرعتتون

نویسنده: عرفان
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۱۶ ۲۰:۱۸

سلام آقای نصیری،
شما تو این مقاله گفتید که:
"همچنین نیازی به پیاده سازی متد SaveChanges نیست؛ زیرا پیاده سازی آن در کلاس DbContext قرار دارد."
ولی این متد رو تو اینترفیس IUnitOfWork ذکر کردید،اینجوری که اگه پیاده سازیه این متد رو انجام ندیم ارور میده!

بالاخره این متد باید توی اینترفیس IUnitOfWork ذکر بشه و توی Context هم پیاده سازی بشه
یا
توی اینترفیس IUnitOfWork ذکر نشه که در اینصورت نیاز باشه توی Context هم پیاده سازی بشه ؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۱۶ ۲۰:۳۷

- پیاده سازی متد SaveChanges در کلاس پایه DbContext که توسط تیم EF ارائه شده، انجام شده و وجود دارد.
- ذکر یک متد در اینترفیس (یک قرار داد) به جهت امکان استفاده از آن است. شما نهایتا با متدهای تعریف شده در طراحی IUnitOfWork در لایه سرویس قرار است کار کنید نه مستقیما با کلاس مشتق شده از DbContext.
زمانیکه می‌نویسید:

```
public class MyContext : DbContext, IUnitOfWork
```

چند کار با هم انجام می‌شود:
MyContext به صورت خودکار امکان دسترسی به متد SaveChanges موجود در DbContext را پیدا می‌کند. کتابخانه StructureMap می‌تونه زمانیکه نیازی به یک وهله پیاده ساز IUnitOfWork بود، از MyContext استفاده کنه. همچنین چون الان SaveChanges با امضایی که در اینترفیس IUnitOfWork وجود دارد در کلاس MyContext هم قابل دسترسی است، نیازی به پیاده سازی مجدد آن نیست.

نویسنده: عرفان
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۱۶ ۲۰:۴۴

آخه برای بنده ارور میده که این متد حتماً باید پیاده سازی بشه!
منظور شما این نیست که باید تو پیاده سازی متد save changes اینترفیس IUnitOfWork فقط کد زیر رو بنویسیم؟

```
Return Base.SaveChanges();
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۱۶ ۲۰:۵۱

کدهای کامل و قابل کامپایل مورد نظر این قسمت از این آدرس قابل دریافت است. می‌تونید وقت بذارید و با کدهای خودتون مقایسه‌اش کنید.

نویسنده: عرفان
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۱۶ ۲۱:۱

ببخشید آقای نصیری من این کدا رو دیدم،یه سوالم پیش اومد،اینکه همونطور که اینجا عنوان شد ما باید پیاده سازی اینترفیس IUnitOfWork رو تو کلاس MyDbContextBase انجام بدیم،حالا پیاده سازی متد SaveChanges اینترفیس IUnitOfWork تو اونجا باید به صورت زیر باشه؟

```
try
{
applyCorrectYeKe();


auditFields();


//and another methods ...


Return base.SaveChanges();
}
catch (DbEntityValidationException validationException)
{
   //...
}
catch (DbUpdateConcurrencyException concurrencyException)
{
   //...
}
catch (DbUpdateException updateException)
{
   //...
}
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۱۶ ۲۱:۱۹

بله. اگر این‌ها رو بخواهید با هم ترکیب کنید همین شکلی است.

نویسنده: عرفان
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۱۶ ۲۱:۲۵

نمیدونم چطور خوبیتونو جبران کنم ...
فقط میتونم بگم ممنونم ...

نویسنده: عرفان
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۱۶ ۲۱:۳۹

بازم ببخشید آقای نصیری،
در اینصورت به پیاده سازی متد SaveChanges اینترفیس IUnitOfWork باید **Overrides** هم اضافه بشه که کامپایلر بدونه متد SaveChanges اینترفیس IUnitOfWork متد SaveChanges کلاس DbContext رو تحریف کرده ،درسته؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۱۶ ۲۱:۴۳

اگر این متد، return base.SaveChanges را بر می‌گرداند نیازی به ذکر override نیست و می‌تونید برای متد SaveChanges حتی پارامتر هم تعریف کنید (البته اینترفیس هم باید به همین شکل اصلاح شود):

```
public int SaveChanges(string userName, bool updateAuditFields = true)
```

این شکلی است که من خودم ازش استفاده می‌کنم.

نویسنده: عرفان
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۱۶ ۲۱:۵۳

به خدا گیج شدم،این هشدارها رو برای من میده:

```
Warning   1   function 'SaveChanges' shadows an overridable method in the base class 'DbContext'. To
override the base method, this method must be declared 'Overrides'.
```

در صورتیکه شما گفتید "اگر این متد، return base.SaveChanges را بر می‌گرداند نیازی به ذکر override نیست"!

```
Warning 2   Function 'SaveChanges' doesn't return a value on all code paths. Are you missing a 'Return'
statement?
```

اینم پیاده سازی متد SaveChanges اینترفیس IUnitOfWork من هستش:

```
Public Function SaveChanges() As Integer Implements IUnitOfWork.SaveChanges
            Try
                ApplyCorrectYeKe()
                'auditFields()
                Return MyBase.SaveChanges()
            Catch validationException As DbEntityValidationException
                '...
            Catch concurrencyException As DbUpdateConcurrencyException
                '...
            Catch updateException As DbUpdateException
                '...
            End Try
        End Function
```

به نظر شما مشکل چیه؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۱۶ ۲۲:۰

- من تمام مطالبی رو که اینجا عنوان کردم در مورد سی شارپ بود و الان در کارهای خودم دارم ازش استفاده می‌کنم. نمونه قابل کامپایل هم در سایت گذاشتم که لینکش رو دادم.
- این متد SaveChanges آخری با امضای جدید آن، دیگر متد SaveChanges کلاس پایه رو مخفی نمی‌کنه. به همین جهت نیازی به override نداره. بحث من در این مورد بود. نهایتا شما قراره با IUnitOfWork کار کنید. نام این متد رو اصلا تغییر بدید به ApplyChanges بعد هم داخل آن کارهای خودتون رو قرار بدید و دست آخر return base.SaveChanges بازگشت داده شود. ضرورتی ندارد حتما در این اینترفیس از نام SaveChanges استفاده شود. این یک انتخاب بود، بر اساس قسمت 12 جاری که ترکیبی نیست از چند قسمت دیگر. به این صورت می‌شد مبحث رو ساده‌تر و طبیعی‌تر توضیح داد.

نویسنده: عرفان
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۱۶ ۲۲:۶

ظاهراً تو VB باید **Overrides** هم اضافه بشه.

نویسنده: مهدی پایروند
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۲۱ ۱۵:۴۵

بنظرتون میشه این قسمتی که مربوط به StructureMap هست رو بیرون از پروژه سرویس نگهداری کرد یا نه؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۲۱ ۱۶:۱۶

در مثال (^) فوق، تنظیمات StructureMap فقط در فایل Global.asax.cs برنامه‌های MVC و WebForms تعریف شدند نه در لایه سرویس.

نویسنده: مهدی پایروند
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۲۱ ۱۶:۴۱

ممنون از جوابتون، تو نگاه به این پروژه بنظرم اومد شاید بشه این تنظیمات رو توی یک پروژه جداگانه نگهداری کرد!

نویسنده: ایلیا اکبری فرد
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۲۶ ۱۱:۴۰

سلام؛
کد زیر که درون IUow تعریف شده آیا برای NH هم قابل استفاده است؟ آیا مستقل از Orm است؟

```
IDbSet<TEntity> Set<TEntity>() where TEntity : class;
```

درون Wpf من نیاز به خاصیت Local دارم که ازنوع ObservableCollection است . آیا درست است که از لایه Service این نوع را برگردانم ؟ آیا برای پیاده سازی NH نیز این قابل استفاده است ؟ آخه من درون Vm مجبورم

```
_uow.Set<Person>().Local
```

استفاده کنم.
در صورت امکان راهنمایی کنید؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۲۶ ۱۲:۳

- IDbSet یک اینترفیس است؛ پیاده سازی نیست. اینترفیسی به همین نام را برای هر ORM دلخواه دیگری طراحی و پیاده سازی کنید. کدهای شما قابل انتقال خواهند بود.
- بله. دسترسی به خاصیت Local داخل لایه سرویس صورت گرفته و کپسوله شده. به همین جهت امضای متدی که ارائه شده به هر ORM دیگری نیز قابل انتقال است. فقط در آنجا یک تبدیل لیست به ObservableCollection را در پیاده سازی داخلی لایه سرویس خود خواهید داشت. اما استفاده کننده نهایی فقط با اینترفیس و قراردادهای تعریف شده در آن هست که کار می‌کند و کاری به جزئیات پیاده سازی لایه سرویس شما ندارد.
به همین جهت است که در اینجا کار با اینترفیس‌ها و قراردادها ترویج شده؛ تا جزئیات پیاده سازی لایه سرویس از دید استفاده کننده مخفی باقی بماند.

نویسنده: ایلیا اکبری فرد
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۲۶ ۱۴:۵

متشکرم آقای نصیری.
الان حدود 3 ماه میشه هر روز به سایتتون سر میزنم، این مطالب منو بیشتر به برنامه نویسی علاقه مند کرد. مطالب عالی شما .
نمی‌دونم چطوری تشکر کنم از شما، ولی می‌دونم که شناسایی حق در حق شناسیست ، ممنون.

نویسنده: رضا

تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۰۱ ۱۱:۳۰

آقای نصیری من دوتا سوال داشتم:
اول اینکه معادل دستور زیر، در صورتی که بخواهیم از این روش استفاده کنیم چه چیزی میشود؟

```
db.Entry(post).State = EntityState.Modified;
```

و سوال بعدیم اینکه برای DI چه کتابخوانه ای رو توصیه میکنید؟ همین StructureMap یا Ninject و ...؟
ممنون.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۰۱ ۱۲:۱۵

- نیاز خواهید داشت یک چنین تعریفی را اضافه کنید:

```
public interface IUnitOfWork
{
   //...
   DbEntityEntry<TEntity> Entry<TEntity>(TEntity entity) where TEntity : class;
}
```

+ در این حالت این IUnitOfWork آنچنان قابل انتقال و تعویض نخواهد بود چون DbEntityEntry کلاس خاصی است در EF و در سایر ORMها معادلی ندارد. اما اگر فقط با EF کار می‌کنید و قصد تعویض ORM را ندارید، این روش کار می‌کنه و مناسب است.
- از این موارد زیاد است. فرقی هم نمی‌کند (سرعت هم به تنهایی ملاک نیست). با هر کدام که راحت هستید، همان مطلوب است.

نویسنده: ایمان اسلامی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۰۵ ۹:۵۱

با سلام و خسته نباشید
آیا برای مسائلی نظیر transaction commit و transaction rollback در الگوی UOW راهی وجود داره؟
با تشکر

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۰۵ ۱۰:۳

طراحی EF Code first مبتنی است بر روان بودن و سادگی؛ هر چند پشت صحنه ساده‌ای ندارد. هر وهله از DbContext به صورت خودکار یک تراکنش را تشکیل می‌دهد و در زمان بسته شدن و dispose، این تراکنش را commit می‌کند (همچنین متد SaveChanges در پشت صحنه از تراکنش‌ها بهره می‌گیرد). هر استثنایی این بین رخ دهد، تراکنش rollback خواهد شد. به همین جهت الگوی واحد کار مطرح شده تا تعداد وهله‌های زیادی از DbContext هربار ایجاد نشوند و کل عملیات در یک DbContext یا یک تراکنش انجام شود.

نویسنده: ایمان اسلامی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۰۵ ۱۰:۵۱

ممنون از پاسخ کاملتون.
فقط برای روشنتر شدن موضوع این سوال را میپرسم.
پس یعنی وقتی که ما در پیاده سازی متد یک Interface ، درج و حذف و بروزرسانی‌های مختلفی در آن متد داریم و در نتیجه چند بار از saveChanges استفاده میکنیم.

در این حالت کلیه این عملیات در قالب یک transaction به حساب می‌آید و در صورت بروز استثنا ، کل عملیات داخل متد rollback خواهد شد؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۰۵ ۱۱:۳۶

خیر. به ازای هر SaveChanges یک تراکنش خاتمه یافته و تراکنش جدیدی آغاز می‌شود (این موارد رو می‌تونید با SQL Server Profiler دقیقا مشاهده کنید).
+ ضرورتی ندارد در یک تراکنش، از چندین و چند SaveChanges استفاده کنید؛ از این جهت که EF از مکانیزم Tracking برخوردار است و می‌تواند با یک SaveChanges ، چندین و چند عملیات insert و update را (بهینه‌ترین حالتی را که محاسبه کرده) با هم در طی یک تراکنش بر اساس مواردی که ردیابی کرده، انجام دهد.

نویسنده: ایمان اسلامی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۰۵ ۱۱:۵۲

ممنون مهندس بابت پاسخ کاملتون
من ذهنم به سمت TransactionScope رفته بود و به Tracking در EF توجه نکرده بودم.
متشکرم.

نویسنده: مهمان
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۰۹ ۱۲:۵۱

با عرض سلام
چه موقع نیاز است از UnitOfWork در EF استفاده کرد؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۰۹ ۱۳:۵

در تمام برنامه‌های واقعی که حالت مثال نداشته باشند.

نویسنده: kia
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۰۹ ۱۷:۲

سلام و ممنون از این سری codeFirst. یک سوال؟

چرا توی لایه **UI** مستقیم به لایه **DL** **دسترسی** پیدا کردین؟ فقط چون مثال هست اینکارو کردین؟
چون چیزی که هست گفته می‌شه اینکارو نکنین.
و در یک پروژه واقعی به چه صورت باید کار کرد؟ چجوری می‌شه UOW (که در DL هست) رو مخفی کرد از دید UI؟ یا اصلا همچین کاری باید کرد؟ (منظور اینکه راه درست استفاده در سمت UI وقتی که قراره با این دید بریم جلو به چه صورت است؟ چون در نهایت باید یک Container ای باشه ک موجودیتها در داخل اون باشن و اون کانتینر بتونه کارایی مثل Transaction رو انجام بده.
من روی WinForm الان می‌خواستم پیاده کنم که با این مسئله به مشکل برخوردم)

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۰۹ ۱۷:۱۶

خیر. زمانیکه از EF استفاده می‌کنید، DAL همان EF است و تنظیمات آن.
پیشنهاد من این است که یکبار پروژه مربوطه رو دریافت کنید و بعد پروژه‌های DataLayer و همچنین ServiceLayer و غیره آن‌را بررسی کنید.
در این مثال‌ها فقط از اینترفیس‌های ServiceLayer (و نه DataLayer مجزای آن) به کمک ترزیق وابستگی‌ها در لایه نمایشی

استفاده شده.

نویسنده: kia
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۰۹ ۲۰:۵۵

اینکه DAL همان EF هست درست، من پروژه رو اجرا و بررسی کردم و مشکلی با روالها ندارم الانم مطالبی می‌خونم از این پست و کامنتاش و البته جاهای دیگه راجع به ابهاماتی که برام هست هنوز اما راستش هنوز جواب سوالمو نگرفتم:
شما می‌گین که

در این مثال‌ها فقط از اینترفیس‌های ServiceLayer (و نه DataLayer مجزای آن) به کمک ترزیق وابستگی‌ها در لایه نمایشی استفاده شده.
اما چرا (مثلا) در پروژه Console EF_Sample07 (یا همون لایه نمایشی **UI**) **رفرنسی به DataLayer** زده شده و از UOW که اینترفیسی در لایه DL هست استفاده شده؟ ایا اینکار یکسری قراردادها رو نقض نمی‌کنه؟ +

```
using EF_Sample07.DataLayer.Context;
```

```
_uow.SaveChanges();
```

درسته ک یکسری قرارداد هست این چیزا ولی هرچی خوندم بیشتر در مورد این بود که از سمت UI هیچ دسترسی ای به DL نباید باشه و UI با ServiceLayer یا BL در تعامل باید باشه.
مثلا در برنامه ای که بصورت nTier قراره اجرا بشه اینکار مشکل ساز خواهد بود و شاید اصلا مجوز قرارگیری DAL روی سیستمی که UI هست داده نشه

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۰۹ ۲۱:۱۲

- من در مورد الگوی مخزن در قسمت 11 این سری بحث کردم (کامنت‌های آن‌را هم بخوانید)؛ همچنین این مباحث در مورد EF Code first است و نه db first و نه EF 4. به علاوه این لینک‌هایی که مطرح کردید مثلا نمونه code project، داخل به اصطلاح BLL خودش، پر است از وهله سازی Context و من در این مطلب توضیح دادم که چرا اینکار غلط است و چگونه استفاده از یک تراکنش برای چندین عملیات مرتبط را زیر سؤال می‌برد.
- اون اینترفیس IUnitOfWork مطرح شده در مثال جاری، وابستگی خاصی به DataLayer نداره. می‌تونه در لایه سرویس هم تعریف بشه (منظور این است می‌تونه در یک اسمبلی و پروژه جداگانه هم قرار بگیره و مشکلی نیست). اما DataLayer باید بتونه در حین تزریق وابستگی‌ها وهله‌ای از IUnitOfWork رو فراهم کنه تا به اون معنا ببخشه؛ به همین جهت Context برنامه باید آن‌را پیاده سازی کند تا توسط StructureMap قابل شناسایی و استفاده شود.
اما نهایتا وهله سازی اینترفیس یاد شده توسط DAL صورت می‌گیره. uow به خودی خود موجودیتی نداره. در اینجا مثلا EF هست که به اون معنا می‌بخشه و سبب وهله سازی آن خواهد شد. هرچند به ظاهر برنامه با اینترفیس‌ها کار می‌کند اما تزریق وابستگی‌ها است که به این اینترفیس‌ها موجودیت می‌بخشد و سبب دسترسی به وهله‌ای که قرار داد ارائه شده توسط آن‌ها را پیاده سازی کرده می‌شود.
- در یک سیستم nTier هم مباحث ذکر شده در این قسمت، جاری است. مثلا یک WCF Service قرار گرفته روی یک سرور مجزا هم می‌تونه از DataLayer و ServiceLayer مثال جاری استفاده کند. استفاده کننده نهایی برای نمایش آن در UI با هیچکدام از دو مورد ذکر شده کاری ندارد و فقط با قراردادهای WCF Service کار می‌کنه.

نویسنده: مهمان
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۱۱ ۱۱:۳۲

با عرض سلام
با اجرای این sample خطای زیر رخ داد. علت خطای زیر چیست؟

CreateDatabase is not supported by the provider. **Description:** An unhandled exception occurred during the execution of the current web request. Please review the stack trace for more information about the error and .where it originated in the code

Exception Details: System.Data.ProviderIncompatibleException: CreateDatabase is not supported by the provider

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۱۱ ۱۱:۵۵

سطر «HibernatingRhinos.Profiler» را حذف کنید. اطلاعات بیشتر در اینجا .

نویسنده: محسن
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۱۸ ۱۶:۳۱

با تشکر از مطالبتون
در هنگام دیباگ نسخه کنسول این مثال و ردگیری کوئری‌ها در EFProf به نظر میاد که کوئری‌های Insert درست بعد از uow.SaveChanges اجرا نمی‌گردند؛ بلکه این امر در انتهای کار و پس از از بین رفتن ابجکت uow صورت می‌پذیرد. قاعدتا با توجه به توضیحاتتان نباید این اتفاق می‌افتاد.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۱۸ ۲۲:۴۸

علت این است که **یک** SaveChanges در اینجا تعریف شده (ضمنا زمان اجرای این‌ها مهم نیست. بحث ما در مورد تعدد تراکنش‌ها بود). چند سطر زیر را اضافه کنید بعد از سطر آخر و مجددا تست کنید:

```
//...
uow.SaveChanges();
//...
var product3 = new Product { Name = "P300", Price = 300 };
var category2 = new Category
{
                Name = "Cat200",
                Title = "Title200",
                Products = new List<Product> { product3 }
};
categoryService.AddNewCategory(category2);
uow.SaveChanges();
```

من دو تراکنش مجزا رو در برنامه مطمئن و تست شده SQL Server Profiler مشاهده می‌کنم (به ازای هربار فراخوانی .(SaveChanges

نویسنده: شاهین کیاست
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۱۹ ۰:۱۲

آقای نصیری این پیاده سازی (Context per request) مناسب برنامه‌های Silverlight هست ؟ یا لزومی دارد ؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۱۹ ۰:۱۹

ORMها کلا در سیلورلایت مستقیما قابل استفاده نیستند چون سیلورلایت سمت کاربر اجرا می‌شود و دسترسی کاملی هم به کل دات نت ندارد. سیلورلایت از طریق سرویس‌های WCF می‌تونه با سرور ارتباط برقرار کنه و این مباحث در سرویس‌های WCF هم قابل استفاده است.
البته برای سیلورلایت WCF RIA Services تعریف شده که روش مرجح است و در آن امکان دسترسی به EF Code first وجود دارد .

نویسنده: محسن
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۱۹ ۷:۵۴

با سپاس
با SQL Server Profiler تست شد و نتیجه درست بود.
احتمالا مسئله بر می‌گرده به عدم آشنایی من با طرز کار دقیق EFProf.

نویسنده: فرهاد یزدان پناه
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۲۶ ۲۱:۳۵

وقت بخیر مهندس نصیری. خسته نباشید.
یک سوال.
در لایه سرویس اگر یک عملیات مشترک باشد (به عنوان مثال درهم سازی (Hash) کلمه عبور کاربر) به نظر شما بهتر است در کجا قرار گیرد.
1) به عنوان مثال اگر در Ef.....Service قرار گیرد خیلی جالب، زیبا و مربوط نیست.
2) میشه در یک بخش دیگر (مثلا مشترک) قرار گیره، که خوب بازم مسئله اینه که این متد همیشه به بخش کاربران سرویس میده و عملا نباید جدا باشه.
3) میشه از یک کلاس میانی انتزاعی استفاده کرد و متدهای مشترک در تمام انواع سرویس (EF، Fake، و یا ....) در دسترس باشه.
ممنون میشم که راهنمایی کنید.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۲۶ ۲۲:۳۲

من در تمام پروژه‌هام یک class library به نام MyProject.Common ایجاد می‌کنم برای قرار دادن توابعی که می‌تونه در پروژه‌های دیگر بدون وابستگی خاصی به پروژه جاری مورد استفاده قرار گیرد. دیدم جاهای دیگر اسمش رو گذاشتند Application framework من اسمش رو گذاشتم MyProject.Common. مثلا تابع SHA1 می‌تونه در چندین و چند پروژه بدون وابستگی خاصی استفاده شود و بین این‌ها مشترک است یا مثلا تابع فشرده سازی یک فایل هم به همین صورت و الی آخر.
سرویس‌های برنامه هم می‌تونند از این کتابخانه مشترک استفاده کنند و سرویس دهند.

نویسنده: فرهاد یزدان پناه
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۲۷ ۰:۲۴

ممنون.

نویسنده: حسینی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۰۴ ۱۱:۴۱

با سلام
از مطالب مفیدتون بینهایت سپاسگزارم.
من برای فهم بهتر این مطلب به نمونه ویندوزی اون احتیاج دارم.
با سپاس

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۰۴ ۱۲:۱

نمونه ویندوزی آن برنامه کنسولی است که به همراه کد این قسمت ارائه شده: (^)

نویسنده: حسینی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۰۵ ۱۵:۱۶

با سلام
از پاسختون ممنون
در برنامه ای که یکی از دوستان زحمت کشیده بود؛ علاوه بر اینترفیس هایی که به ازای هر کلاس تعریف کرده بودند؛ یک اینترفیس هم تعریف کرده بودند و تمام متدها رو در اون تعریف کرده بودند. همه اینترفیس‌ها از اون ارث بری کرده بودند و تمام متدها رو به اون منتقل کرده بودند. داخل خودشون هیچ متدی باقی نمونده بود.
-1 این روش مورد تائید شما میباشد؟
-2 تعریف اینترفیسی که در روش بالا عرض کردم به شکل زیر است:
منظور از IDisposable چیست؟
-3 در صورت تائید روش ذکر شده, چه لزومی به تعریف مابقی اینترفیس‌ها است در صورتی که همه EFClassها میتوانند مستقیما از اون اینترفیس ارث بری کنند.

```
public interface IGenericService<T>: IDisposable where
 T : class
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۰۵ ۱۶:۱۳

به صورت خلاصه: شما می‌تونید یک سری متد عمومی رو در یک base class جنریک هم قرار بدید و از اون ارث بری کنید. به این ترتیب حجم کد نویسی کمتری خواهید داشت. اما این چند متد عمومی پاسخگوی نیاز یک برنامه واقعی نیستند. به همین جهت نیاز است مابقی اینترفیس‌ها و کلاس‌ها هم به صورت مجزا تعریف شوند.

نویسنده: فریدون غلامی
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۰/۲۶ ۱۰:۱۶

سلام؛
من اگر بخوام Structure map را در پروژه Windows Application استفاده بکنم باید چکار کرد؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۰/۲۶ ۱۰:۲۵

- لطفا نظرات این مطلب را یکبار مطالعه کنید. پیشتر به این سؤال پاسخ داده شده:
خلاصه آن: قسمت «استفاده از الگوی واحد کار و کلاس‌های سرویس تهیه شده در یک برنامه کنسول ویندوزی» عنوان شده در مطلب فوق، یک برنامه ویندوزی است. سورس کامل این سری هم در دسترس است (لینک داده شده در پایان مطلب). شبیه به برنامه‌های وب که یک سری روال مانند شروع و پایان درخواست را دارند، در اینجا شروع یک فرم، پایان یک فرم، شروع و پایان مثلا یک کلیک را دارید.

نویسنده: فریدون غلامی
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۰/۲۶ ۱۰:۳۱

بله شما درست می‌فرمایید ولی شما یه جا فرمودید که باید دستی کانکشن را از بین برد.
این چه طوری هستش و باید در کدام قسمت انجام داد؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۰/۲۶ ۱۰:۵۷

بحث ASP.NET متفاوت است با Windows Forms یا WPF. در برنامه‌های وب یک زیر ساخت آماده برای آغاز و پایان درخواست‌ها و مدیریت خودکار این مسایل وجود دارد. معادل آن مثلا در یک برنامه مبتنی بر MVVM، مدیریت طول عمر یک context در طول عمر ViewModel برنامه است. علت این مساله هم به stateless بودن برنامه‌های وب و state-full بودن برنامه‌های ویندوزی بر می‌گردد. در یک برنامه وب در پایان درخواست، تمام اشیاء یک فرم در سمت سرور تخریب می‌شوند. اما در یک برنامه ویندوزی تا زمانیکه یک فرم باز است، اشیاء آن تخریب نخواهند شد. بنابراین مدیریت context در برنامه‌های ویندوزی «دستی» است. در زمان شروع فرم context شروع خواهد شد، زمان تخریب/بستن آن، با بستن یا dispose یک context، خودبخود اتصالات هم قطع خواهند شد.

در متد Program.Main هم می‌تونید تنظیمات اولیه ObjectFactory رو قرار بدید (شبیه به Application_Start برنامه‌های وب).

بنابراین در برنامه‌های وب «context/session per http request» داریم؛ در برنامه‌های ویندوزی «context per operation or per form». یعنی می‌تونید بسته به معماری برنامه ویندوزی خود، context را در سطح یک فرم تعریف کنید و مدیریت؛ و یا در سطح یک عملیات کوتاه مانند یک کلیک. تمام مباحث uow.SaveChanges ، ObjectFactory.GetInstance و یا Dispose آن هم دستی است و زیر ساختی برای مدیریت خودکار آن‌ها همانند برنامه‌های مثلا ASP.NET MVC وجود ندارد. حداکثر اینکه یک سری base class را شبیه به مثال Web forms زده شده تهیه کنید، تا میزان کدهای تکراری را کاهش بدید.

نویسنده: فریدون غلامی
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۰/۲۶ ۱۱:۲

واقعا ممنون از توضیحات جامعتون

نویسنده: فرهاد یزدان پناه
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۰/۲۸ ۲۳:۵۰

وقت بخیر
یک سوال
اگر من به دلایلی لازم باشه از چند DbContext استفاده کنم (فرض کنید یکی برای اطلاعات اصلی و یکی برای فایل‌ها و ...) در این حالت به چه شکلی می‌توان از این الگو استفاده کرد؟
آیا لازم است که چند نوع UOW ایجاد شود؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۰/۲۹ ۰:۱۳

بله. به ازای هر DbContext یک سری تنظیمات مجزا نیاز است. ردیابی تغییرات در یک context کار می‌کند. همچنین مباحث migrations هم به ازای یک context عمل خواهند کرد.

نویسنده: حسین
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۰/۲۹ ۹:۲۷

سلام. من توی برنامه WPF MVVM ای که نوشتم یه Context توی هر ViewModel ایجاد می‌کنم میکنم و در پایان توی بستن ویومدل Context رو Dispose می‌کنم. قبلاً از using برای مدیریت اتصال به دیتابیس استفاده می‌کردم ولی وقتی از using استفاده می‌کنم دیگه تغییراتی که اعمال می‌کنم (حذف، ویرایش، افزودن) UI متوجه نمیشه.
میخواستم بدونم این مشکل با استفاده از الگوی Context Per Request حل میشه یا نه؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۰/۲۹ ۹:۴۸

خیر. این الگو خارج از توضیحات مطلب فوق در مورد «اهمیت بکارگیری الگوی Unit of work و به اشتراک گذاری آن در طی یک درخواست» کار دیگری را انجام نمی‌دهد.

نویسنده: فریدون غلامی
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۰۳ ۹:۹

سلام

structureMap را در پروژه ویندوزی Add کردم اما خطایی زیر را دارد:

Error 36 The type or namespace name 'StructureMap' could not be found

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۰۳ ۹:۱۹

قبلا بحث شده . لطفا نظرات را یکبار کامل مطالعه کنید.

نویسنده: علی
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۰۵ ۱۶:۳۰

سلام، در مثالی که برای MVC ذکر کردید، آیا امکان داره که تزریق وابستگی به این صورت زیر انجام بشه:

```
public static class DataFactory
{
    public static IUnitOfWork UnitOfWork
    {
        get { return ObjectFactory.GetInstance<IUnitOfWork>(); }
    }

    public static ICategoryService CategoryService
    {
        get { return ObjectFactory.GetInstance<IUnitOfWork>(); }
    }

    public static IProductService ProductService
    {
        get { return ObjectFactory.GetInstance<IUnitOfWork>(); }
    }
}

...

 public HomeController()
 {
 _productService = DataFactory.ProductService;
 _categoryService = DataFactory.CategoryService;
 _uow = DataFactory.UnitOfWork;
 }
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۰۵ ۱۷:۲۳

خیر. برنامه‌های وب چند کاربری هستند. ProductService *استاتیک* یعنی به اشتراک گذاری یک وهله بین تمام کاربران سایت .

نویسنده: علی
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۰۵ ۲۱:۲۵

ممنون، ولی مگر

```
ObjectFactory.GetInstance<IProductService>()
```

هربار یک وهله از کلاس پیاده سازی شده‌ی آن (ProductService) ارائه نمی‌ده؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۰۶ ۹:۱۳

بله. مسایل همزمانی رو چطور مدیریت می‌کنید؟ زمانی که یک وهله استاتیک در اختیار برنامه قرار دادید آیا می‌تونید تضمین کنید که از بین مثلا 100 نفری که دارند از سایت استفاده می‌کنند، هیچکدام به صورت اتفاقی در آن واحد به همان وهله استاتیک دریافتی دسترسی پیدا نمی‌کنند؟ این وهله به اشتراک گذاشته شده می‌تونه اطلاعات مدیریتی باشه که نباید در اختیار یک کاربر با سطح دسترسی معمولی قرار بگیره.
ضمن اینکه در EF وهله DbContext به صورت Thread safe طراحی نشده و امکان به اشتراک گذاری آن بین چندین ترد وجود ندارد. به ازای هر ترد باید یک وهله جداگانه از آن تهیه شود تا شاهد تخریب اطلاعات نباشید.

نویسنده: سجاد
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۰۶ ۱۳:۲۷

با سلام؛
با این شرایط باید متد های add ,edit,delete ,.... رو در لایه سرویس برای همه‌ی کلاس‌ها بصورت جداگانه تعریف کرد امکانش وجود ندارد که لایه سرویس مون رو به صورت جنریک برای همه کلاس هامون داشته باشیم؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۰۶ ۱۳:۴۸

خیر. هستند یک سری الگوی مخزن عمومی به این شکل که در قسمت 11 سری EF نقد شدند و دارای مشکلات زیادی بوده که نیازی به تکرار آن در اینجا نیست. به علاوه دنیای واقعی با چند مورد متد ساده عمومی مدل نمی‌شود. عموما جمع چند عملیات هست که در قالب یک متد مشخص، خروجی یک سرویس را تشکیل می‌دهد. این عملیات هم می‌تواند مرتبط به چندین موجودیت باشد در آن واحد. تمام این موارد باید به صورت بسته بندی شده در قالب یک متد در اختیار لایه‌های دیگر قرار گیرد.

نویسنده: نوید
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۱۰ ۲۳:۴۱

با سلام
من در حین اجرای نمونه کدهای این مقاله در بخش MVC به خطای Value Cannot be null در کلاس

```
public class StructureMapControllerFactory : DefaultControllerFactory
    {
        protected override IController GetControllerInstance(RequestContext requestContext, Type
controllerType)
        {
            return ObjectFactory.GetInstance(controllerType) as Controller;
        }
    }
```

مواجه شدم که با اضافه کردن :

```
routes.IgnoreRoute("{*favicon}", new { favicon = @"(.*/)?favicon.ico(/.*)?" });
```

به متد Register Route برطرف شد.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۱۱ ۰:۶

برای استفاده در شرایط واقعی:

```
public class StructureMapControllerFactory : DefaultControllerFactory
    {
        protected override IController GetControllerInstance(RequestContext requestContext, Type
controllerType)
        {
            if (controllerType == null)
                throw new InvalidOperationException(string.Format("Page not found: {0}",
requestContext.HttpContext.Request.Url.AbsoluteUri.ToString(CultureInfo.InvariantCulture)));
            return ObjectFactory.GetInstance(controllerType) as Controller;
        }
    }
```

نویسنده: Masoud
تاریخ: ۲۱:۲۲ ۱۳۹۱/۱۲/۲۸

سلام

با توجه به گفته دوستمون (بنابر این باید برای هر ماژول dll ای تولید کرد که حاوی DomainClassها , ServiceLayerها ، Controllerها و DbContext مربوط به اون ماژول باشه)

اگر از این الگو برای طراحی نرم افزار استفاده شود خوب برای ارتباط بین ماژول‌ها که باید رفرنس همدیگر را در خود درج نمایند و در این صورت با circular dependency روبه رو میشویم

برای جلوگیری ای این خطا چه راه حلی پیشنهاد میدهید؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۲۱:۳۷ ۱۳۹۱/۱۲/۲۸

- من هر نوع طراحی رو تائید نمی‌کنم. چرا یک برنامه باید چندین DbContext داشته باشد؟ نیازی نداره. چرا باید چندین ماژول کنترلر داشته باشه؟
- سؤال شما خارج از موضوع بحث است (در اینجا بحثی در مورد طراحی «افزونه پذیر» مطرح نشده). برای طراحی افزونه پذیر می‌تونید به مباحث زیر مراجعه کنید:
ابتدا فقط و فقط یک DbContext مرکزی را در کل برنامه تعریف کنید. بعد تنظیمات نگاشت‌ها را به صورت پویا یافته و به آن اضافه کنید. سپس موجودیت‌های مهیا را به صورت پویا یافته و به Context مرکزی اضافه نمائید.
+ در EF نمی‌تونید در عمل چندین DbContext داشته باشید مرتبط با یک دیتابیس. Change tracking در EF بر مبنای یک DbContext کار می‌کند. اگر قرار باشد چندین وهله از DbContextهای مختلف مثلا در طی یک درخواست وجود داشته باشند، یعنی چندین اتصال باز شده به دیتابیس و چندین تراکنش مجزا در حال انجام است (کل بحث جاری از ابتدا). به علاوه قابلیت کار کردن با چندین موجودیت را به صورت همزمان در طی یک تراکنش از دست می‌دهید.
- برای اینکه در حین کار با Structure Map خطای Circular dependency را مشاهده نکنید، نیاز است یک کتابخانه یا حتی یک کلاس واسط طراحی کنید تا مشترکات در آن قرار گیرند.

نویسنده: behrouz
تاریخ: ۱۸:۳۲ ۱۳۹۲/۰۱/۱۲

با سلام
به نظر می‌رسد با توجه به معماری که ارائه دادید منطق سیستم (BLL) و کدهای دستکاری داده‌ها یعنی کد هایی که اعمال CRUD را در دیتابیس انجام می‌دهند (DAL) را در یک لایه به نام لایه سرویس قرار دادید
به نظر شما برای خوانایی بیشتر بهتر نیست این دو از یکدیگر جدا شوند؟

نویسنده: شاهین کیاست
تاریخ: ۱۸:۴۸ ۱۳۹۲/۰۱/۱۲

لایه‌ی Data Access در این معماری همان ORM مورد استفاده هست.

نویسنده: صابر فتح الهی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۱۳ ۲:۵۸

نظر شما در مورد این پیاده سازی الگوی کار چیه؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۱۳ ۹:۳۸

- ابتدای کار یک روش غلط رو شروع کرده، بعد اواسط کار اون رو نقد کرده و رد.
- چون از لایه سرویس استفاده نکرده کل منطق کار رو برده داخل کنترلرها.
- از تزریق وابستگی‌ها استفاده نکرده، بنابراین برخلاف شکلی که در ابتدای کار گذاشته، کنترلرهاش رو نمی‌تونه مستقل از یک سری کلاس کاملا مشخص، تست کنه.
- الگوی مخزنی که ارائه داده در این مثال ساده کار می‌کنه اما اگر قرار باشه با چند موجودیت کار کرد و نتیجه رو ترکیب، کارآیی خوبی نداره چون خیلی از قابلیت‌های ذاتی EF مثل کوئری‌های به تاخیر افتاده (deferred LINQ queries) در اینجا قابل پیاده سازی نیست. اگر هم بخوان این رو اضافه کنن باید به لایه مخزن خروجی IQueryable اضافه کنن که به یک طراحی نشتی دار خواهند رسید چون انتهای کار با خروجی IQueryable کاملا باز باقی می‌ماند (نمونه‌اش متد Get ایی است که طراحی کرده).
یا یکی دیگر از اهداف ظاهری لایه مخزن، امکان تعویض آن در صورت نیاز است و مثلا کوچ به یک ORM دیگر. دنیای واقعی:
include ایی که اینجا تعریف شده فقط در EF وجود خارجی دارد یا یک سری از نکات دیگر بکار گرفته شده در این الگوی مخزن.
(در قسمت 11 سری EF سایت بحث شده)
- در مثالی که زده باگ امنیتی وجود دارد. متد Updateاش به دلیل عدم استفاده از ViewModel آسیب پذیر هست. (در این مورد در سری MVC بحث شده)

نویسنده: صابر فتح الهی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۱۴ ۸:۴۱

سلام
عالی مثل همیشه.
مهندس شما فرمودین:
الگوی مخزنی که ارائه داده در این مثال ساده کار می‌کنه اما اگر قرار باشه با چند موجودیت کار کرد و نتیجه رو ترکیب، کارآیی خوبی نداره چون خیلی از قابلیت‌های ذاتی EF مثل کوئری‌های به تاخیر افتاده (deferred LINQ queries) در اینجا قابل پیاده سازی نیست. اگر هم بخوان این رو اضافه کنن باید به لایه مخزن خروجی IQueryable اضافه کنن که به یک طراحی نشتی دار خواهند رسید چون انتهای کار با خروجی IQueryable کاملا باز باقی می‌ماند (نمونه‌اش متد Get ایی است که طراحی کرده).

البته (البته چندین جای دیگه هم گفتین) در مورد نشتی حافظه، کاربرد IQueryable پس توی کدام لایه از کار ما می‌تونه باشه با توجه به انعطاف پذیری که به کار ما میده؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۱۴ ۱۰:۵۷

نشتی طراحی مد نظر بوده؛ نه نشتی حافظه. نشتی طراحی به این معنا است که اگر متد شما خروجی IQueryable داشته باشه، در لایه‌های دیگر می‌شود کلا مقصود آن‌را تغییر شکل داد به فرم دیگری که اصلا شاید هدف اولیه این نبوده (چون IQueryable یک عبارت است و نه اجرای یک فرمان). به همین جهت باید در لایه سرویس و بدنه متدهای آن از IQueryable استفاده شود و نهایتا این متدها باید IList یا IEnumerable را بازگشت دهند. به این ترتیب حد و مرز یک لایه مشخص می‌شود.

نویسنده: صابر فتح الهی

تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۱۴ ۱۱:۸

آخه بعضا دیده شده (مثلا متدی مانند GetAll) کل رکوردهارو به صورت یکجا از بانک واکشی می‌کنه، اما ما می‌خواهیم قسمتی از اونها واکشی بشه مثلا 20 رکورد اول، با این تفاسیر در صورتی که خروجی از نوع IList (یا هر نوعی شبیه این) باشه اون وقت یکبار واکشی میشه کل رکوردها و بعد متد ما روی اون عمل انتخاب انجام میده.
1- ایا این باعث عدم کارایی نمیشه؟
2-خروجی نوع IQueryable کجا به کار ببریم؟
3-در کدام لایه تبدیل IQueryable به IList (یا انواع مشابه) باید انجام بشه.

معذرت دیگه زیادی دارم بحث کش میدم و می‌دونم اینجا جای پرسش و پاسخ نیست، بازم به بزرگواری و تجربتون من را ببخشید.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۱۴ ۱۱:۱۸

لایه سرویس شما می‌تونه متد Paging دار هم داشته باشه. مثلا:

```
public IList<BlogPost> GetLatestBlogPosts(int pageNumber, int recordsPerPage = 4)
        {
            var skipRecords = pageNumber * recordsPerPage;
            return _blogPosts
                        .OrderByDescending(x => x.Id)
                        .Skip(skipRecords)
                        .Take(recordsPerPage)
                        .ToList();
        }
```

در این حالت در بدنه این متد لایه سرویس از IQueryable استفاده شده اما خروجی آن یک لیست مشخص است.

نویسنده: محسن
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۱۴ ۱۱:۱۹

به این مطلب مراجعه کنید.یه پیاده سازی کوچیکه که کلی از ابهامات را رفع میکنه.

نویسنده: عبدی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۱۴ ۱۳:۸

سلام و تبریک سال نو

آقای نصیری نظر شما در مورد انتخاب بین IList یا IEnumerable را برای خروجی لایه سرویس می‌خوام بدونم. معمولا خودتون کدوم را استفاده و توصیه می‌فرمایید. ممنون میشم یه توصیه و توضیحی راجع به این مورد بدید.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۱۴ ۱۳:۲۳

- این مساله در لابلای قسمت‌های مختلف سری EF در سایت بحث شده. قسمت 12 رو قسمت آخر تلقی کنید نه قسمت شروع.
- IList هم دقیقا از IEnumerable مشتق شده و یک سری قابلیت مانند افزودن آیتم به آن و همچنین دسترسی بر اساس ایندکس به آن اضافه شده.
- اگر در حین کار با خروجی لیستی یک متد، فراخوانی‌های بعدی نتیجه آن، فقط یکبار است، از IEnumerable استفاده کنید. اگر بیشتر از یکبار است از IList استفاده کنید. چون در EF هربار مراجعه به نتیجه یک IEnumerable مساوی است با واکشی دوباره اطلاعات از سرور. در حالت استفاده از IList کار یکبار انجام شده و تمام می‌شود.

نویسنده: شاهین کیاست
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۱۸ ۱۱:۴۹

اگر در یک سناریو نیاز باشد رشته‌ی اتصال در زمان اجرا عوض شود (مثلا در یک برنامه‌ی ویندوزی که طراحی به گونه ای هست که به ازای هر یک از یک موجودیت خاص یک دیتابیس ایجاد شود.) ، یک روش پاس دادن آن در زمان وهله سازی DbContext به سازنده هست.

در این روش که DbContext به صورت مستقیم در دسترس نیست ، چه روشی برای انجام این کار پیشنهاد می‌کنید؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۱۸ ۱۲:۴۳

- DbContext در زمان شروع برنامه در دسترس است. مانند کلاس Sample07Context مثال این قسمت.
- اگر قرار است به ازای هر موجودیت یک دیتابیس داشته باشید یعنی چندین کلاس DbContext مجزا نیاز هست با تعاریف مختلف DbSetها در ابتدای کار. هر کدام را باید جداگانه در شروع برنامه با روش زیر مدیریت کرد. مثلا:

```
public partial class MyCtx1 : DbContext
{
    public MyCtx1(string connectionString) : base(connectionString) { }
}
```

و در این حالت بدیهی است هر کدام در Context مختلفی کار می‌کنند و بحث اعمال الگوی واحد کار در یک Context معنا دارد نه در چندین Context. در EF مباحث Tracking فقط در یک Context کار می‌کنند.

و اگر قرار است تمام موجودیت‌ها در یک کلاس DbContext باشند، خوب ... همگی نهایتا در زمان فعال سازی migrations باید در دیتابیس مشترکی قرار گیرند و گرنه برنامه آغاز نخواهد شد یا اینکه migrations را کلا از کار انداخت.

- به علاوه در همین مثال جاری در زمان تزریق وابستگی‌ها می‌شود نوشت:

```
x.For<IUnitOfWork>().HttpContextScoped().Use(() =>
                {
                    var ctx = new Sample07Context();
                    ctx.Database.Connection.ConnectionString = "...";
                    return ctx;
                });
```

نویسنده: شاهین کیاست
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۱۸ ۱۴:۳۳

متشکرم.

منظور من از داشتن دیتایس به ازای هر موجودیت بد بیان شد.

یک DbContext داریم حاوی DbSet ها.

در یک برنامه‌ی ویندوزی کاربر می‌تواند دیتابیس‌های مختلف با نام‌های مختلف با یک طراحی داشته باشد.

در واقع به دلایلی مثل محدودیت SQL Server Express در ذخیره سازی (10 گیگ) طراحی به گونه ای انجام شده که برنامه بتواند به ازای هر پروژه یک دیتابیس داشته باشد.

برنامه به یک دیتابیس وصل است و زمانی که کاربر قصد ایجاد یک پروژه‌ی جدید دارد باید یک دیتابیس جدید ایجاد شود و Connection String عوض شود. و از این پس DbContext باید به دیتابیس جدید متصل شود.

```
public static void ChangeDatabase(string name)
{
    var sqlConnectionStringBuilder =
        new SqlConnectionStringBuilder(ConfigHelper.ActiveConnection);
    sqlConnectionStringBuilder["Database"] = name
    ConfigHelper.ActiveConnection = sqlConnectionStringBuilder.ToString();
    Database.DefaultConnectionFactory =
        new
System.Data.Entity.Infrastructure.SqlConnectionFactory(ConfigHelper.ActiveConnectionString());

    Database.SetInitializer(
        new MigrateDatabaseToLatestVersion<TestContext, MigrationConfiguration>());
    using (var context = new TestContext())
```

```
    {
        context.Database.Initialize(true);
    }
}
```

نویسنده: شاهین کیاست
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۱۸ ۱۶:۲۴

با استفاده از این لینک و پاس دادن رشته‌ی اتصال هنگام تزریق وابستگی مشکلم حل شد.

نویسنده: حامد
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۰۷ ۱۰:۵۱

ممنون آقای نصیری
یه سوال مهم دارم
من اگه بخوام پروژه سیلورلایت انجام بدم با استفاره از معماری MVVM ، ترکیب اون با این مدل 5 لایه به چه شکل خواهد شد؟
میشه یه مثال خوب هم در این زمینه معرفی کنید.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۰۷ ۱۱:۸

- مباحث سمت سرور آن تفاوتی نمی‌کند؛ از این جهت که سیلورلایت نهایتا با استفاده از سرویس‌های سمت سرور WCF و یا WCF RIA Services قرار است به بانک اطلاعاتی دسترسی پیدا کند و برای نمونه امکان استفاده از EF Code first در WCF RIA Services مدتی هست که فراهم شده .
- ضمن اینکه سیلورلایت آینده مشخصی نداره ؛ بهتره روی ASP.MVC سرمایه گذاری کنید.

نویسنده: سجاد
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۰۸ ۲۳:۱۷

با سلام
وقتی از IOC استفاده می‌کنم کد زیر به درستی کار نمیکنه و خطای
No parameterless constructor defined for this object رو میده
با تشکر

```
<asp:ObjectDataSource ID="ObjectDataSource1" runat="server"
            SelectMethod="GetAllProducts" TypeName="ServiceLayer.EfProductService">
        </asp:ObjectDataSource>
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۰۸ ۲۳:۲۳

مراجعه کنید به مطلب صفحه بندی اطلاعات در ListView .

نویسنده: debugger
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۲۲ ۲۰:۵۱

با سلام

"در پاسخ یکی از سوالهافرمودید با استفاده از IUnitOfWork اگر متد جاری شما از 10 کلاس هم استفاده کند، تماما با یک وهله از Context کار می‌کنند"

موقعی که از context یک وهله می‌گیریم و از Using استفاده می‌کنیم آیا به ازا هر کلاسی که در این scope هست connection جدیدی استفاده میشه ؟

آیا هنگام استفاده از Using موارد مربوط به همزمانی و transaction مدیریت نمیشه ؟

اگر این طور نیست مزیت روش بالا نسبت به استفاده از Using چیست ؟

ممنون

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۲۲ ۲۲:۱۰

مزیت این روش، استفاده از یک IoC Container برای مدیریت طول عمر DbContext در طول یک درخواست است.
در برنامه‌های وب، کار صرفا به یک کلیک ساده ختم نمی‌شود که در همان لحظه، یک Context آغاز و پایان یابد. در طی یک درخواست وب، قسمتی از صفحه لیست گروه‌ها، قسمتی دیگر لیست نویسندگان، قسمتی دیگر گزارش درصد استفاده از مرورگرها و قسمتی دیگر لیست آخرین مطالب را نمایش می‌دهد. تمام این‌ها هم در طی یک درخواست رخ می‌دهند و هرکدام، ماژول ماژول طراحی شده‌اند و از هم جدا.
اینجا است که ارزش استفاده از قابلیت‌های مدیریت طول عمر IoC containers برای به اشتراک گذاری یک DbContext در طی یک درخواست بهتر مشخص می‌شود. به این ترتیب می‌شود به سرباری کم و سرعتی بالا دست یافت چون مدام به ازای قسمت‌های مختلف برنامه Context ایجاد و تخریب نمی‌شود.

نویسنده: سجـــــــاد ف
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۲۸ ۸:۱۴

با سلام
من از یک سری توابع جنریک استفاده میکنم که نیاز به دسترسی DbContext داره آیا تعریف این توابع در IUnitOfWork درسته؟
یک نمونه

```
public interface IUnitOfWork
    {
        IDbSet<TEntity> Set<TEntity>() where TEntity : class;
        int SaveChanges();
        void Update<TEntity>(TEntity entity) where TEntity : class;
    }


 public class MyContext : DbContext, IUnitOfWork
    {
        public void Update<TEntity>(TEntity entity) where TEntity : class
        {
            var fqen = GetEntityName<TEntity>();

            object originalItem;
            EntityKey key = (IObjectContextAdapter)this).ObjectContext.CreateEntityKey
                            (fqen, entity);
            if (((IObjectContextAdapter)this).ObjectContext.TryGetObjectByKey(key, out
                                            originalItem))
            {
               ((IObjectContextAdapter)this).ObjectContext.ApplyCurrentValues
                  (key.EntitySetName, entity);
            }
               ((IObjectContextAdapter)this).ObjectContext.ApplyCurrentValues
                        (key.EntitySetName, entity);
        }
```

```
        private string GetEntityName<TEntity>() where TEntity : class
        {
            return string.Format("{0}.{1}", ((IObjectContextAdapter)this).ObjectContext.
            DefaultContainerName, _pluralizer.Pluralize(typeof(TEntity).Name));
        }

        #region IUnitOfWork Members
        public new IDbSet<TEntity> Set<TEntity>() where TEntity : class
        {
            return base.Set<TEntity>();
        }
        #endregion
    }
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۲۸ ۹:۰

نیازی به این پیچ و تاب‌ها در EF Code first نیست. تابع استاندارد Find ایی که در آن اضافه شده همین کار ابتدا مراجعه به کش و بعد مراجعه به دیتابیس رو انجام می‌ده.

نویسنده: داود
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۲۸ ۹:۱۳

با سلام
ما چرا در mvc موجودیت هامون رو تو Model تعریف نکردیم و تو Domain Classes تعریف کردیم حالا اگر نیاز به اعتبارسنجی بود آیا باید تو همون DomainClasses اینکار رو با Metadata که فرموده بودید انجام بدیم؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۲۸ ۹:۱۸

نیاز است با یک سری پیشنیاز مانند ViewModel و همچنین « مقابله با مشکل امنیتی Mass Assignment در حین کار با Model binders » آشنا باشید تا علت جدا سازی این موارد از هم مشخص بشه.

نویسنده: داود
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۲۸ ۱۰:۴۲

با سلام و تشکر از پاسختون
من با ViewModel آشنایی دارم و مطالب Mvc شما رو کامل خوندم آیا درست متوجه شدم جهت اعتبار سنجی باید یک کلاس در ViewModel بسازم و اعتبارسنجی رو انجام بدیم و بعد کلاس ViewModel رو تبدیل به کلاس اصلی کرده و برای انجام عملیات مربوطه به Service بفرستیم؟ یا نه باید یک کلاس مشابه کلاس موجود در DomainClasses در Model بسازم و اعتبارسنجی رو اونجا انجام بدم و بعد ارسال به Service
یا باید به صورت زیر توی همون domainClasses انجام بدم

```
[MetadataType(typeof(CustomerMetadata))]
public partial class Customer
{
    class CustomerMetadata
     {
     }
}
public partial class Customer : IValidatableObject
{
```

نویسنده: وحید نصیری

تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۲۸ ۱۰:۵۹

ViewModel متناظر است با اشیاء یک View که الزاما تطابق یک به یکی با Domain Model و موجودیت‌های بانک اطلاعاتی ندارند. مثلا یک صفحه تعویض پسورد هست و فقط یک فیلد پسورد داره. اینجا در معرض دید قرار دادن کل موجودیت کاربر در یک برنامه وب MVC اشتباه است چون به سادگی مورد حمله واقع خواهد شد. خلاصه هر دو مورد ViewModel و Domain model نیاز به اعتبارسنجی دارند؛ به هر روشی که صلاح می‌دونید.
نهایتا اطلاعات ViewModel در حالت Post، به اطلاعات Model انتساب داده میشه. یا دستی و یا مثلا توسط AutoMapper ؛ در این حالت هم هر طور که راحت هستید عمل کنید. قانون یا روش بهتری برای این نوع انتساب‌ها وجود نداره.

نویسنده: مهدی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۰۱ ۱۵:۳۰

سلام
نمونه ای از پیاده سازی روش بالا در WPF با MVVM سراغ دارید؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۰۱ ۱۶:۲۶

پیشنیاز تئوری قسمت 12، دوره‌ای است به نام « بررسی مفاهیم معکوس سازی وابستگی‌ها و ابزارهای مرتبط با آن » در حدود 11 قسمت.
بعد از مطالعه آن، خودتان به سادگی می‌توانید این مباحث را در الگوهای مختلف پیاده سازی کنید.

نویسنده: m.d
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۰۸ ۱۲:۳۵

با تشکر از معرفی دوره آموزشی شما
متاسفانه هنوز متوجه نشدم چگونه uow را در ViewModelهای برنامه استفاده کنم
ترکیب StructureMap , MVVM Light ، EF Code First چگونه پیاده سازی میشود؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۰۸ ۱۲:۴۲

دوره جدیدی به سایت اضافه شده تحت عنوان « طراحی یک فریم ورک برای کار با WPF و EF Code First توسط الگوی MVVM ».
دسترسی به آن فقط برای نویسندگان سایت با حداقل یک مطلب ارسالی در طی یک ماه قبل است. البته همه‌ی کاربران عضو ، می‌توانند مشارکت کنند و در سایت مطلب ارسال کنند. از این لحاظ محدودیتی وجود ندارد.

نویسنده: m.d
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۰۸ ۱۴:۲۳

یعنی برای استفاده از این دوره می‌بایست یک مطلب به سایت ارسال کنم؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۰۸ ۱۴:۲۷

بله. البته پس *از* تائید محتوای آن و انتشار در صفحه اول سایت، بلافاصله دسترسی شما باز خواهد شد.

نویسنده: پویا امینی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۲۹ ۰:۱۵

با سلام، من کد شما را به صورت زیر تغییر دادم
ابتدا یک اینترفیس به صورت زیر ایجاد کردم

```
namespace Service.Interfaces
{
    public interface IGenericService<T>
    {
        void AddOrUpdate(T entity);
        void Delete(T entity);
        T Find(Func<T, bool> predicate);
        T GetLast(Func<T, bool> predicate);
        IList<T> GetAll();
        IList<T> GetAll(Func<T, bool> predicate);
        IList<T> GetAll(Expression<Func<T, object>> orderby);
        IList<T> GetAll(Func<T, bool> predicate, Expression<Func<T, object>> orderby);

        Task<List<T>> GetAllAsync();
        Task<List<T>> GetAllAsync(Func<T, bool> predicate);
        Task<List<T>> GetAllAsync(Expression<Func<T, object>> orderby);
        Task<List<T>> GetAllAsync(Func<T, bool> predicate, Expression<Func<T, object>> orderby);

        int Count();
        int Count(Func<T, bool> predicate);
    }
}
```

و تمام اینترفیس‌های دیگر از این به صورت زیر به ارث برده شده اند

```
public interface IBookGroupService:IGenericService<BookGroup>
    {
    }
```

و در قسمت Servise یک کلاس ایجاد کردم که اینترفیس IGenericService را پیاده سازی می‌کند که کدهای آن به صورت زیر است

```
public class EFGenericService<TEntity> : IGenericService<TEntity>
         where TEntity : class
    {
        protected IUnitOfWork _uow;
        protected IDbSet<TEntity> _tEntities;

        public EFGenericService(IUnitOfWork uow)
        {
            _uow = uow;
            _tEntities = _uow.Set<TEntity>();
        }


        public void AddOrUpdate(TEntity entity)
        {
             _tEntities.AddOrUpdate(entity);
        }

        public virtual void Delete(TEntity entity)
        {
            _tEntities.Remove(entity);
        }

        public virtual TEntity Find(Func<TEntity, bool> predicate)
        {
            return _tEntities.Where(predicate).FirstOrDefault();
        }

        public virtual TEntity GetLast(Func<TEntity, bool> predicate)
        {
            return _tEntities.Where(predicate).Last();
        }


        public virtual IList<TEntity> GetAll()
        {
            return _tEntities.ToList();
```

```
        }

        public virtual IList<TEntity> GetAll(Func<TEntity, bool> predicate)
        {
            return _tEntities.Where(predicate).ToList();
        }

        public virtual IList<TEntity> GetAll(Expression<Func<TEntity, object>> @orderby)
        {
            return _tEntities.OrderBy(@orderby).ToList();
        }

        public virtual IList<TEntity> GetAll(Func<TEntity, bool> predicate, Expression<Func<TEntity,
object>> @orderby)
        {
            return _tEntities.OrderBy(@orderby).Where(predicate).ToList();
        }

        public async Task<List<TEntity>> GetAllAsync()
        {
           return await Task.Run(() => _tEntities.ToList());
        }

        public async Task<List<TEntity>> GetAllAsync(Func<TEntity, bool> predicate)
        {
          return await Task.Run(() => _tEntities.Where(predicate).ToList());
        }

        public async Task<List<TEntity>> GetAllAsync(Expression<Func<TEntity, object>> @orderby)
        {
           return await Task.Run(() => _tEntities.OrderBy(@orderby).ToList());
        }

        public async Task<List<TEntity>> GetAllAsync(Func<TEntity, bool> predicate,
Expression<Func<TEntity, object>> @orderby)
        {
           return await Task.Run(()=> _tEntities.OrderBy(@orderby).Where(predicate).ToList());
        }

        public virtual int Count()
        {
            return _tEntities.Count();
        }

        public virtual int Count(Func<TEntity, bool> predicate)
        {
            return _tEntities.Count(predicate);
        }
    }
```

و بقیه کلاس‌ها از کلاس بالا به ارث می‌برند.

```
public class EFBorrowService:EFGenericService<Borrow>,IBorrowService
    {
        public EFBorrowService(IUnitOfWork uow) : base(uow)
        {
        }
    }
```

حال سوال من اینه که این پیاده سازی از لحاظ پیاده سازی مشکلی ندارد؟ و می‌توانم در پروژه هام از این روش استفاده کنم یا خیر؟

ممنونم

نویسنده: ایلیا اکبری فرد
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۰۱ ۹:۲۱

با سلام.
من کل پوشه Controllers را درون یک اسمبلی جداگانه قرار دادم. ولی هنگام اجرای برنامه خطای زیر رخ میدهد.

```
public class StructureMapControllerFactory : DefaultControllerFactory
    {
        protected override IController GetControllerInstance(RequestContext requestContext, Type
controllerType)
        {
            if (controllerType == null)
            {
                throw new InvalidOperationException(string.Format("Page not found: {0}",
requestContext.HttpContext.Request.Url.AbsoluteUri.ToString(CultureInfo.InvariantCulture)));
            }
            return ObjectFactory.GetInstance(controllerType) as Controller;
        }
    }

StructureMap Exception Code:  202
No Default Instance defined for PluginFamily MyProject.Controllers.HomeController,
MyProject.Controllers, Version=1.0.0.0, Culture=neutral, PublicKeyToken=null
```

با تشکر.

نویسنده: اکبر بابامرادی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۲۰ ۰:۴

با سلام و خسته نباشید

آقای نصیری با توجه به توضیحات شما اگه نیاز به متدهای (مثلا: where, Skip,take,...) داشته باشیم آیا این متدها رو هم باید پیاده سازی کنیم؟

یا اینکه لیستی از مقادیر موجود رو بخونیم و بعد با استفاده از linq کوری مورد نظر رو استخراج کنیم!؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۲۰ ۰:۱۳

- منطق تجاری مورد نظر رو باید به صورت یک متد با حد و مرز مشخص، کپسوله و داخل این متد از Skip و Take و سایر امکانات LINQ استفاده کنید.
- ضمنا نباید لیست تهیه کنید و بعد روی آن Take انجام دهید؛ چون کارآیی پایینی داره:
« تفاوت بین IQueryable و IEnumerable در حین کار با ORMs »

نویسنده: محمد شهریاری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۲۷ ۰:۲

با سلام
یکی از دوستان در این قسمت نظری به شرح {در حین اجرای نمونه کدهای این مقاله در بخش MVC به خطای Value Cannot be null مواجه شدم } بیان کردند و راه حل نیز ارائه کردند و شما نیز پاسخی برای نظر ایشان ذکر کردید میشه در مورد وقوع این خطا بیشتر توضیح بدید ؟

با تشکر

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۲۷ ۰:۳۸

علت وقوع خطا، در استثنای صادره ذکر شده: Page not found . یعنی کاربر یا حتی مرورگر درخواست آدرسی رو کرده که در سایت شما موجود نیست (مثلا کروم اولین کاری که انجام می‌ده، وجود فایل استاندارد آیکن سایت رو به صورت خودکار بررسی می‌کنه) . بنابراین امکان وهله سازی کنترلر معادل آن صفحه یا آدرس یافت نشده، وجود ندارد.

نویسنده: محمد شهریاری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۲۷ ۴:۲۴

این یعنی به ازاء تمام درخواستهایی که سمت سرور ارسال میشه context تشکیل میشه (نیاز به context باشه یا نه ، مثلا یه تصویر قرار هست در صفحه نمایش داده شود و نیاز به کنترلر هم نداره. خطای گزارش شده نمایش آیکون بود) ؟
آیا از لحاظ Performance مشکلی نداره ؟

ممنون

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۲۷ ۸:۵

- Context زمانی تشکیل خواهد شد که کار وهله سازی کنترلر متناظر و موجودی با موفقیت انجام شده باشد.
+ زمانیکه runAllManagedModulesForAllRequests در وب کانفیگ به true تنظیم شده تمام درخواست‌ها به موتور ASP.NET نگاشت می‌شوند. می‌شود این وضعیت را کنترل کرد؛ مراجعه کنید به قسمت « تنظیمات ثانویه پس از فعال سازی RouteExistingFiles »
در کل تهیه یک برنامه ASP.NET MVC نیاز به رعایت یک سری موارد دارد که پیشتر در این سایت بحث شده: « چک لیست تهیه یک برنامه ASP.NET MVC ». یکی از نکات آن هم «پوشه‌های Content و Scripts از سیستم مسیریابی تعریف شده در Global.asax خارج شوند» است.

نویسنده: hossein101211
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۰۵ ۲۱:۸

با سلام و خسته نباشید
من یه کلاس استاتیک دارم میخواستم ببینم لزومی داره داخل متدهای استاتیک هم الگوی unit of work استفاده بشه یا نه؟
چون به نظرم متدی که استاتیک تعریف میشه یه جورایی الگوهایی که باید رعایت بشه(مخصوصا unit of work) رو دور میزنه!
نمیدونم تا چه حد درست فکر میکنم یانه؟

```
private  static  readonly ICatHotellService _catHotellService;
  private static readonly ICatTourismService _catTourismService;
  private static readonly ICatTourService _catTourService;
  private static readonly IUnitOfWork _uow;
  public DropDownList(ICatHotellService CatHotellService, IUnitOfWork ouw, ICatTourService
CatTourService, ICatTourismService CatTourismService)
  {
_uow=ouw;
_catHotellService = CatHotellService;
_catTourismService = CatTourismService;
_catTourService = CatTourService;
  }
```

ولی دیگه نمیشه داخل سازنده DropDownList اونا رو بهم نسبت داد
لطفا کمی راهنمایی کنید با تشکر

نویسنده: وحید نصیری

تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۰۵ ۲۱:۴۰

اگر برنامه وب است، به هیچ عنوان نباید از سرویس‌هایی که به صورت یک فیلد استاتیک تعریف شدند استفاده کنید:
بررسی واژه کلیدی static
متغیرهای استاتیک و برنامه‌های ASP.NET

- اگر برنامه دسکتاپ است و نیاز دارید که اطلاعات یک سرویس خاص را در طول عمر برنامه زنده نگه دارید، برای نمونه در StructureMap حالت طول عمر Singleton هم وجود دارد برای مدیریت این نوع سرویس‌ها و نیازی نیست باز هم متغیر استاتیک تعریف کنید. (یک نمونه آن در دوره « طراحی یک فریم ورک برای کار با WPF و EF Code First توسط الگوی MVVM » بحث شده به همراه مثال کاربردی)
- ضمنا زنده نگه داشتن اطلاعات یک سرویس در طول عمر یک برنامه، باید با آگاهی کامل صورت گیرد. در اینجا و در حالت استفاده از EF، به این ترتیب Context ایجاد شده Dispose نخواهد شد و همین مساله مشکلات زیادی مانند خطاهای ثبت اطلاعات جدیدی که پیشتر در صفحه‌ای دیگر به Context وارد شدن را سبب می‌شود. همچنین در محیط‌های چندکاربری مانند وب، یک Context به اشتراک گذاشته بین تمام کاربران (مفهوم متغیرهای استاتیک)، thread safe نیست و مشکلات تداخل اطلاعات و یا حتی تخریب آن‌ها را شاهد خواهید بود.

نویسنده: محمد شهریاری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۱۳ ۱۵:۹

سلام
در مثال مربوط به MVC برای controllerها از یک کلاس به عنوان base استفاده کردم و متد ExceuteCore رو جهت تنظیمات Globalization تحریف کردم . در این حالت متد ExceuteCore اجرا نشد .چند تا سوال داشتم ممنون میشم راهنمایی کنید
1- آیا تحریف متد ExcuteCore برای تنظیمات Globalization جای مناسبی هست ؟
2- مشکل مربوط به اجرا نشدن ExecuteCore رو با توجه به اینکه StructureMap وهله جدیدی از controller ایجاد میکنه رو چه طور میشه برطرف کرد .
ممنون

نویسنده: امیر
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۱۴ ۱۹:۱۱

سلام. اگر بخواهیم با استفاده از الگوی واحد کار یک کوئری دستی ایجاد کنیم روش کار به چه صورتی خواهد بود؟ یعنی من به صورت عادی از کد زیر استفاده میکنم:

```
using (var context = new MyContext())
{
context.Database.SqlQuery......
}
```

حالا با استفاده از UnitOfWork چگونه باید این کار رو انجام داد؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۱۵ ۹:۵۸

شما محدود نیستید به چند متد اولیه‌ای که در اینترفیس Uow ذکر شده. یک متد با امضای اجرای SQL به آن اضافه کنید و پیاده سازی آن‌را در کلاس Context خود که از اینترفیس Uow مشتق می‌شود، انجام دهید (مانند this.Database الی آخر). بعد کلاس‌های استفاده کننده از Uow به آن دسترسی خواهند داشت.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۱۵ ۱۳:۲۸

- خیر. ASP.NET MVC یک فریم ورک AOP سر خود است. این مسایل رو باید با فیلترها پیاده سازی کنید.

- StructureMap وهله جدیدی را ایجاد می‌کند، اما ... کار استفاده (یا عدم استفاده) از آن به عهده ASP.NET MVC است و StructureMap دخالتی در آن ندارد.
- این مورد (عدم فراخوانی ExecuteCore تحریف شده) تغییری است که در MVC4 اعمال شده

```
public class MyBaseController : Controller
    {
        /// <summary>
        /// from
http://forums.asp.net/t/1776480.aspx/1?ExecuteCore+in+base+class+not+fired+in+MVC+4+beta
        /// </summary>
        protected override bool DisableAsyncSupport
        {
            get { return true; }
        }

        protected override void ExecuteCore()
        {
            base.ExecuteCore();
        }
    }
```

باید DisableAsyncSupport را اضافه کنید.

نویسنده: محمد تیموری بادله
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۲۱ ۱۹:۴۰

با سلام و تشکر از مطالب مفید تون

اگر بخواهیم تحت هر شرایطی به کلاس DbContext دسترسی داشته باشیم به چه شکلی خواهد بود؟
در این حالت اگر بخواهیم یکی از Entityها را ویرایش کنیم به چه صورتی هست؟من هر کاری م کنم با ارور برخورد می‌کنم و فکری غیر از اینکه DbContext را داخل uow بیارم به ذهنم نمی‌رسه!

به چه شکلی می‌شود این مشکل را حل کرد؟

با احترام.

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۲۱ ۲۱:۵۳

سیستم مدیریت محتوای IRIS از الگوی واحد کار استفاده کرده. از کدهاش برای انجام یک پروژه واقعی ایده بگیرید. برای برنامه‌های دسکتاپ هم دوره طراحی یک فریم ورک برای کار با WPF و EF Code First توسط الگوی MVVM از الگوی واحد کار استفاده می‌کنه.

نویسنده: رضا گرمارودی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۰۲ ۱۶:۱۲

با خوندن مطالب فوق این طور بر میاد که در Ef یک Context به صورت Singleton ایجاد بشه تا هم بهینه باشه و هم مباحث مدیریت Transactionها و غیره به راحتی مدیریت بشه.

اما در اینجا StackOverflow در این خصوص خوندم که بهتره برای هر thread یک Context مجزا ایجاد کرد و سیستم Pools کانکشن تکراری و ارتباط متعدد را چک می‌کند.

بنده اشتباه برداشت کردم و یا سیستم Pool استفاده دیگره ای دارد .

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۰۲ ۱۸:۴۶

- یک Context در EF باید طول عمر کوتاهی داشته باشد. سینگلتون تعریف کردن آن یعنی زنده نگه داشتن آن در طول عمر برنامه. در یک برنامه وب به این ترتیب اگر جایی کاربری به مشکلی برخورد، چون یک Context در این حالت بیشتر وجود نخواهد داشت، تمام خطاهای آن کاربر به سایر کاربران نیز منعکس می‌شود. همچنین Context به صورت thread safe طراحی نشده و به این ترتیب به مشکلات تخریب اطلاعات در برنامه‌های چند کاربره نیز برخواهید خورد.
- در مطلب فوق به ازای هر درخواست یک Context ایجاد می‌شود (مقدمه بحث). Context در طول عمر یک درخواست کاربری خاص، زنده نگه داشته شده و بعد در پایان کار آن درخواست Dispose می‌شود. نه فقط بحث مدیریت اتصالات در اینجا مطرح است، بحث مدیریت یک تراکنش واحد در طول عمر یک درخواست نیز باید درنظر گرفته شود.

چند پیشنهاد:
- یکبار مطلب جاری را مطالعه کنید.
- یکبار وقت بگذارید نظرات آن‌را هم بررسی کنید. در مورد سینگلتون یا حتی Contextهای استاتیک و امثال آن قبلا بحث شده.
- یکبار دوره پیشنیاز این مطلب را مطالعه کنید: « بررسی مفاهیم معکوس سازی وابستگی‌ها و ابزارهای مرتبط با آن »
- یکبار دوره خاص برنامه‌های دسکتاپ طراحی شده با این الگو را هم مطالعه کنید: « طراحی یک فریم ورک برای کار با WPF و EF Code First توسط الگوی MVVM »
- نگاهی هم به یک پروژه کامل ASP.NET MVC که با درنظر گرفتن الگوی مطرح شده در این بحث تهیه شده، داشته باشید: « سیستم مدیریت محتوای IRIS »

این مبحث باز شده‌اش بالای 20 قسمت است.

نویسنده: reza110
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۱۸ ۱۷:۱۲

یکی از اشکالات repository این بود که در عمل و دنیای واقعی، قابلیتی برای تعویض ORM ایجاد نمی‌کرد و گفتید در صورتی می‌توان این کار را کرد که دست و پای ORM را ببندیم و از مشترکات استفاده کنیم. اما در الگویی که معرفی کردید یعنی IUnitOfWork هم ظاهرا دست و پایمان برای پیاده سازی متدهای خاص بسته است مانند متد ساده زیر

```
public void ChangeState<T>(T entity, EntityState state) where T : class
{
     Entry<T>(entity).State = state;
}
```

یا متدی که در بالا ذکر شد یعنی:

```
DbEntityEntry<TEntity> Entry<TEntity>(TEntity entity) where TEntity : class;
```

اینطور نیست؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۱۸ ۱۸:۲۸

برای «پیاده سازی متدهای خاص» متد اضافه کن؛ اینترفیس رو تغییر بده. در *مثالی* که زده شده، من دو تا متد تعریف کردم. شما بسطش بده. مثلا:

```
public interface IUnitOfWork
{
   //...
```

```
    DbEntityEntry<TEntity> Entry<TEntity>(TEntity entity) where TEntity : class;
}
```

نویسنده: reza110
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۲۳ ۱۴:۲۰

در مدلی که ارایه کردید هم نمی‌توان متدهای خاص که از کلاسهای خاصی استفاده کرده اند را بکار برد مثل DbEntityEntry یا EntityState

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۲۳ ۱۵:۳۱

عرض کردم، اینترفیس را بسط دهید؛ مثلا مانند کدهای زیر. DbEntityEntry را داخل یک متد مانند MarkAsChanged هم می‌شود محصور کرد با خروجی void. به عبارتی نحوه کار با base.Entry را بهتر می‌شود از دید مصرف کننده مخفی کرد تا حتما او نیازی نداشته باشد خودش مستقیما base.Entry(entity).State = EntityState.Modified را در کدهای نهایی مورد استفاده قرار دهد. فقط کافی باشد تا متد عمومی MarkAsChanged را که در پشت صحنه از base.Entry(entity).State استفاده می‌کند، بکارگیرد.

```
namespace EF_Sample07.DataLayer.Context
{
    public interface IUnitOfWork
    {
        IDbSet<TEntity> Set<TEntity>() where TEntity : class;
        int SaveAllChanges();
        void MarkAsChanged<TEntity>(TEntity entity) where TEntity : class;
    }
}

namespace EF_Sample07.DataLayer.Context
{
    public class Sample07Context : DbContext, IUnitOfWork
    {
        public DbSet<Category> Categories { set; get; }
        public DbSet<Product> Products { set; get; }

        public new IDbSet<TEntity> Set<TEntity>() where TEntity : class
        {
            return base.Set<TEntity>();
        }

        public int SaveAllChanges()
        {
            return base.SaveChanges();
        }

        public void MarkAsChanged<TEntity>(TEntity entity) where TEntity : class
        {
            base.Entry<TEntity>(entity).State = EntityState.Modified;
        }
    }
}
```

نویسنده: مسعود2
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۲۵ ۱۴:۴۴

آیا امکان ثبت یک گراف از اشیائ مرتبط، بصورت یکجا در طی یک درخواست وجود دارد؟(در یک برنامه multi-tier وب یا ویندوزی) منظورم این است که فرضا مدلی داریم به شکل زیر:

آیا امکان این وجود دارد که کاربر یک سفارش را بصورت زیر ویرایش کند:

ویرایش تاریخ سفارش در کلاس Order

اضافه نمودن یک OrderLine جدید به Order
حذف یکی از OrderLineهای موجود
ویرایش Product مربوط به یک OrderLine

و سپس دکمه Save را بزند؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۲۵ ۱۵:۶

اخیرا کتابی منتشر شده به نام Entity Framework 6 Recipes . این کتاب فوق العاده است. جزو معدود کتاب‌های چند سال اخیر است که ارزش یکبار خواندن را دارد. فصل 9 آن دقیقا مرتبط است به موضوع «Using the Entity Framework in N-Tier Applications».

نویسنده: حسین
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۰۵ ۲۰:۳۳

سلام
من دقیقا طبق همین الگویی که عرض کردید درحال نوشتن پروژه هستم ، در بعضی از نقاط پروژه باید از jquery ajax استفاده کنم ، به عنوان مثال ورود کاربر ، حالا مسئله ای که هست من باید در webmethod مربوطه یک method static رو صدا بزنم ، توی این الگو چطور می‌تونم مثلا ثبت یک رکورد رو بصورت یک method static انجام بدم ؟

با تشکر

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۰۵ ۲۱:۱

- باید از الگوی Service locator استفاده کنید در این موارد خاص فناوری‌های قدیمی که برای تزریق وابستگی‌ها طراحی نشده‌اند. پیشنیاز این بحث دوره « بررسی مفاهیم معکوس سازی وابستگی‌ها و ابزارهای مرتبط با آن » است.
- ضمن اینکه الان با بودن ASP.NET Web API که هم با وب فرم‌ها سازگار است و هم با MVC، دلیلی برای استفاده از وب متدهای استاتیک عهد عتیق وجود ندارد. ASP.NET Web API طوری طراحی شده تا تزریق وابستگی‌ها در آن ممکن و آزمون پذیری آن بالا باشد.

نویسنده: مسعود2
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۰۶ ۲۲:۹

فرض کنید که بخواهیم در این مثال این کارها رو انجام بدیم:
در یک صفحه لیست کالاها و دسته بندی اونها رو نشون بدیم.

کاربر قادر باشه در همون صفحه مشخصات یک کالا شامل گروه کالا یا نام کالا رو ویرایش کنه.

در این حالت برای ویرایش آیا بایستی از همون وهله DbContext که جهت گرفتن لیست کالاها استفاده شده، استفاده بشه؟ یا برای ویرایش بایستی یک وهله جدید DbContext ساخته بشه؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۰۶ ۲۳:۴۰

برنامه وب هست یا برنامه ویندوز؟ اگر برنامه وب هست که پس از پایان نمایش صفحه Context شما Dispose شده در سرور. اگر برنامه ویندوزی هست، بله می‌توانید از همان وهله استفاده کنید. چون تا زمانیکه فرم باز است، آن وهله هم می‌تواند باز باشد، یا زنده نگه داشته شود. نمونه آن در مثال « طراحی یک فریم ورک برای کار با WPF و EF Code First توسط الگوی MVVM » مطرح شده. یکبار مثال آن‌را اجرا کنید. «لطفا»

نویسنده: محمدرضا برنتی
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۰۷ ۲۳:۱۵

```
private static void initStructureMap()
        {
            ObjectFactory.Initialize(x =>
            {
                x.For<IUnitOfWork>().HttpContextScoped().Use(() => new Sample07Context());
                x.ForRequestedType<ICategoryService>().TheDefaultIsConcreteType<EfCategoryService>();
                x.ForRequestedType<IProductService>().TheDefaultIsConcreteType<EfProductService>();
            });
            //Set current Controller factory as StructureMapControllerFactory
            ControllerBuilder.Current.SetControllerFactory(new StructureMapControllerFactory());
        }
```

دقیقا در هر خط چه کاری انجام می‌دهند ؟ امکان داره یه مثال حقیقی بزنید ؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۰۷ ۲۳:۲۳

در دوره « بررسی مفاهیم معکوس سازی وابستگی‌ها و ابزارهای مرتبط با آن » مفصل بحث شده و جزئیات آن کاملا بررسی شده‌اند.

نویسنده: vici
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۰۴ ۱۵:۲۴

ممنون؛ در برنامه ای که از linq to sql استفاده شده. بخواهیم همین روش (Unit of work) رو پیاده کنیم چه کاری باید انجام بشه؟ با تشکر

نویسنده: vici
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۰۵ ۲۲:۴۱

سلام؛ من از روش شما استفاده کردم در این خط کد

```
x.For<IUnitOfWork>().CacheBy(InstanceScope.Hybrid).Use<Context>();
```

یه هشدار میده که به این صورت

```
Warning 1 '....CacheBy(StructureMap.InstanceScope)' is obsolete:
```

این جوری که من متوجه شدم میگه این روش absolute شده درسته؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۰۵ ۲۲:۵۰

- ویژگی absolute یعنی متد CacheBy در نگارش بعدی احتمالا حذف خواهد شد؛ نه اینکه در نگارش فعلی قابل استفاده نیست.
- مبحث تزریق وابستگی‌ها و به روز شده‌ی این مطالب در دوره‌ای به همین نام در سایت ارائه شده

```
x.For<IUsersService>().HybridHttpOrThreadLocalScoped().Use<UsersService>();
```

نویسنده: ناظم
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۱۲ ۲۳:۷

سلام؛ در اینترفیس IUnitofWork ما 2 تا متد زیر روداریم

```
IDbSet<TEntity> Set<TEntity>() where TEntity : class;
int SaveChanges();
```

که هر 2 تا تو dbcontext پیاده سازی شدن، ولی تو context خودمون متد Set دوباره پیاده سازی شده
که همون متد dbcontext رو اجرا میکنه، چه نیازی به این کار بود؟ و با متد savechanges چرا اینکارو نکردیم؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۱۲ ۲۳:۱۳

جهت نیازهای آموزشی مفاهیم ارث بری در کلاس‌ها؛ مثلا اگر متدی هم نام با یکی از متدهای کلاس پایه DbContext را خواستید بازنویسی کنید، چکار باید کرد و امثال آن. این بازنویسی‌ها ممکن است به همراه یک سری کد اضافی از طرف شما هم باشند. مثلا متد Save کلاس پایه را بازنویسی کنید و قبل از آن خودتان اعتبارسنجی خاصی را اضافه کنید. ضمنا ضرورتی هم در بکارگیری متدهای هم نام با کلاس پایه، نیست. الان حداقل مشاهده کرده‌اید که با کدام متدهای کلاس پایه باید کار کرد و به چه صورتی.

نویسنده: ح مراداف
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۲۵ ۱۵:۷

سلام، با تشکر از مقاله عالیتون. بنده 2 تا علامت سوال توی ذهنم پدید اومده که اگر کمکم کنین ، بسیار ممنون میشم :
1- در تمامی کدها خبری از try catch نیست ، آیا نیاز نیست ؟ یعنی اگر جایی مشکلی پیش بیاد کاربر صفحه ارور معروف asp رو

نمی‌بینه ؟
اگر نیاز هست ، آیا در داخل کنترلر باید استفاده شود ؟
{تا جایی که من می‌دونم گویا در لایه سرویس باید اطلاعات رو درست در نظر بگیریم و بررسی اطلاعات ورودی و مدیریت خطا باید در کنترلر باشه}

2- در بخش زیر ، برای بنده که از First Database استفاده می‌کنم ، باید چکار کنم ؟

```
public class Sample07Context : DbContext, IUnitOfWork
```

آیا باید یک کلاس دیگه بسازم و از کانتکس اصلیم ارث بدم ؟
با تشکر از وقتتون.
یا حق

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۲۵ ۱۷:۳۳

- نیازی نیست. کرش بسیار پدیده‌ی نیکویی است و مشخصه‌ی وجود مشکل در سیستم. ELMAH را به پروژه اضافه کنید برای ثبت خودکار جزئیات استثناهای رخ داده و همچنین صفحه‌ی عمومی نمایش خطایی رخ داده‌است (کاربر به دلایل امنیتی نباید هیچ صفحه‌ی دیگری را در این حالت مشاهده کند). همین کافی است. پس از یک مدت کار کردن با ELMAH به ارزش آن در بالا بردن کیفیت برنامه پی‌خواهید برد.
- من راه حل آماده‌ای برای سایر حالات EF ندارم. این سری فقط code first بوده.

نویسنده: مجتبی فخاری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۱۰ ۱۱:۳۱

با سلام
در زمان پیاده سازی الگوی واحد کار در برنامه‌های MVC زمانی که در کنترلر می‌خواهیم یک view بسازیم اگر گزینه create a strongly typed view انتخاب شود از بخش model Class باید کدام مدل را انتخاب کنیم؟
فایل‌های داخل پروژه Model که به عنوان ViewModel تعریف شده اند یا ...! ؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۱۰ ۱۲:۱۶

این مساله ارتباطی به الگوی واحد کار ندارد. شما به عنوان برنامه نویس باید پس از بررسی تشخیص دهید که آیا خطر mass assignment در حین کار با شیء در حال دریافت از کاربر (هر نامی که دارد)، برنامه را تهدید می‌کند یا خیر. همچنین آیا View در حال استفاده نیاز به چند Model برای کار کردن دارد یا خیر. در این حالات استفاده از ViewModel توصیه می‌شود. در غیراینصورت استفاده از Domain modelها نه مشکل امنیتی را به همراه خواهند داشت و نه برای صرفا گزارش گیری، کم و کسری دارند.

نویسنده: رضا شش
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۱۸ ۱۷:۱۹

با الگوی uow ظاهرا می‌توان کانتکس‌های مختلف تعریف کرد اما سوال من این است که مثلا به دلایلی کلاس مدل من مثل Order به دلیل ساختار مختلف دیتابیس در سالهای مختلف فرق می‌کند قبلا برای رفع این مشکل از الگوی Factory استفاده می‌کردم اما در EF CodeFirst چگونه باید این تنظیمات در کانتکس تعریف شود. ظاهرا همه این کارها در پشت صحنه و زمان اجرا انجام می‌شود و خودکار DbSetها پر می‌شوند.

نویسنده: وحید نصیری

تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۱۸ ۱۸:۴

« استفاده از چندین Context در EF 6 Code first »

نویسنده: سنائی
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۱۹ ۷:۲۵

چنانچه بخواهیم از BoundedContext استفاده کنیم، نحوه استفاده از الگوی واحد کار به چه صورت است؟ فرضا چنانچه SaleDbContext, ShippmentDbContext داشته باشیم که هر دو از IUnitOfWork به ارث رفته اند و در یک سرویس بخواهیم عملیاتی را در هر دو Context و طی یک transaction انجام دهیم، Ioc container هنگام وهله سازی IUnitOfWork، چه کلاسی را بایستی new کند؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۱۹ ۹:۳۷

« آشنایی با TransactionScope » مطلب + نظرات
« استفاده از چندین Context در EF 6 Code first » نکات قسمت داشتن چندین Context در برنامه و مدیریت تراکنش‌ها
« Shrink EF Models with DDD Bounded Contexts » برای روش مدیریت بانک اطلاعاتی

نویسنده: رضا شش
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۲۰ ۹:۴۶

با عرض معذرت ، من بخش چندین Context را مطالعه کردم ولی هنوز به پیاده سازی درست نرسیدم. نمونه مثال ساده ای که گذاشته ام فکر می‌کنم سوالم را واضح‌تر کند.

```
//search for person with ID = 1 in year 92.
            using (var context = new TestContextNew())
            {
                // در اینجا هم باید بنحوی بتوان با مشخص کردن سال مورد نظر اطلاعات از جدول مربوطه لود
شود
                //Info_92 مثلا برای سال 92 از جدول
                var result = from h in context.Info_News where h.ID == 1 select h;

                dataGridView1.DataSource = result.ToList();
            }
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۲۰ ۱۰:۲۵

- می‌شود به ازای هر سال یک Context مجزا با Entityهای مجزا درست کرد. فایل مثالی که با دو Context کار می‌کند در نظرات همان مطلب « استفاده از چندین Context در EF 6 Code first » پیوست شده‌است: Sample25.cs
ولی این روش سبب خواهد شد مجبور شوید به ازای هر سال، کوئری‌های LINQ مختلفی را هم بنویسید. یعنی لایه سرویس برنامه را باید هربار بازنویسی کنید، فقط برای اینکه نمی‌خواهید ساختار بانک اطلاعاتی را به روز کنید. چرا؟
- EF با استفاده از امکانات Migration به سادگی ساختار بانک‌های اطلاعاتی را به صورت خودکار می‌تواند به روز کند. باید هم اینکار را انجام بدهید چون کوئری‌های مختلف LINQ شما نهایتا به SQL ترجمه شده و چون یک سری از فیلدها در بانک اطلاعاتی سال قبل حضور ندارند، عملا برنامه کار نخواهد کرد. یعنی قسمت عمده‌ای از برنامه شما (کل لایه سرویس) از کار می‌افتد. کامپایل شدن برنامه در این حالت مهم نیست. آیا مثلا تنها کوئری GetAll ایی که تهیه شده، بر روی تمام سال‌ها و با ساختارهای مختلف اجرا می‌شود؟ خیر.
- سپس برای کار با بانک‌های اطلاعاتی دارای یک ساختار و مربوط به سال‌های مختلف، امکان تعیین رشته اتصالی به ازای هر Context هست:

```
context.Database.Connection.ConnectionString = "...";
```

نویسنده: reza

تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۲۷ ۱۷:۱۰

من می‌خواهم در پروژه ام از uow استفاده کنم و نیاز به متد زیر دارم

```
context.Database.SqlQuery(type, sql, parameters)
```

ولی نوعی که برمی گرداند از نوع DbRawSqlQuery می‌باشد. چگونه باید متدی سازگار با متد فوق را در uow بازنویسی کنم که uow وابسته به EF خاصی نشود.
با تشکر

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۲۷ ۱۷:۲۵

یک ToList به آخر آن اضافه کنید:

```
public class MyContext : DbContext, IUnitOfWork
    {
        // ...
        public IList<T> GetRows<T>(string sql, params object[] parameters) where T: class
        {
            return this.Database.SqlQuery<T>(sql, parameters).ToList();
        }
    }
```

نویسنده: reza
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۰۱ ۱:۳۸

ضمن تبریک سال نو.
منظورم متد غیر جنریک SqlQuery بود . نوع انتیتی در زمان اجرا مشخص می‌شود. این متد ToList ندارد.
کلا آیا روشی وجود دارد که بتوان در درون متد غیر جنریک نوع جنریک آن را صدا زد. مثلا همین SqlQuery هم جنریک دارد و هم غیر جنریک
با تشکر

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۰۱ ۹:۴۰

در این حالت خاص، خروجی متد را کلمه‌ی کلیدی dynamic قرار دهید. یک مثال

نویسنده: میرزایی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۰۱ ۱۳:۵۱

با سلام و عرض تشکر فراوان به خاطر مطلب مفید تون
سوالی که با خواندن این مطلب برای من پیش آمده اینه که فرض بگیرید بعد از مدتی شما تصمیم می‌گیرید ORM تون رو عوض کنید و تبدیل کنید به Nhibernate ولی شما چون در همه جا از جمله درUI و Application Service از IUnitOfWork استفاده کرده اید چه طور می‌خواهید این کار را انجام دهید
با تشکر فراوان

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۰۱ ۱۳:۵۸

- من قصد ندارم چنین تعویضی را انجام دهم. علتش را در اینجا توضیح دادم.
- در لایه UI فقط از اینترفیس‌های لایه سرویس استفاده شده و این لایه از جزئیات پیاده سازی‌ها بی‌اطلاع است. کلاس‌های مورد نیاز از طریق تزریق وابستگی‌ها در اختیار آن قرار می‌گیرند. هر زمان که نیاز به تعویض بود، فقط پیاده سازی‌های لایه سرویس را

تغییر دهید.

نویسنده: behrouz
تاریخ: ۲۰:۴۰ ۱۳۹۳/۰۱/۰۲

سلام
در طراحی لایه سرویس شما کدامیک را پیشنهاد می‌کنید؟
به ازای هر موجودیت در لایه دومین یک کلاس سرویس داشته باشیم
یا
به ازای چندین موجودیت به هم وابسته در دومین یک کلاس سرویس.
آیا استانداردی در این زمینه وجود دارد؟

نویسنده: مجتبی فخاری
تاریخ: ۱۲:۵۲ ۱۳۹۳/۰۱/۱۹

با سلام
آیا نحوه کار با StructureMap در VS 2013 و MVC5 با .NET 4.5 متفاوت است؟
آخه من از نوگت StructureMap را نصب نمودم و در فایل global نیز کدهای شما را وارد نمودم ولی در این خط
;(()x.For<IUnitOfWork>().HttpContextScoped().Use(() => new Sample07Context

به HttpContextScoped و در این خط ;()ObjectFactory.ReleaseAndDisposeAllHttpScopedObjects
به ReleaseAndDisposeAllHttpScopedObjects گیر میده.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳:۳ ۱۳۹۳/۰۱/۱۹

خیر. نگارش سوم structure map تغییراتی داشته که در انتهای مطلب « تزریق خودکار وابستگی‌ها در برنامه‌های ASP.NET Web forms » به صورت یک نکته‌ی تکمیلی مستند شده. مطلب جاری برای نگارش *2.6* تهیه شده بود.

نویسنده: مجتبی فخاری
تاریخ: ۰:۳۳ ۱۳۹۳/۰۱/۲۰

با سلام
الان باید اول structuremap , structuremap.web رو نصب کنم وبعد هم کدهای زیر را در فایل global بنویسم:

```
private static void initStructureMap()
        {
            ObjectFactory.Initialize(x =>
            {
                x.For<IPhoneTypeService>().Use<EFPhoneTypeService>();

                x.Policies.SetAllProperties(y =>
                {
                    y.OfType<IPhoneTypeService>();
                });
            });
            //Set current Controller factory as StructureMapControllerFactory
            ControllerBuilder.Current.SetControllerFactory(new StructureMapControllerFactory());
        }

        protected void Application_EndRequest(object sender, EventArgs e)
        {
            HttpContextLifecycle.DisposeAndClearAll ();
        }
    }

    public class StructureMapControllerFactory : DefaultControllerFactory
    {
        protected override IController GetControllerInstance(RequestContext requestContext, Type
```

```
controllerType)
        {
            return ObjectFactory.GetInstance(controllerType) as Controller;
        }
    }
```

نویسنده: رضایی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۲۴ ۲۳:۱

با سلام؛ موقع اجرا با خطای زیر مواجه می‌شم:

```
StructureMap Exception Code:  202
No Default Instance defined for PluginFamily Iris.Datalayer.Context.IUnitOfWork, baran.Datalayer,
Version=1.0.0.0, Culture=neutral, PublicKeyToken=null
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۲۴ ۲۳:۱۶

«No Default Instance» یعنی در تنظیمات اولیه IoC Container مورد استفاده، برای اینترفیس خاصی، کلاس پیاده سازی کننده‌ای را تعریف نکرده‌اید. برای مشاهده بحث مشابهی در این مورد به نظرات مطلب « تزریق خودکار وابستگی‌ها در برنامه‌های ASP.NET MVC » مراجعه کنید.

نویسنده: سارا کیانی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۲۶ ۱۳:۹

سلام آقای نصیری من در حال نوشتن یک پروژه ویندوزی با روشهای گفته شده در این سایت هستم، منظور استفاده از EF Code First و StructureMap و ... می‌باشد. Base برنامه نوشته شده و شامل یک پروژه مرکزی- پروژه حسابداری مالی – حقوق دستمزد- خرید وفروش و.... می‌باشد، کاربران فقط و فقط از طریق اجرای سیستم مرکزی قادر به ورود به سیستم‌های نرم افزاری حوزه خود می‌باشند، با توجه به مطالب فوق الذکر و پرسش و پاسخ‌های کلیه دوستان، متوجه شدم که فقط باید از یک Context استفاده کرد، درسته؟ در حالیکه از بین این چند نرم افزار شاید شرکتی تنها قصد خرید واستفاده سیستم مالی وشرکتی دیگر سیستم مالی و n تای دیگر از برنامه‌ها رو خرید و مورد استفاده قرار دهد، و چون فعلا کلیه عملیات مرتبط با بانک اطلاعاتی در یک Context ودر MainProject انجام میشه، شرکتی که از یک نرم افزار من استفاده خواهد کرد همان ساختار جداول و بانک اطلاعاتی را دارد که شرکتی دیگر از چند نرم افزار دیگر از همین پروژه استفاده میکند. درکل نکته مبهم برام اینست که با چه تکنیک و روشی می‌توان از uow استفاده و پیروی کرد ولی هر پروژه Context خودش رو داشته باشد که با ورود به آن زیرسیستم، عملیات ساخت یا ویرایش DataBase و جداول مرتبط فقط بر روی آن زیر سیستم انجام شود و هیچ تاثیری رو جداول سیستم‌های دیگر نداشته باشد؟ (درضمن کلیه سیستم‌های از یک DataBase استفاده خواهند کرد). با تشکر

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۲۶ ۱۳:۱۴

مطلب + نظرات « استفاده از چندین Context در EF 6 Code first »

نویسنده: بهنام
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۲۶ ۱۴:۶

با عرض سلام و خسته نباشید
من از روش ذکر شده در اجرای یک پروژه استفاده کردم و خیلی مفید بود.
به همین خاطر روش‌های مشابه رو سرچ کردم و به دو تا لینک زیر رسیدم : http://www.pr0g33k.com/blog/2003/Getting-Started-MVC-4-Entity-Framework-5-Code-First-and-Unity
http://geekswithblogs.net/danemorgridge/archive/2010/06/28/entity-framework-repository-amp-unit-of-work-t4-template-on.aspx
میخواستم ببینم که آیا این‌ها الگوی واحد کار رو نقض میکنن همونطور که گفته بودید یا خیر؟

و اینکه بین این دو کدوم روش بهتر هست؟ (در صورت عدم نقض الگوی واحد کار)
با تشکر

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۲۶ ۱۴:۲۴

هیچکدام. قسمت 11 را ابتدا مطالعه کنید (در مورد اینکه چرا نیازی به استفاده از الگوی مخزن با EF نیست).
سپس در سایت به مطالب تکمیلی زیر مراجعه کنید:
به الگوی Repository در لایه DAL خود نه بگویید!
پیاده سازی generic repository یک ضد الگو است
ایجاد Repositories بر روی UnitOfWork
نگاهی به generic repositories
بدون معکوس سازی وابستگی‌ها، طراحی چند لایه شما ایراد دارد

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۲۱ ۹:۶

به روز رسانی
کدهای قسمت جاری را به روز شده جهت استفاده از EF 6 و StructureMap 3 در VS 2013، از اینجا می‌توانید دریافت کنید:
EF_Sample07.zip

نویسنده: ارم وب
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۷/۱۲ ۱۶:۱۹

سلام؛ تو این قسمت تمام کارهای که شما گفتید را انجام دادم با Structuremap جوای میگیرم ولی با Ninject فقط اطلاعات اولیه را که در متد Seed وارد کردم نشون میده یعنی برای نمایش جواب میده ولی زمانی که می‌خواهم عملیات درج را انجام بدم انجام نمیده.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۷/۱۲ ۱۷:۵۰

مفاهیم یکی هست. فقط تنظیمات اولیه IoC Containerها متفاوت است. برای Ninject یک افزونه‌ی خاص MVC تهیه شده: در اینجا
. پوشه‌ی MVC3 آن تا MVC 5 را هم پوشش می‌دهد. این افزونه یک مثال آماده هم دارد.
ضمنا تنظیم طول عمر یک وهله از UoW در طول یک درخواست توسط متد InRequestScope آن انجام می‌شود.

نویسنده: امیر
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۷/۱۳ ۱۸:۴۵

در صورتی که بخواهیم Context را به ازای هر ویندوز فرم زنده نگه داریم در WinForm، پیاده سازی زیر صحیح است:

```
static class Program
    {
        /// <summary>
        /// The main entry point for the application.
        /// </summary>
        [STAThread]
        static void Main()
        {
            Database.SetInitializer<LoanContext>(null);

            // تنظیمات اولیه برنامه که فقط یکبار باید در طول عمر برنامه انجام شود
            ObjectFactory.Initialize(x =>
            {
                x.For<IUnitOfWork>().Use<LoanContext>();
                x.For<IEmployeeService>().Use<EmployeeService>();
```

```
            });

            Application.EnableVisualStyles();
            Application.SetCompatibleTextRenderingDefault(false);
            Application.Run(new frmMain());
        }
    }
```

و در frmMain به شکل زیر پیاده سازی را انجام دهیم:

```
public partial class frmMain : Form
    {
        private IContainer _container;
        private IUnitOfWork _uow;

        public frmMain()
        {
            InitializeComponent();

            _container = ObjectFactory.Container.GetNestedContainer();
            _uow = _container.GetInstance<IUnitOfWork>();
        }

        private void btnHomeLoanRequest_Click(object sender, System.EventArgs e)
        {
            var employeeService = _container.GetInstance<IEmployeeService>();
            .
            .
            .
            _uow.SaveChanges();
        }
        private void btnEditLoan_Click(object sender, System.EventArgs e)
        {
            var categoryService = container.GetInstance<ICategoryService>();
            .
            .
            .
            _uow.SaveChanges();
        }
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۷/۱۳ ۱۹:۲۹

تزریق وابستگی‌های اصولی تا حد امکان از وجود خود IoC Container خالی است (^). یک نمونه پیاده سازی آن برای WinForms: (^)

نویسنده: امیر هاشم زاده
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۷/۱۳ ۲۲:۱۹

باتوجه به توضیح شما، پیاده سازی صحیح‌تر بصورت زیر است؟

```
Program.cs:

Application.Run(ObjectFactory.GetInstance<frmMain>());
```

```
frmMain:
       private IContainer _container;
       private IUnitOfWork _uow;

       public frmMain(IUnitOfWork uow, IContainer container)
       {
           InitializeComponent();

           _container = container;
           _uow = uow;
       }
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۷/۱۳ ۲۲:۵۲

وابستگی‌ها (سرویس‌های مورد نیاز)، از طریق سازنده کلاس دریافت می‌شوند و نیازی نیست از طریق IContainer یا ObjectFactory که در اصل یک وابستگی اضافی داخل کلاسی خاص هستند، دریافت شوند. کلاس‌های شما باید *تا حد امکان* از GetInstance ها خالی باشند. نباید *تا جایی که ممکن است* بالای یک کلاس using StructureMap مشاهده شود (^ و ^) .

نویسنده: امیر هاشم زاده
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۷/۱۴ ۸:۸

یک سوال:

در نگارش سوم Structure map، شما از دستور زیر استفاده کردید:

```
private void btnHomeLoanRequest_Click(object sender, System.EventArgs e)
        {
            using (var container = ObjectFactory.Container.GetNestedContainer()) // کانتکست را به صورت خودکار دیسپوز می‌کند
            {
                var uow = container.GetInstance<IUnitOfWork>();
                var employeeService = container.GetInstance<IEmployeeService>();
```

که با توجه به توضیح شما (^) نیازی به استفاده آن در متد فوق نیست و با تزریق frmMain در program.cs این وابستگی‌ها بوسیله container تزریق و تخریب می‌شود؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۷/۱۴ ۹:۱۲

این نکته برای برنامه‌های کنسول و سرویس ویندوز است. در برنامه‌های WinForms و WPF با بسته شدن فرم، به صورت خودکار این اشیاء هم تخریب می‌شوند.

```
public class MyContext : DbContext
    {
        protected override void Dispose(bool disposing)
        {
            Debug.WriteLine("MyContext Dispose() is called.");
            base.Dispose(disposing);
        }
    }
```

برای بررسی بهتر این موضوع، متد فوق را به کلاس Context برنامه اضافه کنید. یک breakpoint روی آن قرار دهید و بعد فرم را باز کرده، با بانک اطلاعاتی کار کنید و سپس فرم را ببندید.

نویسنده: امیر هاشم زاده
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۷/۱۴ ۱۸:۳۴

آیا لازم است در ویندوز فرم‌ها بصورت صریح حین معرفی IUnitOfWork از متد CacheBy با پارامتر InstanceScope.ThreadLocal استفاده کرد؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۷/۱۴ ۱۸:۳۹

« نکته‌ای در مورد مدیریت طول عمر اشیاء در حالت HybridHttpOrThreadLocalScoped در برنامه‌های دسکتاپ »

نویسنده: رضا میر داماد
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۹/۰۳ ۱۹:۵۰

عرض سلام. در مثالی که قرار دادین در متد جنریک Set در کلاس Context عمل رفع Shadowing انجام شده :

```
public new IDbSet<TEntity> Set<TEntity>() where TEntity : class
```

ولی متد SaveChanges عمل Shadowing نشده!
چرا ؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۹/۰۳ ۲۰:۳۱

چون نام متد آن Save **All** Changes است و با نام متد کلاس پایه یکی نیست.

نویسنده: رضا میر داماد
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۹/۰۳ ۲۰:۵۶

- اینطوری متد SaveChanges کلاس DbContext در لایه بالاتر(بعنوان مثال DataLayer) قابل دسترسی است , ولی اگر متد SaveChanges را Shadowing کنیم در کلاس Context , لایه بالاتر به متد SaveChanges کلاس DbContext دسترسی ندارد و فقط به متد SaveChanges در کلاس Context دسترسی دارد.
- چرا باید لایه بالاتر به متد SaveChanges کلاس DbContext دسترسی داشته باشد ؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۹/۰۳ ۲۱:۳۳

- نیازی به بازنویسی SaveChanges اصلی نیست؛ چون تعریف و پیاده سازی آن در کلاس پایه DbContext قرار دارد.
- در اینجا متد جدید SaveAllChanges تعریف شد تا بدانید اگر خواستید پیش از SaveChanges اصلی، مثلا کار اعتبارسنجی دستی را انجام دهید (برای نمونه در برنامه‌های دسکتاپ مثلا)، چگونه می‌توان به آن دسترسی داشت.
- DbContext در DataLayer قرار دارد. زمانیکه با یک ORM کار می‌کنید، خود ORM همان DataLayer شما است. لایه‌ای که از آن استفاده می‌کند (لایه سرویس)، صرفا با اینترفیس IUnitOfWork کار می‌کند و تعاریف موجود در آن و نه چیزی بیشتر از آن.
- زمانیکه با IUnitOfWork کار می‌کنید، در هیچ قسمتی از برنامه قرار نیست مستقیما new MyContext مشاهده شود. تامین این وهله صرفا از طریق تزریق وابستگی‌ها صورت می‌گیرد (کل بحث جاری یا همان پیاده سازی الگوی Context Per Request بر همین مبنا است؛ یک وهله از Context در طول یک درخواست. نه اینکه هر جایی علاقمند بودیم یک new MyContext دستی نوشته شود).

نویسنده: سید مهران موسوی
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۰/۰۱ ۱۱:۵۶

عرض سلام ؛
آقای نصیری روش پیشنهادیتون برای Context Per Request در مدل DataBase First به چه صورته ؟
انتزاع IUnitOfWork به چه صورت باشه و Context به چه صورت پیاده سازی بشه با توجه به اینکه موجودیت‌های دامنه به صورت خودکار توسط EF تولید شده ...
کلا یک روش پیشنهادی برای Context Per Request در DataBase First توسط **Structure Map** مد نظرم هست
نظرتون راجع به این شکل چیه ؟

```
ObjectFactory.Initialize(x =>
            {
                x.For<Entities>().HttpContextScoped().Use(() => new Entities());
            });
```

با تشکر

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۰/۰۱ ۱۴:۴۳

اگر از VS 2013 و EF 6 استفاده می‌کنید، حالت DB First آن در حقیقت مهندسی معکوس دیتابیس موجود به حالت Code first است. برای مثال اگر این فایل DbModel.edmx را تولید کند، ذیل آن فایل **tt**. DbModel.Context مشخص است که حاصل آن تولید خودکار یک چنین کلاسی است:

```
//------------------------------------------------------------------------------
// <auto-generated>
//     This code was generated from a template.
//
//     Manual changes to this file may cause unexpected behavior in your application.
//     Manual changes to this file will be overwritten if the code is regenerated.
// </auto-generated>
//------------------------------------------------------------------------------

namespace EFDbFirstDependencyInjection.DataLayer
{
    using System;
    using System.Data.Entity;
    using System.Data.Entity.Infrastructure;

    public partial class TestDbIdentityEntities : DbContext
    {
        public TestDbIdentityEntities()
            : base("name=TestDbIdentityEntities")
        {
        }

        protected override void OnModelCreating(DbModelBuilder modelBuilder)
        {
            throw new UnintentionalCodeFirstException();
        }

        public virtual DbSet<Category> Categories { get; set; }
        public virtual DbSet<Product> Products { get; set; }
    }
}
```

این کلاس دقیقا از DbContext حالت Code first استفاده می‌کند و کلا ObjectContext قدیمی را کنار گذاشته‌اند (حتی برای حالت DB First).

بنابراین تمام نکات مطلب جاری در مورد حالت DB First موجود در VS 2013 صادق است. فقط باید فایل **tt**. DbModel.Context آن‌را اصلاح کنید تا IUnitOfWork را به صورت خودکار به انتهای تعریف کلاس Context اضافه کند. مابقی مسایل آن یکی است.

نویسنده: سید مهران موسوی
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۰/۰۱ ۱۵:۵۶

سپاس جناب نصیری .
در تکمیل بحث آقای نصیری ، برای افزوده شدن خودکار IUnitOfWork به DbContext ایجاد شده به صورت خودکار ، دوستانی که با T4 Templates آشنایی ندارن ، دقیقا خطوط زیر رو در مکان‌های مشخص شده اضافه کنید تا IUnitOfWork به صورت خودکار به DbContext اضافه بشه ...
ابتدا :

```
<#=Accessibility.ForType(container)#> partial class <#=code.Escape(container)#> : DbContext, IUnitOfWork
{
    public <#=code.Escape(container)#>()
        : base("name=<#=container.Name#>")
    {
<#
if (!loader.IsLazyLoadingEnabled(container))
{
#>
        this.Configuration.LazyLoadingEnabled = false;
<#
}
```

و سپس بعد از نوشته شدن FunctionImports کدهای زیر رو اضافه کنید و در نهایت بر روی Template راست کلیک کرده و run custom tool و در نهایت congratulation :)

```
    foreach (var edmFunction in container.FunctionImports)
    {
        WriteFunctionImport(typeMapper, codeStringGenerator, edmFunction, modelNamespace, includeMergeOption: false);
    }
#>

    public new IDbSet<TEntity> Set<TEntity>() where TEntity : class
    {
      return base.Set<TEntity>();
    }

}

public interface IUnitOfWork
{
   IDbSet<TEntity> Set<TEntity>() where TEntity : class;
   int SaveChanges();
}
```

نویسنده: م سلیمانی
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۱/۰۶ ۴:۲۹

با عرض سلام
لطفا به Generic Repository and Unit of Work Pattern یه نگاهی بندازید و نظرتون رو بفرمائید.
اگه معایبی هم داره بگید ممنون میشم.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۱/۰۶ ۱۰:۲۵

تزریق مستقیم یک concrete class در سازنده‌ی یک کلاس، تزریق وابستگی‌ها نام ندارد. اطلاعات بیشتر

برای نمونه نوشتن public UnitOfWork(DbContext context) به معنای استفاده مستقیم از DbContext در سازنده‌ی کلاس است. در اینجا یک concrete class (یک کلاس معمولی دات نتی) در سازنده‌ی کلاس تزریق شده و عملیات معکوس سازی وابستگی‌ها رخ نداده‌است. این کلاس کاملا وابسته‌است به جزئیات کامل پیاده سازی کلاس DbContext .

نویسنده: م سلیمانی
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۱/۰۶ ۱۹:۴۱

با عرض سلام
ممنون میشم اگه توضیح بدین این خط کد یعنی چی؟

```
IDbSet<TEntity> Set<TEntity>() where TEntity : class;
```

TEntity از کجا اومده و کجا و چطور سیستم ازش استفاده میکنه؟
در مورد ساختار این کد توضیح بدید .
با تشکر.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۱/۰۶ ۲۱:۰

- یکبار متن را بخوانید. در قسمت «... دومین تغییر هم استفاده از متد base.Set می‌باشد ...» توضیح داده شده‌است.
- TEntity به معنای entity type است. کلاس‌های موجودیت‌هایی که از طریق DbSetها در معرض دید EF قرار می‌گیرند، اینجا قابل استفاده خواهند شد.

نویسنده: محمد محمدی
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۱/۲۴ ۲۳:۱۵

سلام؛
1- آیا می‌شود بجای structure map از ninject استفاده کرد ؟
2- من تو پروژه ام چهار لایه دارم UI,DomainModel,Data Layer,Service Layer.
آیا درسته که IUnitOfWork رو تو DataLayer بزارم یا باید تو domainClasses بزارم ؟
3- چیزی که من از کاربرد UnitOfWork درک کردم اینه : که برای تمام اشیایی که با آنها کار میکنیم فقط یک شی context داشته باشیم .
4- آیا می‌توان گفت کار **()<Set<TEntity** تقریبا یه چیزی مثل singleton است ؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۱/۲۴ ۲۳:۳۱

- بله. لایه سرویس وابستگی به IoC Container ندارد. پروژه‌ی اصلی هم فقط در حین آغاز کار یک سری تنظیمات اولیه دارد. بنابراین IoC Container آن قابل تعویض است و در اصل هم باید باشد: « بایدها و نبایدهای استفاده از IoC Containers »
- مثال را از انتهای بحث دریافت کنید. کلاس‌های domain نباید وابستگی به Context داشته باشند.
- البته فقط در طی یک درخواست؛ برای یک واحد کاری متشکل از چند موجودیت.
- خیر. در ابتدای هر درخواست وهله سازی می‌شود و در پایان آن dispose. طول عمر سراسری ندارد و نباید داشته باشد چون thread safe نیست.

نویسنده: محمد محمدی
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۱/۲۵ ۱:۴۱

طبق مطالبی که فرمودید جلو رفتم ولی یه سوال داشتم :
من یک کلاس پایه دارم و دو تا زیر کلاس . یک اینترفیس نوشتم که عملیات CRUD رو برای این دو کلاس انجام میده :

UnitOfWork رو طبق چیزی که گفتید نوشتم .
و اما اینترفیس رو به صورت زیر نوشتم :

```
interface IPostService
    {
        void AddPost(Post post);
        IList<Post> GetPosts();
        Post GetPost(int PostId);
        int RemovePost(Post post);
        int UpdatePost(Post post);
    }
```

و کلاس زیر رو برای پیاده سازی اینترفیس بالا:

```
public  class PostService<T>:IPostService where T:Post
    {
      private readonly IUnitOfWork _uow;
      private readonly IDbSet<T> _post;
      public PostService(IUnitOfWork uow)
      {
          _uow = uow;
          _post = _uow.Set<T>();
      }
        public void AddPost(T post)
        {}

        public IList<T> GetPosts()
        {}
//...
{
```

حال سوال من اینه : آیا به نظر شما بیام برای هر کدوم از زیر کلاس‌های یک کلاس جداگانه تعریف کنم یا همین چیزی که نوشتم درسته . مثلا یک کلاس برای subClassService, یکی برای Subclass2Service ؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۱/۲۵ ۱:۴۹

- تعریف T به شکلی که در این مثال خاص، محدود شده به کلاس Post، با سرویس معمولی به نام Post تفاوتی ندارد و یک کار اضافی است. اگر محدودیت Post این T را بر دارید به الگوی Repository می‌رسید که در قسمت 11 این سری در مورد آن بحث شده‌است. همچنین مطالب دیگری هم در سایت در مورد الگوی مخزن و نقد آن موجود هستند.
- جهت مدیریت ساده‌تر کار، بهتر است هر کدام از موجودیت‌ها یک کلاس سرویس مجزا داشته باشند. ضمنا در دنیای واقعی در بسیاری از اوقات نیاز است این کلاس‌های سرویس با چندین موجودیت جهت برآورده ساختن یک منطق تجاری کار کنند. بنابراین محدود کردن آن‌ها به T عملا پاسخ نخواهد داد.
- پیشتر هم در نظرات قبلی عنوان شده، نمونه‌ی پروژه‌ی خوب در این مورد، سیستم مدیریت محتوای IRIS است که مطالعه‌ی کدهای آن می‌تواند دید بهتری به شما بدهد.

نویسنده: عثمان رحیمی
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۱/۲۶ ۱۷:۴۹

نظر شما در مورد افزودن

```
DBContext GetGontext();
```

به اینترفیس uow چیست ؟
و پیاده سازی آن به شکل زیر در context اصلی به صورت :

```
public DBContext GetGontext()
        {
            return new DBContext();
```

```
        }
```

هدفم از این کار برای بخش‌های بروز رسانی اشیا هست که تک تک فیلدها رو ننویسیم و به صورت زیر عمل کنیم :

```
public EditedMember Edit(Member member)
        {
            _context.Entry(member).State = EntityState.Modified;
        }
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۱/۲۶ ۱۸:۱۷

متد MarkAsChanged را در نظرات قبلی یا در مثال پیوست شده‌ی در انتهای بحث، پیگیری کنید.

نویسنده: حسین مسلمانی
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۲/۰۴ ۱۸:۳۷

با تشکر؛ حالت پیشفرض وهله سازی در Structuremap چیست؟ بعنوان مثال اگر در این خط :

```
x.For<IUnitOfWork>().HttpContextScoped().Use(() => new Sample07Context
```

عبارت HttpContextScoped() حذف شود چه اتفاقی می‌افتد؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۲/۰۴ ۱۸:۵۳

- در هر قسمتی که نیازی به آن وجود داشته باشد، یک وهله‌ی جدید از Context ساخته خواهد شد.
+ در توضیحات متن مطلب جاری در قسمت معرفی InstanceScope به این موضوع پرداخته شده‌است.
+ در دوره « بررسی مفاهیم معکوس سازی وابستگی‌ها و ابزارهای مرتبط با آن » اطلاعات بیشتری را در این مورد می‌توانید مطالعه کنید.

نویسنده: حمید حسین وند
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۲/۱۴ ۱۶:۵۴

سلام و عرض ادب
من از این روش توی وب فرم استفاده می‌کنم ولی با ارور object refrence not set to an instance of an object مواجه میشم.
تمام کدهای مورد نیاز رو نوشتم. به نظرتون مشکل از چی می‌تونه باشه؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۲/۱۴ ۱۸:۳۱

- جزئیات کارتان را با مطلب « تزریق خودکار وابستگی‌ها در برنامه‌های ASP.NET Web forms » مطابقت دهید (روش بهبود یافته‌ی مطلب جاری است).
- همچنین سورس کامل پروژه در انتهای بحث پیوست شده و یا در این مخزن کد نیز موجود است: UoW-Sample

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۱/۰۱ ۱۴:۵۰

برنامه‌ای که در آن قابلیت داشتن یک context در طول یک درخواست پیاده سازی نشده باشد، در DNTProfiler یک چنین شکلی را خواهد داشت:

همانطور که مشاهده می‌کنید، در طول یک درخواست (آی دی HttpContext یکی است)، دو Context متفاوت ایجاد شده‌اند.

نویسنده: محسن درپرستی
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۱/۰۶ ۲۱:۷

من از این ابزار استفاده کردم و Context Per Request همونطور که توضیح داده‌اید ، فقط یکی بود. بعد با استفاده از Glimpse تست کردم و در تب Sql تعداد کانکشن‌ها بیشتر از یکی بود.

Environment Configuration Cache History A

Transactions #	Queries #	Connections #
0	9	7

Command	Ordinal
[UserId] FROM [Users] WHERE (UPPER([UserName]) =	1

بعد از ExpressProfiler استفاده کردم و نتیجه اینطور بود :

RPC:Completed	exec sp_reset_connection
SQL:BatchCompleted	SELECT [GroupBy1].[A1] AS [C1] FROM (SELECT C
RPC:Completed	exec sp_reset_connection
SQL:BatchCompleted	SELECT [GroupBy1].[A1] AS [C1] FROM (SELECT C
RPC:Completed	exec sp_reset_connection
SQL:BatchCompleted	SELECT [GroupBy1].[A1] AS [C1] FROM (SELECT C
RPC:Completed	exec sp_reset_connection
SQL:BatchCompleted	SELECT [GroupBy1].[A1] AS [C1] FROM (SELECT C
RPC:Completed	exec sp_reset_connection
SQL:BatchCompleted	SELECT [GroupBy3].[A1] AS [C1] FROM (SELECT C
RPC:Completed	exec sp_reset_connection
RPC:Completed	exec sp_executesql N'SELECT [Project2].[UserId] AS [Userl
RPC:Completed	exec sp_reset_connection
RPC:Completed	exec sp_executesql N'SELECT [Project2].[UserId] AS [Userl
RPC:Completed	exec sp_reset_connection
RPC:Completed	exec sp_executesql N'SELECT [redacted]
RPC:Completed	exec sp_reset_connection
RPC:Completed	exec sp_executesql N'SELECT [redacted]
RPC:Completed	exec sp_executesql N'SELECT r [redacted]

بعد از هر دستوری sp_reset_connection اجرا میشه. من فکر می‌کردم Context Per Request به معنای یک کانکشن باز در طول درخواست هست ولی ظاهرا اینطور نیست.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۱/۰۶ ۲۱:۳۶

جهت اطلاعات بیشتر مراجعه کنید به مطلب MARS ؛ یک شیء اتصالی با یک کانکشن با چندین درخواست و یا یک شیء اتصالی و چندین بار باز و بسته شدن اتصال‌های مدیریت شده‌ی توسط آن. هر دو مورد با یک Context ممکن است. اما در طی یک Context یک شیء اتصالی بیشتر ایجاد نمی‌شود (تغییرات شماره IDهای اتصال را در DNTProfiler بررسی کنید).

نویسنده: احمدعلی شفیعی
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۱/۱۳ ۰:۵۲

تنظیماتی که برای سازگاری با StructureMap 3 انجام دادید یه مشکلی داره: ارورهای ۴۰۴ به ارورهای ۵۰۰ تغییر می‌کنن چون InvalidOperationException رها می‌شه. برای این قضیه من چنین کاری کردم:

```
public class StructureMapControllerFactory : DefaultControllerFactory
    {
        protected override IController GetControllerInstance(RequestContext requestContext, Type
controllerType)
        {
            if (controllerType == null && requestContext.HttpContext.Request.Url != null)
                return base.GetControllerInstance(requestContext, controllerType);

            return ObjectFactory.GetInstance(controllerType) as Controller;
        }
    }
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۱/۱۳ ۱:۳۷

البته من الان از این روش استفاده می‌کنم: « هدایت خودکار آدرس‌های یافت نشد در یک سایت ASP.NET MVC به جستجوی سایت »

نویسنده: زهرا زاهدی
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۱/۱۴ ۲۰:۳۲

سلام؛ در این مثال شما تزریق را در کلاس کنترلر انجام دادید حالا اگر در یک کلاس بخواهیم این کار را انجام بدهیم با خطا مواجه می‌شویم طریقه انجام چگونه است؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۱/۱۴ ۲۰:۴۳

- مطالب تکمیلی تزریق وابستگی‌ها را در دوره‌ی « بررسی مفاهیم معکوس سازی وابستگی‌ها و ابزارهای مرتبط با آن » پیگیری کنید.
- همچنین در مطلب « آناتومی یک گزارش خطای خوب » با کلیات مفیدی در مورد با جزئیات فنی بحث کردن، آشنا خواهید شد.

نویسنده: محمدعلی ک
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۲/۰۸ ۱۸:۳۲

من در بعضی سایتها و وبلاگها دیدم که متد SaveChanges یا SaveAllChanges رو در متدهای لایه سرویس استفاده می‌کنند در حالیکه در بسیاری از موارد مثل نمونه‌ی شما در متدهای کنترلرها از آن استفاده میشه . آیا دلیل خاصی داره ؟ و کدام بهتره ؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۲/۰۸ ۱۸:۴۰

بحث جاری در مورد «واحد کار» هست. بستگی دارد که این «واحد کار» را شما چطور تشخیص می‌دهید. آیا حاصل کار بر روی چندین متد از چند کلاس سرویس مختلف یک «واحد کار» را تشکیل می‌دهد یا «واحد کار» شما فقط همین یک متد است.

نویسنده: علی یگانه مقدم
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۲/۱۲ ۲۲:۴۷

من قصد دارم یک حذف دسته جمعی بر اساس شرط داشته باشم ولی اینطور که متوجه شدم RemoveRange در IdbSet وجود نداره
این مورد به چه صورت هست؟
با تشکر از شما

نویسنده: غلامرضا ربال
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۲/۱۲ ۲۳:۸

ار کتابخانه ی EntityFramework.Extended استفاده کنید.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۲/۱۳ ۱:۲۱

```
((DbSet<Product>)_products).RemoveRange()
```

نویسنده: علی یگانه مقدم
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۲/۱۹ ۲۱:۳۰

با تشکر از مطلب جاری خواستم بپرسم که در هشدارهای دات نت نشون داده میشه که objectfactory منسوخ شده هست و در نسخه 4 حذف میشه، میخواستم بپرسم که آیا شیوه استفاده از کد جاری تغییر کرده؟ اگه بخوایم در آینده این بسته رو به روز کنیم چطور؟

نویسنده: سیروان عفیفی
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۲/۱۹ ۲۱:۴۸

قبلاً در این باره در سایت بحث شده (+) به جای آن باید به این صورت استفاده شود:

```
var container = new Container(x => {
// تنظیمات در اینجا
});
```

در کل باید پیاده سازی آن را به صورت زیر تغییر دهید:

```
public static class ObjectFactory
    {
        private static readonly Lazy<Container> _containerBuilder =
            new Lazy<Container>(defaultContainer, LazyThreadSafetyMode.ExecutionAndPublication);

        public static IContainer Container
        {
            get { return _containerBuilder.Value; }
        }

        private static Container defaultContainer()
        {
            return new Container(x =>
            {
                // تنظیمات در اینجا
            });
```

```
        }
    }
```

نویسنده: سیروان عفیفی
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۴/۳۰ ۱۸:۳۵

در حالت استفاده از الگوی Context Per Request همانطور که عنوان شد هدف به اشتراک گذاری یک Unit Of Work در طی یک درخواست است. به عنوان مثال کنترلرهای زیر رو در نظر بگیرید:

```
public partial class HomeController : Controller
{
        private readonly IUnitOfWork _uow;

        public HomeController(IUnitOfWork uow)
        {
            _uow = uow;
        }
        public virtual ActionResult Index()
        {
            return View();
        }
}
public class TestController : Controller
{
        private readonly IUnitOfWork _uow;

        public TestController(IUnitOfWork uow)
        {
            _uow = uow;
        }

        public ActionResult GetData()
        {
            return Content("Data");
        }
}
```

در ویوی اکشن متد Index مربوط به کنترلر Home این چنین کدی را جهت رندر کردن اکشن داخل ویو داریم:

```
@Html.Action("GetData", "Test")
```

در این حالت باید یک وهله‌ی یکسان از کانتکست در اختیار هر دو کنترلر قرار گیرد، من این مورد رو چک کردم ولی برای حالت فوق به جای یک بار چهار وهله ایجاد و در پایان dispose شدند، این مورد رو برای این مثال تست کردم.
آیا این مورد رو میشه با پیاده‌سازی الگوی Container Per Request و استفاده از Nested Containerها حل کرد؟ یا اینکه من موضوع رو اشتباه متوجه شدم!؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۴/۳۰ ۱۹:۴۵

Html.Actionها برخلاف تصور، یک چرخه‌ی کامل ASP.NET MVC را از صفر آغاز می‌کنند و از چرخه‌ی موجود استفاده نمی‌کنند.

عنوان: EF Code First #13
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۷ ۱۰:۰۶:۰۰
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework

استفاده مستقیم از عبارات SQL در EF Code first

طراحی اکثر ORMهای موجود به نحوی است که برنامه نهایی شما را مستقل از بانک اطلاعاتی کنند و این پروایدر نهایی است که معادل‌های صحیح بسیاری از توابع توکار بانک اطلاعاتی مورد استفاده را در اختیار EF قرار می‌دهد. برای مثال در یک بانک اطلاعاتی تابعی به نام substr تعریف شده، در بانک اطلاعاتی دیگری همین تابع substring نام دارد. اگر برنامه را به کمک کوئری‌های LINQ تهیه کنیم، نهایتا پروایدر نهایی مخصوص بانک اطلاعاتی مورد استفاده است که این معادل‌ها را در اختیار EF قرار می‌دهد و برنامه بدون مشکل کار خواهد کرد. اما یک سری از موارد شاید معادلی در سایر بانک‌های اطلاعاتی نداشته باشند؛ برای مثال رویه‌های ذخیره شده یا توابع تعریف شده توسط کاربر. امکان استفاده از یک چنین توانایی‌هایی نیز با اجرای مستقیم عبارات SQL در EF Code first پیش بینی شده و بدیهی است در این حالت برنامه به یک بانک اطلاعاتی خاص گره خواهد خورد؛ همچنین مزیت استفاده از کوئری‌های Strongly typed تحت نظر کامپایلر را نیز از دست خواهیم داد. به علاوه باید به یک سری مسایل امنیتی نیز دقت داشت که در ادامه بررسی خواهند شد.

کلاس‌های مدل مثال جاری

در مثال جاری قصد داریم نحوه استفاده از رویه‌های ذخیره شده و توابع تعریف شده توسط کاربر مخصوص SQL Server را بررسی کنیم. در اینجا کلاس‌های پزشک و بیماران او، کلاس‌های مدل برنامه را تشکیل می‌دهند:

```
using System.Collections.Generic;

namespace EF_Sample08.DomainClasses
{
    public class Doctor
    {
        public int Id { set; get; }
        public string Name { set; get; }

        public virtual ICollection<Patient> Patients { set; get; }
    }
}
```

```
namespace EF_Sample08.DomainClasses
{
    public class Patient
    {
        public int Id { set; get; }
        public string Name { set; get; }

        public virtual Doctor Doctor { set; get; }
    }
}
```

کلاس **Context** برنامه به نحو زیر تعریف شده:

```
using System.Data.Entity;
using EF_Sample08.DomainClasses;
```

```
namespace EF_Sample08.DataLayer.Context
{
    public class Sample08Context : DbContext
    {
        public DbSet<Doctor> Doctors { set; get; }
        public DbSet<Patient> Patients { set; get; }
    }
}
```

و اینبار کلاس **DbMigrationsConfiguration** تعریف شده اندکی با مثال‌های قبلی متفاوت است:

```
using System.Data.Entity.Migrations;
using EF_Sample08.DomainClasses;
using System.Collections.Generic;

namespace EF_Sample08.DataLayer.Context
{
    public class Configuration : DbMigrationsConfiguration<Sample08Context>
    {
        public Configuration()
        {
            AutomaticMigrationsEnabled = true;
            AutomaticMigrationDataLossAllowed = true;
        }

        protected override void Seed(Sample08Context context)
        {
            addData(context);
            addSP(context);
            addFn(context);
            base.Seed(context);
        }

        private static void addData(Sample08Context context)
        {
            var patient1 = new Patient { Name = "p1" };
            var patient2 = new Patient { Name = "p2" };
            var doctor1 = new Doctor { Name = "doc1", Patients = new List<Patient> { patient1, patient2
} };
            context.Doctors.Add(doctor1);
        }

        private static void addFn(Sample08Context context)
        {
            context.Database.ExecuteSqlCommand(
                @"IF  EXISTS (SELECT * FROM sys.objects WHERE object_id =
OBJECT_ID(N'[dbo].[FindDoctorPatientsCount]')
                  AND type in (N'FN', N'IF', N'TF', N'FS', N'FT'))
                     DROP FUNCTION [dbo].[FindDoctorPatientsCount]");
            context.Database.ExecuteSqlCommand(
                @"CREATE FUNCTION FindDoctorPatientsCount(@Doctor_Id INT)
                    RETURNS INT
                    BEGIN
                     RETURN
                     (
                         SELECT COUNT(*)
                         FROM   Patients
                         WHERE  Doctor_Id = @Doctor_Id
                     );
                    END");
        }

        private static void addSP(Sample08Context context)
        {
            context.Database.ExecuteSqlCommand(
                @"IF  EXISTS (SELECT * FROM sys.objects WHERE object_id =
OBJECT_ID(N'[dbo].[FindDoctorsStartWith]')
                  AND type in (N'P', N'PC'))
                       DROP PROCEDURE [dbo].[FindDoctorsStartWith]
                 ");
            context.Database.ExecuteSqlCommand(
                @"CREATE PROCEDURE FindDoctorsStartWith(@name NVARCHAR(400))
                  AS
                 SELECT *
                 FROM   Doctors
```

```
                WHERE  [Name] LIKE @name + '%'");
        }
    }
}
```

در اینجا از متد Seed علاوه بر مقدار دهی اولیه جداول، برای تعریف یک رویه ذخیره شده به نام FindDoctorsStartWith و یک تابع سفارشی به نام FindDoctorPatientsCount نیز استفاده شده است. متد context.Database.ExecuteSqlCommand مستقیما یک عبارت SQL را بر روی بانک اطلاعاتی اجرا می‌کند.

در ادامه کدهای کامل برنامه نهایی را ملاحظه می‌کنید:

```
using System;
using System.Data;
using System.Data.Entity;
using System.Data.Objects.SqlClient;
using System.Data.SqlClient;
using System.Linq;
using EF_Sample08.DataLayer.Context;
using EF_Sample08.DomainClasses;

namespace EF_Sample08
{
    class Program
    {
        static void Main(string[] args)
        {
            Database.SetInitializer(new MigrateDatabaseToLatestVersion<Sample08Context,
Configuration>());

            using (var db = new Sample08Context())
            {
                runSp(db);
                runFn(db);
                usingSqlFunctions(db);
            }
        }

        private static void usingSqlFunctions(Sample08Context db)
        {
            var doctorsWithNumericNameList = db.Doctors.Where(x => SqlFunctions.IsNumeric(x.Name) ==
1).ToList();
            if (doctorsWithNumericNameList.Any())
            {
                //do something
            }
        }

        private static void runFn(Sample08Context db)
        {
            var doctorIdParameter = new SqlParameter
            {
                ParameterName = "@doctor_id",
                Value = 1,
                SqlDbType = SqlDbType.Int
            };
            var patientsCount = db.Database.SqlQuery<int>("select
dbo.FindDoctorPatientsCount(@doctor_id)", doctorIdParameter).FirstOrDefault();
            Console.WriteLine(patientsCount);
        }

        private static void runSp(Sample08Context db)
        {
            var nameParameter = new SqlParameter
            {
                ParameterName = "@name",
                Value = "doc",
                Direction = ParameterDirection.Input,
                SqlDbType = SqlDbType.NVarChar
            };
            var doctors = db.Database.SqlQuery<Doctor>("exec FindDoctorsStartWith @name",
nameParameter).ToList();
            if (doctors.Any())
            {
```

```
                foreach (var item in doctors)
                {
                    Console.WriteLine(item.Name);
                }
            }
        }
    }
}
```

توضیحات

همانطور که ملاحظه می‌کنید، برای اجرای مستقیم یک عبارت SQL صرفنظر از اینکه یک رویه ذخیره شده است یا یک تابع و یا یک کوئری معمولی، باید از متد db.Database.SqlQuery استفاده کرد. خروجی این متد از نوع IEnumerable است و این توانایی را دارد که رکوردهای بازگشت داده شده از بانک اطلاعاتی را به خواص یک کلاس به صورت خودکار نگاشت کند.
پارامتر اول متد db.Database.SqlQuery، عبارت SQL مورد نظر است. پارامتر دوم آن باید توسط وهله‌هایی از کلاس SqlParameter مقدار دهی شود. به کمک SqlParameter نام پارامتر مورد استفاده، مقدار و نوع آن مشخص می‌گردد. همچنین Direction آن نیز برای استفاده از رویه‌های ذخیره شده ویژه‌ای که دارای پارامتری از نوع out هستند درنظر گرفته شده است.

چند نکته

- در متد runSp فوق، متد الحاقی ToList را حذف کرده و برنامه را اجرا کنید. بلافاصله پیغام خطای «The SqlParameter is already contained by another SqlParameterCollection.» ظاهر خواهد شد. علت هم این است که با بکارگیری متد ToList، تمام عملیات یکبار انجام شده و نتیجه بازگشت داده می‌شود اما اگر به صورت مستقیم از خروجی IEnumerable آن استفاده کنیم، در حلقه foreach تعریف شده، ممکن است این فراخوانی چندبار انجام شود. به همین جهت ذکر متد ToList در اینجا ضروری است.

- عنوان شد که در اینجا باید به مسایل امنیتی دقت داشت. بدیهی است امکان نوشتن یک چنین کوئری‌هایی نیز وجود دارد:

```
db.Database.SqlQuery<Doctor>("exec FindDoctorsStartWith "+ txtName.Text, nameParameter).ToList()
```

در این حالت به ظاهر مشغول به استفاده از رویه‌های ذخیره شده‌ای هستیم که عنوان می‌شود در برابر حملات تزریق SQL در امان هستند، اما چون در کدهای ما به نحو ناصحیحی با جمع زدن رشته‌ها مقدار دهی شده است، برنامه و بانک اطلاعاتی دیگر در امان نخواهند بود. بنابراین در این حالت استفاده از پارامترها را نباید فراموش کرد.
زمانیکه از کوئری‌های LINQ استفاده می‌شود تمام این مسایل توسط EF مدیریت خواهد شد. اما اگر قصد دارید مستقیما عبارات SQL را فراخوانی کنید، تامین امنیت برنامه به عهده خودتان خواهد بود.

- در متد usingSqlFunctions از SqlFunctions.IsNumeric استفاده شده است. این مورد مختص به SQL Server است و امکان استفاده از توابع توکار ویژه SQL Server را در کوئری‌های LINQ برنامه فراهم می‌سازد. برای مثال متدالحاقی از پیش تعریف شده‌ای به نام IsNumeric به صورت مستقیم در دسترس نیست، اما به کمک کلاس SqlFunctions این تابع و بسیاری از توابع دیگر توکار SQL Server قابل استفاده خواهند بود.
اگر علاقمند هستید که لیست این توابع را مشاهده کنید، در ویژوال استودیو بر روی SqlFunctions کلیک راست کرده و گزینه Go to definition را انتخاب کنید.

نظرات خوانندگان

نویسنده: Hassan
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۹ ۱۶:۴۸:۱۷

سلام
در صورتی که در query از join و group استفاده کنیم، یعنی در خروجی ResultSet فیلدهای چند جدول و همچنین یکسری فیلدهای جدید که توسط توابع تولید می شوند را داشته باشیم، نحوه نگاشت به کلاس ها چگونه خواهد بود؟ EF خودش آن را مدیریت می کند؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۹ ۱۷:۱۱:۲۸

یک کلاس جدید تعریف کنید که شامل فیلدهای متناظر با select شما باشد. کار نگاشت نهایی به این‌ها خودکار خواهد بود.

نویسنده: مهمان
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۳۰ ۰۰:۲۱:۰۹

زبان eSql را شما کاربردی برایش می بینید؟
شاید مایکروسافت می خواست یک MSIL برای تکنولوژی Data Access داشته باشد!

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۳۰ ۰۸:۱۷:۲۷

ESQL هم قابل استفاده است: (^)

نویسنده: آرش عظیمی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۱۲ ۲:۲۲

در این روش چطوری می‌شه دستور Where رو به صورت یک رشته اجرا نمود
به طور مثال این دستور

```
DBEntities MyDB = new DBEntities();
        var Query1 = from P in MyDB.Per
        where P.IDRANK == 2
        select P;
```

تبدیل بشه به یه چنین دستوری

```
string strquery = "where P.IDRANK == 2";
    DBEntities MyDB = new DBEntities();
    var Query1 = from P in MyDB.Per
         strquery
    select P;
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۱۲ ۹:۴۲

باید از Dynamic LINQ استفاده کنید.

نویسنده: reza110
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۸/۲۹ ۹:۱۶

با سلام

یک SP داریم که محتویات یک جدول را از دیتابیس موجود در سرور 1 به دیتابیس موجود در سرور 2 انتقال می‌دهد. بین دو سرور از لینک سرور استفاده کرده ایم و وقتی SP را از محیط دیتابیس که در سرور 2 قرار دارد مستقیما اجرا می کنیم بدرستی کار می‌کند ولی وقتی از دستور db.Database.SqlQuery برای اجرای SP استفاده می‌کنیم برنامه ساعتها در حالت اجرا می‌ماند و کاری نمی‌کند و خطایی هم نمی‌دهد و داده ای هم منتقل نمی‌کند حتی timeout را هم افزایش داده ام. آیا این نوع SPها در CodeFirst قابل اجرا هستند؟

با تشکر فراوان

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۸/۲۹ ۹:۲۴

EF برای اجرای بسیاری از اعمال خودش، دستورات را داخل تراکنش‌ها اجرا می‌کند:

« سرورهای متصل شده‌ی SQL Server و مبحث تراکنش‌ها »

عنوان: EF Code First #14
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۲۹ ۱۷:۱۷:۰۰
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework

ردیابی تغییرات در EF Code first

EF از DbContext برای ذخیره اطلاعات مرتبط با تغییرات موجودیت‌های تحت کنترل خود کمک می‌گیرد. این نوع اطلاعات توسط Change Tracker API جهت بررسی وضعیت فعلی یک شیء، مقادیر اصلی و مقادیر تغییر کرده آن در دسترس هستند. همچنین در اینجا امکان بارگذاری مجدد اطلاعات موجودیت‌ها از بانک اطلاعاتی جهت اطمینان از به روز بودن آن‌ها تدارک دیده شده است.
ساده‌ترین روش دستیابی به این اطلاعات، استفاده از متد context.Entry می‌باشد که یک وهله از موجودیتی خاص را دریافت کرده و سپس به کمک خاصیت State خروجی آن، وضعیت‌هایی مانند Unchanged یا Modified را می‌توان به دست آورد. علاوه بر آن خروجی متد context.Entry، دارای خواصی مانند CurrentValues و OriginalValues نیز می‌باشد. OriginalValues شامل مقادیر خواص موجودیت درست در لحظه اولین بارگذاری در DbContext برنامه است. CurrentValues مقادیر جاری و تغییر یافته موجودیت را باز می‌گرداند. به علاوه این خروجی امکان فراخوانی متد GetDatabaseValues را جهت بدست آوردن مقادیر جدید ذخیره شده در بانک اطلاعاتی نیز ارائه می‌دهد. ممکن است در این بین، خارج از Context جاری، اطلاعات بانک اطلاعاتی توسط کاربر دیگری تغییر کرده باشد. به کمک GetDatabaseValues می‌توان به این نوع اطلاعات نیز دست یافت.
حداقل چهار کاربرد عملی جالب را از اطلاعات موجود در Change Tracker API می‌توان مثال زد که در ادامه به بررسی آن‌ها خواهیم پرداخت.

کلاس‌های مدل مثال جاری

در اینجا یک رابطه many-to-one بین جدول هزینه‌های اقلام خریداری شده یک شخص و جدول فروشندگان تعریف شده است:

```
using System;

namespace EF_Sample09.DomainClasses
{
    public abstract class BaseEntity
    {
        public int Id { get; set; }

        public DateTime CreatedOn { set; get; }
        public string CreatedBy { set; get; }

        public DateTime ModifiedOn { set; get; }
        public string ModifiedBy { set; get; }
    }
}
```

```
using System;

namespace EF_Sample09.DomainClasses
{
    public class Bill : BaseEntity
    {
        public decimal Amount { set; get; }
        public string Description { get; set; }

        public virtual Payee Payee { get; set; }
    }
}
```

```
using System.Collections.Generic;

namespace EF_Sample09.DomainClasses
{
    public class Payee : BaseEntity
    {
        public string Name { get; set; }

        public virtual ICollection<Bill> Bills { set; get; }
    }
}
```

به علاوه همانطور که ملاحظه می‌کنید، این کلاس‌ها از یک abstract class به نام BaseEntity مشتق شده‌اند. هدف از این کلاس پایه تنها تامین یک سری خواص تکراری در کلاس‌های برنامه است و هدف از آن، مباحث ارث بری مانند TPH، TPT و TPC نیست. به همین جهت برای اینکه این کلاس پایه تبدیل به یک جدول مجزا و یا سبب یکی شدن تمام کلاس‌ها در یک جدول نشود، تنها کافی است آن‌را به عنوان DbSet معرفی نکنیم و یا می‌توان از متد Ignore نیز استفاده کرد:

```
using System.Data.Entity;
using EF_Sample09.DomainClasses;

namespace EF_Sample09.DataLayer.Context
{
    public class Sample09Context : MyDbContextBase
    {
        public DbSet<Bill> Bills { set; get; }
        public DbSet<Payee> Payees { set; get; }

        protected override void OnModelCreating(DbModelBuilder modelBuilder)
        {
            modelBuilder.Ignore<BaseEntity>();

            base.OnModelCreating(modelBuilder);
        }
    }
}
```

الف) به روز رسانی اطلاعات Context در صورتیکه از متد context.Database.ExecuteSqlCommand مستقیما استفاده شود

در قسمت قبل با متد context.Database.ExecuteSqlCommand برای اجرای مستقیم عبارات SQL بر روی بانک اطلاعاتی آشنا شدیم. اگر این متد در نیمه کار یک Context فراخوانی شود، به معنای کنار گذاشتن Change Tracker API می‌باشد؛ زیرا اکنون در سمت بانک اطلاعاتی اتفاقاتی رخ داده‌اند که هنوز در Context جاری کلاینت منعکس نشده‌اند:

```
using System;
using System.Data.Entity;
using EF_Sample09.DataLayer.Context;
using EF_Sample09.DomainClasses;

namespace EF_Sample09
{
    class Program
    {
        static void Main(string[] args)
        {
            Database.SetInitializer(new MigrateDatabaseToLatestVersion<Sample09Context,
Configuration>());

            using (var db = new Sample09Context())
            {
                var payee = new Payee { Name = "فروشگاه سر کوچه" };
```

```
                var bill = new Bill { Amount = 4900, Description = "یک سطل ماست", Payee = payee };
                db.Bills.Add(bill);

                db.SaveChanges();
            }

            using (var db = new Sample09Context())
            {
                var bill1 = db.Bills.Find(1);
                bill1.Description = "ماست";

                db.Database.ExecuteSqlCommand("Update Bills set Description=N'سطل ماست' where
id=1");
                Console.WriteLine(bill1.Description);

                db.Entry(bill1).Reload(); //Refreshing an Entity from the Database
                Console.WriteLine(bill1.Description);

                db.SaveChanges();
            }
        }
    }
}
```

در این مثال ابتدا دو رکورد به بانک اطلاعاتی اضافه می‌شوند. سپس توسط متد db.Bills.Find، اولین رکورد جدول Bills بازگشت داده می‌شود. در ادامه، خاصیت توضیحات آن به روز شده و سپس با استفاده از متد db.Database.ExecuteSqlCommand نیز بار دیگر خاصیت توضیحات اولین رکورد به روز خواهد شد.

اکنون اگر مقدار bill1.Description را بررسی کنیم، هنوز دارای مقدار پیش از فراخوانی db.Database.ExecuteSqlCommand می‌باشد، زیرا تغییرات سمت بانک اطلاعاتی هنوز به Context مورد استفاده منعکس نشده است.

در اینجا برای هماهنگی کلاینت با بانک اطلاعاتی، کافی است متد Reload را بر روی موجودیت مورد نظر فراخوانی کنیم.

ب) یکسان سازی ی و ک اطلاعات رشته‌ای دریافتی پیش از ذخیره سازی در بانک اطلاعاتی

یکی از الزامات برنامه‌های فارسی، یکسان سازی ی و ک دریافتی از کاربر است. برای این منظور باید پیش از فراخوانی متد SaveChanges نهایی، مقادیر رشته‌ای کلیه موجودیت‌ها را یافته و به روز رسانی کرد:

```
using System;
using System.Data;
using System.Data.Entity;
using System.Linq;
using System.Reflection;
using EF_Sample09.DataLayer.Toolkit;
using EF_Sample09.DomainClasses;

namespace EF_Sample09.DataLayer.Context
{
    public class MyDbContextBase : DbContext
    {
        public void RejectChanges()
        {
            foreach (var entry in this.ChangeTracker.Entries())
            {
                switch (entry.State)
                {
                    case EntityState.Modified:
                        entry.State = EntityState.Unchanged;
                        break;

                    case EntityState.Added:
                        entry.State = EntityState.Detached;
                        break;
                }
            }
        }

        public override int SaveChanges()
        {
```

```
            applyCorrectYeKe();
            auditFields();
            return base.SaveChanges();
        }

        private void applyCorrectYeKe()
        {
            //پیدا کردن موجودیت‌های تغییر کرده
            var changedEntities = this.ChangeTracker
                                    .Entries()
                                    .Where(x => x.State == EntityState.Added || x.State ==
EntityState.Modified);

            foreach (var item in changedEntities)
            {
                if (item.Entity == null) continue;

                //یافتن خواص قابل تنظیم و رشته‌ای این موجودیت‌ها
                var propertyInfos = item.Entity.GetType().GetProperties(
                    BindingFlags.Public | BindingFlags.Instance
                    ).Where(p => p.CanRead && p.CanWrite && p.PropertyType == typeof(string));

                var pr = new PropertyReflector();

                //اعمال یکپارچگی نهایی
                foreach (var propertyInfo in propertyInfos)
                {
                    var propName = propertyInfo.Name;
                    var val = pr.GetValue(item.Entity, propName);
                    if (val != null)
                    {
                        var newVal = val.ToString().Replace("ی" ,"ی").Replace("ک" ,"ک");
                        if (newVal == val.ToString()) continue;
                        pr.SetValue(item.Entity, propName, newVal);
                    }
                }
            }
        }

        private void auditFields()
        {
            // var auditUser = User.Identity.Name; // in web apps
            var auditDate = DateTime.Now;
            foreach (var entry in this.ChangeTracker.Entries<BaseEntity>())
            {
                // Note: You must add a reference to assembly : System.Data.Entity
                switch (entry.State)
                {
                    case EntityState.Added:
                        entry.Entity.CreatedOn = auditDate;
                        entry.Entity.ModifiedOn = auditDate;
                        entry.Entity.CreatedBy = "auditUser";
                        entry.Entity.ModifiedBy = "auditUser";
                        break;

                    case EntityState.Modified:
                        entry.Entity.ModifiedOn = auditDate;
                        entry.Entity.ModifiedBy = "auditUser";
                        break;
                }
            }
        }
    }
}
```

اگر به کلاس Context مثال جاری که در ابتدای بحث معرفی شد دقت کرده باشید به این نحو تعریف شده است (بجای DbContext از MyDbContextBase مشتق شده):

```
public class Sample09Context : MyDbContextBase
```

علت هم این است که یک سری کد تکراری را که می‌توان در تمام Contextها قرار داد، بهتر است در یک کلاس پایه تعریف کرده و سپس از آن ارث بری کرد.

تعاریف کامل کلاس MyDbContextBase را در کدهای فوق ملاحظه می‌کنید.

در اینجا کار با تحریف متد SaveChanges شروع می‌شود. سپس در متد applyCorrectYeKe کلیه موجودیت‌های تحت نظر ChangeTracker که تغییر کرده باشند یا به آن اضافه شده باشند، یافت شده و سپس خواص رشته‌ای آن‌ها جهت یکسانی سازی ی و ک، بررسی می‌شوند.

ج) ساده‌تر سازی به روز رسانی فیلدهای بازبینی یک رکورد مانند DateCreated، DateLastUpdated و امثال آن بر اساس وضعیت جاری یک موجودیت

در کلاس MyDbContextBase فوق، کار متد auditFields، مقدار دهی خودکار خواص تکراری تاریخ ایجاد، تاریخ به روز رسانی، شخص ایجاد کننده و شخص تغییر دهنده یک رکورد است. به کمک ChangeTracker می‌توان به موجودیت‌هایی از نوع کلاس پایه BaseEntity دست یافت. در اینجا اگر entry.State آن‌ها مساوی EntityState.Added بود، هر چهار خاصیت یاد شده به روز می‌شوند. اگر حالت موجودیت جاری، EntityState.Modified بود، تنها خواص مرتبط با تغییرات رکورد به روز خواهند شد.
به این ترتیب دیگر نیازی نیست تا در حین ثبت یا ویرایش اطلاعات برنامه نگران این چهار خاصیت باشیم؛ زیرا به صورت خودکار مقدار دهی خواهند شد.

د) پیاده سازی قابلیت لغو تغییرات در برنامه

علاوه بر این‌ها در کلاس MyDbContextBase، متد RejectChanges نیز تعریف شده است تا بتوان در صورت نیاز، حالت موجودیت‌های تغییر کرده یا اضافه شده را به حالت پیش از عملیات، بازگرداند.

نظرات خوانندگان

نویسنده: حسین مرادی نیا
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۱۲ ۱۰:۲۵

بعضی مواقع ممکنه نیاز باشه بررسی کنیم آیا موجودیت‌های ما تغییر داشته اند یا خیر (برای مثال در صورتی که تغییرات ذخیره نشده در سیستم وجود دارد ؛ پیغامی مبنی بر ذخیره یا عدم ذخیره کردن تغییرات نمایش دهیم) .برای اینکار من از متد زیر در Context استفاده میکنم:

```
public bool HasChanges()
        {
            foreach (var entry in this.ChangeTracker.Entries())
            {
                if (entry.State == EntityState.Modified || entry.State = EntityState.Added)
                {
                    return true;
                }
            }
            return false;
        }
```

در کد بالا State موجودیت‌ها بررسی می‌شود.اگر با یکی از دو مقدار Modified و یا Added برابر باشد مقدار true و در غیر این صورت false برمیگرداند.

نویسنده: ایلیا اکبری فرد
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۱۲ ۹:۵۹

با سلام .
1) کلاس PropertyReflector درکدام Namespace قرار دارد ؟
2) چرا برای متد SaveChanges حالت EntryState.Deleted درنظر گرفته نشده است؟
با تشکر.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۱۲ ۱۰:۳۰

- یک کلاس سفارشی است که در سورس‌های این سری قرار دارد (^).
- چون زمانیکه رکوردی به صورت فیزیکی حذف شد، نیازی به اصلاح ی و ک آن نیست (وجود خارجی ندارد که اهمیت داشته باشد).

نویسنده: عرفان
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۱۶ ۱۸:۵

سلام آقای نصیری،
تو عمل ما از Unit of Work استفاده میکنیم،حالا در اینصورت نحوه‌ی استفاده از این روش چجوره؟
1- باید اینترفیس IUnitOfWork رو توی کلاس MyDbContextBase پیاده سازی کنیم و پیاده سازی متد SaveChanges اینترفیس IUnitOfWork توی کلاس MyDbContextBase باید به شکل زیر باشه؟

```
applyCorrectYeKe();
auditFields();
return base.SaveChanges();
```

2- یا باید اینترفیس IUnitOfWork رو توی کلاس به ارث رسیده از MyDbContextBase یعنی Sample09Context پیاده سازی کرد و MyDbContextBase باید بی خبر از وجود اینترفیس IUnitOfWork و پیاده سازی هاش باشه؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۱۶ ۱۸:۱۶

ارث بری رو به صورت «is a» معرفی می‌کنند و می‌خونند. یعنی هر دو حالتی که نام بردید یکی است و فرقی نمی‌کنه.

نویسنده: عرفان
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۱۶ ۱۸:۲۴

گیج شدم آقای نصیری،میشه یکم موضوع رو بازش کنید؟
پس اینجوری بگیم،به نظر شما کدوم استانداردتره(بهتره)؟1 یا 2؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۱۶ ۱۸:۴۰

هدف الگوی واحد کار این است که یک سری اعمال مرتبط با موجودیت‌های مختلف در یک تراکنش انجام شوند. در اینجا هم این مورد (مثلا یکی کردن ی و ک) در طی تراکنش جاری انجام خواهد شد. ضمن اینکه زمانیکه با IUnitOfWork کار می‌کنید هیچ وقت به صورت مستقیم با کلاس‌های مشتق شده از DbContext کار نخواهید کرد. وهله سازی و dispose این‌ها کار مثلا StructureMap و امثال آن خواهد بود.
MyDbContextBase فقط برای مدیریت کدهای تکراری بین برنامه‌های مختلف ایجاد شده است. اصلا می‌تواند وجود خارجی هم نداشته باشد. اگر کل سیستم شما یک پروژه است و از این کدها نمی‌خواهید در پروژه دیگری استفاده کنید، یک کلاس مشتق شده از DbContext کفایت می‌کند. بنابراین اگر قصد استفاده مجدد از کدهای زیرساخت پروژه جاری خودتون رو در پروژه‌های دیگر دارید، می‌تونید به غنی سازی MyDbContextBase بیشتر بپردازید.

نویسنده: عرفان
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۱۶ ۱۸:۵۰

منم گیرما D:
پس روش 2 استانداردتره؟درسته؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۱۶ ۱۹:۱

روش اول بهتره. در کلاس Context نهایی و اصلی فقط باید تعاریف DbSet و حداکثر تحریف متد OnModelCreating وجود داشته باشد. مابقی کد تکراری است (و پایه انجام پروژه‌های دیگر) که می‌شود به MyDbContextBase انتقالشون داد. کل هدف این کلاس پایه، مدیریت کدهای تکراری بین پروژه‌های مختلف است.

نویسنده: عرفان
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۱۶ ۱۹:۶

یه دنیا ممنون.

نویسنده: daneshjoo
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۰ ۱:۳۸

مهندس عزیز , من در برنامم در یه فرم برا خروج باید entity رو چک کنم که اگه کاربر درخواست درج یه رکورد رو زده باشه و بعدش حداقل یک پارامتر رو پر کرده و دکمه ذخیره رو نزده براش یه پیغام بیاد که شما مایل به درج رکورد هستید یانه.

جطوری می‌تونم این حالت رو چک کنم؟

برا ویرایش مشکلی نیست , طبق گفته خودتون state رو چک می‌کنم اگه modifed بود پیغام مایل به ذخیره تغرات رو می‌دم اما برا درج نمی‌دونم چه شرطی رو بنویسم

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۰ ۸:۴۴

حالت Added هم دارد:

```
//پیدا کردن موجودیت‌های تغییر کرده
var changedEntities = this.ChangeTracker
                        .Entries()
                        .Where(x => x.State == EntityState.Added || x.State ==
EntityState.Modified);
```

نویسنده: daneshjoo
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۱ ۰:۲۳

ممنون

این کد شما زمانی هست که من رکورد رو ذخیره کرده باشم و لی من حالتی رو می‌خوام که یک شی از جدول رو در برنامه ایجاد کردم و بعدش می‌خوام تست کنم که کاربر در ستون هاش مقداری وارد کرده یا نه که اگه حتی یک مقدار وارد کرده بود پیغام << آیا می‌خواهید شخص مورد نظر اضافه شود >> را بدم که اگه تایید کرد من اونو ضافه کنم .

من وقتی با کد : contex.entry(table1).state وضعیت شی table1 رو که ایجاد کردم رو قبل از هر کاری چک می‌کنم این کد مقدار deteced رو می‌ده و وقتی که ستونهای شی table1 رومقدار دهی می‌کنم مقدار deteced رو باز میده و وقتی این شی رو با استفاده از متد savecheng در دیتابیس ذخیره می‌کنم بعد state رو چک می‌کنم مقدار unchenged رو بهم می‌ده

لطفا در این خصوص کمک کنید

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۱ ۰:۳۹

- آزمایش کردی یکبار؟ (من این رو در یک برنامه WPF استفاده کردم؛ با یک Context در سطح ViewModel که کار تحت نظر قرار دادن اطلاعات رو داره. حتی دکمه undo هم میشه طراحی کرد با استفاده از متد RejectChanges و در WPF با سیستم Binding خوبی که داره بلافاصله UI به صورت خودکار به روز میشه)
- Added مربوط به زمانی است که اطلاعات به سیستم ردیابی (context در اینجا) اضافه شده و نه به بانک اطلاعاتی. Modified مربوط به حالتی است که اطلاعات تحت نظر سیستم ردیابی مثلا یک خاصیت آن تغییر کرده است؛ پیش از ذخیره سازی در بانک اطلاعاتی. EF بر همین اساس هست که تشخیص می‌ده چه کوئری را باید صادر کند برای ذخیره یا به روز رسانی نهایی اطلاعات.

نویسنده: daneshjoo
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۷ ۲۲:۴

آقا وحید عزیز حرف شما درست بود و من تقریبا اشتباه فهمیده بودم .

من در برنامم اول میام یک شی از تیبلم رو می‌سازم :

```
var t=new db.table1();
```

که اگه بیای state اونو بگیری بهت detached نشون میده
و اگه بیای اونو به مدل اضافه کنی :

```
db.table1.add(t);
```

که اگه بیای state اونو بگیری بهت added نشون میده
حالا سوال من اینه که اگه من بخوام قبل از اینکه شی رو add کنم بخوام فهمم که مقداری به ستونها اضافه شده باید چکار کنم

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۷ ۲۲:۳۵

- بدون Add شدن یک شیء که Context از وجود آن اطلاعاتی نخواهد داشت. صرفا یک شیء معمولی تشکیل شده در حافظه است.
+ لطفا بحث و پاسخ‌های داده شده را یکبار بررسی کنید. امکان کوئری گرفتن از DbContext برای درک اینکه چه چیزی به آن پیش از درج در بانک اطلاعاتی کم یا زیاد شده، موجود است؛ که با مثال در مطلب جاری عنوان شده

```
var changedEntries = con.ChangeTracker.Entries().Where(x => x.State == EntityState.Added || x.State ==
EntityState.Modified).ToList();
if (changedEntries.Any())
{
   // یعنی یک سری مدخل ثبت نشده داریم که الان لیستش رو هم داریم
}
```

نویسنده: مسعود2
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۰۴ ۱۸:۴۷

بهترین راه برای مدیریت تغییرات در یک سناریوی Disconnected چیه؟
منظورم اینه که اگر از کلاسهای POCO استفاده کنیم و بخواهیم تغییرات سمت کلاینت (WinForm)رو روی Entityهای DBContext اعمال کنیم مناسب‌ترین راه چیه؟ (هم کشف تغییرات سمت کلاینت و هم اعمال اونها سمت سرور)

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۰۴ ۱۹:۷

برای اتصال به Context یک سری روش مانند Attach و غیره هست که در بحث « استفاده از کلیدهای خارجی در EF » مطرح (قسمت وارد کردن یک شیء به سیستم Tracking) و مثال زده شده.

نویسنده: مسعود2
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۰۴ ۱۹:۴۶

ممنون؛ ولی منظورم اینه که چجوری میشه این تغییرات سمت کلاینت رو بصورت خودکار تشخیص داد و سمت سرور اعمال کرد؟ یعنی ممکنه یک سری از POCOها در سمت کلاینت ایجاد شده باشند یک سری دیگه ویرایش و یک سری دیگه حذف. در اینصورت چجوری میشه این تغییرات را تشخیص داد و مدیریت کرد؟ و ما از قبل نمیدونم سمت کلاینت دقیقا کدوم یک از عملیات CRUD اتفاق افتاده.

نویسنده: مسعود م.پاکدل
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۰۴ ۲۲:۸

در سیستم‌های Disconnected، یعنی زمانی که ارتباط دائم بین Context و Entityها وجود ندارد (مثل سیستم‌های مبتنی بر WCF و SOA) باید از Entity Self Tracking استفاده کنید که برای اولین بار در .Net4 و VS2010 معرفی شد و این امکان رو به شما می‌ده تمام تغییرات موجود در Entity + وضعیت Entity مثل Added و Deleted و Modified را به سمت سرور ارسال کنید.
هر تغییری رو که در خواص یک کلاس اعمال کنید مقدار جدید و مقدار قدیم به علاوه نام Property در خود مدل ، Track می‌شوند و تمام این اطلاعات همراه Entity به سرور ارسال شده و در سمت سرور هم یک Extension Method به نام ApplyChanged برای

ObjectContext وجود داره که با توجه به تغییرات و State هر Entity داده‌ها رو ذخیره می‌کنه.
در ضمن شما از طریق دو متد StopTracking و StartTracking می‌تونید تمام تغییرات Entity رو استارت یا متوقف کنید.
فقط نکته مهم اینه که استفاده از این روش کمی هزینه بر است (چون هر Entity تمام تغییرات خود را در 2 Dictionary به نام‌های OriginalValueCollection و CurrentValueCollection ذخیره میکنه در نتیجه هنگام انتقال داده‌ها باید حواستون به حجم داده‌های ارسالی هم باشه.)
در ضمن در این حالت دیگه Lazy Loading ساپورت نمیشه و فقط می‌تونید از Include استفاده کنید.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۰۴ ۲۳:۰

مدیریت Context (یا همان سیستم ردیابی خودکار به بیانی دیگر) در برنامه‌های ویندوزی «معمولی» مانند WPF یا WinForms یا سرویس‌های ویندوز NT و ...، یا در سطح فرم است (با آغاز فرم، Context، وهله سازی می‌شود و با بسته شدن آن خاتمه خواهد یافت) یا در طی یک عملیات کوتاه مانند کلیک بر روی یک دکمه فعال و سپس Dispose می‌شود. یکی از این دو حالت رو بسته به سناریویی که دارید می‌تونید دنبال کنید.
شما شیء Context رو در سطح فرم تعریف می‌کنید (چون می‌تونید؛ چون برنامه‌های ویندوزی متفاوت‌اند از برنامه‌های وب بدون حالت که در آن‌ها پس از نمایش صفحه، کلیه اشیاء تخریب می‌شوند)، حالا هر شیءایی که اضافه بشه، به Context جاری اضافه شده، حذف بشه از این مرجع حذف شده یا اگر ویرایش شود باز هم به صورت خودکار، تحت نظر Context تعریف شده در سطح فرم است. نهایتا با فراخوانی یک SaveChanges تمام این تغییرات بدون نیاز به محاسبه خاصی در کدهای ما، توسط EF اعمال می‌شوند. سیستم Tracking به صورت خودکار، کوئری‌های update، insert و delete رو محاسبه و اجرا می‌کنه. نیازی به مدیریت خاصی بجز تعریف Context در سطح فرم نداره.
به صورت خلاصه مرسوم نیست در مثلا WinForms «متداول»، منقطع از Context کار کرد، چون اساسا می‌شود به سادگی، تا زمانیکه یک فرم در حال نمایش است، Context و سیستم ردیابی خودکار آن‌را زنده نگه داشت و از آن استفاده کرد.

نویسنده: مسعود م.پاکدل
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۰۴ ۲۳:۱۹

درسته جناب نصیری ولی در صورتی که پروژه به صورت SOA باشه مثل WCF (خواه Win App باشد خواه Web App) دیگه Context در سطح فرم معنی پیدا نمی‌کنه . در این حالت اصلا Context سمت کلاینت وجود ندارد که بتونیم ردیابی خودکار اشیا را به عهده اون بزاریم. سمت کلاینت فقط مدل برنامه است به علاوه یک ChannelFactory برای ارتباط با سرور .در این حالت خود مدل‌های برنامه باید توانایی Track کردن رو داشته باشند و Context سمت برنامه با استفاده از این اطلاعات Track شده توسط Entity عملیات CRUD را رو دیتابیس اجرا می‌کنه.
در این حالت می‌تونیم N تا Entity رو که هر کدوم یک State مشخص دارند مثل Addedd , Deleted , modified توسط متد ApplyChanged که برای ObjectContext تعریف شده به ObjectStateManager اضافه کنیم و در نهایت با دستور SaveChanged اطلاعات به صورت نهایی روی دیتابیس اعمال می‌شوند.
توضیحات تکمیلی (^)

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۰۵ ۰:۴

- بحث Self tracking entities در حالت database first است و در Code first پشتیبانی نمی‌شود و احتمالا هم نخواهد شد .
در اینجا رسما پایین صفحه قید شده که دیگر از STE با EF 5.0 برای حالت‌های N-Tier استفاده نکنید.
- در EF Code first توصیه می‌شود که برای کار با WCF از WCF Data Services و یا RIA Services استفاده کنید. هر دوی این‌ها برای کار با EF Code first به روز شدن اخیرا. هر دوی این‌ها change tracking سمت کاربر رو هم پشتیبانی می‌کنند.

نویسنده: مسعود2
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۰۷ ۱۲:۱۹

جناب نصیری ممنون از جوابتون، با روشی که میفرمایید(استفاده از DbContext در سطح فرم)چنانچه مدل من به شکل زیر باشه :

و صفحه ویرایش سفارش من به شکل زیر:

و کاربر پس از زدن دکمه ویرایش قادر به انجام کارهای زیر باشه:

ویرایش شماره سفارش

ویرایش یک OrderLine

حذف یک OrderLine

ویرایش یک OrderLine

اضافه کردن یک OrderLine

و سپس بخواد دکمه ذخیره رو بزنه؛ برای اینکه کل تغییرات کاربر رو ذخیره کنم کدوم یک از روشهای زیر رو بایستی استفاده کنم؟

eventهای مناسبی رو پیدا کنم و به محض رخ دادن اونها بر اساس اونها تصمیم بگیرم که entity مورد نظر بایستی در DbContext(اضافه/حذف و یا ویرایش) بشه؟

تا زمانی که کاربر دکمه ذخیره رو نزده، کاری با DbContext نداشته باشم و وقتی کاربر دکمه ذخیره رو زد، گراف(سفارش و آیتمهای سفارش) رو به DbContext بدم؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۰۷ ۱۳:۸

در WPF مفهومی وجود دارد به نام انقیاد دو طرفه (two way binding). زمانیکه کاربر UI را به روز می‌کند، خود به خود (بدون نیاز به کدنویسی اضافه‌تری، منهای تنظیمات اولیه آن)، اشیاء یک لیست به روز می‌شوند و برعکس. در این بین EF Code first با استفاده از خاصیت Local آن توانایی اتصال به یک چنین سیستمی را دارد و در اینجا عملا یکپارچگی کاملی رخ داده و نیازی نیست کار اضافه‌تری انجام دهید. Context از تمام تغییرات شما مطلع است. فقط کافی است SaveChanges فراخوانی شود تا کلیه تغییرات انجام شده و تحت نظر آن به صورت یکجا در بانک اطلاعاتی ثبت شوند. این خاصیت Local در WinForms هم قابل استفاده است.
برای مطالعه بیشتر:

Databinding with WPF

Databinding with WinForms

نویسنده: مسعود2
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۰۷ ۱۳:۴۲

ممنون ولی در مثال Databinding with WinForms ، در متد OnLoad فرم این دستور استفاده شده:

```
this.categoryBindingSource.DataSource = _context.Categories.Local.ToBindingList();
```

از خواص DbContext در لایه UI استفاده شده، این کار درست به نظر نمیاد، نظر شما چیه؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۰۷ ۱۳:۴۶

در WinForms مگر اینکه از الگوی MVP استفاده شود جهت جداسازی لایه‌ها، وگرنه روش متداول آن همان مثالی است که مایکروسافت ارائه داده.

نویسنده: مسعود2
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۰۷ ۱۷:۳۱

با توجه به اینکه طول عمر یک DbContext در وب معادل طول عمر یک درخواست است(EF Code First #12)، سناریو فوق در وب چطور میتواند پیاده شود؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۰۷ ۱۷:۳۹

به پیاده سازی پروژه IRIS مراجعه کنید؛ برای مشاهده یک نمونه واقعی استفاده از آن در وب.

نویسنده: مسعود2
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۲۵ ۹:۵۳

ممنون از راهنماییتون، پروژه رو نگاه کردم، شبیه به سناریو فوق در بخش ویرایش یک پست وجود داره که در اونجا رابطه یک به چند بین **Post** و **DownLoadLink** هست.
اما روشی که برای ویرایش در اونجا استفاده شده به این صورت هست که ابتدا در در اکشن متد **EditPost** کنترلر **PostController** ناحیه ادمین، همه **DownLoadLink** های پستی که در حال ویرایش آن هستیم، پاک میشوند و سپس در متد **EditPost** مربوط به **PostService**، دانلودلینکهای **EditPostModel** به جای آنها مینشینند، در واقع در صورت ویرایش دانلودلینکهای یک پست، ویرایش واقعی انجام نمیشود، بلکه این کار با حذف(sql Delete) کلیه دانلودلینکهای آن پست از DB و درج مجدد دانلودلینکهای تغییر یافته و نیافته (sql Insert) ، شبیه سازی میشود. درست است که نتیجه کار با ویرایش واقعی(sql Update) تفاوت نمیکند اما به نظر من ویرایش با این روش سه مشکل زیر را دارد:
حتی اگر هنگام ویرایش یک پست هیچ تغییری در دانلودلینکها داده نشود باز هم حذف تمامی آنها و درج مجدد آنها صورت خواهد گرفت.

پایین آمدن کارایی وقتی که تعداد رکوردهای طرف چندِ رابطهٔ یک به چند زیاد باشد(در اینجا دانلودلینکها).
در برخی موارد مثل مورد زیر که طرف چند رابطه (**OrderLine**) دارای ارتباطاتی باشد، حذف فیزیکی و درج مجدد آن به هنگام ویرایش **Order** دردسرساز خواهد شد:

آیا راهی برای رفع این موارد وجود دارد؟ به عبارت دیگر آیا راهی وجود دارد که به جای حذف فیزیکی رکوردها و درج تغییرات(Delete,Insert)؛ فقط تغییرات را اعمال کنیم(Update)؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۲۵ ۱۱:۱

به چه مشکلی برخوردید زمانیکه رکوردهای OrderLine را مستقیما واکشی و ویرایش کردید؟ Id هر Order در OrderLineهای مرتبط وجود دارد. بنابراین یک کوئری بگیرید بر این اساس. نتیجه‌ی این کوئری الان تحت نظر سیستم Tracking است. در این بین آن‌ها را ویرایش کرده و سپس SaveChanges در آخر کار.
احتمالا علت حذف لینک‌ها در آن پروژه این بوده: من یک سری لینک دارم. اما زمان ارسال به سرور نمی‌دانم کدام یکی جدید است و کدام یکی دارد ویرایش می‌شود. برای حل این مساله باید id هر رکورد را در یک فیلد مخفی کنار لینک قرار داد؛ یا حتی در یک ویژگی data-*. بعد هنگام ارسال به سرور، بر اساس این idها می‌شود تصمیم گیری کرد. اگر رکوردی جدید است و می‌شود به صورت پویا ردیفی را به لیست اضافه کرد، این id وجود ندارد. اگر قدیمی است، id آن دقیقا مشخص است و به سرور ارسال می‌شود. ضمن اینکه با داشتن این id حتی دیگر نیازی به واکشی رکورد متناظر آن از دیتابیس نخواهد بود. می‌شود به کمک روش علامتگذاری یک شیء به صورت EntityState.Modified، آن‌را وارد سیستم Tracking کرد. در این مورد در مطلب « کار با کلیدهای اصلی و خارجی در EF Code first » بیشتر بحث شده و نکته‌ی مهم آن، کار کردن با Id یک شیء است در ارتباطات و تعریف صریح آن توسط ویژگی ForeignKey. همچنین مطلب « رفتار متصل و غیر متصل در EF چیست؟ » نیز مفید است.

نویسنده: مسعود2
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۲۵ ۱۳:۱۷

پستها را خواندم، درست است؛ با این روش که شما فرمودید، میتوان رکوردهای جدید از قدیم را تشخیص داد(با استفاده از id) ولی موردی که باقی می‌ماند این است که سمت کلاینت ممکن است برخی از OrderLineها ویرایش شوند و برخی نشوند و ما دقیقا نمیدانیم کدامها ویرایش شده اند و کدامها نشده اند، تا در سرور state آنها را بصورت Unchanged و یا Modified قرار دهیم.
آیا روشی برای تشخیص این مورد وجود دارد؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۲۵ ۱۳:۵۹

با استفاده از فناوری‌های SPA اینکار ممکن است. دقیقا می‌توان در سمت کلاینت تشخیص داد که چه فیلدهایی تغییر کرده‌اند و صرفا آن‌ها را به سرور ارسال کرد. یک مثال AngularJS آن در اینجا و یا اینکار با jQuery هم میسر است: یک مثال

نویسنده: سهیل
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۱۰ ۲۰:۵۹

با سلام. اگر بخواهیم همه پروپرتی‌های از جنس رشته رو قبل از ذخیره در دیتابیس Trim کنیم میشه همونجایی که "ی" و "ک" رو عوض میکنیم Trim رو هم انجام بدیم؟ آیا این کار درست هستش؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۱۰ ۲۱:۵۸

- بله. در همانجا قابل تنظیم است.
- بستگی دارد به پروژه و نوع کاربرد. اگر جهت مقاصد امنیتی یا نمایشی است، این فضاهای خالی نیاز است و معنا دار.

ضمنا اگر از SQL Server استفاده می‌کنید و نوع داده‌ی مورد استفاده nvarchar است و همچنین ansi_padding set به off تنظیم شده، این trim خودکار خواهد بود (البته در حالت پیش فرض، ansi_padding خاموش نیست).

نویسنده: صابر فتح الهی
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۰/۰۱ ۲۲:۱۷

سلام

من از این روش استفاده کردم اما متاسفانه در زمان بروزرسانی و استفاده از متدی مانند AddOrUpdate با خطا مواجه می‌شود بررسی کردم در زمان ثبت داده چون دو فیلد CreatedOn, ModifidOn مقداردهی میشه و مشکلی نیست. اما در زمان بروز رسانی چون فقط ModifidOn مقدار میگیره و فیلد تاریخ ایجاد مقدار پیش فرض میگیره و در زمان بروز رسانی با خطای زیر مواجه میشم.
نظر شما چیه؟

```
The conversion of a datetime2 data type to a datetime data type resulted in an out-of-range value.
The statement has been terminated.
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۰/۰۱ ۲۳:۲۰

متد AddOrUpdate مطابق توصیه تیم EF فقط برای متد Seed طراحی شده‌است و از آن در برنامه استفاده نکنید (چون برخلاف تصور، تمام خواص را به روز رسانی می‌کند و اگر در این بین اطلاعاتی مقدار دهی نشود، با نال جایگزین خواهد شد که علت بروز خطای فوق است). هدف اصلی آن هم صرفا عدم ثبت اطلاعات تکراری در حین فراخوانی متد Seed است. به همین جهت آن‌را در فضای نام System.Data.Entity.Migrations قرار داده‌اند. اطلاعات بیشتر

نویسنده: صابر فتح الهی
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۰/۰۲ ۰:۱۱

بله کاملا درسته
منم در زمان Seed فراخوانی میکنم اما همین خطا در هر بار اجرای برنامه رخ میده (غیر از دفعه اول که دیتابیس میسازه)، در بقیه موارد هر بار مدلم تغییر کنه این خطا رخ میده.
در صورتی که فیلد کلید مقداردهی نشه داده تکراری ثبت میشه در هرباز اجرا اگر هم فیلد کلید مقداردهی بشه (به صورت دستی) خطای فوق الذکر رخ میده

نویسنده: صابر فتح الهی

تاریخ: ۱۳۹۳/۱۰/۰۲ ۲۰:۴۸

مثلا من دستور زیر بنویسم خطا دارم

```
context.MemberSettings.AddOrUpdate(new MemberSetting { Id = 1, AllowableFileTypeUpload =
".jpg;.jpeg;.bmp;.png;.gif;.tif", RowCount = 10, MaxFileSize = 512 });
```

اما در صورتی که فیلد Id حذف کنم خطا رخ نمیده اما در عوض داده تکراری ثبت میشه

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۰/۰۲ ۲۱:۴

از متد Any قبل از ثبت در متد Seed استفاده کنید:

```
if (!context.MemberSettings.Any())
{
 // ... add new MemberSettings
}
```

عنوان: EF Code First #15
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۳۰ ۱۲:۲۰:۰۰
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework

EF Code first و بانک‌های اطلاعاتی متفاوت

در آخرین قسمت از سری EF Code first بد نیست نحوه استفاده از بانک‌های اطلاعاتی دیگری را بجز SQL Server نیز بررسی کنیم. در اینجا کلاس‌های مدل و کدهای مورد استفاده نیز همانند قسمت 14 است و تنها به ذکر تفاوت‌ها و نکات مرتبط اکتفاء خواهد شد.

حالت کلی پشتیبانی از بانک‌های اطلاعاتی مختلف توسط EF Code first

EF Code first با کلیه پروایدرهای تهیه شده برای ADO.NET 3.5 که پشتیبانی از EF را لحاظ کرده باشند، به خوبی کار می‌کند.
پروایدرهای مخصوص ADO.NET 4.0، تنها سه گزینه DeleteDatabase/CreateDatabase/DatabaseExists را نسبت به نگارش قبلی بیشتر دارند و EF Code first ویژگی‌های بیشتری را طلب نمی‌کند.
بنابراین اگر حین استفاده از پروایدر ADO.NET مخصوص بانک اطلاعاتی خاصی با پیغام «CreateDatabase is not supported by the provider» مواجه شدید، به این معنا است که این پروایدر برای دات نت 4 به روز نشده است. اما به این معنا نیست که با EF Code first کار نمی‌کند. فقط باید یک دیتابیس خالی از پیش تهیه شده را به برنامه معرفی کنید تا مباحث Database Migrations به خوبی کار کنند؛ یا اینکه کلا می‌توانید Database Migrations را خاموش کرده (متد Database.SetInitializer را با پارامتر نال فراخوانی کنید) و فیلدها و جداول را دستی ایجاد کنید.

استفاده از EF Code first با SQLite

برای استفاده از SQLite در دات نت ابتدا نیاز به پروایدر ADO.NET آن است: « مکان دریافت درایورهای جدید SQLite مخصوص دات نت »
ضمن اینکه به نکته « استفاده از اسمبلی‌های دات نت 2 در یک پروژه دات نت 4 » نیز باید دقت داشت.
و یکی از بهترین management studio هایی که برای آن تهیه شده: « SQLite Manager »
پس از دریافت پروایدر آن، ارجاعی را به اسمبلی System.Data.SQLite.dll به برنامه اضافه کنید.
سپس فایل کانفیگ برنامه را به نحو زیر تغییر دهید:

```
<?xml version="1.0" encoding="utf-8"?>
<configuration>
  <configSections>
    <section name="entityFramework"
type="System.Data.Entity.Internal.ConfigFile.EntityFrameworkSection, EntityFramework, Version=4.3.1.0,
Culture=neutral, PublicKeyToken=b77a5c561934e089" />
  </configSections>
  <startup useLegacyV2RuntimeActivationPolicy="true">
    <supportedRuntime version="v4.0"/>
  </startup>

  <connectionStrings>
    <clear/>
    <add name="Sample09Context"
         connectionString="Data Source=CodeFirst.db"
         providerName="System.Data.SQLite"/>
  </connectionStrings>
</configuration>
```

همانطور که ملاحظه می‌کنید، تفاوت آن با قبل، تغییر connectionString و providerName است.

اکنون اگر همان برنامه قسمت قبل را اجرا کنیم به خطای زیر برخواهیم خورد:
«The given key was not present in the dictionary»
در این مورد هم توضیح داده شد. سه گزینه DeleteDatabase/CreateDatabase/DatabaseExists در پروایدر جاری SQLite برای دات نت وجود ندارد. به همین جهت نیاز است فایل «CodeFirst.db» ذکر شده در کانکشن استرینگ را ابتدا دستی درست کرد.
برای مثال از افزونه SQLite Manager استفاده کنید. ابتدا یک بانک اطلاعاتی خالی را درست کرده و سپس دستورات زیر را بر روی بانک اطلاعاتی اجرا کنید تا دو جدول خالی را ایجاد کند (در برگه Execute sql افزونه SQLite Manager):

```
CREATE TABLE [Payees](
 [Id] [integer] PRIMARY KEY AUTOINCREMENT NOT NULL,
 [Name] [text] NULL,
 [CreatedOn] [datetime] NOT NULL,
 [CreatedBy] [text] NULL,
 [ModifiedOn] [datetime] NOT NULL,
 [ModifiedBy] [text] NULL
);

CREATE TABLE [Bills](
 [Id] [integer] PRIMARY KEY AUTOINCREMENT NOT NULL,
 [Amount] [float](18, 2) NOT NULL,
 [Description] [text] NULL,
 [CreatedOn] [datetime] NOT NULL,
 [CreatedBy] [text] NULL,
 [ModifiedOn] [datetime] NOT NULL,
 [ModifiedBy] [text] NULL,
 [Payee_Id] [integer] NULL
);
```

سپس سطر زیر را نیز به ابتدای برنامه اضافه کنید:

```
Database.SetInitializer<Sample09Context>(null);
```

به این ترتیب database migrations خاموش می‌شود و اکنون برنامه بدون مشکل کار خواهد کرد.
فقط باید به یک سری نکات مانند نوع داده‌ها در بانک‌های اطلاعاتی مختلف دقت داشت. برای مثال integer در اینجا از نوع Int64 است؛ بنابراین در برنامه نیز باید به همین ترتیب تعریف شود تا نگاشت‌ها به درستی انجام شوند.

در کل تنها مشکل پروایدر فعلی SQLite عدم پشتیبانی از مباحث database migrations است. این مورد را خاموش کرده و تغییرات ساختار بانک اطلاعاتی را به صورت دستی به بانک اطلاعاتی اعمال کنید. بدون مشکل کار خواهد کرد.

البته اگر به دنبال پروایدری تجاری با پشتیبانی از آخرین نگارش EF Code first هستید، گزینه زیر نیز مهیا است:
http://devart.com/dotconnect/sqlite/
برای مثال اگر علاقمند به استفاده از حالت تشکیل بانک اطلاعاتی SQLite در حافظه هستید (با رشته اتصالی ویژه Data Source=:memory:;Version=3;New=True;)، فعلا تنها گزینه مهیا استفاده از پروایدر تجاری فوق است؛ زیرا مبحث Database Migrations را به خوبی پشتیبانی می‌کند.

استفاده از EF Code first با SQL Server CE

قبلا در مورد « استفاده از SQL-CE به کمک NHibernate » مطلبی را در این سایت مطالعه کرده‌اید. سه مورد اول آن با EF Code first یکی است و تفاوتی نمی‌کند (یک سری بحث عمومی مشترک است). البته با یک تفاوت؛ در اینجا EF Code first قادر است یک بانک اطلاعاتی خالی SQL Server CE را به صورت خودکار ایجاد کند و نیازی نیست تا آن‌را دستی ایجاد کرد. مباحث database migrations و به روز رسانی خودکار ساختار بانک اطلاعاتی نیز در اینجا پشتیبانی می‌شود.

برای استفاده از آن ابتدا ارجاعی را به اسمبلی System.Data.SqlServerCe.dll قرار گرفته در مسیر Program Files\Microsoft SQL Server Compact Edition\v4.0\Desktop اضافه کنید.
سپس رشته اتصالی به بانک اطلاعاتی و providerName را به نحو زیر تغییر دهید:

```
<connectionStrings>
    <clear/>
    <add name="Sample09Context"
         connectionString="Data Source=mydb.sdf;Password=1234;Encrypt Database=True"
         providerName="System.Data.SqlServerCE.4.0"/>
</connectionStrings>
```

بدون نیاز به هیچگونه تغییری در کدهای برنامه، همین مقدار تغییر در تنظیمات ابتدایی برنامه برای کار با SQL Server CE کافی است.
ضمنا مشکلی هم با فیلد Identity در آخرین نگارش EF Code first وجود ندارد؛ برخلاف حالت database first آن که پیشتر این اجازه را نمی‌داد و خطای «Server-generated keys and server-generated values are not supported by SQL Server Compact» را ظاهر می‌کرد.

استفاده از EF Code first با MySQL

برای استفاده از EF Code first با MySQL (نگارش 5 به بعد البته) ابتدا نیاز است پروایدر مخصوص ADO.NET آن‌را دریافت کرد: (^)
که از EF نیز پشتیبانی می‌کند. پس از نصب آن، ارجاعی را به اسمبلی MySql.Data.dll قرار گرفته در مسیر Program Files\MySQL\MySQL Connector Net 6.5.4\Assemblies\v4.0 به پروژه اضافه نمائید.
سپس رشته اتصالی و providerName را به نحو زیر تغییر دهید:

```
<connectionStrings>
    <clear/>
    <add name="Sample09Context"
         connectionString="Datasource=localhost; Database=testdb2; Uid=root; Pwd=123;"
         providerName="MySql.Data.MySqlClient"/>
</connectionStrings>

<system.data>
    <DbProviderFactories>
      <remove invariant="MySql.Data.MySqlClient"/>
      <add name="MySQL Data Provider"
           invariant="MySql.Data.MySqlClient"
           description=".Net Framework Data Provider for MySQL"
           type="MySql.Data.MySqlClient.MySqlClientFactory, MySql.Data, Version=6.5.4.0,
Culture=neutral, PublicKeyToken=c5687fc88969c44d" />
    </DbProviderFactories>
</system.data>
```

همانطور که مشاهده می‌کنید در اینجا شماره نگارش دقیق پروایدر مورد استفاده نیز ذکر شده است. برای مثال اگر چندین پروایدر روی سیستم نصب است، با مقدار دهی DbProviderFactories می‌توان از نگارش مخصوصی استفاده کرد.

با این تغییرات پس از اجرای برنامه قسمت قبل، به خطای زیر برخواهیم خورد:
The given key was not present in the dictionary

توضیحات این مورد با قسمت SQLite یکی است؛ به عبارتی نیاز است بانک اطلاعاتی testdb را دستی درست کرد. همچنین

جداول و فیلدها را نیز باید دستی ایجاد کرد و database migrations را نیز باید خاموش کرد (پارامتر Database.SetInitializer را به نال مقدار دهی کنید).
برای این منظور یک دیتابیس خالی را ایجاد کرده و سپس دو جدول زیر را به آن اضافه کنید:

```
CREATE TABLE IF NOT EXISTS `bills` (
  `Id` int(11) NOT NULL AUTO_INCREMENT,
  `Amount` float DEFAULT NULL,
  `Description` varchar(400) CHARACTER SET utf8 COLLATE utf8_persian_ci NOT NULL,
  `CreatedOn` datetime NOT NULL,
  `CreatedBy` varchar(400) CHARACTER SET utf8 COLLATE utf8_persian_ci NOT NULL,
  `ModifiedOn` datetime NOT NULL,
  `ModifiedBy` varchar(400) CHARACTER SET utf8 COLLATE utf8_persian_ci NOT NULL,
  `Payee_Id` int(11) NOT NULL,
  PRIMARY KEY (`Id`)
) ENGINE=MyISAM DEFAULT CHARSET=utf8 COLLATE=utf8_persian_ci AUTO_INCREMENT=1 ;

CREATE TABLE IF NOT EXISTS `payees` (
  `Id` int(11) NOT NULL AUTO_INCREMENT,
  `Name` varchar(400) CHARACTER SET utf8 COLLATE utf8_persian_ci NOT NULL,
  `CreatedOn` datetime NOT NULL,
  `CreatedBy` varchar(400) CHARACTER SET utf8 COLLATE utf8_persian_ci NOT NULL,
  `ModifiedOn` datetime NOT NULL,
  `ModifiedBy` varchar(400) CHARACTER SET utf8 COLLATE utf8_persian_ci NOT NULL,
  PRIMARY KEY (`Id`)
) ENGINE=MyISAM DEFAULT CHARSET=utf8 COLLATE=utf8_persian_ci AUTO_INCREMENT=1 ;
```

پس از این تغییرات، برنامه بدون مشکل اجرا خواهد شد (ایجاد بانک اطلاعاتی خالی به همراه ایجاد ساختار جداول و خاموش کردن database migrations که توسط این پروایدر پشتیبانی نمی‌شود).

به علاوه پروایدر تجاری دیگری هم در سایت devart.com برای MySQL و EF Code first مهیا است که مباحث database migrations را به خوبی مدیریت می‌کند.

مشکل!

اگر به همین نحو برنامه را اجرا کنیم، فیلدهای یونیکد فارسی ثبت شده در MySQL با «??????? ?? ????» مقدار دهی خواهند شد و تنظیم CHARACTER SET utf8 COLLATE utf8_persian_ci نیز کافی نبوده است (این مورد با SQLite یا نگارش‌های مختلف SQL Server بدون مشکل کار می‌کند و نیاز به تنظیم اضافه‌تری ندارد):

```
ALTER TABLE `bills` DEFAULT CHARACTER SET utf8 COLLATE utf8_persian_ci
```

برای رفع این مشکل توصیه شده است که CharSet=UTF8 را به رشته اتصالی به بانک اطلاعاتی اضافه کنیم. اما در این حالت خطای زیر ظاهر می‌شود:

The provider did not return a ProviderManifestToken string

این مورد فقط به اشتباه بودن تعاریف رشته اتصالی بر می‌گردد؛ یا عدم پشتیبانی از تنظیم اضافه‌ای که در رشته اتصالی ذکر شده است.

مقدار صحیح آن دقیقا مساوی CHARSET=utf8 است (با همین نگارش و رعایت کوچکی و بزرگی حروف؛ مهم!):

```
<connectionStrings>
    <clear/>
    <add name="Sample09Context"
         connectionString="Datasource=localhost; Database=testdb; Uid=root; Pwd=123;CHARSET=utf8"
         providerName="MySql.Data.MySqlClient"/>
</connectionStrings>
```

به این ترتیب، مشکل ثبت عبارات یونیکد فارسی برطرف می‌شود (البته جدول هم بهتر است به DEFAULT CHARACTER SET utf8 COLLATE utf8_persian_ci تغییر پیدا کند؛ مطابق دستور Alter ایی که در بالا ذکر شد).

نظرات خوانندگان

نویسنده: MehdiPayervand
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۳۰ ۱۲:۴۱:۵۱

اول اینکه دستتون درد نکنه، واقعا سری هایی که شما برای اشتراک دانشتون توی بلاگ میذاریم بروز و کارآمد هستند، امیدوارم بتونیم به بهترین نحو از این دانسته ها استفاده کنیم.
و دانشمون اونقدری بشه که به اشتراک گذاشت (;

نویسنده: NTC
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۲/۳۰ ۲۰:۳۶:۱۴

مطالب کامل و جامعی رو نوشتید.
از زحمات بی دریغتون کمال تشکر را دارم.
اما همچنان منتظر مطالب دیگر هم هستیم.

نویسنده: فرشید ابراهیمی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۳۰ ۱۸:۳۷

اگر امکان دارد نحوه اتصال به اراکل را نیز توضیح دهید

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۳۰ ۱۸:۴۷

تعداد بانک‌های اطلاعاتی مهیا خیلی زیاد است. اگر این قسمت را مرور کرده باشید، حدود کار دستتان آمده است و این مهم است. چه خطاهایی را ممکن است دریافت کنید. راه حل چیست. پروایدر مخصوص نیاز دارید که احتمالا در سایت مربوطه قابل دسترسی است و از این دست موارد.
برای نمونه پروایدر رسمی Oracle ODP.Net با EF Code first کار می‌کند و یا یک نمونه دیگر در اینجا (^)

نویسنده: رضا
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۰۴ ۱۹:۹

میخواستم بدونم EntityFramework.SqlServerCompact که در Nuget هستش چه تفاوتی با Entity Framework معمولی داره؟
من دیتابیسم Sql Ce هستش. یعنی استفاده از این Package بهتر هستش؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۰۴ ۱۹:۲۰

سورس کد EF رو که دریافت کنید، یک پوشه به نام EntityFramework.SqlServerCompact داخل آن هست. به عبارتی آخرین نگارش EF به همراه پروایدر توکار SQL CE هم هست (و بوده). ضمنا این پروایدر به تنهایی کار نمی‌کند و نیاز خواهید داشت که پروایدر ADO.NET مربوط به SQL CE را هم به پروژه اضافه کنید .

نویسنده: محسن نجف زاده
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۱۸ ۱۳:۵۹

لطفا پروایدر MySQL مخصوص ADO.NET را که در وب سایت رسمی MySQL قابل دریافت نیست،در صورتی که براتون مقدور بود (حجم و ...) در اینجا بارگذاری کنید
با تشکر

نویسنده: وحید نصیری

تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۱۸ ۱۴:۱۶

- لینک اصلی: http://cdn.mysql.com/Downloads/Connector-Net/mysql-connector-net-6.7.4.msi
- لینک کمکی در اینجا
- جزئیات نحوه استفاده از آن توسط یکی از اعضای تیم EF در اینجا: Entity Framework on MySQL

نویسنده: محسن نجف زاده
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۱۸ ۱۴:۲۷

بسیار عالی / با سپاس

نویسنده: سوین
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۰۴ ۲۳:۴۷

با سلام؛ در دیتابیس Sql Server برای اینکه اطلاعات در صورت Valid بودن از Log فایل حذف بشه می‌یابیم و دیتابیس رو به صورت Simple قرار می‌دیم تا اندازه فایل Log افزایش پیدا نکنه و دستورش هم به این صورته

```
ALTER DataBase DBName SET RECOVERY SIMPLE
```

حالا این رو در ORMها و بطبع در EF Code First چطور میشه پیاده سازی کرد.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۰۵ ۰:۱۱

- امکان « استفاده مستقیم از عبارات SQL در EF Code first » وجود دارد؛ برای تمام حالاتی که EF آن‌ها را به صورت توکار پشتیبانی نمی‌کند.
- محل قرار دادن تنظیمات مقدماتی از این دست، در متد Seed مهاجرت هست. یک مثال و مثالی دیگر در مورد کار با Seed.

نویسنده: امیر هاشم زاده
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۲۹ ۱۷:۹

نمونه‌ای از پیاده سازی اتصال به اوراکل 11g در Entity Framework 6 بوسیله پروایدر تجاری شرکت devart :

ابتدا نسخه آزمایشی dotconnect for oracle 8.2 professional را از این آدرس دریافت و آن را نصب می‌کنیم.

نصب آخرین نسخه Entity Framework از طریق پاور شل نیوگت.
افزودن Devart.Data و Devart.Data.Oracle و Devart.Data.Oracle.Entity به Solution.
حذف تگ defaultConnectionFactory در entityFramework.
افزودن تگ زیر در قسمت providers همانند کد زیر:

```
<provider invariantName="Devart.Data.Oracle"
type="Devart.Data.Oracle.Entity.OracleEntityProviderServices, Devart.Data.Oracle.Entity,
Version=8.2.100.6, Culture=neutral, PublicKeyToken=09af7300eec23701" />
```

تکمیلی: اصول کلی دسترسی به اوراکل به شرح بالاست، ولی نکته مهم مقداردهی به خصیصه Version=X.X.X.X با توجه به نسخه اسمبلی Devart.Data.Oracle.Entity می‌باشد.

dotConnect for Oracle

dotConnect for Oracle

عنوان: **ویدئوهای آموزشی Entity Framework با زیرنویس فارسی**
نویسنده: سیروان عفیفی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۳/۲۸ ۱۴:۲۰
آدرس: www.dotnettips.info
برچسب‌ها: Entity framework

یه سری ویدئو آموزشی EF که توسط PulralSight به سفارش مایکروسافت خیلی وقت پیش تهیه شده بود رو با کمک یکی از دوستان داریم زیرنویس می کنیم (البته بیشترش رو دوست خوبم آقا حامد زحمتش رو کشیدن و من فقط تونستم پارت اول رو زیرنویس کنم و در حال زیرنویس پارت سوم هستم) در حال حاضر چهار پارت از این مجموعه زیرنویس شده :

پارت اول : چگونگی ایجاد یک EDM از روی پایگاه داده

پارت دوم : ساخت EDM به روش Model First

پارت چهارم : استفاده از EDM در پروژه های مختلف

پارت پنجم : استفاده از LINQ در Entity Framework

نظرات خوانندگان

نویسنده: امیرحسین جلوداری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۳/۲۹ ۱۷:۱

کارتون خیلی خوبه ... اگه فیلمایه مربوط به Code First رو هم ترجمه کنین خیلی عالی میشه ...

نویسنده: امیر هاشم زاده
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۳/۲۹ ۲۱:۳۹

@امیرحسین جلوداری، یکی از ویژگی‌های یک برنامه نویس خوب داشتن دانش زبان انگلیسی مناسب لااقل در زمینه خواندن، گوش دادن هست.
البته امیدوارم این نکته رو به عنوان نصیحتی دوستانه بپذیرید.

نویسنده: امیرحسین جلوداری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۳/۲۹ ۲۱:۴۸

100% ... من فقط خواستم بگم که بچه‌ها الان که دارن زحمت میکشن ترجمه میکنن ، چیزی رو ترجمه کنن که بیشتر داره دنبال میشه (Code First !)

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۳/۲۹ ۲۲:۳۹

من به شما قول می‌دم دوره code first ایی که در این سایت ارائه شد از نمونه pluralsight کاملتر است (من کل دوره اون رو دیدم).

نویسنده: سیروان عفیفی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۳/۲۹ ۲۲:۴۹

Code First رو که استاد نصیری به صورت قدم به قدم توضیح دادن،این سری از ویدئوها محوریتش بیشتر روی Database oFirst.در ضمن خانم Julie Lerman در این زمینه چندین کتاب تالیف کردن مثلا این کتاب و همچنین یه مجموعه آموزشی ، اگر عمری باقی بود و وقت شد این مجموعه رو هم با کمک دوستان زیرنویس می‌کنیم.

نویسنده: امیرحسین جلوداری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۳/۲۹ ۲۳:۴۲

دوره‌ی شما که عالی بود و خیلی هم جامع ... در این مورد شکی نیست ... ولی من فقط خواستم بگم که واقعا با سرمایه گذاری که رو Code First شد رسما این روش خیلی بشتر استفاده میشه ... و من گفتم سورسایه آموزشی بیشتر در این بخش بهتره تا قسمت Model First که تغییر محسوسی دیگه توش نیست ... وگرنه کاری که بچه‌ها میکنن (کلا ترجمه‌ی فیلمهای آموزشی pluralsight) کار واقعا خوبیه و فوق العاده به درد بخوره ... چه بخوایم چه نخوایم خیلی‌ها که تازه کارن و میخوان پیشرفت زیادی داشته باشن با زبان مشکل دارن در وهله‌ی اول ... این چیزیه که یه روزی هممون تو مودش بودیم!

نویسنده: جواد
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۳/۳۰ ۱:۲۸

با سلام
پیشنهاد می‌کنم به جای زیرنویس فارسی زیر نویس انگلیسی و تهیه کنید
با تشکر

نویسنده: رامین

تاریخ: ۱۳۹۱/۰۳/۳۰ ۲۲:۹

با تشکر از کار خوب شما.
آیا امکانش هست که فایلهای زیرنویس رو هم برای دانلود درون سایت قرار بدهید

نویسنده: mehregan
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۱۱ ۳:۵۷

سلام
پارت سوم نداره؟

نویسنده: حسین
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۱۱ ۹:۲۲

آقا خدا خیرت بده...

نویسنده: علیرضا پایدار
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۱۱ ۱۳:۳

بله واقعا درسته .
منم pluralsight را مشاهده نمودم،اما مطالب این سایت خیلی کاملتر و بهتر ارائه شده.
آقای نصیری خیلی لطف دارن به همه ما.

عنوان: **استثناهایی که باید حین استفاده از EF Code first بررسی شوند**
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۳/۳۱ ۱۹:۰
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework

سه نوع استثنای مهم ممکن است حین ذخیره سازی تغییرات در EF code first رخ دهند که بررسی جزئیات آن‌ها می‌تواند راهنمای خوبی برای کاربر و همچنین برنامه نویس در عیب یابی سیستم باشد. این استثناءها باید به صورت مستقل و جداگانه بررسی شوند ونه اینکه از حالت عمومی catch Exception استفاده شود.
این سه نوع استثناء شامل موارد DbUpdateConcurrencyException، DbEntityValidationException و DbUpdateException هستند که به صورت خلاصه به شکل زیر باید تعریف شوند:

```
try
{
    context.SaveChanges();
}
catch (DbEntityValidationException validationException)
{
   //...
}
catch (DbUpdateConcurrencyException concurrencyException)
{
   //...
}
catch (DbUpdateException updateException)
{
   //...
}
```

توضیحات تکمیلی

در حالت DbEntityValidationException به جزئیات خطاهای حاصل از اعتبار سنجی اطلاعات خواهیم رسید. برای مثال اگر قرار است طول فیلدی 30 حرف باشد و کاربر 40 حرف را وارد کرده است، نام خاصیت و همچنین پیغام خطای درنظر گرفته شده را دقیقا در اینجا می‌توان دریافت کرد و به نحو مقتضی به کاربر نمایش داد:

```
catch (DbEntityValidationException validationException)
{
    foreach (var error in validationException.EntityValidationErrors)
    {
        var entry = error.Entry;
        foreach (var err in error.ValidationErrors)
        {
            Debug.WriteLine(err.PropertyName + " " + err.ErrorMessage);
        }
    }
}
```

نوع استثنای DbUpdateConcurrencyException به مسایل همزمانی و به روز رسانی یک رکورد توسط دو یا چند کاربر در شبکه مرتبط می‌شود که در قسمت سوم سری EF code first با معرفی ویژگی‌های ConcurrencyCheck و Timestamp در مورد آن بحث شد. در اینجا به کلیه موجودیت‌های تداخل دار توسط خاصیت concurrencyException.Entries خواهیم رسید و همچنین به کمک متد GetDatabaseValues می‌توان موارد جدید ثبت شده مرتبط با این موجودیت تداخل دار را از بانک اطلاعاتی نیز دریافت کرد:

```
catch (DbUpdateConcurrencyException concurrencyException)
{
    //بررسی مورد اول
    var dbEntityEntry = concurrencyException.Entries.First();
    var dbPropertyValues = dbEntityEntry.GetDatabaseValues();
```

```
}
```

و یا کلا ممکن است حین به روز رسانی بانک اطلاعاتی مشکلی رخ داده باشد که در اینجا عموما پیغام حاصل را باید در InnerException تولیدی یافت و همچنین در اینجا لیست موجودیت‌های مشکل دار نیز قابل دریافت و بررسی هستند:

```
catch (DbUpdateException updateException)
{
    if (updateException.InnerException != null)
        Debug.WriteLine(updateException.InnerException.Message);

    foreach (var entry in updateException.Entries)
    {
        Debug.WriteLine(entry.Entity);
    }
}
```

بنابراین بررسی catch exception کلی در EF Code first مناسب نبوده و نیاز است بیشتر به جزئیات ذکر شده، وارد و دقیق شد.

یک نکته:

بهتر است یک کلاس پایه عمومی مشتق شده از DbContext را ایجاد و متد SaveChanges آن را تحریف کرد. سپس سه حالت فوق را به آن اعمال نمود. اکنون می‌توان از این کلاس پایه بارها استفاده کرد بدون اینکه نیازی به تکرار کدهای آن در هرجایی که قرار است از متد SaveChanges استفاده شود، باشد. شبیه به این کار را در قسمت 14 سری EF code first مشاهده نموده‌اید.

نظرات خوانندگان

نویسنده: علی قمشلویی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۳/۳۱ ۲۲:۸

با سلام و تشکر مثل همیشه عالی

نویسنده: Mona
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۳/۳۱ ۲۳:۱۶

یک خواهش، بدلیل اینکه سطوح علمی مراجعین متفاوت است، پیشنهاد میکنم در صورت امکان مثل codeproject یک فایل Sample هم برای پست‌ها آپلود شود.
ممنون

نویسنده: محمدرضا
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۰۴ ۲۲:۳۷

آیا می‌توان به جای نمایش یک پیام انگلیسی هنگام وقوع خطای اعتبارسنجی مثلا از

```
[Required(ErrorMessage = "لطفا نام نویسنده را مشخص نمائید")]
```

استفاده کرد؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۰۴ ۲۲:۳۹

بله. اگر از ASP.NET MVC استفاده کنید به صورت خودکار تبدیل به پیغام‌های اعتبار سنجی سمت کاربر هم می‌شود. ولی در کل اثر بررسی سمت سرور هم دارد و همین پیغام‌ها توسط DbEntityValidationException قابل دریافت هستند .

نویسنده: محمدرضا
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۰۴ ۲۲:۵۹

من یک پیام خطا برای یکی از Propertyها تعیین کردم.وقتی می‌خوام به طریق زیر پیام رو دریافت کنم بازم همون خطای انگلیسی رو مشاهده می‌کنم!؟

```
catch (DbEntityValidationException validationException)
                {
                    var errors = validationException.EntityValidationErrors.First();
                    foreach (var propertyError in errors.ValidationErrors)
                    {
                        Console.WriteLine(propertyError.PropertyName + "----" +
propertyError.ErrorMessage);
                    }
                }
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۰۴ ۲۳:۳

شما از متد First اینجا استفاده کردید. به عبارتی فقط اولین مورد گزارش داده شده رو دارید بررسی می‌کنید و از بقیه موارد صرفنظر کردید.

نویسنده: محمدرضا
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۰۴ ۲۳:۵

درسته چونکه میخواستم فقط همین خطا رو که عمدی ایجاد کردم ببینم ولی نشد.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۰۴ ۲۳:۱۴

کد کاملی که من در مطلب فوق نوشتم چنین چیزی رو نشون می‌ده:

نویسنده: محمدرضا
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۰۴ ۲۳:۳۵

```
[MaxLength(2), Required(ErrorMessage = "طول فیلد بیش از حد مجاز است")]
public string ProductName { get; set; }
```

من از MySQL استفاده کردم. میتونه مشکل از این باشه؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۰۴ ۲۳:۴۰

خیر. علت این است که به ازای تک تک ویژگی‌هایی که تعریف می‌کنید باید ErrorMessage مقدار دهی شود. مثلا در اینجا MaxLength تعریف شده دارای پیغام خطا نیست و آن‌را از پیغام خطای Required دریافت نمی‌کند.

نویسنده: محمدرضا
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۰۴ ۲۳:۴۴

بله همینطوره.باید به این شکل می‌نوشتم.

```
[MaxLength(2, ErrorMessage = "طول فیلد بیش از حد مجاز است")]
```

خیلی ممنون آقای نصیری.

نویسنده: محمدرضا
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۰۶ ۱۹:۳۸

بهتر است یک کلاس پایه عمومی مشتق شده از DbContext را ایجاد و متد SaveChanges آن را تحریف کرد. سپس سه حالت فوق را به آن اعمال نمود. اکنون می‌توان از این کلاس پایه بارها استفاده کرد بدون اینکه نیازی به تکرار کدهای آن در هرجایی که قرار است از متد SaveChanges استفاده شود، باشد.
چطور میشه از این استثناها در override متد savechange استفاده کرد؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۰۶ ۲۱:۲۹

به این شکل کلی

```
try
{
   return base.SaveChanges();
}
catch (DbEntityValidationException validationException)
{
   //...
}
//...
```

نویسنده: محمدرضا
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۰۶ ۲۱:۴۴

منظورم اینه که متد savechange فقط مقدار int برمیگردونه.اگر استثنایی رخ داد فقط می‌تونیم یه عدد خاص برگردونیم که نشانه‌ی وقوع استثنا هست.در این صورت چطور می‌تونیم پیام خطاهای اعتبارسنجی رو کنترل کنیم؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۰۶ ۲۱:۵۵

اینکه شما چه کاری با این اطلاعات انجام می‌دید به طراحی سیستم خودتون مرتبط است. یکی یک پیغام popup نمایش می‌ده یکی یک messagebox یکی هم فقط این‌ها رو لاگ می‌کنه برای بررسی بعدی و یک پیغام کلی به کاربر نمایش می‌ده که مشکلی رخ داده.
من این‌ها رو لاگ می‌کنم و پیغام کلی نمایش می‌دم.

نویسنده: حسيني
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۰۹ ۲۲:۲۳

بسم الله الرحمن الرحیم
با سلام
چه جوری میشه بعد از درآوردن اعتبارسنجی‌های مربوط به تک تک پراپرتی‌ها پیام اونها رو در جلوی تکس باکس مربوطه نوشت.
راهی که به ذهن بنده میرسه به شکل زیر است:

```
ICollection<DbValidationError> ValidationProperty =
                                context.Entry(product).Property(p => p.Name).GetValidationErrors();


                            if (ValidationProperty.Count() > 0)
                            {

                                    DbValidationError Error=ValidationProperty.First();
                                    errorProvider1.SetError(txtName, Error.ErrorMessage);
                            }
```

خواستم ببینم راه بهترو سریعتری وجود داره؟
با سپاس فراوان
شب خوش

نویسنده: سارا کیانی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۲۷ ۱۵:۱۳

سلام
چنانچه قصد داشته باشیم در Context خودمان استثنای Connect به سرویس دهنده رو هم در نظر گرفته تا در صورت قطع ارتباط، پیغام خاصی به کاربر نمایش دهیم با کدام Exception در Code First تشخیص داده خواهد شد؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۲۷ ۱۵:۳۰

مانند دوران ADO.NET است:

```
catch (System.Data.SqlClient.SqlException ex)
{
            foreach (SqlError error in ex.Errors)
            {
                switch (error.Number)
                {
                    case 1205:
                        System.Diagnostics.Debug.WriteLine("SQL Error: Deadlock condition.");
                        return true;

                    case -2:
                        System.Diagnostics.Debug.WriteLine("SQL Error: Timeout expired.");
                        return true;

                    case -1:
                        System.Diagnostics.Debug.WriteLine("SQL Error: Timeout expired.");
                        return true;
                }
            }
```

ضمنا یک سری مباحث به نام اتصال بهبودپذیر و مقاوم به EF 6 در این زمینه اضافه شده:
Connection Resiliency Spec
+
نحوه راه اندازی مجدد یک دیتابیس اس کیوال سرور پس از پر شدن هارد دیسک

عنوان: **Implementing second level caching in EF code first**
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۰۵ ۱۱:۱۱
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework

هدف اصلی از انواع و اقسام مباحث caching اطلاعات، فراهم آوردن روش‌هایی جهت میسر ساختن دسترسی سریعتر به داده‌هایی است که به صورت متناوب در برنامه مورد استفاده قرار می‌گیرند، بجای مراجعه مستقیم به بانک اطلاعاتی و خواندن اطلاعات از دیسک سخت.

عموما در ORMها دو سطح کش می‌تواند وجود داشته باشد:

الف) سطح اول کش

که نمونه بارز آن در EF Code first استفاده از متد context.Entity.Find است. در بار اول فراخوانی این متد، مراجعه‌ای به بانک اطلاعاتی صورت گرفته تا بر اساس primary key ذکر شده در آرگومان آن، رکورد متناظری بازگشت داده شود. در بار دوم فراخوانی متد Find، دیگر مراجعه‌ای به بانک اطلاعاتی صورت نخواهد گرفت و اطلاعات از سطح اول کش (یا همان Context جاری) خوانده می‌شود.

بنابراین سطح اول کش در طول عمر یک تراکنش معنا پیدا می‌کند و به صورت خودکار توسط EF مدیریت می‌شود.

ب) سطح دوم کش

سطح دوم کش در ORMها طول عمر بیشتری داشته و سراسری است. هدف از آن کش کردن اطلاعات عمومی و پر مصرفی است که در دید تمام کاربران قرار دارد و همچنین تمام کاربران می‌توانند به آن دسترسی داشته باشند. بنابراین محدود به یک Context نیست.

عموما پیاده سازی سطح دوم کش خارج از ORM مورد استفاده قرار می‌گیرد و توسط اشخاص و شرکت‌های ثالث تهیه می‌شود.

در حال حاضر پیاده سازی توکاری از سطح دوم کش در EF Code first وجود ندارد و قصد داریم در مطلب جاری به یک پیاده سازی نسبتا خوب از آن برسیم.

تلاش‌های صورت گرفته

تا کنون دو پیاده سازی نسبتا خوب از سطح دوم کش در EF صورت گرفته:

Entity Framework Code First Caching
Caching the results of LINQ queries

مورد اول برای ایده گرفتن خوب است. بحث اصلی پیاده سازی سطح دوم کش، یافتن کلیدی است که معادل کوئری LINQ در حال فراخوانی است. سطح دوم کش را به صورت یک Dictionary تصور کنید. هر آیتم آن تشکیل شده است از یک کلید و یک مقدار. از کلید برای یافتن مقدار متناظر استفاده می‌شود.

اکنون مشکل چیست؟ در یک برنامه ممکن است صدها کوئری لینک وجود داشته باشد. چطور باید به ازای هر کوئری LINQ یک کلید منحصربفرد تولید کرد؟

در مطلب « Entity Framework Code First Caching » از متد ToString استفاده شده است. اگر این متد، بر روی یک عبارت LINQ در EF Code first فراخوانی شود، معادل SQL آن نمایش داده می‌شود. بنابراین یک قدم به تولید کلید منحصربفرد متناظر با یک کوئری نزدیک شده‌ایم. اما ... مشکل اینجا است که متد ToString پارامترها را لحاظ نمی‌کند. بنابراین این روش اصلا قابل استفاده نیست. چون کاربر به ازای تمام پارامترهای ارسالی، همواره یک نتیجه را دریافت خواهد کرد.

در مقاله « Caching the results of LINQ queries » این مشکل برطرف شده است. با parse کامل expression tree یک عبارت LINQ کلید منحصربفرد معادل آن یافت می‌شود. سپس بر این اساس می‌توان نتیجه کوئری را به نحو صحیحی کش کرد. در این روش پارامترها هم لحاظ می‌شوند و مشکل مقاله قبلی را ندارد.

اما این مقاله دوم یک مشکل مهم را به همراه دارد: روشی را برای حذف آیتم‌ها از کش ارائه نمی‌دهد. فرض کنید مقالات سایت را در سطح دوم کش قرار داده‌اید. اکنون یک مقاله جدید در سایت ثبت شده است. اصطلاحا برای invalidating کش در این روش،

راهکاری پیشنهاد نشده است.

پیاده سازی بهتری از سطح دوم کش در EF Code fist

می‌توان از همان روش یافتن کلید منحصربفرد معادل با یک کوئری LINQ، که در مقاله دوم فوق، یاد شد، کار را شروع کرد و سپس آن‌را به مرحله‌ای رساند که مباحث حذف کش نیز به صورت خودکار مدیریت شود. پیاده سازی آن را برای برنامه‌های وب در ذیل ملاحظه می‌کنید:

```
using System;
using System.Collections.Generic;
using System.Data;
using System.Data.Entity;
using System.Data.Objects;
using System.Diagnostics;
using System.Linq;
using System.Web;
using System.Web.Caching;

namespace EfSecondLevelCaching.Core
{
    public static class EfHttpRuntimeCacheProvider
    {
        #region Methods (6)

        // Public Methods (2)

        public static IList<TEntity> ToCacheableList<TEntity>(
                            this IQueryable<TEntity> query,
                            int durationMinutes = 15,
                            CacheItemPriority priority = CacheItemPriority.Normal)
        {
            return query.Cacheable(x => x.ToList(), durationMinutes, priority);
        }

        /// <summary>
        /// Returns the result of the query; if possible from the cache, otherwise
        /// the query is materialized and the result cached before being returned.
        /// The cache entry has a one minute sliding expiration with normal priority.
        /// </summary>
        public static TResult Cacheable<TEntity, TResult>(
                            this IQueryable<TEntity> query,
                            Func<IQueryable<TEntity>, TResult> materializer,
                            int durationMinutes = 15,
                            CacheItemPriority priority = CacheItemPriority.Normal)
        {
            // Gets a cache key for a query.
            var queryCacheKey = query.GetCacheKey();

            // The name of the cache key used to clear the cache. All cached items depend on this key.
            var rootCacheKey = typeof(TEntity).FullName;

            // Try to get the query result from the cache.
            printAllCachedKeys();
            var result = HttpRuntime.Cache.Get(queryCacheKey);
            if (result != null)
            {
                debugWriteLine("Fetching object '{0}__{1}' from the cache.", rootCacheKey,
queryCacheKey);
                return (TResult)result;
            }

            // Materialize the query.
            result = materializer(query);

            // Adding new data.
            debugWriteLine("Adding new data: queryKey={0}, dependencyKey={1}", queryCacheKey,
rootCacheKey);
            storeRootCacheKey(rootCacheKey);
            HttpRuntime.Cache.Insert(
                    key: queryCacheKey,
                    value: result,
                    dependencies: new CacheDependency(null, new[] { rootCacheKey }),
                    absoluteExpiration: DateTime.Now.AddMinutes(durationMinutes),
                    slidingExpiration: Cache.NoSlidingExpiration,
```

```
                    priority: priority,
                    onRemoveCallback: null);

            return (TResult)result;
        }

        /// <summary>
        /// Call this method in `public override int SaveChanges()` of your DbContext class
        /// to Invalidate Second Level Cache automatically.
        /// </summary>
        public static void InvalidateSecondLevelCache(this DbContext ctx)
        {
            var changedEntityNames = ctx.ChangeTracker
                                        .Entries()
                                        .Where(x => x.State == EntityState.Added ||
                                                    x.State == EntityState.Modified ||
                                                    x.State == EntityState.Deleted)
                                        .Select(x =>
ObjectContext.GetObjectType(x.Entity.GetType()).FullName)
                                        .Distinct()
                                        .ToList();

            if (!changedEntityNames.Any()) return;

            printAllCachedKeys();
            foreach (var item in changedEntityNames)
            {
                item.removeEntityCache();
            }
            printAllCachedKeys();
        }
        // Private Methods (4)

        private static void debugWriteLine(string format, params object[] args)
        {
            if (!Debugger.IsAttached) return;
            Debug.WriteLine(format, args);
        }

        private static void printAllCachedKeys()
        {
            if (!Debugger.IsAttached) return;
            debugWriteLine("Available cached keys list:");
            int count = 0;
            var enumerator = HttpRuntime.Cache.GetEnumerator();
            while (enumerator.MoveNext())
            {
                if (enumerator.Key.ToString().StartsWith("__")) continue; // such as
__System.Web.WebPages.Deployment
                debugWriteLine("queryKey: {0}", enumerator.Key.ToString());
                count++;
            }
            debugWriteLine("count: {0}", count);
        }

        private static void removeEntityCache(this string rootCacheKey)
        {
            if (string.IsNullOrWhiteSpace(rootCacheKey)) return;
            debugWriteLine("Removing items with dependencyKey={0}", rootCacheKey);
            // Removes all cached items depend on this key.
            HttpRuntime.Cache.Remove(rootCacheKey);
        }

        private static void storeRootCacheKey(string rootCacheKey)
        {
            // The cacheKeys of a cacheDependency that are not already in cache ARE NOT inserted into
the cache
            // on the Insert of the item in which the dependency is used.
            if (HttpRuntime.Cache.Get(rootCacheKey) != null)
                return;

            HttpRuntime.Cache.Add(
                rootCacheKey,
                rootCacheKey,
                null,
                Cache.NoAbsoluteExpiration,
                Cache.NoSlidingExpiration,
                CacheItemPriority.Default,
                null);
        }
```

```
        #endregion Methods
    }
}
```

توضیحات کدهای فوق

در اینجا یک متدالحاقی به نام Cacheable توسعه داده شده است که می‌تواند در انتهای کوئری‌های LINQ شما قرار گیرد. مثلا:

```
var data = context.Products.AsQueryable().Cacheable(x => x.FirstOrDefault());
```

کاری که در این متد انجام می‌شود به این شرح است:
الف) ابتدا کلید منحصربفرد معادل کوئری LINQ فراخوانی شده محاسبه می‌شود.
ب) بر اساس نام کامل نوع Entity در حال استفاده، کلید دیگری به نام rootCacheKey تولید می‌گردد.
شاید بپرسید اهمیت این کلید چیست؟
فرض کنید در حال حاضر 1000 آیتم در کش وجود دارند. چه روشی را برای حذف آیتم‌های مرتبط با کش Entity1 پیشنهاد می‌دهید؟ احتمالا خواهید گفت تمام کش را بررسی کرده و آیتم‌ها را یکی یکی حذف می‌کنیم.
این روش بسیار کند است (و جواب هم نمی‌دهد؛ چون کلیدی که در اینجا تولید شده، هش MD5 معادل کوئری است و نمی‌توان آن‌را به موجودیتی خاص ربط داد) و ... نکته جالبی در متد HttpRuntime.Cache.Insert برای مدیریت آن پیش بینی شده است: استفاده از CacheDependency.
توسط CacheDependency می‌توان گروهی از آیتم‌های هم‌خانواده را تشکیل داد. سپس برای حذف کل این گروه کافی است کلید اصلی CacheDependency را حذف کرد. به این ترتیب به صورت خودکار کل کش مرتبط خالی می‌شود.
ج) مراحل بعدی آن هم یک سری اعمال متداول هستند. ابتدا توسط HttpRuntime.Cache.Get بررسی می‌شود که آیا بر اساس کلید متناظر با کوئری جاری، اطلاعاتی در کش وجود دارد یا خیر. اگر بله، نتیجه از کش خوانده می‌شود. اگر خیر، کوئری اصطلاحا materialized می‌شود تا بر روی بانک اطلاعاتی اجرا شده و نتیجه بازگشت داده شود. سپس این نتیجه را در کش قرار می‌دهیم.

مورد بعدی که باید به آن دقت داشت، خالی کردن کش، پس از به روز رسانی اطلاعات توسط کاربران است. این کار در متد InvalidateSecondLevelCache صورت می‌گیرد. به کمک ChangeTracker می‌توان نام نوع‌های موجودیت‌های تغییر کرده را یافت. چون کلید اصلی CacheDependency را بر مبنای همین نام نوع‌های موجودیت‌ها تعیین کرده‌ایم، به سادگی می‌توان کش مرتبط با موجودیت یافت شده را خالی کرد.
استفاده از متد InvalidateSecondLevelCache یاد شده به نحو زیر است:

```
using System.Data.Entity;
using EfSecondLevelCaching.Core;
using EfSecondLevelCaching.Test.Models;

namespace EfSecondLevelCaching.Test.DataLayer
{
    public class ProductContext : DbContext
    {
        public DbSet<Product> Products { get; set; }

        public override int SaveChanges()
        {
            this.InvalidateSecondLevelCache();
            return base.SaveChanges();
        }
    }
}
```

در اینجا با تحریف متد SaveChanges، می‌توان درست در زمان اعمال تغییرات به بانک اطلاعاتی، قسمتی از کش را غیرمعتبر کرد.

نحوه استفاده از سطح دوم کش توسعه داده شده

مثالی از کاربرد متدهای الحاقی توسعه داده شده را در ذیل مشاهده می‌کنید:

```
using System.Data.Entity;
using System.Linq;
using EfSecondLevelCaching.Core;
using EfSecondLevelCaching.Test.DataLayer;
using EfSecondLevelCaching.Test.Models;
using System;

namespace EfSecondLevelCaching
{
    public static class TestUsages
    {
        public static void RunQueries()
        {
            using (ProductContext context = new ProductContext())
            {
                var isActive = true;
                var name = "Product1";

                // reading from db
                var list1 = context.Products
                                    .OrderBy(one => one.ProductNumber)
                                    .Where(x => x.IsActive == isActive && x.ProductName == name)
                                    .ToCacheableList();

                // reading from cache
                var list2 = context.Products
                                    .OrderBy(one => one.ProductNumber)
                                    .Where(x => x.IsActive == isActive && x.ProductName == name)
                                    .ToCacheableList();

                // reading from cache
                var list3 = context.Products
                                    .OrderBy(one => one.ProductNumber)
                                    .Where(x => x.IsActive == isActive && x.ProductName == name)
                                    .ToCacheableList();

                // reading from db
                var list4 = context.Products
                                    .OrderBy(one => one.ProductNumber)
                                    .Where(x => x.IsActive == isActive && x.ProductName == "Product2")
                                    .ToCacheableList();
            }

            // removes products cache
            using (ProductContext context = new ProductContext())
            {
                var p = new Product()
                {
                    IsActive = false,
                    ProductName = "P4",
                    ProductNumber = "004"
                };
                context.Products.Add(p);
                context.SaveChanges();
            }

            using (ProductContext context = new ProductContext())
            {
                var data = context.Products.AsQueryable().Cacheable(x => x.FirstOrDefault());
                var data2 = context.Products.AsQueryable().Cacheable(x => x.FirstOrDefault());
                context.SaveChanges();
            }
        }
    }
}
```

در این حالت اگر برنامه را اجرا کنیم به یک چنین خروجی در پنجره Debug ویژوال استودیو خواهیم رسید:

```
Adding new data: queryKey=72AF5DA1BA9B91E24DCCF83E88AD1C5F,
dependencyKey=EfSecondLevelCaching.Test.Models.Product
```

```
Available cached keys list:
queryKey: EfSecondLevelCaching.Test.Models.Product
queryKey: 72AF5DA1BA9B91E24DCCF83E88AD1C5F
count: 2

Fetching object 'EfSecondLevelCaching.Test.Models.Product__72AF5DA1BA9B91E24DCCF83E88AD1C5F' from the
cache.

Available cached keys list:
queryKey: EfSecondLevelCaching.Test.Models.Product
queryKey: 72AF5DA1BA9B91E24DCCF83E88AD1C5F
count: 2

Fetching object 'EfSecondLevelCaching.Test.Models.Product__72AF5DA1BA9B91E24DCCF83E88AD1C5F' from the
cache.

Available cached keys list:
queryKey: EfSecondLevelCaching.Test.Models.Product
queryKey: 72AF5DA1BA9B91E24DCCF83E88AD1C5F
count: 2

Adding new data: queryKey=11A2C33F9AD7821A0A31003BFF1DF886,
dependencyKey=EfSecondLevelCaching.Test.Models.Product

Available cached keys list:
queryKey: 72AF5DA1BA9B91E24DCCF83E88AD1C5F
queryKey: 11A2C33F9AD7821A0A31003BFF1DF886
queryKey: EfSecondLevelCaching.Test.Models.Product
count: 3

Removing items with dependencyKey=EfSecondLevelCaching.Test.Models.Product
Available cached keys list:
count: 0
Available cached keys list:
count: 0

Adding new data: queryKey=02E6FE403B461E45C5508684156C1D10,
dependencyKey=EfSecondLevelCaching.Test.Models.Product

Available cached keys list:
queryKey: 02E6FE403B461E45C5508684156C1D10
queryKey: EfSecondLevelCaching.Test.Models.Product
count: 2


Fetching object 'EfSecondLevelCaching.Test.Models.Product__02E6FE403B461E45C5508684156C1D10' from the
cache.
```

توضیحات:

در زمان تولید list1 چون اطلاعاتی در کش سطح دوم وجود ندارد، پیغام Adding new data قابل مشاهده است. اطلاعات از بانک اطلاعاتی دریافت شده و سپس در کش قرار داده می‌شود.

حین فراخوانی list2 که دقیقا همان کوئری list1 را یکبار دیگر فراخوانی می‌کند، به عبارت Fetching object خواهیم رسید که بر دریافت اطلاعات از کش سطح دوم بجای مراجعه به بانک اطلاعاتی دلالت دارد.

در list4 چون پارامترهای کوئری تغییر کرده‌اند، بنابراین دیگر کلید منحصربفرد معادل آن با list1 و lis2 یکی نیست و اینبار پیغام Adding new data مشاهده می‌شود؛ چون برای دریافت اطلاعات آن نیاز است که به بانک اطلاعاتی مراجعه شود.

در ادامه یک context دیگر باز شده و در آن رکوردی به بانک اطلاعاتی اضافه می‌شود. به همین دلیل اینبار پیام Removing items with dependencyKey قابل مشاهده است. به عبارتی متد InvalidateSecondLevelCache وارد عمل شده است و بر اساس تغییری که صورت گرفته، کش را غیرمعتبر کرده است.

سپس در context بعدی تعریف شده، دوبار متد FirstOrDefault فراخوانی شده است. اولین مورد Adding new data است و دومین فراخوانی به Fetching object ختم شده است (دریافت اطلاعات از کش).

کدهای کامل این پروژه را از اینجا می‌توانید دریافت کنید:

EfSecondLevelCaching.zip

نظرات خوانندگان

نویسنده: مجتبی کاویانی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۰۵ ۱۲:۴۴

ممنون، من با executesqlcommand چندین رکور را حذف می‌کنم اما هنور در dbset کش شده است چگونه بدون ایجاد نمونه جدید از context آن را رفرش کنم؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۰۵ ۱۲:۴۹

InvalidateSecondLevelCache فقط بر اساس اطلاعات موجود در کش سطح اول یا همان Context جاری کار می‌کند. بنابراین اگر از عبارات sql مستقیما استفاده کنید، در Context جاری لحاظ نخواهد شد مگر اینکه از متد context.Entry(entity1).Reload استفاده کنید.
در قسمت 14 سری EF code first این سایت به این مطلب پرداخته شده.

نویسنده: مجتبی کاویانی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۰۵ ۱۳:۰

اگر برای اینکه تنها از یک context در برنامه استفاده کنیم در Global.cs یک static DbContext بسازم و در application_start , application_end آن را ایجاد و حذف کنیم روش خوبی است؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۰۵ ۱۳:۱۲

خیر. context باید به ازای هر request ایجاد و تخریب شود. در این مورد در قسمت 12 سری Ef Code first سایت جاری توضیح دادم (پیاده سازی الگوی Context Per Request در برنامه‌های مبتنی بر EF Code first).

نویسنده: میثم
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۲۹ ۹:۵۰

سلام و خسته نباشید
به این نتیجه رسیدم که اگر متد ToCacheableList() را در انتها اضافه نکنیم چیزی شبیه به این

```
var list2 = context.Products
        .OrderBy(one => one.ProductNumber)
        .Where(x => x.IsActive == isActive && x.ProductName == name);
```

روی کش هیچ تاثیری نداره یعنی نه چیزی رو کش می‌کنه و نه چیزی رو از کش می‌خونه و نه کش رو پاک می‌کنه ولی list3 دوباره اطلاعات رو از کش می‌خونه آیا این موضوع صحیح است ؟
با تشکر

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۲۹ ۹:۵۴

بهترین راه جهت تصدیق یا رد کل مطالب عنوان شده استفاده از SQL Server Profiler و مشاهده SQL خروجی است و همچنین شمارش تعداد بار رفت و برگشت به بانک اطلاعاتی (بر اساس حداقل موارد لاگ شده در پروفایلر).
+
کوئری شما فقط یک expression است. هنوز اجرا نشده. اجرای یک عبارت با فراخوانی متدهایی مانند ،ToList FirstOrDefault و امثال آن رخ می‌دهد. به این مورد deferred execution گفته می‌شود (قسمت دهم سری ef code first

سایت جاری).

نویسنده: جلال
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۱۹ ۱۰:۴۹

با تشکر،
فقط مسئله ای که هست، اینه که از Cache مربوط به ASP.NET استفاده می‌کنه و برای یه نرم افزار Desktop مناسب نیست. آیا پیاده سازی ای با MemoryCache نداره؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۱۹ ۱۰:۵۷

- همین پیاده سازی فوق رو با یک برنامه کنسول ویندوزی هم تست کردم، کار می‌کنه. می‌خواهید یک امتحانی بکنید. به نظر در پشت صحنه به صورت خودکار به memory cache سوئیچ میشه. فقط باید ارجاعی را به اسمبلی System.Web اضافه کنید.
- ضمن اینکه در برنامه‌های دسکتاپ این مساله اهمیت آنچنانی نداره؛ چون سطح دوم کش بیشتر جهت ارائه محتوایی یکسان و با دسترسی عمومی، به کاربران همزمان سایت کاربرد داره. عمده اطلاعات برنامه‌های دسکتاپ با سطح دسترسی خصوصی و مخصوص به یک کاربر است؛ در یک چنین مواردی نباید از سطح دوم کش استفاده کرد وگرنه به مشکلات امنیتی و فاش سازی اطلاعاتی که نباید عمومی شوند، منتهی خواهد شد (البته اگر مثلا از یک وب سرویس استفاده شده باشه؛ اگر همه چیز لوکال است، این مساله صادق نخواهد بود؛ اما باز هم نیازی به سطح دوم کش نیست. چون مهم‌ترین هدف آن کاهش بار بانک اطلاعاتی، در مراجعات مکرر کاربران است؛ که در حالت لوکال آنچنان معنی ندارد).

نویسنده: جلال
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۱۹ ۱۱:۱۵

ممنون بابت پاسخ سریع،
ولی برنامه من، حتی در Paging هم سرعت مورد انتظار من رو نداره. توی برنامه WPF من، هر بار ورق زدن، 15 رکورد ناقابل بارگذاری میشه و طی برسی که انجام دادم بیشتر این مدت (از نیم ثانیه، 350 میلی ثانیه به کوئری اختصاص داره و بقیش شامل کارهایی مثل اعمال DataTemplate و Render و ...) و می‌خوام این زمان رو تا حد ممکن کمتر کنم. با خودم گفتم این لیست به ندرت ویرایش میشه. فقط Insert به طور روزانه انجام میشه و عمل حذف بسیار نادر رخ میده. اطلاعات صفحه اونقدر از نظر امنیتی اهمیت ندارند.
بانک اطلاعاتی مورد استفاده من، SQL Compact 4.0 است و از Entity Framework 4.3.1 و روش Code First استفاده می‌کنم.

نویسنده: جلال
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۱۹ ۱۲:۵

سلام مجدد.
من توی زمان Stop کردن Stopwatch اشتباه داشتم، زمان query گرفتن زیاد نیست و کاملا قابل صرف نظره و بنابراین نیازی به caching ندارم، بیشترین زمان رو render به خودش اختصاص داده متاسفانه و کار زیادی نمیشه کرد.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۱۹ ۱۲:۲۸

احتمال داره در حین نمایش گرید، lazy loading فعال است و به این ترتیب بدون اینکه متوجه باشید چند صد کوئری مجدد به بانک اطلاعاتی ارسال می‌شود. در این حالت کار نمایش بسیار کند خواهد بود. این مساله رو فقط با یک پروفایلر می‌شود تشخیص داد؛ که روش آن در مقاله ذکر شده قسمت 10 بررسی شده. همچنین مطلب کاهش مصرف حافظه را هم مدنظر داشته باشید.

نویسنده: hosseinzadeh
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۱۹ ۱۳:۵۳

ظاهرا متد GetCacheKey به ازای کوئری‌های مختلف نتیجه یکسانی رو بر میگردونه و نهایتا همیشه دیتای کش شده نمایش داده

میشه. مثلا دو کوئری زیر :

```
ctx.Entity.SingleOrDefault(a=>a.ID==1);
ctx.Entity.SingleOrDefault(a=>a.ID==2);
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۱۹ ۱۴:۰

خیر. حداقل این مورد (بررسی ProductName با دو مقدار مختلف) در مثال‌های list1 تا list4 مطلب فوق بررسی شده (در متد RunQueries). لینک پروژه کامل هم در آخر مطلب قابل دریافت است.
+ مثال شما قابل بررسی و دیباگ نیست. لازم هست پروژه کامل باشد به همراه تعاریف تا بشود دید مشکل کار شما کجا است.

نویسنده: محسن
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۱۳ ۹:۲۶

با سلام
اگر تعداد تراکنش‌های زیادی را مدیریت کند بعد از مدتی خطای Out of Memory را می‌دهد. راه حلی برای اون موقع در نظر گرفته شده است؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۱۳ ۹:۳۲

خیر. از این جهت که کتابخانه فوق در اصل برای کار با کش IIS طراحی شده و زمانیکه absoluteExpiration آن‌را تنظیم می‌کنید، خود IIS به صورت خودکار موارد قدیمی را حذف می‌کند (آیتم‌های موجود در کش مدت دار خواهند شد). به علاوه IIS هر زمان که احساس کند از لحاظ مصرف حافظه زیر فشار است راسا شروع به حذف کردن آیتم‌های موجود در کش می‌کند.
جهت اطلاع اکثر قسمت‌های سایت جاری از کتابخانه فوق استفاده می‌کنند و تابحال مشکلی با مصرف حافظه مشاهده نشده.

نویسنده: محسن
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۱۵ ۹:۵۹

به شخصه با این مشکل روبرو شدم.حذف توسط iis راه حل مناسبی نیست.در یک سیستمی که تراکنش‌های زیادی در زمان کمی دریافت میکنه راه حل مناسب مدیریت این منبع توسط خود برنامه نویسه.ممکنه کاربری همزمان در حال کار بر روی این cash باشه و به علت مصرف زیاد حافظه iis اون رو حذف کنه.راه حلی که ایجاد شد :
1- مدیریت تعداد رکوردهای مورد استفاده(مثلا برای کار ما بر روی 5000 رکورد بود)
2- حذف رکوردهای قدیمی بر اساس زمان استفاده.
این 2 مورد در زمان ذخیره تغییرات اعمال می‌شدند.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۱۵ ۱۰:۲۵

حق با شما است. من ندیدم کسی رو به ازای هر کاربر یا هر عملیات ریزی در سایت، 5000 رکورد را در کش ذخیره کند.

نویسنده: کیارش سلیمان زاده
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۲۳ ۱۲:۳۲

سلام آقای نصیری،

از سطح دوم کش باید تو لایه سرویس استفاده بشه؟
اگه تو لایه سرویس باید استفاده کرد،لایه سرویس وابسته به HttpRuntime که برای درج تو کش استفاده شده(coupling)،نمیشه؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۲۳ ۱۲:۵۰

- «مثال» این قسمت یک برنامه ویندوزی کنسول است. در جائیکه وب سرور در دسترس نباشه به صورت خودکار به Memory Cache سوئیچ می‌کنه. (البته فرض بر این است که یکبار اجراش کردید یا حداقل خروجی درج شده رو بررسی کردید)
- زمانیکه از لایه سرویس استفاده می‌کنید، استفاده کننده نهایی فقط با یک سری اینترفیس کار می‌کنه نه الزاما پیاده سازی خاص شما. به عبارتی می‌شود mocking رو به سادگی اعمال کرد روی این لایه.
- هدف از این سایت ارائه ایده هست، نه راه حل‌های جهان شمول بی عیب و نقص قابل استفاده در تمام مسایل و مشکلات بشری. همینقدر که ایده‌ای مطرح شده، نکته‌ی جدیدی عنوان شده و کمی تونسته ذهن شما رو درگیر کنه، رسالت خودش رو انجام داده.
- اکثر کارهای این سایت سورس باز هستند. یعنی اگر به این نتیجه رسیدید که می‌تونید کیفیتش رو بهبود ببخشید، لطفا حتما اینکار رو انجام بدید و یک وصله ارائه کنید. البته بعد از اینکار هم حتما ذکر کنید که از چه cache provider جدیدی قرار هست خصوصا در برنامه‌های وب قابل اجرا در IIS که کاربرد اصلی این بحث است، استفاده بشه.

نویسنده: کیارش سلیمان زاده
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۲۳ ۱۳:۱۱

ممنون،نظر شما اینه که دو متد ToCacheableList و Cacheable رو تو یه اینترفیس تعریف کنیم و در لایه سرویس با این اینترفیس‌ها کار کنیم؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۲۳ ۱۳:۲۳

تکرار مجدد:
- هر کلاس لایه سرویس با پیاده سازی یک اینترفیس باید تهیه شود.این مورد به نظر در قسمت 12 سری EF بحث شده با مثال و فایل و همه چیز در برنامه‌های کنسول و MVC و وب فرم‌ها.
- کلاس کمکی فوق نیازی به وب سرور برای اجرا ندارد و باعث fail آزمون‌های واحد شما نمی‌شود چون در صورت نبودن وب سرور از حافظه سیستم استفاده می‌کند نه کش IIS.
- اگر به این نتیجه رسیدید که کش پروایدر بهتری وجود دارد و نیاز به تعویض نمونه مطرح شده در اینجا هست (که من در «مثال» ارائه شده نیازی به آن نداشتم)، لطفا آن‌را معرفی کنید و همچنین پیاده سازی اصلاح شده را به صورت یک وصله ارائه کنید جهت تکمیل بحث.

نویسنده: مهدی حسن‌پور
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۱۳ ۱۰:۲۱

من هنگام cache کردن برخی از queryها با این خطا روبرو شدم:

System.InvalidOperationException When called from 'VisitMemberInit', rewriting a node of type 'System.Linq.Expressions.NewExpression' must return a non-null value of the same type. Alternatively, override 'VisitMemberInit' and change it to not visit children of this type.

برای حل اون این کد رو به کلاس داخلی SubtreeEvaluator در کلاس Evaluator در فایل QueryResultCache.cs اضافه کردم:

```
protected override Expression VisitMemberInit(MemberInitExpression node)
 {
       if (node.NewExpression.NodeType == ExpressionType.New)
            return node;
        return base.VisitMemberInit(node);
 }
```

نویسنده: محمد شهریاری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۰۱ ۱۸:۹

سلام
1- در متد RunQueries از سه Context جدا استفاده کردید من همین مثال رو در یک context استفاده کردم خروجی نهایی یکی بود دلیل خاصی داشت که شما هر بخش را در یک context بلاک جداگانه فراخوانی کردید
2- در سومین context با اینکه عملیات خواندن صورت میگیره متد savechaneges رو فراخونی کردید اگه امکان داره بشتر توضیح بدید ممنون میشم .

ضمنا قسمت حذف یک key از cache خیلی جالب بود .

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۰۱ ۱۸:۲۳

بیشتر هدف تست کردن با چند تراکنش مختلف بوده. هر Context جدید یا هر SaveChanges یعنی خاتمه تراکنش قبلی و شروع تراکنش بعدی.

نویسنده: رضا گرمارودی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۰۲ ۱۶:۲۰

ببخشید؛ من بخش آخر را متوجه نشدم. هنگامی که تغییری در یک جدول ایجاد می‌کنیم با دستور this.InvalidateSecondLevelCache(); کل کش را غیره معتبر می‌کند یا فقط جدولی که تغییرات داشته است ؟

نویسنده: رضا گرمارودی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۰۲ ۱۷:۵۷

سعی کردم کدهام و با SecondLevelCash به صورت Reactor اصلاح کنم اما یکی از موارد پر کاربرد گرفتند Count از Iqueryble است .

موقع Count گرفتن Linq به دستورات Sql مواردی اضافه می‌کند و نمی‌توان Count را کش کرد.

برای این دست موارد باید دستی Query کانت جنریت بشه و یا راه حل دیگه ای دارد؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۰۲ ۱۸:۲۵

```
context.Products.Cacheable(x => x.First())
context.Products.Cacheable(x => x.Count())
...
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۰۲ ۱۸:۲۹

سورس کامل آن در مطلب فوق در دسترس است . فقط جداولی را که (نه یک جدول؛ چون در یک Context می‌شود با چند جدول کار کرد) تغییرات داشتند بررسی می‌کند.

نویسنده: رضا گرمارودی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۱۸ ۱۴:۵۶

سلام؛ نظرتون در رابطه با ترکیب سطح دوم کش و از کارانداختن سطح اول کش در زمان گزارش گیری چیه؟

به نظرتون کد زیر مناسب‌تر هست و یا چون دستور اسکیوالی اجرا نمیشه لزومی به اجرای آن ندارد؟

```
context.Products.AsNoTracking().ToCacheableList()
```

نویسنده: محبوبه محمدی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۲۴ ۱۵:۴۹

سلام.
من به ازای هر viewmodel یک context ایجاد میکنم.خصوصیات یک entity را در یک context تغییر می‌دهم.اما تغییرات را در context بعدی ندارم. -آیا همچین چیزی طبیعیه؟
-بنابراین مجبورم از context.Entry(entity1).Reload استفاده کنم. اما مشکل اینجاست که این دستور relationها را فراخوانی مجدد نمی‌کند.مشکل من اینه که اگر نتونیم ازاین navigation propertyها استفاده کنیم و بخواهیم از dbsetهای خودشون مستقیم دیتا رو لود کنیم که استفاده این خصوصیات چیه؟! -و البته سوال دیگر من اینه که این اطلاعات چه موقع cash می‌شوند؟چون اینطور به نظر میرسه که در اولین فراخوانی از دیتابیس کش شده اند (بدون توجه به شی context) و حالا در همه contextهای بعدی از همانجا لود میشوند.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۲۴ ۱۷:۴۴

خیر. طبیعی نیست. اگر هم کش می‌شود یا این احساس را دارید، یعنی Context هنوز Dispose نشده. یک نمونه توضیحات بیشتر در اینجا:
« نکته‌ای در مورد مدیریت طول عمر اشیاء در حالت HybridHttpOrThreadLocalScoped در برنامه‌های دسکتاپ »

+ بحث سطح دوم کش (بحث جاری) کاری به Context ندارد. مستقل عمل می‌کند. در اینجا فقط از Context سؤال می‌پرسد چه کوئری قرار هست صادر شود. بعد نتیجه‌اش را از کش سیستم (و نه Context جاری) دریافت می‌کند.

نویسنده: محبوبه محمدی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۲۶ ۱۳:۵۶

در مورد پاسختون من Context رو Dispose می کردم و مشکلم ربطی به اون نداشت.بعد از گشتن‌های زیاد متوجه شدم که مشکل اینجاست که Context دوم که داده‌ی به روز شده رو لود نمیکنه قبل از context ی که داده‌ها رو تغییر داده ایجاد شده(مثلا دو فرم رو تصور کنید که همزمان بازند و دومین فرمی که باز شده تغییرات رو انجام داده،وقتی دوباره به فرم اول بر میگردیم تغییرات وجود ندارند).من مشکل رو متوجه شدم اما دلیلشو نفهمیدم .اینطور به نظر میرسه که دفعه اولی که یک کوئری اجرا می‌شه اون رو cash میکنه و دفعه‌های بعدی دیگه سمت دیتابیس نمیره.

نویسنده: حسین
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۲۱ ۱۸:۷

با سلام وتشکر
شما با روابط many to many مشکلی ندارید با این روش کش کردن؟

نویسنده: علی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۸/۰۵ ۱۲:۱۶

سلام.
آیا از این روش می‌توان در Database first استفاده کرد؟

نویسنده: وحید نصیری

تاریخ: ۱۳۹۳/۰۸/۰۵ ۱۲:۲۱

- نیازی به اندکی تغییر دارد. DbContext آن باید بشود ObjectContext و امثال آن.
- ضمنا پروژه‌ی « Second Level Cache for Entity Framework 6.1 » را هم مدنظر داشته باشید.

نویسنده: صابر فتح الهی
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۰/۰۷ ۹:۳۶

من با استفاده از دستور زیر یک مقاله توی لایه سرویس بازیابی میکنم
اما هر بار بعد از اینکه یک مقاله در کش ذخیره شد به ازای مقالات دیگر همان مقاله ابتدایی که در کش ذخیره شده بازیابی میشود. این نمونه دستور من برای بازیابی هست.

```
public Article GetById(int id)
        {
            return articles.Where(e => e.Id == id).Include(x => x.Category).Include(x =>
x.Tags).Cacheable(x => x.FirstOrDefault());
        }
```

نویسنده: صابر فتح الهی
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۰/۰۸ ۱۳:۲۷

اشکال کار را پیدا کردم
چون سیستم کش لایه دوم بر اساس پارامتر آخر عمل میکنه باعث میشه که دیتا به ازای پارامترهای مختلف یک داده خاص فقط از کش بازیابی کنه چون باعث میشه کلید یکسان برای همه ثبت بشه مثلا در دستور زیر

```
public Article GetById(int id)
{
   return articles
         .Where(e => e.Id == id)
         .Include(x => x.Category)
         .Include(x => x.Tags) //پارامتر در نظر گرفته شده برای تولید کلید کش
         .Cacheable(x => x.FirstOrDefault());
}
```

قسمت Tags به عنوان پارامتر در نظر گرفته میشه که برای همه مقالات یکسان از آب در میاد
در صورتی که دستور به شکل زیر اصلاح بشه این مشکل رفع میشه چون در اون صورت Id مقاله به عنوان پارامتر در نظر گرفته میشه

```
public Article GetById(int id)
{
   return articles
         .Include(x => x.Category)
         .Include(x => x.Tags)
         .Where(e => e.Id == id) //پارامتر در نظر گرفته شده برای تولید کلید کش
         .Cacheable(x => x.FirstOrDefault());
}
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۰/۱۰ ۱۵:۳۱

پروژه‌های تکمیلی

- https://github.com/loresoft/EntityFramework.Extended دقیقا شبیه به پیاده سازی مثال جاری هست. فقط cache provider اختصاصی ایجاد کرده (بجای استفاده از HttpRuntime.Cache).
- https://efcache.codeplex.com داخل سیستم Data Reader می‌شود برای کش کردن. (جهت ایده دادن به تیم EF خوب است)
- https://github.com/osjoberg/LinqCache نمونه‌ی توسعه یافته مثال جاری است.

عنوان: **تعیین شمای جداول بانکی در EF Code First**
نویسنده: مهدی پایروند
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۱۰ ۱۵:۴۸
آدرس: www.dotnettips.info
برچسب‌ها: Entity framework

کلاس‌های زیر را در نظر بگیرید:

```
public class Customer
{
   public virtual string Id { get; set; }
   public virtual string Name { get; set; }
   public virtual DateTime HireDate { get; set; }
}
```

و Context ی که کلاس فوق به آن اضافه میشود:

```
public class MyContext : DbContext
{
    public DbSet<Customer> Customers{ set; get; }
}
```

حالا زمان ایجاد جدول، با توجه به دسترسی کاربر بانک داده، جداول ایجاد میشوند:

```
CREATE TABLE Customers (
    [Id] [int] NOT NULL IDENTITY,
    [Name] [nvarchar](max),
    [HireDate] datetime,
    CONSTRAINT [PK_Product] PRIMARY KEY ([Id])
)
```

ولی به محض ارسال درخواست و عدم دسترسی و نیز اقدام به ایجاد دوباره جداول در صورت نبود آن، به مشکل زیر بر میخوریم:

```
Invalid object name 'dbo.Customers'.
```

1شکال در شمای پیش فرض Entityframework است که در زمان درخواست بصورت پیش فرض از dbo استفاده میکند، برای حل مشکل در هنگام نگاشت دو راه موجود است:

راه حل اول(مزین کردن کلاس):

```
[Table("Customers", Schema = "dbSchemaUser")]
public class Customer
{
    ...
```

راه حل دوم(استفاده از نگاشت کننده در context):

```
protected override void OnModelCreating(DbModelBuilder modelBuilder)
{
   modelBuilder.Entity<Customer>().ToTable(tableName: "Customers", schemaName: "dbSchemaUser");
   ...
```

که نتیجه کار بصورت عبارات sql زیر می‌باشد:

```
CREATE TABLE dbSchemaUser.Customers (
    [Id] [int] NOT NULL IDENTITY,
    [Name] [nvarchar](max),
    [HireDate] datetime,
    CONSTRAINT [PK_Product] PRIMARY KEY ([Id])
```

```
)
```

نظرات خوانندگان

نویسنده: مهدی پایروند
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۱۱ ۱۷:۱

با توجه به نوع تعریف شما برای Migration میتونید آپدیت شمای بانک رو بصورت اتوماتیک به ef بسپارید:

```
// DAL Layer
    public class Configuration : DbMigrationsConfiguration<MyContext> {
      public Configuration() {
   AutomaticMigrationsEnabled = true;
       AutomaticMigrationDataLossAllowed = true;

 // Global.asax
    void Application_Start(object sender, EventArgs e) {
       Database.SetInitializer(
         new MigrateDatabaseToLatestVersion<MyContext, Configuration>());
// Program.cs
    class Program
    {
        static void Main(string[] args) {
           Database.SetInitializer(
             new MigrateDatabaseToLatestVersion<MyContext, Configuration>());
```

ولی برای درخواست شما از سمت بانک به مدل باید فعلا بطور دستی این کار رو انجام بدید

عنوان: SQL Server CE و ثبت متون طولانی در EF Code first
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۱۲ ۱۴:۲۸
آدرس: www.dotnettips.info
برچسب‌ها: Entity framework, SQL Server CE

زمانیکه در EF Code first تعریف خاصیتی به نحو زیر باشد

```
public string Content { get; set; }
```

در حین کار با SQL Server به صورت خودکار به nvarchar max نگاشت می‌شود. اما همین تعریف در SQL Server CE به nvarchar 4000 نگاشت خواهد شد؛ چون این بانک اطلاعاتی نوع‌های max دار را پشتیبانی نمی‌کند.
بنابراین اگر هدف، ثبت اطلاعات در فیلدی از نوع ntext در این بانک اطلاعاتی باشد باید به یکی از دو روش زیر عمل کرد:

```
[MaxLength]
public string Content { get; set; }
```

بله. فقط کافی است یک MaxLength را بالای خاصیت قرار داد (بدون تعیین طول آن) تا به صورت خودکار در SQL Server CE به ntext نگاشت شود و یا می‌توان نوع ستون را صریحا تعیین کرد:

```
[Column(TypeName = "ntext")]
public string Text { get; set; }
```

روش اول بهتر است از این جهت که با بانک‌های اطلاعاتی مختلف سازگاری بهتری دارد. برای مثال نوع ntext در SQL Server کامل، منسوخ شده درنظر گرفته می‌شود اما اگر از ویژگی MaxLength در اینجا استفاده گردد به صورت خودکار به nvarchar max نگاشت خواهد شد و در SQL Server CE به ntext .
بنابراین قید MaxLength بر روی خواصی که قرار است حاوی متونی طولانی باشند، می‌تواند به عنوان یک کار مفید جهت سازگاری با بانک‌های مختلف، به شمار آید.

عنوان: **پیاده سازی لایه دسترسی به داده ها توسط EF CodeFirst و Service Layer**
نویسنده: حسین مرادی نیا
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۱۴ ۱۸:۵۷
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework

چندی پیش یک مجموعه آموزشی کامل تحت عنوان EF CodeFirst توسط آقای نصیری در این سایت قرار داده شد که بسیار کامل و زیبا بود.یک پیاده سازی بر اساس این آموزش‌ها تهیه کردم که می‌توانید از اینجا دریافت نمایید و شامل پروژه‌های زیر می‌باشد:
EFCodeFirst-GenericServices.rar

DomainClasses : شامل کلاس‌های مربوطه جهت نگاشت به جداول پایگاه داده ؛ به علاوه کانفیگ‌های مربوطه می‌باشد.
DataLayer : لایه دسترسی به داده‌ها می‌باشد که شامل اینترفیس IUnitOfWork و یک پیاده سازی از آن در شئی Context می‌باشد.
Service Layer : شامل اینترفیس‌ها و کلاس‌های لایه سرویس می‌باشد.ابتدا اینترفیس‌های مربوطه نوشته شده و سپس پیاده سازی مربوط EF آن در یک پوشه دیگر انجام شده است.لازم به ذکر است که دستورات مربوط به کار با EF به علاوه منطق تجاری برنامه در این لایه قرار می‌گیرند.
CommonLib : یک پروژه جهت نگهداری متدهای عمومی و Helper می‌باشد که اینجا مطلب خاصی ندارد و فقط شامل دو پیاده سازی مربوط به تاریخ شمسی می‌باشد که مهم نیستند! از این پروژه در Domain Class و Data Layer جهت تبدیل تاریخ میلادی به شمسی استفاده شده که می‌شد این کار را با کلاس‌های داخلی دات نت نیز انجام داد و این پروژه را حذف نمود.

تنها تفاوت این پیاده سازی با مطالب موجود در سایت ، Generic بودن اینترفیس‌ها و کلاس‌های لایه Service می‌باشد که میزان کد نویسی را کاهش داده است.

عنوان: **کار با کلیدهای اصلی و خارجی در EF Code first**
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۱۹ ۱۷:۵۱
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework

در حین کار با ارتباطات بین اشیاء و جداول، دانستن یک سری از نکات می‌توانند در کم کردن تعداد رفت و برگشت‌های به سرور مؤثر واقع شده و نهایتا سبب بالا رفتن سرعت برنامه شوند. از این دست می‌توان به یک سری نکات ریز همراه با primary-keys و foreign-keys اشاره کرد که در ادامه به آن‌ها پرداخته خواهد شد.

در ابتدا کلاس‌های مدل و Context برنامه را به شکل زیر درنظر بگیرید:

```
using System;
using System.Data.Entity;
using System.Data.Entity.Migrations;

namespace TestKeys
{
    public class Bill
    {
        public int Id { get; set; }
        public decimal Amount { set; get; }
        public virtual Account Account { get; set; }
    }

    public class Account
    {
        public int Id { get; set; }
        public string Name { get; set; }
    }

    public class MyContext : DbContext
    {
        public DbSet<Bill> Bills { get; set; }
        public DbSet<Account> Accounts { get; set; }
    }

    public class Configuration : DbMigrationsConfiguration<MyContext>
    {
        public Configuration()
        {
            AutomaticMigrationsEnabled = true;
            AutomaticMigrationDataLossAllowed = true;
        }

        protected override void Seed(MyContext context)
        {
            var a1 = new Account { Name = "a1" };
            var a2 = new Account { Name = "a2" };

            var bill1 = new Bill { Amount = 100, Account = a1 };
            var bill2 = new Bill { Amount = 200, Account = a2 };

            context.Bills.Add(bill1);
            context.Bills.Add(bill2);
            base.Seed(context);
        }
    }

    public static class Test
    {
        public static void Start()
        {
            Database.SetInitializer(new MigrateDatabaseToLatestVersion<MyContext, Configuration>());
            using (var ctx = new MyContext())
            {
                var bill1 = ctx.Bills.Find(1);
                Console.WriteLine(bill1.Amount);
            }
        }
    }
}
```

در اینجا کلاس صورتحساب و حساب مرتبط به آن تعریف شده‌اند. سپس به کمک DbContext این دو کلاس در معرض دید EF Code

first قرار گرفته‌اند و در کلاس Configuration نحوه آغاز بانک اطلاعاتی به همراه تعدادی رکورد اولیه مشخص شده است.

نحوه صحیح مقدار دهی کلید خارجی در EF Code first

تا اینجا یک روال متداول را مشاهده کردیم. اکنون سؤال این است که اگر بخواهیم اولین رکورد صورتحساب ثبت شده توسط متد Seed را ویرایش کرده و مثلا حساب دوم را به آن انتساب دهیم، بهینه‌ترین روش چیست؟ بهینه‌ترین در اینجا منظور روشی است که کمترین تعداد رفت و برگشت به بانک اطلاعاتی را داشته باشد. همچنین فرض کنید در صفحه ویرایش، اطلاعات حساب‌ها در یک Drop down list شامل نام و id آن‌ها نیز وجود دارد.

روش اول:

```
using (var ctx = new MyContext())
{
     var bill1 = ctx.Bills.Find(1);
     var a2 = new Account { Id = 2, Name = "a2" };
     bill1.Account = a2;
     ctx.SaveChanges();
}
```

این روش مخصوص تازه واردهای EF Code first است و آنطور که مدنظر آن‌ها است کار نمی‌کند.
به کمک متد Find اولین رکورد یافت شده و سپس بر اساس اطلاعات drop down در دسترس، یک شیء جدید حساب را ایجاد و سپس تغییرات لازم را اعمال می‌کنیم. در نهایت اطلاعات را هم ذخیره خواهیم کرد.
این روش به ظاهر کار می‌کنه اما حاصل آن ذخیره رکورد حساب سومی با id=3 در بانک اطلاعاتی است و سپس انتساب آن به اولین صورتحساب ثبت شده.
نتیجه: Id را دستی مقدار دهی نکنید؛ تاثیری ندارد. زیرا اطلاعات شیء جدید حساب، در سیستم tracking مرتبط با Context جاری وجود ندارد. بنابراین EF آن‌را به عنوان یک شیء کاملا جدید درنظر خواهد گرفت، صرفنظر از اینکه Id را به چه مقداری تنظیم کرده‌اید.

روش دوم:

```
using (var ctx = new MyContext())
{
    var bill1 = ctx.Bills.Find(1);
    var a2 = ctx.Accounts.Find(2);
    bill1.Account = a2;
    ctx.SaveChanges();
}
```

اینبار بر اساس Id دریافت شده از Drop down list، شیء حساب دوم را یافته و به صورتحساب اول انتساب می‌دهیم. این روش درست کار می‌کند؛ اما ... بهینه نیست. فرض کنید شیء جاری دارای 5 کلید خارجی است. آیا باید به ازای هر کلید خارجی یکبار از بانک اطلاعاتی کوئری گرفت؟
مگر نه این است که اطلاعات نهایی ذخیره شده در بانک اطلاعاتی متناظر با حساب صورتحساب جاری، فقط یک عدد بیشتر نیست. بنابراین آیا نمی‌شود ما تنها همین عدد متناظر را بجای دریافت کل شیء به صورتحساب نسبت دهیم؟
پاسخ: بله. می‌شود! ادامه آن در روش سوم.

روش سوم:
در اینجا بهترین کار و یکی از best practices طراحی مدل‌های EF این است که طراحی کلاس صورتحساب را به نحو زیر تغییر دهیم:

```
public class Bill
{
        public int Id { get; set; }
        public decimal Amount { set; get; }
```

```
        [ForeignKey("AccountId")]
        public virtual Account Account { get; set; }
        public int AccountId { set; get; }
}
```

به این ترتیب هم navigation property که سبب تعریف رابطه بین دو شیء و همچنین lazy loading اطلاعات آن می‌شود پابرجا خواهد بود و هم توسط خاصیت جدید AccountId که توسط ویژگی ForeignKey معرفی شده است، ویرایش اطلاعات آن دقیقا همانند کار با یک بانک اطلاعاتی واقعی خواهد شد.
اینبار به کمک خاصیت متناظر با کلید خارجی جدول، مقدار دهی و ویرایش کلیدهای خارجی یک شیء به سادگی زیر خواهد بود؛ خصوصا بدون نیاز به رفت و برگشت اضافی به بانک اطلاعاتی جهت دریافت اطلاعات متناظر با اشیاء تعریف شده به صورت navigation property :

```
using (var ctx = new MyContext())
{
    var bill1 = ctx.Bills.Find(1);
    bill1.AccountId = 2;
    ctx.SaveChanges();
}
```

وارد کردن یک شیء به سیستم Tracking

در قسمت قبل عنوان شد که Id را دستی مقدار دهی نکنید، چون تاثیری ندارد. سؤال: آیا می‌شود این شیء ویژه تعریف شده را به سیستم Tracking وارد کرد؟
پاسخ: بلی. به نحو زیر:

```
using (var ctx = new MyContext())
{
     var a2 = new Account { Id = 2, Name = "a2_a2" };
     ctx.Entry(a2).State = System.Data.EntityState.Modified;
     ctx.SaveChanges();
}
```

در اینجا شیء حساب دوم را به صورت دستی و بدون واکشی از بانک اطلاعاتی ایجاد کرده‌ایم. بنابراین از دیدگاه Context جاری هیچ ارتباطی به بانک اطلاعاتی نداشته و یک شیء جدید درنظر گرفته می‌شود (صرفنظر از Id آن). اما می‌توان این وضعیت را تغییر داد. فقط کافی است State آن‌را به نحوی که ملاحظه می‌کنید به Modified تغییر دهیم. اکنون اگر اطلاعات این شیء را ذخیره کنیم، دقیقا حساب با id=2 در بانک اطلاعاتی ویرایش خواهد شد و نه اینکه حساب جدیدی ثبت گردد.

نظرات خوانندگان

نویسنده: شهروز جعفری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۱۹ ۱۹:۲۲

سلام
اگر از الگوی unitofwork که پیاده سازیشو درس دادیداستفاده کرده باشیم نحوه استفاده از using ب چه صورت هستش؟

نویسنده: حمید بهروزی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۱۹ ۱۹:۲۴

درود به آقای نصیری عزیز

بر اساس آموزه‌های شما پروژه ای در asp.net mvc4 و ef code first وunitofwork نوشته ام اما برای وهله سازی اینترفیس‌های سرویس و واحد کار برنامه، نمی‌خواهم از کتابخانه structuremap استفاده کنم . پروژه weapsy را مطالعه کردم منتها متوجه نشدم چه جایگزینی برای structuremap برگزیده است . لطفا راهنمایی بفرمایید

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۱۹ ۱۹:۵۲

نیازی نیست به صورت مستقیم فراخوانی شود. کار using رها سازی منابع مرتبط با Context است. اینکار در آنجا در Application_EndRequest به صورت خودکار انجام می‌شود (با کد ObjectFactory.ReleaseAndDisposeAllHttpScopedObjects که نوشته شد).

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۱۹ ۲۰:۳

از Autofac استفاده کرده.

نویسنده: حمید بهروزی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۲۰ ۸:۲۵

سپاس

و این نسبت به structuremap چگونه است ؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۲۰ ۸:۴۲

از این دست کتابخانه‌ها زیاد است. استفاده از این‌ها بیشتر سلیقه‌ای است. یک نفر بر اساس سرعت این‌ها رو بررسی می‌کنه یک نفر بر اساس تعداد قابلیت‌ها. در کل نهایتا تمام این‌ها یک هدف رو برآورده می‌کنند و عموما در Syntax بیشتر با هم تفاوت دارند.

نویسنده: محمدی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۲۲ ۱۰:۳۷

```
An object with the same key already exists in the ObjectStateManager. The ObjectStateManager cannot
track multiple objects with the same key.
```

وقتی می‌خوام یک entity رو به context اتچ کنم قبلا نباید هیچ entity با این کلید در context وجود داشه باشه مشکل من وقتیه که یک entity رو با ریلیشن های اون اتچ می‌کنم ممکنه یک ریلیشن تکراری وجود داشته باشه که باعث خطای فوق میشه .
یک راه حل اینه که موجودیت‌ها رو به جای attach کردن دوباره از context فراخوانی کنم ولی مطمئنا راه حل اصولی نیست ، ممنون می‌شم راهنمایی کنید.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۲۲ ۱۰:۵۸

در EF Code first می‌شود از این متد جهت بازنویسی مقادیر سیستم tracking استفاده کرد:

```
context.Entry(oldEntity).CurrentValues.SetValues(newEntity)
```

نویسنده: محمدی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۲۲ ۱۱:۲۷

در نظر بگیرید از فرم انتخاب کالا 10 عدد کالا انتخاب کردیم و می‌خواهیم به پیش فاکتور اضافه کنیم و همزمان روی خود کالا هم تغییراتی بدیم و هر کالا هم سه تا ریلیشن داره و... (البته موضوع من سیستم بارنامه و...است و جهت مثال گفتم درج کالا)
قاعدتا باید آپشنی باشه که به بگیم که از ردگیری تغییرات و .. صرف نظر کنه که من از آپشن زیر استفاده کردم ولی برای اتچ تاثیری نداشت.

```
context.Customers.MergeOption = System.Data.Objects.MergeOption.NoTracking;
```

و یا موقع attach کردن به اون بگیم از ریلیشن‌ها صرف نظر کن. ویا ریلشین‌ها مورد نظر ما رو باز نویسی کن.
من پروژه رو با Database first شروع کردم البته قراره اونو به Code first تبدیل کنم که هنوز وقت نشده! برای Database first راهکاری نیست؟

یه سوالی که ذهنمو خیلی مشغول کرده چطور می‌تونم یک موجودیت رو از ObjectStateManager حذف کنیم به طوری که چیزی در مورد اون موجودیت ندونه ، با dettach کردن باز هم وضعیت اون موجودیت رو در خودش نگه می‌داره.
ببخشید که طولانی شد و ممنون از حوصله شما بابت پاسخگویی.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۲۲ ۱۱:۵۰

برای حالت database first جهت بازنویسی مقادیر سیستم tracking آن:

```
context.YourEntitySet.ApplyCurrentValues(newEntity)
```

همچنین امکان detach آن هم وجود دارد: (^)

نویسنده: محمدی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۲۲ ۲۳:۵۷

ممنون با کد زیر مشکلم حل شد.

```
foreach (var item in frm.SelectedServices)
                {
                    ObjectStateEntry temp;
                    if (context.ObjectStateManager.TryGetObjectStateEntry(item.Customer.EntityKey, out
```

```
temp))
                    {
                        context.Detach(temp.Entity);
                    }
                    context.Services.Attach(item)
```

;

```
.
                    .
```

```
.
                }
```

نویسنده: عرفان
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۱۶ ۱۹:۸

سلام آقای نصیری،
AccountId پراپرتی ای که تو روش سوم به کار بردید اصطلاحاً بهش Foreign Key Property میگن،
حالا سوال بنده اینه که از این Foreign Key Property **فقط** توی رابطه‌های one-to-many(یا many-to-one) استفاده میکنن،درسته؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۱۶ ۱۹:۱۹

در هر رابطه‌ای که نیاز به تعریف کلید خارجی داشته باشد، بهتر است استفاده شود.
مثلا رابطه many-to-many نیازی به این تعریف ندارد چون مدیریت جدول واسط بین دو موجودیت مرتبط که حاوی کلیدهای خارجی به این دو جدول است، خودکار می‌باشد.

نویسنده: عرفان
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۱۶ ۱۹:۲۸

درسته،ولی تو رابطه‌های one-to-one(و one-to-zero) هم این روش کاربرد نداره،چون کلید Dependent همین کلید خارجی میشه دیگه،اینم درسته دیگه؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۱۶ ۱۹:۴۰

جمله «در هر رابطه‌ای که نیاز به تعریف کلید خارجی داشته باشد، بهتر است استفاده شود.» نسبتا جامع و مانع است. چون در رابطه 1:1 خودبخود کلید اصلی، کلید خارجی اشتراکی هم هست و نیازی به تعریف مجدد آن نیست.

نویسنده: عرفان
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۱۶ ۱۹:۴۸

بازم ممنونم.

نویسنده: امیرحسین جلوداری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۲۰ ۱۱:۲۰

سلام ...
این مدلو ببینید :

```
public class FileUpload
{
    public int FileUploadId { get; set; }
```

```
    public string FileName { get; set; }

}

public class Company
{
    public int CompanyId { get; set; }
    public string Name { get; set; }

    public FileUpload Logo { get; set; }
    public int? LogoId { get; set; }

    public FileUpload Catalog { get; set; }
    public int? CatalogId { get; set; }
}

public class Ads
{
    public int AdsId { get; set; }
    public string Name { get; set; }

    public FileUpload Picture { get; set; }
    public int? PictureId { get; set; }
}

public class TestContext : DbContext
{
    public DbSet<Company> Companies { get; set; }
    public DbSet<Ads> Adses { get; set; }
    public DbSet<FileUpload> FileUploads { get; set; }

    protected override void OnModelCreating(DbModelBuilder modelBuilder)
    {
        modelBuilder.Conventions.Remove<PluralizingTableNameConvention>();
        modelBuilder.Entity<Ads>()
            .HasOptional(a => a.Picture)
            .WithMany()
            .HasForeignKey(a => a.PictureId)
            .WillCascadeOnDelete();

        modelBuilder.Entity<Company>()
           .HasOptional(a => a.Logo)
           .WithMany()
           .HasForeignKey(a => a.LogoId)
           .WillCascadeOnDelete();

        modelBuilder.Entity<Company>()
           .HasOptional(a => a.Catalog)
           .WithMany()
           .HasForeignKey(a => a.CatalogId)
           .WillCascadeOnDelete();
    }
}
```

اینو اگه ازش migration بگیرین متوجه ارورا‌ش میشین
من میخوام هر شرکت بتونه به صورت optional لوگو یا کاتالوگ داشته باشه و همین طور قسمت تبلیغات هم همین طور!
همین طور موقعی هم که مثلا یه شرکت پاک میشه لوگو و کاتالوگشم تو جدول FileUpload پاک شه (cascade delete)
همین طور هر رکورد FileUpload رو بتونم به صورت مستقیم حذف کنم
میشه این کارا که گفتمو کرد؟! چون واقعا یه همچین چیزی نیازه !

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۲۰ ۱۴:۰

طراحی رو می‌تونید ساده‌تر کنید با قابلیت توسعه بعدی. کلاس Ads رو حذف کنید. خواص لوگو و کاتالوگ رو هم حذف کنید. یک خاصیت به نام FileType به کلاس FileUpload اضافه کنید که می‌تونه تبلیغ، کاتالوگ، لوگو و بسیاری موارد دیگر که در آینده اضافه خواهند شد، باشد. بنابراین این FileType نیاز به یک کلاس جداگانه خواهد داشت برای مدیریت بهتر. استفاده از Enum هم پیشنهاد نمی‌شود چون توسط برنامه و کاربر قابل ویرایش نیست. در آخر یک خاصیت لیستی File هم از نوع FileUpload به کلاس شرکت اضافه کنید.

پ.ن.
این نوع سؤالات شخصی را لطفا در انجمن‌ها پیگیری کنید.

نویسنده: کیا
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۲۱ ۱۳:۱۶

من 3تا جدول زیر رو در بانک ساختم :

و کلاسها به صورت زیر تعریف کردم:

```
public class Tb1
    {
        public Tb1()
        {
            ListTb2 = new List<Tb2>();
        }
        public int Id { get; set; }
        public string NameTb1 { get; set; }

        public virtual ICollection<Tb2> ListTb2 { get; set; }
    }
    public class Tb2
    {
        public Tb2()
        {
            ListTb1 = new List<Tb1>();
        }
        public int Id { get; set; }
        public string NameTb2 { get; set; }

        public virtual ICollection<Tb1> ListTb1 { get; set; }
    }
```

و همینطور mapping :

```
public class Tb1Map : EntityTypeConfiguration<Tb1>
    {
        public Tb1Map()
        {
            this.HasKey(x => x.Id);

            this.HasMany(x => x.ListTb2)
```

```
                .WithMany(xx => xx.ListTb1)
                .Map
                (
                    x =>
                        {
                            x.MapLeftKey("Tb1Id");
                            x.MapRightKey("Tb2Id");
                            x.ToTable("Tb1Tb2");
                        }
                );

        }
    }

    public class Tb2Map : EntityTypeConfiguration<Tb2>
    {
        public Tb2Map()
        {
            this.HasKey(x => x.Id);
        }
    }
```

موقعی که در برنامه به صورت زیر استفاده می‌کنم:

```
var sv1 = new TableService<Tb1>(_uow);
            var sv2 = new TableService<Tb2>(_uow);

            var t1 = new Tb1 { NameTb1 = "T111" };
            sv1.Add(t1);
            //var res1= _uow.SaveChanges();

            var t2 = new Tb2 { NameTb2 = "T222" };
            sv2.Add(t2);
            //var res2 = _uow.SaveChanges();

            t1.ListTb2.Add(t2);
            var result = _uow.SaveChanges();
```

هنگام SaveChanges این خطا رو می‌ده:

```
An error occurred while saving entities that do not expose foreign key properties for their
relationships. The EntityEntries property will return null because a single entity cannot be identified
as the source of the exception. Handling of exceptions while saving can be made easier by exposing
foreign key properties in your entity types. See the InnerException for details.
```

همراه با innerException زیر:

```
{"The INSERT statement conflicted with the FOREIGN KEY constraint \"FK_Tb1Tb2_Tb2\". The conflict
occurred in database \"dbTest\", table \"dbo.Tb2\", column 'Id'.\r\nThe statement has been
terminated."}
```

در واقع همینطور که مشخصه من می‌خوام اون جدول رابطه رو در codeFirst حذف کنم یجورایی و رابطه رو بین 2 جدول اصلی بیارم. کجای کارم اشتباهه؟ و راهکارش چیه؟
من با پروفایلر هم نگاه کردم همه چی تا آخر داره پیش می‌ره!
(آیا ForeignKey رو باید طور دیگه ای تعریف کنم؟)
با تشکر

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۲۱ ۱۳:۵۷

مثال شما رو به صورت مستقل اجرا کردم، جداول ساخته شدند، رکوردها در هر سه جدول ثبت شدند و مشکلی مشاهده نمیشه. اگر برای دیتابیس موجود قصد دارید mapping تعریف کنید ممکن است کلیدهای تعریف شده در آن کم یا زیاد باشند. بهتر است یک خروجی مستقل از کلاس‌های فوق تهیه کنید (اجازه بدید EF دیتابیس را تولید کند) و بعد با کار خودتون مقایسه کنید که چه

چیزهایی را کم و زیاد دارد.
اگر code-first عمل می‌کنید و دیتابیس قرار است از روی کدهای فوق تهیه شود، تمام نگاشت‌ها را حذف کنید (کلاس‌های Map تعریف شده را)، EF به راحتی روابط man-to-many را تشخیص داده و کلیدهای خارجی و جدول واسط را تهیه می‌کند. نام‌های پیش فرض آن هم از نظر من بسیار مناسب است و نیازی به تغییر ندارند. (تنها تغییری که با بودن کلاس‌های Map فوق حاصل میشه، تعیین نام فیلدهای جدول واسط است و زمانیکه code-first کار می‌کنید این نام‌ها مهم نیستند؛ چون با LINQ نهایتا قرار است کار کنید و خواص کلاس‌ها)

نویسنده: کیا
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۲۱ ۱۴:۲۷

ولی با این مثالی که زدم برای من رکوردها ثبت نشدند که! :-؟

اما این راههایی که گفتید رو رفتم بیشترشو و در نهایت مشکل با حذف خط 9 حل شد.
فکر کنم مشکل از 2بار ثبت شدن **موجودیتی تکراری از Tb2** در این جدول باشه! (گرچه علت رو نفهمیدم فکر کنم هنوز!) یکبار در خط 9 که مستقیما موجودیت را به نشانه Added علامت گذاری می‌کنم در ChangeTracker :

```
sv2.Add(t2);
```

و یکبار در خط 12 که همان موجودیت را در navigation property مربوط به موجودیتی از Tb1 مقدار دهی می‌کنم و در خط بعدش که SaveChanges را فراخوانی می‌کنم :

```
t1.ListTb2.Add(t2);
```

(گرچه فکر می‌کردم یک خطای منطقی باید رخ بدهد و حداقل 2بار بصورت duplicate و با id متفاوت ثبت بشه نه اینکه به اینصورت خطا بگیره)

من CodeFirst کار می‌کنم که البته بیشتر اوقات بانک ساخته شده هست و باید به بانک موجود mapping کنم. بیشتر می‌خواستم نحوه عملکرد ef رو روی روابط چند-ب-چند ببینم و اینکه روی یک بانک از قبل آماده به چه صورت باید انجامش بدم. از Ef PowerTools کمک می‌گیرم و روی مسایل حول اینها مشغول تست و کلنجار هستم. مخصوصا حالت‌های مختلف در روابط و جداول رابطه.
تشکر مجدد

نویسنده: علیرضا
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۲۱ ۹:۲۰

سلام؛ من با این روشی که شما فرمودید کار کردم ولی موقع آپدیت با خطای زیر متوقف میشه.
A referential integrity constraint violation occurred: The property values that define the referential constraints are not consistent between principal and dependent objects in the relationship.

دقیقا هم زمانی که می‌خوام State رو به Modified تغییر بدم این خطا رخ می‌ده.اما وقتی که هم foreign key رو مقدار می‌دم و هم مقدار شی navigation property رو از DB واکشی می‌کنم و مقدار دهی می‌کنم درست کار می‌کنه.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۲۱ ۹:۵۰

- کدهای این مطلب قبل از ارسال، آزمایش شده‌اند و همین کدهایی را که ملاحظه می‌کنید بدون مشکل کار می‌کنند.
- روش صحیح سؤال پرسیدن این است که مشخص کنید چه مدلی، چه کدی، چه مقادیری در حال استفاده هستند تا این خطا رخ

داده. (امکان باز تولید یک استثناء رو باید بتونید فراهم کنید)
- این خطا زمانی رخ می‌ده که مقادیر کلید اصلی و کلید خارجی در حال ثبت یکی نباشند.

نویسنده: محمد صاحب
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۱۲ ۱۵:۰

برای مواردی که کلید اصلی Identity نباشه راه حلی هست ؟

کد

```
namespace TestKeys
{
    class Program
    {
        public class Bill
        {
            [DatabaseGenerated(DatabaseGeneratedOption.None)]
            public string Id { get; set; }
            public decimal Amount { set; get; }
            [ForeignKey("AccountId")]
            public virtual Account Account { get; set; }
            public string AccountId { set; get; }
        }

        public class Account
        {
            [DatabaseGenerated(DatabaseGeneratedOption.None)]
            public string Id { get; set; }
            public string Name { get; set; }
        }

        public class MyContext : DbContext
        {
            public DbSet<Bill> Bills { get; set; }
            public DbSet<Account> Accounts { get; set; }
        }


        public class BillFromWebsrv
        {
            public string Id { get; set; }
            public decimal Amount { set; get; }
            public DateTime DateTime { get; set; }

            public Account Account { get; set; }

        }



        static void Main(string[] args)
        {
            Database.SetInitializer(new DropCreateDatabaseIfModelChanges<MyContext>());
            using (var ctx = new MyContext())
            {

                foreach (var dummyBill in DummyBills())
                {
                    var bl = new Bill { Id = dummyBill.Id, Amount = dummyBill.Amount, Account =
dummyBill.Account };

                    ctx.Bills.Add(bl);
                }
                ctx.SaveChanges();
            }


        }

        public static List<BillFromWebsrv> DummyBills()
        {
            return new List<BillFromWebsrv>
            {
                new BillFromWebsrv
                {
```

```
                    Id = "1",
                    Amount = 1231,
                    DateTime = DateTime.Now,
                    Account = new Account {Id = "1", Name = "ac1"}
                },
                new BillFromWebsrv
                {
                    Id = "2",
                    Amount = 1232,
                    DateTime = DateTime.Now,
                    Account = new Account {Id = "2", Name = "ac2"}
                },
                new BillFromWebsrv
                {
                    Id = "3",
                    Amount = 1233,
                    DateTime = DateTime.Now,
                    Account = new Account {Id = "2", Name = "ac2"}
                },
                new BillFromWebsrv
                {
                    Id = "4",
                    Amount = 1134,
                    DateTime = DateTime.Now,
                    Account = new Account {Id = "3", Name = "ac3"}
                }
            };
        }
    }
}
```

ارور

```
{"Violation of PRIMARY KEY constraint 'PK_dbo.Accounts'. Cannot insert duplicate key in object
'dbo.Accounts'. The duplicate key value is (2).\r\nThe statement has been terminated."}
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۱۲ ۱۸:۴۹

Account هایی که اضافه می‌کنید تحت نظر Context نیستند؛ یک شیء ساده هستند که عنوان کردید، Add اش کن؛ EF هم دقیقا همینکار را انجام داده. زمانیکه به سومین رکورد با اکانتی دارای id=2 می‌رسد، کار متوقف می‌شود چون این id قبلا در رکورد قبلی سعی شده در بانک اطلاعاتی ذخیره شود.

بنابراین باید Context را بررسی کرد که Account در حال اضافه شدن، آیا قبلا در کش Local آن وجود خارجی داشته یا خیر. به این صورت:

```
using (var ctx = new MyContext())
            {
                foreach (var dummyBill in DummyBills())
                {
                    var account = dummyBill.Account;

                    var entry = ctx.Entry<Account>(account);
                    if (entry.State == EntityState.Detached)
                    {
                        var attachedEntity = ctx.Accounts.Local.SingleOrDefault(e => e.Id ==
account.Id);
                        if (attachedEntity != null)
                        {
                            // یعنی قبلا تحت نظر زمینه جاری قرار گرفته و نیازی به ثبت مجدد آن نیست
                            account = attachedEntity;
                        }
                    }

                    var bl = new Bill { Id = dummyBill.Id, Amount = dummyBill.Amount, Account = account
};
                    ctx.Bills.Add(bl);
                }
                ctx.SaveChanges();
            }
```

اگر قبلا تحت نظر قرار گرفته (در کش Accounts.Local موجود است)، باید از همان وهله موجود در Context استفاده شود و نه اینکه یک شیء جدید منقطع را درخواست داد که مجددا ثبت شود.

نویسنده: علی یگانه مقدم
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۴/۱۹ ۱۳:۵۱

ممنون بابت این مطلب

فرض کنید مدل بالا به صورت زیر باشه:

```
[ForeignKey("AccountId")]
[required]
        public virtual Account Account { get; set; }
        public int AccountId { set; get; }
```

موقعی که عمل savechanges انجام بشه خطای required مانع اینکار میشه. این موقع چکاری باشد انجام داد؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۴/۱۹ ۱۴:۱۲

زمانیکه کلید خارجی به صورت int? تعریف نشده (نال پذیر نیست)، یعنی باید مقدار دهی شود و ذکر ویژگی Required اضافی است (خود بانک اطلاعاتی این مساله را بررسی می‌کند). بنابراین این ویژگی را حذف کنید. به این ترتیب یکی از دو حالت خاصیت int و یا خاصیت virtual تعریف شده باید مقدار دهی شوند (و در سمت بانک اطلاعاتی این دو فقط به یک مقدار و فیلد int تفسیر می‌شوند. وجود خاصیت virtual تعریف شده، عملا در سمت بانک اطلاعاتی رابطه‌ای مفهومی ندارد و بانک اطلاعاتی تنها از وجود یک فیلد int باخبر است).

عنوان: **واکشی اطلاعات به صورت chunk chunk (تکه تکه) و نمایش در ListView**
نویسنده: ایمان اسلامی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۳۰ ۱۳:۳۵
آدرس: www.dotnettips.info
برچسب‌ها: ASP.Net, Entity framework

یکی از مسائلی که در هنگام کار با کنترلهای داده‌ای نظیر GridView , ListView و .. با آن روبرو هستیم مسئله صفحه بندی می‌باشد و در بسیاری از موارد، کل اطلاعات در هر درخواست، بارگذاری میشود. در حالیکه روش بهینه به این صورت است که با توجه به PageSize و Index رکورد، می‌توان تعداد رکورد مورد نظر در همان صفحه را بارگذاری کرد، نه کل رکوردها را.
در این مثال که از Ef Code First و الگوی Unit Of Work استفاده کرده ام ، قصد نمایش اطلاعات در یک ListView و صفحه بندی آن را بصورت chunk chunk دارم.
برای آشنایی بیشتر با الگوی Unit Of Work می‌توانید به مقاله UOW در همین سایت مراجعه کنید.

ابتدا یک کنترل ListView روی صفحه ایجاد می‌کنیم. برای آشنایی بیشتر با این کنترل و بررسی قابلیتهای آن میتوان از این مقاله معرفی کنترل‌های ListView و DataPager استفاده کنید.

سپس با توجه به الگوی Unit Of Work از یک مدل ساده استفاده می‌کنیم. همچنین برای بارگذاری اطلاعات به صورت صفحه به صفحه، نیاز به داشتن Index رکورد و PageSize، جهت محاسبه تعداد رکورد مورد نیاز داریم.

```
public class User
    {
        public Int64 UserId { get; set; }
        public String UserName { get; set; }
     }
```

```
public interface IUserService
    {
        int GetCustomerCount();
        List<User> GetCustomers(int StartIndex, int PageSize);
    }
```

```
public class ImplUserService : IUserService
    {
        IUnitOfWork _uow;
        IDbSet<User> _user;

        public ImplUserService(IUnitOfWork uow)
        {
            _uow = uow;
            _user = uow.Set<User>();
        }

        public int GetCustomerCount()
        {
            int totalCount = _user.ToList().Count;
            return totalCount;
        }

        public List<User> GetCustomers(int StartIndex, int PageSize)
        {
            return _user.OrderBy(i => i.UserId).Skip(StartIndex).Take(PageSize).ToList();
        }
  }
```

در کدهای بالا متد GetCustomerCount تعداد کل رکوردهایی که باید واکشی شوند را مشخص می‌کند. همچنین می‌توان این تعداد را در cache یا viewState ذخیره کرد تا در دفعات بعدی در صورت خالی نبودن مقدار Cacheیا viewState ، نیاز به محاسبه مجدد count نداشته باشیم.

متد GetCustomer که کار اصلی را انجام میدهد از دو پارامتر استفاده می‌کند: StartIndex نقطه شروع و PageSize تعداد رکورد مورد نظر. در اینجا از دستورات Linq استفاده شده و دستور Skip مشخص میکند از کدام شماره رکورد به بعد شروع به واکشی

نماید و دستور Take مشخص می‌کند که چه تعداد رکورد را واکشی نماید.

حالا به سراغ کدهای HTML می‌رویم. در آنجا علاوه بر ListView نیاز به DataPager جهت صفحه بندی و Object DataSource جهت کنترل بارگذاری اطلاعات به صورت chunk chunk داریم.

```
<asp:ListView ID="ListView1" runat="server" DataSourceID="ObjectDataSource1">
            <ItemTemplate>
                <tr style="background-color: #DCDCDC; color: #000000;">
                    <td>
                        <asp:Label ID="UserIdLabel" runat="server" Text='<%# Eval("UserId") %>' />
                    </td>
                    <td>
                        <asp:Label ID="UserNameLabel" runat="server" Text='<%# Eval("UserName") %>' />
                    </td>
                </tr>
            </ItemTemplate>


            <LayoutTemplate>
                <table runat="server">
                    <tr runat="server">
                        <td runat="server">
                            <table id="itemPlaceholderContainer" runat="server" border="1"
style="background-color: #FFFFFF;
                                border-collapse: collapse; border-color: #999999; border-style: none;
border-width: 1px;">
                                <tr runat="server" style="background-color: #DCDCDC; color: #000000;">
                                    <th runat="server">
                                        UserId
                                    </th>
                                    <th runat="server">
                                        UserName
                                    </th>
                                </tr>
                                <tr id="itemPlaceholder" runat="server">
                                </tr>
                            </table>
                        </td>
                    </tr>
                    <tr runat="server">
                        <td runat="server" style="text-align: center; background-color: #CCCCCC;
                            color: #000000;">
                            <asp:DataPager ID="DataPager1" runat="server" PageSize="2">
                                <Fields>
                                    <asp:NextPreviousPagerField ButtonType="Button"
ShowFirstPageButton="True" ShowNextPageButton="False"
                                        ShowPreviousPageButton="False" />
                                    <asp:NumericPagerField />
                                    <asp:NextPreviousPagerField ButtonType="Button"
ShowLastPageButton="True" ShowNextPageButton="False"
                                        ShowPreviousPageButton="False" />
                                </Fields>
                            </asp:DataPager>
                        </td>
                    </tr>
                </table>
            </LayoutTemplate>
        </asp:ListView>
```

همانطور که مشاهده میکنید در DataPager ، مقدار PageSize مشخص شده است.اما Object DataSource

```
<asp:ObjectDataSource ID="ObjectDataSource1" runat="server" EnablePaging="True"
SelectCountMethod="GetCustomerCount"
            SelectMethod="GetCustomers" TypeName="UserService.ImplUserService" EnableViewState="False"
            MaximumRowsParameterName="PageSize" StartRowIndexParameterName="StartIndex">
```

که فکر می‌کنم با توجه به متدهای تعریف شده در بالا ، تعریف Object DataSource کاملاً گویا میباشد.

نکته مهم:

اگر الان برنامه را اجرا کنید با خطای No parameterless constructor defined for this object ر وبرو خواهید شد که جهت

حل این مشکل از کد زیر استفاده میکنیم.

```
protected void ObjectDataSource1_ObjectCreating(object sender, ObjectDataSourceEventArgs e)
        {
            e.ObjectInstance = ObjectFactory.GetInstance<IUserService>();
        }
```

در واقع نیاز است تا یک وهله از کلاس مورد نظر را به Object DataSource معرفی کنیم.
حال با اجرای برنامه و Trace آن متوجه خواهید شد که با کلیک بر روی شماره صفحه، تنها به تعداد رکوردهای همان صفحه، واکشی خواهیم داشت.

با تشکر از راهنمایی‌های آقای نصیری، امیدوارم این مقاله برای دوستان مفید باشه. منتظر نظرات دوستان هستم و اینکه چه جوری بتونیم اینکار رو با jquery ajax و به صورت سبکتر انجام بدیم.

نظرات خوانندگان

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۳۰ ۱۴:۲۵

یک نکته تکمیلی: در اینجا بهتر است جهت محاسبه تعداد رکوردها از متد Count مستقیما بر روی dbSet استفاده کنید (نیازی به ToList ندارد).

نویسنده: ایمان اسلامی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۳۰ ۱۴:۳۴

بله کاملاً درسته
ممنون مهندس.

نویسنده: علیرضا اسم‌رام
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۳۰ ۱۵:۵۵

سلام و تشکر از شما بخاطر این مطلب. پیشنهاد می‌کنم جهت توسعه این ترفند (همانطور که اشاره کردید) نگاهی به + و + و + بیاندازید.
موفق باشید.

نویسنده: ایمان اسلامی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۴/۳۰ ۱۶:۳۰

با سلام و تشکر از شما بابت نظرتون
scrolling هم راه خوبیه برای اینکار که کاربردهای زیادی داره
ممنونم.

عنوان: **استفاده از خاصیت Local در Entity Framework**
نویسنده: شهروز جعفری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۰۱ ۱۸:۳۷
آدرس: www.dotnettips.info
برچسب‌ها: Entity framework, DbContext, LINQ to Objects

زمانی که از LINQ To Entity استفاده می‌کنیم، با هر بار اجرای یک کوئری، این کوئری به سمت دیتابیس ارسال شده و اطلاعات مورد نظر را بازیابی می‌کند. حال اگر ما موجودیت جدیدی را به Context جاری اضافه کرده ولی آن را ذخیره نکرده باشیم، به علت عدم وجود موجودیت در دیتابیس (در حافظه وجود دارد) کوئری ارسالی ما این موجودیت جدید را شامل نمی‌شود. البته شایان ذکر است زمانیکه از متد Find استفاده می‌کنیم، به صورت پیش فرض ابتدا داخل حافظه کاوش شده و در صورت عدم وجود اطلاعات، کوئری را در دیتابیس اجرا می‌کند.
نکته قابل توجه این است که بعنوان مثال ما نیاز داریم یک لیست از موجودیت‌ها را به اشکال زیر داشته باشیم.
به صورت لیست
به صورت لیست sort شده براساس Name
فیلتر بر روی لیستی از فیلدهای موجود
این لیست باید شامل تمامی داده‌های موجود (چه در رم و چه در دیتابیس) باشد.

نکته: توسط متد ToList میتوان به لیستی از موجودیت‌های مورد نظر دست یافت ولی امکان استفاده از تمامی داده‌های موجود (چه در رم و چه در دیتابیس) میسر نمی‌باشد.
کلاس DbSet خاصیتی به نام Local دارد که امکان استفاده از تمامی داده‌های موجود را به ما می‌دهد و شامل هر داده‌ای که از دیتابیس Load شده، هر داده‌ای که اضافه شده، هر داده‌ای که پاک شده (Delete Flag) ولی هنوز ذخیره نشده می‌شود. بنابراین در هنگام استفاده باید توجه داشت به علت اینکه هیچ نوع کوئری به دیتابیس ارسال نشده، قطعه کد زیر دارای مقدار Destinations in memory: 0 خواهد بود

```
private static void GetLocalDestinationCount()
    {
        using (var context = new BreakAwayContext())
        {
            var count = context.Destinations.Local.Count;
            Console.WriteLine("Destinations in memory: {0}", count);
        }
    }
```

استفاده از متد Load

برای مثال می‌توانیم از Foreach استفاده کنیم و تمام اطلاعات مورد نظر را بدست آوریم

```
private static void GetLocalDestinationCount()
    {
        using (var context = new BreakAwayContext())
        {
            foreach (var destination in context.Destinations)
            {
                Console.WriteLine(destination.Name);
            }
            var count = context.Destinations.Local.Count;
            Console.WriteLine("Destinations in memory: {0}", count);
        }
    }
```

کد بالا یک حلقه بر روی موجودیت‌های Destinations است که نیازی به توضیح خاصی ندارد.
حال با استفاده از متد Load قادر به جمع آوری اطلاعات دیتابیس به داخل رم نیز خواهیم بود و کد بالا تمیزتر خواهد شد.

```
private static void GetLocalDestinationCountWithLoad()
    {
        using (var context = new BreakAwayContext())
        {
            context.Destinations.Load();
            var count = context.Destinations.Local.Count;
            Console.WriteLine("Destinations in memory: {0}", count);
        }
    }
```

متد Load یک extension method روی IQueryable<T> است که در فضای نام System.Data.Entity موجود است. پس امکان اجرای یک LINQ query و سپس Load کردن آن را در حافظه را خواهیم داشت.
به کد زیر توجه کنید:

```
private static void LoadAustralianDestinations()
    {
        using (var context = new BreakAwayContext())
        {
            var query = from d in context.Destinations
                        where d.Country == "Australia"
                        select d;
            query.Load();
            var count = context.Destinations.Local.Count;
            Console.WriteLine("Aussie destinations in memory: {0}", count);
        }
    }
```

همچنین ما قادر به استفاده از LINQ query روی داده‌های Local که این متد در حافظه جمع آوری کرده، نیز خواهیم بود.

به کد زیر توجه کنید.

```
private static void LocalLinqQueries()
    {
        using (var context = new BreakAwayContext())
        {
            context.Destinations.Load();
            var sortedDestinations = from d in context.Destinations.Local
                                     orderby d.Name
                                     select d;
            Console.WriteLine("All Destinations:");
            foreach (var destination in sortedDestinations)
            {
                Console.WriteLine(destination.Name);

            }
        }
        var aussieDestinations = from d in context.Destinations.Local
                                 where d.Country == "Australia"
                                 select d;
        Console.WriteLine();
        Console.WriteLine("Australian Destinations:");
        foreach (var destination in aussieDestinations)
        {
            Console.WriteLine(destination.Name);
        }
    }
```

ابتدا کلیه داده‌ها Load می‌شود سپس به وسیله Foreach نام‌ها استخراج می‌شوند. سپس ار همان داده‌ها جهت اعمال فیلتر، استفاده مشود.

تفاوت بین Linq providerهای مختلف:

عموماً دیتابیسها حساس به حروف کوچک و بزرگ نیستند؛ به عنوان مثال اگر Great و great در دیتابیس وجود داشته باشند اگر به دیتابیس کوئری اسال شود و درخواست great داشته باشد هر دو را شامل میشود. حال اگر از Local استفاده شود به جهت اینکه در واقع از Linq to Object استفاده می‌کند فقط great را شامل خواهد شد.
تفاوت دیگر این است که LINQ to Object از متد Last پشتیبانی می‌کند ولی LINQ to Entities خیر.
در پست بعدی قصد دارم در مورد ObservableCollection توضیحاتی کلی بدهم.

عنوان: ObservableCollection در Entity Framework
نویسنده: شهروز جعفری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۰۱ ۱۸:۵۷
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework, DbContext

در مبحث ا ستفاده از خاصیت Local در Entity Framework ملاحظه نمودید که خاصیت Local به راحتی می‌تواند از رفت و آمدهای بی جهت به دیتابیس جلوگیری کند.
حال قصد معرفی یک collection را به نام ObservableCollection دارم.
همانطور که از نامش پیداست برای مشاهده و تحت نظر قرار دادن داده‌های اضافه شده یا پاک شده کاربرد دارد. به کد زیر دقت کنید.

```
private static void ListenToLocalChanges()
    {
        using (var context = new BreakAwayContext())
        {
            context.Destinations.Local.CollectionChanged += (sender, args) =>
            {
                if (args.NewItems != null)
                {
                    foreach (Destination item in args.NewItems)
                    {
                        Console.WriteLine("Added: " + item.Name);
                    }
                }
                if (args.OldItems != null)
                {
                    foreach (Destination item in args.OldItems)
                    {
                        Console.WriteLine("Removed: " + item.Name);
                    }
                }
            };
            context.Destinations.Load();
        }
    }
```

در بالا به وسیله یک event handler جدید به collection محلی ما (Local) نظر می‌اندازد و در صورت اضافه شدن یا حذف موجودیتی، آن را به ما نشان می‌دهد. فقط توجه کنید که اگر نیاز دارید در صفحه‌ای این تغییرات را مشاهده کنید باید عمل Refresh کردن صفحه را چه به صورت دستی یا با نوشتن کد خودتان مدیریت کنید. البته با استفاده از WPF میتوان (استفاده از کنترل‌های مانند ListBox) این کار را به صورت خودکار انجام داد.

نظرات خوانندگان

نویسنده: محمد زارع
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۰۲ ۰:۱۴

سلام آقای جعفری. ممنون از مطلب مفیدتون. شاید سوالم خیلی ربطی به مطلب شما نداشته باشه ولی میخواستم ازتون بپرسم که ما وقتی توی پروژه WPF از Entity Framework Code First استفاده میکنیم باید اینترفیس INotifyPropertyChanged رو برای هر Entity پیاده سازی کنیم یا نه؟!

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۰۲ ۸:۱۵

- بله. باید اینکار را انجام دهید.
- استفاده مستقیم از مدل‌های EF در WPF یا MVC یا هر جای دیگری کار توصیه شده‌ای نیست.
View شما باید Model مخصوص به خود را داشته باشد و این مدل الزاما با موجودیت‌های بانک اطلاعاتی شما یکی نیست.
برای نگاشت اطلاعات مدل یک View به مدل داده‌ای می‌شود از کتابخانه‌هایی مانند Auto-Mapper استفاده کرد.

نویسنده: ایلیا
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۲۷ ۱۴:۵۹

با سلام.
در پروژه WPF در لایه سرویس یکبار Local رابر میگردانم مانند زیر :

```
public override IList<City> GetAll()
        {
            var query = from item in _tEntities
                        select item;
            query.Load();
            return _tEntities.Local;
        }
```

همه چیز درست است ولی وقتی برای جستجو متد زیر را اجرا می‌کنم باز Local شامل همان داده‌های قبلی است:

```
public override IList<City> GetAll(Func<City, bool> predicate)
        {
            var query = from item in _tEntities
                        select item;
            query.Where<City>(predicate);
            query.Load();
            return _tEntities.Local;
        }
```

لطفاً راهنمایی کنید.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۲۷ ۱۶:۱۴

در مثال رسمی EF Code first و WPF یک سری Refresh هم هست که باید وقت بگذارید و مطالعه کنید.

نویسنده: kianush
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۰۳ ۱۳:۲۹

من در winform یک BindingSource دارم و این رو به گرید می‌دم. گرید به یک BindingSource بایند شده، اگه مقادیری رو تغییر بدم یا اضافه کنم در گرید (در واقع به BindingSource پشت صحنه) ، ChangeTracker تشخیص می‌ده و می‌تونم کار رو هندل کنم

اما اگه سطری رو از BindingSource (یا همون گرید) حذف کنم ChangeTracker متوجه نمی‌شه و وضعیتشون Unchanged می‌مونه! (Local هم فایده نداره) و نمی‌تونم کل تغییرات رو ذخیره کنم با صدا زدن SaveChanges

در ChangeTracker ایتم هایی با Stateهای Add, Modified رو می‌تونم ببینم ولی اگه ایتمی رو Delete کنم نمی‌تونم ببینمش و کاری انجام بدم! مشکل از کجاست؟

اینا مربوط به Context هست برای بررسی وضعیت تغییرات:

```
public bool HasChanges()
        {
            return this.ChangeTracker.Entries().Any(e => e.State != EntityState.Unchanged);
        }

        public void RejectChanges()
        {
            foreach (var entry in this.ChangeTracker.Entries())
            {
                switch (entry.State)
                {
                    case EntityState.Modified:
                        entry.State = EntityState.Unchanged;
                        break;

                    case EntityState.Added:
                        entry.State = EntityState.Detached;
                        break;
                }
            }
        }
```

توضیحات بیشتر:

چرا مثل Add , Modify عمل Delete در Entityها و ChangeTracker بصورت خودکار شنیده نمی‌شه؟! من یک کتابخانه‌ی مستقل تهیه کردم که گرید ،خودش یک کنترل BindingSource داره و اصلا نباید به EntityFramework و سرویسهایی که با Entityها کار می‌کنن در ارتباط باشه ، BindingSource باید بتونه CurrentItem اش رو Remove کنه در حافظه مثل کاری که برای Add,Update انجام می‌ده و در انتها من (بعنوان کاربر نهایی) در لایه نمایش تصمیم بگیرم که تمام تغییرات انجام شده در گرید (Add, Modify, Delete) رو ذخیره یا لغو کنم.

******* شاید بشه با کمک رویداد BindingSource.ListChanged به نحوی حل کرد ولی اصلا جالب نمی‌شه چون BindingSource من یک POCO Entity هست و فقط و فقط چنتا property داره و اصلا از وضعیت خودش خبر نداره و قرار هم نیست بیشتر از این باشه و من نمی‌تونم وضعیتش رو تغییر بدم در این رویداد چون همچین چیزی نداره اصلا!

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۰۳ ۱۴:۰

- در مورد Tracking یک مطلب جداگانه در سایت هست. Tracking API همان ObservableCollection نیست. Tracking API در سایر ORMها نامی به شکل سطح اول کش دارد (first level caching).

- با توجه به اینکه برای بررسی کارهای شخصی و کتابخانه‌های مستقل، نیاز به کد کامل هست، بهتر است به مقاله زیر مراجعه کرده و جزئیات کار خودتان را با آن مقایسه کنید:

« Implementing Undo/Redo feature for DbContext of Entity Framework »

نویسنده: kianush
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۰۳ ۱۴:۳

ممنون.. بررسی می‌کنم ببینم می‌تونم اصولی حل کنم این مسئله رو یا خیر :-؟

ولی یه نکته ، اینکه گفتین "نیاز به کد کامل هست.." اصلا تصور کنین کتابخانه‌ی مستقلی نیست. مثلا یک Form, BindingSource, DataGridView رو داشته باشین و روال بالا که توضیحشو دادم. انگار یک Bug هست! یجورایی که وضعیت "حذف" رو مثل "افزوده شدن" و "تغییر کرده" نمی‌تونه اعلام کنه به دیتاسورس پشت سرش bindingsource

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۰۳ ۱۴:۲۳

- Tracking API فقط داخل یک Context مفهوم پیدا می‌کند نه مجزای آن.
- همچنین این API دارای متد DetectChanges هم هست که می‌شود به صورت دستی جهت اطمینان بیشتر آن‌را در هر زمانی (مثلا داخل بررسی HasChanges) فراخوانی کرد.

نویسنده: kianush
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۰۳ ۱۶:۶

برای این مسئله‌ی من راه حل اصولی ای پیدا نکردم. یه راهی که الان پیاده کردم و جواب گرفتم ولی جالب نیست: در BaseEntity پراپرتی IsDeleted رو کار گذاشتم مثلا یه همچین چیزی فک کنین:

```
public abstract class BaseEntity
    {
        [ColumnInfo("کد",pWidth:70)]
        public int Id { get; set; }

        [ColumnInfo("",pIsVisible:false,pIsEditable:false)]
        [NotMapped]
        public bool IsDeleted { get; set; }
    }
```

و جایی که BindingSource CurrentItem پاک می‌شه ، BindingSource.Current.IsDeleted=true (بصورت dynamic) گذاشتم و در 3 2 ، Context خط دیگه اضافه کردم که این رو هندل کنم برای تمام موجودیت ها.. کار می‌کنه ولی بدیش اینه که یک پراپرتی بی ربط (شاید به نوعی) رو در BaseEntity و در واقع در تمام موجودیتهام تعریف کردم (که البته NotMapped هست) و "رفتار" رو با "خاصیت" قاطی کردم و الان هم عذاب وجدان دارم :دی پ.ن: کماکان دنبال راهی می‌گردم با خوندن مقالات

عنوان: **Entity Framework و آینده**
نویسنده: علیرضا صالحی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۰۲ ۰:۴۳
آدرس: www.dotnettips.info
برچسب‌ها: Entity framework, DbContext, .NET

همان طور که می‌دانید نسخه 5 (نهایی) از EF به همراه Visual Studio 2012 منتشر خواهد شد (...) و قابلیت‌های کلیدی افزوده شده به آن عبارتند از:

پشتیبانی از Enum در هر سه حالت (Database First, Code First, Model First)
پشتیبانی از Tabel-valued Function در حالت Database First
پشتیبانی از داده‌های جغرافیایی در هر سه حالت (Database First, Code First, Model First)
افزایش کارائی قابل توجه در LINQ To Entites و Entity SQL (...)

قابلیت داشتن چند دیاگرام برای یک مدل
قابلیت ایمپورت دسته ای Stored Procedure ها
شاید این بهبودها کم به نظر برسند ولی اتفاق مهم دیگری که رخ داده متن باز شدن **کامل** EF است (قبلا در 4.1 متن باز شده بود) که در این آدرس نه تنها می‌توانید (...) به سورس کدها دسترسی پیدا کنید بلکه می‌توانید در تکمیل پروژه و رفع نواقص آن نیز شرکت کنید.(...)
بنابراین روند توسعه EF از این پس کاملا قابل پیگیری (و شاید قابل تغییر) است.(...)

قابلیت‌های جدیدی که برای EF نسخه 6 در نظر گرفته شده اند عبارتند از:

بهره گیری از قابلیت async در دات نت 4.5 و معرفی Async Query & Update

```
public async Task<Store> FindClosestStore(DbGeography location)
{
    using (var context = new StoreContext())
    {
        return await (from s in context.Stores
            orderby s.Location.Distance(location)
            select s).FirstAsync();
    }
}
```

پشتیبانی از نگاشت Stored Procedure و Function در حالت Code First
پشتیبانی از Code First conventions سفارشی (یک کاربرد آن برای جلوگیری از حجم زیاد کد نویسی در هنگام تولید مدل OnModelCreating) (...)

نظرات خوانندگان

نویسنده: رضا.ب
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۰۲ ۲:۲۶

اگه میشد مطالب مرجع سایت که غالبا مهندس نصیری نوشتند رو همزمان با این تغییرات نهایی تغییر داد خیلی کار جالب توجهی میشود.
مثلا یا به حالت ویکی که بشه نظارت کرد رو ورژن‌های مختلفی که به‌روزرسانی شدند. یا در همچین‌جور پست‌هایی با اشاره به قابلیت جدید و یا منسوخ شده‌ی مطالب مرجع.
یه سوال؛ آیا انتظار درستیه که مرز حاضر بین ORM و رابطهای اشیاء دیتابیس‌های NoSQL رو حذف کرد و به یه اتحاد واحد رسید. که مثلا از EF به عنوان یه روش کلی برای ارتباط با "منبع داده‌ای" یاد شود؟ چراکه همکنون ORM نقشی در NoSQLها ندارند.

نویسنده: سیروان عفیفی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۰۲ ۹:۴۳

دیگه باید شاهد رشد سریع EF باشیم.

نویسنده: علیرضا صالحی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۰۲ ۹:۴۵

در مورد داشتن یک ORM که هم با NoSQLها کار کند و هم با RDBMSها چند نکته وجود دارد، اول این که خود NoSQLها خیلی با هم سازگاری ندارند، روش ذخیره سازی، مدل ذخیره سازی و ...
دوم اینکه به طور کلی طرز تفکر و مورد استفاده و شکل Query هایی که همه ما در RDBMSها به آن عادت داریم در NoSQL جاری نیست. بنابراین داشتن ORM ی که هر دو را پوشش دهد شاید منطقی به نظر نرسد.
در اینجا بحث خوبی در این زمینه انجام شده ....

نویسنده: مهدی پایروند
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۰۲ ۱۲:۵۲

هرجا صحبت از تفاوت و مزایای این دو ORM یعنی NH و EF پیش میاد، اولین تفاوت پشتیبانی NHibernate از کش لایه دوم هست.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۰۲ ۱۳:۲۰

یک EFCachingProvider رو می‌تونید اینجا ملاحظه کنید: (^)
همچنین من از این روش راضی هستم.

نویسنده: مرتضی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۲۰ ۳:۳۱

سلام
EF نسخه 6 از Net 4.0 با وجود Async پشتیبانی می‌کنه؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۲۰ ۹:۳۰

EF 5 به بعد بر مبنای دات نت **4 و نیم** است.
ویندوز 8 دات نت 4 و نیم سر خود است.
از دیدگاه تیم BCL، دات نت 4 و نیم یک به روز رسانی درجای دات نت 4 است و صد در صد با آن سازگاری دارد.

دات نت 4 و نیم فقط بر روی ویندوزهای ویستا سرویس پک 2 به بعد قابل نصب است (روی XP یا ویندوز سرور 2003 نصب نمی‌شود).

نویسنده: ایمان محمدی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۲۰ ۱۱:۴۹

این که روی xp نصب نشه خیلی ناجوره عملا تو بخش application تا مدت‌ها بی استفاده می‌مونه ، بنظرتون این یک اهرم فشار برای حذف xp و سرور 2003 هست یا از لحاظ فنی جوابگو نبودن؟

نویسنده: علیرضا صالحی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۲۰ ۱۵:۱۸

ویندوز ایکس پی در حال حذف شدنه، هر چند خیلی‌ها هنوز در حال استفاده از اون هستند، ولی سرعت آپگرید کردن به 7 در حال زیاد شدنه.

البته در ایران که هنوز سازمانهایی مانند تامین اجتماعی با فلاپی درایو سر و کار دارند، یک مقداری این مسئله مشکل ساز میشه.

نویسنده: ایمان محمدی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۲۰ ۱۶:۴۶

دو گل سرسبد ایران یکی آموزش و پرورش یکی تامین اجتماعی که علاقشون به foxpro و فلاپی تموم نمیشه ،ولی در نظر بگیرید به مشتری تون بگید (سازمانی یا عمومی) نرم افزار روی ویندوز xp نصب نمیشه! خودمم باشم قبول نمی‌کنم. با اینکه تمام سیستم‌ها رو معمولا به سون ارتقا میدیم ولی بعضی وقت‌ها سیستم قدیمیه و نمی‌کشه روش سون نصب کرد.نکته ای دیگه ای که وجود داره همه دنیا مثل ما پیشرفته و پول دار نیستند که روی همه کامپیوتر هاشون ویندوز سون ultimate نصب کنند.
پ.ن : Make .NET 4.5 work on any OS that supports 4.0

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۲۶ ۰:۲۴

EF 5 امروز منتشر شد و نکته مهم آن این است که با دات نت 4 هم سازگاری دارد. در دو نسخه دات نت 4 و دات نت 4 و نیم تهیه شده است.
البته اکثر قابلیت‌های جدید آن مخصوص دات نت 4 و نیم است مانند:

enum support

spatial data types

table-valued functions

نویسنده: محمد رضا کارونی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۲۶ ۹:۲۵

سلام جناب مهندس نصیری،
می خواستم بدونم EF5 و MVC4 در نسخه‌های Express ویژوال استودیو قابل نصب و بکارگیری می‌باشند یا خیر؟
در کل مایکروسافت برای ترویج عموم توسعه دهندگان به نوشتن app بر روی ویندوز 8 تا چه میزان بر روی نسخه‌های Express ویژوال استودیو سرمایه گذاری و آینده نگری می‌کند؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۲۶ ۹:۳۵

EF5 چندتا DLL بیشتر نیست. این‌ها رو دریافت و به پروژه خودتون اضافه کنید.

- نسخه express مخصوص vs2012 هم موجود است (^).

نویسنده: اژدری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۱۳ ۱۰:۴۳

بسیار هم عالی

عنوان: **نحوه کاهش مصرف حافظه EF Code first حین گزارشگیری از اطلاعات**
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۰۶ ۱۹:۶
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework

تمام ORMهای خوب، دارای سطح اول کش هستند. از این سطح جهت نگهداری اطلاعات تغییرات صورت گرفته روی اشیاء و سپس اعمال نهایی آن‌ها در پایان یک تراکنش استفاده می‌شود. بدیهی است جمع آوری این اطلاعات اندکی بر روی سرعت انجام کار و همچنین بر روی میزان مصرف حافظه برنامه تاثیرگذار است. به علاوه یک سری از اعمال مانند گزارشگیری نیازی به این سطح اول کش ندارند. اطلاعات مورد استفاده در آن‌ها مانند نمایش لیستی از اطلاعات در یک گرید، حالت فقط خواندنی دارد. در EF Code first برای یک چنین مواردی استفاده از متد الحاقی AsNoTracking تدارک دیده شده است که سبب خاموش شدن سطح اول کش می‌شود. در ادامه در طی یک مثال، اثر این متد را بر روی سرعت و میزان مصرف حافظه برنامه بررسی خواهیم کرد.

کدهای کامل این مثال را در ذیل ملاحظه می‌کنید:

```
using System;
using System.Data.Entity;
using System.Data.Entity.Migrations;
using System.Diagnostics;
using System.Linq;

namespace EFGeneral
{
    public class User
    {
        public int Id { get; set; }
        public string Name { get; set; }
    }

    public class MyContext : DbContext
    {
        public DbSet<User> Users { get; set; }
    }

    public class Configuration : DbMigrationsConfiguration<MyContext>
    {
        public Configuration()
        {
            AutomaticMigrationsEnabled = true;
            AutomaticMigrationDataLossAllowed = true;
        }

        protected override void Seed(MyContext context)
        {
            for (int i = 0; i < 21000; i++)
            {
                context.Users.Add(new User { Name = "name " + i });
                if (i % 1000 == 0)
                    context.SaveChanges();
            }
            base.Seed(context);
        }
    }

    public class PerformanceHelper
    {
        public static string RunActionMeasurePerformance(Action action)
        {
            GC.Collect();
            long initMemUsage = Process.GetCurrentProcess().WorkingSet64;

            var stopwatch = new Stopwatch();
            stopwatch.Start();

            action();

            stopwatch.Stop();

            var currentMemUsage = Process.GetCurrentProcess().WorkingSet64;
            var memUsage = currentMemUsage - initMemUsage;
            if (memUsage < 0) memUsage = 0;
```

```
            return string.Format("Elapsed time: {0}, Memory Usage: {1:N2} KB", stopwatch.Elapsed,
memUsage / 1024);
        }
    }

    public static class Test
    {
        public static void RunTests()
        {
            Database.SetInitializer(new MigrateDatabaseToLatestVersion<MyContext, Configuration>());
            StartDb();

            for (int i = 0; i < 3; i++)
            {
                Console.WriteLine("\nRun {0}", i + 1);

                var memUsage = PerformanceHelper.RunActionMeasurePerformance(() => LoadWithTracking());
                Console.WriteLine("LoadWithTracking:\n{0}", memUsage);

                memUsage = PerformanceHelper.RunActionMeasurePerformance(() => LoadWithoutTracking());
                Console.WriteLine("LoadWithoutTracking:\n{0}", memUsage);
            }
        }

        private static void StartDb()
        {
            using (var ctx = new MyContext())
            {
                var user = ctx.Users.Find(1);
                if (user != null)
                {
                    // keep the object in memory
                }
            }
        }

        private static void LoadWithTracking()
        {
            using (var ctx = new MyContext())
            {
                var list = ctx.Users.ToList();
                if (list.Any())
                {
                    // keep the list in memory
                }
            }
        }

        private static void LoadWithoutTracking()
        {
            using (var ctx = new MyContext())
            {
                var list = ctx.Users.AsNoTracking().ToList();
                if (list.Any())
                {
                    // keep the list in memory
                }
            }
        }
    }
}
```

توضیحات:

مدل برنامه یک کلاس ساده کاربر است به همراه id و نام او.

سپس این کلاس توسط Context برنامه در معرض دید EF Code first قرار می‌گیرد.

در کلاس Configuration تعدادی رکورد را در ابتدای کار برنامه در بانک اطلاعاتی ثبت خواهیم کرد. قصد داریم میزان مصرف حافظه بارگذاری این اطلاعات را بررسی کنیم.

کلاس PerformanceHelper معرفی شده، دو کار اندازه گیری میزان مصرف حافظه برنامه در طی اجرای یک فرمان خاص و همچنین مدت زمان سپری شدن آن‌را اندازه‌گیری می‌کند.

در کلاس Test فوق چندین متد به شرح زیر وجود دارند:

متد StartDb سبب می‌شود تا تنظیمات ابتدایی برنامه به بانک اطلاعاتی اعمال شوند. تا زمانیکه کوئری خاصی به بانک اطلاعاتی

ارسال نگردد، EF Code first بانک اطلاعاتی را آغاز نخواهد کرد.
در متد LoadWithTracking اطلاعات تمام رکوردها به صورت متداولی بارگذاری شده است.
در متد LoadWithoutTracking نحوه استفاده از متد الحاقی AsNoTracking را مشاهده می‌کنید. در این متد سطح اول کش به این ترتیب خاموش می‌شود.
و متد RunTests، این متدها را در سه بار متوالی اجرا کرده و نتیجه عملیات را نمایش خواهد داد.

برای نمونه این نتیجه در اینجا حاصل شده است:

```
Run 1
LoadWithTracking:
Elapsed time: 00:00:00.9332636, Memory Usage: 8,528.00 KB
LoadWithoutTracking:
Elapsed time: 00:00:00.3119418, Memory Usage: 256.00 KB

Run 2
LoadWithTracking:
Elapsed time: 00:00:00.3611471, Memory Usage: 4,100.00 KB
LoadWithoutTracking:
Elapsed time: 00:00:00.1590219, Memory Usage: 256.00 KB

Run 3
LoadWithTracking:
Elapsed time: 00:00:00.3750008, Memory Usage: 4,332.00 KB
LoadWithoutTracking:
Elapsed time: 00:00:00.1593993, Memory Usage: 216.00 KB
```

همانطور که ملاحظه کنید، بین این دو حالت، تفاوت بسیار قابل ملاحظه است؛ چه از لحاظ مصرف حافظه و چه از لحاظ سرعت.

نتیجه گیری:
اگر قصد ندارید بر روی اطلاعات دریافتی از بانک اطلاعاتی تغییرات خاصی را انجام دهید و فقط قرار است از آن‌ها به صورت فقط خواندنی گزارشگیری شود، بهتر است سطح اول کش را به کمک متد الحاقی AsNoTracking خاموش کنید.

نظرات خوانندگان

نویسنده: محسن
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۰/۲۳ ۱۷:۸

سلام.
وقتی از متد Where و ... برای فیلتر کردن استفاده کنیم دیگه قادر به انجام این کار (خاموش کردن سطح اول کش) نیستیم؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۰/۲۳ ۱۷:۱۵

```
// Query for all users without tracking them
var users = context.Users.AsNoTracking();

// Query for some users without tracking them
var someUsers = context.Users
                        .Where(u => u.Name.EndsWith("st"))
                        .AsNoTracking()
                        .ToList();
//Or ...
var items = context.Users.AsNoTracking().Where(...);
```

نویسنده: احمد ولی پور
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۰۹ ۱۹:۴۴

با سلام
اگر کش سطح اول رو غیر فعال کنیم و توی صفحه عمل Update یا Delete انجام بدیم چه اتفاقی رخ میده؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۰۹ ۲۱:۲۸

با استفاده از متد AsNoTracking و یا غیرفعال سازی کلی این فرآیند توسط تنظیم
context.Configuration.AutoDetectChangesEnabled = false ، شیء از context جدا شده در نظر گرفته می‌شود. بنابراین context از تغییرات شما بی‌خبر بوده و ... اتفاق خاصی رخ نخواهد داد.

نویسنده: پدرام جباری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۱۰ ۲۳:۵۲

اگر نیاز دارید مدل رو از یک Context جدا کنید (کش کردن اون رو غیر فعال کنید) باید توجه داشته باشید که غبر فعال کردن AutoDetectChangesEnabled کافی نیست باید متد AsNoTracking رو هم استفاده کنید ، مخصوصا برای زمانی که لازم داشته باشید در یک شی دیگه از Context اون مدل رو Attach کنید، اگر هر دو رو غیر فعال نکنید Attach کردن مدل (بسته به پیچیدگی مدل) زمانی تا 5 ثانیه یا حتی بیشتر میبره.

غیر فعال کردن کلی AutoDetectChangesEnabled بیشتر زمانی که می‌خواهید رکورد به دیتابیس اضافه کنید بسیار مورد نیاز هست، سرعت رو به مقدار قابل توجهی افزایش میده (البته برای تعداد رکورد بالا تاثیر خودش رو نشون میده)
برای آپدیت و حذف رکورد ، اگر از وجود رکورد اطمینان دارید (مخصوصا برای ویرایش مدل) بهتر هست مدل رو به Context ای که دارید Attach کنید که خوب بهتر از Select زدن از دیتابیس هست

نویسنده: ahmad.valipour
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۴ ۲۰:۴۸

با سلام
متد بالا رو برای DataBase First هم میشه استفاده کرد؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۴ ۲۱:۵۳

برای حالت استفاده مستقیم از ObjectContext:

```
var context = new NorthwindDataContext();
context.tblCities.MergeOption = MergeOption.NoTracking;
```

واقعیت این است که یک EF بیشتر وجود خارجی ندارد. سورس EF هم در دسترس است :

```
public virtual IInternalQuery<TElement> AsNoTracking()
{
   return (IInternalQuery<TElement>) new InternalQuery<TElement>(this._internalContext, (ObjectQuery)
DbHelpers.CreateNoTrackingQuery((ObjectQuery) this._objectQuery));
}

public static IQueryable CreateNoTrackingQuery(ObjectQuery query)
{
  IQueryable queryable = (IQueryable) query;
  ObjectQuery objectQuery = (ObjectQuery) queryable.Provider.CreateQuery(queryable.Expression);
  objectQuery.MergeOption = MergeOption.NoTracking; // اینجا کار خاموش سازی ردیابی انجام شده
  return (IQueryable) objectQuery;
}
```

همانطور که مشاهده می‌کنید، متد الحاقی AsNoTracking در پشت صحنه همان کار تنظیم MergeOption = MergeOption.NoTracking رو انجام می‌ده.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۱۹ ۱۲:۴۶

اهمیت استفاده از AsNoTracking زمانیکه نیازی به آن نیست:

Fetch performance of various .NET ORM / Data-access frameworks

نویسنده: شاهین کیاست
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۲۳ ۹:۵

آیا ممکن است AsNoTracking برای همه‌ی Queryها فعال شود ؟ یعنی کلا Change Tracker , سطح اول Cache خاموش شود.
در مثال پست جاری تابع LoadWithoutTracking را با کد زیر جایگزین کردم :

```
private static void LoadWithoutTracking()
        {
            using (var ctx = new MyContext())
            {
                ctx.Configuration.AutoDetectChangesEnabled = false;
                var list = ctx.Users.ToList();
                if (list.Any())
                {
                    // keep the list in memory
                }
            }
        }
```

با توجه نتیجه‌ی حاصل شده به نظر مصرف حافظه بهبود نیافته :

```
Run 1
LoadWithTracking:
Elapsed time: 00:00:00.2917882, Memory Usage: 22,040.00 KB
LoadWithoutTracking:
Elapsed time: 00:00:00.2280811, Memory Usage: 18,408.00 KB

Run 2
LoadWithTracking:
Elapsed time: 00:00:00.2239667, Memory Usage: 16,720.00 KB
LoadWithoutTracking:
Elapsed time: 00:00:00.2254920, Memory Usage: 18,160.00 KB

Run 3
LoadWithTracking:
Elapsed time: 00:00:00.2216326, Memory Usage: 16,720.00 KB
LoadWithoutTracking:
Elapsed time: 00:00:00.2252134, Memory Usage: 18,200.00 KB
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۲۳ ۱۰:۴۵

با توجه به سورس EF ، در متد CreateNoTrackingQuery کار MergeOption.NoTracking به ازای یک ObjectSet (و نه حتی DbSet) انجام می‌شود و الزاما معادل نیست با AutoDetectChangesEnabled = false تنها.

نویسنده: رضا گرمارودی
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۲۸ ۱۷:۲۸

سلام؛ من اینجا و اینجا و اینجا را ... مطالعه کردم. اما متوجه نشدم در زمان گزارش گیری با هر ابزاری (Stmulsoft, FastReport, ..) اطلاعات باید به صورت یک BusinesObject و یا هر عنوان دیگه ای به ابزار مورد نظر در قالب یک IEnumeable ارسال شود. در حالی که اگر ما IQueable را با .ToList() به یک IEnumerable تبدیل شود، ممکن است در برگیرنده کل اطلاعات باشد. در این موارد راهی برای کاهش حافظه و سربار کم وجود دارد؟ متد ToList را نمی‌توان به صورت Lazy پیاده سازی کرد یعنی اگر ابزار گزارش ساز فرضا صفحه 1 را نمایش دهد اطلاعات تا صفحه یک از بانک واکشی بشود. اگر گزارش ما 200 صفحه باشد در حالت عادی کل اطلاعات در سرور لود شده و برنامه‌های گزارش ساز صرفا پس از تهیه گزارش اطلاعات را به صورت صفحه بندی نمایش می‌دهند.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۲۸ ۱۷:۴۲

مورد مدنظر شما اصطلاحا paging نام دارد و در گزارش گیری‌های خصوصا برنامه‌های تحت وب که گرید نهایی را برنامه نویس با کدنویسی و ارائه منبع داده مناسبی طراحی و پیاده سازی می‌کند، بسیار مرسوم است (یک Take و Skip است در سمت کوئری LINQ نوشته شده). مثلا:

« واکشی اطلاعات به صورت chunk chunk (تکه تکه) و نمایش در ListView »

این قابلیت اگر در نرم افزارهای گزارشگیری یاد شده، پیاده سازی شده‌است (مانند مثال یاد شده *MaximumRows* و *StartRowIndex* را هربار در اختیار برنامه نویس قرار می‌دهند)، آنگاه قابل استفاده و پیاده سازی خواهد بود. در غیراینصورت، کار خاصی را نمی‌توان انجام داد و باید مطابق نیاز تجاری آن‌ها رفتار کرد.

نویسنده: رضا گرمارودی
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۳۰ ۱۰:۱۳

سلام؛ ممنون از پاسختون. من تمام برنامه‌های گزارش سازی را که میشناختم (Telerik, Fastreport, ReportViewer, DevExpress) همه را بررسی کردم . اما هیچ کدام چنین پراپرتی و یا مشابه اون و نداشتند. یعنی هرکسی می‌خواد گزارش بگیرد یک دفعه کل اطلاعات و از بانک می‌خونه! هرچقدر هم با فیلترهای مختلف گزارش و با فیلترهای مختلف مثلا تاریخ یا شماره رکورد محدود کنیم اما در کل کاربر در هر لحظه یک صفحه را که بیشتر نمی‌تواند ببیند. مباحث مذکور به خوبی در انواع گرید و کنترل‌های مختلف پیاده سازی شده و شرکت‌های مختلف راه حل‌های مختلفی همانند مواردی که شما ذکر کردید ارائه کرده اند اما برای گزارش خیر !

عنوان: **اعتبارسنجی در Entity framework Code first قسمت اول**
نویسنده: ایمان محمدی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۱۳ ۱:۳
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework, Validation

در سری مباحث آموزشی EntityFramework وحیدی نصیری عزیز بصورت مختصر با اعتبار سنجی داده‌ها آشنا شدیم، در این آموزش سه قسمتی سعی می‌کنیم شناخت بیشتری از اعتبار سنجی داده در EF بدست بیاریم.
در EF CodeFirst بصورت پیش فرض پس از فراخوانی متد SaveChanges() اعتبار سنجی داده‌ها انجام می‌پذیرد؛ در صورتیکه که اعتبار سنجی با موفقیت انجام نشود با استثنای DbEntityValidationException روبرو می‌شویم که در اینجا از خاصیت EntityValidationErrors جهت اعلام خطاهای اعتبارسنجی استفاده می‌شود. EntityValidationErrors مجموعه‌ای از خطاهای مربوط به هر موجودیت می‌باشد و هر EntityValidationErrors شامل یک خاصیت ValidationErrors که خود مجموعه‌ای از خطاهای مربوط به propertyها می‌باشد. در تصویر زیر به خوبی می‌تونید این قضیه رو مشاهده کنید.

برای درک بهتر موضوع به ساختار کلاس‌های اعتبارسنجی در تصویر بعدی دقت کنید.

```
namespace System.Data.Entity.Validation
{
    public class DbEntityValidationException : DataException
    {
        // ...
        public IEnumerable<DbEntityValidationResult> EntityValidationErrors { get; }
    }

    public class DbEntityValidationResult
    {
        // ...
        public DbEntityEntry Entry { get; }
        public bool IsValid { get; }
        public ICollection<DbValidationError> ValidationErrors { get; }
    }

    public class DbValidationError
    {
        // ...

        public string ErrorMessage { get; }
        public string PropertyName { get; }
    }
}
```

اعتبار سنجی Context (مجموعه ای ازموجودیت ها)

اعتبار سنجی موجودیت (مجموعه ای از پروپرتی ها)

اعتبار سنجی یک پروپرتی

اعتبار سنجی در چه قسمت هایی اتفاق می‌افتد:

```
1.Property

2.Entity

3.Context
```

الف - Property :

در بخش سوم آموزش EF Code First با متادیتای مورد استفاده در EF و طرز استفاده از آنها آشنا شدیم.

```
[Required(ErrorMessage = "لطفا نام نویسنده را مشخص نمائید")]
        public string AuthorName { set; get; }

        [StringLength(100,MinimumLength=3,ErrorMessage="حداقل سه حرف و حداکثر 100 حرف وارد نمایید.")]
        public string AuthorName { set; get; }
```

همانطور که در ادامه می‌بینید برای اعتبار سنجی فقط به متادیتاهای واقع در DataAnnotations.dll نیاز داریم. بقیه متادیتاها مربوط به نگاشت روابط موجودیتها و نحوه ذخیره اون در دیتابیس می‌باشد.

```
Validation Attributes
AssemblySystem.ComponentModel.DataAnnotations.dll
NamespaceSystem.ComponentModel.DataAnnotations
StringLength
RegularExpression
DataType
Required
Range
CustomValidation
```

```
Mapping Attributes
AssemblyEntityFramework.dll
NamespaceSystem.ComponentModel.DataAnnotations
Key
Column,Table
ComplexType
ConCurrency
TimeStamp
DatabaseGenerated
ForeignKey
InverseProperty
MaxLength
MinLength
NotMapped
```

ب- Entity :

برای اعتبار سنجی یک موجودیت باید اینترفیس IValidatableObject پیاده سازی شود:

```
public class Blog : IValidatableObject
    {

        public int blogID { set; get; }

        [Required(ErrorMessage = "لطفا عنوان وبلاگ را مشخص نمائید")]
        public string Title { set; get; }
        [Required(ErrorMessage = "لطفا نام نویسنده را مشخص نمائید")]
        [StringLength(100,MinimumLength=3,ErrorMessage="حداقل سه حرف و حداکثر 100 حرف وارد نمایید.")]
        public string AuthorName { set; get; }


        public IEnumerable<ValidationResult> Validate(ValidationContext ValidationContext)
        {
             if (this.AuthorName =="بدون نام")
                yield return new ValidationResult
                    ("این نام برای نام نویسنده مجاز نمی‌باشد.", new[] { "AuthorName"});

            if (this.AuthorName == this.Title)
                yield return new ValidationResult
                    ("نام نویسنده وبلاگ و عنوان وبلاگ نمی‌تواند همسان باشد.!", new[] { "AuthorName",
"Title" });
        }
    }
```

نکته: در بررسی هم نام بودن نام نویسنده و نام وبلاگ هردو خاصیت ("AuthorName", "Title") رو درج کردیم اینکار باعث ایجاد دو خطای اعتبارسنجی می‌شود.

پ- Context :

برای اعتبار سنجی در سطح Context باید متد ()ValidateEntity واقع در کلاس DbContext را تحریف کنیم. این قسمت در بخش دوم مقاله کامل شرح داده خواهد شد.

```
protected override DbEntityValidationResult ValidateEntity(DbEntityEntry entityEntry,
System.Collections.Generic.IDictionary<object, object> items)
        {
            return base.ValidateEntity(entityEntry, items);
        }
```

نحوه فراخوانی اعتبار سنجی ها:

```
// اعتبار سنجی یک خاصیت
ICollection<DbValidationError> ValidationProperty = Context.Entry(Blog).Property(p =>
p.AuthorName).GetValidationErrors();

// اعتبار سنجی یک موجودیت
DbEntityValidationResult ValidationEntity = Context.Entry(Blog).GetValidationResult();

// اعتبار سنجی همه موجودیت‌ها
 IEnumerable<DbEntityValidationResult> ValidationContext = Context.GetValidationErrors();
```

نکته : در اعتبار سنجی Context بصورت پیش فرض فقط موجودیت‌های جدید و یا تغییر یافته اعتبار سنجی می‌شوند.

```
EntityState.Added ||  EntityState.Modified
```

ترتیب فراخوانی اعتبار سنجی‌ها :

ابتدا اعتبار سنجی روی Property انجام می‌گیرد در صورتی که خطایی وجود نداشته باشد اعتبار سنجی مرحله بعد یعنی موجودیت‌ها بررسی می‌شود. اگر در مرحله اعتبار سنجی خاصیت‌ها خطایی وجود داشته باشد اعتبار سنجی موجودیت انجام نمی‌گیرد. ترتیب اعتبار سنجی در مرحله Context بستگی به نحوه پیاده سازی ما دارد که در بخش دوم آموزش شرح داده خواهد شد.

سوال:

اعتبار سنجی چند زبانی رو چگونه تعریف کنیم؟

متد GetValidationErrors() رو در الگوی Repository , UOW چگونه پیاده سازی کنیم؟

آیا اعتبار سنجی در کنار موجودیت‌ها از نظر معماری چند لایه کار درستی می‌باشد؟

با پاسخ دادن به سوالات بالا در قالب نظر و یا مقاله به تکمیل موضوع کمک کنید و فضای آموزشی سایت رو رونق ببخشید.

نظرات خوانندگان

نویسنده: daneshjoo
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۰۹ ۲۱:۵۱

سلام؛ من دارم با wpf کار می‌کنم و همین طور که می‌دونید در این تکنولوژی اعتبار سنجی خوبی داره حالا سوال من اینه که چطور می‌تونم اعتبار سنجی EF 5 رو با اعتبار سنجی WPF تلفیق کنم و چیز جامع و یکپارچه ای ازش در بیاد

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۰۹ ۲۲:۱۰

مراجعه کنید به قسمت پنجم سری MVVM که در مورد نحوه استفاده از data annotations برای اعتبار سنجی در WPF مطلب داره (محل دریافت دوم کل سری).

نویسنده: ایمان محمدی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۰ ۸:۴۷

من از ValidationHelper که شما قرار دادید در کلاس زیر استفاده کردم و baseentity از کلاس زیر مشتق شده تا تمام موجودیت‌ها اینترفیس IDataErrorInfo رو برای wpf پیاده کرده باشند.

```
public abstract class DataErrorInfo :ObservableObject, IDataErrorInfo
    {
        [Browsable(false)]
        public string Error
        {
            get
            {
                var errors = ValidationHelper.GetErrors(this);
                return string.Join(Environment.NewLine, errors);
            }
        }

        public string this[string columnName]
        {
            get
            {
                var errors = ValidationHelper.ValidateProperty(this, columnName);
                return string.Join(Environment.NewLine, errors);
            }
        }
    }
```

نویسنده: ایمان محمدی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۲۲ ۰:۵۲

ValidationHelper مورد نیاز جهت کلاس DataErrorInfo :

```
public class ValidationHelper
    {
        public static IList<ValidationResult> GetErrors(object instance)
        {
            var res = new List<ValidationResult>();
            Validator.TryValidateObject(instance,
                new ValidationContext(instance, null, null), res, true);
            return res;
        }


        public static IList<ValidationResult> ValidateProperty(object value, string propertyName)
        {
```

```
            if (string.IsNullOrEmpty(propertyName))
                throw new ArgumentException("Invalid property name", propertyName);

            var propertyValue = value.GetType().GetProperty(propertyName).GetValue(value, null);

            var results = new List<ValidationResult>();
            var context = new ValidationContext(value, null, null) { MemberName = propertyName };
            Validator.TryValidateProperty(propertyValue, context, results);
            return results;
        }
    }
```

نویسنده: ایمان
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۱۴ ۱۲:۲۹

سلام خسته نباشید

قسمت دوم این مقاله رو ننوشتین تو سایت؟

خیلی خوبه و من واقعا بهش احتیاج دارم چون دارم الگوی Repositor,Uow رو پیاده سازی میکنم و تو اعتبار سنجی هاش به مشکل خوردم و نمیدونم تو یه بیزینس بزرگ چجوری باید اون رو پیاده سازی کرد که به مشکل نخوره

نویسنده: ابوالفضل موسوی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۴/۱۹ ۱۶:۱۸

سلام . یه سوال داشتم . توی codefirst می‌خوام فیلدهای جدول تولید شده نالیبل باشند و از اعتبار سنجی سمت کلاینت و سرور(MVC) هم استفاده کنم [Requierd] . اگه امکانش هست راهنمای کنید ؟

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۴/۱۹ ۱۶:۳۵

از ViewModel باید استفاده و اعتبارسنجی رو به ViewModel اعمال کنید.

نویسنده: ابوالفضل موسوی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۴/۲۰ ۱۲:۴۹

این کاری که شما گفتین دوباره کاریه! و فیلدهای که من دارم و همچنین جداول خیلی زیادن. من تونستم NULL بودن و اعتبار سنجی سمت سرور رو انجام بدم؛ با کدهایی که زیر قرار میدم . اما چطوری با جی کوری ایجکس باید این ولیدیشنو سمن کلاینت نیز فرا خوامی بکنم ؟

```
[AttributeUsage(AttributeTargets.Field | AttributeTargets.Property, AllowMultiple = false, Inherited =
true)]
    public class RequierdExAttribute : ValidationAttribute
    {
        public RequierdExAttribute(string ErrorMessage)
            : base()
        {
            this.ErrorMessage = ErrorMessage;
        }

        public override bool IsValid(object value)
        {
            if (value == null) return false;
```

```
        return true;
    }
```

حالا بجایِ Requierd روی فیلدها از RequierdEx استفاده میکنم که فیلد مورد نظر در دیتا بیس نال پذیر ساخته میشه . اما مشکل اعتبار سنجی سمت کلاینته؟

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۴/۲۰ ۱۳:۰

- کاری که می‌خوای، منطقا زیر سؤاله. هم قرار نال پذیر باشه. هم کاربر باید اجبارا پرش کنه! یعنی چی اینکار؟!

- در مورد ویژگی‌های اعتبار سنجی سفارشی و مدیریت کدهای سمت کلاینت اون‌ها مطلب در سایت موجوده:

طراحی ValidationAttribute دلخواه و هماهنگ سازی آن با ASP.NET MVC

MVC 13 قسمت اعتبارسنجی سفارشی

نویسنده: ابوالفضل موسوی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۴/۲۰ ۱۵:۴۰

تا حالا شده که شما بخوای یه فیلد از جدولو در یه مقطعی پر کنی بعد فیلدهای بعدی رو در جاهای دیگه پر کنید ؟ خوب وقتی مقدار فیلدها نال پذیر نباشه نمیشه در مرحله ای اول اون فیلدو ذخیره کرد ! حالا چون ولیدیشن‌های MVC رو هم نیاز دارم پس باید requird هم باشه فیلد ها... تا در مراحل بعدی بگم کدام فیلدها ورودشون اجباریه ! منطقش درسته ! این کاری که می‌گم برای ذخیره سازی چند جدول به صورت همزمانه ! که چند جدول با هم ارتباط هم دارن ! توی database first کار میکنه اما توی code first به دلیل این مشکل کار نمی‌کرد ! من فقط می‌خوام وقتی داده‌ی در جدول اولی ذخیره شد ایدی اون در جدول دومی ذخیره بشه به عنوان کلید خارجی بعد اطلاعات دیگه بعدا پر بشه ! همین ! مرسی از لینک‌های که قرارا دادین برسی کردم لینک دوم کاری که من انجام دادمو اورده سمت کلاینت . و تقریبا مشکلم حل شد . تشکر

عنوان: مباحث تکمیلی مدل‌های خود ارجاع دهنده در EF Code first
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۱۳ ۱۴:۲۴
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework, MVC

در مورد طراحی Self Referencing Entities پیشتر مطلبی را در این سایت مطالعه کرده‌اید .
یک مثال دیگر آن می‌تواند نظرات چند سطحی در یک سایت باشند. نحوه تعریف آن با مطالبی که در قسمت هشتم عنوان شود تفاوتی نمی‌کند؛ اما ... زمانیکه نوبت به نمایش آن فرا می‌رسد، چند نکته اضافی را باید درنظر گرفت. ابتدا مثال کامل زیر را در نظر بگیرید:

```
using System.Collections.Generic;
using System.ComponentModel.DataAnnotations;
using System.Data.Entity;
using System.Data.Entity.Migrations;
using System.Linq;

namespace EFGeneral
{
    public class BlogComment
    {
        public int Id { set; get; }

        [MaxLength]
        public string Body { set; get; }

        public virtual BlogComment Reply { set; get; }
        public int? ReplyId { get; set; }
        public ICollection<BlogComment> Children { get; set; }
    }

    public class MyContext : DbContext
    {
        public DbSet<BlogComment> BlogComments { get; set; }

        protected override void OnModelCreating(DbModelBuilder modelBuilder)
        {
            // Self Referencing Entity
            modelBuilder.Entity<BlogComment>()
                        .HasOptional(x => x.Reply)
                        .WithMany(x => x.Children)
                        .HasForeignKey(x => x.ReplyId)
                        .WillCascadeOnDelete(false);

            base.OnModelCreating(modelBuilder);
        }
    }

    public class Configuration : DbMigrationsConfiguration<MyContext>
    {
        public Configuration()
        {
            AutomaticMigrationsEnabled = true;
            AutomaticMigrationDataLossAllowed = true;
        }

        protected override void Seed(MyContext context)
        {
            var comment1 = new BlogComment { Body = "نظر من این است که" };
            var comment12 = new BlogComment { Body = "پاسخی به نظر اول", Reply = comment1 };
            var comment121 = new BlogComment { Body = "پاسخی به پاسخ به نظر اول", Reply = comment12 };

            context.BlogComments.Add(comment121);
            base.Seed(context);
        }
    }

    public static class Test
    {
        public static void RunTests()
        {
            Database.SetInitializer(new MigrateDatabaseToLatestVersion<MyContext, Configuration>());

            using (var ctx = new MyContext())
            {
                var list = ctx.BlogComments
```

```
                        //.where ...
                        .ToList() // fills the childs list too
                        .Where(x => x.Reply == null) // for TreeViewHelper
                        .ToList();

                if (list.Any())
                {

                }
            }
        }
    }
}
```

در مثال فوق کلاس نظرات به صورت خود ارجاع دهنده (خاصیت Reply به همین کلاس اشاره می‌کند) تعریف شده است تا کاربران بتوانند تا هر چند سطح لازم، به یک نظر خاص، پاسخ دهند.
در اینجا یک چنین جدولی با اطلاعاتی که ملاحظه می‌کنید تشکیل خواهند شد:

یک نظر ارائه شده و سپس دو نظر تو در توی دیگر برای این نظر ثبت شده است.

اولین نکته اضافه‌تری که نسبت به قسمت هشتم قابل ملاحظه است، تعریف خاصیت جدید Children به نحو زیر می‌باشد:

```
public class BlogComment
    {
        // ...
        public ICollection<BlogComment> Children { get; set; }
    }
```

این خاصیت تاثیری در نحوه تشکیل جدول ندارد. علت تعریف آن به توانمندی EF در پرکردن خودکار آن بر می‌گردد.
اگر به کوئری نوشته شده در متد RunTests دقت کنید، ابتدا یک ToList نوشته شده است. این مورد سبب می‌شود که تمام رکوردهای مرتبط دریافت شوند. مثلا در اینجا سه رکورد دریافت می‌شود. سپس برای اینکه حالت درختی آن حفظ شود، در مرحله بعد ریشه‌ها فیلتر می‌شوند (مواردی که reply آن‌ها null است). سپس این مورد تبدیل به list خواهد شد. اینبار اگر خروجی را بررسی کنیم، به ظاهر فقط یک رکورد است اما ... به نحو زیبایی توسط EF به شکل یک ساختار درختی، بدون نیاز به کدنویسی خاصی، منظم شده است:

سؤال:

برای نمایش این اطلاعات درختی و تو در تو در یک برنامه وب چکار باید کرد؟

تا اینجا که توانستیم اطلاعات را به نحو صحیحی توسط EF مرتب کنیم، برای نمایش آن‌ها در یک برنامه ASP.NET MVC می‌توان از یک TreeViewHelper سورس باز استفاده کرد.

البته کد آن در اصل برای استفاده از EF Code first طراحی نشده و نیاز به اندکی تغییر به نحو زیر دارد تا با EF هماهنگ شود (متد ToList و Count موجود در سورس اصلی آن باید به نحو زیر حذف و اصلاح شوند):

```
private void AppendChildren(TagBuilder parentTag, T parentItem, Func<T, IEnumerable<T>>
childrenProperty)
        {
            var children = childrenProperty(parentItem);
            if (children == null || !children.Any())
            {
                return;
            }
//...
```

نظرات خوانندگان

نویسنده: مهدی پایروند
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۲۶ ۹:۲۷

آیا میشه این خاصیت رو اینطور پیاده سازی کرد که:

```
public class Person
{
  // other properties

  [Required]
  public virtual Person RelatedPerson {get; set;}
}
```

حالا برای شروع در متد Seed یا معرفی اولین شخص با توجه به این که این RelatedPerson نمیتواند خالی باشد چطور میتوان خود شخص را به این پراپرتی معرفی کرد و بعنوان روت اشخاص از آن استفاده کرد و مپ آن به چه شکل است.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۲۶ ۹:۳۱

نمی‌شود. ویژگی Required را حذف کنید تا فیلد nullable شود. در مورد مباحث اولیه نگاشت آن به این مطلب مراجعه کنید.

نویسنده: مهدی پایروند
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۲۶ ۹:۳۵

در مورد NHibernate هم این محدودیت وجود دارد؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۲۶ ۹:۳۸

این محدودیت نیست. کار یک ORM نگاشت اطلاعات کلاس‌های شما به جداول بانک اطلاعاتی است. زمانیکه سمت بانک اطلاعاتی این فیلد باید null پذیر باشد چون ریشه یک درخت تشکیل شده والدی ندارد، سمت کدهای شما هم به همین ترتیب باید تعریف شود تا نگاشت به نحو صحیحی صورت گیرد.

نویسنده: مهدی پایروند
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۲۶ ۹:۵۴

در مورد تعریف ORM حق با شماست ولیبا اینکه میشه این رکورد رو تو بانک ایجاد کرد، پس شاید راهی برای اینکار در ORM هم باشه، من کلاس رو این شکلی تعریف کردم و مطمئن هستم حین این ذخیره سازی که این رکورد، رکورد اول جدول هم هست مثلا شناسه اون حتما با یک ذخیره میشه.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۲۶ ۹:۵۷

اولین رکورد یا به عبارتی ریشه یک درخت، ریشه‌ای ندارد. این ریشه نال رو چطور در بانک اطلاعاتی تعریف و ذخیره می‌کنید؟ بحث ما Id اولین رکورد نیست. بحث کلیدخارجی است که باید نال پذیر باشد و به همین جدول هم اشاره می‌کند و نمایانگر رکورد والد یک رکورد خاص است (جدول خود ارجاع دهنده). در همین مطلب جاری به تصویر اول دقت کنید. بحث ما فیلد ReplyId است که نال پذیر است. این ReplyId کلید خارجی اشاره‌کننده به همین جدول هم هست.

نویسنده: مهدی پایروند

تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۲۶ ۱۰:۶

موضوعی که من میخوام براس تو ORM راهی پیدا کنم مربوط به اینه که بتونم کلاسم رو تغییر ندم و از بتونم فیلد پرنت رو غیر نال تعریف کنم، این اسکریپت رو ببینید:

```
CREATE TABLE [dbo].[Tree](
[Id] [int] IDENTITY(1,1) NOT NULL,
[Name] [nchar](10) NOT NULL,
[ParentId] [int] NOT NULL,
 CONSTRAINT [PK_Tree] PRIMARY KEY CLUSTERED
(
[Id] ASC
)WITH (PAD_INDEX  = OFF, STATISTICS_NORECOMPUTE  = OFF, IGNORE_DUP_KEY = OFF, ALLOW_ROW_LOCKS  = ON,
ALLOW_PAGE_LOCKS  = ON) ON [PRIMARY]
) ON [PRIMARY]

GO

ALTER TABLE [dbo].[Tree]  WITH CHECK ADD  CONSTRAINT [FK_Tree_Tree] FOREIGN KEY([ParentId])
REFERENCES [dbo].[Tree] ([Id])
GO

ALTER TABLE [dbo].[Tree] CHECK CONSTRAINT [FK_Tree_Tree]
GO
```

حالا برای ایجاد رکورد اولی میدونید که شناسه اون یک هست و برای همین میشه رکورد فیلد [ParentId] رو پر کرد من این امتحان رو انجام دادم و مشکلی پیش نیومد

	Id	Name	ParentId
1	1	Root	1

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۲۶ ۱۰:۹

فیلد parent-id رو دستی مقدار دهی کردی؟ یا با EF مقدار دهی شد؟

نویسنده: مهدی پایروند
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۲۶ ۱۰:۱۵

تو این مورد با بانک ولی میگم حتما باید برای سمت ORM هم راهی باشه

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۲۶ ۱۰:۱۷

parent-id کلید خارجی است. برای مقدار دهی آن (ثبت اولیه رکورد مرتبط) اگر null پذیر نباشد نیاز است حتما رکورد اشاره کننده به آن وجود خارجی داشته باشد.
به همین دلیل باید در این حالت خاص آن‌را نال پذیر تعریف کرد؛ چون رکورد ریشه، والدی ندارد و کلید خارجی آن نال خواهد بود.
همچنین در این حالت خاص مورد بحث ما، کلید خارجی به خود جدول جاری اشاره می‌کند (و اگر نال پذیر نباشد کل رکورد ریشه، در بار اول ثبت آن، قابل ذخیره سازی نیست).

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۲۶ ۱۰:۳۷

برای درک بهتر این موضوع، سعی کنید دستور زیر را اجرا کنید (از management studio استفاده نکنید):

```
INSERT INTO [Tree]
           ([Name]
           ,[ParentId])
     VALUES
           ('12'
           ,2)
```

قابل ثبت نیست. ضمنا امکان مقدار دهی دستی ParentId هم در اینجا تا زمانیکه رکورد ثبت نشده باشد، میسر نیست (کاری که management studio به صورت دستی انجام داده، چند مرحله کار بوده نه صرفا یک insert معمولی).

نویسنده: مهدی پایروند
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۲۶ ۱۰:۴۵

بله ممنون، همین موردی که میگید چند مرحله رو باید بشه با ORM بدست آورد، با SQL Profiler میشه از کارکرد SQL Managment نمونه برداری کرد، البته شاید این کار خروجی مناسبی برای سمت کد نداشته باشه.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۲۶ ۱۰:۵۰

طراحی مدنظر شما اصلا متداول نیست. برای مطالعه بیشتر مراجعه کنید به این مقاله:

SQL Server CTE Basics

در اینجا هم ManagerID int **NULL** تعریف شده.

نویسنده: Mina
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۹/۱۷ ۲۳:۴۳

با سلام؛
اگر ما در مدل یک فیلد به عنوان مثال status داشته بایم و بخواهیم آنهایی که status شان ok است را بر گردانیم

```
var model = _efComment.List(p => p.PostId == postId);
var list = model.ToList()
.Where(p => p.ComentStatus == ComentStatus.Ok)
.Where(x => x.Reply == null)
.ToList();
```

کد بالا جواب نمیده چون اگه پدرش status باوضعیت ok داشته باشه فرزندانش با هر وضعیتی باش میاره
راه حلی به نظرتون میاد؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۹/۱۸ ۰:۱۴

همان ابتدای کار از && برای فیلتر کردن استفاده کنید

```
p => p.PostId == postId && p.ComentStatus == ComentStatus.Ok
```

نویسنده: میلاد محسنی
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۱۹ ۲۲:۲۹

با سلام.
برای تهیه مدل‌های خود ارجاع دهنده، نظرتان در خصوص استفاده از hierarchyID چیست؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۱۹ ۲۳:۶

قابل انتقال نیست به سایر بانک‌های اطلاعاتی. یکی از اهداف کار با ORMها مستقل کردن برنامه از بانک اطلاعاتی است. مثلا بتونید با SQL CE هم کار کنید که این نوع داده رو پشتیبانی نمی‌کنه و خیلی از بانک‌های اطلاعاتی دیگر نیز به همین ترتیب.

نویسنده: مهدی سعیدی فر
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۰۱ ۱۹:۴۴

با سلام

بنده مدل زیر را دارم که مربوط به صفحاتی هستند که والد هم دارند.

```
public class Page
    {
        public virtual int Id { get; set; }
        public virtual string Title { get; set; }
        public virtual DateTime? CreatedDate { get; set; }
        public virtual DateTime? ModifiedDate { get; set; }
        public virtual string Body { get; set; }
        public virtual string Keyword { get; set; }
        public virtual string Description { get; set; }
        public virtual string Status { get; set; }
        public virtual bool? CommentStatus { get; set; }
        public virtual int? Order { get; set; }
        public virtual User User { get; set; }
        public virtual User EditedByUser { get; set; }
        public virtual ICollection<Comment> Comments { get; set; }
        public virtual int? ParentId { get; set; }
        public virtual Page Parent { get; set; }
        public virtual ICollection<Page> Children { get; set; }
    }
```

و با دستور زیر می‌خواهم از آن کوئری بگیرم:

```
this._pages.ToList().Where(page => page.Parent == null).ToList();
```

دستور فوق به خوبی کار می‌کنه. ولی وقتی با که دستوراتی که توسط mini-profiler لاگ شده را می‌بینیم که اخطار duplicate reader را می‌دهد.

برای هر page موجود دستور زیر را صادر می‌کند

```
SELECT
[Extent1].[Id] AS [Id],
[Extent1].[Title] AS [Title],
[Extent1].[CreatedDate] AS [CreatedDate],
[Extent1].[ModifiedDate] AS [ModifiedDate],
[Extent1].[Body] AS [Body],
[Extent1].[Keyword] AS [Keyword],
[Extent1].[Description] AS [Description],
[Extent1].[Status] AS [Status],
[Extent1].[CommentStatus] AS [CommentStatus],
[Extent1].[Order] AS [Order],
[Extent1].[ParentId] AS [ParentId],
[Extent2].[Id] AS [Id1],
[Extent2].[Title] AS [Title1],
[Extent2].[CreatedDate] AS [CreatedDate1],
[Extent2].[ModifiedDate] AS [ModifiedDate1],
[Extent2].[Body] AS [Body1],
[Extent2].[Keyword] AS [Keyword1],
[Extent2].[Description] AS [Description1],
[Extent2].[Status] AS [Status1],
[Extent2].[CommentStatus] AS [CommentStatus1],
[Extent2].[Order] AS [Order1],
[Extent2].[ParentId] AS [ParentId1],
[Extent2].[User_Id] AS [User_Id],
[Extent2].[EditedByUser_Id] AS [EditedByUser_Id],
[Extent1].[User_Id] AS [User_Id1],
[Extent1].[EditedByUser_Id] AS [EditedByUser_Id1]
FROM  [dbo].[Pages] AS [Extent1]
LEFT OUTER JOIN [dbo].[Pages] AS [Extent2] ON [Extent1].[ParentId] = [Extent2].[Id
```

می‌خواستم ببینم کاری میشه کرد تا سربار این کوئری را کمتر کرد؟

در ضمن اگر بخواهم viewmodel را طوری تعریف کنم تا فیلدهای اضافی مانند createddate و user و... که در هنگام نمایش منوی آبشاری به آنها نیازی ندارم چه کار باید کرد؟ چون من هر کاری کردم نتونستم parent را برای viewmodel به خوبی تعریف کنم.
ممنون

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۰۱ ۲۱:۲۹

- این خروجی SQL لاگ شده مطلب جاری (با تمام توضیحات و نگاشت‌های آن) توسط برنامه مطمئن SQL Server Profiler است:

```
SELECT
[Extent1].[Id] AS [Id],
[Extent1].[Body] AS [Body],
[Extent1].[ReplyId] AS [ReplyId]
FROM [dbo].[BlogComments] AS [Extent1]
```

منطقی هم هست. چون در ToList اول، کار با دیتابیس تمام و قطع می‌شود. ToList دوم سمت کلاینت اجرا می‌شود. یعنی تشکیل درخت نهایی توسط امکانات LINQ to *Objects* انجام می‌شود و نه هیچ کار اضافه‌ای در سمت سرور.
- اگر اینجا join اضافی پیدا کردید ... حتما مشکلی در تنظیمات نگاشت‌ها دارید.
- اگر duplicate reader دارید شاید بخاطر lazy loading سایر خواص راهبری است که تعریف کردید مانند User و EditByUser و غیره. این‌ها اگر قرار است نمایش داده شوند، پیش از ToList اول باید توسط متد الحاقی Include به صورت eager loading تعریف شوند تا lazy loading و duplicate reader نداشته باشید.
- برای فیلتر فیلدهای اضافی، پیش از ToList اول، با استفاده از Projection و نوشتن یک Select، موارد مورد نیاز را انتخاب کنید.

نویسنده: مهدی سعیدی فر
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۰۱ ۲۲:۳۰

ممنون آقای نصیری

با راهنمایی شما مشکل Duplicate Reader با نوشتن دستور به شکل زیر حل شد.

```
this._pages.Include(page => page.Children).ToList().Where(page => page.Parent == null).ToList();
```

الان مشکلی دارم اینه که نمیتونم یه select خوب بنویسم تا فقط مواردی را که میخوام برگردونم.
مثلا من viewmodel را این شکلی تعریف کردم.

```
public class NavBarModel
    {
        public virtual int Id { get; set; }
        public virtual string Title { get; set; }
        public virtual string Status { get; set; }
        public virtual int? Order { get; set; }
        public virtual NavBarModel Parent { get; set; }
        public virtual ICollection<Page> Children { get; set; }
    }
```

توی select زدن نمیدونم چه شکلی باید کد بزنم تا parent و children هم یه صورت خودکار پر شوند.

در حقیقت من می‌خوام این موارد را در یک navigation bar به صورت منوی آبشاری نشون بدم.

در ضمن شما می‌تونید در نشان دادن اطلاعات فوق به صورت منوی آبشاری با امکان تعریف فرزند تو در تو بدون محدودیت راهنماییم کنید.من کدی واسش نوشتم ولی متاسفانه برای پیاده سازی نامحدود بودن فرزندان منو مشکل دارم.

ممنون

نویسنده: مهدی سعیدی فر
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۰۴ ۱۱:۴۰

سلام

راستش من منوهای چند سطحی پویا را برای bootstrap navbar نوشتم. الگوریتمش را مجبور شدم به صورت بازگشتی بنویسم.اگر کسی می‌تونه به صورت غیر بازگشتی بگه ممنونش میشم.
این کد یه partialpage برای navbar هست که هرکسی برای bootstrap به راحتی میتونه استفاده کنه.

```
@model IEnumerable<DomainClasses.Page>
@helper ShowNavBar(IEnumerable<DomainClasses.Page> pages)
{

    foreach (var page in pages)
    {
        if (page != null)
        {
            if (page.Children.Count == 0)
            {
                <text><li><a tabindex="-1" href="#">@page.Title</a></li></text>
            }

            if (page.Children.Count > 0 && page.Parent == null)
            {
```

```
                <text><li class="dropdown"><a class="dropdown-toggle" id="dLabel" role="button" data-
toggle="dropdown" data-target="#" href="/page.html">@page.Title<b class="caret"></b></a><ul
class="dropdown-menu" role="menu" aria-labelledby="dLabel"><li><a tabindex="-1"
href="#">@page.Title</a></li></text>
                @ShowNavBar(page.Children)
                @:</ul></li>
            }

            if (page.Children.Count > 0 && page.Parent != null)
            {
                <text><li class="dropdown-submenu"><a tabindex="-1" href="#">@page.Title</a><ul
class="dropdown-menu"></text>
                @ShowNavBar(page.Children)
                @:</ul></li>
            }

        }
    }

}
<div class="navbar" style="margin-bottom: 10px;">
    <div class="navbar-inner">
        <a class="brand" href="www.google.com">IT-EBOOK</a>
        <ul class="nav">
            <li class="active"><a href="#">خانه</a></li>
            <li><a href="#">ورود</a></li>
            @ShowNavBar(Model)
            <li><a href="#">ارتباط با ما</a></li>
        </ul>
        <div class="input-append pull-left visible-desktop" style="margin-top: 5px;">
            <input class="span6 search-input" id="Text1" type="text">
            <button class="btn btn-primary" type="button">جست و جو</button>
            <button class="btn btn-info btn-advanced-search" type="button">پیشرفته</button>
        </div>
    </div>
</div>
```

الان تنها مشکلم اینه که فیلدهای اضافی هم کوئری گرفته میشه.میدونم فیلدهای اضافی(بر اساس مدلی که ذکر کردم) را چگونه با استفاده از select حذف کنم اما توی viewmodel نمیدونم چه جوری children را از اطلاعات پر کنم؟

ممنون

نویسنده: ali.rezayee
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۱۴ ۱۳:۵۶

با سلام و تشکر از از این مطلب عالی.

یک سوال:

اگر جدول BlogComment با یک یا چند جدول دیگر رابطه داشته باشد (مثلاً جدول کاربر، جدول دسترسی و غیره)، چه راه حلی وجود دارد تا در روش خود ارجاع دهنده سایر رابطه‌ها شرکت نکنند، یعنی فقط تعدادی فیلد از جدول BlogComment انتخاب شود. در حالت فعلی تمام فیلدها از تمام جدولهای مرتبط استخراج میشوند.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۱۴ ۱۴:۴۰

- جدول نظرات اگر با موجودیتی به نام کاربر سر و کار دارد، این خاصیت عموما به صورت virtual تعریف می‌شود یعنی lazy loading قرار است رخ دهد. به عبارتی با ToList اولیه اگر از متدی مانند Include استفاده نشده باشد (برای eager loading اطلاعات وابسته)، به هیچ عنوان خواص lazy بارگذاری نخواهند شد. شاید عنوان کنید که من با استفاده از امکانات دیباگر VS.NET اگر نود مربوط به User رو باز کنم، اطلاعاتش هست. پاسخ این است که بله. دقیقا در همین لحظه که نود رو باز کردید یک کوئری برای دریافت اطلاعات یوزر به سرور ارسال شده و نه پیش از آن. البته می‌شود lazy loading را در EF کلا خاموش کرد یا حتی به صورت مقطعی با استفاده از متدی مانند AsNoTracking. اما حالت پیش فرض دقیقا چیزی است که عنوان شد.

بنابراین درحالت فعلی تمام فیلدهای وابسته از بانک اطلاعاتی استخراج نمی‌شوند مگر اینکه lazy loading را به نحوی تبدیل به eager loading کرده باشید.
- ضمنا در حالت فعلی اگر دقت کرده باشید پیش از ToList اول یک سه نقطه گذاشته شده است. یعنی اینجا می‌تونید where بنویسید. می‌تونید Select بنویسید و به صورت اختصاصی یک سری خاصیت مشخص رو انتخاب کنید و خیلی از کارهای دیگر.

نویسنده: ali.rezayee
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۱۴ ۱۵:۱۹

با تشکر فراوان از پاسخ کامل جنابعالی.
مشکل من از اینجا شروع شد که با Json.Net خواستم نتیجه این کوئری را به Json تبدیل کنم، من دستور زیر را نوشتم، پس از اولین اجرا رکورد اول دو فیلد Body و Id را دارد که کاملاً درست است، اما رکورد بعدی که فرزند رکورد اول است شامل تمام فیلدهای جدول BlogComment و تمام جداول مرتبط با آن است.
ممنون از شما به خاطر صرف وقت گرانبها.

```
var list = context.BlogComment.Where(p => p.UserId == 100)
                .Select(p => p.Body, p.Id, p.Children)
                .ToList();
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۱۴ ۱۶:۱۰

از ویژگی Newtonsoft.Json.JsonIgnore برای عدم serialization یک خاصیت خاص به JSON استفاده کنید.

نویسنده: ali.rezayee
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۱۴ ۲۱:۴۰

با تشکر فراوان، مشکل من با Newtonsoft.Json.JsonIgnore حل شد.
اما من برای انتخاب تعدادی خصوصیت از کد زیر استفاده کردم، در نتیجه نهایی که در عکس مشخص است، فقط رکورد اول شامل فیلدهای مشخص شده توسط من است، فرزندان این رکورد حاوی تمام فیلدها هستند.
البته در این کدها از using استفاده نشده چون باعث خطای The ObjectContext instance میشود.
باز هم ممنون برای اختصاص وقت.

```
public partial class BlogComment
    {
        public BlogComment()
        {
            this.Children = new HashSet<BlogComment>();
        }

        public int Id { get; set; }
        public string Body { get; set; }
        public Nullable<System.DateTime> DateSend { get; set; }
        public Nullable<System.DateTime> DateRead { get; set; }
        public bool IsDeleted { get; set; }
        public int UserId { get; set; }

        [Newtonsoft.Json.JsonIgnore]
        public virtual BlogComment Reply { get; set; }

        public int? ReplyId { get; set; }
        public virtual ICollection<BlogComment> Children { get; set; }


    }
```

```
public JsonNetResult Index()
        {
            var ctx = new testEntities();
            var list = ctx.BlogComments
                .Where(p => p.Id == 1)
                .Select(p => new
                                {
                                    p.Id,
                                    p.Body,
                                    p.Children
                                })
            .ToList();

            JsonNetResult jsonNetResult = new JsonNetResult();
            jsonNetResult.Formatting = Formatting.Indented;

            jsonNetResult.SerializerSettings = new JsonSerializerSettings()
                                                    {
                                                        ReferenceLoopHandling =
ReferenceLoopHandling.Ignore
                                                    };
            jsonNetResult.Data = list;
            return jsonNetResult;
        }
```

```
[
  - {
      Id: 1,
      Body: "1 نظر",
    - Children: [
        - {
            - Children: [
                - {
                    Children: [ ],
                    Id: 4,
                    Body: "1-2 نظر",
                    DateSend: "2013-03-03T00:00:00",
                    DateRead: null,
                    IsDeleted: false,
                    UserId: 1,
                    ReplyId: 2
                  }
              ],
              Id: 2,
              Body: "1-1 نظر",
              DateSend: "2013-03-03T00:00:00",
              DateRead: null,
              IsDeleted: false,
              UserId: 1,
              ReplyId: 1
            }
      ]
    }
]
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۱۴ ۲۲:۵۹

علت این است که p.Children به تمام خواص عمومی شیء BlogComment اشاره می‌کند؛ این رو هم میشه یک سطح دیگر با Projection سبک‌تر کرد و یا بجای Projection در حالت شما ساده‌تر است که JsonIgnore را روی تمام خواصی قرار دهید که نباید توسط JSON.NET بررسی شود. با توجه به lazy loading، این خواص virtual توسط EF در بدو امر بارگذاری نمی‌شوند و

همچنین چون توسط JSON.NET به دلیل JsonIgnore معرفی شدن واکاوی مجدد نخواهند شد، بنابراین مشکلی از لحاظ کارآیی یا حجم بالای خروجی نخواهید داشت.

نویسنده: ali.rezayee
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۱۴ ۲۳:۳۲

ممنون از لطف شما.
عالی و جامع بود.

نویسنده: مولانا
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۲ ۲۰:۳۹

دوست عزیز.
از مطلب مفید شما متشکرم. من هم مشکل شما رو دارم. آیا به جواب رسیدید؟

نویسنده: مولانا
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۲۴ ۲۲:۴۶

باسلام.
برای مدل‌های خود ارجاع دهنده در هنگام حذف یک رکورد، خطای زیر بوجود می‌آید.

```
The DELETE statement conflicted with the SAME TABLE REFERENCE constraint
```

چاره کار چیست؟ (می خواهم با حذف یک فولدر تمام محتویات آن نیز حذف شوند.)

نویسنده: ایمان محمدی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۱۰ ۱۱:۳۱

سلام
در مثال بالا چون نظرات با یک پست مرتبط هستند قاعدتا براساس یک پست خاص کامنت‌ها رو محدود می‌کنیم. ولی اگه بخواهیم یک کامنت خاص رو با زیر مجموعه هاش دریافت کنیم شرط جستجو رو چطور باید بنویسیم؟
راهکار زیر در sql هست که دیتابیس رو به sql server محدود می‌کنه و معادل لینک هم فکر نکنم داشته باشه.

```
DECLARE @Table TABLE(
    ID INT,
    ParentID INT,
    NAME VARCHAR(20)
)

INSERT INTO @Table (ID,ParentID,[NAME]) SELECT 1, NULL, 'A'
INSERT INTO @Table (ID,ParentID,[NAME]) SELECT 2, 1, 'B-1'
INSERT INTO @Table (ID,ParentID,[NAME]) SELECT 3, 1, 'B-2'
INSERT INTO @Table (ID,ParentID,[NAME]) SELECT 4, 2, 'C-1'
INSERT INTO @Table (ID,ParentID,[NAME]) SELECT 5, 2, 'C-2'


DECLARE @ID INT

SELECT @ID = 2

;WITH ret AS(
    SELECT*
    FROM@Table
    WHEREID = @ID
    UNION ALL
    SELECTt.*
    FROM@Table t INNER JOIN
    ret r ON t.ParentID = r.ID
)

SELECT  *
```

```
FROM    ret
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۱۰ ۱۳:۵۱

نیازی نیست زیاد پیچیده فکر کنید. یک لیست ساده رو واکشی کنید (مثلا یک کامنت که سه زیر مجموعه مرتبط دارد با یک select ساده)، اتصال نهایی آن‌ها در سمت کلاینت خودکار است. به عبارتی شکل دهی تو در تو در اینجا در سمت کلاینت انجام می‌شود و نه سمت سرور. سمت سرور آن، یک select معمولی از رکوردهای مورد نظر بیشتر نیست.

```
var specifiedCommentId = 4; //عدد 4 در اینجا شماره رکورد کامنتی است که دارای یک سری زیر کامنت است
var list = ctx.BlogComments
                .Include(x => x.Reply)
                .Where(x => x.Id >= specifiedCommentId && (x.ReplyId == x.Reply.Id || x.Reply ==
null))
                .ToList() // fills the childs list too
                .Where(x => x.Reply == null) // for TreeViewHelper
                .ToList();
```

نویسنده: ایمان محمدی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۱۰ ۱۶:۱۰

ممنون ولی مشکلی با سمت کلاینت ندارم مشکل من شرطی هست که **بدون واکشی کل سطرها** ، **خود ارجاعی رو تا هر سطحی که هست پیمایش کنه** .

فکر کنم سوالم رو اینجوری مطرح کنم بهتر باشه، ما تعدادی کارمند داریم که عضو گروههای زیر هستند.گروه بندی خود ارجاع دهنده هست.

```
GroupRoot {id=1, Name="گروه اصلی",ParentId=null}
Group2 {id=2, Name="بازرگانی",ParentId=1}
Group3 {id=3, Name="فروش",ParentId=2}
Group4 {id=4, Name="فروش قطعات",ParentId=3}
Group5 {id=5, Name="خدمات",ParentId=1}
person1 {name="Ali",  GroupId=2}//بازرگانی
person2 {name="reza", GroupId=3}//فروش
person3 {name="iman", GroupId=3}//فروش
person4 {name="hamid",GroupId=4}//فروش قطعات
person5 {name="hasan",GroupId=4}//فروش قطعات
person6 {name="Ahmad",GroupId=5}//خدمات
person7 {name="vahid",GroupId=1}//گروه اصلی
```

گزارش 1: نمایش گروه بازگانی شناسه 2 به همراه زیر مجموعه هاش ؟{بازرگانی،فروش،فروش قطعات}

گزارش 2 : نمایس پرسنل گروه فروش و زیر مجموعه‌های گروه فروش؟{reza,iman,hamid,hasan}

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۱۰ ۱۶:۳۳

کوئری رو که در پاسخ سؤال قبلی شما نوشته شد، یکبار اجرا کنید.
تمام رکوردها رو واکشی نمی‌کنه. فقط از یک آی دی خاص شروع می‌کنه و مواردی رو که ReplyId اون‌ها با idها یکی است انتخاب می‌کنه. یعنی فقط یک سری زیر خانواده خاص.

مسایل و پروژه‌های شخصی خودتون رو هم در انجمن‌ها پیگیری کنید.

نویسنده: وحید نصیری

تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۱۹ ۲۱:۲۱

برای تکمیل بحث، روش مایکروسافت برای حل مساله مدل‌های خود ارجاع دهنده:
Recursive or hierarchical queries using EF Code First and Migrations
از نوشتن مستقیم SQL و ایجاد View استفاده کرده.

نویسنده: ali.rezayee
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۲۴ ۱۲:۵۹

با سلام و عرض تشکر بابت این مطلب کامل

در خصوص مدل‌های خود ارجاع دهنده، اگر بخواهیم مثل عکس بالا هر نود جدیدی که ثبت میشود مقادیر امتیاز تمام والدهای آن تا ریشه تغییر کند بهترین راه حل چیست؟
به بیانی دیگر اگر به شکل دقت کنید هر نود جدیدی که ثبت میشود امتیاز تمامی والدهای آن تا ریشه به روز میشود، برای این کار راه حلی که به نظرم رسید این بود که با ثبت هر نود جدید، تمامی والدهای آن واکشی و مقدار امتیاز آن به روز شوند تا به ریشه برسیم؛ راه حل دیگر نوشتن تریگر در سمت دیتابیس است. فکر میکنم در هر دوحالت سربار زیادی داشته باشیم .آیا راه بهتری وجود دارد؟
ممنون

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۲۴ ۱۴:۷

کم هزینه‌ترین روش: جمع‌ها رو سمت کلاینت مدیریت کنید و اصلا اطلاعات جمع آن‌ها رو سمت سرور ثبت نکنید. زمانیکه این TreeView در حال رندر هست، جمع گره‌های والد رو بر اساس فرزندان محاسبه و نمایش بدید.

نویسنده: ali.rezayee
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۲۴ ۱۴:۲۳

بسیار ممنونم از پاسخ شما.
روش شما برای زمانی که تمام درخت لود شود و به کلاینت فرستاده شود کاملاً عالی است. اما اگر با Ajax مرحله به مرحله نودها لود شود دیگر این روش پاسخ نمیدهد چون پدر از امتیازات تمامی فرزندانش بی خبر است.
باز هم ممنون

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۲۴ ۱۴:۳۲

برای نمایش اول کار: جمع کل ریشه اصلی مساوی است با جمع فرزندانی که والد غیر null دارند. یک کوئری سبک بیشتر نیست. مابقی جمع‌های درخت رو میشه سمت کلاینت مدیریت کرد.

نویسنده: امیرحسین جلوداری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۰۷ ۱۳:۲۲

روش بهینه‌ی حذف پدر و فرزندان اون چیه؟! ... ممنون میشم اگه رو همین مثال لطف کنین

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۰۷ ۱۳:۳۰

- نمی‌تونید والد رو یک ضرب حذف کنید. از آخرین فرزند به اول ریشه (والد ریشه جاری) باید (یکی یکی) حذف کنید تا قیود تعریف شده مانع حذف اطلاعات نشوند.
- یا اینکه ... soft delete انجام بدید. یک فیلد bool تعریف کنید که این رکورد خاص deleted هست یا خیر.

نویسنده: مهدی سعیدی فر
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۰۷ ۱۳:۳۲

من از این استفاده می‌کنم.(مدل کامنت و پاسخ هاش)

```
public void Remove(int id)
        {
            var selectedComment = _comments.Find(id);
            _comments.Where(x => x.ParentId == id).Load();
            _comments.Remove(selectedComment);
        }
```

نویسنده: امیرحسین جلوداری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۰۷ ۱۴:۲۳

روش شما رو تست کردم ولی جواب نداد!... فکر میکنم این ساختاری که شما تعریف کردید برای حالت cascadeDelete جواب میده ...

طبق فرمایش آقای نصیری کاری که من کردم اینه (روی سیستم گروه و زیرگروه) :

1 - واکشی گروه انتخاب شده و فرزندان آن با استفاده از الگوریتم اول سطح :

```
private Stack<Group> GetChildsAndRoot(Group group)
        {
            var stack = new Stack<Group>();
            var queue = new Queue<Group>();
            stack.Push(group);
            queue.Enqueue(group);
            while (queue.Any())
            {
                var currGroup = queue.Dequeue();
                foreach (var child in currGroup.Childs)
                {
                    queue.Enqueue(child);
                    stack.Push(child);
                }
            }

            return stack;
        }
```

2- پاک کردن پشته‌ی بازگشتی :

```
var group = _groupRepository.GetByID(id);

var nodes = GetChildsAndRoot(group);
while (nodes.Any())
{
        _groupRepository.Delete(nodes.Pop());
}

     _unitOfWork.SaveChanges();
```

نویسنده: مهدی سعیدی فر
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۰۷ ۱۵:۱۶

نه کار میده. اون هم در حالتی که cascade نباشه.

این کدی که نوشتم دقیقا مال پروژه‌ی IRIS هست. یک بار کدش را در اون پروژه ببینید؛ ضرری نداره.

نویسنده: ایلیا اکبری فرد
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۳/۱۷ ۱۱:۱۸

با سلام.

چگونه می‌توان childها را نیز بر اساس فیلد دلخواه مرتب سازی کرد. برای مثال کوئری زیر تنها سطح اول را مرتب می‌کند و فرزندان را مرتب نمیکند.

```
var query = _tEntities.AsNoTracking()
                .Where(p => p.Parent_Id == null && p.IsActive == true)
                .OrderBy(sortExpression);
var result = query.ToList();
return result;
```

نویسنده: پریسا زاهدی
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۲/۰۳ ۲۰:۳۹

سلام

- شما برای نمایش نظرات چند سطحی سایت جاری چه روشی را بکار برده اید و پیشنهاد می‌کنید (در پروژه‌های MVC و EF CF) ؟
- استفاده از Recursive CTE برای نمایش نظرات چند سطحی روش مناسبیه ؟

ممنونم

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۲/۰۳ ۲۰:۴۴

- مطلب جاری دقیقا خلاصه‌ی کاری است که انجام شده؛ به همراه روش نمایشی آن که در انتهای بحث ذکر شد.
- بله. البته اگر بخواهید مستقیما SQL بنویسید، دیگر نیازی به ORMها نخواهد بود و خیلی از قابلیت‌های بومی دیتابیس‌ها امکان انتقال ندارند و پروژه را وابسته به یک دیتابیس خاص می‌کنند.

نویسنده: احمد نواصری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۴/۱۳ ۲۱:۳۲

دلیل فراخوانی OnModelCraeting در کلاس base چی هست؟

```
base.OnModelCreating(modelBuilder);
```

یا بهتر بگم که چه موقع باید فراخوانی بشه و چه موقع نشه؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۴/۱۳ ۲۱:۵۹

ممکن است در کلاس پایه، تنظیمات پیش فرضی وجود داشته باشند. این فراخوانی، این تنظیمات را حفظ خواهد کرد. برای مثال در ASP.NET Identity، در کلاس پایه Context آن، یک سری تنظیمات پیش فرض نام جداول، ایندکس‌ها و روابط هست. اگر این فراخوانی صورت نگیرد، تمام آن‌ها را از دست خواهید داد.

عنوان: **چگونگی تعریف خاصیتی از نوع Enum در EF Code First**
نویسنده: ایلیا اکبری فرد
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۱۴ ۰:۵۱
آدرس: www.dotnettips.info
برچسب‌ها: EF Code First, Enumerator, Entity framework

فرض می‌کنیم که یک Enum بصورت زیر داریم :

```
[Flags]
public enum Gender : byte
{
     None=0, Male=1, Female=2,
};
```

حال می‌خواهیم از این Enum در یک مدل ساده استفاده کنیم. از آنجا که EF هنوز قادر به پشتیبانی از Enum نمی‌باشد باید به روش زیر عمل کنیم:

1) توسط data Annotation

```
public class User
{
    public int UserId { get; set; }
    public string FirstName { get; set; }
    public string LastName { get; set; }
    public string Username { get; set; }

    [Column(Name="Gender")]
    public int InternalGender { get; set; }
    [NotMapped]
    public Gender Gender
    {
        get { return (Gender)this.InternalGender; }
        set { this.InternalGender = (int)value; }
    }

    public DateTime DateOfBirth { get; set; }
}
```

2) توسط Fluent API

```
modelBuilder.Entity<Participant>().Ignore(p => p.Gender);
 modelBuilder.Entity<Participant>().Property(p => p.InternalGender).HasColumnName("Gender");
```

نظرات خوانندگان

نویسنده: رضا
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۰۶ ۲۱:۱۰

ممنون مطلب مفیدیه. فقط یه سوال: ما اگر یه سری Enum مثلاً برای Priority داشته باشیم، بعد بخوایم در زمان استفاده توی UI به صورت فارسی نمایش داده بشه باید چکار کرد؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۰۶ ۲۲:۶

از ویژگی Description استفاده کنید.

نویسنده: اردلان شاه قلی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۲۰ ۲۳:۵۶

سلام.
بسیار سپاسگزارم از زحمات شما.
در خصوص کد فوق یک سوال داشتم.
در قسمت تعریف خصوصیات مطابق کد زیر

```
[("Column(Name="Gender]
```

در هنگام کامپایل برنامه با خطای زیر روبرو می‌شوم.

```
'System.ComponentModel.DataAnnotations.Schema.ColumnAttribute' does not contain a definition for 'name'
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۲۱ ۱۰:۳۶

Column در اسمبلی EntityFramework.dll تعریف شده؛ هرچند فضای نام آن در اصل متعلق به اسمبلی EF نیست.

نویسنده: شاهین کیاست
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۲۱ ۱۱:۱۵

به کمک ReSharper فضای نام‌ها و اسمبلی هایی که از قلم افتاده را سریعتر پیدا می‌کنید.

نویسنده: کیا
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۲۱ ۱۴:۵۰

بهترین راه برای تعریف Enum در بانک و البته در راستای استفاده از اون در ef CodeFirst چیه؟
تعریف جدول بصورت id, title (که مثلا id دقیقا مقدار متناظر با چیزی که سمت کلاینت برای enum در نظر گرفتیم باشه) و سپس سمت ef CF مثل یک جدول معمولی باهاش کار بشه؟
تعریف اعداد در یک جدول و map کردن با مقدار متناظر enum در سمت کلاینت؟
راه دیگه ای؟

خودتون با enumها به چه صورت برخورد می‌کنید و کار می‌کنید

اگر ممکن است زیر ef5 صحبت کنید چون اون خودش enum support داره ولی بعضیا هنوز مثل من مجبورن زیر نسخه 5 کار کنن

عنوان: **lambda expression در Vb.net**
نویسنده: میثم ثوامری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۱۹ ۱۱:۱۱
آدرس: www.dotnettips.info
برچسب‌ها: Entity framework, VB.NET

با vb.net تو پروژه vs2012 خیلی بیرحمانه رفتار شد. خیلی از برنامه نویسان هنوز فکر میکنن vb.net زبان آموزشه نه برنامه نویسی. حالا با اومدن MVC, EF4, ParallelPrograming, Async و غیره موضوع بدتر شده و در اکثر وبسایتها معلولا بحث و sampleها با زبان C# ارائه میشه. اکثر Pattern که نوشته میشه به زبان C#. تو MVC4 بوضوع میتونید اینو لمس کنید.
امروز میخوام چندتا مثال از دستورات EF با *lambda expression* بنویسم.

دستور Select

```
Dim query = db.table.Select(Function(q)  q)
```

Select سفارشی

```
Dim query = db.table.Select(Function(q) New With{q.field1,q.field2,...})
```

Select پردن کردن فیلدهای یک Property

class:

```
Public Class person
Public Property id As Integet
Public Property fname As String
End Class
```

entity commmand:

```
Dim query = db.table.Where(Function(q) New person With{.id=q.idfield,.fname=q.namefield})
```

دستور where، single

```
Dim query = db.table.Where(Function(q) q.yourfield = yourvaribale).Select(Function(p) p).Single()
```

دستور join و group

join:

```
Dim query = db.table1.Join(db.table2, Function(q) q.youridfield, Function(p) p.youridfield, Function(q,
p) New With {Key.q= q, Key.p= p})
```

group:

```
Dim query = db.table.GroupBy(Function(q) q.groupkey).Select(Function(p) p.Sum(Function(w) w.aggregate))
```

مابقی دستورات مسه iinsert,delete,update نگذاشتم. اگر دوستان مایل بودن pm بدن این دستوراتم براشون میزارم
موفق باشید

نظرات خوانندگان

نویسنده: رضا
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۱۹ ۱۵:۱۱

بی احترامی به دوستان VB کار نباشه ولی واقعاً VB زبان مزخرفی هستش و عمرش رو به پایان. C# هم یادگیریش خیلی راحت تره هم امکاناتش خیلی بیشتر. به نظرم دیگه از VB برای آموزش هم نباید استفاده کرد با توجه به این syntax بدی که داره.

نویسنده: ایمان محمدی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۱۹ ۱۶:۵۹

چه اصراری است از زبانی استفاده کنیم که مدرسان ، حرفه ای‌ها ، اپن سورس نویس ها، طراحان الگو و .... از اون استفاده نمی‌کنند. نمی‌خوام وارد بحث مسخره vb.net بهتر است یا C# بشم فقط اینقدر بدونید بخاطر انتخاب اشتباه زبان که خودم در شروع اون نقشی نداشتم دو سه سال از عمرم پای vb.net حروم شد و دوست ندارم *علاقمند واقعی برنامه نویسی* این اشتباه رو انجام بدن.
اگه به بحث‌های ساختاری این دو زبان کاری نداشته باشیم اینکه فضای کار و آموزش از vb.net استفاده نمی‌کنه بهترین دلیل برای دوری جست از این زبان برنامه نویسه.

کاشکی یک بند دیگه هم به وضعیت فناوری‌های مرتبط با دات نت از دیدگاه مرگ و زندگی! اضافه می‌شد و تازه کارها رو از vb.net نهی می‌کرد.
ببخشید که این نظر به محتوای فنی پست ارتباطی نداره.

نویسنده: مرتضی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۱۹ ۱۷:۲۳

سلام البته این نظر شخصیتون بود.
درسته؟!
در ضمن سویچ کردن از VB به CSharp زمان زیادی نمی‌خواد و یا برعکس

نویسنده: مرتضی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۱۹ ۱۷:۳۶

واقعا که اینم از اون حرفها بود
ویژگی برتر VB به Csharp تو راحت بودن یادگیریشه
چون به زبان محاوره نزدیکتره
امکاناتش خیلی بیشتر؟
جالب بود!
بازم نظر شخصی

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۱۹ ۱۷:۴۷

البته من با VB.NET کار نمی‌کنم ولی بیشتر سلیقه‌ای است. معمار ارشد CLR آقای Anders Hejlsberg (ایشون فقط خالق سی شارپ یا پیشتر دلفی نیست؛ یکی از معماران ارشد CLR هم هست)، یکی از تلاش‌هاش هماهنگ کردن تمام زبان‌های رسمی دات نتی و یکپارچگی و سازگاری بین آن‌ها است. خلاصه هرکاری با یکی بتونی انجام بدی با بقیه هم می‌شود.
به علاوه در دلفی دات نت، syntax تعریف lambda expressions خیلی شبیه به VB.NET است.

نویسنده: مرتضی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۱۹ ۱۷:۵۶

این هماهنگی هم داره بیشتر میشه
مثل اضافه کردن Iteratorها در vb.net11
تنها مورد بدرد بخوری که (من) ندیدم در vb.net ویژگی type forwarding بود

نویسنده: رضا
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۱۹ ۱۸:۲۰

یعنی واقعاً به نظر شما VB نسبت به C# به زبان محاوره نزدیک تره؟!
خواهشاً همین کدی که بالا نوشته شده رو بخونید ببینید آیا به زبان محاوره نزدیک هست یا نه؟

یکی از سوالایی که همیشه تو ذهن من وجود داشته این بوده که چرا برای آموزش از VB استفاده میکنن؟!

نویسنده: مرتضی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۱۹ ۱۸:۴۳

می‌دونی چرا می‌گن به محاوره نزدیکتره؟
چون تو vb.net برای مشتق گیری از کلمه کلیدی Inherits استفاده میشه که معنیش مشخصه اما تو CSharp میشه :
برای پیاده سازی اینترفس‌ها ازکلمه کیدی Implements استفاده میشه که معنیش میشه پیاده سازی ولی تو Csharp میشه بازم :
و.....
منظور از این که به زبان محاوره نزدیکه بخاطر کلمات کلیدیش هست
نه اینکه بخوای با جمله‌بندی کدنویسی کنی
فکر می‌کنم دیگه این سوال رو باید از ذهنتون پاک کنید

نویسنده: میثم ثوامری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۲۰ ۱:۳

What's New for Visual Basic in Visual Studio 2012 RC

نویسنده: آرمان
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۰۴ ۱:۵۶

اصولا این گونه نظرات نسبت به زبانی مثل وی بی دات نت به دلیل عدم سابقه تجربی و دانش کافی در مورد آن است. از نظر کارایی و سرعت و قدرت که تفاوت خاصی بین زبان‌های قابل استفاده در دات نت نیست. از نظر زیبایی سینتکس وی بی دات نت برتری داره و به همین دلیل برای آموزش و شروع کار بسیار بهتر است و برای ادامه هم هیچ مشکلی ندارد. سی شارپ هم جذابیت‌های خود را دارد. گاهی همان خلاصه نویسی آن لذت بخش است. اما اصولا یه برنامه نویس حرفه ای که یکی از این زبان‌ها را انتخاب کرده به راحتی می‌تواند در چند ساعت در دیگری نیز مهارت لازم را کسب نماید. بحث عمر تلف شدن در وی بی بسیار جالب است!

عنوان: **ایجاد یک Repository در پروژه برای دستورات EF**
نویسنده: میثم ثوامری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۱۹ ۱۱:۴۷
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: ASP.Net, Design patterns, Entity framework, VB.NET

ایجاد یک Pattern در پروژتون میتونه نظم, سرعت و زیبایی خاصی به کدتون بده. با وجود frameworkهای و Patternهایی مسه MVC و MVVM برنامه نویسان را وادار کنه که همه Actionهای یک پروژه رو به سمت کلاینت ببرن.تو یک فرصت دیگه در مورد فریمورک Knockout حتما تاپیک میزارم.امروز میخوام یک Pattern با استفاده از یک Interface و codefirst model براتون بزارم.

گام اول:ایجاد که class property

```
Public Class Employee
    Public Property ID As Integer
    Public Property Fname As String
    Public Property Bdate As DateTime
End Class
```

گام دوم:ایجاد بانک با استفاده از CodeFirst

```
Imports System.Data.Entity
Public Class EmployeeDBContext : Inherits DBContext
    Public Property Employees As DbSet(Of Employee)
End Class
```

گام سوم: ایجاد repository با استفاده از interface

```
Interface EmployeeRepository
    ReadOnly Property All As List(Of Employee)
    Function Find(id As Integer) As Employee
    Sub InsertOrUpdate(p As Employee)
    Sub Delete(id As Integer)
    Sub Save()
End Interface
```

گام چهارم: تعریف کلاس برای implement کردن از iInterface

```
Public Class EmployeeClass : Implements EmployeeRepository
    Private DB As New EmployeeDBContext
    Public ReadOnly Property All As List(Of Employee) Implements EmployeeRepository.All
        Get
            Return DB.Employees.ToList()
        End Get
    End Property

    Public Sub Delete(id As Integer) Implements EmployeeRepository.Delete
        Dim query = DB.Employees.Single(Function(q) q.ID = id)
        DB.Employees.Remove(query)
    End Sub

    Public Function Find(id As Integer) As Employee Implements EmployeeRepository.Find
        Return DB.Employees.Where(Function(q) q.ID = id)
    End Function

    Public Sub InsertOrUpdate(p As Employee) Implements EmployeeRepository.InsertOrUpdate
        If p.ID = Nothing Then
            DB.Employees.Add(p)
        Else
            DB.Entry(p).State = Data.EntityState.Modified
        End If
    End Sub

    Public Sub Save() Implements EmployeeRepository.Save
        DB.SaveChanges()
    End Sub
```

```
End Class
```

برای استفاده تو پروژه براحتی میتونید یک instance از classتون ایجاد کنید و ..

```
Dim cls As New EmployeeClass
```

```
Public Sub BindGrid()
        GridView1.DataSource = cls.All
        GridView1.DataBind()
    End Sub
```

موفق باشید

نظرات خوانندگان

نویسنده: علیرضا صالحی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۱۹ ۱۲:۱۳

برای مواردی که خروجی یک لیست (تعدادی آیتم) باشد از Property استفاده نمی‌شود. مثلا برای All باید از Method استفاده کنید. Properties vs. Methods
بهتر است برای خروجی متد هایی مانند All نیز به جای لیست از IEnumerable یا IQueryable استفاده کنید.
متدهای Update و Insert نیز به طور جداگانه تعریف شوند. (قرار است هر متد تنها یک وظیفه داشته باشد)

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۱۹ ۱۲:۲۱

- در مورد آرایه بحث شده در MSDN. ضمن اینکه استفاده از متد عموما برای حالتیکه عملیات قابل توجهی در بدنه آن قرار است صورت گیرد، توصیه می‌شود . البته در اینجا چون عملیات دریافت اطلاعات از بانک اطلاعاتی می‌تواند سنگین درنظر گرفته شود، استفاده از متد ارجحیت دارد. خواص نمایانگر اطلاعاتی سبک و با دسترسی سریع هستند.
- خروجی لیست بهتر است. (^) + اگر ReSharper جدید را نصب کنید استفاده از IEnumerable را نیز توصیه نمی‌کند ؛ چون ممکن است چندین بار رفت و برگشت به بانک اطلاعاتی در این بین صورت گیرد.
- مشکلی ندارد. خود EF Code first چنین متدی را دارد. (^) بحث کلاس تک وظیفه‌ای متفاوت است با متدی که نهایتا قرار است اطلاعات یک رکورد را در بانک اطلاعاتی تغییر دهد (اگر نبود ثبتش کند؛ اگر بود فقط همان رکورد مشخص را به روز رسانی کند).

نویسنده: ناشناس
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۱۹ ۱۲:۳۷

با سلام
دلیل استفاده از Interface EmployeeRepository چیه؟
دقیقا دلیل استفاده Interface اینجا چیه؟
با تشکر از مطلب خوبتون.

نویسنده: ناشناس
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۱۹ ۱۲:۴۵

اینجا شاید استفاده از IQueryable بهتر باشه.
شاید کاربر بخواد قبل از نمایش اطلاعات اونو فیلتر کنه یا اینکه بهتره دو متد Find داشته باشی یکی با خروجی یک آیتم و دیگری با خروجی چندین آیتم.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۱۹ ۱۲:۴۸

خیر (^). طراحی یک لایه سرویس که خروجی IQueryable دارد نشتی دار درنظر گرفته شده و توصیه نمی‌شود. اصطلاحا leaky abstraction هم به آن گفته می‌شود؛ چون طراح نتوانسته حد و مرز سیستم خودش را مشخص کند و همچنین نتوانسته سازوکار درونی آن‌را به خوبی کپسوله سازی و مخفی نماید.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۱۹ ۱۲:۵۰

به دو دلیل:
- استفاده از امکان تزریق وابستگی‌ها

- امکان نوشتن ساده‌تر آزمون‌های واحد با فراهم شدن زیر ساخت mocking اشیاء

نویسنده: ناشناس
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۱۹ ۱۳:۲

در همین پست خود شما تعداد زیاد رکوردها رو مثال زدیدو این پیاده سازی از این موضوع رنج میبره. و در مورد IQueryable قبول دارم و گفتم که بهتر است از دو یا چند متد find استفاده کنید.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۱۹ ۱۳:۲۵

منظور از آن مطلب این بود که از ابزاری که در اختیار دارید درست استفاده کنید. اگر قرار است دو یا چند جستجو را انجام دهید، اینکارها بله باید با IQueryable داخل یک متد انجام شود، اما خروجی متد فقط باید لیست حاصل باشد؛ نه IQueryable ایی که انتهای آن باز است و سبب نشتی لایه سرویس شما در لایه‌های دیگر خواهد شد.

نویسنده: میثم ثوامری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۱۹ ۱۹:۵۴

برای برنامه نویسا پیدا کردن یک property راحتره در ضمن از property برای تزریق یا بازیابی اطلاعات از یک object استفاده میکنن.
IQueryable در واقع توسعه یافته IEnumerable.تفاوت عمدشون در LINQ operators که در IQueryable استفاده میشه.اگر هم بخوایم دلیل پیشنهادی داده باشیم اونم اینه که مدیریت حافظه در IQueryable رعایت شده در حالی که Lisrtها کامپایلرو مجاب به اجنام دستور تا انتها میکنن.

نویسنده: میثم ثوامری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۱۹ ۱۹:۵۹

مهندس با نظر دوستمون موافقم
IQueryable بهترین انتخاب برای remote data source که میشه به database یا webserviceها اشاره کرد.بطور کل اگر شما از ORM مسه linqtosql استفاده میکنید
IQueriable : کوئری شمارو به دستورات sql در database server تبدیل میکنه
IEnumerable: همه رکوردهای شما قبل از اینکه بسمت دیتابیس برن بصورت object در memory نگهداری میشن.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۱۹ ۲۰:۱۱

IQueryable فقط یک expression است. هنوز اجرا نشده. (expose آن از طریق وب سرویس اشتباه است و به مشکلات serialization برخواهید خورد.)
زمانیکه First، ToList و امثال آن روی این عبارت فراخوانی شود تبدیل به SQL شده و سپس بر روی بانک اطلاعاتی اجرا می‌شود. به این deferred execution یا اجرای به تعویق افتاده گفته می‌شود.
اگر این عبارت را در اختیار لایه‌های دیگر قرار دهید، یعنی انتهای کار را بازگذاشته‌اید و حد و حدود سیستم شما مشخص نیست. شما اگر IQueryable بازگشت دهید، در لایه‌ای دیگر می‌شود یک join روی آن نوشت و اطلاعات چندین جدول دیگر را استخراج کرد؛ درحالیکه نام متد شما GetUsers بوده. بنابراین بهتر است به صورت صریح اطلاعات را به شکل List بازگشت دهید، تا انتهای کار باز نمانده و طراحی شما نشتی نداشته باشد.

نویسنده: محمد عامریان
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۱۸ ۱۷:۶

با سلام من یک معماری طراحی کردم به شکل زیر

ابتدا یک اینترفیس به شکل زیر دارم

```
using System;
using System.Collections;
using System.Linq;

namespace Framework.Model
{
    public interface IContext
    {
        T Get<T>(Func<T, bool> prediction) where T : class;
        IEnumerable List<T>(Func<T, bool> prediction) where T : class;
        void Insert<T>(T entity) where T : class;
        int Save();
    }
}
```

بعد یک کلاس ازش مشتق شده

```
using System;
using System.Collections;
using System.Collections.Generic;
using System.Data;
using System.Data.Entity;
using System.Linq;
using System.Text;

namespace Framework.Model
{
    public class Context : IContext
    {
        private readonly DbContext _dbContext;

        public Context(DbContext context)
        {
            _dbContext = context;
        }

        public T Get<T>(Func<T,bool> prediction) where T : class
        {
            var dbSet = _dbContext.Set<T>();
            if (dbSet!= null)
                return dbSet.Single(prediction);

            throw new Exception();
        }

        public void Insert<T>(T entity) where T : class
        {
            var dbSet = _dbContext.Set<T>();
            if (dbSet != null)
            {
                _dbContext.Entry(entity).State = EntityState.Added;
            }
        }

        public int Save()
        {
            return _dbContext.SaveChanges();
        }


        IEnumerable IContext.List<T>(Func<T, bool> prediction)
        {
            var dbSet = _dbContext.Set<T>();
            if (dbSet != null)
                return dbSet.Where(prediction).ToList();

            throw new Exception();
        }
    }
}
```

سپس یک کلاش context دارم که مستقیما از dbcontext مشتق شده

```
using System.Data.Entity;
using DataModel;

namespace Model
{
    public class EFContext : DbContext
    {
        public EFContext(string db): base(db)
        {

        }

        public DbSet<Product> Products { get; set; }
    }
}
```

و سپس کلاس دارم که اومده پیاده سازی کرده context که خودم ساختمو

```
using System;
using System.Collections.Generic;
using System.Data.Entity;
using System.Linq;
using System.Text;

namespace Model
{
    public class Context : Framework.Model.Context
    {
        public Context(string db): base(new EFContext(db))
        {

        }
    }
}
```

در پروژه دیگری اومدم یک کلاس context جدید ساختم

```
using System;
using System.Collections.Generic;
using System.Linq;
using System.Text;

namespace Biz
{
    public class Context : Model.Context
    {
        public Context(string db) : base(db)
        {

        }
    }
}
```

و در کنترلر هم به این شکل ازش استفاده کردم

```
using System.Web.Mvc;
using Framework.Model;

namespace ProductionRepository.Controllers
{
    public class BaseController : Controller
    {
        public IContext DataContext { get; set; }

        public BaseController()
        {
            DataContext = new
Biz.Context(System.Configuration.ConfigurationManager.ConnectionStrings["Database"].ConnectionString);
        }
    }
}
```

```
using System.Web.Mvc;
using DataModel;
using System.Collections.Generic;

namespace ProductionRepository.Controllers
{
    public class ProductController : BaseController
    {
        public ActionResult Index()
        {
            var x = DataContext.List<Product>(s => s.Name != null);
            return View(x);
        }

    }
}
```

و این هم تست

```
using NUnit.Framework;
using System;
using System.Collections.Generic;
using System.Linq;
using System.Text;
using System.Threading.Tasks;
using System.Web.Mvc;

namespace TestUnit
{
    [TestFixture]
    public class Test
    {
        [Test]
        public void IndexShouldListProduct()
        {
            var repo = new Moq.Mock<Framework.Model.IContext>();
            var products = new List<DataModel.Product>();
            products.Add(new DataModel.Product { Id = 1, Name = "asdasdasd" });
            products.Add(new DataModel.Product { Id = 2, Name = "adaqwe" });
            products.Add(new DataModel.Product { Id = 4, Name = "qewqw" });
            products.Add(new DataModel.Product { Id = 5, Name = "qwe" });
            repo.Setup(x => x.List<DataModel.Product>(p => p.Name !=
null)).Returns(products.AsEnumerable());
            var controller = new ProductionRepository.Controllers.ProductController();
            controller.DataContext = repo.Object;
            var result = controller.Index() as ViewResult;
            var model = result.Model as List<DataModel.Product>;
            Assert.AreEqual(4, model.Count);
            Assert.AreEqual("", result.ViewName);

        }
    }
}
```

نظرتون چیه آقای نصیری

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۱۸ ۱۷:۱۳

موارد 1 و 2 عنوان شده در این مطلب رو تکرار کرده: (^)

نویسنده: مجید پارسا
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۷/۱۲ ۱۲:۹

با سلام؛ سوالی که وجود داره اینه که با استفاده از repository pattern چطور میتونیم join بزنیم. با توجه به نظرات قبلی توصیه شده است که از خروجی IQueryable نباید برای لایه داده استفاده شود.
در این صورت در هنگام نوشتن دستورات join ابتدا تمامی رکوردهای جداول مورد نظر توسط الگوی repository به حافظه load می‌شود، با توجه به ماهیت linq to object بودن کوئری مورد نظر(join) اجرای برنامه به لحاظ زمانی و مصرف حافظه از

کارایی خوبی برخوردار نخواهد بود.
در این حالت یا می‌باست از خیر کارایی بالاتر گذشت یا از خروجی IQueryable استفاده کرد که در تضاد با پیشنهاد دوستان گرامی می‌باشد.
آیا در این حالت منطقی است joinهای پر استفاده را با خروجی IEnumerable در repository مربوط به خودش نوشت یا راهکار دیگری وجود دارد؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۷/۱۲ ۱۲:۱۹

- الگوی مخزن عمومی (Generic repository pattern)، لایه داده برنامه نیست. زمانیکه از یک ORM استفاده می‌کنید، لایه داده برنامه همان ORM است.
- الگوی مخزن عمومی، عمده‌ی کارش مخفی کردن ساز و کار ORM مورد استفاده از لایه سرویس برنامه است (^).
- اگر از الگوی عمومی مخزن استفاده می‌کنید، سطح دسترسی آن‌را internal تعریف کنید تا محدود شود به لایه سرویس برنامه. داخل لایه سرویس برنامه به هر نحوی که علاقمندید از آن استفاده کنید. نهایتا این لایه سرویس است که خروجی IList یا IEnumerable نهایی را در اختیار مصرف کننده قرار می‌دهد.

نویسنده: مجید پارسا
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۷/۱۲ ۱۶:۸

با تشکر، از آنجا که من اولین بار است که به شکل حرفه‌ای برنامه نویسی سه لایه را تجربه می‌کنم با توجه به توضیحات شما این طور متوجه شدم که پیاده سازی کلاس‌های Repository در لایه سرویس صورت گیرد اگر اشتباه نکنم.

در صورت امکان بیشتر موضوع رو باز کنید (منظورم آماتوری تره)
نمونه برنامه‌های سه لایه موجود در اینترنت پیدا کردم در حد CRUD ساده و با استفاده از الگوی مخزن عمومی بوده. مانند مثال‌های سایت asp.net در صورت معرفی نمونه کاملتر و واقعی‌تر ممنون میشوم.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۷/۱۲ ۱۷:۲۹

مراجعه کنید به مسیر راه EF Code first ، انتهای مطلب، قسمت لایه بندی پروژه‌های EF Code first

عنوان: **Entity Framework و InnerException**
نویسنده: ایمان محمدی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۲۰ ۱۳:۵۴
آدرس: www.dotnettips.info
برچسب‌ها: Entity framework, Exception, Tips

در Entity Framework بیشتر استثناها تودرتو هستند و ما باید تمام استثناها رو بررسی کنیم تا به پیغام اصلی خطا برسیم. با استفاده از تکه کد زیر به راحتی می‌تونیم استثناها رو پیمایش کنیم و متن خطا را مشخص کنیم.

```
catch (Exception ex)
                {
                    StringBuilder errorMsg = new StringBuilder();
                    for (Exception current = ex; current != null; current = current.InnerException)
                    {
                        if (errorMsg.Length > 0)
                            errorMsg.Append("\n");

                        errorMsg.Append(current.Message.Replace("See the inner exception for details.",
string.Empty));
                    }
                    // log
                    errorMsg.ToString();
                }
```

برای استفاده در قسمت‌های مختلف برنامه یک متد الحاقی مانند زیر تعریف می‌کنیم:

```
public static string ExceptionToString(this Exception ex)
        {
            StringBuilder errorMsg = new StringBuilder();
            for (Exception current = ex; current != null; current = current.InnerException)
            {
                if (errorMsg.Length > 0)
                    errorMsg.Append("\n");
                errorMsg.Append(current.Message.
                    Replace("See the inner exception for details.", string.Empty));
            }
            return errorMsg.ToString();
        }
```

```
catch (Exception ex)
                {
                    // log
                    ex.ExceptionToString();
                }
```

نظرات خوانندگان

نویسنده: f.beigirad
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۰۴ ۱۵:۱۳

من که نتونستم از کد بالا استفاده کنم.

لینک رو ببینید : http://barnamenevis.org/showthread.php?410767

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۰۴ ۱۸:۳۹

نتونستید یعنی چکار کردید دقیقا؟ در خطای شما هم InnerException -> UpdateException بوده مثل توضیحات بالا. یعنی اول UpdateException صادر میشه، بعد باید محتویات InnerException اون رو بررسی کرد تا به خطای اصلی رسید مثل کدهای فوق.

عنوان: سازگار سازی EFTracingProvider با EF Code first
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۲۱ ۱۴:۲۵
آدرس: www.dotnettips.info
برچسب‌ها: Entity framework

برای ثبت SQL تولیدی توسط EF، ابزارهای پروفایلر زیادی وجود دارند (+). علاوه بر این‌ها یک پروایدر سورس باز نیز برای این منظور به نام EFTracingProvider موجود می‌باشد که برای EF Database first نوشته شده است. در ادامه نحوه‌ی استفاده از این پروایدر را در برنامه‌های EF Code first مرور خواهیم کرد.

الف) دریافت کدهای EFTracingProvider اصلی: (+)

از کدهای دریافتی این مجموعه، فقط به دو پوشه EFTracingProvider و EFProviderWrapperToolkit آن نیاز است.

ب) اصلاح کوچکی در کدهای این پروایدر جهت بررسی نال بودن شیءایی که باید dispose شود

در فایل DbConnectionWrapper.cs، متد Dispose را یافته و به نحو زیر اصلاح کنید (بررسی نال نبودن wrappedConnection اضافه شده است):

```
protected override void Dispose(bool disposing)
        {
            if (disposing)
            {
                if (this.wrappedConnection != null)
                    this.wrappedConnection.Dispose();
            }

            base.Dispose(disposing);
        }
```

ج) ساخت یک کلاس پایه Context با قابلیت لاگ فرامین SQL صادره، جهت میسر سازی استفاده مجدد از کدهای آن

د) رفع خطای The given key was not present in the dictionary در حین استفاده از EFTracingProvider

در ادامه کدهای کامل این دو قسمت به همراه یک مثال کاربردی را ملاحظه می‌کنید:

```
using System;
using System.Configuration;
using System.Data;
using System.Data.Common;
using System.Data.Entity;
using System.Data.Entity.Infrastructure;
using System.Data.Entity.Migrations;
using System.Diagnostics;
using System.Linq;
using EFTracingProvider;

namespace Sample
{
    public class Person
    {
        public int Id { get; set; }
        public string Name { get; set; }
    }

    public class Configuration : DbMigrationsConfiguration<MyContext>
    {
        public Configuration()
        {
            var className = this.ContextType.FullName;
            var connectionStringData = ConfigurationManager.ConnectionStrings[className];
            if (connectionStringData == null)
                throw new InvalidOperationException(string.Format("ConnectionStrings[{0}] not found.",
className));

            TargetDatabase = new DbConnectionInfo(connectionStringData.ConnectionString,
```

```
connectionStringData.ProviderName);
            AutomaticMigrationsEnabled = true;
            AutomaticMigrationDataLossAllowed = true;
        }

        protected override void Seed(MyContext context)
        {
            for (int i = 0; i < 7; i++)
                context.Users.Add(new Person { Name = "name " + i });

            base.Seed(context);
        }
    }

    public class MyContext : MyLoggedContext
    {
        public DbSet<Person> Users { get; set; }
    }

    public abstract class MyLoggedContext : DbContext
    {
        protected MyLoggedContext()
            : base(existingConnection: createConnection(), contextOwnsConnection: true)
        {
            var ctx = ((IObjectContextAdapter)this).ObjectContext;
            ctx.GetTracingConnection().CommandExecuting += (s, e) =>
            {
                Console.WriteLine("{0}\n", e.ToTraceString());
            };
        }

        private static DbConnection createConnection()
        {
            var st = new StackTrace();
            var sf = st.GetFrame(2); // Get the derived class Type in a base class static method
            var className = sf.GetMethod().DeclaringType.FullName;

            var connectionStringData = ConfigurationManager.ConnectionStrings[className];
            if (connectionStringData == null)
                throw new InvalidOperationException(string.Format("ConnectionStrings[{0}] not found.",
className));

            if (!isEFTracingProviderRegistered())
                EFTracingProviderConfiguration.RegisterProvider();

            EFTracingProviderConfiguration.LogToFile = "log.sql";
            var wrapperConnectionString =
                string.Format(@"wrappedProvider={0};{1}", connectionStringData.ProviderName,
connectionStringData.ConnectionString);
            return new EFTracingConnection { ConnectionString = wrapperConnectionString };
        }

        private static bool isEFTracingProviderRegistered()
        {
            var data = (DataSet)ConfigurationManager.GetSection("system.data");
            var providerFactories = data.Tables["DbProviderFactories"];
            return providerFactories.Rows.Cast<DataRow>()
                                         .Select(row => (string)row.ItemArray[1])
                                         .Any(invariantName => invariantName == "EF Tracing Data
Provider");
        }
    }

    public static class Test
    {
        public static void RunTests()
        {
            Database.SetInitializer(new MigrateDatabaseToLatestVersion<MyContext, Configuration>());
            using (var ctx = new MyContext())
            {
                var users = ctx.Users.AsEnumerable();
                if (users.Any())
                {
                    foreach (var user in users)
                    {
                        Console.WriteLine(user.Name);
                    }
                }

                var rnd = new Random();
                var user1 = ctx.Users.Find(1);
```

```
                user1.Name = "test user " + rnd.Next();
                ctx.SaveChanges();
            }

        }
    }
}
```

توضیحات:

تعریف TargetDatabase در Configuration سبب می‌شود تا خطای The given key was not present in the dictionary در حین استفاده از این پروایدر جدید برطرف شود. به علاوه همانطور که ملاحظه می‌کنید اطلاعات رشته اتصالی بر اساس قراردادهای توکار EF Code first به نام کلاس Context تنظیم شده است.

کلاس MyLoggedContext، کلاس پایه‌ای است که تنظیمات اصلی «EF Tracing Data Provider» در آن قرار گرفته‌اند. برای استفاده از آن باید رشته اتصالی مخصوصی تولید و در اختیار کلاس پایه DbContext قرار گیرد (توسط متد createConnection ذکر شده).

به علاوه در اینجا توسط خاصیت EFTracingProviderConfiguration.LogToFile می‌توان نام فایلی را که قرار است عبارات SQL تولیدی در آن درج شوند، ذکر نمود. همچنین یک روش دیگر دستیابی به کلیه عبارات SQL تولیدی را با مقدار دهی CommandExecuting در سازنده کلاس مشاهده می‌کنید.

اکنون که این کلاس پایه تهیه شده است، تنها کافی است Context معمولی برنامه به نحو زیر تعریف شود:

```
public class MyContext : MyLoggedContext
```

در ادامه اگر متد RunTests را اجرا کنیم، خروجی ذیل را می‌توان در کنسول مشاهده کرد:

```
insert [dbo].[People]([Name])
values (@0)
select [Id]
from [dbo].[People]
where @@ROWCOUNT > 0 and [Id] = scope_identity()
-- @0 (dbtype=String, size=-1, direction=Input) = "name 0"

insert [dbo].[People]([Name])
values (@0)
select [Id]
from [dbo].[People]
where @@ROWCOUNT > 0 and [Id] = scope_identity()
-- @0 (dbtype=String, size=-1, direction=Input) = "name 1"

insert [dbo].[People]([Name])
values (@0)
select [Id]
from [dbo].[People]
where @@ROWCOUNT > 0 and [Id] = scope_identity()
-- @0 (dbtype=String, size=-1, direction=Input) = "name 2"

insert [dbo].[People]([Name])
values (@0)
select [Id]
from [dbo].[People]
where @@ROWCOUNT > 0 and [Id] = scope_identity()
-- @0 (dbtype=String, size=-1, direction=Input) = "name 3"

insert [dbo].[People]([Name])
values (@0)
select [Id]
from [dbo].[People]
where @@ROWCOUNT > 0 and [Id] = scope_identity()
-- @0 (dbtype=String, size=-1, direction=Input) = "name 4"

insert [dbo].[People]([Name])
values (@0)
select [Id]
from [dbo].[People]
where @@ROWCOUNT > 0 and [Id] = scope_identity()
-- @0 (dbtype=String, size=-1, direction=Input) = "name 5"

insert [dbo].[People]([Name])
values (@0)
```

```
select [Id]
from [dbo].[People]
where @@ROWCOUNT > 0 and [Id] = scope_identity()
-- @0 (dbtype=String, size=-1, direction=Input) = "name 6"

SELECT
[Extent1].[Id] AS [Id],
[Extent1].[Name] AS [Name]
FROM [dbo].[People] AS [Extent1]

SELECT
[Extent1].[Id] AS [Id],
[Extent1].[Name] AS [Name]
FROM [dbo].[People] AS [Extent1]

name 0
name 1
name 2
name 3
name 4
name 5
name 6

update [dbo].[People]
set [Name] = @0
where ([Id] = @1)
-- @0 (dbtype=String, size=-1, direction=Input) = "test user 1355460609"

-- @1 (dbtype=Int32, size=0, direction=Input) = 1
```

قسمتی از این خروجی مرتبط است به متد Seed تعریف شده که تعدادی رکورد را در بانک اطلاعاتی ثبت می‌کند.
دو select نیز در انتهای کار قابل مشاهده است. اولین مورد به علت فراخوانی متد Any صادر شده است و دیگری به حلقه foreach مرتبط می‌باشد (چون از AsEnumerable استفاده شده، هربار ارجاع به شیء users، یک رفت و برگشت به بانک اطلاعاتی را سبب خواهد شد. برای رفع این حالت می‌توان از متد ToList استفاده کرد.)
در پایان کار، متد update مربوط است به فراخوانی متدهای find و save changes ذکر شده. این خروجی در فایل sql.log نیز در کنار فایل اجرایی برنامه ثبت شده و قابل مشاهده می‌باشد.

کاربردها

اطلاعات این مثال می‌تواند پایه نوشتن یک برنامه entity framework profiler باشد.

نظرات خوانندگان

نویسنده: مهدی پایروند
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۲۱ ۲۲:۲۷

یه سوال برای راه انداختن یه همچین برنامه ای بنظرتون باید یک listener رو روی پورتی ست کرد یا از طریق دیگه ای مثل reflection باید انجام بشه؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۲۱ ۲۲:۴۹

WCF می‌تونه انتخاب خوبی باشه یا استفاده از named pipes

نویسنده: صالح باقری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۲۲ ۴:۲

مدتهاست که EF رو پیگیری میکنم ولی هنوز در مورد پروژه خودم به نتیجه ای نرسیدم.

پروژه ای که من دارم دیتابیس آن کاملاً ساخته شده و بر اساس دیتابیس، کلاسهای مرتبط با آن (BLL) نیز نوشته شده است. ولی کلاس‌های DAL رو ننوشتم تا اینکه با EF آشنا شدم.

میخواستم ببینم که اگه از DB First استفاده کنم چطور میتونم از کلاسهای نوشته شده قبل استفاده کنم؟ یا چطور میتونم جداول رو با کلاسهایی که خودم نوشتم مرتبط کنم؟ کلا اینکار پیشنهاد میشه یا خیر؟

اگه از CodeFirst استفاده کنم، تکلیف Db طراحی شده خودم چی میشه؟ چون دیتابیسی که EF ایجاد میکنه رو اصلاً نمیپسندم.

در کل آیا EF روشی برای ارتباط Code First و Db First داره؟

آیا با اینهمه کدهای پیچیده ای که EF ایجاد میکنه میشه ازش در پروژه‌های وب بزرگ که ترافیک سنگینی دارند استفاده کرد؟

در کل نظر خود شما چی هست؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۵/۲۲ ۸:۲۶

- موضوع بحث جاری مطلب دیگری است.
- ابزار برای تبدیل جداول دیتابیسی موجود به کلاس‌های code first وجود دارد .
- پیشنیاز درک کدهای تولید شده آن مطالعه 15 قسمتی است که در سایت وجود دارد.

عنوان: **نحوه ارتقاء برنامه‌های موجود MVC3 به MVC4**
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۰۳ ۱۰:۴۸
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework, MVC, ASP.Net MVC, MS Ajax Minifier

در ادامه، مراحل ارتقاء پروژه‌های قدیمی MVC3 را به ساختار جدید پروژه‌های MVC4 مرور خواهیم کرد .

1) نصب پیشنیاز

الف) نصب VS 2012

و یا

ب) نصب بسته MVC4 مخصوص VS 2010 (این مورد جهت سرورهای وب نیز توصیه می‌شود)

پس از نصب باید به این نکته دقت داشت که پوشه‌های زیر حاوی اسمبلی‌های جدید MVC4 هستند و نیازی نیست الزاما این موارد را از NuGet دریافت و نصب کرد:

```
C:\Program Files\Microsoft ASP.NET\ASP.NET Web Pages\v2.0\Assemblies
C:\Program Files\Microsoft ASP.NET\ASP.NET MVC 4\Assemblies
```

پس از نصب پیشنیازها

2) نیاز است نوع پروژه ارتقاء یابد

به پوشه پروژه MVC3 خود مراجعه کرده و تمام فایل‌های csproj و web.config موجود را با یک ادیتور متنی باز کنید (از خود ویژوال استودیو استفاده نکنید، زیرا نیاز است محتوای فایل‌های پروژه نیز دستی ویرایش شوند).

در فایل‌های csproj (یا همان فایل پروژه؛ که vbproj هم می‌تواند باشد) عبارت

```
{E53F8FEA-EAE0-44A6-8774-FFD645390401}
```

را جستجو کرده و با

```
{E3E379DF-F4C6-4180-9B81-6769533ABE47}
```

جایگزین کنید. به این ترتیب نوع پروژه به MVC4 تبدیل می‌شود.

3) به روز رسانی شماره نگارش‌های قدیمی

سپس تعاریف اسمبلی‌های قدیمی نگارش سه MVC و نگارش یک Razor را یافته (در تمام فایل‌ها، چه فایل‌های پروژه و چه تنظیمات):

```
System.Web.Mvc, Version=3.0.0.0
System.Web.WebPages, Version=1.0.0.0
System.Web.Helpers, Version=1.0.0.0
System.Web.WebPages.Razor, Version=1.0.0.0
```

و این‌ها را با نگارش چهار MVC و نگارش دو Razor جایگزین کنید:

```
System.Web.Mvc, Version=4.0.0.0
System.Web.WebPages, Version=2.0.0.0
System.Web.Helpers, Version=2.0.0.0
System.Web.WebPages.Razor, Version=2.0.0.0
```

این کارها را با replace in all open documents توسط notepad plus-plus به سادگی می‌توان انجام داد.

4) به روز رسانی مسیرهای قدیمی

به علاوه اگر در پروژه‌های خود از اسمبلی‌های قدیمی به صورت مستقیم استفاده شده:

```
C:\Program Files\Microsoft ASP.NET\ASP.NET Web Pages\v1.0\Assemblies
C:\Program Files\Microsoft ASP.NET\ASP.NET MVC 3\Assemblies
```

این‌ها را یافته و به نگارش MVC4 و Razor2 تغییر دهید:

```
C:\Program Files\Microsoft ASP.NET\ASP.NET Web Pages\v2.0\Assemblies
C:\Program Files\Microsoft ASP.NET\ASP.NET MVC 4\Assemblies
```

5) به روز رسانی قسمت appSettings فایل‌های کانفیگ

در کلیه فایل‌های web.config برنامه، webpages:Version را یافته و شماره نگارش آن‌را از یک به دو تغییر دهید:

```
<appSettings>
  <add key="webpages:Version" value="2.0.0.0" />
  <add key="PreserveLoginUrl" value="true" />
</appSettings>
```

همچنین یک سطر جدید PreserveLoginUrl را نیز مطابق تنظیم فوق اضافه نمائید.

6) رسیدگی به وضعیت اسمبلی‌های شرکت‌های ثالث

ممکن است در این زمان از تعدادی کامپوننت و اسمبلی MVC3 تهیه شده توسط شرکت‌های ثالث نیز استفاده نمائید. برای اینکه این اسمبلی‌ها را وادار نمائید تا از نگارش‌های MVC4 و Razor2 استفاده کنند، نیاز است bindingRedirectهای زیر را به فایل‌های web.config برنامه اضافه کنید (در فایل کانفیگ ریشه پروژه):

```
<configuration>
  <!--... elements deleted for clarity ...-->

  <runtime>
    <assemblyBinding xmlns="urn:schemas-microsoft-com:asm.v1">
      <dependentAssembly>
        <assemblyIdentity name="System.Web.Helpers"
             publicKeyToken="31bf3856ad364e35" />
        <bindingRedirect oldVersion="1.0.0.0" newVersion="2.0.0.0"/>
      </dependentAssembly>
      <dependentAssembly>
        <assemblyIdentity name="System.Web.Mvc"
             publicKeyToken="31bf3856ad364e35" />
        <bindingRedirect oldVersion="1.0.0.0-3.0.0.0" newVersion="4.0.0.0"/>
      </dependentAssembly>
      <dependentAssembly>
        <assemblyIdentity name="System.Web.WebPages"
             publicKeyToken="31bf3856ad364e35" />
        <bindingRedirect oldVersion="1.0.0.0" newVersion="2.0.0.0"/>
      </dependentAssembly>
    </assemblyBinding>
  </runtime>
</configuration>
```

اکنون فایل solution را در VS.NET گشوده و یکبار گزینه rebuild را انتخاب کنید تا پروژه مجددا بر اساس اسمبلی‌های جدید معرفی شده ساخته شود.

7) استفاده از NuGet برای به روز رسانی بسته‌های نصب شده

یک سری از بسته‌های تشکیل دهنده MVC3 مانند موارد ذیل نیز به روز شده‌اند که لازم است از طریق NuGet دریافت و جایگزین شوند:

Unobtrusive.Ajax.2

Unobtrusive.Validation.2

Web.Optimization.1.0.0

و ....

برای اینکار در solution explorer روی references کلیک راست کرده و گزینه Manage NuGet Packages را انتخاب کنید. در صفحه باز شده گزینه updates/all را انتخاب کرده و مواردی را که لیست می‌کند به روز نمائید (شامل جی کوئری، EF، structureMap و غیره خواهد بود).

8) اضافه کردن یک فضای نام جدید

بسته Web Optimization را از طریق NuGet دریافت کنید (برای یافتن آن bundling را جستجو کنید؛ نام کامل آن Microsoft ASP.NET Web Optimization Framework 1.0.0 است). این مورد به همراه پوشه MVC4 نیست و باید از طریق NuGet دریافت و نصب شود. (البته پروژه‌های جدید MVC4 شامل این مورد هستند)

در فایل وب کانفیگ، فضای نام System.Web.Optimization را نیز اضافه نمائید:

```
<pages>
      <namespaces>
        <add namespace="System.Web.Optimization" />
      </namespaces>
    </pages>
```

پس از ارتقاء

اولین مشکلی که مشاهده شد:

بعد از rebuild به مقدار پارامتر salt که به نحو زیر در MVC3 تعریف شده بود، ایراد خواهد گرفت:

```
[ValidateAntiForgeryToken(Salt = "data123")]
```

Salt را در MVC4 منسوخ شده معرفی کرده‌اند: (^)

علت هم این است که salt را اینبار به نحو صحیحی خودشان در پشت صحنه تولید و اعمال می‌کنند. بنابراین این یک مورد را کلا از کدهای خود حذف کنید که نیازی نیست.

مشکل بعدی:

در EF 5 جای یک سری از کلاس‌ها تغییر کرده. مثلا ویژگی‌های ForeignKey، ComplexType و ... به فضای نام System.ComponentModel.DataAnnotations.Schema منتقل شده‌اند. در همین حد تغییر جهت کامپایل مجدد کدها کفایت می‌کند.

همچنین فایل‌های پروژه موجود را باز کرده و EntityFramework, Version=4. **1**. 0.0 را جستجو کنید. نگارش جدید 4. **4**. 0.0. است که باید اصلاح شود (این موارد را بهتر است توسط یک ادیتور معمولی خارج از VS.NET ویرایش کنید).

در زمان نگارش این مطلب EF Mini Profiler با EF 5 سازگار نیست. بنابراین اگر از آن استفاده می‌کنید نیاز است غیرفعالش کنید.

اولین استفاده از امکانات جدید MVC4:

استفاده از امکانات System.Web.Optimization که ذکر گردید، می‌تواند اولین تغییر مفید محسوب شود.

برای اینکه با نحوه کار آن بهتر آشنا شوید، یک پروژه جدید MVC4 را در VS.NET (از نوع basic) آغاز کنید. به صورت خودکار یک پوشه جدید را به نام App_Start به ریشه پروژه اضافه می‌کند. داخل آن فایل مثال BundleConfig قرار دارد. این کلاس در فایل global.asax برنامه نیز ثبت شده‌است. باید دقت داشت در حالت دیباگ (compilation debug=true در وب کانفیگ) تغییر خاصی را ملاحظه نخواهید کرد.

تمام این‌ها خوب؛ اما من به نحو زیر از این امکان جدید استفاده می‌کنم:

```
using System.Collections.Generic;
using System.IO;
using System.Web;
using System.Web.Optimization;

namespace Common.WebToolkit
{
    /// <summary>
```

```
    /// A custom bundle orderer (IBundleOrderer) that will ensure bundles are
    /// included in the order you register them.
    /// </summary>
    public class AsIsBundleOrderer : IBundleOrderer
    {
        public IEnumerable<FileInfo> OrderFiles(BundleContext context, IEnumerable<FileInfo> files)
        {
            return files;
        }
    }

    public static class BundleConfig
    {
        private static void addBundle(string virtualPath, bool isCss, params string[] files)
        {
            BundleTable.EnableOptimizations = true;

            var existing = BundleTable.Bundles.GetBundleFor(virtualPath);
            if (existing != null)
                return;

            var newBundle = isCss ? new Bundle(virtualPath, new CssMinify()) : new Bundle(virtualPath,
new JsMinify());
            newBundle.Orderer = new AsIsBundleOrderer();

            foreach (var file in files)
                newBundle.Include(file);

            BundleTable.Bundles.Add(newBundle);
        }

        public static IHtmlString AddScripts(string virtualPath, params string[] files)
        {
            addBundle(virtualPath, false, files);
            return Scripts.Render(virtualPath);
        }

        public static IHtmlString AddStyles(string virtualPath, params string[] files)
        {
            addBundle(virtualPath, true, files);
            return Styles.Render(virtualPath);
        }

        public static IHtmlString AddScriptUrl(string virtualPath, params string[] files)
        {
            addBundle(virtualPath, false, files);
            return Scripts.Url(virtualPath);
        }

        public static IHtmlString AddStyleUrl(string virtualPath, params string[] files)
        {
            addBundle(virtualPath, true, files);
            return Styles.Url(virtualPath);
        }
    }
}
```

کلاس BundleConfig فوق را به مجموعه کلاس‌های کمکی خود اضافه کنید.

چند نکته مهم در این کلاس وجود دارد:

الف) توسط AsIsBundleOrderer فایل‌ها به همان ترتیبی که به سیستم اضافه می‌شوند، در حاصل نهایی ظاهر خواهند شد. حالت پیش فرض مرتب سازی، بر اساس حروف الفباء است و ... خصوصا برای اسکریپت‌هایی که ترتیب معرفی آن‌ها مهم است، مساله ساز خواهد بود.

ب)BundleTable.EnableOptimizations سبب می‌شود تا حتی در حالت debug نیز فشرده سازی را مشاهده کنید.

ج) متدهای کمکی تعریف شده این امکان را می‌دهند تا بدون نیاز به کامپایل مجدد پروژه، به سادگی در کدهای Razor بتوانید اسکریپت‌ها را اضافه کنید.

سپس نحوه جایگزینی تعاریف قبلی موجود در فایل‌های Razor با سیستم جدید، به نحو زیر است:

```
@using Common.WebToolkit

<link href="@BundleConfig.AddStyleUrl("~/Content/blueprint/print", "~/Content/blueprint/print.css")"
```

```
rel="stylesheet" type="text/css" media="print"/>

@BundleConfig.AddScripts("~/Scripts/js",
                            "~/Scripts/jquery-1.8.0.min.js",
                            "~/Scripts/jquery.unobtrusive-ajax.min.js",
                            "~/Scripts/jquery.validate.min.js")

@BundleConfig.AddStyles("~/Content/css",
                            "~/Content/Site.css",
                            "~/Content/buttons.css")
```

پارامتر اول این متدها، سبب تعریف خودکار routing می‌شود. برای مثال اولین تعریف، آدرس خودکار زیر را تولید می‌کند:

```
http://site/Content/blueprint/print?v=hash
```

بنابراین تعریف دقیق آن مهم است. خصوصا اگر فایل‌های شما در پوشه‌ها و زیرپوشه‌های متعددی قرار گرفته نمی‌توان تمام آن‌ها را در طی یک مرحله معرفی نمود. هر سطح را باید از طریق یک بار معرفی به سیستم اضافه کرد. مثلا اگر یک زیر پوشه به نام noty دارید (Content/noty)، چون در یک سطح و زیرپوشه مجزا قرار دارد، باید نحوه تعریف آن به صورت زیر باشد:

```
@BundleConfig.AddStyles("~/Content/noty/css",
                                "~/Content/noty/jquery.noty.css",
                                "~/Content/noty/noty_theme_default.css")
```

این مورد خصوصا در مسیریابی تصاویر مرتبط با اسکریپت‌ها و شیوه نامه‌ها مؤثر است؛ وگرنه این تصاویر تعریف شده در فایل‌های CSS یافت نخواهند شد (تمام مثال‌های موجود در وب با این مساله مشکل دارند و فرض آن‌ها بر این است که کلیه فایل‌های خود را در یک پوشه، بدون هیچگونه زیرپوشه‌ای تعریف کرده‌اید).
پارامترهای بعدی، محل قرارگیری اسکریپت‌ها و CSSهای برنامه هستند و همانطور که عنوان شد اینبار با خیال راحت می‌توانید ترتیب معرفی خاصی را مدنظر داشته باشید؛ زیرا توسط AsIsBundleOrderer به صورت پیش فرض لحاظ خواهد شد.

نظرات خوانندگان

نویسنده: امیرحسین جلوداری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۲۵ ۱۳:۶

سلام ... من این کارارو کردم به امید اینکه بتونم برنامرو رو هاستی که تا mvc3 ساپورت کنه اجراش کنم! ... ولی به این خط گیر میده :

```
<compilation targetFramework="4.0" />
```

و پروژم دیگه رو vs2010 ای که mvc3 ساپورت میکنه لود نمیشه! ... مشکل چیه؟! ... اگه مشکلو پیدا نکنم رسما بیچارم! و باید یه پروژه‌ی جدید mvc3 بسازم و فایلارو توش کپی کنم! ... بعد یه سوال دیگه:
اگه نشه اونوقت نمیتونم تو برنامه‌ی mvc3 ، وب api و bundling and minification رو داشته باشم؟!
خواهشا کمک کنید! خیلی خیلی ضروریه!

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۲۵ ۱۳:۴۳

- اگر به اون خط ایراد گرفته یعنی تنظیمات IIS آن روی ASP.NET 4.0 و کلا دات نت 4 نیست: (^). هاست باید این مساله را بررسی و تنظیم کند (بررسی هر سه نکته یاد شده در مقاله « نکات نصب برنامه‌های ASP.NET 4.0 بر روی IIS 6 » الزامی است).
- به علاوه MVC4 باید روی هاست و همچنین روی کامپیوتر توسعه نصب باشد.

نویسنده: امیرحسین جلوداری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۲۵ ۱۵:۲

قبل از اینکه جوابتونو ببینم تماس گرفتم به سرویس دهنده‌ی هاست که مشکلم کامل حل شد :ایکس ... مشکل همونی هست که شما میگین ولی رو وب سایت پنل خودشون رو asp.net 2 تنظیم بود که درسش کردم.
الان با این شرایط که من میبینم و اونا هم ساپورت mvc 4 ندارند پس نیازی به روی هاست بودن mvc 4 نیست چون پروژم کاملا داره کار میکنه :دی

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۲۵ ۱۶:۴۴

- اگر کار می‌کنه یعنی قسمت‌های 3 و 4 مطلب فوق در حین ارتقاء، ناقص انجام شده یا هنوز تغییری نکرده.
- ضمن اینکه حتما برای مدیریت فایل‌های پروژه‌های خودتون از سورس کنترل استفاده کنید تا نگران تغییرات و بازگشت به قبل نباشید.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۲۴ ۹:۲۳

یک نکته تکمیلی

اولین کاری که باید پس از آغاز یک پروژه جدید MVC4 انجام داد :

خط فرمان پاورشل نیوگت را باز کنید و دستور Update-Package را صادر کنید. تقریبا تمام اجزای MVC4 مرتبا به روز می‌شوند:

```
PM> Update-Package
```

خصوصا اسکریپت‌های اعتبارسنجی همراه آن که با نگارش‌های جدیدتر jQuery سازگار شده‌اند.

نویسنده: سیروس

تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۱۱ ۲۲:۱۴

دقیقا تفاوت BundleConfig.AddStyleUrl و BundleConfig.AddStyles چیه؟

نویسنده: مجتبی فخاری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۱۶ ۲۳:۵۲

با سلام
زمانی که در PartialViewها نیاز به Jquery Validator است در صورتی که آنها را در فایل Layout و در قسمت Body به صورت

```
@Scripts.Render("~/bundles/jquery")
 @Scripts.Render("~/bundles/jqueryval")
```

تعریف نماییم و آنها نیز در فایل BundleConfig تعریف شده باشند، آیا نیاز است که ما دوباره آنها را بصورت

```
<script src="~/Scripts/jquery-1.8.2.min.js"></script>
<script src="~/Scripts/jquery.validate.min.js"></script>
<script src="~/Scripts/jquery.validate.unobtrusive.min.js"></script>
```

در PartialViewها تعریف نماییم؟ اگه خیر پس چرا جواب نمیده؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۱۷ ۰:۱۷

نیاز هست با روش دیباگ این نوع برنامه‌ها بیشتر آشنا شوید. اطلاعات بیشتر
توسط فایرباگ یا حتی کنسول کروم بررسی کنید چه خطاهایی گرفتید، چه فایل‌هایی را گزارش می‌دهد که یافت نشد و امثال آن.
بر این اساس باید برنامه را دیباگ و رفع اشکال کرد.

نویسنده: علی فخرایی
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۲۸ ۰:۳۳

ممنون از مطلبتون. پروژه ام را طبق آموزش شما ارتقاء دادم و به درستی هم کار کرد اما زمانی که از Bundle خواستم استفاده کنم به مشکل زیر برخوردم.
آیا نوع خروجی متد زیر تغییر کرده است؟

```
public IEnumerable<FileInfo> OrderFiles(BundleContext context, IEnumerable<FileInfo> files)
{
     return files;
}
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۲۸ ۰:۴۴

بله. FileInfo به BundleFile تبدیل شده.

نویسنده: م کریمی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۲۰ ۱۱:۱۷

من از این کلاس شما در mvc 4 استفاده کردم اوکی بودش اما الان در 5 دارم استفاده میکنم تمام فایل ها
این شکلی میشن.
debug هم false کردم

```
<script src="/Asset/Scripts/js?v="></script>
 <script src="/Asset/Scripts/JQuery/Zebra/js?v="></script>
```

```
<script src="/Asset/Scripts/Angular/Asset/js?v="></script>
```

مشکل از کجا میتونه باشه ؟ ممنون

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۲۰ ۱۱:۵۰

مشکلی مشاهده نشد. با دات نت‌های 4.5 و 4.5.1 در یک برنامه MVC 5.x تست شد و کار می‌کند.
اگر v خالی است، ممکن است اسکریپت‌های مورد استفاده مشکل دارند. آدرس نهایی تولید شده را مستقلا در مرورگر باز کرده و خروجی آن‌را بررسی کنید. اگر مشکلی باشد، در ابتدای خروجی، خطاها را ذکر می‌کند.

نویسنده: محسن موسوی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۷/۱۲ ۱۰:۵

میتونه به دلیل این باشه که فایل‌های js مربوطه رو پیدا نکرده باشه.
جهت اطلاعات بیشتر
Unable to generate 'VersionQueryString' when using bundle

نویسنده: حسن اسلامی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۸/۱۱ ۱۳:۵۲

سلام. میخواستم بدونم دلیل خاصی داشته که شما توی مثال، هنگام استفاده از AddScripts فایل‌های .min رو ذکر کردید؟ یعنی حتماً باید خودمون فایل minify شده رو اضافه کنیم یا میشه فایل غیر minify شده رو اضافه کنیم تا خود سیستم Bundling & Minification عمل minify کردن رو انجام بده؟
ممنون

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۸/۱۱ ۱۴:۳۶

- اگر فایل min موجود باشد، این سیستم کار کمتری را انجام داده و از همان نمونه‌ی موجود استفاده می‌کند.
- برای سایر حالات سطر ذیل که در کدهای فوق موجود است:

```
var newBundle = isCss ? new Bundle(virtualPath, new CssMinify()) : new Bundle(virtualPath, new
JsMinify());
```

کار فشرده سازی را انجام می‌دهد.

نویسنده: خالقی
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۱/۲۷ ۱۲:۹

با سلام؛ با این روش bundling بهتر است همه فایل‌ها را یکجا در layout تعریف کنیم؟ آیا امکان داره با استفاده از sectionها داخل viewها یا partial viewها فایل css یا js دیگری رو به این فایل‌های رندر شده با استفاده از کلاس bundleConfig اضافه کرد؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۱/۲۷ ۱۲:۱۸

متدهای BundleConfig.AddScripts و BundleConfig.AddStyles در هر قسمتی از View قابل فراخوانی هستند.

عنوان: **ایجاد ایندکس منحصربفرد در EF Code first**
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۱۴ ۲۲:۱۳
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework

در EF Code first برای ایجاد UNIQUE INDEX ویژگی یا تنظیمات Fluent API خاصی درنظر گرفته نشده است و می‌توان از همان روش‌های متداول اجرای مستقیم کوئری SQL بر روی بانک اطلاعاتی جهت ایجاد UNIQUE INDEXها کمک گرفت:

```
public static void CreateUniqueIndex(this DbContext context, string tableName, string fieldName)
{
      context.Database.ExecuteSqlCommand("CREATE UNIQUE INDEX [IX_Unique_" + tableName
+ "_" + fieldName + "] ON [" + tableName + "]([" + fieldName + "] ASC);");
}
```

و این کل کاری است که باید در متد Seed کلاس مشتق شده از DbMigrationsConfiguration انجام شود. مثلا:

```
public class MyDbMigrationsConfiguration : DbMigrationsConfiguration<MyContext>
{
        public BlogDbMigrationsConfiguration()
        {
            AutomaticMigrationsEnabled = true;
            AutomaticMigrationDataLossAllowed = true;
        }

        protected override void Seed(MyContext context)
        {
            CreateUniqueIndex(context, "table1", "field1");
            base.Seed(context);
        }
}
```

روش فوق کار می‌کند اما آنچنان مناسب نیست؛ چون به صورت strongly typed تعریف نشده است و اگر نام جداول یا فیلدها را بعدها تغییر دادیم، به مشکل برخواهیم خورد و کامپایلر خطایی را صادر نخواهد کرد؛ چون table1 و field1 در اینجا به صورت رشته تعریف شده‌اند.

برای حل این مشکل و تبدیل کدهای فوق به کدهایی Refactoring friendly، نیاز است نام جدول به صورت خودکار از DbContext دریافت شود. همچنین نام خاصیت یا فیلد نیز به صورت strongly typed قابل تعریف باشد.

کدهای کامل نمونه بهبود یافته را در ذیل مشاهده می‌کنید:

```
using System;
using System.Data.Entity;
using System.Data.Entity.Infrastructure;
using System.Data.Objects;
using System.Linq;
using System.Linq.Expressions;
using System.Text.RegularExpressions;

namespace General
{
    public static class ContextExtensions
    {
        public static string GetTableName<T>(this DbContext context) where T : class
        {
            ObjectContext objectContext = ((IObjectContextAdapter)context).ObjectContext;
            return objectContext.GetTableName<T>();
        }

        public static string GetTableName<T>(this ObjectContext context) where T : class
        {
            var sql = context.CreateObjectSet<T>().ToTraceString();
            var regex = new Regex("FROM (?<table>.*) AS");
            var match = regex.Match(sql);
            string table = match.Groups["table"].Value;
            return table
                    .Replace("`", string.Empty)
                    .Replace("[", string.Empty)
                    .Replace("]", string.Empty)
                    .Replace("dbo.", string.Empty)
```

```
                    .Trim();
        }

        private static bool hasUniqueIndex(this DbContext context, string tableName, string indexName)
        {
            var sql = "SELECT count(*) FROM INFORMATION_SCHEMA.TABLE_CONSTRAINTS where table_name = '"
                      + tableName + "' and CONSTRAINT_NAME = '" + indexName + "'";
            var result = context.Database.SqlQuery<int>(sql).FirstOrDefault();
            return result > 0;
        }

        private static void createUniqueIndex(this DbContext context, string tableName, string
fieldName)
        {
            var indexName = "IX_Unique_" + tableName + "_" + fieldName;
            if (hasUniqueIndex(context, tableName, indexName))
                return;

            var sql = "ALTER TABLE [" + tableName + "] ADD CONSTRAINT [" + indexName + "] UNIQUE ([" +
fieldName + "])";
            context.Database.ExecuteSqlCommand(sql);
        }

        public static void CreateUniqueIndex<TEntity>(this DbContext context, Expression<Func<TEntity,
object>> fieldName) where TEntity : class
        {
            var field = ((MemberExpression)fieldName.Body).Member.Name;
            createUniqueIndex(context, context.GetTableName<TEntity>(), field);
        }
    }
}
```

توضیحات

متد GetTableName ، به کمک SQL تولیدی حین تعریف جدول متناظر با کلاس جاری، نام جدول را با استفاده از عبارات باقاعده جدا کرده و باز می‌گرداند. به این ترتیب به دقیق‌ترین نامی که واقعا جهت تولید جدول مورد استفاده قرار گرفته است خواهیم رسید.

در مرحله بعد آن، همان متد createUniqueIndex ابتدای بحث را ملاحظه می‌کنید. در اینجا جهت حفظ سازگاری بین SQL Server کامل و SQL CE از UNIQUE CONSTRAINT استفاده شده است که همان کار ایجاد ایندکس منحصربفرد را نیز انجام می‌دهد. به علاوه مزیت دیگر آن امکان دسترسی به تعاریف قید اضافه شده توسط view ایی به نام INFORMATION_SCHEMA.TABLE_CONSTRAINTS است که در نگارش‌های مختلف SQL Server به یک نحو تعریف گردیده و قابل دسترسی است. از این view در متد hasUniqueIndex جهت بررسی تکراری نبودن UNIQUE CONSTRAINT در حال تعریف، استفاده می‌شود. اگر این قید پیشتر تعریف شده باشد، دیگر سعی در تعریف مجدد آن نخواهد شد.

متد CreateUniqueIndex تعریف شده در انتهای کلاس فوق، امکان دریافت نام خاصیتی از TEntity را به صورت strongly typed میسر می‌سازد.

اینبار برای تعریف یک قید و یا ایندکس منحصربفرد بر روی خاصیتی مشخص در متد Seed، تنها کافی است بنویسیم:

```
context.CreateUniqueIndex<User>(x=>x.Name);
```

در اینجا دیگر از رشته‌ها خبری نبوده و حاصل نهایی Refactoring friendly است. به علاوه نام جدول را نیز به صورت خودکار از context استخراج می‌کند.

نظرات خوانندگان

نویسنده: مرادی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۱۴ ۲۲:۳۶

دو نکته

اول این که NHibernate پشتیبانی تو کار و کاملی از این آیتم داره

دو این که Metadata Workspace همه اطلاعات لازم Mapping رو به شما می‌داد و کد متد GetTableName از نظر من جیمز باندیه !

موفق باشید

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۲۷ ۲۳:۱۳

یک نکته‌ی تکمیلی

از EF 6.1 به بعد ، دیگر نیازی به این مطلب نیست. تعریف ایندکس به صورت توکار میسر شده‌است .

عنوان: **یافتن مقادیر نال در Entity framework**
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۲۶ ۲۱:۲۱
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework

کلاس شخص زیر را درنظر بگیرید

```
public class Person
{
        public int Id { get; set; }
        public string Name { get; set; }
        public int? Age { get; set; }
}
```

در اینجا با توجه به اینکه Name از نوع string است، خودبخود به فیلدی نال‌پذیر نگاشت خواهد شد و همچنین Age عددی نیز در سمت کدهای ما Nullable است، بنابراین خاصیت سن هم به فیلدی نال‌پذیر نگاشت می‌شود.
اگر تمام مراحل متداول ایجاد Context را طی کنیم، به نظر شما خروجی SQL عبارت زیر چه خواهد بود؟

```
string name = null;
var list1 = ctx.Users.Where(x => x.Name == name).ToList();
```

در این عبارت، name به صورت یک متغیر ارسال شده است و نه یک مقدار ثابت (فرض کنید یک متد را تعریف کرده‌اید که name را به صورت پارامتر دریافت می‌کند).
خروجی SQL آن به نحو زیر است:

```
SELECT
[Extent1].[Id] AS [Id],
[Extent1].[Name] AS [Name],
[Extent1].[Age] AS [Age]
FROM [dbo].[People] AS [Extent1]
WHERE [Extent1].[Name] = @p__linq__0
-- p__linq__0 (dbtype=String, size=-1, direction=Input) = null
```

به عبارتی خروجی مورد انتظار name **is** null را تولید نکرده است و کوئری ما حداقل با SQL Server نتیجه‌ای را به همراه نخواهد داشت. در مورد Age نیز به همین صورت است.

راه حل:

برای حالت Age، روش زیر خروجی age is null را تولید می‌کند:

```
var list2 = ctx.Users.Where(x => !x.Age.HasValue).ToList();
```

و یا استفاده از object.Equals نیز مشکل را برطرف خواهد کرد:

```
int? age = null;
var list2 = ctx.Users.Where(x => object.Equals(x.Age, age)).ToList();
```

برای حالت Name رشته‌ای می‌توان از روش زیر استفاده کرد:

```
var list1 = ctx.Users.Where(x => string.IsNullOrEmpty(x.Name)).ToList();
```

و یا روش کلی‌تر زیر نیز جواب می‌دهد:

```
string name = null;
```

```
var list1 = ctx.Users.Where(x => name == null ? x.Name == null : x.Name == name).ToList();
```

کاری که در اینجا انجام شده استفاده از x.Name == null در حالت نال بودن name است. از این جهت که EF با کوئری ذیل به علت عدم استفاده از پارامتر برای معرفی مقداری نال، مشکلی ندارد :

```
var list1 = ctx.Users.Where(x => x.Name == null).ToList();
```

نظرات خوانندگان

نویسنده: نیما
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۲۸ ۹:۴۷

سلام آقای نصیری

ممنون از مطلب مفیدتون راستش من به این نکته ای که فرمودین توجه نکرده بودم. من دستوراتی را روی دیتابیس northwind اجرا کردم که اولین دستور به این صورت بود:

```
rg = ent.regions.where(x => x.regionid != null).tolist();
```

این دستور در sql server به اینصورت تبدیل میشود :

```
select
[extent1].[regionid] as [regionid],
[extent1].[regiondescription] as [regiondescription]
from [dbo].[region] as [extent1]
```

آیا اینکه اصلا در دستور sql ما چک کردن برای null نداریم به این خاطر است که ef بطور اتوماتیک چک میکند که فیلد regionid از نوع nullable هست و چنانچه نباشه اصلا شرط رو دخالت نمیده؟

من در گام بعدی این دستور را اجرا کردم :

```
rg = ent.regions.where(x => x.regiondescription == null).tolist();
```

که خروجی آن به این صورت بود:

```
select
cast(null as int) as [c1],
cast(null as varchar(1)) as [c2]
from  ( select 1 as x ) as [singlerowtable1]
where 1 = 0
```

میخواستم اگر ممکنه کمی راجع به این دستور توضیح بفرمایید آیا این دستور همون کار is null رو انجام میده یا خیر.

باز هم سپاسگزارم

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۲۸ ۹:۵۹

خروجی SQL شما منطبق با خروجی SQL حاصل از EF نیست. روش کار را اینجا توضیح دادم که چگونه می‌شود این خروجی را دقیقا به دست آورد.
در حالت

```
var list1 = ctx.Users.Where(x => x.Name != null).ToList();
```

این خروجی حاصل می‌شود:

```
SELECT
```

```
[Extent1].[Id] AS [Id],
[Extent1].[Name] AS [Name],
[Extent1].[Age] AS [Age]
FROM [dbo].[People] AS [Extent1]
WHERE [Extent1].[Name] IS NOT NULL
```

در حالت

```
var list2 = ctx.Users.Where(x => x.Name == null).ToList();
```

دقیقا این خروجی را خواهیم داشت:

```
SELECT
[Extent1].[Id] AS [Id],
[Extent1].[Name] AS [Name],
[Extent1].[Age] AS [Age]
FROM [dbo].[People] AS [Extent1]
WHERE [Extent1].[Name] IS NULL
```

نویسنده: lp
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۶/۲۹ ۱۴:۲۱

ممنون از توضیحتون

نویسنده: debuger
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۰۱ ۱۱:۰

با سلام
ببخشید آیا امکان پیاده سازی تابع isnull هم توسط EF هست ؟
با تشکر

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۰۱ ۱۱:۲۵

- از عملگر ?? استفاده کنید تا با تمام بانک‌های اطلاعاتی سازگار باشد.
+ یک سری متد SQL خاص هم در EF وجود دارند که البته وابسته‌اند به بانک اطلاعاتی مورد استفاده و قابل استفاده در عبارات LINQ.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۱/۰۱ ۱۵:۱۰

با استفاده از برنامه‌ی DNTProfiler می‌توانید مقایسه‌های با null را نیز بررسی کنید و مشکلات احتمالی موجود را بیابید:

DNT Profiler v1.0.808.0

Server Uri http://localhost:8080 Allow Remote Connections

Plugins 32

Search

Plugin

Application 2

Loggers 8

Alerts 13

Arithmetic Overflow	
By Exceptions	1
Context In Multiple Threads	
Duplicate Commands Per Method	1
Duplicate Joins	
Full Table Scans	
Function Calls In Where Clause	
Incorrect Null Comparisons	2
Multiple Contexts Per Request	
Non-Disposed Connections	6
Query From View	

Duplicate Commands Per Method 1 | Duplicate Joins | Full Table Scans | Function Calls In Where Clause | Incorrect

Process Id	Process Name	AppDomain Id	AppDomain Name
2	6984	vstest.executionengine.x86	2	UnitTestAdapter: Running test

Command Id	SQL	Parameters

11	SELECT
	[Extent1].[Id] AS [Id],
	[Extent1].[Name] AS [Name],
	[Extent1].[Title] AS [Title],
	[Extent1].[UserId] AS [UserId]
	FROM [dbo].[Categories] AS [Extent1]
	WHERE [Extent1].[Name] = @p__linq__0
		[
		{
		"Direction": "Input",
		"IsNullable": true,
		"Name": "@p__linq__0",
		"Size": 4000,
		"Type": "String",
		"Value": "null"
		}
		]

12	SELECT
	[Extent1].[Id] AS [Id],
	[Extent1].[Name] AS [Name],
	[Extent1].[Title] AS [Title],
	[Extent1].[UserId] AS [UserId]
	FROM [dbo].[Categories] AS [Extent1]
	WHERE ([Extent1].[Title] = @p__linq__0) OR ((
		[
		{
		"Direction": "Input",
		"IsNullable": true,
		"Name": "@p__linq__0",
		"Size": 4000,
		"Type": "String",
		"Value": "null"
		}
		]

عنوان: **استفاده از خواص راهبری در EF Code first جهت ساده سازی کوئری‌ها**
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۰۴ ۲۳:۴۷
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework

گاهی از اوقات یافتن معادل LINQ کوئری‌های SQLایی که پیشتر به سادگی و بر اساس ممارست، در کسری از دقیقه نوشته می‌شدند، آنچنان ساده نیست. برای مثال فرض کنید یک سری پروژه وجود دارند که به ازای هر پروژه، تعدادی بازخورد ثبت شده است. هر بازخورد نیز دارای وضعیت‌هایی مانند «در حال انجام» و «انجام شد» است. می‌خواهیم کوئری LINQ سازگار با EF ایی را تهیه کنیم که تعداد موارد «در حال انجام» را نمایش دهد.

بر این اساس، کلاس‌های مدل دومین مساله به صورت زیر خواهند بود:

```
public class Project
    {
        public int Id { set; get; }
        public string Name { set; get; }

        public virtual ICollection<ProjectIssue> ProjectIssues { set; get; }
    }

    public class ProjectIssue
    {
        public int Id { set; get; }
        public string Body { set; get; }

        [ForeignKey("ProjectStatusId")]
        public virtual ProjectIssueStatus ProjectIssueStatus { set; get; }
        public int ProjectStatusId { set; get; }

        [ForeignKey("ProjectId")]
        public virtual Project Project { set; get; }
        public int ProjectId { set; get; }
    }

    public class ProjectIssueStatus
    {
        public int Id { set; get; }
        public string Name { set; get; }

        public virtual ICollection<ProjectIssue> ProjectIssues { set; get; }
    }
```

یک پروژه می‌تواند تعدادی Issue ثبت شده داشته باشد. هر Issue نیز دارای وضعیتی مشخص است.

اگر EF Code first را وادار به تهیه جداول و روابط معادل کلاس‌های فوق کنیم:

```
public class MyContext : DbContext
    {
        public DbSet<ProjectIssueStatus> ProjectStatus { get; set; }
        public DbSet<ProjectIssue> ProjectIssues { get; set; }
        public DbSet<Project> Projects { get; set; }
    }

    public class Configuration : DbMigrationsConfiguration<MyContext>
    {
        public Configuration()
        {
            AutomaticMigrationsEnabled = true;
            AutomaticMigrationDataLossAllowed = true;
        }

        protected override void Seed(MyContext context)
        {
            var project1 = new Project { Name = "پروژه جدید" };
            context.Projects.Add(project1);

            var stat1 = new ProjectIssueStatus { Name = "درحال انجام" };
            var stat2 = new ProjectIssueStatus { Name = "انجام شد" };
            context.ProjectStatus.Add(stat1);
            context.ProjectStatus.Add(stat2);

            var issue1 = new ProjectIssue
            {
```

```
                Body = "تغییر قلم گزارش",
                ProjectIssueStatus = stat1,
                Project = project1
            };
            var issue2 = new ProjectIssue
            {
                Body = "تغییر لوگوی گزارش",
                ProjectIssueStatus = stat1,
                Project = project1
            };
            context.ProjectIssues.Add(issue1);
            context.ProjectIssues.Add(issue2);

            base.Seed(context);
        }
    }
```

به شکل زیر خواهیم رسید:

سابقا برای یافتن تعداد متناظر با هر IssueStatus خیلی سریع می‌شد چنین کوئری را نوشت:

```
1  SELECT [Id],
2         [Name],
3         InUseCount = (
4             SELECT COUNT(*)
5             FROM   ProjectIssues
6             WHERE  ProjectStatusId = [ProjectIssueStatus].id
7         )
8  FROM   [ProjectIssueStatus]
```

Results | Messages

	Id	Name	InUseCount
1	1	درحال انجام	2
2	2	انجام شد	0

اما اکنون معادل آن با EF Code first چیست؟

```
public static class Test
    {
        public static void RunTests()
        {
            Database.SetInitializer(new MigrateDatabaseToLatestVersion<MyContext, Configuration>());

            using (var ctx = new MyContext())
            {
                var projectId = 1;
                var list = ctx.ProjectStatus.Select(x => new
                                                    {
                                                        Id = x.Id,
                                                        Name = x.Name,
                                                        Count = x.ProjectIssues.Count(p => p.ProjectId
== projectId)
                                                    }).ToList();
                foreach (var item in list)
                    Console.WriteLine("{0}:{1}",item.Name, item.Count);
            }
        }
    }
```

بله. همانطور که ملاحظه می‌کنید در اینجا به کوئری بسیار ساده و واضحی با کمک استفاده از navigation properties (خواص راهبری مانند ProjectIssues) تعریف شده رسیده‌ایم. خروجی SQL تولید شده توسط EF نیز به صورت زیر است:

```
SELECT [Project1].[Id] AS [Id],
       [Project1].[Name] AS [Name],
       [Project1].[C1] AS [C1]
FROM   (
           SELECT [Extent1].[Id] AS [Id],
                  [Extent1].[Name] AS [Name],
                  (
                      SELECT COUNT(1) AS [A1]
                      FROM   [dbo].[ProjectIssues] AS [Extent2]
                      WHERE  ([Extent1].[Id] = [Extent2].[ProjectStatusId])
```

```
                                AND ([Extent2].[ProjectId] = 1 /*@p__linq__0*/)
                ) AS [C1]
            FROM   [dbo].[ProjectIssueStatus] AS [Extent1]
        ) AS [Project1]
```

نظرات خوانندگان

نویسنده: رضا
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۰۵ ۷:۲۱

وای، منظورتون Navigation Property بود؟ نیم ساعته دارم فکر می‌کنم خواص راهبری دیگه چیه؟

نویسنده: حسین مرادی نیا
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۰۵ ۱۶:۸

در بسیاری از مثالهای این سایت از IList استفاده کردید و در این مثال از ICollection . فرق اینها دقیقا در چیست؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۰۵ ۱۷:۴۳

IEnumerable فقط خواندنی است.
ICollection یک IEnumerable است که قابلیت Add و Remove به آن اضافه شده.
IList یک ICollection است که به اعضای آن از طریق ایندکس‌ها می‌توان دسترسی اتفاقی داشت.
در تمام مثال‌های EF Code first این سایت از ICollection برای معرفی خواص راهبری استفاده شده چون EF برای انجام اعمال داخلی خودش به مجموعه‌هایی که قابلیت افزودن یا حذف عناصر را داشته باشند، نیاز دارد. به علاوه اگر به سورس EF هم مراجعه کنید برای تشخیص روابط بین کلاس‌ها به دنبال ICollection می‌گردد.
همچنین رسم است حین انتخاب اینترفیس‌هایی از این دست که از هم مشتق می‌شوند، روال انتخاب «the least specific abstraction» رعایت شود. یعنی انتخاب کوچکترین پیاده سازی با حداقل نیازهایی که کاربرد مورد نظر را برآورده می‌کند.

نویسنده: حسین مرادی نیا
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۰۶ ۰:۱۴

مرسی
خیلی کامل بود.

نویسنده: Alex
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۰۶ ۰:۲۳

میتونم بپرسم چرا از toList استفاده کردید؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۰۶ ۰:۴۵

این یک عادت خوب در EF است. زمانیکه خروجی کار شما IEnumerable باشد، هر بار دسترسی به نتیجه آن، یکبار رفت و برگشت به بانک اطلاعاتی را سبب خواهد شد. برای نمونه در مثال زیر دوبار رفت و برگشت به بانک اطلاعاتی خواهیم داشت (یکبار در حلقه اول و یکبار در حلقه دوم). اما با استفاده از ToList فقط یکبار رفت و برگشت صورت گرفته و اطلاعات اصطلاحا materialized خواهند شد.

```
var list = ctx.ProjectStatus.Select(...);

foreach (var item in list)
{...}

foreach (var item in list)
{...}
```

نویسنده: رضا بزرگی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۰۶ ۱۸:۲۳

شمای edmxی برای درک بهتر.

نویسنده: alireza
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۰۲ ۰:۲۸

لطفا راهنمایی کنید برای اینکه ببینیم ef برای یک کوئری linq چه عبارت sql ایی تولید میکند و آن را اجرا میکند، چه کاری باید انجام داد

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۰۲ ۰:۵۱

نحوه‌ی مشاهده‌ی خروجی SQL تولید شده توسط WCF RIA Services

نویسنده: ایمان باقری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۲۷ ۱۰:۴۴

من وقتی از IList استفاده میکنم برای تعریف خواص راهبری زمانی که اون رو به یک گرید بایند میکنم AddNewRow گرید کار

نمیکنه(devExpress)با جستجو و تعریف bindingList به جای لیست مشکل حل شد.
میخواستم ببینم تعریف خواص راهبری از نوع bindingList مشکلی ندارد؟
فقط binginList متد AddRange ندارد و برای اضافه کردن چند لیست به آن باید از foreach استفاده کرد.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۲۷ ۱۱:۱۱

این‌ها بیشتر مباحث binding دو طرفه است. تیم EF هم یک ObservableListSource را برای برنامه‌های WinForm تدارک دیده: اینجا . برای WPF هم اینجا

نویسنده: آحمد
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۶/۳۱ ۱۹:۴۳

با سلام
من یه سوال داشتم، این سوالم مربوط میشه به جدول هایی که توی اینجا ساختید
میخواستم بدونم بهینه‌ترین نوع دستور توی EF برای گرفتن خروجی زیر چی میتونه باشه :
گرفتن FirstName و LastName کاستومر هایی که در نقش با Name ادمین هستند!
ممنون

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۶/۳۱ ۲۰:۴۵

در انتهای مطلب « بررسی تفصیلی رابطه Many-to-Many در EF Code first » در این مورد بحث شده.

نویسنده: مجتبی آزاد
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۴/۱۴ ۱۴:۵

اتریبیوت ForeignKey که در مدل ذکر شده صرفا annotation هست یا وقتی در code first دیتابیس را از طریق Update-Database آپدیت می‌کنیم، روی ساختار دیتابیس هم تاثیر می‌گذارد؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۴/۱۴ ۱۴:۱۳

اثر آن‌را بر روی اسکیمای نهایی، در اولین تصویر ارسالی این مطلب می‌توانید مشاهده کنید (FK_های تشکیل شده).

نویسنده: مجتبی آزاد
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۴/۱۴ ۱۴:۲۷

استفاده از این نکته، برای ذخیره‌سازی navigation propertyها در دیتابیس کمکی میکنه؟
من پروژه‌ای ایجاد کردم که از unit of work و ef استفاده می‌کنم،در هنگام آپدیت entityها وقتی saveChange() را فراخوانی می‌کنم، فقط entity اصلی آپدیت می‌شود و entityهای مربوط به navigation propertyها آپدیت نمی‌شوند، روش خاصی برای آپدیت کردن همزمان مدل اصلی به همراه navigation propertyها وجود دارد؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۴/۱۴ ۱۴:۳۰

اینجا بحث شده: « کار با کلیدهای اصلی و خارجی در EF Code first » و همچنین « به روز رسانی ساده‌تر اجزاء ارتباطات در EF Code first به کمک GraphDiff »

عنوان: مرتب سازی رکوردها به صورت اتفاقی در Entity framework
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۰۷ ۹:۵۸
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework

یکی از انواع روش‌هایی که در SQL Server و مشتقات آن برای نمایش رکوردها به صورت اتفاقی مورد استفاده قرار می‌گیرد، استفاده از کوئری زیر است:

```
SELECT * FROM table
ORDER BY NEWID()
```

سؤال: ترجمه و معادل کوئری فوق در Entity framework به چه صورتی است؟
پاسخ:
یک مثال کامل را در این زمینه در ادامه ملاحظه می‌کنید:

```
using System;
using System.Data.Entity;
using System.Data.Entity.Migrations;
using System.Linq;

namespace Sample
{
    public class User
    {
        public int Id { get; set; }
        public string Name { get; set; }
        public int Age { get; set; }
    }

    public class MyContext : DbContext
    {
        public DbSet<User> Users { get; set; }
    }

    public class Configuration : DbMigrationsConfiguration<MyContext>
    {
        public Configuration()
        {
            AutomaticMigrationsEnabled = true;
            AutomaticMigrationDataLossAllowed = true;
        }

        protected override void Seed(MyContext context)
        {
            context.Users.Add(new User { Name = "User 1", Age = 20 });
            context.Users.Add(new User { Name = "User 2", Age = 25 });
            context.Users.Add(new User { Name = "User 3", Age = 30 });
            context.Users.Add(new User { Name = "User 4", Age = 35 });
            context.Users.Add(new User { Name = "User 5", Age = 40 });
            base.Seed(context);
        }
    }

    public static class Test
    {
        public static void RunTests()
        {
            Database.SetInitializer(new MigrateDatabaseToLatestVersion<MyContext, Configuration>());

            using (var context = new MyContext())
            {
               var randomListOfUsers =
                        context.Users
                               .Where(person => person.Age >= 25 && person.Age < 40)
                               .OrderBy(person => Guid.NewGuid())
                               .ToList();

               foreach (var person in randomListOfUsers)
                   Console.WriteLine("{0}:{1}", person.Name, person.Age);
            }
        }
    }
```

```
}
```

تنها نکته مهم آن سطر ذیل است که برای مرتب سازی اتفاقی استفاده شده است:

```
.OrderBy(person => Guid.NewGuid())
```

که معادل

```
ORDER BY NEWID()
```

در SQL Server است.

خروجی SQL تولیدی کوئری LINQ فوق را نیز در ادامه مشاهده می‌کنید:

```
SELECT
[Project1].[Id] AS [Id],
[Project1].[Name] AS [Name],
[Project1].[Age] AS [Age]
FROM ( SELECT
NEWID() AS [C1], ------ Guid created here
[Extent1].[Id] AS [Id],
[Extent1].[Name] AS [Name],
[Extent1].[Age] AS [Age]
FROM [dbo].[Users] AS [Extent1]
WHERE ([Extent1].[Age] >= 25) AND ([Extent1].[Age] < 40)
)  AS [Project1]
ORDER BY [Project1].[C1] ASC  ------ Used for sorting here
```

نظرات خوانندگان

نویسنده: حسین مرادی نیا
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۰۷ ۱۳:۳۰

مرسی بابت مطلب خوبتون
اما کاربرد این روش مرتب سازی در کجاست؟
به شخصه اولین بار است که این روش مرتب سازی را میبینم.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۰۷ ۱۳:۳۲

یک نمونه از کاربرد آن

نویسنده: حسین مرادی نیا
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۰۷ ۱۳:۳۶

مرسی
جالب بود
دقت نکرده بودم

نویسنده: Mohsen
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۰۷ ۱۸:۱۵

تشکر از مطالب زیباتون

نویسنده: سیروان عفیفی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۰۷ ۱۸:۳۸

مرسی واقعا مفید بود.

نویسنده: محمد صاحب
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۰۸ ۱۱:۴۳

این روش رو جداول حجیم سرعت رو میاره پایین تو محیط sql میشه از TABLESAMPLE استفاده کرد که متاسفانه معادلی براش تو linq نیست و...
آقای نصیری یه روش هم به این صورته

```
SELECT * FROM Table1
  WHERE (ABS(CAST(
  (BINARY_CHECKSUM(*) *
  RAND()) as int)) % 100) < 10
```

میخواستم بدونم این روش رو میشه به linq تبدیل کرد؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۰۸ ۱۲:۴۴

خیر. کوئری‌های EF طوری طراحی شدن که قابل انتقال به بانک‌های اطلاعاتی دیگر هم باشند و بتونید با تغییر کانکشن استرینگ بدون نگرانی آنچنانی، واقعا از یک بانک اطلاعاتی دیگر استفاده کنید.
در EF می‌شود raw sql هم نوشت: (^). در این حالت برنامه شما صرفا به بانک اطلاعاتی مورد استفاده گره خواهد خورد و اگر

مثلا این BINARY_CHECKSUM در SQLite وجود خارجی نداشت، این برنامه و سیستم دیگر قابل انتقال نخواهند بود.

نویسنده: سیروان عفیفی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۰۸ ۱۶:۰

یه سری دستورات هستند که EF معادلی براشون توی SQL نداره به طور مثال EF نمی‌دونه که متد Parse رو در SQL به چی تبدیل کنه،به طور مثال کد زیر :

```
var query = (from list in dbContext.Packages
                            where list.Id == Int32.Parse(Request["Id"].ToString())
                            select list).FirstOrDefault();
```

باید به صورت زیر تغییر بدیم :

```
Int32 ID = Int32.Parse(Request["Id"].ToString());
 var query = (from list in dbContext.Packages
                            where list.Id == ID
                            select list).FirstOrDefault();
```

به نظرتون توی نسخه‌های بعد این مشکلات رو برطرف می‌کنن؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۰۸ ۱۶:۳۹

لطفا از موضوع بحث که مرتب سازی اتفاقی است خارج نشید.
در مورد پیشنهادها و انتقادهای مرتبط با EF می‌تونید به اینجا مراجعه کنید: (^)

نویسنده: احسان آرک
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۲۱ ۱۹:۲

با سلام
آیا میشود جدولی که هر آیتم آن میتواند لیستی از همین جدول را داشته باشد در entity مرتب کرد؟ مانند یک لیست تو در تو.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۲۱ ۱۹:۳۰

در مطلب « مباحث تکمیلی مدل‌های خود ارجاع دهنده در EF Code first » بعد از Where (که نوشته for TreeViewHelper) یک OrderBy قرار بدید. نمونه‌اش همین مرتب سازی کامنت‌های تو در توی سایت جاری است بر اساس Id آن‌ها از بالا به پایین ذیل هر مطلب.

عنوان: **استفاده از خواص راهبری در Entity framework بجای Join نویسی**
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۰۸ ۱۲:۲۴
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework

یکی از مزایای مهم استفاده از Entity framework، خواص راهبری (navigation properties) آن هستند که امکان تهیه کوئری‌های بین جداول را به سادگی و به نحوی منطقی فراهم می‌کنند.
برای مثال دو جدول شهرها و افراد را درنظر بگیرید. مقصود از تعریف جدول شهرها در اینجا، مشخص سازی محل تولد افراد است:

```
public class Person
    {
        public int Id { get; set; }
        public string Name { get; set; }

        [ForeignKey("BornInCityId")]
        public virtual City BornInCity { get; set; }
        public int BornInCityId { get; set; }
    }

    public class City
    {
        public int Id { get; set; }
        public string Name { get; set; }

        public virtual ICollection<Person> People { get; set; }
    }
```

در ادامه این کلاس‌ها را در معرض دید EF Code first قرار داده:

```
public class MyContext : DbContext
    {
        public DbSet<City> Cities { get; set; }
        public DbSet<Person> People { get; set; }
    }
```

و همچنین تعدادی رکورد آغازین را نیز به جداول مرتبط اضافه می‌کنیم:

```
public class Configuration : DbMigrationsConfiguration<MyContext>
    {
        public Configuration()
        {
            AutomaticMigrationsEnabled = true;
            AutomaticMigrationDataLossAllowed = true;
        }

        protected override void Seed(MyContext context)
        {
            var city1 = new City { Name = "city-1" };
            var city2 = new City { Name = "city-2" };
            context.Cities.Add(city1);
            context.Cities.Add(city2);

            var person1 = new Person { Name = "user-1", BornInCity = city1 };
            var person2 = new Person { Name = "user-2", BornInCity = city1 };
            context.People.Add(person1);
            context.People.Add(person2);

            base.Seed(context);
        }
    }
```

در این حالت برای نمایش لیست نام افراد به همراه محل تولد آن‌ها، بنابر روال سابق SQL نویسی، نوشتن کوئری LINQ زیر بسیار متداول است:

```
public static class Test
    {
        public static void RunTests()
        {
            Database.SetInitializer(new MigrateDatabaseToLatestVersion<MyContext, Configuration>());
```

```
            using (var context = new MyContext())
            {
                var peopleAndCitiesList = from person in context.People
                           join city in context.Cities
                           on person.BornInCityId equals city.Id
                           select new
                           {
                              PersonName = person.Name,
                              CityName = city.Name
                           };

                foreach (var item in peopleAndCitiesList)
                {
                    Console.WriteLine("{0}:{1}", item.PersonName, item.CityName);
                }
            }
        }
    }
```

که حاصل آن اجرای کوئری ذیل بر روی بانک اطلاعاتی خواهد بود:

```
SELECT
          [Extent1].[BornInCityId] AS [BornInCityId],
          [Extent1].[Name] AS [Name],
          [Extent2].[Name] AS [Name1]
FROM  [dbo].[People] AS [Extent1]
INNER JOIN [dbo].[Cities] AS [Extent2] ON [Extent1].[BornInCityId] = [Extent2].[Id]
```

این نوع کوئری‌های join دار را به نحو ساده‌تری نیز می‌توان در EF با استفاده از خواص راهبری و بدون join نویسی مستقیم تهیه کرد:

```
var peopleAndCitiesList = context.People
                                 .Select(person => new
                                                   {
                                                       PersonName = person.Name,
                                                       CityName = person.BornInCity.Name
                                                   });
```

که دقیقا همان خروجی SQL یاد شده را تولید می‌کند.

مثال دوم:

می‌خواهیم لیست شهرها را بر اساس تعداد کاربر متناظر به صورت نزولی مرتب کنیم:

```
var citiesList = context.Cities.OrderByDescending(x => x.People.Count());
foreach (var item in citiesList)
{
    Console.WriteLine("{0}", item.Name);
}
```

همانطور که مشاهده می‌کنید از خواص راهبری در قسمت order by هم می‌شود استفاده کرد. خروجی SQL کوئری فوق به صورت زیر است:

```
SELECT
[Project1].[Id] AS [Id],
[Project1].[Name] AS [Name]
FROM ( SELECT
        [Extent1].[Id] AS [Id],
        [Extent1].[Name] AS [Name],
        (SELECT
                COUNT(1) AS [A1]
                FROM [dbo].[People] AS [Extent2]
                WHERE [Extent1].[Id] = [Extent2].[BornInCityId]) AS [C1]
        FROM [dbo].[Cities] AS [Extent1]
)  AS [Project1]
ORDER BY [Project1].[C1] DESC
```

مثال سوم:

در ادامه قصد داریم لیست شهرها را به همراه تعداد نفرات متناظر با آن‌ها نمایش دهیم:

```
var peopleAndCitiesList = context.Cities
                                    .Select(city => new
                                                {
                                                    InUseCount = city.People.Count(),
                                                    CityName = city.Name
                                                });

foreach (var item in peopleAndCitiesList)
{
     Console.WriteLine("{0}:{1}", item.CityName, item.InUseCount);
}
```

در اینجا از خاصیت راهبری People برای شمارش تعداد اعضای متناظر با هر شهر استفاده شده است.

خروجی SQL کوئری فوق به نحو ذیل است:

```
SELECT
[Extent1].[Id] AS [Id],
(SELECT
        COUNT(1) AS [A1]
        FROM [dbo].[People] AS [Extent2]
        WHERE [Extent1].[Id] = [Extent2].[BornInCityId]) AS [C1],
[Extent1].[Name] AS [Name]
FROM [dbo].[Cities] AS [Extent1]
```

نظرات خوانندگان

نویسنده: ایلیا
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۰۸ ۲۰:۳۲

مختصر و مفید. عالی. سپاس.

نویسنده: میرزایی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۱۰ ۱۲:۵۸

با سلام
به موضوع جالب و کاربردی ای اشاره فرمودید.

لطفا روش کار در هنگامی که ارتباط دو جدول به صورت یک به چند باشد و قصد بازیابی رکورهایی را از جدول اول در حالتی که حداقل یک رکورد در جدول دوم با شرط ما وجود داشته باشد را بیان فرمایید.

مثلا جدول کارمندان یک شرکت با شرکت هایی که هر فرد قبلا در آن سابقه کار داشته است.
میخواهیم کارمندانی را که در شرکت x کار کرده اند را به دست آوریم.

با تشکر از مطالب مفید شما.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۱۰ ۱۳:۹

معادل سؤال شما با توجه به مدل‌های فوق به صورت زیر است:
می‌خواهیم لیست افرادی را بدست بیاوریم که در شهر x متولد شده‌اند.
روش اول: اگر شماره شهر را داریم:

```
var cityId = 1;
var list = context.People.Where(x => x.BornInCityId == cityId).ToList();
```

روش دوم: اگر نام شهر را داریم:

```
var cityName = "city-1";
var list2 = context.People.Where(x => x.BornInCity.Name == cityName).ToList();
```

در روش اول از نکته تعریف کلید خارجی استفاده شده.
در روش دوم از نکته استفاده از خواص راهبری، استفاده شده.

نویسنده: سید مهران موسوی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۹/۱۶ ۱:۵۷

ممنون از مطلب مفیدتون . جالب اینه که بدون هیچ دردسری از خواص راهبری میشه برای به روز رسانی و افزودن رکوردهای مرتبط در صورت وجود رابطه‌های صحیح و نرمال سازی دقیق پایگاه داده بهترین استفاده رو کرد ... واقعا ORMها برنامه نویسارو از شر کد نویسی تکراری و خسته کننده‌ی بانک اطلاعاتی تا حد زیادی راحت کردن ...

نویسنده: debuger
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۲۳ ۰:۲۹

با سلام؛ اگه حالتی که برای کاربر میرزایی پاسخ دادید برعکس بشه کوئری به چه صورت میشه ، یعنی اگر بخوایم فهرست شهرهایی که در اون فردی به اسم خاصی متولد شده رو بدست بیاریم (خروجی کوئری از جنس لیستی از شهر باشه) کوئری رو به صورت زیر نوشتم اگه راهنمایی کنید در صورتی که بخوایم از طریق cities به خروجی مورد نظر برسیم ممنون میشم .

```
string personName = "user-1";
            var result = context.People.Where(p => p.Name == personName).Select(c =>
c.BornInCity).ToList();
```

ممنون

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۲۳ ۰:۵۷

از Any استفاده کنید:

```
var citiesContainPerson = context.Cities.Where(city => city.People.Any(person => person.Name == "user-
1")).ToList();
```

با این خروجی SQL:

```
SELECT
[Extent1].[Id] AS [Id],
[Extent1].[Name] AS [Name]
FROM [dbo].[Cities] AS [Extent1]
WHERE  EXISTS (SELECT
1 AS [C1]
FROM [dbo].[People] AS [Extent2]
WHERE ([Extent1].[Id] = [Extent2].[BornInCityId]) AND (N'user-1' = [Extent2].[Name])
)
```

نویسنده: میثم
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۱۱ ۱۹:۵۴

سلام واقعا ممنون بابت این مطالب کلی مسائل جدید یاد گرفتم از سایتتون.
یه سوال داشتم اگر براتون مقدوره راهنماییم کنید ممنون : تو این خاصیت راهبری کوئری ایجاد شده به صورت inner join درمیاد حالا ما اگه بخوایم left - right outer join یا حتی full join بشه کوئریمون به چه صورت باید عمل کنیم؟ اصلا با خاصیت راهبری EF میشه همچین کاری رو انجام داد؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۱۱ ۲۱:۶

اینجا بحث شده: « شبیه سازی outer Join در entity framework »

نویسنده: saeed
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۰۹ ۱۷:۵۲

سلام؛ میشه منظورتون رو در مورد خواص راهبری بگید ؟ یعنی به چی میگن خواص راهبری ؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۰۹ ۱۷:۵۹

خاصیتی که یک entity را به entity دیگر وصل می‌کند؛ navigation property
در مثال بالا خاصیت‌هایی که به صورت virtual تعریف شدند، از این دست هستند.

نویسنده: سعید
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۲۰ ۱۴:۴

سلام؛ در یک رابطه many-to-many چطور میشه اطلاعات رو واکشی کرد.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۲۰ ۱۴:۸

« بررسی تفصیلی رابطه Many-to-Many در EF Code first »

نویسنده: فخاری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۴/۰۵ ۱۸:۴۸

با سلام
اگه یک کلاس مخاطب با کد زیر باشه:

```
public class Contact
    {
        public int ContactId { get; set; }
        public string FName { get; set; }
        public string LName { get; set; }
        public string FatherName { get; set; }
        public string Email { get; set; }
       public virtual ICollection<Phone> Phones { get; set; }
}
```

و یک کلاس هم برای شماره تلفن‌ها با کد زیر:

```
public class Phone
    {
        public int PhoneId { get; set; }
        public string PhoneNumber { get; set; }
        public string PhoneNote { get; set; }
        public string PhoneAddress { get; set; }
        public int PhoneTypeId { get; set; }
        public virtual PhoneType PhoneType { get; set; }

        [ForeignKey("ContactId")]
        public virtual Contact Contact { get; set; }
        public int ContactId { get; set; }
    }
```

حالا در زمان جستجو من از کد زیر استفاده نموده ام :

```
var listContacts = db.Contacts.Include(p => p.Phones).AsQueryable();
            if (searchContact.ByName)
                listContacts = listContacts.Where(c => c.LName.Contains(searchContact.Name));
            if (searchContact.ByNumber)
            {
                listContacts = listContacts.Where(c=>c.);

            }
            var phonelistmodel = await
                 listContacts.OrderBy(p => p.ContactId)
                     .Skip(page * count)
                     .Take(count)
                     .Select(c => new ListPhoneNumberViewmodel()
                     {
                         ContactId = c.ContactId,
                         Email = c.Email,
                         Name = c.FName + " " + c.LName,
                         Phones = c.Phones
                     }).ToListAsync();
```

ولی اصلا به اطلاعات جدول phone دسترسی ندارم؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۴/۰۵ ۲۰:۴

- از Any استفاده کنید، برای رسیدن به لیست اشخاص:

```
listContacts = listContacts.Where(c => c.Phones.Any(x => x.PhoneNumber == "1234....."));
```

- قبل از where یک SelectMany قرار دهید، برای رسیدن به لیست تلفن‌ها:

```
listContacts.SelectMany(c=>c.Phones).Where(c=>c.PhoneNumber=="123....")
```

نویسنده: صابر فتح الهی
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۰/۰۳ ۰:۵۹

-1برای این کوئیری‌ها چطور از سطح دوم کش استفاده کنیم؟
-2 برای تبدیل به ویو مدل مورد نظر در کدام لایه تبدیلات انجام شود؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۰/۰۳ ۱:۲۳

- مانند قبل
- در همان لایه سرویس

نویسنده: صابر فتح الهی
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۰/۰۳ ۲۱:۲۰

منم دقیقا همین کارو کردم اما به این خطا برخورد کردم. پس از رفع خطا با روش معرفی شده، این دفعه با این خطا مواجه میشم:

```
The entity or complex type 'PWS.DataLayer.Context.Tag' cannot be constructed in a LINQ to Entities
query.
```

کوئری منم اینه

```
return tags.Cacheable(x => x.Select(item => new Tag
            {
                Id = item.Id,
                ArticlesCount = item.Articles.Count(),
                Name = item.Name,
                CreatedBy = item.CreatedBy,
                CreatedOn = item.CreatedOn,
                ModifiedBy = item.ModifiedBy,
                ModifiedOn = item.ModifiedOn
            })).ToList();
```

که در اون خصیصه ArticlesCount با NotMapped مزین شده و قراره تعداد مقالات اون تگ توش قرار بگیره

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۰/۰۳ ۲۱:۳۷

این خطای خود EF هست (^). به این معنا که در LINQ to Entities مجاز نیستید در حین projection، از کلاس‌هایی که به جداول بانک اطلاعاتی نگاشت شده‌اند استفاده کنید. از یک ViewModel یا یک DTO استفاده کنید تا مشکل برطرف شود. اطلاعات بیشتر

نویسنده: صابر فتح الهی
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۰/۰۴ ۱۵:۲۹

سلام
این روش استفاده کردم با استفاده از یک ویو مدل اما اشکالی که پیش میامد این بود که در صورت تغییر در مدل‌های اصلی حافظه کش خالی نمی‌شد. پس از بررسی به این نتیجه رسیدم چون ویو مدل در زمان ثبت در حافظه کش rootKey متفاوتی نسبت به DBSET ایجاد میکرد و در زمان تغییرات حافظه کش پاک نمی‌شد. در پیاده سازی کش سطح دوم یک فیلد RootKey اضافه کردم به صورت اپشنال، در صورتی که می‌خواستیم روت کی دستی تعیین کنیم به مشکل بر نخوریم در نتیجه مشکل نا معتبر کردن کش هم حل شد.

عنوان: **بالا بردن سرعت بارگذاری اولیه EF Code first با تعداد مدل‌های زیاد**
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۰۹ ۱۹:۸
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework

EF Code first هربار در حین آغاز اجرای برنامه و اولین کوئری که به بانک اطلاعاتی ارسال می‌کند، کار تشخیص روابط بین کلاس‌ها و همچنین نگاشت آن‌ها را به بانک اطلاعاتی، انجام می‌دهد. این مورد شاید با تعداد کم کلاس‌ها آنچنان به نظر نرسد، اما اگر تعداد کلاس‌های شما به بالای 200 عدد رسید، زمان آغاز برنامه آزار دهنده خواهد شد. راه حلی برای این مساله وجود دارد به نام ایجاد Viewهای متناظر با نگاشت‌ها و سپس کامپایل آن به عنوان جزئی از برنامه، که در ادامه نحوه انجام این‌کار را مرور خواهیم کرد.

بررسی ساختار pre-generated views

برای کامپایل نگاشت‌های EF در خود برنامه (بجای تولید پویای هربار آن‌ها)، ابتدا باید فایل edmx متناظر با مدل‌ها و روابط بین آن‌ها تشکیل شود:

```
var ms = new MemoryStream();
    using (var writer = XmlWriter.Create(ms))
    {
        EdmxWriter.WriteEdmx(new Context(), writer);
    }
```

پس از اینکه edmx تشکیل شد، باید از ساختار فشرده آن سه جزء زیر را استخراج کرد:

الف) storageModels : ssdl

ب) conceptualModels : csdl

ج) mappings : msl

اینکار را به صورت زیر می‌توان انجام داد:

```
var xDoc = XDocument.Load(ms);

    var ssdl = xDoc.Descendants("{http://schemas.microsoft.com/ado/2009/02/edm/ssdl}Schema").Single();
    var csdl = xDoc.Descendants("{http://schemas.microsoft.com/ado/2008/09/edm}Schema").Single();
    var msl =
xDoc.Descendants("{http://schemas.microsoft.com/ado/2008/09/mapping/cs}Mapping").Single();
```

پس از آن باید محتوای این سه جزء را توسط متد Save هر کدام، در فایل‌های xml ایی ذخیره کرد و توسط ابزاری به نام EdmGen.exe که جزئی از ویژوال استودیو است، فایل Context.Views.cs را تولید، به برنامه اضافه و سپس کامپایل کرد:

```
EdmGen.exe /mode:ViewGeneration /incsdl:Context.csdl  /inmsl:Context.msl /inssdl:Context.ssdl
/outviews:Context.Views.cs
```

بهتر است این پروسه هر بار که قرار است ارائه نهایی برنامه صورت گیرد، انجام شود.

علاوه بر این‌ها اگر علاقمند باشید که کار فایل EdmGen را شبیه سازی کنید، کلاس زیر این‌کار را انجام داده و قادر است خروجی vb یا cs متناظری را نیز تولید کند:

```
using System;
using System.Data.Entity;
using System.Data.Entity.Design;
using System.Data.Entity.Infrastructure;
using System.Data.Mapping;
using System.Data.Metadata.Edm;
using System.IO;
using System.Linq;
```

```
using System.Xml;
using System.Xml.Linq;

namespace EfUtils
{
    public static class PreGeneratedViewsWriter
    {
        public static void CreatePreGeneratedViewsFile(
                this DbContext contextInstance,
                LanguageOption language = LanguageOption.GenerateCSharpCode,
                string viewsFile = "Context.Views.cs",
                string edmxFile = "context.edmx",
                string ssdlFile = "context.ssdl.xml",
                string csdlFile = "context.csdl.xml",
                string mslFile = "context.msl.xml")
        {
            using (var contextViewsMemoryStream = new MemoryStream())
            {
                using (var edmxMemoryStream = new MemoryStream())
                {
                    var edmx = createEdmx(contextInstance, edmxFile, edmxMemoryStream);
                    var mappingItemCollection = createMappingItemCollection(ssdlFile, csdlFile,
mslFile, edmx);
                    generateViews(language, viewsFile, contextViewsMemoryStream,
mappingItemCollection);
                }
            }
        }

        private static void generateViews(LanguageOption language, string viewsFile, MemoryStream
contextViewsMemoryStream, StorageMappingItemCollection mappingItemCollection)
        {
            var viewGenerator = new EntityViewGenerator // It's defined in
System.Data.Entity.Design.dll
            {
                LanguageOption = language
            };
            using (var streamWriter = new StreamWriter(contextViewsMemoryStream))
            {
                var errors = viewGenerator.GenerateViews(mappingItemCollection, streamWriter).ToList();

                if (errors.Any())
                    throw new InvalidOperationException(errors.First().Message);

                contextViewsMemoryStream.Position = 0;
                using (var reader = new StreamReader(contextViewsMemoryStream))
                {
                    var codeData = reader.ReadToEnd();
                    File.WriteAllText(viewsFile, codeData);
                }
            }
        }

        private static StorageMappingItemCollection createMappingItemCollection(string ssdlFile, string
csdlFile, string mslFile, XDocument edmx)
        {
            var ssdl =
edmx.Descendants("{http://schemas.microsoft.com/ado/2009/02/edm/ssdl}Schema").Single();
            ssdl.Save(ssdlFile);
            var storeItemCollection = new StoreItemCollection(new[] { ssdl.CreateReader() });

            var csdl =
edmx.Descendants("{http://schemas.microsoft.com/ado/2008/09/edm}Schema").Single();
            csdl.Save(csdlFile);
            var edmItemCollection = new EdmItemCollection(new[] { csdl.CreateReader() });

            var msl =
edmx.Descendants("{http://schemas.microsoft.com/ado/2008/09/mapping/cs}Mapping").Single();
            msl.Save(mslFile);

            var mappingItemCollection = new StorageMappingItemCollection(edmItemCollection,
storeItemCollection, new[] { msl.CreateReader() });
            return mappingItemCollection;
        }

        private static XDocument createEdmx(DbContext contextInstance, string edmxFile, MemoryStream
edmxMemoryStream)
        {
            var settings = new XmlWriterSettings { Indent = true };
            using (var writer = XmlWriter.Create(edmxMemoryStream, settings))
            {
```

```
                EdmxWriter.WriteEdmx(contextInstance, writer);
            }
            File.WriteAllBytes(edmxFile, edmxMemoryStream.ToArray());

            edmxMemoryStream.Position = 0;
            var edmx = XDocument.Load(edmxMemoryStream);
            return edmx;
        }
    }
}
```

در اینجا همان مراحلی که عنوان شد، تکرار می‌شود. فایل edmx متناظر با وهله‌ای از DbContext برنامه، تولید شده و سه جزء آن استخراج می‌شوند. سپس این موارد به EntityViewGenerator موجود در اسمبلی System.Data.Entity.Design.dll ارسال شده و کد نهایی متناظر قابل کامپایل در برنامه تولید می‌گردد.

پس از تولید فایل Context.Views.cs یا Context.Views.vb، آن‌را به پروژه اضافه کنید.

اینبار نحوه استفاده از آن باید به صورت زیر باشد:

```
Database.SetInitializer<MyContext>(null);
```

از این جهت که تمام اطلاعات لازم جهت آغاز کار، در فایل تولیدی Context.Views وجود دارد و اکنون جزئی از فایل اجرایی برنامه است و نیازی به تکرار ساخت مجدد پویای آن نیست.

مرجع:

Entity Framework Code First View Generation Templates On Visual Studio Code Gallery

نظرات خوانندگان

نویسنده: مهدی پایروند
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۰۹ ۲۰:۳۸

در یکی از پروژه هایی که بجای تعداد 200 جدول رابطه زیادی هم داشت مجبور به استفاده از این روش شدم، البته سبک Model First

نویسنده: Petek
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۱۱ ۱۱:۴۶

با سلام
آیا امکان این هست که بشه از این در روش DataBase First استفاده کرد . با تشکر

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۱۱ ۱۲:۰

بله. همین روال رو می‌تونید توسط افزونه « Entity Framework Power Tools » هم انجام بدید (گزینه Generate Views را به منوی کلیک راست بر روی Entity Data Model/*.EDMX اضافه می‌کند).

نویسنده: Petek
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۱۱ ۱۷:۵۰

با سلام
ممنوم از راهنماییتون خیلی عالیه .
با استفاده از این کار یه view در کنار Model ام ایجاد شد و سرعت بارگذاری برای این اولین بار رو از 10 ثانیه به کمتر از 2 ثانیه تقلیل داد آیا چیز دیگه ای نیاز نیست و نیز من برای ایجاد دیتابیسم با استفاده از Model در اولین واکشی به این صورت عمل می‌کنم آیا مشکلی پیش نمیاد در استفاده از این روش . با تشکر

```
if (!db_Context.DatabaseExists())
      db_Context.CreateDatabase();
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۱۱ ۱۸:۵۵

- خیر. به تنظیم دیگری نیاز ندارد. این کلاس‌ها به صورت خودکار تشخیص داده شده و استفاده می‌شوند. البته به ازای هربار تغییر مدل‌ها نیاز است مجددا تولید شوند.
- اگر روش شما db first است که عنوان کردید، بررسی فوق (ایجاد بانک اطلاعاتی) کار اضافی است. اگر روش code first است، باز هم نیازی نیست چون در حالت خودکار migrations اینکار را انجام می‌دهد.
در کل بهتر است تمام جوانب را بررسی و آزمایش کنید.
کاری که در اینجا انجام می‌شود ایجاد یک cached metadata کامپایل شده است بجای تولید پویای هربار آن (تفاوت مهم و اصلی با روش‌های متداول).

نویسنده: امیر
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۲۸ ۰:۵۲

سلام و خسته نباشید
سوالی که من دارم اینکه بعد از ساختن فایل Context.Views.cs چطور باید ازش استفاده کرد . من این فایلو ساختم و کنار Context.cs تو پروژهام گذاشتم . ولی فرق خاصی احساس نمی‌کنم . میشه بیشتر راهنمایی کنید

نویسنده: محسن
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۲۸ ۰:۵۸

اگر فرقی احساس نکردید منتظر نگارش بعدی EF باشید. این مورد رو برطرف کردن:

«significantly improved warm up time (view generation), especially for large models»

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۷/۲۷ ۱:۶

به روز شده این اطلاعات برای EF 6
اطلاعات بیشتر

نویسنده: سوین
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۰۴ ۱۱:۵۰

آیا بعد از ایجاد View برای بالا بردن لود اولیه ، باز هم migration کار میکنه یا نه ؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۰۴ ۱۲:۱۱

بله. هم روش دستی migrations و هم روش خودکار در اینجا کار می‌کنند. اینکه در انتهای بحث عنوان شده مقدار را null قرار بدید، برای رسیدن به حداکثر سرعت بارگذاری برنامه است. در این حالت می‌توانید از روش دستی برای انجام migrations استفاده کنید. این نکته در انتهای مطلب پنجم سری EF سایت بحث شده.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۲۴ ۱۰:۵۵

اگر علاقمند باشید که مدیریت تولید این Viewها را خودکار کنید می‌توانید از پروژه Interactive Pre Generated Views استفاده نمائید:

پروژه: Interactive Pre Generated Views for Entity Framework 6
بسته نیوگت
نحوه استفاده: Using Pre-Generated Views Without Having To Pre-Generate Views

نویسنده: امین
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۲۲ ۱۸:۱۵

باسلام.این کد را در کجا و چطوری در مدل code first استفاده بکنیم؟

```
using (var ctx = new MyContext())
{
    InteractiveViews
        .SetViewCacheFactory(
            ctx,
            new FileViewCacheFactory(@"C:\MyViews.xml"));
}
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۲۲ ۱۸:۲۶

در آغاز برنامه (مثلا در application_start برنامه‌های وب و یا ابتدای متد Main برنامه‌های دسکتاپ): « وادار کردن EF Code

« به ساخت بانک اطلاعاتی پیش از شروع به کار برنامه first

نویسنده: دانش پژوه
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۹/۲۹ ۱۴:۲۴

با سلام
میشه خواهش کنم یک نمونه پروژه برای استفاده از این روش بزارید.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۹/۲۹ ۱۴:۳۳

نیازی به مثال آنچنانی ندارد. ابتدا بسته‌ی نیوگت این پروژه را نصب کنید:

```
PM> Install-Package EFInteractiveViews
```

بعد یکبار در ابتدای برنامه در اولین کوئری، متد InteractiveViews.SetViewCacheFactory آن‌را فراخوانی کنید. البته بهتر است آن‌را درون یک سینگلتون thread safe قرار دهید. بار اولی که فایل xml آن ایجاد می‌شود زمان خواهد برد. بار دوم اجرای برنامه سریع است.

```
private static bool _isPreGeneratedViewCacheSet;

private void InitializationPreGeneratedViews()
{
   if (_isPreGeneratedViewCacheSet) return;

   var precompiledViewsFilePath = new FileInfo(Assembly.GetExecutingAssembly().Location).DirectoryName
+ @"\EF6PrecompiledViews.xml";
   InteractiveViews.SetViewCacheFactory(this, new FileViewCacheFactory(precompiledViewsFilePath));
   _isPreGeneratedViewCacheSet = true;
}
```

نویسنده: دانش پژوه
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۰/۰۲ ۱۰:۳۶

با سلام و ممنون از جوابتون
روشی رو گفتید رفتم گفتم اینجا بزارم هم دیگران استفاده کنند و اگه هم اشتباه کردم بفرمایید اصلاح کنم.
پکیج رو تو پروژه ای که کلاس context هست نصب کردم و تابع زیر رو

```
private static bool _isPreGeneratedViewCacheSet;

private void InitializationPreGeneratedViews()
{
   if (_isPreGeneratedViewCacheSet) return;

   var precompiledViewsFilePath = new FileInfo(Assembly.GetExecutingAssembly().Location).DirectoryName
+ @"\EF6PrecompiledViews.xml";
   InteractiveViews.SetViewCacheFactory(this, new FileViewCacheFactory(precompiledViewsFilePath));
   _isPreGeneratedViewCacheSet = true;
}
```

توی کلاس context گذاشتم بعد از اجرای یک فایل Xml در مسیر
C:\Users\Hadi\AppData\Local\Temp\Temporary ASP.NET Files\root\2781dacc\5d62fdaf\assembly\dl3\142eef19\00077ffc_731ed001

میسازه، البته من بصورت دستی این تابع رو یک بار اجرا کردم و بعد غیرفعالش کردم.
بعد این تابع رو در application_start نوشتم:

```
InteractiveViews
```

```
                .SetViewCacheFactory(ctx, new FileViewCacheFactory(new
FileInfo(Assembly.GetExecutingAssembly().Location).DirectoryName + @"\EF6PrecompiledViews.xml"));
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۰/۰۲ ۱۰:۳۹

- این فایل باید به ازای هربار تغییر در مدل‌ها دوباره ساخته شود. بنابراین تولید دوباره آن نباید غیرفعال شود.
- Assembly.GetExecutingAssembly().Location برای برنامه‌های دسکتاپ مفید است (یعنی مسیر فایل اجرایی). در برنامه‌های وب، به این مسیر عموما دسترسی ندارید. به همین جهت بهتر است از HttpRuntime.AppDomainAppPath استفاده کنید.

نویسنده: مهدی بهزاد
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۲/۱۴ ۲۱:۲۲

سلام.آیا برای بهبود سرعت در EF Designer database Model در WPF هست؟
در این روش برای بار اول وقتی با دیتابیس برخورد میکنه حدود 5 ثانیه طول میکشه از دفعات بعد سرعت عالی میشه ، لطفا راهی بهم پیشنهاد بدین

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۲/۱۵ ۱:۳۰

- نگارش‌های جدید EF بر اساس روش Code first کار می‌کنند (حتی اگر به ظاهر DB First باشند). بنابراین روش تکمیلی مطرح شده در نظرات ، با تمام نگارش‌های EF کار می‌کند.
- همچنین علت زمانبر بودن را می‌توانید با DNT Profiler بررسی کنید که چه مراحلی در پشت صحنه انجام می‌شوند. این مراحل، بار اول در بانک اطلاعاتی پردازش و plan آن‌ها کش خواهند شد. به همین جهت برای بار دوم سریعتر است.

نویسنده: مهدی مقدسی
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۴/۲۰ ۱۸:۴۶

بخشید منظورتون از ورژن چند به بعد که مثل هم رفتار میشه؟
سوال دومم این هست که ما وقتی از روش DatabaseFrist استفاده کنم در Entity 6.1.3 تمامی کلاس‌ها از جمله DbContext با کوچکترین تغییر دوباره ایجاد میشه و تابعی که قراره داخل اون قرار بدماز بین می‌ره. چجوری باید اونو رفع کرد؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۴/۲۰ ۱۹:۴۴

«... تابعی که قراره داخل اون قرار بدم ...»
نظرات را مطالعه کردید یکبار؟ مطلب نوشته شده با یک افزونه‌ی جدید جایگزین شده‌است. این مورد هم نیازی به دستکاری Context شما ندارد و هیچ کدی را نیازی نیست، داخل آن قرار دهید.

عنوان: افزودن خودکار کلاس‌های تنظیمات نگاشت‌ها در EF Code first
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۱۰ ۰:۲۱
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework

اگر از روش Fluent-API برای تنظیم و افزودن نگاشت‌های کلاس‌ها استفاده کنیم، با زیاد شدن آن‌ها ممکن است در این بین، افزودن یکی فراموش شود یا کلا اضافه کردن دستی آن‌ها در متد OnModelCreating آنچنان جالب نیست. می‌شود این‌کار را به کمک Reflection ساده‌تر و خودکار کرد:

```
void loadEntityConfigurations(Assembly asm, DbModelBuilder modelBuilder, string nameSpace)
        {
            var configurations = asm.GetTypes()
                                    .Where(type => type.BaseType != null &&
                                           type.Namespace == nameSpace &&
                                           type.BaseType.IsGenericType &&
                                           type.BaseType.GetGenericTypeDefinition() ==
typeof(EntityTypeConfiguration<>))
                                    .ToList();

            configurations.ForEach(type =>
               {
                   dynamic instance = Activator.CreateInstance(type);
                   modelBuilder.Configurations.Add(instance);
               });
        }
```

در این متد، در یک اسمبلی مشخص و فضای نامی در آن، به دنبال کلاس‌هایی از نوع EntityTypeConfiguration خواهیم گشت. در ادامه این کلاس‌ها وهله سازی شده و به صورت خودکار به modelBuilder اضافه می‌شوند.

یک مثال کامل که بیانگر نحوه استفاده از متد فوق است:

```
using System;
using System.Data.Entity;
using System.Data.Entity.Migrations;
using System.Data.Entity.ModelConfiguration;
using System.Linq;
using System.Reflection;

namespace EFGeneral
{
    public class User
    {
        public int UserNumber { get; set; }
        public string Name { get; set; }
    }

    public class UserConfig : EntityTypeConfiguration<User>
    {
        public UserConfig()
        {
            this.HasKey(x => x.UserNumber);
            this.Property(x => x.Name).HasMaxLength(450).IsRequired();
        }
    }

    public class MyContext : DbContext
    {
        public DbSet<User> Users { get; set; }

        protected override void OnModelCreating(DbModelBuilder modelBuilder)
        {
            // modelBuilder.Configurations.Add(new UserConfig());

            var asm = Assembly.GetExecutingAssembly();
            loadEntityConfigurations(asm, modelBuilder, "EFGeneral");
        }

        void loadEntityConfigurations(Assembly asm, DbModelBuilder modelBuilder, string nameSpace)
        {
            var configurations = asm.GetTypes()
                                    .Where(type => type.BaseType != null &&
```

```
                                            type.Namespace == nameSpace &&
                                            type.BaseType.IsGenericType &&
                                            type.BaseType.GetGenericTypeDefinition() ==
typeof(EntityTypeConfiguration<>))
                                    .ToList();

            configurations.ForEach(type =>
               {
                   dynamic instance = Activator.CreateInstance(type);
                   modelBuilder.Configurations.Add(instance);
               });
        }
    }

    public class Configuration : DbMigrationsConfiguration<MyContext>
    {
        public Configuration()
        {
            AutomaticMigrationsEnabled = true;
            AutomaticMigrationDataLossAllowed = true;
        }

        protected override void Seed(MyContext context)
        {
            context.Users.Add(new User { Name = "name-1" });
            context.Users.Add(new User { Name = "name-2" });
            context.Users.Add(new User { Name = "name-3" });
            base.Seed(context);
        }
    }

    public static class Test
    {
        public static void RunTests()
        {
            Database.SetInitializer(new MigrateDatabaseToLatestVersion<MyContext, Configuration>());
            using (var context = new MyContext())
            {
                var user1 = context.Users.Find(1);
                if (user1 != null)
                    Console.WriteLine(user1.Name);
            }
        }
    }
}
```

در این مثال، در متد OnModelCreating بجای اضافه کردن دستی تک تک تنظیمات تعریف شده، از متد loadEntityConfigurations جهت یافتن آن‌ها در اسمبلی جاری و فضای نام مشخصی به نام EFGeneral استفاده شده است.

نظرات خوانندگان

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۱۳ ۱۳:۵۹

یک نکته تکمیلی

در EF 6 متد ذیل جهت پوشش این مطلب اضافه شده‌است:

```
modelBuilder.Configurations
      .AddFromAssembly(Assembly.GetExecutingAssembly())
```

نویسنده: سدا
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۳/۲۱ ۱۳:۴۵

اگر نگاشت در مسیر DomainClasses.Mappings باشه چه تغییری باید ایجاد کنیم؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۳/۲۱ ۱۳:۵۳

از AppDomain برای یافتن اسمبلی مدنظر استفاده کنید:

```
var enumerable = AppDomain.CurrentDomain.GetAssemblies()
        .SelectMany(assembly => assembly.GetTypes())
        .Select(type => type.Namespace)
        .Distinct()
        .Where(name => name != null &&
                       name == "DomainClasses.Mappings");
```

نویسنده: سدا
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۳/۲۱ ۱۶:۵۶

در حالت اینکه از BaseEntity استفاده شه مشکلی نیست . ولی یه نوع وابستگی میشه... درسته؟
من در حالت BaseEntity جواب گرفتم. اما حالتی که فضای نام رو جستجو کنه خیلی منطقی‌تر و انعطاف پذیرتره.
ولی دقیقا شکل پیاده سازیش به مشکل برخوردم از Dbset خودکار که تو سایت هست استفاده کردم اما موفق نشدم.

امکان داره بگید زمانی که تمامی اسمبلی‌ها با دستور فوق در متغیر تعریف شده ذخیره شدن چطور در ModelBinder ست کنم؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۳/۲۱ ۱۷:۹

- کمی بالاتر عنوان شد: modelBuilder.Configurations.AddFromAssembly
- مطلب فوق در مورد کلاس‌های مشتق شده از EntityTypeConfiguration نوشته شد. این کلاس‌ها در EF همیشه به همین شکل هستند؛ مگر اینکه طراحی کل آن تغییر کند.
- در مطلب دیگری که به خودکار کردن تعاریف DbSetها اختصاص داشت، سطر ذیل را از آن مطابق نیاز خودتان، حذف کنید:

```
type.BaseType == typeof(BaseEntity)
```

بررسی فضای نام را هم دارد.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۱/۲۶ ۲۳:۱۶

یک نکته‌ی تکمیلی

اگر مدل‌ها را نیز به صورت پویا اضافه می‌کنید ، ترتیب این فراخوانی‌ها باید به صورت زیر باشد:
ابتدا modelBuilder.Configurations.AddFromAssembly و بعد modelBuilder.RegisterEntityType

عنوان: **وادار کردن EF Code first به ساخت بانک اطلاعاتی پیش از شروع به کار برنامه**
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۱۰ ۹:۴۹
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework

یکی از مواردی که در EF Code First سبب سردرگمی تازه‌کاران می‌شود (بارها در کامنت‌های سایت مطرح شده)، فراخوانی متد Database.SetInitializer و ... عدم تشکیل بانک اطلاعاتی در این لحظه است. تنها کاری که توسط متد Database.SetInitializer صورت می‌گیرد، مشخص سازی استراتژی نحوه آغاز بانک اطلاعاتی است و نه اجرای آن استراتژی. این اجرا تا زمانیکه اولین کوئری به بانک اطلاعاتی ارسال نشود مثلا فراخوانی context.Entity.Find، به تعویق خواهد افتاد. به همین جهت برای وادار کردن EF به ساخت بانک اطلاعاتی و یا اعمال تغییرات جدید به آن، می‌توان از نکته زیر استفاده کرد:

```
protected void Application_Start() {
     //...
     Database.SetInitializer(...همانند سابق...);
     using (var context = new MyContext()) {
          context.Database.Initialize(force: true);
     }
     //...
}
```

در اینجا در روال آغاز برنامه و پیش از اینکه رابط کاربری نمایان شود، توسط متد context.Database.Initialize، سبب اجرای اجباری استراتژی آغاز بانک اطلاعاتی خواهیم شد.

نظرات خوانندگان

نویسنده: ایلیا
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۱۰ ۱۰:۱۸

نکته مفیدی بود . سپاس

نویسنده: فرهاد یزدان پناه
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۱۰ ۱۲:۹

خیلی مفیده. ممنون.
در ضمن میشه توی سازنده استاتیک کلاس هم این موارد رو قرار داد تا فورا بعد از شروع برنامه همه کارها انجام شود.

نویسنده: فرشید علی اکبری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۰ ۱۷:۵۷

با سلام
موقعی که برنامه شروع شده و سراغ کانکست میره که اونو چک کنه و دیتابیس رو بسازه این پیغام میده :
The target context 'Common_Infrastructure.ContextCentralSystem' is not constructible. Add a default constructor or provide an implementation of IDbContextFactory.

با وجودیکه من از این دوحالت استفاده کردم :

```
public ContextCentralSystem(DbConnection db)
            : base(db, true)
        {

        }
        public ContextCentralSystem(string connectionnamestring)
            : base(nameOrConnectionString: connectionnamestring)
        {

        }
```

و میخوام طبق مشخصاتی که سیستم ازکاربرگرفته کانکت کرده و دیتابیسم رو با نامه مثلا XX بسازه ولی این پیغام میگه حتما باید یک ctor پیش فرض پیاده کنی ... که با این وجود رشته‌ی منو قبول نمی‌کنه... اگه لطف کنین ممنون میشم ..... درضمن از فایل app.config هم نمی‌خوام استفاده کنم و برنامه دسکتاپ هستش.
تشکر.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۰ ۱۸:۵۶

یکی از روش‌های تعریف رشته اتصالی است:

```
public class CustomContext : DbContext
{
     public CustomContext() :  base("AppConfigConnectionStringName") { }

// or
public class CustomContext : DbContext
{
    public CustomContext() :
            base(@"Data Source=(local);Initial Catalog=MyDBName;Integrated
Security=True;Pooling=False") { }
```

روش دیگر :

```
var ctx = new MyContext();
ctx.Database.Connection.ConnectionString = "...";
```

و یا

```
Database.DefaultConnectionFactory =
new SqlConnectionFactory(@"Data Source=(local);Initial Catalog=MyDBName;Integrated
Security=True;Pooling=False");
```

و ...

نویسنده: سانای رحیمی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۵/۲۲ ۹:۲۸

سلام
من از الگوی UoW استفاده می‌کنم. حالا اومدم داخل Context خودم یک متد InitializeDatabase نوشتم که دستورات بالا رو داخلش قرار دادم. ولی زمانی که فراخوانی می‌کنم هیچ اتفاقی نمی‌افته. برنامه خطا نمیده ولی اجرا که می‌کنم خود به خود بسته میشه، بدون اینکه خطایی بده.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۵/۲۲ ۹:۴۷

- این کدها دقیقا به همین شکلی که در اینجا مشخص شده باید اجرا شوند. ارتباطی با مباحث UoW ندارند. راسا و مستقلا توسط EF مدیریت می‌شوند و در اصل از یک Context درونی مخصوص این کار استفاده می‌کنند که با Context اصلی برنامه یکی نیست. نامش HistoryContext است.
- اگر برنامه‌ای خودبخود بسته می‌شود، ابتدا به Event viewer توکار ویندوز مراجعه کنید. به احتمال زیاد لاگ خطای آن در آنجا قابل مشاهده است. همچنین خطاهای مدیریت نشده را هم باید بررسی کنید.

عنوان: **نکاتی در مورد استفاده از توابع تجمعی در Entity framework**
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۱۱ ۱۰:۳۸
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework

استفاده از Aggregate functions یا توابع تجمعی چه در زمان SQL نویسی مستقیم و یا در حالت استفاده از LINQ to Entities نیاز به ملاحظات خاصی دارد که عدم رعایت آن‌ها سبب کرش برنامه در زمان موعد خواهد شد. در ادامه تعدادی از این موارد را مرور خواهیم کرد.

ابتدا مدل‌های برنامه را در نظر بگیرید که از یک صورتحساب، به همراه ریز قیمت‌های آیتم‌های مرتبط با آن تشکیل شده است:

```
public class Bill
    {
        public int Id { set; get; }
        public string Name { set; get; }

        public virtual ICollection<Transaction> Transactions { set; get; }
    }

    public class Transaction
    {
        public int Id { set; get; }
        public DateTime AddDate { set; get; }
        public int Amount { set; get; }

        [ForeignKey("BillId")]
        public virtual Bill Bill { set; get; }
        public int BillId { set; get; }
    }
```

در ادامه این کلاس‌ها را در معرض دید EF Code first قرار می‌دهیم:

```
public class MyContext : DbContext
    {
        public DbSet<Bill> Bills { get; set; }
        public DbSet<Transaction> Transactions { get; set; }
    }
```

همچنین تعدادی رکورد اولیه را نیز جهت انجام آزمایشات به بانک اطلاعاتی متناظر، اضافه خواهیم کرد:

```
public class Configuration : DbMigrationsConfiguration<MyContext>
    {
        public Configuration()
        {
            AutomaticMigrationsEnabled = true;
            AutomaticMigrationDataLossAllowed = true;
        }

        protected override void Seed(MyContext context)
        {
            var bill1 = new Bill { Name = "bill-1" };
            context.Bills.Add(bill1);

            for (int i = 0; i < 11; i++)
            {
                context.Transactions.Add(new Transaction
                {
                    AddDate = DateTime.Now.AddDays(-i),
                    Amount = 1000000000 + i,
                    Bill = bill1
                });
            }
            base.Seed(context);
        }
    }
```

در اینجا به عمد از ارقام بزرگ استفاده شده است تا نمایانگر عملکرد یک سیستم واقعی در طول زمان باشد.

اولین مثال: یک جمع ساده

```
public static class Test
    {
        public static void RunTests()
        {
            Database.SetInitializer(new MigrateDatabaseToLatestVersion<MyContext, Configuration>());
            using (var context = new MyContext())
            {
                var sum = context.Transactions.Sum(x => x.Amount);
                Console.WriteLine(sum);
            }
        }
    }
```

ساده‌ترین نیازی را که در اینجا می‌توان مدنظر داشت، جمع کل تراکنش‌های سیستم است. به نظر شما خروجی کوئری فوق چیست؟

خروجی SQL کوئری فوق به نحو زیر است:

```
SELECT
         [GroupBy1].[A1] AS [C1]
         FROM ( SELECT
                    SUM([Extent1].[Amount]) AS [A1]
                    FROM [dbo].[Transactions] AS [Extent1]
                    )  AS [GroupBy1]
```

و خروجی واقعی آن استثنای زیر می‌باشد:

```
Arithmetic overflow error converting expression to data type int.
```

بله. محاسبه ممکن نیست؛ چون جمع حاصل از بازه اعداد صحیح خارج شده است.

راه حل:

نیاز است جمع را بر روی Int64 بجای Int32 انجام دهیم:

```
var sum2 = context.Transactions.Sum(x => (Int64)x.Amount);
```

```
SELECT
      [GroupBy1].[A1] AS [C1]
         FROM ( SELECT
                    SUM( CAST( [Extent1].[Amount] AS bigint)) AS [A1]
                    FROM [dbo].[Transactions] AS [Extent1]
               )  AS [GroupBy1]
```

مثال دوم: سیستم باید بتواند با نبود رکوردها نیز صحیح کار کند

برای نمونه کوئری زیر را بر روی بازه‌ای که سیستم عملکرد نداشته است، در نظر بگیرید:

```
var date = DateTime.Now.AddDays(10);
var sum3 = context.Transactions
                  .Where(x => x.AddDate > date)
                  .Sum(x => (Int64)x.Amount);
```

یک چنین خروجی SQL ایی دارد:

```
SELECT
     [GroupBy1].[A1] AS [C1]
        FROM ( SELECT
                    SUM( CAST( [Extent1].[Amount] AS bigint)) AS [A1]
                    FROM [dbo].[Transactions] AS [Extent1]
                    WHERE [Extent1].[AddDate] > @p__linq__0
              )  AS [GroupBy1]
```

اما در سمت کدهای ما با خطای زیر متوقف می‌شود:

```
The cast to value type 'Int64' failed because the materialized value is null.
Either the result type's generic parameter or the query must use a nullable type.
```

راه حل: استفاده از نوع‌های nullable در اینجا ضروری است:

```
var date = DateTime.Now.AddDays(10);
var sum3 = context.Transactions
                  .Where(x => x.AddDate > date)
                  .Sum(x => (Int64?)x.Amount) ?? 0;
```

به این ترتیب، خروجی صفر را بدون مشکل، دریافت خواهیم کرد.

مثال سوم: حالت‌های خاص استفاده از خواص راهبری

کوئری زیر را در نظر بگیرید:

```
var sum4 = context.Bills.First().Transactions.Sum(x => (Int64?)x.Amount) ?? 0;
```

در اینجا قصد داریم جمع تراکنش‌های صورتحساب اول را بدست بیاوریم که از طریق استفاده از خاصیت راهبری Transactions کلاس Bill، به نحو فوق میسر شده است. به نظر شما خروجی SQL آن به چه صورتی است؟

```
SELECT
     [Extent1].[Id] AS [Id],
     [Extent1].[AddDate] AS [AddDate],
     [Extent1].[Amount] AS [Amount],
     [Extent1].[BillId] AS [BillId]
   FROM [dbo].[Transactions] AS [Extent1]
   WHERE [Extent1].[BillId] = @EntityKeyValue1
```

بله! در اینجا خبری از Sum نیست. ابتدا کل اطلاعات دریافت شده و سپس جمع و منهای نهایی در سمت کلاینت بر روی آن‌ها انجام می‌شود؛ که بسیار ناکارآمد است. (قرار است این مورد ویژه، در نگارش‌های بعدی بهبود یابد)

راه حل کنونی:

```
var entry = context.Bills.First();
var sum5 = context.Entry(entry).Collection(x => x.Transactions).Query().Sum(x => (Int64?)x.Amount) ??
0;
```

در اینجا باید از روش خاصی که مشاهده می‌کنید جهت کار با خواص راهبری استفاده کرد و نکته اصلی آن استفاده از متد Query است. حاصل کوئری LINQ فوق اینبار SQL مطلوب زیر است که سمت سرور عملیات جمع را انجام می‌دهد و نه سمت کلاینت:

```
SELECT
    [GroupBy1].[A1] AS [C1]
     FROM ( SELECT
                SUM( CAST( [Extent1].[Amount] AS bigint)) AS [A1]
                    FROM [dbo].[Transactions] AS [Extent1]
                     WHERE [Extent1].[BillId] = @EntityKeyValue1
            )  AS [GroupBy1]
```

نکاتی که در اینجا ذکر شدند در مورد تمام توابع تجمعی مانند Max، Count، Sum و Min و غیره صادق هستند و باید به آن‌ها نیز دقت داشت.

نظرات خوانندگان

نویسنده: رضا بزرگی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۱۱ ۱۸:۵۴

ممنون از این سری پست‌ها. عالین.
و خیلی جالب نشون دادید که استفاده از پروفایلر چقدر اهمیت داره. مرسی.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۱/۰۱ ۱۴:۵۵

برنامه‌ی DNTProfiler قابلیت گزارش یک چنین overflowهایی را نیز دارا است:

عنوان: **اجرای Stored Procedure با چند نوع مقدار برگشتی توسط EF CodeFirst**
نویسنده: حسین مرادی نیا
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۷/۲۵ ۱۶:۲۹
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: C#, Entity framework, EF Code First, SQL Server

فرض کنید Stored Procedure ی با چند مقدار برگشتی را می‌خواهیم در EF CodeFirst مورد استفاده قرار دهیم. برای مثال Stored Procedure زیر را در نظر بگیرید:

```
CREATE PROCEDURE [dbo].[GetAllBlogsAndPosts]
AS
    SELECT * FROM dbo.Blogs
    SELECT * FROM dbo.Posts
```

Stord Procedure ی که توسط این دستور ساخته می‌شود تمام رکوردهای جدول Blogs و تمامی رکوردهای جدول Posts را واکشی کرده و به عنوان خروجی برمیگرداند (دو خروجی متفاوت). روش فراخوانی و استفاده از داده‌های این StoredProcedure در EF CodeFirst به صورت زیر است :
تعریف دو کلاس مدل Blog و Post به ترتیب برای نگهداری اطلاعات وبلاگ‌ها و پست‌ها در زیر آمده است. در ادامه نیز تعریف کلاس BloggingContext را مشاهده می‌کنید.

```
public class Blog
    {
        public int BlogId { get; set; }
        public string Name { get; set; }

        public virtual List<Post> Posts { get; set; }
    }

    public class Post
    {
        public int PostId { get; set; }
        public string Title { get; set; }
        public string Content { get; set; }

        public int BlogId { get; set; }
        public virtual Blog Blog { get; set; }
    }

    public class BloggingContext : DbContext
    {
        public DbSet<Blog> Blogs { get; set; }
        public DbSet<Post> Posts { get; set; }
    }


using System;
using System.Collections.Generic;
using System.Data.Entity;
using System.Data.Entity.Infrastructure;
using System.Data.Objects;

namespace Sproc.Demo
{
    class Program
    {
        static void Main(string[] args)
        {
            using (var db = new BloggingContext())
            {
                 db.Database.Initialize(force: false);

                var cmd = db.Database.Connection.CreateCommand();
                cmd.CommandText = "[dbo].[GetAllBlogsAndPosts]";

                try
                {
                    // اجرای پروسیجر
                    db.Database.Connection.Open();
                    var reader = cmd.ExecuteReader();

                    // خواند رکوردهای blogs
```

```
                    var blogs = ((IObjectContextAdapter)db)
                        .ObjectContext
                        .Translate<Blog>(reader, "Blogs", MergeOption.AppendOnly);

                    foreach (var item in blogs)
                    {
                        Console.WriteLine(item.Name);
                    }

                    // پرش به نتایج بعدی (همان Posts)
                    reader.NextResult();
                    var posts = ((IObjectContextAdapter)db)
                        .ObjectContext
                        .Translate<Post>(reader, "Posts", MergeOption.AppendOnly);

                    foreach (var item in posts)
                    {
                        Console.WriteLine(item.Title);
                    }
                }
                finally
                {
                    db.Database.Connection.Close();
                }
            }
        }
    }
```

در کدهای بالا ابتدا یک Connection به بانک اطلاعاتی باز می‌شود:

```
db.Database.Connection.Open();
```

و پس از آن نوبت به اجرای Stored Procedure می‌رسد:

```
var reader = cmd.ExecuteReader();
```

در کد بالا پس از اجرای Stored Procudure نتایج بدست آمده در یک reader ذخیره می‌شود. شئ reader از نوع DBDataReader می‌باشد. پس از اجرای Stored Procedure و دریافت نتایج و ذخیره سازی در شئی reader ، نوبت به جداسازی رکوردها می‌رسد. همانطور که در تعریف Stored procedure مشخص است این Stored Procedure دارای دو نوع خروجی از نوع‌های Blog و Post می‌باشد و این دو نوع باید از هم جدا شوند.برای انجام این کار از متد Translate شئی Context استفاده می‌شود. این متد قابلیت کپی کردن نتایج موجود از یک شئی DBDataReader به یک شئی از نوع مدل را دارد. برای مثال :

```
var blogs = ((IObjectContextAdapter)db)
           .ObjectContext
           .Translate<Blog>(reader, "Blogs", MergeOption.AppendOnly);
```

در کدهای بالا تمامی رکوردهایی از نوع Blog از شئی reader خوانده شده و پس از تبدیل به نوع Blog درون شئی Blogs ذخیره می‌شود.
پس از آن توسط حلقه foreach محتویات Blogs پیمایش شده و مقدار موجود در فیلد Name نمایش داده می‌شود.

```
foreach (var item in blogs)
  {
            Console.WriteLine(item.Name);
  }
```

با توجه به اینکه حاصل اجرای این Stored Procedure دو خروجی متفاوت بوده است ، پس از پیمایش رکوردهای Blogs باید به سراغ نتایج بعدی که همان رکوردهای Post می‌باشد برویم. برای اینکار از متد NextResult شئی reader استفاده می‌شود:

```
reader.NextResult();
```

در ادامه برای خواندن رکوردهایی از نوع Post نیز به همان روشی که برای Blog انجام شد عمل می‌شود. مطالعه بیشتر

نظرات خوانندگان

نویسنده: ashi mashi
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۱ ۱۴:۳۶

لطفا نحوه اجرا کردن پروسیجرها با مقادیر مختلف در ورودی هم کمی توضیح می‌دادید ممنون می‌شدم.

با تشکر از توضیحات خوبتون،

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۱ ۱۴:۵۴

استفاده مستقیم از عبارات SQL در EF Code first و مثال void runSp آن.

نویسنده: بهمن آبادی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۱ ۱۶:۱۷

منظور من روش مشابه parameterAttributeها در mapping کردن ورودی‌های پروسیجرها در linq می‌باشد.
نه اینکه صرفا از دستورات sql بصورت command استفاده شود.

مانند استفاده از پروسیجرها با چند ورودی و multiResult بودن آن در linq

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۱ ۱۶:۲۷

در مورد نحوه اجرای رویه‌های ذخیره شده با ورودی‌های مختلف پرسیدید، روش اجراش تا EF 5.0 به همین صورتی است که ملاحظه می‌کنید .

قرار است در EF 6.0 این مساله با Fluent API به نحو دیگری پوشش داده شود.

نویسنده: بهمن آبادی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۱ ۱۶:۴۱

دقیقا منظورم همون لینکه EF 6.0 که گفتین هستش.
Road Map برای انتشار نسخه جدید EF 6.0 وجود داره که قراره نهایتا تا کی انتشار پیدا بکنه ؟

بازم ممنون.

نویسنده: سید مهدی فاطمی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۷/۰۴ ۲۱:۴۷

تشکر دوست عزیز

اما در مدل من که از دیتابیس گرفتم شی رویه ذخیره شده هم به عنوان یک تابع شبیه سازی شده و مثل شما عمل نکردم اما نمی‌تونم مقادیر رو از این شی بگیرم.

```
var sp1=_db.splogin(user,pas,value1,value2);
```

در توضیح این کد هم بگم که این اس پی 4 پارامتر داره و قراره دو مقدار رو برای من برگردونه .

نویسنده: سانای رحیمی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۴/۲۲ ۱۹:۳۹

سلام
اگر SP ما بدون پارامتر out باشد و ما در آخر دستورات آن از دستور SCOPE_IDENTITY() استفاده کرده باشیم چگونه می‌توانیم مقدار آن را به دست بیاوریم؟

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۴/۲۳ ۱۱:۰

در مطلب استفاده مستقیم از عبارات SQL در EF Code first بحث شده. از متد جنریک db.Database.SqlQuery باید استفاده کنید.

عنوان: **کوئری هایی با قابلیت استفاده ی مجدد**
نویسنده: شاهین کیاست
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۱۸ ۲۰:۳۵
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework, LINQ, ORM

با توجه به اصل Dry تا می‌توان باید از نوشتن کدهای تکراری خودداری کرد و کدها را تا جایی که ممکن است به قسمت هایی با قابلیت استفاده‌ی مجدد تبدیل کرد. حین کار کردن با ORMهای معروف مثل NHibernate و EntityFramework زمان زیادی نوشتن کوئری‌ها جهت واکشی داده‌ها از دیتابیس صرف می‌شود. اگر بتوان کوئری هایی با قابلیت استفاده‌ی مجدد نوشت علاوه بر کاهش زمان توسعه قابلیت هایی قدرتمندی مانند زنجیر کردن کوئری‌ها به دنبال هم به دست می‌آید.
با یک مثال نحوه‌ی نوشتن و مزایای کوئری با قابلیت استفاده‌ی مجدد را بررسی می‌کنیم :
برای مثال دو جدول شهرها و دانش آموزان را درنظر بگیرید:

```
namespace ReUsableQueries.Model
{
    public class Student
    {
        public int Id { get; set; }
        public string Name { get; set; }
        public string LastName { get; set; }
        public int Age { get; set; }
    [ForeignKey("BornInCityId")]
        public virtual City BornInCity { get; set; }
        public int BornInCityId { get; set; }
    }

    public class City
    {
        public int Id { get; set; }
        public string Name { get; set; }

        public virtual ICollection<Student> Students { get; set; }
    }
}
```

در ادامه این کلاس‌ها را در معرض دید EF Code first قرار داده:

```
using System.Data.Entity;
using ReUsableQueries.Model;

namespace ReUsableQueries.DAL
{
    public class MyContext : DbContext
    {
        public DbSet<City> Cities { get; set; }
        public DbSet<Student> Students { get; set; }
    }
}
```

و همچنین تعدادی رکورد آغازین را نیز به جداول مرتبط اضافه می‌کنیم:

```
public class Configuration : DbMigrationsConfiguration<MyContext>
    {
        public Configuration()
        {
            AutomaticMigrationsEnabled = true;
            AutomaticMigrationDataLossAllowed = true;
        }
        protected override void Seed(MyContext context)
        {
            var city1 = new City { Name = "city-1" };
            var city2 = new City { Name = "city-2" };
            context.Cities.Add(city1);
            context.Cities.Add(city2);
            var student1 = new Student() {Name = "Shaahin",LastName = "Kiassat",Age=22,BornInCity =
city1};
            var student2 = new Student() { Name = "Mehdi", LastName = "Farzad", Age = 31, BornInCity =
```

```
city1 };
            var student3 = new Student() { Name = "James", LastName = "Hetfield", Age = 49, BornInCity
= city2 };
            context.Students.Add(student1);
            context.Students.Add(student2);
            context.Students.Add(student3);
            base.Seed(context);
        }
    }
```

فرض کنید قرار است یک کوئری نوشته شود که در جدول دانش آموزان بر اساس نام ، نام خانوادگی و سن جستجو کند :

```
var context = new MyContext();
          var query= context.Students.Where(x => x.Name.Contains(name)).Where(x =>
x.LastName.Contains(lastName)).Where(
              x => x.Age == age);
```

احتمالا هنوز کسانی هستند که فکر می‌کنند کوئری‌های LINQ همان لحظه که تعریف می‌شوند اجرا می‌شوند اما اینگونه نیست . در واقع این کوئری فقط یک Expression از رکوردهای جستجو شده است و تا زمانی که متد ToList یا ToArray روی آن اجرا نشود هیچ داده ای برگردانده نمی‌شود.

در یک برنامه‌ی واقعی داده‌های باید به صورت صفحه بندی شده و مرتب شده برگردانده شود پس کوئری به این صورت خواهد بود :

```
var query= context.Students.Where(x => x.Name.Contains(name)).Where(x =>
x.LastName.Contains(lastName)).Where(
              x => x.Age == age).OrderBy(x=>x.LastName).Skip(skip).Take(take);
```

ممکن است بخواهیم در متد دیگری در لیست دانش آموزان بر اساس نام ، نام خانوادگی ، سن و شهر جستجو کنیم و سپس خروجی را اینبار بر اساس سن مرتب کرده و صفحه بندی نکنیم:

```
var query = context.Students.Where(x => x.Name.Contains(name)).Where(x =>
x.LastName.Contains(lastName)).Where
              (
                  x => x.Age == age).Where(x => x.BornInCityId == 1).OrderBy(x => x.Age);
```

همانطور که می‌بینید قسمت هایی از این کوئری با کوئری هایی که قبلا نوشتیم یکی است ، همچنین حتی ممکن است در قسمت دیگری از برنامه نتیجه‌ی همین کوئری را به صورت صفحه بندی شده لازم داشته باشیم.

اکنون نوشتن این کوئری‌ها میان کد های Business Logic باعث شده هیچ استفاده‌ی مجددی نتوانیم از این کوئری‌ها داشته باشیم. حال بررسی می‌کنیم که چگونه می‌توان کوئری هایی با قابلیت استفاده‌ی مجدد نوشت :

```
namespace ReUsableQueries.Quries
{
    public static class StudentQueryExtension
    {
        public static IQueryable<Student> FindStudentsByName(this IQueryable<Student> students,string
name)
        {
            return students.Where(x => x.Name.Contains(name));
        }
        public static IQueryable<Student> FindStudentsByLastName(this IQueryable<Student> students,
string lastName)
        {
            return students.Where(x => x.LastName.Contains(lastName));
        }
        public static IQueryable<Student> SkipAndTake(this IQueryable<Student> students, int skip , int
take)
        {
            return students.Skip(skip).Take(take);
        }
        public static IQueryable<Student> OrderByAge(this IQueryable<Student> students)
```

```
        {
            return students.OrderBy(x=>x.Age);
        }
    }
}
```

همان طور که مشاهده می‌کنید به کمک متدهای الحاقی برای شیء IQueryable<Student> چند کوئری نوشته ایم . اکنون در محل استفاده از کوئری‌ها می‌توان این کوئری‌ها را به راحتی به هم زنجیر کرد. همچنین اگر روزی قرار شد منطق یکی از کوئری‌ها عوض شود با عوض کردن آن در یک قسمت برنامه همه جا اعمال می‌شود. نحوه‌ی استفاده از این متدهای الحاقی به این صورت خواهد بود :

```
var query =
context.Students.FindStudentsByName(name).FindStudentsByLastName(lastName).SkipAndTake(skip,take);
```

فرض کنید قرار است یک سیستم جستجوی پیشرفته به برنامه اضافه شود که بر اساس شرط‌های مختلف باید یک شرط در کوئری اعمال شود یا نشود ، به کمک این طراحی جدید به راحتی می‌توان بر اساس شرط‌های مختلف یک کوئری را اعمال کرد یا نکرد :

```
var query = context.Students.AsQueryable();
          if (searchByName)
          {
              query= query.FindStudentsByName(name);
          }
          if (orderByAge)
          {
              query = query.OrderByAge();
          }
          if (paging)
          {
             query =  query.SkipAndTake(skip, take);
          }
          return query.ToList();
```

همچنین این کوئری‌ها وابسته به ORM خاصی نیستند البته این نکته هم مد نظر است که LINQ Provider بعضی ORMها ممکن است بعضی کوئری‌ها را پشتیبانی نکند.

نظرات خوانندگان

نویسنده: محمد باقر سیف اللهی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۱۸ ۲۲:۲۳

ممنون از مطلب خوبتون... می‌خواستم بدونم اگه بخوام این متدها رو (در کلاس StudentQueryExtension) جوری بنویسم که با Anonymous Type هم قابل استفاده باشه چه راه حلی وجود داره؟ (یعنی تمام ستون‌ها رو برنگردونم و فقط اونهایی رو که نیاز دارم نمایش بدم و این اعلام نیاز بتونه داینامیک باشه و از طریق پارامتر به تابع پاس داده بشه یا چیزی شبیه این !) . نوع خروجی متدها بهتره چجوری نوشته بشن؟

نویسنده: شاهین کیاست
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۱۸ ۲۲:۴۱

خواهش می‌کنم.
با توجه به این که متدهای الحاقی برای

```
IQueryable<Entity>
```

نوشته شده اند پس نوع خروجی هم باید از همین نوع باشد ، راه حلی که به نظرم می‌آید اینه که برای برگداندن چند ستون نوع برگشتی را از نوع یک CustomObject بگذارید مثلا StudentDTO
در مورد داینامیک بودن نمی‌دانم چه کار باید کرد اما برای خودم هم جالب هست که آیا میشه این کار رو کرد یا خیر .

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۱۹ ۱:۲۵

- هیچ تغییری را در متدهای الحاقی همه منظوره ایجاد نکنید. این متدها رکوردی رو بر نمی‌گردونند (در متن لینک داده شده). فقط یک سری عبارت هستند. Select نهایی ویژه را پیش از ToList آخر کار انجام بدید.
- برای پویا کردن LINQ امکان استفاده از رشته‌ها وجود داره: (^)
- نوع خروجی متد در این حالت خاص می‌تونه object یا IEnumerable خالی باشد.

نویسنده: محسن.د
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۱۹ ۱:۴۷

اول تشکر می‌کنم بابت مطلب خوبتون ..
اگر سوال جناب سیف اللهی رو درست متوجه شده باشم ، ایشون می‌خوان که فیلدهایی رو که از یک تابع برگشت داده میشه خودشون انتخاب کنن و محدود به مقدار بازگشتی از نوع Student برای مثال نباشن .
ایده ای که به ذهن من رسید (بر اساس برداشتی که از سوال داشتم) استفاده از قابلیت بسیار کاربردی Func هستش . یک Func با ورودی از نوع Entity و مقدار بازگشتی از نوع anonymous Type . در هنگام فراخوانی هم میشه از نوع dynamic برای دریافت نتیجه استفاده کرد . یک نمونه از پیاده سازی همچین چیزی رو اینجا قرار دادم .

نویسنده: شاهین کیاست
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۱۹ ۲:۱۸

ممنونم.
نمونه کد خیلی خوبی بود تشکر.

نویسنده: ابراهیم
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۱۹ ۱۱:۴۶

سلام. ممنون از مطلب خوبتان. می‌خواستم نظرتان را در رابطهٔ با الگوی Repository بدانم، به نظر من این الگو با اینکه محبوبیت زیادی هم پیدا کرده ولی به پیچیدگی نالازمی نسبت به روش شما دارد. سوالی نیز داشتم، امکان نداشت به شیوه‌ای از IEnumerable به جای IQueryable استفاده شود؟ به نظر من مزیت آن در این است که بتوان خارج از چارچوب ORM از این کوئری‌ها استفاده شود و برای آن‌ها تست ایجاد نمود.
باز هم ممنون

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۱۹ ۱۲:۱

- مطلب جاری نفی کننده وجود لایه سرویس در برنامه نیست و مکمل آن است.
- پیاده سازی الگوی مخزنی را که لینک دادید اشتباه است. دلایل اشتباه بودن آن‌را در این مطلب مطالعه کنید: (^)

نویسنده: شاهین کیاست
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۱۹ ۱۲:۲

سلام ؛ استفاده از الگوی Repository اضافی در EF Code first؛ آری یا خیر؟!

لطفا مطلب تفاوت‌های IQueryable و IEnumerable را مطالعه بفرمایید.
اگر از IEnumerable استفاده شود دیگر نمی‌توان کوئری‌ها را به هم زنجیر کرد .

نویسنده: محمد باقر سیف اللهی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۲۰ ۹:۴

بسیار ممنون از تمام دوستان...

نویسنده: امیر هاشم زاده
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۲۰ ۱۷:۹

در قسمت زنجیر کردن کوئری‌ها نباید

```
var query =
context.Students.FindStudentsByName(name).FindStudentsByLastName(lastName).SkipAndTake(skip,take);
```

به

```
var query =
context.Students.AsQueryable().FindStudentsByName(name).FindStudentsByLastName(lastName).SkipAndTake(sk
ip,take);
```

تغییر کند؟! اگر جواب منفی است چرا؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۲۰ ۱۸:۴۷

نیازی نیست چون DbSet از یک سری کلاس منجمله IQueryable مشتق می‌شود.

نویسنده: کیا
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۲۱ ۹:۱۲

برای حالتی که بخواین بصورت داینامیک و Anonoymous ستونها رو پاس بدین می‌تونین بصورت زیر عمل کنین. در سمت سرویس :

```
public IEnumerable<dynamic> GetCustomColumnsDynamic(Func<Student, dynamic> pColumns)
        {
            return _entities.Select(pColumns).ToList();
        }
```

و برای استفاده :

```
var resultDynamic = _serviceStudent.GetCustomColumnsDynamic
                (
                    x=> new { x.Id, x.LastName, x.Age  }
                );

            MessageBox.Show(resultDynamic.LastName);
```

و البته همونطور که می‌دونین چون نتیجه بصورت dynamic در اختیار شما قرار می‌گیره از امکانات کامپایلر بی نصیب هستید

نویسنده: محمد جواد تواضعی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۲۹ ۱۷:۳۰

سلام
شاهین جان بابت مطلب بسیار عالی بود.
می خواستم نظرت در مورد اینکه برای گرفتن کوئری با قابلیت مجدد از این روش استفاده بشود چیست ؟ Expression tree

و برای کوئری با قابلیت مجدد کدام روش بهینه‌تر می‌باشد ؟

نویسنده: کوروش شاهی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۲۸ ۱۳:۱۷

با توجه به مطلبی که در مبحث « تفاوت بین IQueryable و IEnumerable در حین کار با ORMs » بیان شده, خروجی متد یا باید List و یا باید IEnumerable باشد ؟
اگه مثالی هم بیان بشه این مهم بیشتر قابل درک است و یا لینکی که با مثال این رو توضیح داده باشه.
متشکر.

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۲۸ ۱۳:۳۴

بستگی داره در چه لایه‌ای کار می‌کنید و این خروجی قراره در چه لایه‌ای استفاده بشه. خروجی لایه سرویس قراره در لایه UI نمایش داده بشه؟ خروجی لایه سرویس نباید IQueryable باشه. داخل لایه سرویس می‌خواهید کوئری‌ها را با هم ترکیب کنید؟ باید IQueryable باشه.

نویسنده: کوروش شاهی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۲۸ ۱۵:۱۳

با توجه به موارد و بستگی هایی که بیان کردین, فقط در لایه سرویس(بیزینس) باید IQueryable بودن یا نبودن خروجی متد رو مشخص کنیم و یا همچنین در لایه Repository یا همون DAL هم باید این موارد رو در نظر بگیریم ؟
با تشکر.

نویسنده: کوروش شاهی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۲۹ ۱۶:۵۷

اگر منبع معتبری هم باشه که این موارد رو در قبال مثال توضیح داده باشه, میتونه خیلی بیشتر مثمر ثمر واقع بشه.
من خیلی گوگل کردم ولی روش‌ها بسیار متنوع بود و آدم سردرگم میشه بیشتر.
متشکرم.

نویسنده: شاهین کیاست
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۲۹ ۱۷:۳۰

من یک دور بازخوردهای شما را خواندم اما متوجه موردی که برای شما ابهام ایجاد کرده نشدم.
آیا شما از Entity Framework استفاده می‌کنید؟ اگر پاسخ مثبت است، خود EF لایه‌ی Repository را پیاده سازی کرده است، و این پیاده سازی یک IQueryable جهت انجام Queryهای متفاوت در اختیار شما قرار می‌دهد. شما می‌توانید مستقیما از DbContext سمت لایه‌ی سرویس استفاده کنید و داده‌ها را جهت استفاده برای استفاده کننده‌ی لایه‌ی سرویس فراهم کنید.
لایه‌ی سرویس باید داده‌ها را درون حافظه برگرداند، نه اینکه یک IQueryable برگرداند که استفاده کننده آن را اجرا کند.
از Repository در لایه‌ی سرویس استفاده کنید.

نویسنده: احمدعلی شفیعی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۹/۱۲ ۱۸:۱۴

آیا با این روش ORM هم می‌فهمه که فقط اون اطلاعات رو باید از دیتابیس بگیره؟

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۹/۱۲ ۱۸:۳۶

همیشه میشه خروجی دقیق ORM رو بدون حدس و گمان لاگ و بررسی کرد: نمایش خروجی SQL کدهای Entity framework 6 در کنسول دیباگ ویژوال استودیو

عنوان: خودکار کردن تعاریف DbSetها در EF Code first
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۲۷ ۲۱:۵
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework

پیشنیاز:

تعریف نوع جنریک به صورت متغیر

مطلبی را چندی قبل در مورد نحوه خودکار کردن افزودن کلاس‌های EntityTypeConfiguration به modelBuilder در این سایت مطالعه کردید . در مطلب جاری به خودکار سازی تعاریف مرتبط با DbSetها خواهیم پرداخت.

ابتدا مثال کامل زیر را درنظر بگیرید:

```
using System;
using System.Data.Entity;
using System.Data.Entity.Migrations;
using System.Linq;
using System.Reflection;

namespace MyNamespace
{
    public abstract class BaseEntity
    {
        public int Id { set; get; }
        public string CreatedBy { set; get; }
    }

    public class User : BaseEntity
    {
        public string Name { get; set; }
    }

    public class MyContext : DbContext
    {
        protected override void OnModelCreating(DbModelBuilder modelBuilder)
        {
            var asm = Assembly.GetExecutingAssembly();
            loadEntities(asm, modelBuilder, "MyNamespace");
        }

        void loadEntities(Assembly asm, DbModelBuilder modelBuilder, string nameSpace)
        {
            var entityTypes = asm.GetTypes()
                                    .Where(type => type.BaseType != null &&
                                           type.Namespace == nameSpace &&
                                           type.BaseType.IsAbstract &&
                                           type.BaseType == typeof(BaseEntity))
                                    .ToList();

            var entityMethod = typeof(DbModelBuilder).GetMethod("Entity");
            entityTypes.ForEach(type =>
            {
                entityMethod.MakeGenericMethod(type).Invoke(modelBuilder, new object[] { });
            });
        }
    }

    public class Configuration : DbMigrationsConfiguration<MyContext>
    {
        public Configuration()
        {
            AutomaticMigrationsEnabled = true;
            AutomaticMigrationDataLossAllowed = true;
        }

        protected override void Seed(MyContext context)
        {
            context.Set<User>().Add(new User { Name = "name-1" });
            context.Set<User>().Add(new User { Name = "name-2" });
            context.Set<User>().Add(new User { Name = "name-3" });
            base.Seed(context);
        }
    }

    public static class Test
```

```
    {
        public static void RunTests()
        {
            Database.SetInitializer(new MigrateDatabaseToLatestVersion<MyContext, Configuration>());
            using (var context = new MyContext())
            {
                var user1 = context.Set<User>().Find(1);
                if (user1 != null)
                    Console.WriteLine(user1.Name);
            }
        }
    }
}
```

توضیحات:

همانطور که ملاحظه می‌کنید در این مثال خبری از تعاریف DbSetها نیست. به کمک Reflection تمام مدل‌های برنامه که از نوع کلاس پایه BaseEntity هستند (روشی مرسوم جهت مدیریت خواص تکراری مدل‌ها) یافت شده (در متد loadEntities) و سپس نتیجه حاصل به صورت پویا به متد جنریک Entity ارسال می‌شود. حاصل، افزوده شدن خودکار کلاس‌های مورد نظر به سیستم EF است.

البته در این حالت چون دیگر کلاس‌های مدل‌ها در MyContext به صورت صریح تعریف نمی‌شوند، نحوه استفاده از آن‌ها را توسط متد Set، در متدهای RunTests و یا Seed، ملاحظه می‌کنید.

نظرات خوانندگان

نویسنده: محسن.د
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۲۷ ۲۳:۴۴

البته کد

```
var asm = Assembly.GetExecutingAssembly();
```

در صورتی کار میکنه که مدل‌ها در همین پروژه باشند ولی اگر در یک پروژه جداگانه تعریف شده باشند باید از

```
var asm = Assembly.GetAssembly(typeof(DomainModels.BaseEntity));
```

استفاده کرد . که DomainModels.BaseEntity یکی از کلاس‌های موجود در اسمبلی مربوط به مدلها باید باشد .

نویسنده: ali mazinani
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۲۸ ۱۴:۳۹

سلام آیا این کار سربار اضافی نداره؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۸/۲۸ ۱۶:۱۴

نه. اینکار فقط یکبار در آغاز برنامه انجام می‌شود. نتیجه کار هم توسط EF کش خواهد شد.

نویسنده: hoseini
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۰۴ ۲۳:۲۴

سلام
این متد کار افزودن نگاشت‌های کلاس‌ها رو هم انجام میده ؟
و اگر بخواد انجام بده باید چه تغییراتی روی کد انجام بشه؟
ممنون

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۰۴ ۲۳:۳۶

« افزودن خودکار کلاس‌های تنظیمات نگاشت‌ها در EF Code first »

نویسنده: شایان مرادی
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۲۵ ۱۵:۵۱

سلام
اگر مدلها در چندین پروژه بودن چطور؟
مثلا به صورت ماژول هر ماژول مدل خود را دارد

نویسنده: وحید نصیری

تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۲۵ ۱۷:۱۷

الف)
- تمام مدل‌های شما باید از کلاس مشخصی مثلا BaseEntity مشتق شوند.
- یا در تنظیمات برنامه مشخص کنید در حین Reflection چه فضای نامی باید جستجو شود.
- و یا مثلا مانند ASP.NET MVC اگر کلاسی نامش به عبارت خاصی ختم شد و همچنین از کلاس پایه خاصی نیز مشتق شده بود آنگاه بررسی شود.
ب)
- مرحله بعد اندکی ویرایش متد loadEntities است جهت خواندن مدل‌های واقع شده مثلا در یک فضای نام خاص یا مشتق شده از یک کلاس پایه خاص و سپس افزودن خودکار آن‌ها به modelBuilder همانند چیزی که در مثال فوق پیاده سازی شده.
در مثال بالا فقط یک اسمبلی جستجو می‌شود؛ اگر نیاز است تمام اسمبلی‌های بارگذاری شده در برنامه جستجو شوند، روش کار مراجعه به AppDomain است:

```
foreach (Assembly currentassembly in AppDomain.CurrentDomain.GetAssemblies())
{
   Type t = currentassembly.GetType("typeName", false, true);
    if (t != null) {return currentassembly.FullName;}
}
```

نویسنده: شایان مرادی
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۲۵ ۱۸:۱۱

ممنونم از جوابتون

AppDomain.CurrentDomain.GetAssemblisl اسمبلی‌ها را از پوشه Bin اضافه می‌نماید یا اینکه جستجویی در کل Libaryها انجام می‌دهد؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۲۵ ۱۸:۲۰

خیر. چیزی را اضافه یا بارگذاری نمی‌کند. فقط در AppDomain برنامه، کل اسمبلی‌ها و ماژول‌های بارگذاری شده موجود را لیست می‌کند .

نویسنده: شایان مرادی
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۲۶ ۱۸:۲۳

سلام
من به این طریق Dbsetها رو اضافه میکنم و مشکلی پیش نمیاد . اما وقتی میخوام نگاشت‌ها را به وسیله توضیحات این لینک انجام بدم به مشکل میخورم
من ابتدا Dbsetها را با این کد شما اضافه میکنم سپس تابع اضافه کردن نگاشت‌ها را اجرا میکنم
اما به مشکل میخورم
ممنون میشم اگه راهنمایی نمایید به چه شکل باید هم موجودیت‌ها و هم نگاشت‌های آن‌ها را همزمان انجام داد
با تشکر

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۲۶ ۱۹:۱

عکس عمل کنید. ابتدا تنظیمات، بعد موجودیت‌ها اضافه شوند.
ضمنا اگر احیانا گذارتان به انجمنی افتاد این «به مشکل برخوردم» رو باید توضیح بدید. باید خطای حاصل رو ذکر کنید (علاوه بر روشی که طی شده).

نویسنده: مهدی فرهانی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۰۹ ۱۳:۵۹

با سلام
چندوقتی هست که دارم از این روش برای برنامه هام استفاده میکنم و هیچ مشکلی نداشتم تا اینکه دیشب با یک مشکل عجیب برخورد کردم و مشکل این بود که زمان ساخت جداول به Property که به صورت NotMaped در کلاس Base تعریف کرده بودم ایراد گرفت.پس از بررسی که انجام دادم متوجه شدم که ترتیب Map کردن Entityها باعث این مشکل میشه.
http://entityframework.codeplex.com/workitem/481

این لینک مشکلی که گزارش شده، راه حلی که نوشه شده این که ترتیب Map کردن کلاس‌ها باید تغییر کند.این درحالی است که در این روش هیچ ترتیبی در نظر گرفته نمیشه و براساس خواندن کلاس‌ها از اسمبلی ساخته میشه.
برای رفع این مشکل اومدم و یک ویژگی ترتیب به کلاسهایی که میدونستم ترتیبشون مهم هست اضافه کردم و زمان خواندن کلاس‌ها از اسمبلی مورد نظر اونها مرتب کردم و مشکل حل شد.
آیا راه حل بهتری وجود داره یا نه ؟

```
var entityTypes = modelAssembly.GetTypes()
                                    .Where(type => type.Namespace != null
                                        && (type.Namespace.StartsWith(domainNamespace)
                                            && type.CustomAttributes.All(c => c.AttributeType != 
typeof(ComplexTypeAttribute))
                                            && !type.IsAbstract && !type.IsEnum)
                                        )
                                    .OrderBy(c => c.CustomAttributes.Any(
                                        x => x.AttributeType == typeof (EntityOrderAttribute)) ? 
c.GetCustomAttribute<EntityOrderAttribute>().OrderNumber : 100).ToList();
```

نویسنده: محسن
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۱۰ ۹:۹

این مساله در حالت معمولی تعریف DbSetها هم پیش میاد. یعنی الزاما محدود به روش گفته شده در این مطلب نیست. خودشون هم پذیرفتن که یک باگ است و در حال رفعش هستند.

نویسنده: پدرام جباری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۰ ۲۱:۲۷

با سلام

من برای پروژه ای که در حال انجام اون هستم چون تعداد جداول زیاد هست برای آنکه زمان نمونه ساختن هر context کاهش پیدا کنه، برای هر بخش از پروژه Context متفاوتی ایجاد کردم تا زمان نگاشت تنظیمات جداول کاهش پیدا کنه ، البته یک Context کلی هست که اون وظیفه ساخت دیتابیس رو داره (داخل EF 6 این امکان هست که یک دیتابیس از چند Context متفاوت ایجاد شده باشه ، ولی خوب برای این کار تو EF5 باید یک Context کلی داشت که مشکلی ایجاد نشه)
به نظر شما کار درستی هست ؟ اصلا تاثیری داره ؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۰ ۲۱:۵۳

- بحث جاری در مورد EF 5 هست. کل مباحثی که در سایت مطرح شده در مورد تا قبل از EF 6 است . (هرچند هدف اصلی EF6 از بحث چند Context ایی پوشش دادن ایجاد جداول مختلف به ازای Schemaهای مختلف است. پیشتر dbo بیشتر مد نظر بود (پشتیبانی از تک schema به ازای یک دیتابیس). الان پوشش چندین Schema با هم در طی چندین Context مختلف در یک بانک اطلاعاتی)
- تاثیری نداره. نگاشت‌ها فقط یکبار در آغاز کار برنامه انجام می‌شوند و بعد کش خواهند شد. هر بار وهله سازی context به

معنای انجام چند باره نگاشت‌ها و یافتن و برقراری آن‌ها نیست. اتفاقا این وهله سازی‌های ثانویه پس از آغاز برنامه، فوق العاده هم سریع هستند.
خلاصه اینکه مباحث مطرح شده در مطلب جاری فقط در آغاز برنامه اجرا می‌شوند و نه به ازای هر بار وهله سازی تک Context برنامه.
- در مورد اینکه چرا باید یک کلاس Context در برنامه داشت اینجا توضیح دادم . بحث الگوی واحد کار مهم‌ترین آن‌ها است.

نویسنده: پدرام جباری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۰ ۲۳:۴۳

ممنون بابت جوابتون، واقعا نمی‌دونم چرا همیشه فکر می‌کردم به این صورت نیست و هر بار بخش نگاشت‌ها انجام میشه، تقریبا بیشتر مقاله‌های مربوط به افزایش سرعت رو در EF رو در وبسایت مطالعه کردم و کل روند انجام کار مفهوم شد برام، شاید بیشتر به خاطر عدم اطمینانم به EF بود که همچین فکری کردم.
واقعا ممنون بابت مطالبتون که در وبسایت قرار دادید خیلی به من کمک کرده از همه نظر.

نویسنده: بهنام حقی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۲۸ ۱۲:۳۶

سلام
من یه مشکلی دارم توی این قسمت.
توی پروژه از خودکار سازی نگاشت‌ها و همین بخش استفاده کردم که در نهایت پیغام خطای زیر رو میده:

```
The entity type User is not part of the model for the current context.
```

قسمت نگاشت‌ها همانند همین که تو سایت گفتین استفاده کردم. پروژه شامل سه بخش Domain و Model و Console هست برای تست این دو بخش. قسمت خودکار سازی نگاشت‌ها بدون خود کارسازی تعاریف DbSetها به درستی کار میکنه، وقتی این بخش رو پیاده میکنم پیغام خطای بالا رو میده تو متد Seed واسه دیتاهای پیش فرض User.

```
namespace Test.Domain
{
    public abstract class BaseEntity
    {
        public int Id { set; get; }
    }
}

namespace Test.Domain.Entities
{
    public class User : BaseEntity
    {
        public int UserNumber { get; set; }
        public string Name { get; set; }
    }
}

namespace Test.Domain.Mappings
{
    public class UserMap : EntityTypeConfiguration<User>
    {
        public UserMap()
        {
            this.HasKey(x => x.UserNumber);
            this.Property(x => x.Name).HasMaxLength(450).IsRequired();
        }
    }
}
```

```
loadEntities(asm, modelBuilder, "Test.Domain");
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۲۸ ۱۲:۵۱

درسته. چون کلاس User در فضای نام Test.Domain قرار ندارد.
بررسی انجام شده به صورت type.Namespace == nameSpace است ولی حالت مدنظر شما type.Namespace. **StartsWith** nameSpace است.

نویسنده: بهنام حقی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۲۸ ۱۳:۱۱

خیلی ممنون. برای اینکه همه اسمبلی هارو بگرده، و یه اسمبلی خاص رو بهش معرفی نکنیم، چطور از این تابع استفاده کنم:

```
foreach (Assembly asm in AppDomain.CurrentDomain.GetAssemblies())
{
  //...
}
```

تابع زیر رو به ازای هر فضای نام که میده باید فراخونی کنم؟

```
loadEntities(asm, modelBuilder, "نام فضا");
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۲۸ ۱۳:۲۲

بله. ولی این حالت مقرون به صرفه نیست. چون تعداد اسمبلی‌های بارگذاری شده در یک App domain زیاد است و شامل موارد پایه و سیستمی دات نت هم هست (با هزاران فضای نام). در این حالت این جستجو زمان زیادی را به خود اختصاص خواهد داد. بهتر است لیست یک سری اسمبلی مشخص را درنظر داشته باشید تا اینکه کل سیستم را جستجو کنید.

نویسنده: سدا
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۳/۲۱ ۱۷:۱۵

اگر بخوایم خودکار Dbsetها تعریف شه و Models و Mapping در پروژه ای دیگه باشه، متود Seed که نیاز مستقیم به Context و Dbsetها داره. یعنی بر فرض بخوایم یک User به Context.Users اضافه کنیم امکان پذیر نیست درسته؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۳/۲۱ ۱۷:۲۲

از متد Set استفاده کنید. در مثال فوق در متد protected override void Seed نمونه‌اش ارائه شده:

```
context.Set<User>().Add(new User { Name = "name-1" });
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۱/۲۶ ۲۳:۱۴

یک نکته‌ی تکمیلی

متد modelBuilder. **RegisterEntityType** به نگارش‌های اخیر EF برای افزودن پویای مدل‌ها و موجودیت‌ها اضافه شده‌است و دیگر نیازی به روش Reflection مطرح شده‌ی در این مطلب نیست.

عنوان: ارسال انواع بی نام (Anonymous) بازگشتی توسط Entity framework به توابع خارجی
نویسنده: سید مهران موسوی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۹/۲۱ ۱۶:۵۱
آدرس: www.dotnettips.info
برچسب‌ها: C#, Entity framework, ASP.Net MVC, Anonymous Type

فرض کنید ساختار زیر را در مدل ساخته شده به وسیله‌ی Entity framework در پروژه‌ی خود داریم .

جدول Post با جدول GroupsDetail ارتباط یک به چند و در مقابل ان جدول GroupsDetail با جدول PostGroup ارتباط چند به یک دارد . به زبان ساده ما تعدادی گروه بندی برای مطالب داریم (در جدول PostGroup) و میتوانیم برای هر مطلب تعدادی از گروه‌ها را در جدول GroupsDetail مشخص کنیم ...

فکر میکنم همین مقدار توضیح به اندازه‌ی کافی برای درک روابط مشخص شده در مدل رابطه ای مفروض کفایت کند.

حالا فرض کنید ما میخواهیم لیستی از عنوان مطالب موجود به همراه [نام] گروه‌های هر مطلب را داشته باشیم .

توجه شما رو به قطعه کد ساده‌ی زیر جلب میکنم:

```
var context = new Models.EntitiesConnection();
var query = context.Posts.Select(pst => new {
            id = pst.id,
            Title = pst.Title,
            GNames = pst.GroupsDetails.Select(grd => new { Name = grd.PostGroup.name })
            })
            .OrderByDescending(c => c.id)
            .ToList();
```

همانطور که شاهد هستید در قطعه کد بالا توسط خواص راهبری (Navigation Properties) به صورت مستقیم نام گروه‌های ثبت شده برای هر مطلب در جدول GroupsDetail را از جدول PostGroup استخراج کردیم . خب تا اینجا مسئله ای وجود نداشت (البته با ORMها این کار بسیار سهل و اسان شده است تا جایی که در حالت عادی برای همین کار باید کلی join نویسی کرد و .... در کل خدارو شکر که از دست کارهای تکراری و خسته کننده توسط این موجودات مهربان (ORM's) نجات یافتیم)...

خب میرسیم به ادامه‌ی مطلبمون . نتیجه‌ی این query چه خواهد بود ؟ کاملا واضح است که ما تعداد دلخواهی از فیلدها رو برای واکشی مشخص کردیم پس در نتیجه نوع داده ای که توسط این query بازگشت داده خواهد شد یک لیست از یک نوع بی نام میباشد ... چگونه از نتیجه‌ی بازگشتی این query در صورت ارسال اون به عنوان یک پارامتر به یک تابع استفاده کنیم ؟ اگر ما تمامی فیلدهای جدول Post را واکشی میکریم مقدار بازگشتی یک لیست از نوع Post بود که به راحتی قابل استفاده بود مثل مثال زیر

```
public bool myfunc(List<Post> query)
        {
            foreach (var item in query)
            {
            .....  string title =  item.Title;
            }
...return true;
        }
.
.
.

var context = new Models.EntitiesConnection();
var queryx = context.Posts.ToList();
.... myfunc(queryx );
```

اما حالا با یک لیست از یک نوع بی نام رو به رو هستیم ... چند راه مختلف برای دسترسی به این گونه از مقادیر بازگشتی داریم .

1 : استفاده از Reflection برای دسترسی به فیلدهای مشخص شده .

2 : تعریف یک مدل کامل بر اساس فیلدهای مشخص شده‌ی بازگشتی و ارسال یک لیست از نوع تعریف شده به تابع . (به نظرم این روش خسته کنندست و زیاد شکیل نیست چون برای هر query خاص مجبوریم یک مدل کلی تعریف کنیم و این باعث میشه تعداد زیادی مدل در نهایت داشته باشیم که استفاده‌ی زیادی از اونها نمیشه عملا)

3 : استفاده از یکی از روش‌های خلاقانه‌ی تبدیل نوع Anonymousها .

روش سوم روش مورد علاقه‌ی من هست و انعطاف بالایی داره و خیلی هم شیکو مجلسیه ! در ضمن این روش که قراره ذکر بشه کاربردهای فراوانی داره که این مورد فقط یکی از اونهاست

خب بریم سر اصل مطلب . به کد زیر توجه کنید :

```
public static List<T> CreateGenericListFromAnonymous<T>(object obj, T example)
        {
            return (List<T>)obj;
        }
        public static IEnumerable<T> CreateEmptyAnonymousIEnumerable<T>(T example)
        {
            return new List<T>(); ;
        }

////

        public bool myfunc(object query)
        {
            var cquery = CreateGenericListFromAnonymous(query,
                                new {
                                        id = 0,
                                        Title = string.Empty,
                                        GNames = CreateEmptyAnonymousIEnumerable(new { Name =
string.Empty })
                                });
            foreach (var item in cquery)
            {
```

```
                string title = item.Title;
                foreach (var gname in item.GNames)
                {
                    string gn = gname.Name;
                }
.
.
.
            }
            return false;
        }

.
.
.
var context = new Models.EntitiesConnection();
var query = context.Posts.Select(pst => new
                                {
                                     id = pst.id,
                                     Title = pst.Title,
                                     GNames = pst.GroupsDetails.Select(grd => new { Name =
grd.PostGroup.name })
                                }).OrderByDescending(c => c.id);
            myfunc(query.ToList());
```

در کد بالا به صورت تو در تو از انواع بی نام استفاده شده تا مطلب براتون خوب جا بیوفته . یعنی یک نوع بی نام که یکی از فیلدهای اون یک لیست از یک نوع بی نام دیگست ... خب میبینید که خیلی راحت با دو تابع ما تبدیل انواع بی نام رو به صورت inline انجام دادیم و ازش استفاده کردیم . بدون اینکه نیاز باشه ما یک مدل مجزا ایجاد کنیم ...

تابع CreateGenericListFromAnonymous : یک object رو میگیره و اون رو به یک لیست تبدیل میکنه بر اساس نوعی که به صورت inline براش مشخص میکنیم .

تابع CreateEmptyAnonymousIEnumerable یک لیست از نوع IEnumerable رو بر اساس نوعی که به صورت inline براش مشخص کردیم بر میگردونه . دلیل اینکه من در اینجا این تابع رو نوشتم این بود که ما در query یک فیلد با نام GNames داشتیم که مجموعه ای از نام گروه‌های هر مطلب بود که از نوع IEnumerable هستش . در واقع ما در اینجا نوع بی نامی داریم که یکی از فیلدهای اون یک لیست از یک نوع بی نام دیگست . امیدوارم مطلب براتون جا افتاده باشه.

دوستان عزیز سوالی بود در قسمت نظرات مطرح کنید.

نظرات خوانندگان

نویسنده: سعید
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۹/۲۱ ۱۷:۱۱

با تشکر. روش‌های دیگری هم برای بازگشت انواع بی‌نام و نشان وجود دارند:

- خروجی متد را object تعریف کنیم

- خروجی متد را یک لیست از نوع dynamic (سی شارپ 4) تعریف کنیم

- خروجی متد را فقط ienumerable تعریف کنیم (نیازی به ذکر t ندارد الزاما)

نویسنده: سید مهران موسوی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۹/۲۱ ۲۰:۴۷

ممنون از نکاتی که ذکر کردید . از نکات ذکر شده برجسته ترینش استفاده از انواع dynamic هستش که کار رو ساده میکنه ولی خب مشکلاتی رو هم به وجود میاره مثلا اشکال زدایی رو سخت میکنه. هر چند که این نوع کار خودش رو با Reflection در زمان اجرا انجام میده و استفاده از اون رو ساده میکنه ولی خب استفاده مستقیم از روش‌های سطح پایین‌تر مزایایی رو هم داره مثلا مثال زیر رو در نظر بگیرید

```
public bool sample(object query)
        {
            System.Reflection.BindingFlags flags = System.Reflection.BindingFlags.Public |
                System.Reflection.BindingFlags.NonPublic |
                System.Reflection.BindingFlags.Static |
                System.Reflection.BindingFlags.Instance |
                System.Reflection.BindingFlags.DeclaredOnly;
            foreach (var item in query.GetType().GetProperties(flags))
            {

                string test = item.GetValue(query,null).ToString();
                // Do Something ...
            }
            return false;
        }
```

خب حلا فرض کنید ما میخوایم یک Table Generator بسازیم که بر اساس لیست نتایج بازگشتی توسط query بازگشت داده شده توسط Entity framework یک جدول رو برامون ایجاد میکنه . طبیعی هست که هر بار ما یک نوع داده ای بی نام رو براش ارسال میکنیم اگه ما بخوایم نوع dynamic رو به عنوان پارامتر تابع تعریف کنیم نمیتونیم به فیلدهای نوع بی نام دسترسی داشته باشیم چرا که هر بار فیلدها فرق میکنه و این تابع قراره در زمان اجرا فیلدها رو تشخیص بده ولی در انواع dynamic ما نام فیلد رو در زمان طراحی مشخص میکنیم و در زمان اجرا توسط نوع dynamic بسط داده میشه که این موضوع واسه همچین مواردی کارایی نداره ... و باید در نظر داشته که انواع dynamic فقط میتونن به فیلدهای public دسترسی داشته باشن ولی ما با reflection میتونیم محدوده‌ی دسترسی رو مشخص کنیم...

و اما در رابطه با مطلب بالا : بر فرض ما مجموعه ای از داده‌ها رو توسط Entity framework واکشی کردیم و یک نوع بی نام داریم و حالا میخوایم مثلا با Table Generator فرضی دو جدول رو از همین یک بار واکشی ایجاد کنیم که هر کدوم شامل یک سری فیلدها هستن و یک سری فیلدها رو از نوع بی نام واکشی شده شامل نمیشن . ما میتونیم یک تابع داشته باشیم که لیست نوع بی نام مرجع رو براش ارسال کنیم و یک نوع بی نام هم به عنوان یک پارامتر به صورت inline براش بفرستیم که فیلدهای مورد نظرمون رو از نوع بی نام مرجع شامل میشه . حالا با کمی توسعه CreateGenericListFromAnonymous و مپ کردن نوع بی نام مرجع با نوع بی نام ارسال شده توسط پارامتر و استفاده از Reflection میتونیم فقط فیلدهایی رو که به صورت inline مشخص کردیم داشته باشیم و با یک بار واکشی اطلاعات چندین بار اون رو با شکل‌های مختلف پردازش کنیم و .... این فقط یک مثال بود و مطلب بالا صرفا ایده ای بود که دوستان بتونن کارهای خلاقانه ای رو از طریق اون انجام بدن ....

نویسنده: ایلیا
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۹/۲۱ ۲۰:۵۹

عالی بود. من همیشه یک مدل کامل ایجاد می‌کردم. ولی حالا خیلی راحت شد. تشکر فراوان.

نویسنده: سجاد
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۹/۲۲ ۱۷:۴۴

بسیار عالی ! اگه در مورد " **حالا با کمی توسعه CreateGenericListFromAnonymous و مپ کردن نوع بی نام مرجع با نوع بی نام ارسال شده توسط پارامتر و استفاده از Reflection میتونیم فقط فیلدهایی رو که به صورت inline مشخص کردیم داشته باشیم** " بیشتر توضیح بدین ممنون میشم

نویسنده: سید مهران موسوی
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۹/۲۲ ۲۲:۱۹

خواهش میکنم قابل نداشت . دوست عزیز این مطلب واقعا پیچیده و تخصصی هستش من یک نمونه واستون نوشتم که کد رو براتون میزارم ولی برای فهم کاملش نیاز به اشنایی عمقی با ساختار دات نت و کار با رفلکشن داره که توضیحش در چند خط نمیگنجه بحثه یک کتاب کامله. این نمونه کد که نوشتم دقیقا همون چیزی هست که درخواست توضیحش رو دادید .

```
public static List<T> CreateGenericListFromAnonymous<T>(object obj, T example)
        {
            var newquery = new List<T>();
            var constructor = typeof(T).GetConstructors(
            System.Reflection.BindingFlags.Public | System.Reflection.BindingFlags.NonPublic |
System.Reflection.BindingFlags.Instance
            ).OrderBy(c => c.GetParameters().Length).First();
            foreach (var item in ((IEnumerable<object>)obj))
            {
                var mapobj = new object[example.GetType().GetProperties().Count()];
                int counter = 0;
                foreach (var itemmap in example.GetType().GetProperties())
                {

                    object value = item.GetType().GetProperty(itemmap.Name).GetValue(item, null);
                    Type t = itemmap.PropertyType;
                    mapobj[counter] = Convert.ChangeType(value, t);
                    counter++;
                }
                newquery.Add((T)constructor.Invoke(mapobj));
            }

            return newquery;
        }


var context = new Models.EntitiesConnection();
var query = context.Posts.Select(pst => new
                                {
                                     id = pst.id,
                                     Title = pst.Title,
                                      Likes = pst.Likes,
                                      Unlikes = pst.Unlikes
                                }).OrderByDescending(c => c.id);

object test_custom_casting = CreateGenericListFromAnonymous(query.ToList(), new { id = 0, Title =
string.Empty });
```

همینطور که میبینید نتیجه‌ی بازگشتی از یک query مرجع یک list شامل **فقط و فقط** فیلدهایی هست که به صورت inline توسط انواع بی نام مشخص شده ! امیدوارم مفید واقع شده باشه . یا حق

نویسنده: ناصر فرجی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۱۸ ۱۲:۲۳

من همیشه از viewmodel استفاده میکنم و فک میکنم روش استانداردتری باشه. ممنون بابت اشتراک گذاری این مطلب.

نویسنده: pjimax
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۲۱ ۲۱:۹

با سلام و تشکر من مقاله شما رو در پروژه خودم پیاده سازی کردم.فقط جای دوتا چهارتا جدول join کردم اما return(List<T>)obj; خطا میده
لطفا راهنمایی کنید

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۲۱ ۲۱:۲۱

خطا رو اگر نوشته بودی الان جواب گرفته بودی!

نویسنده: pjimax
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۲۲ ۱۰:۵۳

من میخام جداول زیر رو به روش بالا با هم join و استفاده کنم

```
var query = pro.types.Select(ty => new
       {
           typID = ty.type_id,
           typ_nam = ty.type_nam,
           cat_names = ty.categories.Select(cat => new
           {
               catgID = cat.cat_id,
               catg_name = cat.cat_nam,
               items = pro.items.Select(itm => new
               {
                   item_ID = itm.item_id,
                   item_nam = itm.item_nam,
                   item_path = itm.url,
                   coments = pro.comments.Select(cmm => new
                   {
                       comm_title = cmm.comment_nam,
                       comm_mail = cmm.mail,
                       comm_text = cmm.text,
                   })

               })


           })

       }).ToList();

 bool l = myfunc(query);

  protected bool myfunc(object q)
```

```
    {
        var cquery = CreateGenericListFromAnonymous(q,
            new
            {
                typID = 0,
                typ_nam = string.Empty,
                cat_names = CreateEmptyAnonymousIEnumerable(new
                {
                    catgID = 0,
                    catg_name = string.Empty,
                    items = CreateEmptyAnonymousIEnumerable(new
                    {
                        item_ID = 0,
                        item_name = string.Empty,
                        item_path = string.Empty,
                        coments = CreateEmptyAnonymousIEnumerable(new
                        {
                            comm_title = string.Empty,
                            comm_mail = string.Empty,
                            comm_text = string.Empty,

                        })
                    })
                })
            });
        foreach (var item in cquery)
        {
            int ID = item.typID;
            string type_title = item.typ_nam;
            foreach (var Cname in item.cat_names)
            {
                int categoryID = Cname.catgID;
                string category_name = string.Empty;

                foreach (var Iname in Cname.items)
                {
                    int ItmID = Iname.item_ID;
                    string ItmName = Iname.item_name;
                    string ItmPath = Iname.item_path;
                    foreach (var cm in Iname.coments)
                    {
                        string com_title = cm.comm_title;
                        string com_mail = cm.comm_mail;
                        string com_text = cm.comm_text;
                    }
                }
            }
        }
        return true;
    }
```

```
public class DBupload
{
    projeEntities pro = new projeEntities();
    uploadEntity up = new uploadEntity();
    public static List<T> CreateGenericListFromAnonymous<T>(object obj, T example)
    {
        return (List<T>)obj;
    }
    public static IEnumerable
    {
        return new List<T>();
    }
    public uploadEntity m(){
        uploadEntity tup = new
        //var query = from c
        //            join b
        //            join d
        //            join e
```

InvalidCastException was unhandled by user code

Unable to cast object of type 'System.Collections.Generic.List`1[<>f__AnonymousType3`3[System.Int32,System.String,System.Collections.Generic.IEnumerable`1[<>f__AnonymousType2`3[System.Int32,System.String,System.Linq.IQueryable`1[<>f__AnonymousType1`4

Troubleshooting tips:

When casting from a number, the value must be a number less than infinity.

Make sure the source type is convertible to the destination type.

Get general help for this exception.

Search for more Help Online...

Actions:

View Detail...

Copy exception detail to the clipboard

Errors | 10 Warnings | 0 Messa

Description

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۲۲ ۱۱:۳۷

```
IList<Types> typesList = context.Types.Include(x=>x.Categories)
                                      .Include(x=>x.Items).Include(x=>x.Comments).ToList();
```

اگر از EF استفاده می‌کنید، استفاده از متد Include کار جوین رو برای شما انجام می‌ده. بعدش نیازی به استفاده از متد CreateGenericListFromAnonymous که فقط یک سطح رو بررسی می‌کنه نیست. برای بررسی بیشتر از یک سطح باید متد بازگشتی نوشته بشه ولی در حالت شما واقعا نیازی نیست. ضمنا متد تصویر شما با متد نوشته شده یکی نیست.

عنوان: **ایندکس منحصر به فرد با استفاده از Data Annotation در EF Code First**
نویسنده: پدرام جباری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۹/۲۲ ۲۳:۲۸
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework, Data Annotation, Unique, Index

در حال حاضر امکان خاصی برای ایجاد ایندکس منحصر به فرد در EF First Code وجود ندارد, برای این کار راه‌های زیادی وجود دارد مانند پست قبلی آقای نصیری, در این آموزش از Data Annotation و یا همان Attribute هایی که بالای Propertyهای مدل‌ها قرار می‌دهیم, مانند کد زیر :

```
public class User
    {
        public int Id { get; set; }

        [Unique]
        public string Email { get; set; }

        [Unique("MyUniqueIndex",UniqueIndexOrder.ASC)]
        public string Username { get; set; }

        [Unique(UniqueIndexOrder.DESC)]
        public string PersonalCode{ get; set; }

        public string Password { get; set; }
        public string FirstName { get; set; }
        public string LastName { get; set; }
    }
```

همانطور که در کد بالا می‌بینید با استفاده از Attribute Unique ایندکس منحصر به فرد آن در دیتابیس ساخته خواهد شد.
ابتدا یک کلاس برای Attribute Unique به صورت زیر ایجاد کنید :

```
using System;

namespace SampleUniqueIndex
{
    [AttributeUsage(AttributeTargets.Property, Inherited = false, AllowMultiple = false)]
    public class UniqueAttribute : Attribute
    {
        public UniqueAttribute(UniqueIndexOrder order = UniqueIndexOrder.ASC) {
            Order = order;
        }
        public UniqueAttribute(string indexName,UniqueIndexOrder order = UniqueIndexOrder.ASC)
        {
            IndexName = indexName;
            Order = order;
        }
        public string IndexName { get; private set; }
        public UniqueIndexOrder Order { get; set; }
    }

    public enum UniqueIndexOrder
    {
        ASC,
        DESC
    }
}
```

در کد بالا یک Enum برای مرتب سازی ایندکس به دو صورت صعودی و نزولی قرار دارد, همانند کد ابتدای آموزش که مشاهده می‌کنید امکان تعریف این Attribute به سه صورت امکان دارد که به صورت زیر می‌باشد:

1. ایجاد Attribute بدون هیچ پارامتری که در این صورت نام ایندکس با استفاده از نام جدول و آن فیلد ساخته خواهد شد : IX_Unique_TableName_FieldName و مرتب ساری آن به صورت صعودی می‌باشد.
2. نامی برای ایندکس انتخاب کنید تا با آن نام در دیتابیس ذخیره شود, در این حالت مرتب سازی آن هم به صورت صعودی می‌باشد.
3. در حالت سوم شما ضمن وارد کردن نام ایندکس مرتب سازی آن را نیز وارد می‌کنید.

بعد از کلاس Attribute حالا نوبت به کلاس اصلی میرسد که به صورت زیر می‌باشد:

```
using System;
using System.Collections.Generic;
using System.ComponentModel;
using System.ComponentModel.DataAnnotations.Schema;
using System.Data.Entity;
using System.Data.Entity.Infrastructure;
using System.Data.Metadata.Edm;
using System.Linq;
using System.Reflection;

namespace SampleUniqueIndex
{
    public static class DbContextExtention
    {
        private static BindingFlags PublicInstance = BindingFlags.Public | BindingFlags.Instance |
BindingFlags.FlattenHierarchy;

        public static void ExecuteUniqueIndexes(this DbContext context)
        {
            var tables = GetTables(context);
            var query = "";
            foreach (var dbSet in GetDbSets(context))
            {
                var entityType = dbSet.PropertyType.GetGenericArguments().First();
                var table = tables[entityType.Name];
                var currentIndexes = GetCurrentUniqueIndexes(context, table.TableName);
                foreach (var uniqueProp in GetUniqueProperties(context, entityType, table))
                {
                    var indexName = string.IsNullOrWhiteSpace(uniqueProp.IndexName) ?
                        "IX_Unique_" + uniqueProp.TableName + "_" + uniqueProp.FieldName :
                        uniqueProp.IndexName;

                    if (!currentIndexes.Contains(indexName))
                    {
                        query += "ALTER TABLE [" + table.TableSchema + "].[" + table.TableName + "] ADD
CONSTRAINT [" + indexName + "] UNIQUE ([" + uniqueProp.FieldName + "] " + uniqueProp.Order + "); ";
                    }
                    else
                    {
                        currentIndexes.Remove(indexName);
                    }
                }
                foreach (var index in currentIndexes)
                {
                    query += "ALTER TABLE [" + table.TableSchema + "].[" + table.TableName + "] DROP
CONSTRAINT " + index + "; ";
                }
            }

            if (query.Length > 0)
                context.Database.ExecuteSqlCommand(query);
        }

        private static List<string> GetCurrentUniqueIndexes(DbContext context, string tableName)
        {
            var sql = "SELECT CONSTRAINT_NAME FROM INFORMATION_SCHEMA.TABLE_CONSTRAINTS where
table_name = '"
                      + tableName + "' and CONSTRAINT_TYPE = 'UNIQUE'";
            var result = context.Database.SqlQuery<string>(sql).ToList();
            return result;
        }
        private static IEnumerable<PropertyDescriptor> GetDbSets(DbContext context)
        {
            foreach (PropertyDescriptor prop in TypeDescriptor.GetProperties(context))
            {
                var notMapped = prop.GetType().GetCustomAttributes(typeof(NotMappedAttribute),true);
                if (prop.PropertyType.Name == typeof(DbSet<>).Name && notMapped.Length == 0)
                    yield return prop;
            }
        }
        private static List<UniqueProperty> GetUniqueProperties(DbContext context, Type entity,
TableInfo tableInfo)
        {
            var indexedProperties = new List<UniqueProperty>();
            var properties = entity.GetProperties(PublicInstance);
            var tableName = tableInfo.TableName;
            foreach (var prop in properties)
            {
```

```
                if (!prop.PropertyType.IsValueType && prop.PropertyType != typeof(string)) continue;

                UniqueAttribute[] uniqueAttributes =
(UniqueAttribute[])prop.GetCustomAttributes(typeof(UniqueAttribute), true);
                NotMappedAttribute[] notMappedAttributes =
(NotMappedAttribute[])prop.GetCustomAttributes(typeof(NotMappedAttribute), true);
                if (uniqueAttributes.Length > 0 && notMappedAttributes.Length == 0)
                {
                    var fieldName = GetFieldName(context, entity, prop.Name);
                    if (fieldName != null)
                    {
                        indexedProperties.Add(new UniqueProperty
                        {
                            TableName = tableName,
                            IndexName = uniqueAttributes[0].IndexName,
                            FieldName = fieldName,
                            Order = uniqueAttributes[0].Order.ToString()
                        });
                    }
                }
            }
            return indexedProperties;
        }
        private static Dictionary<string, TableInfo> GetTables(DbContext context)
        {
            var tablesInfo = new Dictionary<string, TableInfo>();
            var metadata = ((IObjectContextAdapter)context).ObjectContext.MetadataWorkspace;
            var tables = metadata.GetItemCollection(DataSpace.SSpace)
              .GetItems<EntityContainer>()
              .Single()
              .BaseEntitySets
              .OfType<EntitySet>()
              .Where(s => !s.MetadataProperties.Contains("Type")
                || s.MetadataProperties["Type"].ToString() == "Tables");
            foreach (var table in tables)
            {
                var tableName = table.MetadataProperties.Contains("Table")
                    && table.MetadataProperties["Table"].Value != null
                  ? table.MetadataProperties["Table"].Value.ToString()
                  : table.Name;
                var tableSchema = table.MetadataProperties["Schema"].Value.ToString();
                tablesInfo.Add(table.Name, new TableInfo
                {
                    EntityName = table.Name,
                    TableName = tableName,
                    TableSchema = tableSchema,
                });
            }

            return tablesInfo;
        }
        public static string GetFieldName(DbContext context, Type entityModel, string propertyName)
        {
            var metadata = ((IObjectContextAdapter)context).ObjectContext.MetadataWorkspace;
            var osMembers = metadata.GetItem<EntityType>(entityModel.FullName,
DataSpace.OSpace).Properties;
            var ssMebers = metadata.GetItem<EntityType>("CodeFirstDatabaseSchema." + entityModel.Name,
DataSpace.SSpace).Properties;

            if (!osMembers.Contains(propertyName)) return null;

            var index = osMembers.IndexOf(osMembers[propertyName]);
            return ssMebers[index].Name;
        }

        internal class UniqueProperty
        {
            public string TableName { get; set; }
            public string FieldName { get; set; }
            public string IndexName { get; set; }
            public string Order { get; set; }
        }
        internal class TableInfo
        {
            public string EntityName { get; set; }
            public string TableName { get; set; }
            public string TableSchema { get; set; }
        }
    }
}
```

در کد بالا با استفاده از Extension Method برای کلاس DbContext یک متد با نام ExecuteUniqueIndexes ایجاد می‌کنیم تا برای ایجاد ایندکس‌ها در دیتابیس از آن استفاده کنیم.
روند اجرای کلاس بالا به صورت زیر می‌باشد:
در ابتدای متد ExecuteUniqueIndexes() :

```
public static void ExecuteUniqueIndexes(this DbContext context)
        {
            var tables = GetTables(context);
            ...
        }
```

با استفاده از متد GetTables() ما تمام جداول ساخته توسط دیتایس توسط DbContext را گرفنه:

```
private static Dictionary<string, TableInfo> GetTables(DbContext context)
        {
            var tablesInfo = new Dictionary<string, TableInfo>();
            var metadata = ((IObjectContextAdapter)context).ObjectContext.MetadataWorkspace;
            var tables = metadata.GetItemCollection(DataSpace.SSpace)
              .GetItems<EntityContainer>()
              .Single()
              .BaseEntitySets
              .OfType<EntitySet>()
              .Where(s => !s.MetadataProperties.Contains("Type")
                 || s.MetadataProperties["Type"].ToString() == "Tables");
            foreach (var table in tables)
            {
                var tableName = table.MetadataProperties.Contains("Table")
                    && table.MetadataProperties["Table"].Value != null
                  ? table.MetadataProperties["Table"].Value.ToString()
                  : table.Name;
                var tableSchema = table.MetadataProperties["Schema"].Value.ToString();
                tablesInfo.Add(table.Name, new TableInfo
                {
                    EntityName = table.Name,
                    TableName = tableName,
                    TableSchema = tableSchema,
                });
            }

            return tablesInfo;
        }
```

با استفاده از این طریق چنانچه کاربر نام دیگری برای هر جدول در نظر بگیرد مشکلی ایجاد نمی‌شود و همینطور Schema جدول نیز گرفته می‌شود, سه مشخصه نام مدل و نام جدول و Schema جدول در کلاس TableInfo قرار داده می‌شود و در انتها تمام جداول در یک Collection قرار داده میشوند و به عنوان خروجی متد استفاده می‌شوند.
بعد از آنکه نام جداول متناظر با نام مدل آنها را در اختیار داریم نوبت به گرفتن تمام DbSetها در DbContext می‌باشد که با استفاده از متد GetDbSets() :

```
public static void ExecuteUniqueIndexes(this DbContext context)
        {
            var tables = GetTables(context);
            var query = "";
            foreach (var dbSet in GetDbSets(context))
            {
            ....
        }
```

در این متد چنانچه Property دارای Attribute NotMapped باشد در لیست خروجی متد قرار داده **نمی‌شود.**
سپس داخل چرخه DbSetها نوبت به گرفتن ایندکس‌های موجود با استفاده از متد GetCurrentUniqueIndexes() برای این مدل می‌باشد تا از ایجاد دوباره آن جلوگیری شود و البته اگر ایندکس هایی را در مدل تعریف نکرده باشید از دیتابیس حذف شوند.

```
public static void ExecuteUniqueIndexes(this DbContext context)
        {
```

```
            ...
            foreach (var dbSet in GetDbSets(context))
            {
                var entityType = dbSet.PropertyType.GetGenericArguments().First();
                var table = tables[entityType.Name];
                var currentIndexes = GetCurrentUniqueIndexes(context, table.TableName);
            }
        }
```

بعد از آن نوبت به گرفتن Propertyهای دارای Attribute Unique می‌باشد که این کار نیز با استفاده از متد GetUniqueProperties() انجام خواهد شد.

در متد GetUniqueProperties() چند شرط بررسی خواهد شد از جمله اینکه Property از نوع Value Type باشد و نه یک کلاس سپس Attribute NotMapped را نداشته باشد و بعد از آن می‌بایست نام متناظر با آن Property را در دیتابیس به دست بیاریم برای این کار از متد GetFieldName() استفاده می‌کنیم:

```
public static string GetFieldName(DbContext context, Type entityModel, string propertyName)
        {
            var metadata = ((IObjectContextAdapter)context).ObjectContext.MetadataWorkspace;
            var osMembers = metadata.GetItem<EntityType>(entityModel.FullName,
DataSpace.OSpace).Properties;
            var ssMebers = metadata.GetItem<EntityType>("CodeFirstDatabaseSchema." + entityModel.Name,
DataSpace.SSpace).Properties;

            if (!osMembers.Contains(propertyName)) return null;

            var index = osMembers.IndexOf(osMembers[propertyName]);
            return ssMebers[index].Name;
        }
```

برای این کار با استفاده از MetadataWorkspace در DbContext دو لیست SSpace و OSpace استفاده می‌کنیم که در ادامه در مورد این گونه لیست ها بیشتر توضیح می‌دهیم , سپس با استفاده از Memberهای این دو لیست و ایندکس‌های متناظر در این دو لیست نام متناظر با Property را در دیتابیس پیدا خواهیم کرد, **البته یک نکته مهم هست چنانچه برای فیلدهای دیتابیس OrderColumn قرار داده باشید دو لیست Memberها از نظر ایندکس متناظر متفاوت خواهند شد پس در نتیجه ایندکس به اشتباه برروی یک فیلد دیگر اعمال خواهد شد.**

لیست‌ها در MetadataWorkspace:

1. CSpace : این لیست شامل آبجکت‌های Conceptual از مدل‌های شما می‌باشد تا برای Mapping دیتابیس با مدل‌های شما مانند مبدلی این بین عمل کند.
2. OSpace : این لیست شامل آبجکت‌های مدل‌های شما می‌باشد.
3. SSpace : این لیست نیز شامل آبجکت‌های مربوط به دیتابیس از مدل‌های شما می‌باشد
4. CSSpace : این لیست شامل تنظیمات Mapping بین دو لیست SSpace و CSpace می‌باشد.
5. OCSpace : این لیست شامل تنظیمات Mapping بین دو لیست OSpace و CSpace می‌باشد.

روند Mapping مدل‌های شما از OSpace شروع شده و به SSpace ختم میشود که سه لیست دیگز شامل تنظیماتی برای این کار می‌باشند.

و حالا در متد اصلی ExecuteUniqueIndexes() ما کوئری مورد نیاز برای ساخت ایندکس‌ها را ساخته ایم.

حال برای استفاده از متدExecuteUniqueIndexes() می‌بایست در متد Seed آن را صدا بزنیم تا کار ساخت ایندکس‌ها شروع شود، مانند کد زیر:

```
protected override void Seed(myDbContext context)
        {
            //  This method will be called after migrating to the latest version.

            //  You can use the DbSet<T>.AddOrUpdate() helper extension method
            //  to avoid creating duplicate seed data. E.g.
            //
            //    context.People.AddOrUpdate(
            //      p => p.FullName,
            //      new Person { FullName = "Andrew Peters" },
            //      new Person { FullName = "Brice Lambson" },
```

```
            //      new Person { FullName = "Rowan Miller" }
            //    );
            //
            context.ExecuteUniqueIndexes();
        }
```

چند نکته برای ایجاد ایندکس منحصر به فرد وجود دارد که در زیر به آنها اشاره می‌کنیم:

1. فیلدهای متنی باید حداکثر تا 350 کاراکتر باشند تا ایندکس اعمال شود.

2. همانطور که بالاتر اشاره شد برای فیلدهای دیتابیس OrderColumn اعمال نکنید که علت آن در بالا توضیح داده شد

دانلود فایل پروژه:

Sample_UniqueIndex.zip

نظرات خوانندگان

نویسنده: rahimi
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۹/۲۳ ۱۶:۳۲

سلام ممنون از آموزش‌های خوبتون
می‌خواستم خواهش کنم ازتون مثال هایی که توضیح دادید را فایلشو هم قرار بدید تا بتونیم استفاده کنیم
ممنون

نویسنده: پدرام جباری
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۹/۲۴ ۹:۲۷

سلام
خواهش می‌کنم
فایل پروژه به انتهای آموزش اضافه شد.

نویسنده: آرش مصیر
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۰۴ ۱۶:۶

با تشکر از سایت خوبتون من چند ماه پیش به این مشکل بر خورده بودم و در متد Seed مربوط به Context مستقیما اسکریپت ساخت ایندکس رو گذاشته بودم حالا می‌خوام از روشی که گفتید استفاده کنم

نویسنده: اکبر
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۷/۱۲ ۲۱:۱۰

با سلام.
وقتی از این اتریبیوت بر روی پراپرتی email استفاده میکنم، و چون مقدار این فیلد الزامی نیست، وقتی کاربر این فیلد را خالی بگذارد خطای زیر را دریافت میکنم.

```
Violation of UNIQUE KEY constraint 'IX_Unique_Members_Email'. Cannot insert duplicate key in object
'dbo.Members'
```

با تشکر.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۷/۱۲ ۲۱:۲۸

از چه دیتابیسی استفاده می‌کنید؟ اگر SQL Server است که تا قبل از نگارش 2008 آن چنین اجازه‌ای رو به شما نمی‌ده تا یک فیلد منحصربفرد نال پذیر داشته باشید. اگر 2008 به بعد است، باید ایندکس فیلتر شده برای اینکار تعریف کنید. مثلا:

```
create unique nonclustered index idx on dbo.DimCustomer(emailAddress)
where EmailAddress is not null;
```

اطلاعات بیشتر اینجا و اینجا
بر همین مبنا باید قسمت ADD CONSTRAINT متد ExecuteUniqueIndexes را در صورت نیاز بازنویسی کنید.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۲۷ ۲۳:۱۳

یک نکته‌ی تکمیلی

از EF 6.1 به بعد ، دیگر نیازی به این مطلب نیست. تعریف ایندکس به صورت توکار میسر شده‌است .

عنوان: **تغییر استراتژی ساخت مدل در EF5 و رفع مشکل WCF Ria**
نویسنده: حسین مرادی نیا
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۹/۳۰ ۱۹:۷
آدرس: www.dotnettips.info
برچسب‌ها: Entity framework, Silverlight, WCF RIA Services, DbContext

Entity framework 5 نسبت به نسخه‌های پیشین شاهد تغییرات بسیاری بوده است و مانند هر تغییر دیگری اینجا نیز ممکن است تغییرات ؛ باعث بروز مشکلاتی در روند توسعه نرم افزار شوند. EF در نسخه جدید خود در کدهای پشت صحنه Model به جای ObjectContext از DbContext که نسخه محدود شده ObjectContext می‌باشد استفاده می‌کند. همین امر به خودی خود باعث محدود شدن متدهای شئی Context شده است. متدها و خواصی که گاها برای انجام اعمال خاصی به آنها نیاز پیدا می‌کنیم ولی دیگر در دسترس نیستند. برای مثال برای یک برنامه خاص می‌خواستم مقدار CommandTimeout را به صورت دستی برای شئی Context تنظیم کنم ؛ ولی کد زیر دیگر قابل استفاده نبود:

```
context.CommandTimeout = 180;
```

همچنین این استفاده از DbContext در هنگام استفاده از WCF Ria در سیلورلایت باعث بروز مشکل شده و کلاس‌های مدل در هنگام تعریف Domain Service Class توسط WCF Ria قابل شناسایی نیستند.یعنی WCF RIA به صورت خودکار قادر به تشخیص کلاس‌های Model نمی‌باشد.

برای رفع این مشکل مراحل زیر را انجام دهید:

دو فایل tt موجود در مدل را حذف نمایید.

2. مدل را در حالت Designer باز کنید و در بخش خصوصیات مدل مقدار Code Generation Strategy را از None به Default تغییر دهید.

3. پروژه را Rebuild نمایید. مشکل به همین سادگی رفع می‌شود.

حالا با خیال راحت می‌توانید کلاس‌های مدل را در پنجره Add New Domain Service Class مشاهده نمایید.

نظرات خوانندگان

نویسنده: سعید
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۹/۳۰ ۱۹:۱۵

سلام، از به روز رسانی جدید ria services استفاده می‌کنید؟

dbcontext در code first هست. شما از db first استفاده کردید؟

این مدل‌ها قبلا هم ظاهر نمی‌شدند. یعنی چون بر اساس reflection کار می‌کند برنامه یکبار باید کامپایل شود.

نویسنده: حسین مرادی نیا
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۹/۳۰ ۱۹:۲۴

خیر
از این به روز رسانی استفاده نکردم.
این مورد برای حالت Database First ذکر شده و مشکل به این روش حل می‌شود.
کنجکاو شدم بدونم که این مشکل در این به روز رسانی حل شده یا نه! اگر کسی استفاده کرده به ما هم بگه.

نویسنده: محسن
تاریخ: ۱۳۹۱/۰۹/۳۰ ۱۹:۲۴

در code first هم میشه به object context دسترسی پیدا کرد:

```
public class YourContext : DbContext
{
  public YourContext()
    : base(".......ConnectionString..........")
  {
    // ObjectContext of DbContext
    var objectContext = (this as IObjectContextAdapter).ObjectContext;
    objectContext.CommandTimeout = 120;
  }
}
```

نویسنده: ناصر فرجی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۱۵ ۱۷:۵۰

این مشکل توی یک پروژه جدید با vs 2012 کلی وقت من رو هدر داد! بلاخره هم به صورت شانسی حلش کردم. کاش زودتر این مطلب رو دیده بودم :)

نویسنده: احسان
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۱۹ ۱۰:۲۱

راه حل ارائه شده باعث می‌شه که شما قابلیتهای DBContext رو از دست بدهید و با همون اشیاء Object Context کار کنید . در این حالت دیگه فکر نکنم استفاده از EF5 ضرورتی داشته باشه.
راه حل صحیح اینه که RiaServices.EntityFrameWork را با استفاده از Manage Neget Pakages رو نصب بفرمائید تا Ria service بتونه اشیاء DbContext رو هم ساپورت کنه.
شاد و پیروز باشید.

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۱۹ ۱۳:۲

DbContext مطابق کدی که چند سطر بالاتر نوشته شده فقط یک Wrapper است برای ObjectContext. چیز جدیدی این وسط اختراع نشده. گل همان گل است.

نویسنده: احسان
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۱۹ ۱۳:۱۳

منظور از اختراع نمی‌دونم چیه؟ ولی DBContext دارای قابلیت های اضافی بسیاری نسبت به ObjectContext هست . مثل تابع Find و .....
بله حرف شما متین هست و DbContext از ObjectContext ارث می‌بره.
شاد و پیروز باشید

نویسنده: ناصر فرجی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۲۱ ۱۳:۴۹

میشه بگید توی یک برنامه asp.net ساده که توی vs2012 نوشته شده راه حل چیه؟ چون در صورتی که Code Generation Strategy رو تغییر ندیم دیگه به مدل دسترسی نداریم؟ (روش database first)

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۲۱ ۱۳:۵۹

روش database first همان روش استفاده مستقیم از ObjectContext است.

ضمنا چرا در یک برنامه ASP.NET از RIA Services استفاده کردید؟ RIA Services بهینه شده برای استفاده در Silverlight و فناوری‌های مانند اون.

نویسنده: ناصر فرجی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۲۱ ۱۴:۴

بنده از RIA Services استفاده نکردم. در vs2012 هنگام کار با asp.net web forms شما به صورت پیش فرض هنگامی که یک مد ل رو به برنامه اضافه می‌کنید به مدل توی کلاس‌ها و فرم‌ها دسترسی ندارید. تنها راه اینه که برید Code Generation Strategy رو از none به default تغییر بدید تا برنامه به درستی کار بکنه و بتونید مدل رو توی namespaceها داشته باشید. میخاستم ببینم این کاری که من انجام میدم درسته یا باید راه دیگه ای رو انجام بدم؟

عنوان: **MVC Scaffolding #1**
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۰۲ ۱۳:۱۵
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework, MVC, MVC Scaffolding

پیشنیازها

کل سری ASP.NET MVC
به همراه کل سری EF Code First

MVC Scaffolding چیست؟

MVC Scaffolding ابزاری است برای تولید خودکار کدهای «اولیه» برنامه، جهت بالا بردن سرعت تولید برنامه‌های ASP.NET MVC مبتنی بر EF Code First.

بررسی مقدماتی MVC Scaffolding

امکان اجرای ابزار MVC Scaffolding از دو طریق دستورات خط فرمان Powershell و یا صفحه دیالوگ افزودن یک کنترلر در پروژه‌های ASP.NET MVC وجود دارد. در ابتدا حالت ساده و ابتدایی استفاده از صفحه دیالوگ افزودن یک کنترلر را بررسی خواهیم کرد تا با کلیات این فرآیند آشنا شویم. سپس در ادامه به خط فرمان Powershell که اصل توانمندی‌ها و قابلیت‌های سفارشی MVC Scaffolding در آن قرار دارد، خواهیم پرداخت.
برای این منظور یک پروژه جدید MVC را آغاز کنید؛ ابزارهای مقدماتی MVC Scaffolding از اولین به روز رسانی ASP.NET MVC3 به بعد با VS.NET یکپارچه هستند.
ابتدا کلاس زیر را به پوشه مدل‌های برنامه اضافه کنید:

```
using System;
using System.ComponentModel;
using System.ComponentModel.DataAnnotations;

namespace MvcApplication1.Models
{
    public class Task
    {
        public int Id { set; get; }

        [Required]
        public string Name { set; get; }

        [DisplayName("Due Date")]
        public DateTime? DueDate { set; get; }

        [DisplayName("Is Complete")]
        public bool IsComplete { set; get; }

        [StringLength(450)]
        public string Description { set; get; }
    }
}
```

سپس بر روی پوشه Controllers کلیک راست کرده و گزینه Add controller را انتخاب کنید. تنظیمات صفحه ظاهر شده را مطابق شکل زیر تغییر دهید:

همانطور که ملاحظه می‌کنید در قسمت قالب‌ها، تولید کنترلرهایی با اکشن متدهای ثبت و نمایش اطلاعات مبتنی بر EF Code First انتخاب شده است. کلاس مدل نیز به کلاس Task فوق تنظیم گردیده و در زمان انتخاب DbContext مرتبط، گزینه new data context را انتخاب کرده و نام پیش فرض آن‌را پذیرفته‌ایم. زمانیکه بر روی دکمه Add کلیک کنیم، اتفاقات ذیل رخ خواهند داد:

الف) کنترلر جدید TasksController.cs به همراه تمام کدهای Insert/Update/Delete/Display مرتبط تولید خواهد شد.

ب) کلاس DbContext خودکاری به نام MvcApplication1Context.cs در پوشه مدل‌های برنامه ایجاد می‌گردد تا کلاس Task را در معرض دید EF Code first قرار دهد. (همانطور که عنوان شد یکی از پیشنیازهای بحث Scaffolding آشنایی با EF Code first است)

ج) در پوشه Views\Tasks، پنج View جدید را جهت مدیریت فرآیندهای نمایش صفحات Insert، حذف، ویرایش، نمایش و غیره تهیه می‌کند.

د) فایل وب کانفیگ برنامه جهت درج رشته اتصالی به بانک اطلاعاتی تغییر کرده است. حالت پیش فرض آن استفاده از SQL CE است و برای استفاده از آن نیاز است قسمت 15 سری EF سایت جاری را پیشتر مطالعه کرده باشید (به چه اسمبلی‌های دیگری مانند System.Data.SqlServerCe.dll برای اجرا نیاز است و چطور باید اتصال به بانک اطلاعاتی را تنظیم کرد)

معایب:

کیفیت کد تولیدی پیش فرض قابل قبول نیست:

- DbContext در سطح یک کنترلر وهله سازی شده و الگوی Context Per Request در اینجا بکارگرفته نشده است. واقعیت یک برنامه ASP.NET MVC کامل، داشتن چندین Partial View تغذیه شونده از کنترلرهای مختلف در یک صفحه واحد است. اگر قرار باشد به ازای هر کدام یکبار DbContext وهله سازی شود یعنی به ازای هر صفحه چندین بار اتصال به بانک اطلاعاتی باید برقرار شود که سربار زیادی را به همراه دارد. (قسمت 12 سری EF سایت جاری)

- اکشن متدها حاوی منطق پیاده سازی اعمال CRUD یا همان Create/Update/Delete هستند. به عبارتی از یک لایه سرویس برای

خلوت کردن اکشن متدها استفاده نشده است.
- از ViewModel تعریف شده‌ای به نام Task هم به عنوان Domain model و هم ViewModel استفاده شده است. یک کلاس متناظر با جداول بانک اطلاعاتی می‌تواند شامل فیلدهای بیشتری باشد و نباید آن‌را مستقیما در معرض دید یک View قرار داد (خصوصا از لحاظ مسایل امنیتی).

مزیت‌ها:
قسمت عمده‌ای از کارهای «اولیه» تهیه یک کنترلر و همچنین Viewهای مرتبط به صورت خودکار انجام شده‌اند. کارهای اولیه‌ای که با هر روش و الگوی شناخته شده‌ای قصد پیاده سازی آن‌ها را داشته باشید، وقت زیادی را به خود اختصاص داده و نهایتا آنچنان تفاوت عمده‌ای هم با کدهای تولیدی در اینجا نخواهند داشت. حداکثر فرم‌های آن‌را بخواهید با jQuery Ajax پیاده سازی کنید یا کنترل‌های پیش فرض را با افزونه‌های jQuery غنی سازی نمائید. اما شروع کار و کدهای اولیه چیزی بیشتر از این نیست.

نصب بسته اصلی MVC Scaffolding توسط NuGet

بسته اصلی MVC Scaffolding را با استفاده از دستور خط فرمان Powershell ذیل، از طریق منوی Tools، گزینه Library package manager و انتخاب Package manager console می‌توان به پروژه خود اضافه کرد:

```
Install-Package MvcScaffolding
```

اگر به مراحل نصب آن دقت کنید یک سری وابستگی را نیز به صورت خودکار دریافت کرده و نصب می‌کند:

```
Attempting to resolve dependency 'T4Scaffolding'.
Attempting to resolve dependency 'T4Scaffolding.Core'.
Attempting to resolve dependency 'EntityFramework'.
Successfully installed 'T4Scaffolding.Core 1.0.0'.
Successfully installed 'T4Scaffolding 1.0.8'.
Successfully installed 'MvcScaffolding 1.0.9'.
Successfully added 'T4Scaffolding.Core 1.0.0' to MvcApplication1.
Successfully added 'T4Scaffolding 1.0.8' to MvcApplication1.
Successfully added 'MvcScaffolding 1.0.9' to MvcApplication1.
```

از مواردی که با T4 آغاز شده‌اند در قسمت‌های بعدی برای سفارشی سازی کدهای تولیدی استفاده خواهیم کرد.
پس از اینکه بسته MvcScaffolding به پروژه جاری اضافه شد، همان مراحل قبل را که توسط صفحه دیالوگ افزودن یک کنترلر انجام دادیم، اینبار به کمک دستور ذیل نیز می‌توان پیاده سازی کرد:

```
Scaffold Controller Task
```

نوشتن این دستور نیز ساده است. حروف sca را تایپ کرده و دکمه tab را فشار دهید. منویی ظاهر خواهد شد که امکان انتخاب دستور Scaffold را می‌دهد. یا برای نوشتن Controller نیز به همین نحو می‌توان عمل کرد.
نکته و مزیت مهم دیگری که در اینجا در دسترس می‌باشد، سوئیچ‌های خط فرمانی است که به همراه صفحه دیالوگ افزودن یک کنترلر وجود ندارند. برای مثال دستور Scaffold Controller را تایپ کرده و سپس یک خط تیره را اضافه کنید. اکنون دکمه tab را مجددا بفشارید. منویی ظاهر خواهد شد که بیانگر سوئیچ‌های قابل استفاده است.

برای مثال اگر بخواهیم دستور Scaffold Controller Task را با جزئیات اولیه کاملتری ذکر کنیم، مانند تعیین نام دقیق کلاس مدل و کنترلر تولیدی به همراه نام دیگری برای DbContext مرتبط، خواهیم داشت:

```
Scaffold Controller -ModelType Task -ControllerName TasksController -DbContextType TasksDbContext
```

اگر این دستور را اجرا کنیم به همان نتیجه حاصل از مراحل توضیح داده شده قبل خواهیم رسید؛ البته یا یک تفاوت: یک Partial View اضافه‌تر نیز به نام CreateOrEdit در پوشه Views\Tasks ایجاد شده است. این Partial View بر اساس بازخورد برنامه نویس‌ها مبنی بر اینکه Viewهای Edit و Create بسیار شبیه به هم هستند، ایجاد شده است.

بهبود مقدماتی کیفیت کد تولیدی MVC Scaffolding

در همان کنسول پاروشل NuGet، کلید up arrow را فشار دهید تا مجددا دستور قبلی اجرا شده ظاهر شود. اینبار دستور قبلی را با سوئیچ جدید Repository (استفاده از الگوی مخزن) اجرا کنید:

```
Scaffold Controller -ModelType Task -ControllerName TasksController -DbContextType TasksDbContext -
Repository
```

البته اگر دستور فوق را به همین نحو اجرا کنید با یک سری خطای Skipping مواجه خواهید شد مبنی بر اینکه فایل‌های قبلی موجود هستند و این دستور قصد بازنویسی آن‌ها را ندارد. برای اجبار به تولید مجدد کدهای موجود می‌توان از سوئیچ Force استفاده کرد:

```
Scaffold Controller -ModelType Task -ControllerName TasksController -DbContextType TasksDbContext -
Repository -Force
```

اتفاقی که در اینجا رخ خواهد داد، بازنویسی کد بی‌کیفت ابتدایی همراه با وهله سازی مستقیم DbContext در کنترلر، به نمونه بهتری که از الگوی مخزن استفاده می‌کند می‌باشد:

```
public class TasksController : Controller
    {
        private readonly ITaskRepository taskRepository;

        // If you are using Dependency Injection, you can delete the following constructor
        public TasksController()
            : this(new TaskRepository())
        {
        }

        public TasksController(ITaskRepository taskRepository)
        {
```

```
            this.taskRepository = taskRepository;
        }
```

کیفیت کد تولیدی جدید مبتنی بر الگوی مخزن بد نیست؛ دقیقا همانی است که در هزاران سایت اینترنتی تبلیغ می‌شود؛ اما ... آنچنان مناسب هم نیست و اشکالات زیر را به همراه دارد:

```
public interface ITaskRepository : IDisposable
{
  IQueryable<Task> All { get; }
  IQueryable<Task> AllIncluding(params Expression<Func<Task, object>>[] includeProperties);
  Task Find(int id);
  void InsertOrUpdate(Task task);
  void Delete(int id);
  void Save();
}
```

اگر به ITaskRepository تولیدی دقت کنیم دارای خروجی IQueryable است؛ به این حالت leaky abstraction گفته می‌شود. زیرا امکان تغییر کلی یک خروجی IQueryable در لایه‌های دیگر برنامه وجود دارد و حد و مرز سیستم توسط آن مشخص نخواهد شد. بهتر است خروجی‌های لایه سرویس یا لایه مخزن در اینجا از نوع‌های IList یا IEnumerable باشند که درون آن‌ها از IQueryableها برای پیاده سازی منطق مورد نظر کمک گرفته شده است.

پیاده سازی این اینترفیس در حالت متد Save آن شامل فراخوانی context.SaveChanges است. این مورد باید به الگوی واحد کار (که در اینجا تعریف نشده) منتقل شود. زیرا در یک دنیای واقعی حاصل کار بر روی چندین موجودیت باید در یک تراکنش ذخیره شوند و قرارگیری متد Save داخل کلاس مخزن یا سرویس برنامه، مخزن‌های تعریف شده را تک موجودیتی می‌کند.

اما در کل با توجه به اینکه پیاده سازی منطق کار با موجودیت‌ها به کلاس‌های مخزن واگذار شده‌اند و کنترلرها به این نحو خلوت‌تر گردیده‌اند، یک مرحله پیشرفت محسوب می‌شود.

نظرات خوانندگان

نویسنده: حسین
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۰۲ ۱۳:۴۹

فوق العاده بود. اصلاً نمیدونستم که Scaffolding یه همچین قابلیت هایی هم داره.
ممنون.

نویسنده: سعید یزدانی
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۰۲ ۱۴:۱۸

با تشکر
در کل از این روش در تولید پروژه‌های واقعی استفاده میشود ؟

نویسنده: سعید
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۰۲ ۱۶:۲۰

حداقل 4 بار در این متن کلمه «اولیه» بکار رفته؛ به همراه گیومه دورش. حتما دلیلی داشته ...

نویسنده: پژمان پارسائی
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۰۳ ۶:۰

دست مریزاد. خیلی مفید بود. ممنون

نویسنده: سعید رضایی
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۰۴ ۱۷:۲۱

با عرض سلام.
موقع نصب تو mvc4 خطای زیر رو میده
Unable to retrieve metadata for 'AhooraTech.Models.prod'. Unable to cast object of type
''System.Data.Entity.Core.Objects.ObjectContext' to type 'System.Data.Objects.ObjectContext'.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۰۴ ۱۷:۲۷

از EF 6 استفاده کردید؟ بله . فقط برای MVC 5 ابزار Scaffolding را جهت کار با EF 6 به روز کرده‌اند .

عنوان: **MVC Scaffolding #2**
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۰۳ ۸:۱۰
آدرس: www.dotnettips.info
برچسب‌ها: Entity framework, MVC, MVC Scaffolding

از آنجائیکه اصل کار با MVC Scaffolding از طریق خط فرمان پاورشل انجام می‌شود، بنابراین بهتر است در ادامه با گزینه‌ها و سوئیچ‌های مرتبط با آن بیشتر آشنا شویم.
دو نوع پارامتر حین کار با MVC Scaffolding مهیا هستند:

الف) سوئیچ‌ها

مانند پارامترهای boolean عمل کرده و شامل موارد ذیل می‌باشند. تمام این پارامترها به صورت پیش فرض دارای مقدار false بوده و ذکر هرکدام در دستور نهایی سبب true شدن مقدار آن‌ها می‌گردد:
Repository: برای تولید کدها بر اساس الگوی مخزن
Force: برای بازنویسی فایل‌های موجود.
ReferenceScriptLibraries: ارجاعاتی را به اسکریپت‌های موجود در پوشه Scripts، اضافه می‌کند.
NoChildItems: در این حالت فقط کلاس کنترلر تولید می‌شود و از سایر ملحقات مانند تولید Viewها، DbContext و غیره صرفنظر خواهد شد.

ب) رشته‌ها

این نوع پارامترها، رشته‌ای را به عنوان ورودی خود دریافت می‌کنند و شامل موارد ذیل هستند:
ControllerName: جهت مشخص سازی نام کنترلر مورد نظر
ModelType: برای ذکر صریح کلاس مورد استفاده در تشکیل کنترلر بکار می‌رود. اگر ذکر نشود، از نام کنترلر حدس زده خواهد شد.
DbContext: نام کلاس DbContext تولیدی را مشخص می‌کند. اگر ذکر نشود از نامی مانند ProjectNameContex استفاده خواهد کرد.
Project: پیش فرض آن پروژه جاری است یا اینکه می‌توان پروژه دیگری را برای قرار دادن فایل‌های تولیدی مشخص کرد. (برای مثال هربار یک سری کد مقدماتی را در یک پروژه جانبی تولید کرد و سپس موارد مورد نیاز را از آن به پروژه اصلی افزود)
CodeLanguage: می‌تواند cs یا vb باشد. پیش فرض آن زبان جاری پروژه است.
Area: اگر می‌خواهید کدهای تولیدی در یک ASP.NET MVC area مشخص قرار گیرند، نام Area مشخصی را در اینجا ذکر کنید.
Layout: در حالت پیش فرض از فایل layout اصلی استفاده خواهد شد. اما اگر نیاز است از layout دیگری استفاده شود، مسیر نسبی کامل آن‌را در اینجا قید نمائید.

یک نکته:
نیازی به حفظ کردن هیچکدام از موارد فوق نیست. برای مثال در خط فرمان پاورشل، دستور Scaffold را نوشته و پس از یک فاصله، دکمه Tab را فشار دهید. لیست پارامترهای قابل اجرای در این حالت ظاهر خواهند شد. اگر در اینجا برای نمونه Controller انتخاب شود، مجددا با ورود یک فاصله و خط تیره و سپس فشردن دکمه Tab، لیست پارامترهای مجاز و همراه با سوئیچ کنترلر ظاهر می‌گردند.

MVC Scaffolding و مدیریت روابط بین کلاس‌ها

مثال قسمت قبلی بسیار ساده و شامل یک کلاس بود. اگر آن‌را کمی پیچیده‌تر کرده و برای مثال روابط one-to-many و many-to-many را اضافه کنیم چطور؟

```
using System;
using System.Collections.Generic;
using System.ComponentModel;
using System.ComponentModel.DataAnnotations;
using System.ComponentModel.DataAnnotations.Schema;
```

```
namespace MvcApplication1.Models
{
    public class Task
    {
        public int Id { set; get; }

        [Required]
        public string Name { set; get; }

        [DisplayName("Due Date")]
        public DateTime? DueDate { set; get; }

        [ForeignKey("StatusId")]
        public virtual Status Status { set; get; } // one-to-many
        public int StatusId { set; get; }

        [StringLength(450)]
        public string Description { set; get; }

        public virtual ICollection<Tag> Tags { set; get; } // many-to-many
    }

    public class Tag
    {
        public int Id { set; get; }

        [Required]
        public string Name { set; get; }

        public virtual ICollection<Task> Tasks { set; get; } // many-to-many
    }

    public class Status
    {
        public int Id { set; get; }

        [Required]
        public string Name { set; get; }
    }
}
```

کلاس Task تعریف شده اینبار دارای رابطه many-to-many با برچسب‌های مرتبط با آن است. همچنین یک رابطه one-to-many با کلاس وضعیت هر Task نیز تعریف شده است. به علاوه نکته تعریف « کار با کلیدهای اصلی و خارجی در EF Code first » نیز در اینجا لحاظ گردیده است.

در ادامه دستور تولید کنترلرهای Task، Tag و Status ساخته شده با الگوی مخزن را در خط فرمان پاورشل ویژوال استودیو صادر می‌کنیم:

```
PM> Scaffold Controller -ModelType Task -ControllerName TasksController -DbContextType TasksDbContext -
Repository -Force
PM> Scaffold Controller -ModelType Tag -ControllerName TagsController -DbContextType TasksDbContext -
Repository -Force
PM> Scaffold Controller -ModelType Status -ControllerName StatusController -DbContextType
TasksDbContext -Repository -Force
```

اگر به کارهایی که در اینجا انجام می‌شود دقت کنیم، می‌توان صرفه جویی زمانی قابل توجهی را شاهد بود؛ خصوصا در برنامه‌هایی که از ده‌ها فرم ورود اطلاعات تشکیل شده‌اند. فرض کنید قصد استفاده از ابزار فوق را نداشته باشیم. باید به ازای هر عملیات CRUD دو متد را ایجاد کنیم. یکی برای نمایش و دیگری برای ثبت. بعد بر روی هر متد کلیک راست کرده و Viewهای متناظری را ایجاد کنیم. سپس مجددا یک سری پیاده سازی «مقدماتی» تکراری را به ازای هر متد جهت ثبت یا ذخیره اطلاعات تدارک ببینیم. اما در اینجا پس از طراحی کلاس‌های برنامه، با یک دستور، حجم قابل توجهی از کدهای «مقدماتی» که بعدها مطابق نیاز ما سفارشی سازی و غنی‌تر خواهند شد، تولید می‌گردند.

چند نکته:

- با توجه به اینکه مدل‌ها تغییر کرده‌اند، نیاز است بانک اطلاعاتی متناظر نیز به روز گردد. مطالب مرتبط با آن‌را در مباحث Migrations می‌توانید مطالعه نمائید.

- View تولیدی رابطه many-to-many را پشتیبانی نمی‌کند. این مورد را باید دستی اضافه و طراحی کنید: (^ و ^)

- رابطه one-to-many به خوبی با View متناظری دارای یک drop down list تولید خواهد شد. در اینجا لیست تولیدی به صورت خودکار با مقادیر خاصیت Name کلاس Status پر می‌شود. اگر این نام دقیقا Name نباشد نیاز است توسط ویژگی به نام DisplayColumn که بر روی نام کلاس قرار می‌گیرد، مشخص کنید از کدام خاصیت باید استفاده شود.

```
@Html.DropDownListFor(model => model.StatusId,
((IEnumerable<Status>)ViewBag.PossibleStatus).Select(option => new SelectListItem {
  Text = (option == null ? "None" : option.Name),
  Value = option.Id.ToString(),
  Selected = (Model != null) && (option.Id == Model.StatusId)
}), "Choose...")
@Html.ValidationMessageFor(model => model.StatusId)
```

تولید آزمون‌های واحد به کمک MVC Scaffolding

MVC Scaffolding امکان تولید خودکار کلاس‌ها و متدهای آزمون واحد را نیز دارد. برای این منظور دستور زیر را در خط فرمان پاورشل وارد نمائید:

```
PM> Scaffold MvcScaffolding.ActionWithUnitTest -Controller TasksController -Action ArchiveTask -
ViewModel Task
```

دستوری که در اینجا صادر شده است نسبت به حالت‌های کلی قبلی، اندکی اختصاصی‌تر است. این دستور بر روی کنترلری به نام TasksController، جهت ایجاد اکشن متدی به نام ArchiveTask با استفاده از کلاس ViewModel ایی به نام Task اجرا می‌شود.
حاصل آن ایجاد اکشن متد یاد شده به همراه کلاس TasksControllerTest است؛ البته اگر حین ایجاد پروژه جدید در ابتدای کار، گزینه ایجاد پروژه آزمون‌های واحد را نیز انتخاب کرده باشید. نام پروژه پیش فرضی که جستجوی می‌شود YourMvcProjectName.Test/Tests است.
نکته مهم آن، عدم حذف یا بازنویسی کامل کنترلر یاد شده است. کاری هم که در تولید متد آزمون واحد متناظر انجام می‌شود، تولید بدنه متد آزمون واحد به همراه تولید کدهای اولیه الگوی Arrange/Act/Assert است. پر کردن جزئیات بیشتر آن با برنامه نویس است.
و یا به صورت خلاصه‌تر:

```
PM> Scaffold UnitTest Tasks Delete
```

در اینجا متد آزمون واحد کنترلر Tasks و اکشن متد Delete آن، تولید می‌شود.

کار مقدماتی با MVC Scaffolding و امکانات مهیای در آن همینجا به پایان می‌رسد. در قسمت‌های بعد به سفارشی سازی این مجموعه خواهیم پرداخت.

نظرات خوانندگان

نویسنده: سهیلا صالح زاده
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۶/۲۳ ۱۶:۰

در بخش EF Code First #11 عنوان کردید که مایکروسافت در تعریف DbContext اعلام می‌کند که DbSetها همان repository هستند و لایه ای دیگری ایجاد نشود، پس چرا در Scaffolding پارامتری برای آن در نظر گرفته است.

ببخشید من در استفاده از scaffolding در پروژه اصلی زمانی که کلاس‌ها را در پروژه دیگری تعریف می‌کنم مشکل دارم . خطا میدهد ولی اگر کلاس‌ها در یک پروژه تعریف شوند مشکلی ندارد.

نویسنده: سهیلا صالح زاده
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۶/۲۳ ۱۶:۵

می‌خواستم بدونم در حالت One-to-many امکان استفاده از Html.EditForModel وجود دارد؟ یعنی میتوان بدون استفاده از UiHint ویا امثال اون فرم اتوماتیک ساخته شود و فیلدهای Dropdownlist را ایجاد کند چرا که در حالت عادی View به صورت EditForModel ساخته نشده و عناصر جدول وابسته به صورت لیست به View پاس داده می‌شود.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۶/۲۳ ۱۶:۳۰

- لینک مطلب « پیاده سازی generic repository یک ضد الگو است » را براشون ارسال کنید تا مطالعه کنند.
- در متن عنوان شده « ModelType: برای ذکر صریح کلاس مورد استفاده در تشکیل کنترلر بکار می‌رود. اگر ذکر نشود، از نام کنترلر حدس زده خواهد شد.» ModelType دقیقا مانند نحوه مقدار دهی نوع مدل در صفحه دیالوگ استاندارد اضافه کردن یک View در VS.NET مقدار دهی می‌شود؛ یک fully qualified name است. با این شرط که اسمبلی مربوطه به پروژه اصلی ارجاع دارد و یکبار هم کل پروژه Build شده.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۶/۲۳ ۱۶:۳۵

قسمت سوم این بحث به سفارشی سازی scaffolding پرداخته. اگر از پیش فرض‌های آن راضی نیستید یا هر تغییر خاصی را علاقمند بودید که به کلاس‌ها یا فایل‌های پیش فرض آن اعمال کنید، با سفارشی سازی قابل انجام است.

نویسنده: صالح زاده
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۶/۲۴ ۱۶:۸

من خیلی سعی کردم اما نشد؛ مثلا کد زیر در پروژه DataLayer به درستی کار می‌کنه اما در پروژه اصلی با وجود Add شدن Refrence پروژه DataLayer کار نمی‌کنه و خطا میده.

مجبور میشم کدها را در DataLayer بسازم و بعد منتقل کنم به پروژه اصلی !

```
scaffold repository DataLayer.Models.City
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۶/۲۴ ۱۸:۱۶

- سوئیچ ModelType رو ذکر نکردید. مثالش هست در متن (... Task ... - *ModelType*)

- خطاهایی رو هم که دریافت می‌کنید، اینجا به نویسنده اصلی گزارش بدید (به صورت کامل البته؛ نه اینکه صرفا عنوان کنید کار نمی‌کند).

عنوان: MVC Scaffolding #3
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۰۴ ۸:۵
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework, MVC, MVC Scaffolding

شاید کیفیت کدهای تولیدی یا کدهای View حاصل از MVC Scaffolding مورد تائید شما نباشد. در این قسمت به نحوه تغییر و سفارشی سازی این موارد خواهیم پرداخت.

آشنایی با ساختار اصلی MVC Scaffolding

پس از نصب MVC Scaffolding از طریق NuGet به پوشه Packages مراجعه نمائید. در اینجا پوشه‌های MvcScaffolding، T4Scaffolding و T4Scaffolding.Core ساختار اصلی این بسته را تشکیل می‌دهند. برای نمونه اگر پوشه T4Scaffolding\tools را باز کنیم، شاهد تعدادی فایل ps1 خواهیم بود که همان فایل‌های پاورشل هستند. مطابق طراحی NuGet، همواره فایلی با نام init.ps1 در ابتدا اجرا خواهد شد. همچنین در اینجا پوشه‌های T4Scaffolding\tools\EFRepository و T4Scaffolding\tools\EFDbContext نیز قرار دارند که حاوی قالب‌های اولیه کدهای مرتبط با الگوی مخزن و DbContext تولیدی می‌باشند.
در پوشه MvcScaffolding\tools، ساختار قالب‌های پیش فرض تولید Viewها و کنترلرهای تولیدی قرار دارند. در اینجا به ازای هر مورد، دو نگارش vb و cs قابل مشاهده است.

سفارشی سازی قالب‌های پیش فرض Viewهای MVC Scaffolding

برای سفارشی سازی قالب‌های پیش فرض از دستور کلی زیر استفاده می‌شود:

```
Scaffold CustomTemplate Name Template
```

مانند دستور زیر:

```
Scaffold CustomTemplate View Index
```

در اینجا View نام یک Scaffolder است و Index نام قالبی در آن.
اگر دستور فوق را اجرا کنیم، فایل جدیدی به نام CodeTemplates\Scaffolders\MvcScaffolding.RazorView\Index.cs.t4 به پروژه جاری اضافه می‌شود. از این پس کلیه فرامین اجرایی، از نسخه محلی فوق بجای نمونه‌های پیش فرض استفاده خواهند کرد.
در ادامه قصد داریم اندکی این قالب پیش فرض را جهت اعمال ویژگی DisplayName به هدر جدول تولیدی نمایش اطلاعات Tasks تغییر دهیم. در کلاس Task، خاصیت زمان موعود با ویژگی DisplayName مزین شده است. این نام نمایشی حین تولید فرم‌های ثبت و ویرایش اطلاعات بکار گرفته می‌شود، اما در زمان تولید جدول اطلاعات ثبت شده، به هدر جدول اعمال نمی‌گردد.

```
[DisplayName("Due Date")]
public DateTime? DueDate { set; get; }
```

برای تغییر و بهبود این مساله، فایل Index.cs.t4 را که پیشتر به پروژه اضافه کردیم باز کنید. کلاس ModelProperty را یافته و خاصیت جدید DisplayName را به آن اضافه کنید:

```
// Describes the information about a property on the model
class ModelProperty {
    public string Name { get; set; }
    public string DisplayName { get; set; }
    public string ValueExpression { get; set; }
    public EnvDTE.CodeTypeRef Type { get; set; }
    public bool IsPrimaryKey { get; set; }
    public bool IsForeignKey { get; set; }
    public bool IsReadOnly { get; set; }
}
```

در حالت پیش فرض فقط از خاصیت Name برای تولید هدر جدول در ابتدای فایل t4 در حال ویرایش استفاده می‌شود. در پایان فایل t4 جاری، متد زیر را اضافه کنید:

```
static string GetDisplayName(EnvDTE.CodeProperty prop)
{
  var displayAttr = prop.Attributes.OfType<EnvDTE80.CodeAttribute2>().Where(x => x.FullName ==
typeof(System.ComponentModel.DisplayNameAttribute).FullName).FirstOrDefault();
  if(displayAttr == null)
  {
    return prop.Name;
  }
  return displayAttr.Value.Replace("\"","");
}
```

در اینجا بررسی می‌شود که آیا ویژگی DisplayNameAttribute بر روی خاصیت در حال بررسی وجود دارد یا خیر. اگر خیر از نام خاصیت استفاده خواهد شد و اگر بلی، مقدار ویژگی نام نمایشی استخراج شده و بازگشت داده می‌شود.
اکنون برای اعمال متد GetDisplayName، متد GetEligibleProperties را یافته و به نحو زیر تغییر دهید:

```
results.Add(new ModelProperty {
Name = prop.Name,
DisplayName = GetDisplayName(prop),
ValueExpression = "Model." + prop.Name,
Type = prop.Type,
IsPrimaryKey = Model.PrimaryKeyName == prop.Name,
IsForeignKey = ParentRelations.Any(x => x.RelationProperty == prop),
IsReadOnly = !prop.IsWriteable()
});
```

در اینجا خاصیت DisplayName به لیست خروجی اضافه شده است.
اکنون قسمت هدر جدول تولیدی را در ابتدای فایل t4 یافته و به نحو زیر تغییر می‌دهیم تا از DisplayName استفاده کند:

```
<#
List<ModelProperty> properties = GetModelProperties(Model.ViewDataType, true);
foreach (ModelProperty property in properties) {
    if (!property.IsPrimaryKey && !property.IsForeignKey) {
#>
        <th>
            <#= property.DisplayName #>
        </th>
<#
    }
}
#>
```

در ادامه برای آزمایش تغییرات فوق، دستور ذیل را صادر می‌کنیم:

```
PM> Scaffold Controller -ModelType Task -ControllerName TasksController -DbContextType TasksDbContext -
Repository -Force
```

پس از اجرای دستور، به فایل Views\Tasks\Index.cshtml مراجعه نمائید. اینبار هدر خودکار تولیدی از Due Date بجای DueDate استفاده کرده است.

سفارشی سازی قالب‌های پیش فرض کنترلرهای MVC Scaffolding

در ادامه قصد داریم کدهای الگوی مخزن تهیه شده را اندکی تغییر دهیم. برای مثال با توجه به اینکه از تزریق وابستگی‌ها استفاده خواهیم کرد، نیازی به سازنده اولیه پیش فرض کنترلر که در بالای آن ذکر شده «در صورت استفاده از یک DI این مورد را حذف کنید»، نداریم. برای این منظور دستور زیر را اجرا کنید:

```
PM> Scaffold CustomTemplate Controller ControllerWithRepository
```

در اینجا قصد ویرایش قالب پیش فرض کنترلرهای تشکیل شده با استفاده از الگوی مخزن را داریم. نام ControllerWithRepository از فایل ControllerWithRepository.cs.t4 موجود در پوشه packages\MvcScaffolding\tools\Controller گرفته شده است.

به این ترتیب فایل جدید CodeTemplates\Scaffolders\MvcScaffolding.Controller\ControllerWithRepository.cs.t4 به پروژه جاری اضافه خواهد شد. در این فایل چند سطر ذیل را یافته و سپس حذف کنید:

```
// If you are using Dependency Injection, you can delete the following constructor
        public <#= Model.ControllerName #>() : this(<#= String.Join(", ", Repositories.Values.Select(x
=> "new " + x.RepositoryTypeName + "()")) #>)
        {
        }
```

برای آزمایش آن دستور زیر را صادر نمائید:

```
PM> Scaffold Controller -ModelType Task -ControllerName TasksController -DbContextType TasksDbContext -
Repository -Force -ForceMode ControllerOnly
```

چون تنها قصد تغییر کنترلر را داریم از پارامتر ForceMode با مقدار ControllerOnly استفاده شده است.

یا اگر نیاز به تغییر کدهای الگوی مخزن مورد استفاده است می‌توان از دستور ذیل استفاده کرد:

```
Scaffold CustomScaffolder EFRepository
```

به این ترتیب فایل جدید CodeTemplates\Scaffolders\EFRepository\EFRepositoryTemplate.cs.t4 جهت ویرایش به پروژه جاری اضافه خواهد شد.

لیست Scaffolderهای مهیا با دستور Get-Scaffolder قابل مشاهده است.

نظرات خوانندگان

نویسنده: محسن عباس آباد عربی
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۰۴ ۹:۵۲

مرسی از مطلب مفیدتون
یا علی.

نویسنده: حسینی
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۲۰ ۱:۵

سلام . ممنونم از مطلب مفیدتون...
سوالی که دارم اینه که برای سفارشی کردن **MVC Scaffolding به طوری که همانند این قسمت شامل الگوی واحد باشد باید چگونه عمل کرد ؟**
http://www.dotnettips.info/post/842/ef-code-first-12

نویسنده: سعید
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۲۱ ۱۹:۵۴

در چهار سطر آخر این مقاله توضیح دادن. فایل قالب الگوی مخزن رو به پروژه اضافه کنید، بعد اون رو کمی ویرایش کرده و اینترفیس و پیاده سازی لایه سرویس رو اضافه کنید.

نویسنده: ح.م
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۰۸ ۱:۲۲

زمانی که از Scaffold CustomTemplate استفاده می‌کنیم، چنانچه در الگوهای جدید، از کلمات فارسی استفاده شود، حتی زمانی که Encoding فایلها یونی کد است(Without signature) عبارات فارسی در خروجی به هم ریخته می‌شود، برای حل مشکل در فایل Web.config تگ زیر را در قسمت system.web درج کنید:

```
<globalization fileEncoding="utf-8" requestEncoding="utf-8" responseEncoding="utf-8"/>
```

نویسنده: ایمان اسلامی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۱۵ ۱۴:۱۹

با تشکر از مطالب خوب شما
ممکنه در مورد
سفارشی کردن MVC Scaffolding به طوری که همانند این قسمت شامل الگوی واحد باشد
توضیح بیشتری بدید؟
اینکه چگونه با ویرایش EfRepository ، میشه الگوی واحد کار رو پیاده سازی کرد.

نویسنده: رضا
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۲۲ ۲۲:۱۷

من template رو تغییر دادم و DisplayNameها جایگزین PropertyNameها میشه ، ولیکن عبارات ساده مثل "Edit" رو اگر ویرایش کنم و معادل فارسی بزارم هیچ تاثیری نداره. کسی دلیلش رو میدونه ؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۲۲ ۲۲:۲۶

encoding را به این نحو باید تنظیم کرد:

```
<#@ output extension=".cs" encoding="utf-8" #>
```

« نحوه استفاده از Text templateها در دات نت - قسمت سوم »

عنوان: **آشنایی و بررسی ابزار MiniProfiler**
نویسنده: مجتبی کاویانی
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۱۵ ۱۶:۰
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: ASP.Net, Entity framework, ASP.Net MVC, EF Code First, Oracle, Statistics, stackoverflow, MVC

در کنار کتابخانه elmah که وظیفه ثبت تمامی خطاهای برنامه را دارد کتابخانه MiniProfiler امکان یافتن مشکلات کارایی و تنگناهای وب سایت را در اختیارمان قرار می‌دهد. دو قابلیت عمده که این ابزار فراهم می‌نمایید
امکان مشاهده و بررسی کوئری‌های خام ADO.NET از قبیل SQL Server,Oracle و LINQ-to-SQL و EF/First Code و...
نمایش زمان اجرای عملی صفحات

برای استفاده از این ابزار کافیست تا آن را از nuget دریافت نمایید

```
PM> Install-Package MiniProfiler
```

در ASP.NET MVC در صفحه _Layout قبل از بسته شدن تگ body تابع RenderIncludes را مانند زیر صدا بزنید تا در همه صفحات نمایش داده شود

```
@using StackExchange.Profiling;
<head>
 ..
</head>
<body>
  ...
  @MiniProfiler.RenderIncludes()
</body>
```

در کلاس global کد زیر را برای اجرای MiniProfiler اضافه نمایید

```
protected void Application_BeginRequest()
{
    if (Request.IsLocal)
    {
        MiniProfiler.Start();
    }
}

protected void Application_EndRequest()
{
    MiniProfiler.Stop();
}
```

برای پیکربندی MiniProfiler در web.config کد زیر را اضافه نمایید

```
<system.webServer>
  ...
  <handlers>
    <add name="MiniProfiler" path="mini-profiler-resources/*" verb="*"
         type="System.Web.Routing.UrlRoutingModule"
         resourceType="Unspecified"
         preCondition="integratedMode" />
  </handlers>
</system.webServer>
```

یا کتابخانه MiniProfiler.MVC را از nuget دریافت نمایید

```
PM> Install-Package MiniProfiler.MVC
```

با اضافه شدن این کتابخانه همه پیکربندی بصورت صورت خودکار انجام می‌گیرد. حال وب سایت را اجرا کنید در بالای صفحه

مانند شکل زیر مدت زمان بارگذاری صفحه نمایش داده می‌شود که با کلیک بر روی آن اطلاعات بیشتری را مشاهده می‌نمایید

اگر در اکشن اجرا شده کوئری اجرا شد باشد ستونی به نام query times نمایش داده می‌شود که تعداد کوئری‌ها و مدت زمان آن را نمایش می‌دهد

حال بر روی گزینه sql کلیک کنید که صفحه دیگری باز شود و کوئری خام آن را مشاهد نمایید اگر کوئری تکرار شده باشد در کنار آن با DUPLICATE متمایز شده است

برای مشاهده کوئری‌های Entity Framework/First Code کتابخانه MiniProfiler.EF را اضافه نمایید

```
PM> Install-Package MiniProfiler.EF
```

اگر بصورت دستی MiniProfiler را پیکربندی کرده باشید می‌بایست در Application_Start دستور زیر را اجرا نمایید

```
protected void Application_BeginRequest()
{
    if (Request.IsLocal)
    {
        MiniProfiler.Start();
        MiniProfilerEF.Initialize();
    }
}
```

در حالت پیشرفته‌تر اگر قصد داشته باشید زمان یک قطعه کد را جداگانه محاسبه نمایید بصورت زیر عمل نمایید

```
public ActionResult Index()
{

    var profiler = MiniProfiler.Current;

    using (profiler.Step("Step 1"))
    {
        //code 1
    }

    using (profiler.Step("Step 2"))
    {
        //code 2
    }

    return View();
}
```

با این کار زمان هر step را بصورت جداگانه محاسبه می‌نماید. در ASP.NET Webforms دقیقا به همین صورت استفاده می‌شود فقط

کافیست در masterpage اصلی یا اگر از masterpage استفاده نمی‌کنیم در صفحه مورد نظر تابع RenderIncludes را بصورت زیر صدا بزنیم

```
<%= StackExchange.Profiling.MiniProfiler.RenderIncludes() %>
```

امیدوارم مفید واقع شده باشد.

نظرات خوانندگان

نویسنده: سعید
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۱۵ ۱۸:۳

ممنون از شما. آخرین باری که miniprofiler.ef رو تست کردم با ef5 کار نمی‌کرد و خطا می‌داد. شما تست کردید با آخرین نگارش ef code first؟

نویسنده: مجتبی کاویانی
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۱۵ ۱۸:۱۴

نه هیچ مشکلی ندارد من خودم با ef code first 5 تست کردم

نویسنده: Alireza Godazchian
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۱۸ ۸:۴۶

با سلام؛ آقای مهندس خیلی عالی توضیح دادید و بنده هم تست کردم و جواب گرفتم.
با تشکر فراوان

نویسنده: امیر
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۱۸ ۲۰:۵۲

سلام چرا تو دانت ای اس پی کار نمیکنه فقط تو ام وی سی جواب میده
MiniProfiler نمیشناسه

نویسنده: مجتبی کاویانی
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۱۸ ۲۲:۸

در ASP.NET هم بخوبی جواب می‌دهد آیا Handler را در Web.config اضافه نموده اید؟

نویسنده: هیمن صادقی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۴/۲۷ ۱۶:۵۳

با سلام و درود بی کران
من کار که فرمودید انجام دادم اما زمانی که اجرا می‌کنم خطا

No Entity Framework provider found for the ADO.NET provider with invariant name 'System.Data.Odbc'. Make sure" the provider is registered in the 'entityFramework' section of the application config file. See ".http://go.microsoft.com/fwlink/?LinkId=260882 for more information

میدهد
از mvc4 , entity framework6 استفاده می‌کنیم
در صورت امکان روش رفع خطا می‌دانید بیان نماید تا بتوانم از این ابزار استفاده کنم

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۴/۲۷ ۱۸:۲۲

برای EF 6 یک بسته‌ی نیوگت جداگانه دارد. اطلاعات بیشتر

عنوان: بررسی خطای cycles or multiple cascade paths و یا cyclical reference در EF Code first
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۱/۲۸ ۱۳:۵
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework

ابتدا مثال کامل این قسمت را با شرح زیر درنظر بگیرید؛ در اینجا هر کاربر، یک کارتابل می‌تواند داشته باشد (رابطه یک به صفر یا یک) و تعدادی سند منتسب به او (رابطه یک به چند). همچنین روابط بین کارتابل و اسناد نیز چند به چند است:

```
using System;
using System.Collections.Generic;
using System.ComponentModel.DataAnnotations;
using System.Data.Entity;
using System.Data.Entity.Migrations;
using System.Data.Entity.ModelConfiguration;

namespace EF_General.Models.Ex18
{
    public class UserProfile
    {
        public int UserProfileId { set; get; }
        public string UserName { set; get; }

        [ForeignKey("CartableId")]
        public virtual Cartable Cartable { set; get; } // one-to-zero-or-one
        public int? CartableId { set; get; }

        public virtual ICollection<Doc> Docs { set; get; } // one-to-many
    }

    public class Doc
    {
        public int DocId { set; get; }
        public string Title { set; get; }
        public string Body { set; get; }

        [ForeignKey("UserProfileId")]
        public virtual UserProfile UserProfile { set; get; }
        public int UserProfileId { set; get; }

        public virtual ICollection<Cartable> Cartables { set; get; } // many-to-many
    }

    public class Cartable
    {
        public int CartableId { set; get; }

        [ForeignKey("UserProfileId")]
        public virtual UserProfile UserProfile { set; get; }
        public int UserProfileId { set; get; }

        public virtual ICollection<Doc> Docs { set; get; } // many-to-many
    }

    public class UserProfileMap : EntityTypeConfiguration<UserProfile>
    {
        public UserProfileMap()
        {
            this.HasOptional(x => x.Cartable)
                .WithRequired(x => x.UserProfile)
                .WillCascadeOnDelete();
        }
    }

    public class MyContext : DbContext
    {
        public DbSet<UserProfile> UserProfiles { get; set; }
        public DbSet<Doc> Docs { get; set; }
        public DbSet<Cartable> Cartables { get; set; }

        protected override void OnModelCreating(DbModelBuilder modelBuilder)
        {
            modelBuilder.Configurations.Add(new UserProfileMap());
            base.OnModelCreating(modelBuilder);
        }
    }

    public class Configuration : DbMigrationsConfiguration<MyContext>
```

```
    {
        public Configuration()
        {
            AutomaticMigrationsEnabled = true;
            AutomaticMigrationDataLossAllowed = true;
        }
    }

    public static class Test
    {
        public static void RunTests()
        {
            Database.SetInitializer(new MigrateDatabaseToLatestVersion<MyContext, Configuration>());
            using (var context = new MyContext())
            {
                var user = context.UserProfiles.Find(1);
                if (user != null)
                    Console.WriteLine(user.UserName);
            }
        }
    }
}
```

اگر این مثال را اجرا کنیم، به خطای ذیل برخواهیم خورد:

```
Introducing FOREIGN KEY constraint 'FK_DocCartables_Cartables_Cartable_CartableId'
on table 'DocCartables' may cause cycles or multiple cascade paths. Specify
ON DELETE NO ACTION or ON UPDATE NO ACTION, or modify other FOREIGN KEY constraints.
Could not create constraint. See previous errors.
```

علت اینجا است که EF به صورت پیش فرض ویژگی cascade delete را برای حالات many-to-many و یا کلیدهای خارجی غیرنال پذیر اعمال می‌کند.
این دو مورد در کلاس‌های Doc و Cartable با هم وجود دارند که در نهایت سبب بروز circular cascade delete (حذف آبشاری حلقوی) می‌شوند و بیشتر مشکل SQL Server است تا EF؛ از این لحاظ که SQL Server در این حالت نمی‌تواند در مورد نحوه حذف خودکار رکوردهای وابسته درست تصمیم‌گیری و عمل کند. برای رفع این مشکل تنها کافی است کلید خارجی تعریف شده در دو کلاس Doc و کارتابل را nullable تعریف کرد تا cascade delete اضافی پیش فرض را لغو کند:

```
public int? UserProfileId { set; get; }
```

راه دیگر، استفاده از تنظیمات Fluent و تنظیم WillCascadeOnDelete به false است که به صورت پیش فرض در حالات ذکر شده (روابط چند به چند و یا کلید خارجی غیرنال پذیر)، true است.

شبیه به همین خطا نیز زمانی رخ خواهد داد که در یک کلاس حداقل دو کلید خارجی تعریف شده باشند:

```
The referential relationship will result in a cyclical reference that is not allowed. [ Constraint name
=  ]
```

در اینجا نیز با نال پذیر تعریف کردن این کلیدهای خارجی، خطای cyclical reference برطرف خواهد شد.

نظرات خوانندگان

نویسنده: imo0
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۷/۰۸ ۱۶:۲۲

سلام اقای نصیری . من دقیقا همین مشکل و خطا رو دارم با این تفاوت که نمیخوام CasCade delete رو غیر فعال کنم . در واقع من یه کلاس دارم که یکی از properties هاش یه لیستی از خود همین کلاس هست . یعنی به صورت تو در تو با خودش رابطه داره . مثله یه tree View . حالا من میخوام با حذف پدر تمام فرزندان و فزندان فرزندان و ... تا پایین همشون دیلیت بشن . یعنی همون on delete cascade خودمون . ولی خب اینجا میشه همونی که گفتین . حذف ابشاری حلقوی . این کار بخوام بکنم باید چیکار کنم . ؟ ممنون از لطفتون . منتظر پاسخم...

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۷/۰۸ ۱۷:۳۴

مراجعه کنید به آخرین نظرات مطلب « مباحث تکمیلی مدل‌های خود ارجاع دهنده در EF Code first »

نویسنده: دانش پژوه
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۰/۰۸ ۱۱:۱۶

با سلام

من با چنین مشکلی بر خوردم و به این آدرس رسیدم که از روش زیر استفاده می‌کرد:

```
modelBuilder.Entity<Employee>()
                    .HasRequired(e => e.SecondTeam)
                    .WithMany(t => t.SecondEmployees)
                    .HasForeignKey(e => e.FirstTeamId)
                    .WillCascadeOnDelete(false);
```

که متاسفانه متوجه نشدم. اگه زحمتی نبود در مورد این روش هم کمی توضیح بدید.

ممنون

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۰/۰۸ ۱۲:۵

در متن عنوان شد «راه دیگر، استفاده از تنظیمات Fluent و تنظیم WillCascadeOnDelete به **false** است که به صورت پیش فرض در حالات ذکر شده (روابط چند به چند و یا کلید خارجی غیرنال پذیر)، true است. » « از این لحاظ که SQL Server در این حالت (**true** بودن حذف آبشاری) نمی‌تواند در مورد نحوه حذف خودکار رکوردهای وابسته درست تصمیم‌گیری و عمل کند »

عنوان: بررسی تفصیلی رابطه Many-to-Many در EF Code first
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۰۴ ۸:۵
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework

رابطه چند به چند در مطالب EF Code first سایت جاری، در حد تعریف نگاشت‌های آن بررسی شده، اما نیاز به جزئیات بیشتری برای کار با آن وجود دارد که در ادامه به بررسی آن‌ها خواهیم پرداخت:

1) پیش فرض‌های EF Code first در تشخیص روابط چند به چند

تشخیص اولیه روابط چند به چند، مانند یک مطلب موجود در سایت و برچسب‌های آن؛ که در این حالت یک برچسب می‌تواند به چندین مطلب مختلف اشاره کند و یا برعکس، هر مطلب می‌تواند چندین برچسب داشته باشد، نیازی به تنظیمات خاصی ندارد. همینقدر که دو طرف رابطه توسط یک ICollection به یکدیگر اشاره کنند، مابقی مسایل توسط EF Code first به صورت خودکار حل و فصل خواهند شد:

```
using System;
using System.Linq;
using System.Collections.Generic;
using System.ComponentModel.DataAnnotations;
using System.Data.Entity;
using System.Data.Entity.Migrations;
using System.Data.Entity.ModelConfiguration;

namespace Sample
{
    public class BlogPost
    {
        public int Id { set; get; }

        [StringLength(maximumLength: 450, MinimumLength = 1), Required]
        public string Title { set; get; }

        [MaxLength]
        public string Body { set; get; }

        public virtual ICollection<Tag> Tags { set; get; } // many-to-many

        public BlogPost()
        {
            Tags = new List<Tag>();
        }
    }

    public class Tag
    {
        public int Id { set; get; }

        [StringLength(maximumLength: 450), Required]
        public string Name { set; get; }

        public virtual ICollection<BlogPost> BlogPosts { set; get; } // many-to-many

        public Tag()
        {
            BlogPosts = new List<BlogPost>();
        }
    }

    public class MyContext : DbContext
    {
        public DbSet<BlogPost> BlogPosts { get; set; }
        public DbSet<Tag> Tags { get; set; }
    }

    public class Configuration : DbMigrationsConfiguration<MyContext>
    {
        public Configuration()
        {
            AutomaticMigrationsEnabled = true;
            AutomaticMigrationDataLossAllowed = true;
        }
```

```
        protected override void Seed(MyContext context)
        {
            var tag1 = new Tag { Name = "Tag1" };
            context.Tags.Add(tag1);

            var post1 = new BlogPost { Title = "Title...1", Body = "Body...1" };
            context.BlogPosts.Add(post1);

            post1.Tags.Add(tag1);

            base.Seed(context);
        }
    }

    public static class Test
    {
        public static void RunTests()
        {
            Database.SetInitializer(new MigrateDatabaseToLatestVersion<MyContext, Configuration>());

            using (var ctx = new MyContext())
            {
                var post1 = ctx.BlogPosts.Find(1);
                if (post1 != null)
                {
                    Console.WriteLine(post1.Title);
                }
            }
        }
    }
}
```

در این مثال، رابطه بین مطالب ارسالی در یک سایت و برچسب‌های آن به صورت many-to-many تعریف شده است و همینقدر که دو طرف رابطه توسط یک ICollection به هم اشاره می‌کنند، رابطه زیر تشکیل خواهد شد:

در اینجا تمام تنظیمات صورت گرفته بر اساس یک سری از پیش فرض‌ها است. برای مثال نام جدول واسط تشکیل شده، بر اساس تنظیم پیش فرض کنار هم قرار دادن نام دو جدول مرتبط تهیه شده است.
همچنین بهتر است بر روی نام برچسب‌ها، یک ایندکس منحصربفرد نیز تعیین شود: (^ و ^)

2) تنظیم ریز جزئیات روابط چند به چند در EF Code first

تنظیمات پیش فرض انجام شده آنچنان نیازی به تغییر ندارند و منطقی به نظر می‌رسند. اما اگر به هر دلیلی نیاز داشتید کنترل بیشتری بر روی جزئیات این مسایل داشته باشید، باید از Fluent API جهت اعمال آن‌ها استفاده کرد:

```
public class TagMap : EntityTypeConfiguration<Tag>
    {
        public TagMap()
        {
            this.HasMany(x => x.BlogPosts)
                .WithMany(x => x.Tags)
                .Map(map =>
                    {
                        map.MapLeftKey("TagId");
```

```
                        map.MapRightKey("BlogPostId");
                        map.ToTable("BlogPostsJoinTags");
                    });
        }
    }

    public class MyContext : DbContext
    {
        public DbSet<BlogPost> BlogPosts { get; set; }
        public DbSet<Tag> Tags { get; set; }

        protected override void OnModelCreating(DbModelBuilder modelBuilder)
        {
            modelBuilder.Configurations.Add(new TagMap());
            base.OnModelCreating(modelBuilder);
        }
    }
```

در اینجا توسط متد Map، نام کلیدهای تعریف شده و همچنین جدول واسط تغییر داده شده‌اند:

3) حذف اطلاعات چند به چند

برای حذف تگ‌های یک مطلب، کافی است تک تک آن‌ها را یافته و توسط متد Remove جهت حذف علامتگذاری کنیم. نهایتا با فراخوانی متد SaveChanges، حذف نهایی انجام و اعمال خواهد شد.

```
using (var ctx = new MyContext())
            {
                var post1 = ctx.BlogPosts.Find(1);
                if (post1 != null)
                {
                    Console.WriteLine(post1.Title);
                    foreach (var tag in post1.Tags.ToList())
                        post1.Tags.Remove(tag);
                    ctx.SaveChanges();
                }
            }
```

در اینجا تنها اتفاقی که رخ می‌دهد، حذف اطلاعات ثبت شده در جدول واسط BlogPostsJoinTags است. Tag1 ثبت شده در متد Seed فوق، حذف نخواهد شد. به عبارتی اطلاعات جداول Tags و BlogPosts بدون تغییر باقی خواهند ماند. فقط یک رابطه بین آن‌ها که در جدول واسط تعریف شده است، حذف می‌گردد.

در ادامه اینبار اگر خود post1 را حذف کنیم:

```
var post1 = ctx.BlogPosts.Find(1);
                if (post1 != null)
                {
                    ctx.BlogPosts.Remove(post1);
                    ctx.SaveChanges();
                }
```

علاوه بر حذف post1، رابطه تعریف شده آن در جدول BlogPostsJoinTags نیز حذف می‌گردد؛ اما Tag1 حذف نخواهد شد. بنابراین دراینجا cascade delete ایی که به صورت پیش فرض وجود دارد، تنها به معنای حذف تمامی ارتباطات موجود در جدول میانی است و نه حذف کامل طرف دوم رابطه. اگر مطلبی حذف شد، فقط آن مطلب و روابط برچسب‌های متعلق به آن از جدول میانی حذف می‌شوند و نه برچسب‌های تعریف شده برای آن.
البته این تصمیم هم منطقی است. از این لحاظ که اگر قرار بود دو طرف یک رابطه چند به چند با هم حذف شوند، ممکن بود با حذف یک مطلب، کل بانک اطلاعاتی خالی شود! فرض کنید یک مطلب دارای سه برچسب است. این سه برچسب با 20 مطلب دیگر هم رابطه دارند. اکنون مطلب اول را حذف می‌کنیم. برچسب‌های متناظر آن نیز باید حذف شوند. با حذف این برچسب‌ها طرف دوم رابطه آن‌ها که چندین مطلب دیگر است نیز باید حذف شوند!

4) ویرایش و یا افزودن اطلاعات چند به چند

در مثال فوق فرض کنید که می‌خواهیم به اولین مطلب ثبت شده، تعدادی تگ جدید را اضافه کنیم:

```
var post1 = ctx.BlogPosts.Find(1);
                if (post1 != null)
                {
                    var tag2 = new Tag { Name = "Tag2" };
                    post1.Tags.Add(tag2);
                    ctx.SaveChanges();
                }
```

در اینجا به صورت خودکار، ابتدا tag2 ذخیره شده و سپس ارتباط آن با post1 در جدول رابط ذخیره خواهد شد.

در مثالی دیگر اگر یک برنامه ASP.NET را درنظر بگیریم، در هربار ویرایش یک مطلب، تعدادی Tag به سرور ارسال می‌شوند. در ابتدای امر هم مشخص نیست کدامیک جدید هستند، چه تعدادی در لیست تگ‌های قبلی مطلب وجود دارند، یا اینکه کلا از لیست برچسب‌ها حذف شده‌اند:

```
//نام تگ‌های دریافتی از کاربر
                var tagsList = new[] { "Tag1", "Tag2", "Tag3" };

                //بارگذاری یک مطلب به همراه تگ‌های آن
                var post1 = ctx.BlogPosts.Include(x => x.Tags).FirstOrDefault(x => x.Id == 1);
                if (post1 != null)
                {
                    //ابتدا کلیه تگ‌های موجود را حذف خواهیم کرد
                    if (post1.Tags != null && post1.Tags.Any())
                        post1.Tags.Clear();

                    //سپس در طی فقط یک کوئری بررسی می‌کنیم کدامیک از موارد ارسالی موجود هستند
                    var listOfActualTags = ctx.Tags.Where(x => tagsList.Contains(x.Name)).ToList();
                    var listOfActualTagNames = listOfActualTags.Select(x => x.Name.ToLower()).ToList();

                    //فقط موارد جدید به تگ‌ها و ارتباطات موجود اضافه می‌شوند
                    foreach (var tag in tagsList)
                    {
                        if (!listOfActualTagNames.Contains(tag.ToLowerInvariant().Trim()))
                        {
                            ctx.Tags.Add(new Tag { Name = tag.Trim() });
                        }
                    }
                    ctx.SaveChanges(); // ثبت موارد جدید

                    //موارد قبلی هم حفظ می‌شوند
                    foreach (var item in listOfActualTags)
                    {
                        post1.Tags.Add(item);
                    }
                    ctx.SaveChanges();
                }
```

در این مثال فقط تعدادی رشته از کاربر دریافت شده است، بدون Id آن‌ها. ابتدا مطلب متناظر، به همراه تگ‌های آن توسط متد Include دریافت می‌شود. سپس نیاز داریم به سیستم ردیابی EF اعلام کنیم که اتفاقاتی قرار است رخ دهد. به همین جهت تمام

تگ‌های مطلب یافت شده را خالی خواهیم کرد. سپس در یک کوئری، بر اساس نام تگ‌های دریافتی، معادل آن‌ها را از بانک اطلاعاتی دریافت خواهیم کرد؛ کوئری tagsList.Contains به where in در طی یک رفت و برگشت، ترجمه می‌شود:

```
SELECT
[Extent1].[Id] AS [Id],
[Extent1].[Name] AS [Name]
FROM [dbo].[Tags] AS [Extent1]
WHERE [Extent1].[Name] IN (N'Tag1',N'Tag2',N'Tag3')
```

آن‌هایی که جدید هستند به بانک اطلاعاتی اضافه شده (بدون نیاز به تعریف قبلی آن‌ها)، آن‌هایی که در لیست قبلی برچسب‌های مطلب بوده‌اند، حفظ خواهند شد.
لازم است لیست موارد موجود را (listOfActualTags) از بانک اطلاعاتی دریافت کنیم، زیرا به این ترتیب سیستم ردیابی EF آن‌ها را به عنوان رکوردی جدید و تکراری ثبت نخواهد کرد.

5) تهیه کوئری‌های LINQ بر روی روابط چند به چند

الف) دریافت یک مطلب خاص به همراه تمام تگ‌های آن:

```
ctx.BlogPosts.Where(p => p.Id == 1).Include(p => p.Tags).FirstOrDefault()
```

ب) دریافت کلیه مطالبی که شامل Tag1 هستند:

```
var posts = from p in ctx.BlogPosts
                from t in p.Tags
                where t.Name == "Tag1"
                select p;
```

و یا :

```
var posts = ctx.Tags.Where(x => x.Name == "Tag1").SelectMany(x => x.BlogPosts);
```

نظرات خوانندگان

نویسنده: MehRad
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۰۴ ۱۳:۲۶

با سلام؛ اگر بخواهیم به جدول tagblogpost یک آیتم دیگه اضافه کنیم مثلا تاریخ رو به این جدول اضافه کنیم باید به چه شکل این کار رو انجام دهیم؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۰۴ ۱۳:۵۷

پشتیبانی نمی‌شود. این جدول واسط در رابطه many-to-many به صورت داخلی توسط EF مدیریت می‌شود و از دسترس برنامه نویس خارج است.
البته یک راه حل برای آن در اینجا مطرح شده. رابطه دیگر many-to-many نیست. دو رابطه one-to-many تشکیل شده به جدول واسط.

نویسنده: حسین
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۰۵ ۱۳:۵۴

سلام . یه سوالی که به نظرم رسید و شما نگفتین رو می‌خوام بپرسم. الان توی این مثال اگه ما بخوایم به یه پست جدید تگی رو که موجوده اختصاص بدیم باید چی کار کنیم چون اگه به این صورت عمل کنیم

```
post1.Tags.Add(tag);
```

باید مشخص بشه این تگ یه new object هستش یا خیر یا تگی هست که یبار از طریق context انتخاب شده و داخل حافظه موجوده . اگه این تگ قبلا از طریق context آورده شده باشه آیا به صورت تگی که ازقبل در دیتابیس موجوده به پست مورد نظر تخصیص داده میشه؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۰۵ ۱۴:۶

توضیح دادم با مثال: «... در مثالی دیگر اگر یک برنامه ASP.NET را درنظر بگیریم ...»
listOfActualTags از بانک اطلاعاتی دریافت شده؛ بر اساس مواردی که موجود بوده.
به این ترتیب چون این تگ‌ها به سیستم ردیابی EF وارد می‌شوند و همچنین post1.Tags.Clear در ابتدای کار فراخوانی شده، استفاده از متد post1.Tags.Add(item) سبب ثبت مورد تکراری نخواهد شد.
کلا EF هر آیتمی رو که Id آن‌را از طریق دریافت اطلاعات از بانک اطلاعاتی در سیستم ردیابی خودش داشته باشه، جدید و تکراری ثبت نمی‌کنه. برای نمونه در حالت new Tag استفاده شده، این موارد جدید ثبت می‌شوند چون Id از قبل ثبت شده‌ای ندارند.
برای توضیحات بیشتر مراجعه کنید به مطلب نحوه استفاده از کلیدهای خارجی در EF . (حتی می‌شود یک شیء را بدون واکشی از دیتابیس به سیستم ردیابی وارد کرد؛ البته اگر Id آن‌را داشته باشید)

نویسنده: مرتضی
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۲۸ ۲۳:۱

سلام آقای نصیری بنده یه سوال داشتم بهترین روش برای پیاده سازی رابطه n به m برای طراحی صفحه ادمین چیه؟ببنید بنده توبه قسمت ادمین سایت یک صفحه برای هر جدول طراحی میکنم که از طریق اون بتونم اطلاعات جدول رو حذف و یا بروزرسانی و یا رکورد جدید وارد کنم حالا برای طراحی صفحه ای که جداول اون رابطه n به m دارن دچار مشکل شدم .مثلا فرض بکنید که جدول پست 1000 رکورد داره و جدول tags هم 500 رکورد .حالا برای وارد کردن یک رکورد در داخل جدول رابط باید ID یک رکورد پست و همچنین ID یک رکورد tags رو توبه جدول رابط قرار بدیم بنده خودم از dropdownlist استفاده کردم برای اینکار

که چون تعداد رکوردهای خیلی زیاده این روش جواب گو نیست به نظر شما بهترین روش چیه؟ اگه منظورم رو متوجه نشدید بگید توضیح بیشتری بدم.ممنون

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۲۸ ۲۳:۹

من در سایت جاری برای تعریف روابط چند به چند از افزونه TagIt استفاده کردم.

نویسنده: ناصر طاهری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۱۸ ۱:۲۶

سلام
در قسمت :

```
//فقط موارد جدید به تگ‌ها و ارتباطات موجود اضافه می‌شوند
foreach (var tag in data.Tags)
{
     if (!listOfActualTagNames.Contains(tag.ToLowerInvariant().Trim()))
     {
            _tag.Add(new Tag { Title = tag.Trim() });
      }
}
 _uow.SaveChanges(); // ثبت موارد جدید
```

فقط تگ‌ها در جدول خودشون ذخیره میشن و ارتباطی با پست مربوطه ایجاد نمیشه.
آیا نباید به کد زیر تغییر داد؟

```
if (!listOfActualTagNames.Contains(tag.ToLowerInvariant().Trim()))
 {
      var tags = new Tag { Title = tag.Trim() };
       _tag.Add(tags);
       posts.Tags.Add(tags);
  }
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۱۸ ۱۰:۷

درسته. اصلاحیه کدهای مطلب فوق:

```
var newTag = ctx.Tags.Add(new Tag { Name = tag.Trim() });
post1.Tags.Add(newTag);
```

نویسنده: مسعود2
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۲۳ ۱۷:۱۹

فرض کنید من لازم دارم در یک برنامه مدیریت آزمایشگاه؛ کاربر بتونه ساختار تستها رو تعریف کنه و بگه اون تست چه پارامترهایی داره و مقادیر مجاز هر پارامتر چی‌ها هست و بعدش بر اساس این ساختار تعریف شده، مقادیر مشاهده شده در آزمایش واقعی رو برای این تست ثبت کنه بنابر این من این کلاسها رو طراحی کرده ام:

تا اینجا ساختار تست که شامل چند پارامتر با مقادیر مجازشون هست رو میشه با این کلاسها تعریف کرد.
حالا فرض کنید برای یک تست تعریف شده با این ساختار میخواهیم مقادیر مشاهده شده واقعی رو ثبت کنیم(ActualTest,ActualParameterValue). وقتی بخوام رنگ خون رو از لیست رنگهای مجاز تعریف شده برای این پارامتر انتخاب کنم، قاعدتا بایستی id مربوط به جدول واسط(TestAcceptableValueInTestParameter) به عنوان id رنگ انتخاب شده در جدول مقدار واقعی پارامتر ثبت بشه. به عبارت دیگه من با id کلاسی کار دارم که اگر با روش many-to-many ذکر شده برای EF کار کنم، همچین کلاسی جزو مدلهای من نیست. آیا EF راهکاری برای این موارد داره؟
ممنون.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۲۳ ۱۸:۲۹

چرا رابطه TestParameter و TestAcceptedValue به صورت many-to-many تعریف شده؟ رنگ خون چندین مقدار دارد، اما عکس آن صادق نیست. یعنی یک رنگ خون را نمی‌شود به چندین TestParameter مختلف مانند قند خون یا سطح فلان هورمون انتساب داد.
مثال ساده آن کاربر و نقش‌های او است. یک کاربر می‌تواند چندین نقش داشته باشد (نویسنده، ادیتور و غیره). یک نقش می‌تواند به چندین کاربر منتسب شود (مثلا نقش ادیتور را می‌شود به ده‌ها کاربر انتساب داد). یعنی می‌شود از هر طرف این رابطه، یک رکورد را به چندین رکورد طرف دیگر ربط منطقی داد. اما در حالت مداخل یک آزمایش و مقادیر مجاز جهت یک مدخل، اینچنین نیست و رابطه one-to-many است.

نویسنده: مسعود2
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۲۳ ۱۹:۵۹

فرض کنید آزمایش دیگری غیر از آزمایش خون تعریف شود، مثلا آزمایش ادرار؛ اونوقت این رنگ(و نه رنگ خون) در اونجا هم مورد استفاده پیدا میکند. بنابر این رابطه بایستی many-to-many باشد. یا حتی میتوان برای TestParameter واحد اندازه گیری(UOM) در نظر گرفت که برای آن هم همین مساله رخ میدهد(چون هر پارامتر تست میتواند چندین واحد اندازه گیری داشته باشد و هر واحد اندازه گیری در مورد چندین پارامتر تست استفاده شود).

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۲۳ ۲۱:۵

- در مورد واحدهای اندازه‌گیری منطقی است.
- « آیا EF راهکاری برای این موارد داره؟ » مراجعه کنید به پاسخ اولین نظر مطرح شده. کمی بالاتر.

نویسنده: احمدعلی شفیعی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۹/۱۹ ۰:۱۹

سلام. من ساختاری شبیه به این دارم:

```
public class Person
{
        //...
        public virtual IList<Center> PreferedCenters { get; set; }
        public virtual IList<Center> ActiveCenters { get; set; }

        public Person()
        {
            PreferedCenters = new List<Center>();
            ActiveCenters = new List<Center>();
        }
}
```

و کلا Center هم به شکل زیره:

```
public class Center
{
    //...
    public virtual IList<Person> Persons { get; set; }

    public Center()
    {
        Persons = new List<Person>();
    }
}
```

مشکلی که دارم اینه که منطقا باید دوتا رابطه‌ی Many-to-many تشکیل بشه: ActiveCenters و PreferedCenters. ولی توی جدول خروجی EF، فقط ستونی به اسم Center_ID ساخته می‌شه و وقتی هم که می‌خوام به سیستم چیزی اضافه کنم اروری شبیه به این می‌گیرم:

```
An unhandled exception of type 'System.InvalidOperationException' occurred in EntityFramework.dll

Additional information: Multiplicity constraint violated. The role 'Center_Persons_Source' of the
relationship 'Yarigaran.DataLayer.Center_Persons' has multiplicity 1 or 0..1.
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۹/۱۹ ۰:۵۵

- به ازای هر سر رابطه‌ی چند به چند، باید یک ICollection در دو طرف وجود داشته باشد (ICollection حالت پیش‌فرض EF است و نه IList). در حالت شما، 2 مورد در کلاس شخص و دو مورد در کلاس مرکز. در غیر اینصورت رابطه‌ها یک به چند تفسیر می‌شوند. به علاوه در این حالت مشخص نیست که هر خاصیت به کدام خاصیت باید متصل شود چون InverseProperty ذکر نشده‌است.
- زمانیکه بیش از یک ستون یک جدول قرار است با یک جدول خاص دیگر رابطه‌ی چند به چند داشته باشند، نیاز به چندین جدول واسط خواهد بود که باید به صورت صریح مشخص شوند :

```
modelBuilder.Entity<Person>()
    .HasMany(u => u.PreferedCenters)
    .WithMany(t => t.Persons)
    .Map(x =>
    {
        x.MapLeftKey("PersonId");
        x.MapRightKey("CenterId");
        x.ToTable("Center_Persons1"); // جدول واسط یک
    });
```

```
modelBuilder.Entity<Person>()
    .HasMany(u => u.ActiveCenters)
    .WithMany(t => t.Persons)
    .Map(x =>
    {
        x.MapLeftKey("PersonId");
        x.MapRightKey("CenterId");
        x.ToTable("Center_Persons2"); // جدول واسط دو
    });
```

نویسنده: بالازاده
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۳/۰۲ ۱۸:۶

با توجه به مطالب بیان شده در پیاده سازی واحد کار در اینجا و مطالب بیان شده در این قسمت، آیا سرویس‌های ایجاد شده می‌توانند در لایه سرویس به یکدیگر دسترسی داشته باشند؟ به صورت زیر:

```
public class EfTagService : ITagService
    {
        IUnitOfWork _uow;
        readonly IDbSet<Tag> _tags;

        public EfTagService(IUnitOfWork uow)
        {
            _uow = uow;
            _tags = _uow.Set<Tag>();
        }

        public bool CreateTag(Tag tag)
        {
            // ...
        }

        public List<Tag> GetTagsByName(string[] tagNames)
        {
            // return ...
        }

    }
```

و استفاده از آن در EfPostService به صورت زیر:

```
public class EfPostService : IPostService
{
        IUnitOfWork _uow;
        readonly IDbSet<Post> _posts;

         //این قسمت
        private EfTagService _tagService;


        public EfPostService(IUnitOfWork uow)
        {
            _uow = uow;
            _posts = uow.Set<Post>();

             //این قسمت
            _tagService = new EfTagService(_uow);
        }

        public void AddTagsToPost(Post post, string[] tagsList)
        {
            if (post.Tags != null && post.Tags.Any())
                post.Tags.Clear();

             //این قسمت
            var listOfActualTags = _tagService.GetTagsByName(tagsList);
            var listOfActualTagNames = listOfActualTags.Select(x => x.Name.ToLower()).ToList();

            foreach (var tag in tagsList)
            {
                if (!listOfActualTagNames.Contains(tag.ToLowerInvariant().Trim()))
                {
                    Tag newTag = new Tag() { Name = tag };
```

```
                    //این قسمت
                _tagService.CreateTag(newTag);

                post.Tags.Add(newTag);
            }
        }
        // ...

    }
}
```

آیا پیاده سازی فوق صحیح است؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۳/۰۲ ۱۹:۵۶

- در مطلب « مراحل Refactoring یک قطعه کد برای اعمال تزریق وابستگی‌ها » این موضوع بهتر بررسی شده‌است.
- new EfTagService را حذف کنید. سپس سازنده‌ی کلاس را به نحو ذیل تغییر دهید:

```
public EfPostService(IUnitOfWork uow, ITagService tagService)
```

IoC Container مورد استفاده، بر اساس تنظیمات اولیه‌ی خودش، وهله‌ی مورد نیاز ITagService را تامین خواهد کرد.

عنوان: **استفاده از MembershipProvider و RoleProvider در windows Application**
نویسنده: ایمان محمدی
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۱۷ ۱۸:۱۰
آدرس: www.dotnettips.info
برچسب‌ها: Entity framework, MemberShip, RolProvider, SimpleMembership

برای استفاده از سیستم مدیریت کاربران و نقش‌های آنها به یک پیاده سازی از کلاس انتزاعی MembershipProvider نیاز داریم.
SQL Membership Provider تو کار دات نت، انتخاب پیش فرض ماست ولی به دلیل طراحی در دات نت 2 و نیاز سنجی قدیمی اون و همچنین گره زدن برنامه با sql server (استفاده از stored procedure و...) انتخاب مناسبی نیست. پیشنهاد خود مایکروسافت استفاده از SimpleMembership است که این پیاده سازی قابلیت‌های بیشتری از MembershipProvider پایه رو دارد. این قابلیت‌های بیشتر با استفاده از کلاس انتزاعی ExtendedMembershipProvider که خود از از MembershipProvider مشتق شده است میسر شده است.
برای این آموزش ما از SimpleMembership استفاده می‌کنیم اگر شما دوست ندارید از SimpleMembership استفاده کنید می‌تونید از Provider های دیگه ای استفاده کنید و حتی می‌تونید یک پروایدر سفارشی برای خودتون بنویسید.

Custom Membership Providers

Codefirstmembership

EFmembership

...

برای شروع یک پروژه ConsoleApplication تعریف کنید و رفرنس‌های زیر رو اضافه کنید.

```
System.Web.dll
System.Web.ApplicationServices.dll
```

خاصیت Copy Local دو کتابخانه زیر رو true ست کنید.

```
C:\Program Files (x86)\Microsoft ASP.NET\ASP.NET Web Pages\v2.0\Assemblies\WebMatrix.Data.dll
C:\Program Files (x86)\Microsoft ASP.NET\ASP.NET Web Pages\v2.0\Assemblies\WebMatrix.WebData.dll
```

- در صورتیکه یک پروژه Asp.Net MVC 4 به همراه تمپلت Internet Application بسازید بصورت خودکار SimpleMembership و رفرنس‌های آن به پروژه اضافه می‌شود.
یک فایل App.config با محتویات زیر به پروژه اضافه کنید و تنظیمات ConnectionString را مطابق با دیتابیس موجود در کامپیوتر خود تنظیم کنید:

```
<?xml version="1.0" encoding="utf-8" ?>
<configuration>

  <connectionStrings>
    <add name="DefaultConnection"
         connectionString="Data Source=.;Initial Catalog=SimpleMembershipProviderDB;Integrated
Security=True;"
         providerName="System.Data.SqlClient"/>
  </connectionStrings>

  <system.web>
    <roleManager enabled="true" defaultProvider="SimpleRoleProvider">
      <providers>
        <clear/>
        <add name="SimpleRoleProvider" type="WebMatrix.WebData.SimpleRoleProvider, WebMatrix.WebData"/>
      </providers>
    </roleManager>
    <membership defaultProvider="SimpleMembershipProvider">
      <providers>
        <clear/>
        <add name="SimpleMembershipProvider" type="WebMatrix.WebData.SimpleMembershipProvider,
WebMatrix.WebData"/>
      </providers>
```

```
    </membership>

  </system.web>
</configuration>
```

محتویات فایل Program.cs :

```
using System;
using System.Security.Principal;
using System.Web.Security;
using WebMatrix.WebData;

namespace MemberShipConsoleApplication
{
    class Program
    {
        static void Main(string[] args)
        {
            WebSecurity.InitializeDatabaseConnection("DefaultConnection",
                "UserProfile", "UserId", "UserName",
                autoCreateTables: true);

            AddUserAndRolSample();
            Login();
            if (System.Threading.Thread.CurrentPrincipal.Identity.IsAuthenticated)
                RunApp();

        }

        static void AddUserAndRolSample()
        {
            if (WebSecurity.UserExists("iman"))
                return;

            //  No implements in SimpleMembershipProvider :
            //     Membership.CreateUser("iman", "123");
            WebSecurity.CreateUserAndAccount("iman", "123");
            Roles.CreateRole("admin");
            Roles.CreateRole("User");
            Roles.AddUserToRole("iman", "admin");
        }

        static void Login()
        {
            for (int i = 0; i < 3; i++)
            {
                Console.Write("UserName: ");
                var userName = Console.ReadLine();
                Console.Write("Password: ");
                var password = Console.ReadLine();
                if (Membership.ValidateUser(userName, password))
                {

                    var user = Membership.GetUser(userName);
                    var identity = new GenericIdentity(user.UserName);
                    var principal = new RolePrincipal(identity);
                    System.Threading.Thread.CurrentPrincipal = principal;

                    Console.Clear();
                    return;
                }


                Console.WriteLine("User Name Or Password Not Valid.");
            }

        }
        static void RunApp()
        {
            Console.WriteLine("Welcome To MemberShip. User Name: {0}",
                System.Threading.Thread.CurrentPrincipal.Identity.Name);

            if (System.Threading.Thread.CurrentPrincipal.IsInRole("admin"))
                Console.WriteLine("Hello Admin User!");

            Console.Read();
        }
    }
```

```
}
```

در ابتدا با فراخوانی متد InitializeDatabaseConnection تنظیمات اولیه simpleMembership را مقدار دهی می‌کنیم. این متد حتما باید یکبار اجرا شود.

```
InitializeDatabaseConnection(string connectionStringName,
                             string userTableName,
                             string userIdColumn,
                             string userNameColumn,
                             bool autoCreateTables)
```

ملاحظه می‌کنید پارامتر آخر متد مربوط به ساخت جداول مورد نیاز این پروایدر است. در صورتی که بخواهیم در پروژه از EntityFramework استفاده کنیم می‌تونیم موجودیت‌های معادل جدول‌های مورد نیاز SimpleMembership رو در EF بسازیم و در این متد AutoCreateTables رو False مقدار دهی کنیم. برای بدست آوردن موجودیت‌های معادل جدول‌های این پروایدر با ابزار Entity Framework Power Tools و روش مهندسی معکوس ، تمام موجودیت‌های یک دیتابیس ساخته شده رو استخراج می‌کنیم.
- SimpleMmembership از تمام خانواده microsoft sql پشتبانی می‌کنه (SQL Server, SQL Azure, SQL Server CE, SQL Server Express,LocalD) برای سایر دیتابیس‌ها به علت تفاوت در دستورات ساخت تیبل‌ها و ... مایکروسافت تضمینی نداده ولی اگر خودمون جدول‌های مورد نیاز SimpleMembership رو ساخته باشیم احتمالا در سایر دیتابیس‌ها هم قابل استفاده است.
در ادامه برنامه بالا یک کاربر و دو نقش تعریف کردیم و نقش admin رو به کاربر نسبت دادیم. در متد login در صورت معتبر بودن کاربر ، اون رو به ترد اصلی برنامه معرفی می‌کنیم. هر جا خواستیم می‌تونیم نقشهای کاربر رو چک کنیم و نکته آخر با اولین چک کردن نقش یک کاربر تمام نقش‌های اون در حافظه سیستم کش می‌شود و تنها مرتبه اول با دیتابیس ارتباط برقرار می‌کند.

عنوان: **پیاده سازی UnitOfWork به وسیله MEF**
نویسنده: مسعود پاکدل
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۲۴ ۲۲:۵
آدرس: www.dotnettips.info
برچسب‌ها: Entity framework, MEF, UnitOfWork

در این پست قصد دارم یک UnitOfWork به روش MEF پیاده سازی کنم. ORM مورد نظر EntityFramework CodeFirst است. در صورتی که با MEF , UnitOfWork آشنایی ندارید از لینک‌های زیر استفاده کنید:

MEF

UnitOfWork

برای شروع ابتدا مدل برنامه رو به صورت زیر تعریف کنید.

```
public class Category
    {
        public int Id { get; set; }

        public string Title { get; set; }
    }
```

سپس فایل Map رو برای مدل بالا به صورت زیر تعریف کنید.

```
public class CategoryMap : EntityTypeConfiguration<Entity.Category>
    {
        public CategoryMap()
        {
            ToTable( "Category" );

            HasKey( _field => _field.Id );

            Property( _field => _field.Title )
            .IsRequired();
        }
    }
```

برای پیاده سازی الگوی واحد کار ابتدا باید یک اینترفیس به صورت زیر تعریف کنید.

```
using System.Data.Entity;
using System.Data.Entity.Infrastructure;

namespace DataAccess
{
    public interface IUnitOfWork
    {
        DbSet<TEntity> Set<TEntity>() where TEntity : class;
        DbEntityEntry<TEntity> Entry<TEntity>() where TEntity : class;
        void SaveChanges();
        void Dispose();
    }
}
```

DbContext مورد نظر باید اینترفیس مورد نظر را پیاده سازی کند و برای اینکه بتونیم اونو در CompositionContainer اضافه کنیم باید از Export Attribute استفاده کنیم.

چون کلاس DatabaseContext از اینترفیس IUnitOfWork ارث برده است برای همین از InheritedExport استفاده می‌کنیم.

```
[InheritedExport( typeof( IUnitOfWork ) )]
    public class DatabaseContext : DbContext, IUnitOfWork
    {
        private DbTransaction transaction = null;

        public DatabaseContext()
        {
            this.Configuration.AutoDetectChangesEnabled = false;
            this.Configuration.LazyLoadingEnabled = true;
        }
```

```
        protected override void OnModelCreating( DbModelBuilder modelBuilder )
        {
            modelBuilder.Conventions.Remove<PluralizingTableNameConvention>();

            modelBuilder.AddFormAssembly( Assembly.GetAssembly( typeof( Entity.Map.CategoryMap ) ) );
        }

        public DbEntityEntry<TEntity> Entry<TEntity>() where TEntity : class
        {
            return this.Entry<TEntity>();
        }
    }
```

نکته قابل ذکر در قسمت OnModelCreating این است که یک Extension Methodبه نام AddFromAssembly (همانند NHibernate) اضافه شده است که از Assembly مورد نظر تمام کلاس‌های Map رو پیدا می‌کنه و اونو به ModelBuilder اضافه می‌کنه. کد متد به صورت زیر است:

```
public static class ModelBuilderExtension
    {
        public static void AddFormAssembly( this DbModelBuilder modelBuilder, Assembly assembly )
        {
            Array.ForEach<Type>( assembly.GetTypes().Where( type => type.BaseType != null &&
type.BaseType.IsGenericType && type.BaseType.GetGenericTypeDefinition() == typeof(
EntityTypeConfiguration<> ) ).ToArray(), delegate( Type type )
            {
                dynamic instance = Activator.CreateInstance( type );
                modelBuilder.Configurations.Add( instance );
            } );
        }
    }
```

برای پیاده سازی قسمت BusinessLogic ابتدا کلاس BusiessBase را در آن قرار دهید:

```
public class BusinessBase<TEntity> where TEntity : class
    {
        public BusinessBase( IUnitOfWork unitOfWork )
        {
            this.UnitOfWork = unitOfWork;
        }

        [Import]
        public IUnitOfWork UnitOfWork
        {
            get;
            private set;
        }

        public virtual IEnumerable<TEntity> GetAll()
        {
            return UnitOfWork.Set<TEntity>().AsNoTracking();
        }

        public virtual void Add( TEntity entity )
        {
            try
            {
                UnitOfWork.Set<TEntity>().Add( entity );
                UnitOfWork.SaveChanges();
            }
            catch
            {
                throw;
            }
            finally
            {
                UnitOfWork.Dispose();
            }
        }
    }
```

تمام متدهای پایه مورد نظر را باید در این کلاس قرار داد که برای مثال من متد Add , GetAll را براتون پیاده سازی کردم.
UnitOfWork توسط ImportAttribute مقدار دهی می‌شود و نیاز به وهله سازی از آن نیست
کلاس Category رو هم باید به صورت زیر اضافه کنید.

```
public class Category : BusinessBase<Entity.Category>
    {
        [ImportingConstructor]
        public Category( [Import( typeof( IUnitOfWork ) )] IUnitOfWork unitOfWork )
            : base( unitOfWork )
        {
        }
    }
```

.در انتها باید UI مورد نظر طراحی شود که من در اینجا از Console Application استفاده کردم. یک کلاس به نام Plugin ایجاد کنید و کدهای زیر را در آن قرار دهید.

```
public class Plugin
    {
        public void Run()
        {
            AggregateCatalog catalog = new AggregateCatalog();

            Container = new CompositionContainer( catalog );

            CompositionBatch batch = new CompositionBatch();

            catalog.Catalogs.Add( new AssemblyCatalog( Assembly.GetExecutingAssembly() ) );

            batch.AddPart( this );

            Container.Compose( batch );
        }

        public CompositionContainer Container
        {
            get;
            private set;
        }
    }
```

در کلاس Plugin توسط AssemblyCatalog تمام Export Attributeهای موجود جستجو می‌شود و بعد به عنوان کاتالوگ مورد نظر به Container اضافه می‌شود. انواع Catalog در MEF به شرح زیر است:
AssemblyCatalog : در اسمبلی مورد نظر به دنبال تمام Export Attributeها می‌گردد و آن‌ها را به عنوان ExportedValue در Container اضافه می‌کند.
TypeCatalog: فقط یک نوع مشخص را به عنوان ExportAttribute در نظر می‌گیرد.
DirectoryCatalog : در یک مسیر مشخص تمام Assembly مورد نظر را از نظر Export Attribute جستجو می‌کند و آن‌ها را به عنوان ExportedValue در Container اضافه می‌کند.
ApplicationCatalog : در اسمبلی و فایل‌های (EXE) مورد نظر به دنبال تمام Export Attributeها می‌گردد و آن‌ها را به عنوان ExportedValue در Container اضافه می‌کند.
AggregateCatalog : تمام موارد فوق را Support می‌کند.

کلاس Program رو به صورت زیر بازنویسی کنید.

```
class Program
    {
        static void Main( string[] args )
        {
            Plugin plugin = new Plugin();
            plugin.Run();

            Category category = new Category(plugin.Container.GetExportedValue<IUnitOfWork>());
            category.GetAll().ToList().ForEach( _record => Console.Write( _record.Title ) );
```

```
        }
    }
```

پروژه اجرا کرده و نتیجه رو مشاهده کنید.

نظرات خوانندگان

نویسنده: شایان مرادی
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۲۵ ۲:۵

سلام
سپاس از مطلبتون
در قسمت زیر شما نام کلاس CategoriMap رو ذکر کردید
در این صورت به ازای هر کلاس باید در این قسمت نام Map اون ذکر شود؟
خوب اگر قرار باشه به ازای هر کلاس نام Map آن ذکر شود دیگر نیازی به AddFormAssembly نبود مستقیماً نام CategoryMap. در modelBuilder اضافه میکردیم

```
protected override void OnModelCreating( DbModelBuilder modelBuilder )
        {
            modelBuilder.Conventions.Remove<PluralizingTableNameConvention>();

            modelBuilder.AddFormAssembly( Assembly.GetAssembly( typeof( Entity.Map.CategoryMap ) ) );
        }
```

نویسنده: محسن
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۲۵ ۸:۲۵

اگر به پیاده سازی AddFromAsm دقت کنید یک ForEach داره. یعنی فقط شما یک اسمبلی رو بهش می‌دی، خودش مابقی رو پیدا می‌کنه . حتی اضافه کردن DbSetها هم قابلیت خودکار سازی داره .

نویسنده: محسن.د
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۲۵ ۱۱:۱۱

یک نکته که در مورد پیاده سازی بالا وجود داره اینه که متد save رو در خود توابع مربوط به repositoryها قرار داده اید و این با الگوی unitOfWork همخوانی نداره .

نویسنده: شایان مرادی
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۲۵ ۱۱:۲۵

بله در جریانم
اما در اینجا به صورت مستقیم نام MaP مستقیم ذکر شده
برای این این سوال برام پیش امد . چون اگر قرار بود خود کار ذکر بشن پس دیگه به ذکر Entity.Map.CategoryMap نبود

نویسنده: محسن
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۲۵ ۱۲:۳

مهم نیست. همینقدر که ایده اینکار مطرح شده مابقی‌اش هنر Reflection مصرف کننده است. مثلا از یک رشته (ذخیره شده در تنظیمات برنامه) هم می‌شود این نام‌ها را دریافت کرد: Assembly.Load

نویسنده: شایان مرادی
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۲۵ ۲۳:۴۶

متد Savechange در interface IUnitOfWork قرار دارد .اما در DatabaseContext پیاده سازی نشده که اون هم احتمالا یادشون رفته باشه.

نویسنده: مسعود م.پاکدل
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۲۵ ۲۳:۵۳

در مورد سوال اول که چرا CategoryMap رو به متد AddFromAssembly پاس دادم.
متد AddFromAssembly نیاز به یک Assembly دارد تا بتونه تمام کلاس هایی رو که از کلاس EntityTypeConfiguration ارث برده اند رو پیدا کنه و اونها رو به صورت خودکار به ModelBuilder اضافه کنه. به همین دلیل من Assembly کلاس CategoryMap رو به اون پاس دادم. دقت کنید که اگر من n تا کلاس Map دیگه هم توی این ClassLibrary داشتم باز توسط همین دستور این کار به صورت خودکار انجام می‌شد. (پیشنهاد می‌کنم تست کنید)
نکته: این متد برگرفته شده از متد AddFromAssembly در NHibernate Session Configuration است.
البته بهتر است که یک کلاس پایه برای این کار بسازید و اون کلاس رو به AddFromAssembly پاس بدید.

در مورد سوال دوست عزیز مبنی بر اینکه متد Save رو در خود توابع Repository قرار دادم.
اگر به کدهای نوشته شده دقت کنید من اصلا مفهومی به نام Repository رو پیاده سازی نکردم. به این دلیل که خود DbContext ترکیبی از Repository Pattern , UnitOfWork است. متد SaveChange صدا زده شده همان متد SaveChange در DbContext است.
فرض کنید من یک کلاس Business دیگر به صورت زیر داشتم.

```
public class MyBusiness : BusinessBase<Entity.MyEntity>
    {
        [ImportingConstructor]
        public MyBusiness  ( [Import( typeof( IUnitOfWork ) )] IUnitOfWork unitOfWork )
            : base( unitOfWork )
        {
        }
        public void Add(Entity.MyEntity entity)
        {
            UnitOfWork.Set<MyEntity>().Add(entity);
        }
    }
```

حالا کد کلاس Business Category به صورت زیر تغییر می‌کنه.

```
public class Category : BusinessBase<Entity.Category>
    {
        [ImportingConstructor]
        public Category( [Import( typeof( IUnitOfWork ) )] IUnitOfWork unitOfWork )
            : base( unitOfWork )
        {
        }

        public override void Add( Entity.Category entity )
        {
            new MyBusiness().Add( new Entity.MyEntity() );
            UnitOfWork.Set<Entity.Category>().Add( entity );
            UnitOfWork.SaveChanges();
        }
    }
```

همان طور که می‌بینید فقط یک بار متد SaveChange فراخوانی شده است. Virtual کردن متد BusinessBase دقیقا به همین دلیل است.

نویسنده: علي
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۲۶ ۰:۲۶

کلاس پایه DbContext پیاده سازی SaveChanges رو داره.

نویسنده: MehRad
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۲۷ ۳:۴۹

تشکر میکنم بابت مقاله خوب و کاملتون.

نویسنده: Masoud
تاریخ: ۱۳۹۱/۱۲/۲۷ ۱۸:۴۶

اگه به جای category که شما تعریف کردین . موجودیتهای مثل خبرها یا آخرین نظرات و ... داشتیم چطور میتونیم اینا رو گروه بندی کنیم جوری که بشه هر کدوم رو در صفحه اصلی نشون داد؟مثلا همه موجودیت‌ها رو برسی کنه و بر اساس گروهشون اونایی که گروه خاصی دارن در قسمت منوی صفحه اصلی نمایش بده.ایا این امکان در MEF هست؟

نویسنده: ج.زوسر
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۱/۱۷ ۲۱:۵۹

مرسی از مقاله خیلی خوبتون .

چه جور می‌تونم این روش روی local تست کنم .که اثرش رو مشاهده کنم .

نویسنده: صابر فتح الهی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۷/۱۴ ۱۲:۱۵

مهندس سلام
من از MEF برای تزریق کامپوننت هام به یک الگوی کار در MVC استفاده کردم، کار به درستی انجام میشه اما Attributeهای کلاس‌ها مثل پیام‌های خطا، طول فیلد و ... روی خروجی نهایی اعمال نمیشه و دیتابیس طبق پیش فرض‌ها ساخته میشه.
البته اگر از یک فایل کانفیگ (fluent API) جدا استفاده کنم مشکل حل میشه اما در این فایلها نمی‌توان پیام خطا برای حالت‌های مختلف تعریف کرد (البته به نظرم)

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۷/۱۴ ۱۷:۲۵

در کدهای این مطلب نکات خودکار کردن تعاریف DbSetها در EF Code first ذکر نشدند. فقط نکات افزودن خودکار کلاس‌های تنظیمات نگاشت‌ها در EF Code first پیاده سازی شدند.

نویسنده: صابر فتح الهی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۷/۱۴ ۲۱:۱۷

اما این پست‌ها ربطی به سوال من نداره قبلا همش بررسی کردم مهندس. مشکل توی عدم تزریق Metadataهای کلاس مانند DisplayName، ErrorMessageها و ... است که در FluentApi ظاهرا قابل پیاده سازی نیست

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۷/۱۴ ۲۲:۴۴

من الان یک ویژگی StringLength به طول 30 رو روی خاصیت Title کلاس Category مقاله جاری اضافه کردم. با همین کدهای فوق، این فیلد با طول 30 الان در دیتابیس قابل مشاهده است. آغاز دیتابیس اصلا کاری به MEF نداره.

این هم فایل مثالی که در آن ویژگی طول رشته اعمال شده برای آزمایش:

MefSample.cs

نویسنده: صابر فتح الهی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۷/۱۵ ۹:۹

من کلاسهام به این شکله:

کلاس کانتکس‌های من

```
public class VegaContext : DbContext, IUnitOfWork, IDbContext
    {
#region Constructors (2)

        /// <summary>
        /// Initializes the <see cref="VegaContext" /> class.
        /// </summary>
        static VegaContext()
        {
            Database.SetInitializer<VegaContext>(null);
        }

        /// <summary>
        /// Initializes a new instance of the <see cref="VegaContext" /> class.
        /// </summary>
        public VegaContext() : base("LocalSqlServer") { }

#endregion Constructors

#region Properties (2)

        /// <summary>
        /// Gets or sets the languages.
        /// </summary>
        /// <value>
        /// The languages.
        /// </value>
        public DbSet<Language> Languages { get; set; }

        /// <summary>
        /// Gets or sets the resources.
        /// </summary>
        /// <value>
        /// The resources.
        /// </value>
        public DbSet<Resource> Resources { get; set; }

#endregion Properties

#region Methods (2)

// Public Methods (1)

        /// <summary>
        /// Setups the specified model builder.
        /// </summary>
        /// <param name="modelBuilder">The model builder.</param>
        public void Setup(DbModelBuilder modelBuilder)
        {
            //todo
            modelBuilder.Configurations.Add(new ResourceMap());
            modelBuilder.Configurations.Add(new LanguageMap());
            modelBuilder.Entity<Resource>().ToTable("Vega_Languages_Resources");
            modelBuilder.Entity<Language>().ToTable("Vega_Languages_Languages");
            //base.OnModelCreating(modelBuilder);
        }
// Protected Methods (1)

        /// <summary>
        /// This method is called when the model for a derived context has been initialized, but
        /// before the model has been locked down and used to initialize the context.  The default
        /// implementation of this method does nothing, but it can be overridden in a derived class
        /// such that the model can be further configured before it is locked down.
        /// </summary>
        /// <param name="modelBuilder">The builder that defines the model for the context being
created.</param>
        /// <remarks>
        /// Typically, this method is called only once when the first instance of a derived context
        /// is created.  The model for that context is then cached and is for all further instances of
        /// the context in the app domain.  This caching can be disabled by setting the ModelCaching
        /// property on the given ModelBuidler, but note that this can seriously degrade performance.
        /// More control over caching is provided through use of the DbModelBuilder and
DbContextFactory
```

```
        /// classes directly.
        /// </remarks>
        protected override void OnModelCreating(DbModelBuilder modelBuilder)
        {
            modelBuilder.Configurations.Add(new ResourceMap());
            modelBuilder.Configurations.Add(new LanguageMap());
            modelBuilder.Entity<Resource>().ToTable("Vega_Languages_Resources");
            modelBuilder.Entity<Language>().ToTable("Vega_Languages_Languages");
            base.OnModelCreating(modelBuilder);
        }

#endregion Methods

        #region IUnitOfWork Members
        /// <summary>
        /// Sets this instance.
        /// </summary>
        /// <typeparam name="TEntity">The type of the entity.</typeparam>
        /// <returns></returns>
        public new IDbSet<TEntity> Set<TEntity>() where TEntity : class
        {
            return base.Set<TEntity>();
        }
        #endregion
    }
```

در تعاریف کلاسهایی که از IDBContext ارث می‌برن اکسپورت شدن (این یک نمونه از کلاس‌های منه)
در طرف دیگر برای لود کردن کلاس زیر نوشتم

```
public class LoadContexts
    {
        public LoadContexts()
        {
            var directoryPath = HttpRuntime.BinDirectory;//AppDomain.CurrentDomain.BaseDirectory;
//"Dll folder path";

            var directoryCatalog = new DirectoryCatalog(directoryPath, "*.dll");

            var aggregateCatalog = new AggregateCatalog();
            aggregateCatalog.Catalogs.Add(directoryCatalog);

            var container = new CompositionContainer(aggregateCatalog);
            container.ComposeParts(this);
        }

        //[Import]
        //public IPlugin Plugin { get; set; }

        [ImportMany]
        public IEnumerable<IDbContext> Contexts { get; set; }
    }
```

و در کانتکس اصلی برنامه این پلاگین هارو لود می‌کنم

```
public class MainContext : DbContext, IUnitOfWork
    {
        public MainContext() : base("LocalSqlServer") { }

        protected override void OnModelCreating(DbModelBuilder modelBuilder)
        {
            base.OnModelCreating(modelBuilder);
            var contextList = new LoadContexts(); //ObjectFactory.GetAllInstances<IDbContext>();
            foreach (var context in contextList.Contexts)
                context.Setup(modelBuilder);

            Database.SetInitializer(new MigrateDatabaseToLatestVersion<MainContext, Configuration>());
            //Database.SetInitializer(new DropCreateDatabaseAlways<MainContext>());
        }

        /// <summary>
        /// Sets this instance.
        /// </summary>
        /// <typeparam name="TEntity">The type of the entity.</typeparam>
        /// <returns></returns>
        public IDbSet<TEntity> Set<TEntity>() where TEntity : class
```

```
        {
            return base.Set<TEntity>();
        }
    }
```

با موفقیت همه پلاگین‌ها لود میشه و مشکلی در عملیات نیست. اما Attributeهای کلاس هارو نمیشناسه. مثلا پیام خطا تعریف شده در MVC نمایش داده نمیشه چون وجود نداره ولی وقتی کلاس مورد نظر از IValidatableObject ارث میبره خطای‌های من نمایش داده میشه. می‌خوام از خود متادیتاهای استاندارد استفاده کنم.

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۷/۱۵ ۹:۵۱

- بنابراین روی ساختار دیتابیس تاثیر داره. مثالش هم پیوست شد برای آزمایش.

- عمل نکردن خطاهای اعتبارسنجی به بود و نبود یک سری از تعاریف لازم در View هم بر می‌گرده. توضیح شما یعنی عمل نکردن اعتبارسنجی سمت کلاینت ولی عمل کردن اعتبارسنجی سمت سرور. به ترتیب باید jquery.validate.min.js ، jquery.min.js و jquery.validate.unobtrusive.min.js به View الحاق شده باشند. تنظیمات ClientValidationEnabled و UnobtrusiveJavaScriptEnabled در وب کانفیگ فعال باشند. از متدهایی مانند ValidationMessageFor استفاده شده باشد. این متدها یک سری ویژگی‌های خاص unobtrusive رو به عناصر HTML برای شناسایی توسط jquery.validate اضافه می‌کنند و بدون این‌ها عملا اعتبارسنجی سمت کاربر رخ نمی‌ده.

نویسنده: صابر فتح الهی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۷/۱۵ ۲۰:۳۵

ممنون از پاسخ شما.
اما مهندس توی کامنت قبلی گفتم "با موفقیت همه پلاگین‌ها لود میشه و مشکلی در عملیات نیست. اما Attributeهای کلاس هارو نمیشناسه. مثلا پیام خطا تعریف شده در MVC نمایش داده نمیشه چون وجود نداره ولی وقتی کلاس مورد نظر از IValidatableObject ارث میبره خطای‌های من نمایش داده میشه. می‌خوام از خود متادیتاهای استاندارد استفاده کنم. "

پس خطا نمایش داده میشه و مشکلی توی طرف کلاینت ندارم.
در هر صورت ممنون از اینکه وقت گذاشتید و پاسخ دادید.

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۷/۱۵ ۲۱:۵۳

پردازش IValidatableObject سمت سرور هست. فقط نمایش نتیجه این نوع اعتبار سنجی سمت سرور، در سمت کلاینت بعد از post back کامل نمایش داده میشه.

نویسنده: صابر فتح الهی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۷/۱۶ ۱۰:۵۸

بله درسته
بعد از تست متوجه شدم وقتی خودم متا دیتا تعریف می‌کنم(ارث بری از متادیتای استاندارد) خطای طرف کلاینت عمل نمی‌کنه اما وقتی از متادیتای استاندارد خود دات نت استفاده میکنم خطای طرف کلاینت فعال نمیشه

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۷/۱۶ ۱۱:۴

مطلب چطور باید سؤال پرسید رو اگر از ابتدا رعایت کرده بودید بحث به درازا نمی‌کشید. (سؤالی که در هر مرحله داره صورت مساله توضیح داده نشده‌اش عوض میشه؛ مثالی که نمی‌تونی از راه دور سریع تستش کنی و جزئیات متغیرش مشخص نیست)

نویسنده: reza110
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۱۸ ۱۷:۱۴

اگر امکان دارد سورس مثال را در سایت قرار دهید.
با تشکر

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۱۸ ۱۸:۳۴

من کمی بالاتر ارسالش کردم.

عنوان: روش های ارث بری در Entity Framework - قسمت اول
نویسنده: بهروز راد
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۷ ۸:۴۰
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework, Inheritance Strategies, Table per type, TPT

بخش هایی از کتاب "مرجع کامل Entity Framework 6.0"
ترجمه و تالیف: بهروز راد
وضعیت: در حال نگارش

پیشتر، آقای نصیری در بخشی از مباحث مربوط به Code First در مورد روش‌های مختلف ارث بری در EF و در روش Code First صحبت کرده اند. در این مقاله‌ی دو قسمتی، در مورد دو تا از این روش‌ها در حالت Database First می‌خوانید.

چرا باید از ارث بری استفاده کنیم؟

یکی از اهداف اصلی ORMها این است که با ایجاد یک مدل مفهومی از پایگاه داده، آن را هر چه بیشتر به طرز تفکر ما از مدل شی گرای برنامه مان نزدیکتر کنند. از آنجا که ما توسعه گران از مفاهیم شی گرایی مانند "ارث بری" در کدهای خود استفاده می‌کنیم، نیاز داریم تا این مفهوم را در سطح پایگاه داده نیز داشته باشیم. آیا این کار امکان پذیر است؟ EF چه امکاناتی برای رسیدن به این هدف برای ما فراهم کرده است؟ در این قسمت به این سوال پاسخ خواهیم داد.

ارث- بری جداول مفهومی است که در EF به راحتی قابل پیاده- سازی است. سه روش برای پیاده- سازی این مفهوم در مدل وجود دارد.

Table Per Type یا TPT: خصیصه‌های مشترک در جدول پایه قرار دارند و به ازای هر زیر مجموعه نیز یک جدول جدا ایجاد می‌شود.
Table Per Hierarchy یا TPH: تمامی خصیصه‌ها در یک جدول وجود دارند.
Table Per Concrete Type یا TPC: جدول پایه ای وجود ندارد و به ازای هر موجودیت دقیقاً یک جدول همراه با خصیصه‌های موجودیت در آن ایجاد می‌شود.

روش TPT

در این روش، خصیصه‌های مشترک در یک جدول پایه قرار دارند و به ازای هر زیر مجموعه از جدول پایه، یک جدول با خصیصه‌های منحصر به آن نوع ایجاد می‌شود. ابتدا جداول و ارتباطات بین آنها که در توضیح مثال برای این روش با آنها کار می‌کنیم را ببینیم.

فرض کنید قصد داریم تا در هنگام ثبت مشخصات یک دانش آموز، مقطع تحصیلی او نیز حتماً ذخیره شود. در این حالت، فیلدی با نام Degree ایجاد و تیک گزینه‌ی Allow Nulls را از روبروی آن بر میداریم. با این حال اگر مشخصات دانش آموزان را در جدولی عمومی مثلاً با نام People ذخیره کنیم و این جدول را مکانی برای ذخیره‌ی مشخصات افراد دیگری مانند مدیران و معلمان نیز در نظر بگیریم، از آنجا که قصد ثبت مقطع تحصیلی برای مدیران و معلمان را نداریم، وجود فیلد Degree در کار ما اختلال ایجاد می‌کند. اما با ذخیره‌ی اطلاعات مدیران و معلمان در جداول مختص به خود، می‌توان قانون غیر قابل Null بودن فیلد Degree برای دانش آموزان را به راحتی پیاده سازی کرد.

همان طور که در شکل قبل نیز مشخص است، ما یک جدول پایه با نام Persons ایجاد کرده ایم و خصیصه‌های مشترک بین زیر مجموعه‌ها (FirstName و LastName) را در آن قرار داده ایم. سه موجودیت (Student، Admin و Instructor) از Persons ارث می‌برند و موجودیت BusinessStudent نیز از Student ارث می‌بَرَد.

جداول ایجاد شده، پس از ایجاد مدل به روش Database First، به شکل زیر تبدیل می‌شوند.

Person
Properties
PersonId
FirstName
LastName
Navigation Properties
Admin
Instructor
Student
0..1
0..1
1
0..1
1
1
Student
Properties
PersonId
Credits
Degree
EnrollmentDate
Navigation Properties
BusinessStudent
Person
Instructor
Properties
PersonId
HireDate
Navigation Properties
Person
Admin
Properties
PersonId
AdminDate
Navigation Properties
Person
1
0..1
BusinessStude...
Properties
PersonId
BusinessCredits
Discipline
Navigation Properties
Student

از آنجا که قصد داریم ارتباطات ارث بری شده ایجاد کنیم، باید ارتباطات پیش فرض شکل گرفته بین موجودیت‌ها را حذف کنیم. بدین منظور، بر روی هر خط ارتباطی در EDM Designer کلیک راست و گزینه‌ی Delete from Model را انتخاب کنید. سپس بر روی موجودیت Person، کلیک راست کرده و از منوی Add New، گزینه‌ی Inheritance را انتخاب کنید (شکل زیر).

شکل زیر ظاهر می‌شود.

قسمت بالا، موجودیت پایه، و قسمت پایین، موجودیت مشتق شده را مشخص می‌کند. این کار را سه مرتبه برای ایجاد ارتباط ارث بری شده بین موجودیت Person به عنوان موجودیت پایه و موجودیت‌های Student، Instructor و Admin به عنوان موجودیت‌های مشتق شده ایجاد کنید. همچنین یک ارتباط نیز بین موجودیت Student به عنوان موجودیت پایه و موجودیت BusinessStudent به عنوان موجودیت مشتق شده ایجاد کنید. نتیجه‌ی کار را در شکل زیر ملاحظه می‌کنید.

اگر بر روی دکمه‌ی Save در نوار ابزار Visual Studio کلیک کنید، چهار خطا در پنجره‌ی Error List نمایش داده می‌شود

Error List

4 Errors | 0 Warnings | 0 Messages | Search Error List

	Description	F..	Line	Column	Project
1	Running transformation: A member named PersonId cannot be defined in class PersonDbModel.Admin. It is defined in ancestor class PersonDbModel.Person.	Per	127	12	EFDemo
2	Running transformation: A member named PersonId cannot be defined in class PersonDbModel.BusinessStudent. It is defined in ancestor class PersonDbModel.Student.	Per	131	12	EFDemo
3	Running transformation: A member named PersonId cannot be defined in class PersonDbModel.Instructor. It is defined in ancestor class PersonDbModel.Person.	Per	136	12	EFDemo
4	Running transformation: A member named PersonId cannot be defined in class PersonDbModel.Student. It is defined in ancestor class PersonDbModel.Person.	Per	148	12	EFDemo

این خطاها بیانگر این هستند که خصیصه‌ی PersonId به دلیل اینکه در موجودیت پایه‌ی Person تعریف شده است، نباید در موجودیت‌های مشتق شده از آن نیز وجود داشته باشد چون موجودیت‌های مشتق شده، خصیصه‌ی PersonId را به ارث برده اند. وجود این خصیصه در زمان طراحی جدول در مدل فیزیکی الزامی بوده است اما اکنون ما با مدل مفهومی و قوانین شی گرایی سر و کار داریم. بنابراین خصیصه‌ی PersonId را از موجودیت‌های Admin، Instructor، Student و BusinessStudent حذف کنید.
شکل زیر، نتیجه‌ی کار را نشان می‌دهد.

اکنون اگر بر روی دکمه‌ی Save کلیک کنید، خطاها از بین می‌روند.

ما خصیصه‌ی PersonId را از موجودیت‌های مشتق شده به این دلیل که آن را از موجودیت پایه ارث می‌برند حذف کردیم. حال این خصیصه برای موجودیت‌های مشتق شده وجود دارد اما باید مشخص کنیم که به کدام خصیصه از کلاس پایه تناظر دارد. شاید

انتظار این باشد که EF، خود تشخیص بدهد که PersonId در موجودیت‌های مشتق شده باید به PersonId کلاس پایه‌ی خود تناظر داشته باشد اما در حال حاضر این کاری است که خود باید انجام دهیم. بدین منظور، بر روی هر یک از موجودیت‌های مشتق شده کلیک راست کرده و گزینه‌ی Table Mapping را انتخاب کنید. سپس همان طور که در شکل زیر مشاهده می‌کنید، تناظر را ایجاد کنید.

مدل ما آماده است. آن را امتحان می‌کنیم. در زیر، یک کوئری LINQ ساده بر روی مدل ایجاد شده را ملاحظه می‌کنید.

```
using (PersonDbEntities context = new PersonDbEntities())
{

    var people = from p in context.Persons
                 select p;

    foreach (Person person in people)
    {
        Console.WriteLine("{0}, {1}",
            person.LastName,
            person.FirstName);
    }

    Console.ReadLine();
}
```

قضیه به همین جا ختم نمی‌شود! ما الان یک مدل ارث بری شده داریم. بهتر است مزایای آن را در عمل ببینیم. شاید دوست داشته باشیم تا فقط اطلاعات زیر مجموعه‌ی BusinessStudent را بازیابی کنیم.

```
using (PersonDbEntities context = new PersonDbEntities())
{

    var students = from p in context.Persons.OfType<BusinessStudent>()
                   select p;

    foreach (BusinessStudent student in students)
    {
        Console.WriteLine("{0}, {1}: Degree {2}, Discipline {3}",
            student.LastName,
            student.FirstName,
            student.Degree,
            student.Discipline);
    }

    Console.ReadLine();
}
```

همان طور که در کدهای قبل نیز مشخص است، خصیصه‌های LastName و FirstName از موجودیت پایه یعنی Person، خصیصه‌ی Degree از موجودیت مشتق شده‌ی Student (که البته در نقش موجودیت پایه برای BusinessStudent است) و Discipline از موجودیت مشتق شده یعنی BusinessStudent خوانده می‌شوند.

یک روش دیگر نیز برای کار با این سلسه مراتب ارث بری وجود دارد. کوئری اول را دست نزنیم (اطلاعات موجودیت پایه را بازیابی کنیم) و پیش از انجام عملیاتی خاص، نوع موجودیت مشتق شده را بررسی کنیم. مثالی در این زمینه:

```
using (PersonDbEntities context = new PersonDbEntities())
{

    var people = from p in context.Persons
                 select p;

    foreach (Person person in people)
    {
        Console.WriteLine("{0}, {1}",
            person.LastName,
            person.FirstName);

        if (person is Student)
            Console.WriteLine("    Degree: {0}",
                ((Student)person).Degree);

        if (person is BusinessStudent)
            Console.WriteLine("    Discipline: {0}",
                ((BusinessStudent)person).Discipline);
    }

    Console.ReadLine();
}
```

مزایای روش TPT

امکان نرمال سازی سطح 3 در این روش به خوبی وجود دارد

افزونگی در جداول وجود ندارد.

اصلاح مدل آسان است (برای اضافه یا حذف کردن یک موجودیت به/از مدل فقط کافی است تا جدول متناظر با آن را از پایگاه داده حذف کنید)

معایب روش TPT

سرعت عملیات CRUD (ایجاد، بازیابی، آپدیت، حذف) داده‌ها با افزایش تعداد موجودیت‌های شرکت کننده در سلسله مراتب ارث بری کاهش می‌یابد. به عنوان مثال، کوئری‌های SELECT، حاوی عبارت‌های JOIN خواهند بود و عدم توجه صحیح به کوئری نوشته شده می‌تواند منجر به حضور چندین عبارت JOIN که برای ارتباط بین جداول به کار می‌رود در اسکریپت تولیدی و کاهش زمان اجرای بازیابی داده‌ها شود.

تعداد جداول در پایگاه داده زیاد می‌شود

در قسمت بعد با روش TPH آشنا می‌شوید.

نظرات خوانندگان

نویسنده: سید امیر سجادی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۷ ۲۳:۲۷

با سلام
به نظر شما برای پروژه‌های بزرگ اگه از LINQ TO SQL استفاده بشه کارایی و سرعت رو پایین می‌آره یا نه؟

نویسنده: مهمان
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۱۹ ۱۲:۶

سلام آقای راد

ضمن تشکر بابت مطالبی که نوشتید راستی کتاب مرجع کامل EF 6 کی به بازار میاد؟

نویسنده: بهروز راد
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۲۰ ۹:۲۴

از LINQ To Entities و Entity Framework استفاده کنید. بهینه‌تر هست.

نویسنده: بهروز راد
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۲۰ ۹:۲۵

حدوداً یک ماه پس از انتشار نسخه‌ی نهایی EF 6.0 توسط مایکروسافت.

نویسنده: کوروش شاهی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۲۴ ۱۷:۱۴

سلام
هنوز کتاب انتشار نیافته است ؟

عنوان: روش های ارث بری در Entity Framework - قسمت دوم
نویسنده: بهروز راد
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۲/۲۱ ۸:۴۰
آدرس: www.dotnettips.info
برچسب‌ها: Entity framework, Inheritance Strategies, Table per hierarchy, TPH

در قسمت اول در مورد روش TPT خواندید. در این قسمت به روش TPH می‌پردازیم.

روش TPH

در این روش، ارث بری از طریق فقط یک جدول ایجاد می‌شود و زیر مجموعه‌ها بر اساس مقدار یک فیلد از یکدیگر متمایز می‌شوند. پس اگر جدولی دارید که برای متمایز کردن رکوردهای آن از یک فیلد استفاده می‌کنید، روش TPH مناسب شما است. با روش TPH نیز می‌توانید به همان مدلی که در روش TPT دارید برسید، تنها تفاوت این هست که در روش TPH، تمامی داده‌ها در یک جدول قرار دارند و یک فیلد برای متمایز کردن رکوردها استفاده می‌شود. همه چیز با مثال عملی واضح‌تر است. پس کار خود را با یک مثال ادامه می‌دهیم. جدول مثال ما در شکل زیر مشخص است.

به نظر می‌رسد که این جدول با جداول قسمت قبل شباهتی دارد. بله! فیلدهای جداول مثال قبل در این جدول آمده اند.

فیلدهای FirstName و LastName از جدول Persons

فیلد HireDate از جدول Instructors

فیلد Credits، EnrollmentDate و Degree از جدول Students

فیلد AdminDate از جدول Admins

فیلدهای BusinessCredits و Discipline از جدول BusinessStudents

یک فیلد با نام PersonCategory نیز اضافه شده است که «مقداری عددی» می‌پذیرد و برای «متمایز کردن رکوردها» استفاده

می‌شود:

1 ، نمایانگر Student
2 ، نمایانگر Instructor
3 ، نمایانگر Admin
4 ، نمایانگر BusinessStudent

از این جدول می‌خواهیم به مدل قسمت اول برسیم اما این بار با استفاده از روش TPH. در شکل زیر، جدول Persons به صورت مدل شده در برنامه نشان داده شده است.

حال باید چهار موجودیت مشتق شده را به مدل اضافه کنیم. موجودیت‌های Student، Instructor و Admin را با کلیک راست بر روی EDM Designer و انتخاب گزینه‌ی Entity از منوی Add New ایجاد کنید. در فرمی که باز می‌شود، از قسمت Base type، Person را انتخاب کنید. موجودیت BusinessStudent را نیز ایجاد و موجودیت پایه‌ی آن را موجودیت Student در نظر بگیرید. مدل ایجاد شده تا اینجای کار در شکل زیر مشخص است.

حال باید خصیصه‌های موجودیت Person را به موجودیت‌های مشتق شده منتقل کرد. بدین منظور، هر خصیصه از موجودیت Person را انتخاب، کلیدهای Ctrl+X را فشار دهید، سپس بر روی قسمت Properties موجودیت مشتق شده‌ی مورد نظر رفته و کلیدهای Ctrl+V را فشار دهید. نتیجه در شکل زیر نشان داده شده است.

اکنون زمان آن رسیده است تا جدول متناظر با هر یک از موجودیت‌های مشتق شده را معرفی کنیم. تمامی موجودیت‌های مشتق شده از جدول Persons استفاده می‌کنند. بر روی هر یک از آنها کلیک راست کرده و گزینه‌ی Table Mapping را انتخاب کنید.
پنجره ی Mapping Details نشان داده می‌شود. ابتدا بر روی عبارت Add a Table or View و سپس بر روی نشانگر رو به پایینی که کنار آن ظاهر می‌شود کلیک کنید (شکل زیر).

آیتم Persons را انتخاب کنید. اکنون باید فیلد تفکیک کننده‌ی رکوردها را مشخص کنیم. برای این حالت باید یک شرط ایجاد نمود.
در همان پنجره‌ی Mapping Details، عبارتی با عنوان Add a Condition وجود دارد. بر روی آن کلیک و در لیستی که ظاهر می‌شود،

آیتم PersonCategory را انتخاب کنید (شکل زیر).

سپس در ستون Value/Property، مقدار آن را "1" قرار دهید (شکل زیر).

تناظر میان موجودیت و جدول Persons و مقداردهی مناسب به فیلد متمایز کننده را برای تمامی موجودیت‌های مشتق شده انجام دهید. دلیل این کار این است که EF بداند هر رکورد در چه زمانی باید به چه موجودیتی تبدیل شود. دقت کنید که پیشتر به مقدار فیلد متمایز کننده برای هر موجودیت اشاره کردیم. نکته‌ی مهم اینکه یک شرط نیز باید برای موجودیت Person ایجاد و مقدار فیلد متمایز کننده‌ی آن را "صفر" تعریف کنید.

مثال ما آماده است. آن را امتحان می‌کنیم.

```
using (PersonDbEntities context = new PersonDbEntities())
{

    var people = from p in context.Persons
                 select p;

    foreach (Person person in people)
    {
        Console.WriteLine("{0}, {1}",
            person.LastName,
            person.FirstName);

        if (person is Student)
            Console.WriteLine("    Degree: {0}",
                ((Student)person).Degree);

        if (person is BusinessStudent)
            Console.WriteLine("    Discipline: {0}",
                ((BusinessStudent)person).Discipline);
    }

    Console.ReadLine();
}
```

چه کدهای آشنایی! بله، این کدها همان کدهایی هستند که برای مثال روش TPT استفاده کردیم و بدون کوچکترین تغییری در اینجا نیز قابل استفاده هستند.

مزایای روش TPH

سرعت بالای عملیات CRUD، به دلیل وجود تمامی داده‌ها در یک جدول

تعداد جداول در پایگاه داده، کم و مدیریت آنها آسان‌تر است

معایب روش TPH

افزونگی داده ها. مقادیر برخی ستون‌ها برای بعضی از رکوردها، حاوی مقدار NULL است و تعداد این ستون‌ها به تعداد زیر مجموعه‌ها ارتباط دارد

عیب اول، باعث می‌شود تا در صورتی که داده‌ها به صورت دستی تغییر پیدا کنند، جامعیت داده‌ها از بین برود

افزایش بی دلیل حجم داده ها

اضافه و حذف کردن موجودیت‌ها به مدل، عملی زمانبر و پیچیده است

سومین روش، TPC است که در EF Designer، پشتیبانی از پیش تعبیه شده برای آن وجود ندارد و باید از طریق ویرایش فایل edmx. به آن رسید. استفاده از این روش توصیه نمی‌شود.

نظرات خوانندگان

نویسنده: محمد فریدونی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۱۹ ۱۳:۲۰

سلام؛ با توجه به دو مدلی که در ارث بری می‌تونیم بکار ببریم ، روش مناسب و بهتر، با توجه مزایا و معایبی که فرمودید کدوم روش است ؟

روش TPT ؟

یا روش

روش TPH ؟

نویسنده: محمد پهلوان
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۲۱ ۱۳:۴۶

روش‌های ذکر شده در اینجا نیز بررسی شده است

عنوان: **بالا بردن سرعت DbContext هنگام ثبت داده های زیاد**
نویسنده: مسعود پاکدل
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۰۳ ۲۲:۵
آدرس: www.dotnettips.info
برچسب‌ها: Entity framework, EF Code First, DetectChanged

تشریح مسئله : شاید شما هم هنگام ثبت، ویرایش و حتی حذف داده‌های زیاد در Code First متوجه کاهش چشمگیر کارایی پروژه خود شده باشید.(برای مثال ثبت 5000 داده یا بیشتر به صورت هم زمان).برای رفع مشکل بالا چه باید کرد؟

نکته : آشنایی اولیه با مفاهیم EF CodeFirst برای درک بهتر مفاهیم الزامی است.

EntityFramework Code First هنگام کار با Poco Entities برای اینکه مشخص شود که چه داده هایی باید به دیتابیس ارسال شود مکانیزمی به نام Detect Changed معرفی کرده است که وظیفه آن بررسی تفاوت‌های بین مقادیر خواص CurrentValue و OriginalValue هر Entity است که باعث افت چشمگیر سرعت هنگام اجرای عملیات CRUD می‌شود.
هنگامی که از یک Entity کوئری گرفته می‌شود یا از دستور Attach برای یک Entity استفاده می‌کنیم مقادیر مورد نظر در حافظه ذخیره می‌شوند. استفاده از هر کدام دستورات زیر DbContext را مجبور به فراخوانی الگوریتم Automatic Detect Changed می‌کند.

DbSet.Find
DbSet.Local
DbSet.Remove
DbSet.Add
DbSet.Attach
DbContext.SaveChanges
DbContext.GetValidationErrors
DbContext.Entry
DbChangeTracker.Entries

البته Code First امکانی را فراهم کرده است که هنگام پیاده سازی عملیات CRUD اگر تعداد داده‌های شرکت کننده زیاد است برای رفع مشکل کاهش سرعت بهتر است این رفتار را غیر فعال کنیم . به صورت زیر:

```
using (var context = new BookContext())
{
    try
    {
        context.Configuration.AutoDetectChangesEnabled = false;

        foreach (var book in aLotOfBooks)
        {
            context.Books.Add(book);
        }
    }
    finally
    {
        context.Configuration.AutoDetectChangesEnabled = true;
    }
```

در پایان هم وضعیت را به حالت قبل بر می‌گردانیم.
در مورد کاهش مصرف حافظه EF CodeFirst هنگام واکشی داده‌های زیاد هم می‌تونید از این مقاله استفاده کنید.

نظرات خوانندگان

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۰۳ ۲۳:۹

ممنون.
- نکته دیگری که به شدت روی سرعت bulk insert حین کار با ORMها (فرقی نمی‌کنه؛ تمامشون) تاثیر داره، استراتژی انتخاب نوع primary key است. زمانیکه کلید اصلی از نوع auto generated توسط بانک اطلاعاتی باشه، ORM بعد از insert سعی می‌کنه این Id رو به مصرف کننده برگردونه (چون برنامه نقشی در تعیین اون نداره). یعنی عملا با یک insert و بلافاصله با یک select مواجه خواهیم بود. البته این مورد هم باید اضافه بشه که ORMها برای فرآیندها و تراکنش‌هایی کوتاه طراحی شدن و این مساله در حالت متداول کار با ORMها اهمیتی نداره و اصلا به چشم نمیاد.
همین مساله سرعت insert رو «فقط» در حالت فراخوانی با تعداد بالا در یک حلقه برای مثال به شدت پایین میاره و اگر مثلا کلید اصلی توسط خود برنامه مدیریت بشه (مثلا از نوع Guid تولید شده در برنامه باشه)، سرعت bulk insert به شدت بالا میره چون به select بعد از insert نیازی نخواهد بود.
- در حالت bulk insert اگر شخص مطمئن هست که اطلاعات ارسالی توسط او اعتبارسنجی شدن، بهتره تنظیم context.Configuration.ValidateOnSaveEnabled = false رو هم انجام بده. این مورد اعتبارسنجی در حین ذخیره سازی رو غیرفعال می‌کنه.
- همچنین شخصی در اینجا در مورد تعداد بار فراخوانی متد SaveChanges در یک حلقه، تحقیقی رو انجام داده که جالب است.

نویسنده: مسعود م.پاکدل
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۰۳ ۲۳:۳۸

ممنون از توضیحات تکمیلی.
تحقیق مورد نظر رو هم بررسی کردم. در نوع خودش جالب بود.

نویسنده: امیرحسین جلوداری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۰۴ ۱۲:۲

سلام ... خیلی ممنون بابت مطلب مفیدتون ...
در چه مواردی نباید از این روش استفاده کرد؟!

نویسنده: مسعود م.پاکدل
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۰۴ ۱۲:۴۹

در کل هر زمان که قصد انجام Bulk Insert رو ندارید این رفتار را غیر فعال نکنید.(به صورت پیش فرض فعال است)
البته بهتره که هر زمان در عملیات Bulk Insert تعداد رکوردهای مورد نظر خیلی زیاد بود به ازای یک تعداد مشخص از Entity ها(برای مثال 1000) یک بار DbContext رو SaveChanged کرده و اونو Dispose کنید و دوباره یک Instance جدید از DbContext بسازید و ادامه کار(دلیل دوباره ساختن DbContext هم اینه که DbContext ، بعد از دستور SaveChanged دیتای مورد نظر رو در دیتابیس ذخیره می‌کنهه ولی فقط State هر Entity رو به Unchaged تغییر میده و خود Entity رو Detach نمی‌کنه که این خود باعث افزایش ObjectGraph موجود در DbContext می‌شود و در نتیجه کاهش کارایی).
در ضمن می‌تونید با فراخوانی دستور DetectChanged مستقیما DbContext رو مجبور به بررسی وضعیت خواص CurrentValue و OriginalValue هر Entity بکنید.

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۰۵ ۹:۲۶

کتابخانه extended ef هم به نظر در این مورد جالب است.

عنوان: **درج یک باره چندین رکورد بصورت همزمان هنگام استفاده از ORMها**
نویسنده: محسن اسماعیل پور
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۰۵ ۱۹:۱۰
آدرس: www.dotnettips.info
برچسب‌ها: Entity framework, SQLBulkCopy

همونطور که میدونیم درج یکباره چندین رکورد هنگام استفاده از Entity Framework فعلا امکان پذیر نیست و باید از یک حلقه استفاده کرد و آنها رو یک به یک وارد کرد که هنگامی تعداد رکوردها زیاد باشن زمان اجرا یکم زیاد میشه. برای رفع این مشکل در EF Code First میتونین خاصیت AutoDetectChangesEnabled رو برای Context غیرفعال کنید که استفاده از این روش قبلا در این مقاله توضیح داده شده است. راه دیگه استفاده از SqlBulkCopy هست که میتوانید هنگام استفاده از ORM ها ازش استفاده کنید. اگه قبلا از ADO.NET استفاده کرده باشید و خواسته باشید تعداد زیادی رکورد رو بصورت همزمان وارد دیتابیس کنید حتما با SqlBulkCopy آشنایی دارید.

فرض کنید دارید در پروژه، از Entity Framework استفاده میکنید و یک مدل با نام Person دارید که تعریفش به صورت زیر است

```
public class Person
{
     public int PersonId { get; set; }

     public string Name { get; set; }
}
```

حالا میخوایم تعداد ۵۰۰۰ رکورد از Person رو یکجا وارد دیتابیس کنیم. برای استفاده از SqlBulkCopy ، روش به این شکل هست که ابتدا یک DataTable ایجاد میکنیم. سپس ستونهای متناظر با جدول Person رو با استفاده از DataColumn ایجاد میکنیم و DataColumn های ایجاد شده رو به DataTable اضافه میکنیم و سپس اطلاعات رو وارد DataTable میکنیم و اون رو با استفاده از SqlBulkCopy وارد دیتابیس میکنیم که این روش یکم وقتگیر و خسته کننده است.

راه آسانتر استفاده از یک کتابخانه با نام EntityDataReader هست که توسط مایکروسافت نوشته شده که دیگه نیازی به ساختن DataTable نیست و این کتابخانه کارهای لازم رو خودش انجام میده. در پروژتون یک کلاس با نام EntityDataReader ایجاد کنید و سورس مربوط این کلاس رو از اینجا copy و در داخل کلاس paste کنید.

حالا یک لیست از Pesron با نام personList ایجاد مینماییم و با استفاده از یک حلقه تعداد ۵۰۰۰ تا نمونه از Person ایجاد و به لیست اضافه میکنیم.

```
var personList = new List<Person>();
for (var i = 0; i < 5000; i++)
{
    var person = new Person
        {
            Name = "John Doe",
        };
}
```

در ادامه برای استفاده از SqlBulkCopy نیاز به ConnectionString و نام جدول متناظر با کلاس Person در دیتابیس داریم .

اگر از پروژ وب استفاده میکنید میتونید با این خط کد ConnectionString رو که در فایل web.config ذخیره شده است بروگردونید که در اینجا DataConnection نام ConnectionString ذخیره شده در web.config هست.

```
var connectionString = ConfigurationManager.ConnectionStrings["DataConnection"].ConnectionString;
```

اگر از EF Code First استفاده میکنید و در تنظیمات Context خاصیت PluralizingTableNameConvention رو حذف کردیداید نام جدول dbo.Person هست و در غیر اینصورت db.People هست .

و در ادامه داریم:

```
var connectionString = ConfigurationManager.ConnectionStrings["DataConnection"].ConnectionString;
var bulkCopy = new SqlBulkCopy(connectionString) { DestinationTableName = "dbo.Person" };
bulkCopy.WriteToServer(personList.AsDataReader()  );
```

سرعت این روش بسیار بالاست و برای درجهای با تعداد بالا بهینه است.

برای ویرایش و حذف چندین رکورد بصورت همزمان متیونید از کتابخانه Entity Framework Extended Library استفاده کنید که امکانات دیگری هم داره و از طریق nuget هم قابل نصب است.

نظرات خوانندگان

نویسنده: مصطفی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۰۵ ۲۰:۱۰

این روش یک مشکل خیلی بد داره که اگه تو کلاس مدل از complextype استفاده کرده باشین دیگه نمیشه از کلاس EntityDataReader استفاده کرد
مشکل دوم اینه که اگه پراپرتی‌های مدلتون رو تو فایل کانفیگ به یک ستون غیر هم نام مپ کرده باشین بازم نمیشه از این روش استفاده کرد

نویسنده: محسن اسماعیل پور
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۰۵ ۲۲:۱۲

برای رفع مشکل دوم میتونید از DataTable استفاده کنید و نام خاصیتی که ستون متناظرش در جدول فرق داره رو هنگام تعریف DataColumn عوض کنید. روال کار همینه فقط اضافه کاری داره.

نویسنده: حسنین
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۰۶ ۱۸:۴۵

جسارتا در انتهای مقاله به گمانم غلط تایپی یا اشتباه لبی باشد:
"و در غیر اینصورت db.Persons هست . "

باید باشد: " و در غیر اینصورت db.People هست

نویسنده: محسن اسماعیل پور
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۰۶ ۲۳:۱۵

با تشکر از توجه شما، اصلاح گردید.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۱۴ ۸:۲۴

یک خبر خوب:
در EF 6 نسخه بتا، متدی اضافه شده به نام AddRange که افزودن تعداد زیادی رکورد رو سهولت بخشیده
INSERTing many rows with Entity Framework 6 beta 1 and SQL Server Compact

نویسنده: علی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۲۳ ۱۱:۵۰

سلام
من خطای زیر رو دارم. برای ویرایش چند رکورد به صورت یکجا از Entity Framework Extended Library استفاده کردم. اما مشکلی دارم این است من یک جدول در پایگاه دارم که می‌خوام به صورت یکجا ویرایش کنم به این صورت که ابتدا شماره فیلد هایی که را قرار است تغییر دهم(فیلد ID) داخل یک لیست ریختم و سپس از جدول فقط اون فیلدها رو ویرایش کنم
چند روش برای join جدول با این لیست امتحان کردم یا join خطا می‌دهد اگر join نیز مشکلی نداشت مقدار برگشتی از نوع enumerable هست و زمانی که از update کلاس Entity Framework Extended Libraryاستفاده میکنم
خطا می‌دهد که لیستی که قرار است update شود باید از نوع dbquery باشد

Unable to create a constant value of type 'extendeexample.MyClass'. Only primitive types or enumeration types are supported in this context.

سورس پروژه به همراه پایگاه داده

project.rar

عنوان: چند نکته کاربردی درباره Entity Framework
نویسنده: ایمان محمدی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۰۹ ۱۴:۵۵
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework, EF Code First

1) رفتار متصل و غیر متصل در EF چیست؟

اولین نکته ای که به ذهنم می‌رسه اینه که برای استفاده از EF حتما باید درک صحیحی از رفتارها و قابلیت‌های اون داشته باشیم. نحوه استفاده ازEF رو به دو رفتار متصل و غیر متصل تقسیم می‌کنیم.

حالت پیش فرضEF بر مبنای رفتار متصل می‌باشد. در این حالت شما یک موجودیت رو از دیتابیس فرا می‌خونید EF این موجودیت رو ردگیری می‌کنه اگه تغییری در اون مشاهده کنه بر روی اون برچسب "تغییر داده شد" می‌زنه و حتی اونقدر هوشمند هست که وقتی تغییرات رو ذخیره می‌کنید کوئری آپدیت رو فقط براساس فیلدهای تغییر یافته اجرا کنه. یا مثلا در صورتی که شما بخواهید به یک خاصیت رابطه ای دسترسی پیدا کنید اگر قبلا لود نشده باشه در همون لحظه از دیتابیس فراخوانی میشه، البته این رفتارها هزینه بر خواهد بود و در تعداد زیاد موجودیت‌ها میتونه کارایی رو به شدت پایین بیاره.

رفتار متصل شاید در ویندوز اپلیکیشن کاربرد داشته باشه ولی در حالت وب اپلیکیشن کاربردی نداره چون با هر در خواستی به سرور همه چیز از نو ساخته میشه و پس از پاسخ به درخواست همه چی از بین میره. پس DbContext همیشه از بین می‌ره و ما برحسب نیاز، در درخواست‌های جدید به سرور ، دوباره DbContext رو می‌سازیم. پس از ساخته شدن DbContext باید موجودیت مورد استفاده رو به اون معرفی کنیم و وضعیت اون موجودیت رو هم مشخص کنیم.(جدید ، تغییر یافته، حذف ، بدون تغییر) در این حالت سیستم ردگیری تغییرات بی استفاده است و ما فقط در حال هدر دادن منابع سیستم هستیم.

در حالت متصل ما باید همیشه از یک DbContext استفاده کنیم و همه موجودیت‌ها در آخر باید تحت نظر این DbContext باشند در یک برنامه واقعی کار خیلی سخت و پیچیده ای است. مثلا بعضی وقت‌ها مجبور هستیم از موجودیت هایی که قبلا در حافظه برنامه بوده اند استفاده کنیم اگر این موجودیت در حافظه DbContext جاری وجود نداشته باشه با معرفی کردن اون از طریق متد attach کار ادامه پیدا می‌کنه ولی اگر قبلا موجودیتی در سیستم ردگیری DbContext با همین شناسه وجود داشته باشد با خطای زیر مواجه می‌شویم.

```
An object with the same key already exists in the ObjectStateManager. The ObjectStateManager cannot
track multiple objects with the same key
```

این خطا مفهوم ساده و مشخصی داره ، دو شی با یک شناسه نمی‌توانند در یک DbContext وجود داشته باشند. معمولا در این حالت ما بااین اشیا تکراری کاری نداریم و فقط به شناسه اون شی برای نشان دادن روابط نیاز داریم و از دیگر خاصیت‌های اون جهت نمایش به کاربر استفاده می‌کنیم ولی متاسفانه DbContext نمی‌دونه چی تو سر ما می‌گذره و فقط حرف خودشو می‌زنه! البته اگه خواستید با DbContext بر سر این موضوع گفتگو کنید از کدهای زیر استفاده کنید:

```
T attachedEntity = set.Find(entity.Id);
var attachedEntry = dbContext.Entry(attachedEntity);
attachedEntry.CurrentValues.SetValues(entity);
```

خوب با توجه به صحبت‌های بالا اگر بخواهیم از رفتار غیر متصل استفاده کنیم باید تنظیمات زیر رو به متد سازنده DbContext اضافه کنیم. از اینجا به بعد همه چیز رو خودمون در اختیار می‌گیریم و ما مشخص می‌کنیم که کدوم موجودیت باید چه وضعیتی داشته باشه (افزودن ، بروز رسانی، حذف)و اینکه چه موقع روابط خودش را با دیگر موجودیتها فراخوانی کنه.

```
public DbContext()
        {
            this.Configuration.ProxyCreationEnabled = false;
            this.Configuration.LazyLoadingEnabled = false;
            this.Configuration.AutoDetectChangesEnabled = false;
         }
```

2) تعیین وضعیت یک موجودیت و راوبط آن در EF چگونه است؟

با کد زیر می‌تونیم وضعیت یک موجدیت رو مشخص کنیم ، با اجرای هر یک از دستورات زیر موجودیت تحت نظر DbContext

قرار می‌گیره یعنی عمل attach نیز صورت گرفته است :

```
dbContext.Entry(entity).State = EntityState.Unchanged ;
dbContext.Entry(entity).State = EntityState.Added ; //or  Dbset.Add(entity)
dbContext.Entry(entity).State = EntityState.Modified ;
dbContext.Entry(entity).State = EntityState.Deleted ; // or  Dbset.Remove(entity)
```

با اجرای این کد موجودیت از سیستم ردگیری DbContext خارج می‌شه.

```
dbContext.Entry(entity).State = EntityState.Detached;
```

در موجودیت‌های ساده با دستورات بالا نحوه ذخیره سازی را مشخص می‌کنیم در وضعیتی که با موجودیت‌های رابطه ای سروکار داریم باید به نکات زیر توجه کنیم.

در نظر بگیرید یک گروه از قبل وجود دارد و ما مشتری جدیدی می‌سازیم در این حالت انتظار داریم که فقط یک مشتری جدید ذخیره شده باشد:

```
// group id=19  Name="General"
var customer = new Customer();
customer.Group = group;
customer.Name = "mohammadi";
dbContext.Entry(customer).State = EntityState.Added;
var customerstate = dbContext.Entry(customer).State;// customerstate=EntityState.Added
var groupstate = dbContext.Entry(group);// groupstate=EntityState.Added
```

اگه از روش بالا استفاده کنید می‌بینید گروه General جدیدی به همراه مشتری در دیتابیس ساخته می‌شود.نکته مهمی که اینجا وجود داره اینه که DbContext به id موجودیت گروه توجهی نداره ، برای جلو گیری از این مشکل باید قبل از معرفی موجودیت‌های جدید رابطه هایی که از قبل وجود دارند را به صورت بدون تغییر attach کنیم و بعد وضعیت جدید موجودیت رو اعمال کنیم.

```
// group id=19  Name="General"
var customer = new Customer();
customer.Group = group;
 customer.Name = "mohammadi";
dbContext.Entry(group).State = EntityState.Unchanged;
dbContext.Entry(customer).State = EntityState.Added;
var customerstate = dbContext.Entry(customer).State;// customerstate=EntityState.Added
 var groupstate = dbContext.Entry(group);// groupstate=EntityState.Unchanged
```

در مجموع بهتره که موجودیت ریشه رو attach کنیم و بعد با توجه به نیاز تغییرات رو اعمال کنیم.

```
// group id=19  Name="General"
var customer = new Customer();
 customer.Group = group;
customer.Name = "mohammadi";
dbContext.Entry(customer).State = EntityState.Unchanged;
dbContext.Entry(customer).State = EntityState.Added;
var customerstate = dbContext.Entry(customer).State;// customerstate=EntityState.Added
var groupstate = dbContext.Entry(group);//// groupstate=EntityState.Unchanged
```

3) AsNoTracking و Include دو ابزار مهم در رفتار غیر متصل:

درصورتیکه ما تغییراتی روی داده‌ها نداشته باشیم و یا از روش‌های غیر متصل از موجودیت‌ها استفاده کنیم با استفاده از متد AsNoTracking() در زمان و حافظه سیستم صرف جویی می‌کنیم در این حالت موجودیت‌های فراخوانی شده از دیتابیس در سیستم

ردگیری DbContext قرار نمی‌گیرند و اگر وضعیت آنها را بررسی کنیم در وضعیت Detached قرار دارند.

```
var customer  = dbContext.Customers.FirstOrDefault();
 var customerAsNoTracking  = dbContext.Customers.AsNoTracking().FirstOrDefault();
var customerstate = dbContext.Entry(customer).State;// customerstate=EntityState.Unchanged
var customerstateAsNoTracking  = dbContext.Entry(customerAsNoTracking).State;//
customerstate=EntityState.Detached
```

نحوه بررسی کردن موجودیت‌های موجود در سیستم ردگیری DbContext :

```
var Entries = dbContext.ChangeTracker.Entries();
var AddedEntries = dbContext.ChangeTracker.Entries().Where(entityEntry =>
entityEntry.State==EntityState.Added);
var ModifiedEntries = dbContext.ChangeTracker.Entries().Where(entityEntry =>
entityEntry.State==EntityState.Modified);
var UnchangedEntries = dbContext.ChangeTracker.Entries().Where(entityEntry =>
entityEntry.State==EntityState.Unchanged);
var DeletedEntries = dbContext.ChangeTracker.Entries().Where(entityEntry =>
entityEntry.State==EntityState.Deleted);
var DetachedEntries = dbContext.ChangeTracker.Entries().Where(entityEntry =>
entityEntry.State==EntityState.Detached);//* not working !
```

* در نظر داشته باشید وضعیت Detached وجود خارجی ندارد و به حالتی گفته می‌شود که DbContext در سیستم رد گیری خود اطلاعی از موجودیت مورد نظر نداشته باشد.

وقتی که سیستم فراخوانی خودکار رابطه‌ها خاموش باشد باید موقع فراخوانی موجودیت‌ها روابط مورد نیاز را هم با دستور Include در سیستم فراخوانی کنیم.

```
var CustomersWithGroup = dbContext.Customers.AsNoTracking().Include("Group").ToList();
 var CustomerFull =
dbContext.Customers.AsNoTracking().Include("Group").Include("Bills").Include("Bills.BillDetails").ToLis
t();
```

4) از متد AddOrUpdate در در فضای نام System.Data.Entity.Migrations استفاده نکنیم، چرا؟

در صورتی که از فیلد RowVersion و کنترل مسایل همزمانی استفاده کرده باشیم هر وقتی متد AddOrUpdate رو فراخوانی کنیم، تغییر اطلاعات توسط دیگر کاربران نادیده گرفته می‌شود. با توجه به این که متد AddOrUpdate برای عملیات Migrations در نظر گرفته شده است، این رفتار کاملا طبیعی است. برای حل این مشکل می‌تونیم این متد رو با بررسی شناسه به سادگی پیاده سازی کنیم:

```
public virtual void AddOrUpdate(T entity)
        {
            if (entity.Id == 0)
                Add(entity);
            else
                Update(entity);

        }
```

5) اگر بخواهیم موجودیت‌های رابطه ای در دیتا گرید ویو (ویندوز فرم) نشون بدیم باید چه کار کنیم؟

گرید ویو در ویندوز فرم قادر به نشون دادن فیلدهای رابطه ای نیست برای حل این مشکل می‌تونیم یک نوع ستون جدید برای گرید ویو تعریف کنیم و برای نشون دادن فیلدهای رابطه ای از این نوع ستون استفاده کنیم:

```
public class DataGridViewChildRelationTextBoxCell : DataGridViewTextBoxCell
    {
        protected override object GetValue(int rowIndex)
        {
            try
            {
```

```
                var bs = (BindingSource)DataGridView.DataSource;
                var cl = (DataGridViewChildRelationTextBoxColumn)DataGridView.Columns[ColumnIndex];
                return getChildValue(bs.List[rowIndex], cl.DataPropertyName).ToString();
            }
            catch (Exception)
            {
                return "";
            }
        }

        private object getChildValue(object dataSource, string childMember)
        {
            int nextPoint = childMember.IndexOf('.');
            if (nextPoint == -1) return
dataSource.GetType().GetProperty(childMember).GetValue(dataSource, null);
            string proName = childMember.Substring(0, nextPoint);
            object newDs = dataSource.GetType().GetProperty(proName).GetValue(dataSource, null);
            return getChildValue(newDs, childMember.Substring(nextPoint + 1));
        }
    }

    public class DataGridViewChildRelationTextBoxColumn : DataGridViewTextBoxColumn
    {
        public string DataMember { get; set; }

        public DataGridViewChildRelationTextBoxColumn()
        {
            CellTemplate = new DataGridViewChildRelationTextBoxCell();
        }
    }
```

نحوه استفاده را در ادامه می‌بینید. این روش توسط ویزارد گریدویو هم قابل استفاده است. موقع Add کردن Column نوع اون رو روی DataGridViewChildRelationTextBoxColumn تنظیم کنید.

```
GroupNameColumn= new DataGridViewChildRelationTextBoxColumn(); //from your class
GroupNameColumn.HeaderText = "گروه مشتری";
GroupNameColumn.DataPropertyName = "Group.Name"; //EF  Property: Customer.Group.Name
GroupNameColumn.Visible = true;
GroupNameColumn.Width = 300;
DataGridView.Columns.Add(GroupNameColumn);
```

نظرات خوانندگان

نویسنده: امیرحسین جلوداری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۰۹ ۱۶:۹

سلام ... مطلب بسیار کاربردی بود ...
در برنامه‌های وب با استفاده از ابزارهایی مثه Stucturemap میتوان DbContext رو به httpContext محدود کرد که فک میکنم باعث رفتار متصل میشه !

با توجه به این مقاله (قسمت **تعیین طول عمر اشیاء در StructureMap**)

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۰۹ ۱۷:۳

در حالت Detached (مثل ایجاد یک شیء CLR ساده)
در متد Updateایی که نوشتید، قسمت Find حتما اتفاق می‌افته. چون Tracking خاموش هست (مطابق تنظیماتی که عنوان کردید)، بنابراین Find چیزی رو از کشی که وجود نداره نمی‌تونه دریافت کنه و میره سراغ دیتابیس. ماخذ :

```
The Find method on DbSet uses the primary key value to attempt to find an entity tracked by the
context.
If the entity is not found in the context then a query will be sent to the database to find the entity
there.
Null is returned if the entity is not found in the context or in the database.
```

حالا تصور کنید که در یک حلقه می‌خواهید 100 آیتم رو ویرایش کنید. یعنی 100 بار رفت و برگشت خواهید داشت با این متد Update سفارشی که ارائه دادید. البته منهای کوئری‌های آپدیت متناظر. این 100 تا کوئری فقط Find است.
قسمت Find متد Update شما در حالت detached اضافی است. یعنی اگر می‌دونید که این Id در دیتابیس وجود داره نیازی به Findاش نیست. فقط State اون رو تغییر بدید کار می‌کنه .

در حالت نه آنچنان Detached ! (دریافت یک لیست از Context ایی که ردیابی نداره)
با خاموش کردن Tracking حتما نیاز خواهید داشت تا متد context.ChangeTracker.DetectChanges رو هم پیش از ذخیره سازی یک لیست دریافت شده از بانک اطلاعاتی فراخوانی کنید. وگرنه چون این اطلاعات ردیابی نمی‌شوند، هر تغییری در آن‌ها، وضعیت Unchanged رو خواهد داشت و نه Detached. بنابراین SaveChanges عمل نمی‌کنه؛ مگر اینکه DetectChanges فراخوانی بشه.

سؤال: این سربار که می‌گن چقدر هست؟ ارزشش رو داره که راسا خاموشش کنیم؟ یا بهتره فقط برای گزارشگیری این کار رو انجام بدیم؟
یک آزمایش:

```
using System;
using System.Collections.Generic;
using System.Data;
using System.Data.Entity;
using System.Data.Entity.Migrations;
using System.Diagnostics;
using System.Linq;

namespace EF_General.Models.Ex21
{
    public abstract class BaseEntity
    {
        public int Id { set; get; }
    }

    public class Factor : BaseEntity
    {
        public int TotalPrice { set; get; }
    }
```

```
    public class MyContext : DbContext
    {
        public DbSet<Factor> Factors { get; set; }

        public MyContext() { }
        public MyContext(bool withTracking)
        {
            if (withTracking)
                return;

            this.Configuration.ProxyCreationEnabled = false;
            this.Configuration.LazyLoadingEnabled = false;
            this.Configuration.AutoDetectChangesEnabled = false;
        }

        public void CustomUpdate<T>(T entity) where T : BaseEntity
        {
            if (entity == null)
                throw new ArgumentException("Cannot add a null entity.");


            var entry = this.Entry<T>(entity);
            if (entry.State != EntityState.Detached)
                return;

            /*var set = this.Set<T>(); // این‌ها اضافی است
            //متد فایند اگر اینجا باشه حتما به بانک اطلاعاتی رجوع می‌کنه در حالت منقطع از زمینه و در یک حلقه
به روز رسانی کارآیی مطلوبی نخواهد داشت
            T attachedEntity = set.Find(entity.Id);
            if (attachedEntity != null)
            {
                var attachedEntry = this.Entry(attachedEntity);
                attachedEntry.CurrentValues.SetValues(entity);
            }
            else
            {*/
            entry.State = EntityState.Modified;
            //}
        }
    }

    public class Configuration : DbMigrationsConfiguration<MyContext>
    {
        public Configuration()
        {
            AutomaticMigrationsEnabled = true;
            AutomaticMigrationDataLossAllowed = true;
        }

        protected override void Seed(MyContext context)
        {
            if (!context.Factors.Any())
            {
                for (int i = 0; i < 20; i++)
                {
                    context.Factors.Add(new Factor { TotalPrice = i });
                }
            }
            base.Seed(context);
        }
    }

    public class Performance
    {
        public TimeSpan ListDisabledTracking { set; get; }
        public TimeSpan ListNormal { set; get; }
        public TimeSpan DetachedEntityDisabledTracking { set; get; }
        public TimeSpan DetachedEntityNormal { set; get; }
    }

    public static class Test
    {
        public static void RunTests()
        {
            startDb();

            var results = new List<Performance>();
            var runs = 20;
            for (int i = 0; i < runs; i++)
            {
```

```
                Console.WriteLine("\nRun {0}", i + 1);

                var tsListDisabledTracking = PerformanceHelper.RunActionMeasurePerformance(() =>
updateListTotalPriceDisabledTracking());
                var tsListNormal = PerformanceHelper.RunActionMeasurePerformance(() =>
updateListTotalPriceNormal());
                var tsDetachedEntityDisabledTracking = PerformanceHelper.RunActionMeasurePerformance(()
=> updateDetachedEntityTotalPriceDisabledTracking());
                var tsDetachedEntityNormal = PerformanceHelper.RunActionMeasurePerformance(() =>
updateDetachedEntityTotalPriceNormal());
                results.Add(new Performance
                {
                    ListDisabledTracking = tsListDisabledTracking,
                    ListNormal = tsListNormal,
                    DetachedEntityDisabledTracking = tsDetachedEntityDisabledTracking,
                    DetachedEntityNormal = tsDetachedEntityNormal
                });
            }

            var detachedEntityDisabledTrackingAvg = results.Average(x =>
x.DetachedEntityDisabledTracking.TotalMilliseconds);
            Console.WriteLine("detachedEntityDisabledTrackingAvg: {0} ms.",
detachedEntityDisabledTrackingAvg);

            var detachedEntityNormalAvg = results.Average(x =>
x.DetachedEntityNormal.TotalMilliseconds);
            Console.WriteLine("detachedEntityNormalAvg: {0} ms.", detachedEntityNormalAvg);

            var listDisabledTrackingAvg = results.Average(x =>
x.ListDisabledTracking.TotalMilliseconds);
            Console.WriteLine("listDisabledTrackingAvg: {0} ms.", listDisabledTrackingAvg);

            var listNormalAvg = results.Average(x => x.ListNormal.TotalMilliseconds);
            Console.WriteLine("listNormalAvg: {0} ms.", listNormalAvg);
        }

        private static void updateDetachedEntityTotalPriceNormal()
        {
            using (var context = new MyContext(withTracking: true))
            {
                var detachedEntity = new Factor { Id = 1, TotalPrice = 10 };

                var attachedEntity = context.Factors.Find(detachedEntity.Id);
                if (attachedEntity != null)
                {
                    attachedEntity.TotalPrice = 100;

                    context.SaveChanges();
                }
            }
        }

        private static void updateDetachedEntityTotalPriceDisabledTracking()
        {
            using (var context = new MyContext(withTracking: false))
            {
                var detachedEntity = new Factor { Id = 2, TotalPrice = 10 };
                detachedEntity.TotalPrice = 200;

                context.CustomUpdate(detachedEntity); // custom update with change tracking disabled.
                context.SaveChanges();
            }
        }

        private static void updateListTotalPriceNormal()
        {
            using (var context = new MyContext(withTracking: true))
            {
                foreach (var item in context.Factors)
                {
                    item.TotalPrice += 10; // normal update with change tracking enabled.
                }
                context.SaveChanges();
            }
        }

        private static void updateListTotalPriceDisabledTracking()
        {
            using (var context = new MyContext(withTracking: false))
            {
                foreach (var item in context.Factors)
```

```
                {
                    item.TotalPrice += 10;
                    //نیازی به این دو سطر نیست
                    //context.ChangeTracker.DetectChanges();  // هربار باید محاسبه صورت گیرد در
غیراینصورت وضعیت تغییر نیافته گزارش می‌شود
                    //context.CustomUpdate(item); // custom update with change tracking disabled.
                }
                context.ChangeTracker.DetectChanges();  // در غیراینصورت وضعیت تغییر نیافته گزارش
می‌شود
                context.SaveChanges();
            }
        }

        private static void startDb()
        {
            Database.SetInitializer(new MigrateDatabaseToLatestVersion<MyContext, Configuration>());
            // Forces initialization of database on model changes.
            using (var context = new MyContext())
            {
                context.Database.Initialize(force: true);
            }
        }
    }

    public class PerformanceHelper
    {
        public static TimeSpan RunActionMeasurePerformance(Action action)
        {
            var stopwatch = new Stopwatch();
            stopwatch.Start();

            action();

            stopwatch.Stop();
            return stopwatch.Elapsed;
        }
    }
}
```

نتیجه این آزمایش بعد از 20 بار اجرا و اندازه گیری:

```
detachedEntityDisabledTrackingAvg: 22.32089 ms.
detachedEntityNormalAvg: 54.546815 ms.
listDisabledTrackingAvg: 413.615445 ms.
listNormalAvg: 393.194625 ms.
```

در حالت کار با یک شیء ساده، به روز رسانی حالت منقطع بسیار سریعتر است (چون یکبار رفت و برگشت کمتری داره به دیتابیس).
در حالت کار با لیستی از اشیاء دریافت شده از بانک اطلاعاتی، به روز رسانی حالت متصل به Context سریعتر است.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۰۹ ۱۷:۱۱

طول عمر یک شیء، کاری به خاموش یا روشن بودن سیستم ردیابی ندارد.
مقصود از متصل و غیرمتصلی که در اینجا عنوان شده، فعال و غیرفعال سازی مباحث Tracking در Context است و وضعیت یک شیء نسبت به Context (به علاوه خاموش کردن lazy loading و غیره). مثلا اگر خاصیت Name رو تغییر دادید، Context می‌دونه اتفاقی رخ داده یا اینکه وضعیت رو unchanged یا detached گزارش می‌ده؟

نویسنده: ایمان محمدی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۰۹ ۱۷:۳۱

در کد آپدیت بالا هدف نشان دادن نحوه بروز رسانی یک شی اتچ شده بود که به اشتباه متد آپدیت رو قراردادم. (اصلاح شد)

```
T attachedEntity = set.Find(entity.Id);
var attachedEntry = dbContext.Entry(attachedEntity);
attachedEntry.CurrentValues.SetValues(entity);
```

نویسنده: ایمان محمدی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۰۹ ۱۷:۴۸

در حالت نه آنچنان Detached ! (دریافت یک لیست از Context ایی که ردیابی نداره)

....
در متن هم گفته شد وقتی همه چیز رو خاموش کردیم ما باید وضعیت موجودیت رو مشخص کنیم. مثلا لیستی از اشیا رو می‌سازیم کاربر یکی رو انتخاب می‌کنه تغییر می‌ده و ما در لحظه ذخیره سازی وضعیت اونو به "تغییر داده شده" تغییر می‌دیم.

```
dbContext.Entry(entity).State = EntityState.Modified;
```

در حقیقت همه اشیا CLR ساده هستند و در موقع درخواست ثبت تغییرات از ef کمک می‌گیریم.

نویسنده: arezoo
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۳۰ ۱۶:۲۸

سلام . من یه راهنمایی میخوام ممنون میشم کمکم کنین برا آپدیت مشکل دارم،کدش رو به این صورت نوشتم اما چنین اروری میده(An object with the same key already exists in the ObjectStateManager. The ObjectStateManager cannot track multiple objects with the same key.)

```
public void InsertOrUpdate(Core.Models.PersonelAction personelAction {
            if (personelAction.Id == default(int))
            {
                _unitOfWork.Entry(personelAction).State = EntityState.Added;
            }
            else
            {
                 _unitOfWork.Entry(personelAction).State=EntityState.Modified;

            }
        }
```

نویسنده: ایمان محمدی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۳۰ ۱۷:۴۹

احتمالا رابطه‌های PersonelAction با دیگر موجودیت باعث این ارور شده، کدی که اینجا نوشتید برای پاسخ دادن خیلی ناقصه.

نویسنده: arezoo
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۳۰ ۲۲:۲۴

ممنون که جواب دادین ،موجودیت‌های من به این صورت هستن

```
(...
```

,

```
customerAction(customerId,Money,PersonelAction
```

```
(PersonelAction(Id,User,Pass,ReceivedMoeny
```

در واقع PersonelAction کارمندی هست که بعد از هر واریز مبلغ به موسسه باید مبلغ دریافتی کارمند مربوطه آپدیت شه و در

جدول customerAction هم مشخص میشه که کدوم کارمند دریافت وجه رو انجام داده

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۳۰ ۲۳:۲۱

- ممکنه نتونسته باشید unit of work رو درست مدیریت کنید و در پاس دادن اون به لایه‌های مختلف، چند وهله ازش ساخته شده. در این حالت خطای فوق رو می‌گیرد.
- ممکنه شیء در حال استفاده قبلا توسط Context بارگذاری شده و هنوز هست، مثلا در یک متد GetAll الان دوباره می‌خواهید اضافه‌اش کنید که نمی‌شود. یا مدیریت ناصحیح Context و باز نگه داشتن بیش از حد آن به ازای کل برنامه یا چندین فرم مختلف با هم که باز هم سبب این مساله می‌شود.
- یا حتی ممکنه وضعیت موجودیت EntityState.Detached باشه که باید اول Attach شود. (وضعیت اتصال موجودیت‌ها رو ابتدا چک کنید)
- اگر قراره موجودیت جدیدی اضافه بشه چرا از متد Add استفاده نکردید؟

نویسنده: arezoo
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۳۱ ۳:۷

بله حق با شما بود این موجودیت توی یکی از فرم‌ها به context اضافه شده بود
در مورد add کردن مشکلی نداشتم
میشه در مورد مدیریت unit of work یه توضیحی بدین؟ما توی هر فرم برای ذخیره‌ی تغییرات آیا یک instance از unit of work میسازیم؟

نویسنده: محسن جمشیدی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۳۱ ۸:۴۵

این خطا زمانی پیش می‌آید که personelAction ای قبلا با همین Id در DbContext شما موجود باشد و شما بخواهید وهله ای (نمونه ای) دیگر از personelAction را به DbContext جاری وارد کرده و State آن را Modifiedقرار بدید. بنابراین در else نیاز هست که چک کنید personelAction.Id قبلا در DbContext موجود است یا خیر

نویسنده: محسن جمشیدی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۳۱ ۸:۵۲

بستگی به فرم داره. اگر شما دو فرم داشته باشید که یکی Masterهست و دیگری Detail مثلا فرم سفارش و اقلام سفارش در این حالت می‌بایست از یک UnitOfWork برای دو فرم استفاده کنید چراکه دو فرم به هم وابسته هستند و نیاز هست که یکجا ذخیره شوند. نمی‌شود که اقلام سفارش ذخیره شود ولی خود سفارش ذخیره نشود

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۳۱ ۹:۹

یعنی الان یک Context به ازای کل برنامه دارید که دچار این تداخل شدید؟ معمولا در WPF و همچنین WinForms این Context به ازای هر فرم تعریف می‌شود و با بسته شدن آن تخریب.

حالا یک سؤال مهم! به نظر شما در اولین سؤالی که پرسیدید، یک شخص چطور می‌بایستی ساختار کار شما رو که بر مبنای یک Context در کل برنامه است، حدس می‌زد و عیب یابی می‌کرد؟!

نویسنده: علیرضا
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۰۱ ۱۸:۵۶

مطرح کردید:

در حالت کار با لیستی از اشیاء دریافت شده از بانک اطلاعاتی، به روز رسانی حالت متصل به Context سریعتر است.
چرا؟ چه توجیهی برای این هست؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۰۱ ۱۸:۵۸

چون عناصر آن متصل هستند. یعنی Context نیازی به اتصال مجدد و بررسی وضعیت تک تک عناصر آن برای تولید SQL صحیح ندارد و همه چیز از پیش محاسبه شده است (این دو مورد اتصال و محاسبه وضعیت، زمانبر است؛ برای 20 عنصر در محاسبات فوق نزدیک به 20 میلی ثانیه تفاوتش است).

نویسنده: علیرضا
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۰۱ ۲۳:۲۲

به نظر من عنوان صحیح نیست. اصولا EF نامتصل هست. اینی که اینجا بحث شده در حقیقت دو حالت Dispose شده یا نشده Context هست نه چیزی به عنوان Connected یا Disconnected

نویسنده: علیرضا
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۰۱ ۲۳:۳۳

اگر این توضیح صحیح باشه باید برای هر تعداد از عناصر هم صحیح باشه. یعنی با هر تعداد شیی در لیست. خوب حالا فرض کنید لیست ما 1 عنصر داره. این یعنی همون حالت "کار با یک شیی ساده". چرا در این حالت توضیحی که شما گفتید صادق نیست؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۰۱ ۲۳:۵۱

- سورس آزمایش به عمد ارسال شد، تا بتونید خودتون اجراش کنید و اندازه گیری کنید. این‌ها چشم بندی نبوده یا نظر شخصی نیست. یک سری اندازه گیری است.
- توضیح دادم در انتهای همان آزمایش. برای تکرار مجدد: چون یکبار رفت و برگشت کمتری داره به دیتابیس. چون تغییر State یک شیء و ورود آن به سیستم ردیابی، خیلی سریعتر است از واکشی اطلاعات از بانک اطلاعاتی. اما در مورد لیستی از اشیاء، توسط context.Factors سیستم EF دسترسی به IDها پیدا می‌کنه (در هر دو حالت متصل و منقطع). اگر سیستم ردیابی خاموش شود، برای اتصال مجدد این‌ها زمان خواهد برد (چون IDهای دریافت شده از بانک اطلاعاتی ردیابی نمی‌شوند)، اما در حالت متصل، همان بار اولی که کوئری گرفته شده، همانجا اتصال هم برقرار شده و در حین به روز رسانی اطلاعات می‌داند چه تغییراتی رخ داده و چگونه سریعا باید محاسبات رو انجام بده. اما در حالت منقطع توسط متد DetectChanges تازه شروع به اتصال و محاسبه می‌کند.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۰۲ ۰:۰

واژه‌های Attached و Detached مانند EntityState.Detached جزو فرهنگ لغات EF هستند. این معانی هم مرتبط هستند با این کلمات و نه هیچ برداشت دیگری.

نویسنده: ایمان محمدی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۰۲ ۱:۱۷

احتمالا برداشت شما متصل بودن به دیتابیس است ، اینجا منظور متصل بودن یک شی به DbContext است. که این متصل بودن مزایایی همچون ردگیری تغییرات توسط DbContext را دارد.

نویسنده: علیرضا
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۰۲ ۱۱:۴۸

درسته شاید پیدا کردن 2 واژه فارسی متفاوت برای Attached و Connected کمی سخت باشه. زبان فارسی در رشته ما کمی ناکارآمده.

نویسنده: علیرضا
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۰۲ ۱۱:۵۷

درسته. من کد رو با دقت نخونده بودم مخصوصا متد CustomUpdate . ممنون از توضیح دوباره.

نویسنده: مسعود2
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۲۱ ۱۴:۴۵

در حالت غیر متصل؛ روش پیگیری و مدیریت تغییرات Entityهای سمت کلاینت و اعمال اونها سمت سرور به چه صورته؟
منظورم اینه که فرض کنید من یک موجودیت سفارش با چندین آیتم سفارش دارم(در واقع دو موجودیت) که کاربر ممکنه وقتی یک سفارش رو ویرایش میکنه، یک آیتم رو اضافه کنه، یک آیتم رو حذف و یکی رو ویرایش کنه، در این حالت چطوری همه این تغییرات در یک UOW و توسط یک .SaveChanges() در سمت سرور اعمال میشن؟

نویسنده: مسعود2
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۲۱ ۱۸:۳۴

قسمت Find متد Update شما در حالت detached اضافی است. یعنی اگر می‌دونید که این Id در دیتابیس وجود داره نیازی به Findاش نیست. فقط State اون رو تغییر بدید کار می‌کنه .
آیا این قسمت از کد برای تشخیص objectهای تکراری در گراف objectهای ما نیست؟ ونبایستی uncomment شود؟ طبق این لینک .

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۲۱ ۱۸:۵۳

صورت مساله در *اینجا* بر اساس خاموش کردن سیستم ردیابی بود (به سازنده کلاس توجه کنید). مابقی جملات هم بر این اساس نوشته شد. زمانیکه سیستم ردیابی خاموش شود، دیگر گراف objectایی از ابتدای کار وجود ندارد؛ چیزی ردیابی نمی‌شود.
بنابراین Find در حلقه‌ایی بر اساس آپدیت کردن مثلا 100 شیء منقطع جدید، مجبور میشه 100 بار به دیتابیس مراجعه کنه؛ چون EF هنوز از وجود آن‌ها مطلع نشده و کشی رو برای نگهداری اطلاعات آن‌ها تشکیل نداده.

نویسنده: محمد واحدی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۷/۰۹ ۱۳:۴۹

منم همین مشکل را دارم. چون می‌خوام از WCF استفاده کنم مجبورم از حالت غیر متصل استفاده کنم. فرم Header-Detail هست چند تا از آیتمها تغییر کردند یا حذف شدند. می‌خوام آبجکت هدر را وقتی میدم به سرور با بچه هاش بره چه کار باید کنم لطفا راهنمایی کنید؟

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۷/۱۱ ۸:۳۸

Using WCF Data Services 5.6.0 with Entity Framework 6

عنوان: ردیابی تغییرات در Entity Framework، بخش اول
نویسنده: مهدی سعیدی فر
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۱۸ ۰:۰
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework

همان طور که می‌دانید، Entity Framework تغییراتی را که بر روی اشیا انجام می‌دهید، ردیابی می‌کند. بدیهی است که EF از طریق ردیابی این تغییرات است که می‌تواند تغییرات انجام شده را شناسایی کند و آن‌ها را در مواقع مورد نیاز مانند ذخیره‌ی تغییرات (DbContext.SaveChanges)، بر روی پایگاه داده اعمال کند. شما می‌توانید به اطلاعات این ردیاب تغییر و اعمال مرتبط به آن از طریق ویژگی DbContext.ChangeTracker دسترسی پیدا کنید.
در این مقاله بیشتر سعی به بررسی مفاهیم ردیابی و روش هایی که EF برای ردیابی تغییرات استفاده می‌کند، بسنده می‌کنم و بررسی APIهای مختلف آن را به مقاله ای دیگر موکول می‌کنم.
به طور کلی EF از دو روش برای ردیابی تغییرات رخ داده شده در اشیا استفاده می‌کند:
1) ردیابی تغییر عکس فوری! (Snapshot change tracking)
2) پروکسی‌های ردیابی تغییر (Change tracking proxies)

ردیابی تغییر عکس فوری

به نظر من، اسم مناسبی برای این روش انتخاب کرده اند و دقیقا بیان گر کاری است که EF انجام می‌دهد. در حالت عادی کلاس‌های دامین ما یا همان کلاس‌های POCO، هیچ منطق و کدی را برای مطلع ساختن EF از تغییراتی که در آن‌ها رخ می‌دهد پیاده سازی نکرده اند. چون هیچ راهی برای EF، برای مطلع شدن از تغییرات رخ داده وجود ندارد، EF راه جالبی را بر می‌گزیند. EF هر گاه شیئی را می‌بیند از مقادیر ویژگی‌های آن یک عکس فوری می‌گیرد! و آن‌ها را در حافظه ذخیره می‌کند.این عمل هنگامی که یک شی از پرس و جو (query) حاصل می‌شود، و یا شیئی را به DbSet اضافه می‌کنیم رخ می‌دهد.
زمانی که EF می‌خواهد بفهمد که چه تغییراتی رخ داده است، مقادیر کنونی موجود در کلیه اشیا را اسکن می‌کند و با مقادیری که در عکس فوری ذخیره کرده است مقایسه می‌کند و متوجه تغییرات رخ داده می‌شود. این فرآیند اسکن کردن کلیه اشیا زمانی رخ می‌دهد که متد DetectChanges ویژگی DbSet.ChangeTracker صدا زده شود.

پروکسی‌های ردیابی تغییر

پروکسی‌های ردیابی تغییر، مکانیزم دیگری برای ردیابی تغییرات EF است و به EF این اجازه را می‌دهد تا از تغییرات رخ داده، مطلع شود.
اگر به یاد داشته باشید در مباحث Lazy loading نیز از واژه پروکسی‌های پویا استفاده شد. پروکسی‌های ردیابی تغییر نیز با استفاده از همان مکانیزم کار می‌کنند و علاوه بر فراهم کردن Lazy loading ،این امکان را می‌دهند تا تغییرات را به Context انتقال دهند.
برای استفاده از پروکسی‌های ردیابی تغییر، شما باید ساختار کلاس‌های خود را به گونه ای تغییر دهید، تا EF بتواند در زمان اجرا، نوع پویایی را که هریک، از کلاس‌های POCO شما مشتق می‌شوند ایجاد کند، و تک تک ویژگی‌های آن‌ها را تحریف (override) کند.
این نوع پویا که به عنوان پروکسی پویا نیز شناخته می‌شود، منطقی را در ویژگی‌های تحریف شده شامل می‌شود، تا EF را از تغییرات صورت گرفته در ویژگی هایش مطلع سازد.
برای بیان ادامه‌ی مطلب، من مدل یک دفترچه تلفن ساده را به شرح زیر در نظر گرفتم که روابط مهم و اساسی در آن در نظر گرفته شده است.

```
namespace EntitySample1.DomainClasses
{
    public class Person
    {
        public int Id { get; set; }
```

```
        public string FirstName { get; set; }
        public string LastName { get; set; }
        public DateTime BirthDate { get; set; }
        public virtual PersonInfo PersonInfo { get; set; }
        public virtual ICollection<PhoneNumber> PhoneNumbers { get; set; }
        public virtual ICollection<Address> Addresses { get; set; }
    }
}
```

```
namespace EntitySample1.DomainClasses
{
    public class PersonInfo
    {
        public int Id { get; set; }
        public string Note { get; set; }
        public string Major { get; set; }
    }
}
```

```
namespace EntitySample1.DomainClasses
{
    public enum PhoneType
    {
        Home,
        Mobile,
        Work
    }

    public class PhoneNumber
    {
        public int Id { get; set; }
        public string Number { get; set; }
        public PhoneType PhoneType { get; set; }
        public virtual Person Person { get; set; }
    }
}
```

```
namespace EntitySample1.DomainClasses
{
    public class Address
    {
        public int Id { get; set; }
        public string City { get; set; }
        public string Street { get; set; }
        public virtual ICollection<Person> Persons { get; set; }
    }
}
```

طبق کلاس‌های فوق ، ما تعدادی شخص ، اطلاعات شخص ، شماره تلفن و آدرس داریم. رابطه‌ی بین شخص و اطلاعات آن شخص یک به یک، شخص و آدرس چند به چند و شخص با شماره تلفن یک به چند است. همچنین به این نکته توجه داشته باشید که کلیه کلاس‌های فوق به صورت public تعریف، و کلیه خواص راهبری (navigation properties) به صورت virtual تعریف شده اند. دلیل این کار هم این است که این دو مورد، جز الزامات، برای فعال سازی Lazy loading هستند.

تعریف کلاس context نیز به شکل زیر است:

```
namespace EntitySample1.DataLayer
{
    public class PhoneBookDbContext : DbContext
    {
        public DbSet<Person> Persons { get; set; }
        public DbSet<PhoneNumber> PhoneNumbers { get; set; }
        public DbSet<Address> Addresses { get; set; }

    }
}
```

استفاده از ردیابی تغییر عکس فوری

ردیابی تغییر عکس فوری، وابسته به این است که EF بفهمد، چه زمانی تغییرات رخ داده است. رفتار پیش فرض DbContext API ، این هست که به صورت خودکار بازرسی لازم را در نتیجه‌ی رخدادهای DbContext انجام دهد. DetectChanges تنها اطلاعات مدیریت حالت context، که وظیفه‌ی انعکاس تغییرات صورت گرفته به پایگاه داده را دارد، به روز نمی‌کند، بلکه اصلاح رابطه(ralationship) ترکیبی از خواص راهبری مرجع ، مجموعه ای و کلیدهای خارجی را انجام می‌دهد. این خیلی مهم خواهد بود که درک روشنی داشته باشیم از این که چگونه و چه زمانی تغییرات تشخیص داده می‌شوند،چه چیزی باید از آن انتظار داشته باشیم و چگونه کنترلش کنیم.

چه زمانی تشخیص خودکار تغییرات اجرا می‌شود؟

متد DetectChanges کلاس ObjectContext، از EF نسخه‌ی 4 به عنوان بخشی از الگوی ردیابی تغییر عکس فوری اشیای POCO ،در دسترس بوده است. تفاوتی که در مورد DataContext.ChangeTracker.DetectChanges(در حقیقت ObjectContext.DetectChanges فراخوانی می‌شود) وجود دارد این است که، رویدادهای خیلی بیشتری وجود دارند که به صورت خودکار DetectChanges را فراخوانی می‌کنند.

لیستی از متدهایی که باعث انجام عمل تشخیص تغییرات (DetectChanges)، می‌شوند را در ادامه مشاهده می‌کنید:

- DbSet.Add
- DbSet.Find
- DbSet.Remove
- DbSet.Local
- DbSet.SaveChanges
- فراخوانی Linq Query از DbSet
- DbSet.Attach
- DbContext.GetValidationErrors
- DbContext.Entry
- DbChangeTracker.Entries

کنترل زمان فراخوانی DetectChanges

بیشترین زمانی که EF احتیاج به فهمیدن تغییرات دارد، در زمان SaveChanges است، اما حالت‌های زیاد دیگری نیز هست. برای مثال، اگر ما از ردیاب تغییرات، درخواست وضعیت فعلی یک شی را بکنیم،EF احتیاج به اسکن کردن و بررسی تغییرات رخ داده را دارد. همچنین وضعیتی را در نظر بگیرید که شما از پایگاه داده یک شماره تلفن را واکشی می‌کنید و سپس آن را به مجموعه شماره تلفن‌های یک شخص جدید اضافه می‌کنید.آن شماره تلفن اکنون تغییر کرده است، چرا که انتساب آن به یک شخص جدید،خاصیت PersonId آن را تغییر داده است. ولی EF برای اینکه بفهمد تغییر رخ داده است(یا حتی نداده است) ، احتیاج به اسکن کردن همه‌ی اشیا Person دارد.

بیشتر عملیاتی که بر روی DbContext API انجام می‌دهید، موجب فراخوانی DetectChanges می‌شود. در بیشتر موارد DetectChanges به اندازه کافی سریع هست تا باعث ایجاد مشکل کارایی نشود. با این حال ممکن است ، شما تعداد خیلی زیادی اشیا در حافظه داشته باشید، و یا تعداد زیادی عملیات در DbContext ، در مدت خیلی کوتاهی انجام دهید، رفتار تشخیص خودکار تغییرات ممکن است، باعث نگرانی‌های کارایی شود. خوشبختانه گزینه ای برای خاموش کردن رفتار تشخیص خودکار تغییرات وجود دارد و هر زمانی که می‌دانید لازم است، می‌توانید آن را به صورت دستی فراخوانی کنید.

EF بر مبنای این فرض ساخته شده است که شما ، در صورتی که در فراخوانی آخرین API، موجودیتی تغییر پیدا کرده است، قبل از فراخوانی API جدید، باید DetectChanges صدا زده شود. این شامل فراخوانی DetectChanges، قبل از اجرای هر query نیز می‌شود.اگر این عمل ناموفق یا نابجا انجام شود،ممکن است عواقب غیر منتظره ای در بر داشته باشد. DbContext انجام این وظیفه را بر عهده گرفته است و به همین دلیل به طور پیش فرض تشخیص تغییرات خودکار آن فعال است.

نکته: تشخیص اینکه چه زمانی احتیاج به فراخوانی DetectChanges است،آن طور که ساده و بدیهی به نظر می‌آید نیست. تیم EF شدیدا توصیه کرده اند که فقط، وقتی با مشکلات عدم کارایی روبرو شدید، تشخیص تغییرات را به حالت دستی در بیاورید.همچنین توصیه شده که در چنین مواقعی، تشخیص خودکار تغییرات را فقط برای قسمتی از کد که با کارایی پایین مواجه شدید خاموش کنید و پس از اینکه اجرای آن قسمت از کد تمام شد،دوباره آن را روشن کنید.

برای خاموش یا روشن کردن تشخیص خودکار تغییرات، باید متغیر بولین DbContext.Configuration.AutoDetectChangesEnabled را تنظیم کنید.
در مثال زیر، ما در متد ManualDetectChanges، تشخیص خودکار تغییرات را خاموش کرده ایم و تاثیرات آن را بررسی کرده ایم.

```
private static void ManualDetectChanges()
        {
            using (var context = new PhoneBookDbContext())
            {
                context.Configuration.AutoDetectChangesEnabled = false; // turn off Auto Detect Changes

                var p1 = context.Persons.Single(p => p.FirstName == "joe");

                p1.LastName = "Brown";

                Console.WriteLine("Before DetectChanges: {0}", context.Entry(p1).State);

                context.ChangeTracker.DetectChanges(); // call detect changes manually

                Console.WriteLine("After DetectChanges: {0}", context.Entry(p1).State);
            }
        }
```

در کدهای بالا ابتدا تشخیص خودکار تغییرات را خاموش کرده ایم و سپس یک شخص با نام joe را از دیتابیس فراخواندیم و سپس نام خانوادگی آن را به Brown تغییر دادیم. سپس در خط بعد، وضعیت فعلی موجودیت p1 را از context جاری پرسیدیم. در خط بعدی، DetectChanges را به صورت دستی صدا زده ایم و دوباره همان پروسه را برای به دست آوردن وضیعت شی p1، انجام داده ایم. همان طور که می‌بینید ، برای به دست آوردن وضعیت فعلی شی مورد نظر از متد Entry متعلق به ChangeTracker API استفاده می‌کنیم، که در آینده مفصل در مورد آن بحث خواهد شد. اگر شما متد Main را با صدا زدن ManualDetectChanges ویرایش کنید ، خروجی زیر را مشاهده خواهید کرد:

```
Before DetectChanges: Unchanged
After DetectChanges: Modified
```

همان طور که انتظار می‌رفت، به دلیل خاموش کردن تشخیص خودکار تغییرات، context قادر به تشخیص تغییرات صورت گرفته در شی p1 نیست، تا زمانی که متد DetectChanges را به صورت دستی صدا بزنیم. دلیل این که در دفعه اول، ما نتیجه‌ی غلطی مشاهده می‌کنیم، این است که ما قانون را نقض کرده ایم و قبل از صدا زدن هر API ، متد DetectChanges را صدا نزده ایم.
خوشبختانه چون ما در اینجا وضعیت یک شی را بررسی کردیم، با عوارض جانبی آن روبرو نشدیم.

نکته : به این نکته توجه داشته باشید که متد Entry به صورت خودکار، DetectChanges را فراخوانی می‌کند. برای اینکه دانسته بخواهیم این رفتار را غیر فعال کنیم، باید AutoDetectChangesEnabled را غیر فعال کنیم.
در مثال فوق ،خاموش کردن تشخیص خودکار تغییرات، برای ما مزیتی به همراه نداشت و حتی ممکن بود برای ما دردسر ساز شود. ولی حالتی را در نظر بگیرید که ما یک سری API را فراخوانی می‌کنیم ،بدون این که در این بین ،در حالت اشیا تغییری ایجاد کنیم.در نتیجه می‌توانیم از فراخوانی‌های بی جهت DetectChanges جلوگیری کنیم.

در متد AddMultiplePersons مثال بعدی، این کار را نشان داده ام:

```
private static void AddMultiplePerson()
        {
            using (var context = new PhoneBookDbContext())
            {
                context.Configuration.AutoDetectChangesEnabled = false;

                context.Persons.Add(new Person
                    {
                        FirstName = "brad",
                        LastName = "watson",
                        BirthDate = new DateTime(1990, 6, 8)
                    });

                context.Persons.Add(new Person
                {
                    FirstName = "david",
                    LastName = "brown",
                    BirthDate = new DateTime(1990, 6, 8)
                });

                context.Persons.Add(new Person
                {
                    FirstName = "will",
                    LastName = "smith",
                    BirthDate = new DateTime(1990, 6, 8)
                });

                context.SaveChanges();

            }
        }
```

در مثال بالا ما از فراخوانی چهار DetectChanges غیر ضروری که شامل DbSet.Add و SaveChanges می‌شود، جلوگیری کرده ایم.

استفاده از DetectChanges برای فراخوانی اصلاح رابطه

DetectChanges همچنین مسئولیت انجام اصلاح رابطه ، برای هر رابطه ای که تشخیص دهد تغییر کرده است را دارد.اگر شما بعضی از روابط را تغییر دادید و مایل بودید تا همه‌ی خواص راهبری و خواص کلید خارجی را منطبق کنید، DetectChanges این کار را برای شما انجام می‌دهد. این قابلیت می‌تواند برای سناریوهای data-binding که در آن ممکن است در رابط کاربری(UI) یکی از خواص راهبری (یا حتی یک کلید خارجی) تغییر کند، و شما بخواهید که خواص دیگری این رابطه به روز شوند و تغییرات را نشان دهند، مفید واقع شود.

متد DetectRelationshipChanges در مثال زیر از DetectChanges برای انجام اصلاح رابطه استفاده می‌کند.

```
private static void DetectRelationshipChanges()
        {
            using (var context = new PhoneBookDbContext())
            {

                var phone1 = context.PhoneNumbers.Single(x => x.Number == "09351234567");

                var person1 = context.Persons.Single(x => x.FirstName == "will");

                person1.PhoneNumbers.Add(phone1);

                Console.WriteLine("Before DetectChanges: {0}", phone1.Person.FirstName);

                context.ChangeTracker.DetectChanges(); // ralationships fix-up

                Console.WriteLine("After DetectChanges: {0}", phone1.Person.FirstName);
            }
        }
```

در اینجا ابتدا ما شماره تلفنی را از دیتابیس لود می‌کنیم. سپس شخص دیگری را نیز با نام will از دیتابیس می‌خوانیم. قصد داریم

شماره تلفن خوانده شده را به این شخص نسبت دهیم و مجموعه شماره تلفن‌های وی اضافه کنیم و ما این کار را با افزودن phone1 به مجموعه شماره تلفن‌های person1 انجام داده ایم. چون ما از اشیای POCO استفاده کرده ایم،EF نمی‌فهمد که ما این تغییر را ایجاد کرده ایم و در نتیجه کلید خارجی PersonId شی phone1 را اصلاح نمی‌کند. ما می‌توانیم تا زمانی صبر کنیم تا متدی مثل SaveChanges، متد DetectChanges را فراخوانی کند،ولی اگر بخواهیم این عمل در همان لحظه انجام شود، می‌توانیم DetectChanges را دستی صدا بزنیم.

اگر ما متد Main را با اضافه کردن فرخوانی DetectRealtionShipsChanges تغییر بدهیم و آن را اجرا کنیم، نتیجه زیر را مشاهده می‌کنید:

```
Before DetectChanges: david
After DetectChanges: will
```

تا قبل از فراخوانی تشخیص تغییرات(DetectChanegs)، هنوز phone1 منتسب به شخص قدیمی(david) بوده، ولی پس از فراخوانی DetectChanges ، اصلاح رابطه رخ داده و همه چیز با یکدیگر منطبق می‌شوند.

فعال سازی و کار با پروکسی‌های ردیابی تغییر

اگر پروفایلر کارایی شما، فراخوانی‌های بیش از اندازه DetectChnages را به عنوان یک مشکل شناسایی کند، و یا شما ترجیح می‌دهید که اصلاح رابطه به صورت بلادرنگ صورت گیرد ، ردیابی تغییر پروکسی‌های پویا، به عنوان گزینه ای دیگر مطرح می‌شود.فقط با چند تغییر کوچک در کلاس‌های POCO، EF قادر به ساخت پروکسی‌های پویا خواهد بود.پروکسی‌های ردیابی تغییر به EF اجازه ردیابی تغییرات در همان لحظه ای که ما تغییری در اشیای خود می‌دهیم را می‌دهند و همچنین امکان انجام اصلاح رابطه را در هر زمانی که تغییرات روابط را تشخیص دهد، دارد.
برای اینکه پروکسی ردیابی تغییر بتواند ساخته شود، باید قوانین زیر رعایت شود:

- کلاس باید public باشد و seald نباشد.
- همه‌ی خواص(properties) باید virtual تعریف شوند.
- همه‌ی خواص باید getter و setter با سطح دسترسی public داشته باشند.
- همه‌ی خواص راهبری مجموعه ای باید نوعشان، از نوع ICollection<T> تعریف شوند.

کلاس Person مثال خود را به گونه ای بازنویسی کرده ایم که تمام قوانین فوق را پیاده سازی کرده باشد.

نکته: توجه داشته باشید که ما دیگر در داخل سازنده کلاس ،کدی نمی‌نویسیم و منطقی که باعث نمونه سازی اولیه خواص راهبری می‌شدند، را پیاده سازی نمی‌کنیم. این پروکسی ردیاب تغییر، همه‌ی خواص راهبری مجموعه ای را تحریف کرده و ار نوع مجموعه ای مخصوص خود(EntityCollection<T>) استفاده می‌کند. این نوع مجموعه ای، هر تغییری که در این مجموعه صورت می‌گیرد را زیر نظر گرفته و به ردیاب تغییر گزارش می‌دهد. اگر تلاش کنید تا نوع دیگری مانند List<T> که معمولا در سازنده کلاس از آن استفاده می‌کردیم را به آن انتساب دهیم، پروکسی، استثنایی را پرتاب می‌کند.

```
namespace EntitySample1.DomainClasses
{
    public class Person
    {
        public virtual int Id { get; set; }
        public virtual string FirstName { get; set; }
        public virtual string LastName { get; set; }
        public virtual DateTime BirthDate { get; set; }
        public virtual PersonInfo PersonInfo { get; set; }
        public virtual ICollection<PhoneNumber> PhoneNumbers { get; set; }
        public virtual ICollection<Address> Addresses { get; set; }
    }
}
```

همان طور که در مباحث مربوط به Lazy loading نیز مشاهده کردید،EF زمانی پروکسی‌های پویا را برای یک کلاس ایجاد می‌کند که یک یا چند خاصیت راهبری آن با virtual علامت گذاری شده باشند.آن پروکسی‌ها که از کلاس مورد نظر، مشتق شده اند، به خواص راهبری virtual امکان می‌دهند تا به صورت lazy لود شوند.پروکسی‌های ردیابی تغییر نیز به همان شکل در زمان اجرا ایجاد می‌شوند، با این تفاوت که این پروکسی ها، امکانات بیشتری دارند.

با این که احتیاجات رسیدن به پروکسی‌های ردیابی تغییر خیلی ساده هستند، اما ساده‌تر از آن ها، فراموش کردن یکی از آن هاست.حتی از این هم ساده‌تر می‌شود که در آینده تغییری در آن کلاس‌ها ایجاد کنید و ناخواسته یکی از آن قوانین را نقض کنید.به این خاطر، فکر خوبیست که یک آزمون واحد نیز اضافه کنیم تا مطمئن شویم که EF توانسته، پروکسی ردیابی تغییر را ایجاد کند یا نه.

در مثال زیر یک متد نوشته شده که این مورد را مورد آزمایش قرار می‌دهد. همچنین فراموش نکنید که فضای نام System.Data.Object.DataClasses را به usingهای خود اضافه کنید.

```
private static void TestForChangeTrackingProxy()
        {
            using (var context = new PhoneBookDbContext())
            {
                var person = context.Persons.First();
                var isProxy = person is IEntityWithChangeTracker;
                Console.WriteLine("person is a proxy: {0}", isProxy);
            }
        }
```

زمانی که EF ، پروکسی پویا برای ردیابی تغییر ایجاد می‌کند، اینترفیس IentityWithChangeTrackerرا پیاده سازی خواهد کرد.متد تست در مثال بالا، نمونه ای از Person را با دریافت آن از دیتابیس ایجاد می‌کند و سپس آن را با اینترفیس ذکر شده چک می‌کند تا مطمئن شود که Person ، توسط پروکسی ردیابی تغییر احاطه شده است. این نکته را نیز به یاد داشته باشید که چک کردن این که EF ، کلاس پروکسی ای که از کلاس ما مشتق شده است ایجاد کرده است یا نه،کفایت نمی‌کند، چرا که پروکسی‌های Lazy Loading نیز چنین کاری انجام می‌دهند. در حقیقت آن چیزی که سبب می‌شود EF به تغییرات صورت گرفته به صورت بلادرنگ گوش دهد،حضور IEntityWithChangeTracker است.

اکنون متد ManualDetectChanges را که کمی بالاتر بررسی کرده ایم را در نظر بگیرید و کد context.ChangeTracker.DetectChanges آن را حذف کنید و بار دیگر آن را فرا بخوانید و نتیجه را مشاهده کنید:

```
Before DetectChanges: Modified
After DetectChanges: Modified
```

این دفعه،EF از تغییرات صورت گرفته آگاه است،حال چه DetectChanges فراخوانده شود یا نشود.

اکنون متد DetectRelationshipChanges را ویرایش کرده و برنامه را اجرا کنید:

```
Before DetectChanges: will
After DetectChanges: will
```

این بار می‌بینیم که EF، تغییر رابطه را تشخیص داده و اصلاح رابطه را بدون فراخوانی DetectChanges انجام داده است.

نکته: زمانی که شما از پروکسی‌های ردیابی تغییر استفاده می‌کنید،احتیاجی به غیرفعال کردن تشخیص خودکار تغییرات نیست. DetectChanges برای همه اشیایی که تغییرات را به صورت بلادرنگ گزارش می‌دهند،فرآیند تشخیص تغییرات را انجام نمی‌دهد. بنابراین فعال سازی پروکسی‌های ردیابی تغییر،برای رسیدن به مزایای کارایی بالا در هنگام عدم استفاده از DetectChanges کافی است. در حقیقت زمانی که EF، یک پروکسی ردیابی پیدا می‌کند، از مقادیر خاصیت ها، عکس فوری نمی‌گیرد. همچنین DetectChanges این را نیز می‌داند که نباید تغییرات موجودیت هایی که عکسی از مقادیر اصلی آنها ندارد را اسکن کند.

تذکر: اگر شما موجودیت هایی داشته باشید که شامل انواع پیچیده(Complex Types) می‌شوند،EF هنوز هم از ردیابی تغییر عکس فوری، برای خواص موجود در نوع پیچیده استفاده می‌کند، و از این جهت لازم است کهEF، برای نمونه‌ی نوع پیچیده، پروکسی ایجاد نمی‌کند.شما هنوز هم، تشخیص خودکار تغییرات خواصی که مستقیما درون آن موجودیت(Entity) تعریف شده اند را دارید، ولی تغییرات رخ داده درون نوع پیچیده، فقط از طریق DetectChanges قابل تشخیص است.

چگونگی اطمینان از اینکه نمونه‌های جدید ، پروکسی‌ها را دریافت خواهند کرد

EF به صورت خودکار برای نتایج حاصل از کوئری هایی که شما اجرا می‌کنید، پروکسی‌ها را ایجاد می‌کند. با این حال اگر شما فقط از سازنده‌ی کلاس POCO خود برای ایجاد نمونه‌ی جدید استفاده کنید،دیگر پروکسی‌ها ایجاد نخواهند شد.بدین منظور برای دریافت پروکسی ها، شما باید از متد DbSet.Create برای دریافت نمونه‌های جدید آن موجودیت استفاده کنید.
نکته: اگر شما، پروکسی‌های ردیابی تغییر را برای موجودیتی از مدلتان فعال کرده باشید،هنوز هم می‌توانید،نمونه‌های فاقد پروکسی آن موجودیت را ایجاد و بیافزایید.خوشبختانه EF با موجودیت‌های پروکسی و غیر پروکسی در همان مجموعه(set) کار می‌کند.شما باید آگاه باشید که ردیابی خودکار تغییرات و یا اصلاح رابطه، برای نمونه هایی که پروکسی هایی ردیابی تغییر نیستند، قابل استفاده نیستند.داشتن مخلوطی از نمونه‌های پروکسی و غیر پروکسی در همان مجموعه، می‌تواند گیج کننده باشد.بنابر این عموما توصیه می‌شود که برای ایجاد نمونه‌های جدید از DbSet.Create استفاده کنید، تا همه‌ی موجودیت‌های موجود در مجموعه، پروکسی‌های ردیابی تغییر باشند.
متد CreateNewProxies را به برنامه‌ی خود اضافه کرده و آن را اجرا کنید.

```
private static void CreateNewProxies()
        {
            using (var context = new PhoneBookDbContext())
            {
                var phoneNumber = new PhoneNumber { Number = "987" };

                var davidPersonProxy = context.Persons.Create();
                davidPersonProxy.FirstName = "david";
                davidPersonProxy.PhoneNumbers.Add(phoneNumber);

                Console.WriteLine(phoneNumber.Person.FirstName);
            }
        }
```

خروجی مثال فوق david خواهد بود.همان طور که می‌بینید با استفاده از context.Persons.Create، نمونه‌ی ساخته شده، دیگر شی POCO نیست، بلکه davidPersonProxy، از جنس پروکسی ردیابی تغییر است و تغییرات آن به طور خودکار ردیابی شده و رابطه آن نیز به صورت خودکار اصلاح می‌شود.در اینجا نیز با افزودن phoneNumber به شماره تلفن‌های davidPersonProxy، به طور خودکار رابطه‌ی بین phoneNumber و davidPersonPeroxy بر قرار شده است. همان طور که می‌دانید این عملیات بدون استفاده از پروکسی‌های ردیابی تغییرات امکان پذیر نیست و موجب بروز خطا می‌شود.

ایجاد نمونه‌های پروکسی برای انواع مشتق شده

اورلود جنریک دیگری برای DbSet.Create وجود دارد که برای نمونه سازی کلاس‌های مشتق شده در مجموعه ما استفاده می‌شود .برای مثال، فراخوانی Create بر روی مجموعه‌ی Persons ،نمونه ای از کلاس Person را بر می‌گرداند.ولی ممکن است کلاس هایی در مجموعه‌ی Persons وجود داشته باشند، که از آن مشتق شده باشند، مانند Student. برای دریافت نمونه‌ی پروکسی Student، از اورلود جنریک Create استفاده می‌کنیم.

```
var newStudent = context.Persons.Create<Student>();
```

واکشی موجودیت‌ها بدون ردیابی تغییرات

تا به این جای کار باید متوجه شده باشید که ردیابی تغییرات، فرآیندی ساده و بدیهی نیست و مقداری سربار در کار است. در بعضی از بخش‌های برنامه تان، احتمالا داده‌ها را به صورت فقط خواندنی در اختیار کاربران قرار می‌دهید و چون اطلاعات هیچ وقت تغییر نمی‌کنند، شما می‌خواهید که سربار ناشی از ردیابی تغییرات را حذف کنید.
خوشبختانه EF شامل متد AsNoTracking است که می‌توان از آن برای اجرای کوئری‌های بدون ردیابی استفاده کرد.یک کوئری بدون ردیابی، یک کوئری ساده هست که نتایج آن توسط context برای تشخیص تغییرات ردیابی نخواهد شد.

متد PrintPersonsWithoutChangeTracking را به برنامه اضافه کنید و آن را اجرا کنید:

```
private static void PrintPersonsWithoutChangeTracking()
        {
            using (var context = new PhoneBookDbContext())
            {
                var persons = context.Persons.AsNoTracking().ToList();

                foreach (var person in persons)
                {
                    Console.WriteLine(person.FirstName);
                }

            }
        }
```

در مثال بالا از متد AsNoTracking برای گرفتن کوئری فاقد ردیابی استفاده کردیم تا محتویات مجموعه Persons را دریافت کنیم. در نهایت با یک حلقه‌ی foreach، نتایج را بر روی کنسول به نمایش در آوردیم.به دلیل اینکه، این یک کوئری بدون ردیابی هست، context دیگر تغییراتی که روی Persons رخ می‌دهد را ردیابی نمی‌کند.در نتیجه اگر شما یکی از خواص یکی از Persons را تغییردهید و SaveChanges را صدا بزنید، تغییرات به دیتابیس ارسال نمی‌شوند.

نکته: واکشی داده‌ها بدون ردیابی تغییرات،معمولا وقتی باعث افزایش قابل توجه کارایی می‌شود که بخواهیم تعداد خیلی زیادی داده را به صورت فقط خواندنی نمایش دهیم. اگر برنامه‌ی شما داده ای را تغییر می‌دهد و می‌خواهد آن را ذخیره کند، باید از AsNoTracking استفاده نکنید.

AsNoTracking یک متد الحاقی است، که در IQueryable<T> تعریف شده است، در نتیجه شما می‌توانید از آن، در کوئری‌های LINQ نیز استفاده کنید. شما می‌توانید از AsNoTracking، در انتهای DbSet ،در خط from کوئری استفاده کنید.

```
var query = from p in context.Persons.AsNoTracking()
                            where p.FirstName == "joe"
                            select p;
```

شما همچنین از AsNoTracking می‌توانید برای تبدیل یک کوئری LINQ موجود، به یک کوئری فاقد ردیابی استفاده کنید. این نکته را به یاد داشته باشید که فقط AsNoTracking بر روی کوئری، فرانخوانده شده است، بلکه متغیر query را با نتیجه‌ی حاصل از فراخوانی AsNoTracking بازنویسی(override) کرده است و این، از این جهت لازم است که AsNoTracking ،تغییری در کوئری ای که بر روی آن فراخوانده شده نمی‌دهد، بلکه یک کوئری جدید بر می‌گرداند.

```
var query = from p in context.Persons
                            where p.FirstName == "joe"
                            select p;
                query = query.AsNoTracking();
```

نکته: به دلیل اینکه AsNoTracking یک متد الحاقی است، شما احتیاج به افزودن فضای نام System.Data.Entity به فضاهای نام خود دارید.

منبع: ترجمه ای آزاد از کتاب Programming Entity Framework: DbContext

نظرات خوانندگان

نویسنده: امیر خلیلی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۰۴ ۱۳:۳۸

یعنی با یکی از 2 روش گفته شده در بالا میتوان دیتابیس را مانیتور کرد و از تغییرات ایجاد شده در دیتابیس در همان لحظه با خبر شد ؟ مثلا ثبت نام یک کاربر جدید , یا ارسال یک نظر جدید و همان لحظه نمایش یک پیغام در صفحه ادمین؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۰۴ ۱۳:۴۶

خیر. در ORMها کلا ردیابی منظور ردیابی تغییرات انجام شده در اشیایی است که در حال کار با آن‌ها هستیم آن هم در طی یک Context موجود. مثلا در یک Context باز شده و فعال، یک شیء اضافه می‌شود. دو خاصیت شیء ایی دیگر ویرایش می‌شوند. دو شیء دیگر نیز حذف خواهند شد. اینجا است که ORM باید بتواند این موارد و تغییرات را ردیابی کرده و سپس SQL صحیح و بهینه‌ای را جهت اعمال بر روی بانک اطلاعاتی تولید کند.

نویسنده: امیر خلیلی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۰۴ ۱۳:۵۳

خیلی ممنون از جوابتون
اگه امکان داره لطف بفرمایین با یک راهنمایی کوچک که برای مانیتور دیتابیس و اون هدفی که در بالا گفتم از چه روشی میتوان استفاده کرد ؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۰۴ ۱۳:۵۹

دوره « معرفی SignalR و ارتباطات بلادرنگ » در سایت می‌تونه شروع خوبی باشه.

نویسنده: سوین
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۰۹ ۰:۴۴

با سلام
من قبلا در EF 4 برای ذخیره اطلاعات با استفاده از دیتاگرید در WPF App می‌اومدم یه Context ایجاد می‌کردم و اطلاعات رو از جدول به صورت IQueryable به ItemSource دیتاگراید بایند می‌کردم و بعد از تغییر اطلاعات در انتها با یه SaveChange تغییرات رو تو دیتابیس ذخیره می‌شد اما الان در EF 6 این خطا رو می‌ده

Data binding directly to a store query (DbSet, DbQuery, DbSqlQuery) is not supported. Instead populate a DbSet with data, for example by calling Load on the DbSet, and then bind to local data. For WPF bind to DbSet.Local. For WinForms bind to DbSet.Local.ToBindingList().

ممنون میشم راهنماییم کنید .

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۰۹ ۰:۵۸

استفاده از خاصیت Local در Entity Framework
مدیریت تغییرات گریدی از اطلاعات به کمک استفاده از الگوی واحد کار مشترک بین ViewModel و لایه سرویس

نویسنده: مجتبی فخاری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۰۸ ۱۷:۸

با این تفاسیر الان ما باید خاصیت‌های کلاس هامون، مثلا Id رو هم به صورت virtual تعریف کنیم؟ یا لزومی نداره؟

نویسنده: مهدی سعیدی فر
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۰۹ ۸:۳۳

به شخصه من این کار را انجام میدهم. ولی یادم هست که در یک پروژه و در یک سناریوی خاص Entity framework یک استثنا صادر می‌کرد که با جست و جو در اینترنت، یکی از اعضای توسعه دهنده‌ی تیم Entity framework گفته بود که در این سناریو، Entity framework توانایی کار با تمام اعضای virtual را ندارد.

البته این موضوع به به نسخه‌ی 4.3 بر میگرده و احتمالش هست که اشکالش در نسخه‌های بعد رفع شده باشد.

از نظر شخصی خودم در پروژه هاتون به خصوص پروژه‌های ویندوزی به عنوان یک best practice همه‌ی اعضا را virtual تعریف کنید مگر اینکه به مشکل بر بخورید.

عنوان: تقسیم جدول در Entity Framework Code First
نویسنده: مهدی سعیدی فر
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۲۹ ۱:۳۵
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework

سناریو هایی هستند که در آن ها، تعداد ستون‌های یک جدول، بیش از اندازه زیاد می‌شوند و یا آن جدول حاوی فیلدهایی هست که منابع زیادی مصرف می‌کنند، به مانند فیلدهای متنی طولانی یا عکس. معمولا متوجه می‌شویم که در اکثر مواقع، به هنگام واکشی اطلاعات آن جدول، احتیاجی به داده‌های آن فیلدها نداریم و با واکشی بی مورد آن ها، سربار اضافه ای به سیستم تحمیل می‌کنیم، چرا که این داده‌ها ، منابع حافظه ای ما را به هدر می‌دهند.

برای مثال، جدول Post مدل بلاگ را در نظر بگیرید که در آن دو فیلد Body و Image تعریف شده اند.فیلد Body از نوع nvarchar max و فیلد Image از نوع varbinary max است و بدیهی است که این دو داده، به هنگام واکشی حافظه‌ی زیادی مصرف می‌کنند.موارد بسیاری وجود دارند که ما به اطلاعات این دو فیلد احتیاجی نداریم از جمله: نمایش پست‌های پر بازدید، پسته هایی که اخیرا ارسال شده اند و اصولا ما فقط به چند فیلد جدول Post احتیاج داریم و نه همه‌ی آن ها.

```
namespace SplittingTableSample.DomainClasses
{
    public class Post
    {
        public virtual int Id { get; set; }
        public virtual string Title { get; set; }
        public virtual DateTime CreatedDate { get; set; }
        public virtual string  Body { get; set; }
        public virtual byte[] Image { get; set; }
    }
}
```

دلیل اینکه در مدل فوق، تمامی خواص به صورت virtual تعریف شده اند، فعال سازی پروکسی‌های ردیابی تغییر است. اگر دستور زیر را برای واکشی اطلاعات post با id=1 انجام دهیم:

```
using (var context = new MyDbContext())
            {
                var post = context.Posts.Find(1);
            }
```

خروجی زیر را در SQL Server Profiler مشاهده خواهید کرد:

```
exec sp_executesql N'SELECT TOP (2)
[Extent1].[Id] AS [Id],
[Extent1].[Title] AS [Title],
[Extent1].[CreatedDate] AS [CreatedDate],
[Extent1].[Body] AS [Body],
[Extent1].[Image] AS [Image]
FROM [dbo].[Posts] AS [Extent1]
WHERE [Extent1].[Id] = @p0',N'@p0 int',@p0=1
```

همان طور که مشاهده می‌کنید، با اجرای دستور فوق تمامی فیلدهای جدول Posts که id آن‌ها برابر 1 بود واکشی شدند، ولی من تنها به فیلدهای Id و Title آن احتیاج داشتم. خب شاید بگویید که من به سادگی با projection، این مشکل را حل می‌کنم و تنها از فیلد هایی که به آن‌ها احتیاج دارم، کوئری می‌گیرم. همه‌ی این‌ها درست، اما projection هم مشکلات خود را دارد،به صورت پیش فرض، نوع بدون نام بر می‌گرداند و اگر بخواهیم این گونه نباشد، باید مقادیر آن را به یک کلاس(مثلا viewmodel) نگاشت کنیم و کلی مشکل دیگر.

راه حل دیگری که برای حل این مشکل ارائه می‌شود و برای نرمال سازی جداول نیز کاربرد دارد این است که، جدول Posts را به دو جدول مجزا که با یکدیگر رابطه‌ی یک به یک دارند تقسیم کنیم، فیلدهای پر مصرف را در یک جدول و فیلدهای حجیم و کم

مصرف را در جدول دیگری تعریف کنیم و سپس یک رابطه‌ی یک به یک بین آن دو برقرار می‌کنیم.
به طور مثال این کار را بر روی جدول Posts ، به شکل زیر انجام شده است:

```
namespace SplittingTableSample.DomainClasses
{
    public class Post
    {
        public virtual int Id { get; set; }
        public virtual string Title { get; set; }
        public virtual DateTime CreatedDate { get; set; }
        public virtual PostMetaData PostMetaData { get; set; }
    }
}
namespace SplittingTableSample.DomainClasses
{
    public class PostMetaData
    {
        public virtual int PostId { get; set; }
        public virtual string Body { get; set; }
        public virtual byte[] Image { get; set; }
        public virtual Post Post { get; set; }
    }
}
```

همان طور که می‌بینید، خواص حجیم به جدول دیگری به نام PostMetaData منتقل شده و با تعریف خواص راهبری ارجاعی در هر دو کلاس،رابطه‌ی یک به یک بین آن‌ها برقرار شده است.جز الزامات تعریف روابط یک به یک این است که، با استفاده از Fluent API یا Data Annotations ، طرف‌های Depenedent و Principal، صریحا به EF معرفی شوند.

```
namespace SplittingTableSample.DomainClasses
{
    public class PostMetaDataConfig : EntityTypeConfiguration<PostMetaData>
    {
        public PostMetaDataConfig()
        {
            HasKey(x => x.PostId);
            HasRequired(x => x.Post).WithRequiredDependent(x => x.PostMetaData);
        }
    }
}
```

اولین نکته ای که باید به آن توجه شود، این است که در کلاس PostMetaData، قوانین پیش فرض EF برای تعیین کلید اصلی نقض شده است و به همین دلیل، صراحتا با استفاده از متد HasKey ، کلید اصلی به EF معرفی شده است. نکته‌ی مهم دیگری که به آن باید توجه شود این است که هر دو سر رابطه به صورت Required تعریف شده است. دلیل این موضوع هم با توجه به مطلبی که قرار است گفته شود،کمی جلوتر خواهید فهمید. حال اگر تعاریف DbSetها را نیز اصلاح کنیم و دستور زیر را اجرا کنیم:

```
var post = context.Posts.Find(1);
```

خروجی sql زیر را مشاهده خواهید کرد:

```
exec sp_executesql N'SELECT TOP (2)
[Extent1].[Id] AS [Id],
[Extent1].[Title] AS [Title],
[Extent1].[CreatedDate] AS [CreatedDate]
FROM [dbo].[Posts] AS [Extent1]
WHERE [Extent1].[Id] = @p0',N'@p0 int',@p0=1
```

خیلی خوب! دیگر خبری از فیلدهای اضافی Body و Image نیست. دلیل اینکه در اینجا join بین دو جدول مشاهده نمی‌شود،

قابلیت lazy loading است، که با virtual تعریف کردن خواص راهبری حاصل شده است. پس lazy loading در اینجا واقعا مفید است.

اما راه حل ذکر شده نیز کاملا بدون ایراد نیست. مشکل اساسی آن تعدد تعداد جداول آن است. آیا جدول Post ، واقعا احتیاج به چنین سطح نرمال سازی و تبدیل آن به دو جدول مجزا را داشت؟ مطمئنا خیر. آیا واقعا راه حلی وجود دارد که ما در سمت کدهای خود با دو موجودیت مجزا کار کنیم، در صورتی که در دیتابیس این دو موجودیت، ساختار یک جدول را تشکیل دهند. در اینجا روشی مطرح می‌شود به نام تقسیم جدول (Table Splitting).

برای انجام این کار فقط چند تنظیم ساده لازم است:

1) فیلدهای موجودیت مورد نظر را به موجودیت‌های کوچکتر، نگاشت می‌کنیم.

2) بین موجودیت‌های کوچک تر، رابطه‌ی یک به یک که هر دو سر رابطه Required هستند، رابطه برقرار می‌کنم.

3) با استفاده از Fluent API یا DataAnnotations، تمامی موجودیت‌ها را به یک نام در دیتابیس نگاشت می‌کنیم.

برای مثال، تنظیمات Fluent برای کلاس Post و PostMetaData که رابطه‌ی بین آن‌ها یک به یک است را مشاهده می‌کنید:

```
namespace SplittingTableSample.DomainClasses
{
    public class PostConfig : EntityTypeConfiguration<Post>
    {
        public PostConfig()
        {
            ToTable("Posts");
        }
    }
}
namespace SplittingTableSample.DomainClasses
{
    public class PostMetaDataConfig : EntityTypeConfiguration<PostMetaData>
    {
        public PostMetaDataConfig()
        {
            ToTable("Posts");
            HasKey(x => x.PostId);
            HasRequired(x => x.Post).WithRequiredDependent(x => x.PostMetaData);
        }
    }
}
```

نکته مهم این است که در هر دو کلاس(**حتی کلاس Post**) باید با استفاده از متد ToTable، کلاس‌ها را به **یک نام** در دیتابیس نگاشت کنیم. در نتیجه با استفاده از متد ToTable در هر دو موجودیت، آنها در دیتابیس به جدولی به نام Posts نگاشت خواهند شد. تصویر زیر پس از اجرای برنامه، بیان گر این موضوع خواهد بود.

اگر دستورات زیر را اجرا کنید:

```
var post = context.Posts.Find(1);
Console.WriteLine(post.PostMetaData.Body);
```

خروجی زیر را در SQL Server Profiler مشاهده خواهید کرد:

برای متد Find خروجی زیر:

```
exec sp_executesql N'SELECT TOP (2)
[Extent1].[Id] AS [Id],
[Extent1].[Title] AS [Title],
[Extent1].[CreatedDate] AS [CreatedDate]
FROM [dbo].[Posts] AS [Extent1]
WHERE [Extent1].[Id] = @p0',N'@p0 int',@p0=1
```

و برای post.PostMetaData.Body دستور sql زیر را مشاهده می‌کنید:

```
exec sp_executesql N'SELECT
[Extent1].[Id] AS [Id],
[Extent1].[Body] AS [Body],
[Extent1].[Image] AS [Image]
FROM [dbo].[Posts] AS [Extent1]
WHERE [Extent1].[Id] = @EntityKeyValue1',N'@EntityKeyValue1 int',@EntityKeyValue1=1
```

دلیل این که در اینجا ،دو دستور sql به دیتابیس ارسال شده است، فعال بودن ویژگی lazy loading ،به دلیل virtual تعریف کردن خواص راهبری موجودیت‌ها است.

حال اگر بخواهیم با یک رفت و آمد به دیتابیس کلیه اطلاعات را واکشی کنیم، می‌توانیم از Eager Loading استفاده کنیم:

```
var post = context.Posts.Include(x => x.PostMetaData).SingleOrDefault(x => x.Id == 1);
```

که خروجی sql آن نیز به شکل زیر است:

```
SELECT
[Limit1].[Id] AS [Id],
[Limit1].[Title] AS [Title],
[Limit1].[CreatedDate] AS [CreatedDate],
[Extent2].[Id] AS [Id1],
[Extent2].[Body] AS [Body],
[Extent2].[Image] AS [Image]
FROM   (SELECT TOP (2) [Extent1].[Id] AS [Id], [Extent1].[Title] AS [Title], [Extent1].[CreatedDate] AS
[CreatedDate]
FROM [dbo].[Posts] AS [Extent1]
WHERE 1 = [Extent1].[Id] ) AS [Limit1]
LEFT OUTER JOIN [dbo].[Posts] AS [Extent2] ON [Limit1].[Id] = [Extent2].[Id]
```

در نتیجه با کمک این تکنیک توانستیم، با چند موجودیت، در قالب یک جدول رفتار کنیم و از مزیت‌های آن همچون lazy loading، نیز بهره مند شویم.

دریافت کدهای این بخش: SplittingTable-Sample.rar

نظرات خوانندگان

نویسنده: امیرحسین جلوداری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۳/۲۹ ۱۹:۱۳

ممنون ... برا من که خیلی مفید بود :)

نویسنده: محمد
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۵/۰۱ ۲۲:۳۹

مطلبی که ارائه دادید در مورد ef6 صدق نمی‌کنه و خطای اینکه این تیبل نمی‌تواند دو کلید داشته باشد را می‌دهد و این در حالی هست که مدل رو با ef5 انجام میدهیم مشکلی نداره

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۵/۰۲ ۱۲:۳۶

PostId را در کلاس PostMetaData تبدیل کنید به Id.

عنوان: **ویدئوی آموزش مقدمات CodeFirst در قالب یک کلاس آموزشی به همراه مثال**
نویسنده: سیدمجتبی حسینی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۰۳ ۱:۲۰
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework, SQL Server, EF Code First

این ویدئو
به مدت حدوداً یکساعت و حجمی حدود 50 مگابایت، مربوط به یک کلاس آموزشی است که در ضمن آن به بررسی مقدماتی چگونگی بکاربردن روش CodeFirst برای تولید دیتابیس و جداول آن، پرداخته‌ام. پیشاپیش از نواقص و نارسایی‌های احتمالی آن، پوزش می‌طلبم.

سرفصل مطالبی که بطور مختصر مطرح شده‌اند، عبارتند از:

معرفی EF CodeFirst و کاربرد آن

استفاده از Nuget Package Manager برای افزودن EntityFrameWork

ایجاد کلاس نمونه User و معرفی DbContext جهت معرفی کلاس User به عنوان جدولی از دیتابیس

ایجاد ConnectionString و نکات مربوط به آن برای ایجاد صحیح جداول در SQL Server

چگونگی ایجاد فیلد کلیدی

روش ذخیره سازی اطلاعات در جدول

روش ایجاد رابطه یک به چند با ایجاد دو جدول کمکی Log و Work و مرتبط با جدول User

روش جستجو در جداول بدون استفاده مستقیم از SQL Query

نظرات خوانندگان

نویسنده: صادق
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۰۶ ۱۷:۵۶

با سلام و عرض ادب
می‌خواستم بدونم ادامه این ویدئو را چطوری می‌تونم تهیه کنم . با تشکر

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۰۶ ۱۸:۳۱

روی لینک «این ویدیو» در ابتدای مطلب کلیک کنید.

نویسنده: sorosh
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۰۶ ۱۸:۴۹

با سلام؛ می‌خواستم بدونم ویدئو دیگه‌ای آیا این مجموعه داره یا همینه فقط ؟ مرسی

نویسنده: سیدمجتبی حسینی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۰۷ ۱۳:۰

سلام و درود.
در بینابین جلسات آموزش سی شارپ پیشرفته به جهت تبیین یکی از کاربردهای نوین کدنویسی شیءگرا و همچنین تقویت انگیزه یادگیرندگان در یادگیری همه مطالب ، چه انتزاعی و چه کاربردی، به طرح این بحث فقط در یک جلسه اکتفا کردم.
باتشکر

نویسنده: آگاه
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۲۱ ۱۵:۳۶

نمیشه آموزش ویدیویی این بحث رو ادامه بدین؟

خیلی شیوا کارامد و مفید بود.. مخصوصا اینکه کلی جزئیات هم بینش گفته میشد.. :(

عنوان: نوشتن پرس و جو در Entity Framework با استفاده از LINQ To Entity قسمت اول
نویسنده: محسن جمشیدی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۰۷ ۱۳:۲۰
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework, LINQ to Entity

موجودیت‌های زیر را در نظر بگیرید:

```
public class Customer
{
    public Customer()
    {
        Orders = new ObservableCollection<Order>();
    }
    public Guid Id { get; set; }
    public string Name { get; set; }
    public string Family { get; set; }

    public string FullName
    {
        get
        {
            return Name + " " + Family;
        }
    }

    public virtual IList<Order> Orders { get; set; }
}
```

```
public class Product
{
    public Product()
    {
    }

    public Guid Id { get; set; }
    public string Name { get; set; }
    public int Price { get; set; }
}
public class OrderDetail
{
    public Guid Id { get; set; }
    public Guid ProductId { get; set; }
    public int Count { get; set; }
    public Guid OrderId { get; set; }
    public int Price { get; set; }

    public virtual Order Order { get; set; }
    public virtual Product Product { get; set; }

    public string ProductName
    {
        get
        {
            return Product != null ? Product.Name : string.Empty;
        }
    }
}
```

```
public class Order
{
    public Order()
    {
        OrderDetail = new ObservableCollection<OrderDetail>();
    }
    public Guid Id { get; set; }
    public DateTime Date { get; set; }

    public Guid CustomerId { get; set; }
    public virtual Customer Customer { get; set; }
    public virtual IList<OrderDetail> OrderDetail { get; set; }

    public string CustomerFullName
    {
        get
```

```
        {
            return Customer == null ? string.Empty : Customer.FullName;
        }
    }

    public int TotalPrice
    {
        get
        {
            if (OrderDetail == null)
                return 0;

            return
                OrderDetail.Where(orderdetail => orderdetail.Product != null)
                .Sum(orderdetail => orderdetail.Price*orderdetail.Count);
        }
    }
}
```

و نگاشت موجودیت ها:

```
public class CustomerConfiguration : EntityTypeConfiguration<Customer>
{
    public CustomerConfiguration()
    {
        HasKey(c => c.Id);
        Property(c => c.Id).HasDatabaseGeneratedOption(DatabaseGeneratedOption.Identity);
    }
}
public class ProductConfiguration : EntityTypeConfiguration<Product>
{
    public ProductConfiguration()
    {
        HasKey(p => p.Id);
        Property(p => p.Id).HasDatabaseGeneratedOption(DatabaseGeneratedOption.Identity);
    }
}
public class OrderDetailConfiguration : EntityTypeConfiguration<OrderDetail>
{
    public OrderDetailConfiguration()
    {
        HasKey(od => od.Id);
        Property(od => od.Id).HasDatabaseGeneratedOption(DatabaseGeneratedOption.Identity);
    }
}
public class OrderConfiguration: EntityTypeConfiguration<Order>
{
    public OrderConfiguration()
    {
        HasKey(o => o.Id);
        Property(o => o.Id).HasDatabaseGeneratedOption(DatabaseGeneratedOption.Identity);
    }
}
```

و برای معرفی موجودیت‌ها به Entity Framwork کلاس StoreDbContext را به صورت زیر تعریف می‌کنیم:

```
public class StoreDbContext : DbContext
{
    public StoreDbContext()
        : base("name=StoreDb")
    {
    }

    protected override void OnModelCreating(DbModelBuilder modelBuilder)
    {
        modelBuilder.Configurations.Add(new CustomerConfiguration());
        modelBuilder.Configurations.Add(new OrderConfiguration());
        modelBuilder.Configurations.Add(new OrderDetailConfiguration());
        modelBuilder.Configurations.Add(new ProductConfiguration());
    }
```

```
    public DbSet<Customer> Customers { get; set; }
    public DbSet<Product> Products { get; set; }
    public DbSet<Order> Orders { get; set; }
    public DbSet<OrderDetail> OrderDetails { get; set; }
}
```

جهت مقدار دهی اولیه به database تستی یک DataBaseInitializer به صورت زیر تعریف می‌کنیم:

```
public class MyTestDb : DropCreateDatabaseAlways<StoreDbContext>
{
    protected override void Seed(StoreDbContext context)
    {
        var customer1 = new Customer { Name = "Vahid", Family = "Nasiri" };
        var customer2 = new Customer { Name = "Mohsen", Family = "Jamshidi" };
        var customer3 = new Customer { Name = "Mohsen", Family = "Akbari" };

        var product1 = new Product {Name = "CPU", Price = 350000};
        var product2 = new Product {Name = "Monitor", Price = 500000};
        var product3 = new Product {Name = "Keyboard", Price = 30000};
        var product4 = new Product {Name = "Mouse", Price = 20000};
        var product5 = new Product {Name = "Power", Price = 70000};
        var product6 = new Product {Name = "Hard", Price = 250000};

        var order1 = new Order
        {
            Customer = customer1, Date = new DateTime(2013, 1, 1),
            OrderDetail = new List<OrderDetail>
            {
                new OrderDetail {Product = product1, Count = 1, Price = product1.Price},
                new OrderDetail {Product = product2, Count = 1, Price = product2.Price},
                new OrderDetail {Product = product3, Count = 1, Price = product3.Price},
            }
        };

        var order2 = new Order
        {
            Customer = customer1,
            Date = new DateTime(2013, 1, 5),
            OrderDetail = new List<OrderDetail>
            {
                new OrderDetail {Product = product1, Count = 2, Price = product1.Price},
                new OrderDetail {Product = product3, Count = 4, Price = product3.Price},
            }
        };

        var order3 = new Order
        {
            Customer = customer1,
            Date = new DateTime(2013, 1, 9),
            OrderDetail = new List<OrderDetail>
            {
                new OrderDetail {Product = product1, Count = 4, Price = product1.Price},
                new OrderDetail {Product = product3, Count = 5, Price = product3.Price},
                new OrderDetail {Product = product5, Count = 6, Price = product5.Price},
            }
        };

        var order4 = new Order
        {
            Customer = customer2,
            Date = new DateTime(2013, 1, 9),
            OrderDetail = new List<OrderDetail>
            {
                new OrderDetail {Product = product4, Count = 1, Price = product4.Price},
                new OrderDetail {Product = product3, Count = 1, Price = product3.Price},
                new OrderDetail {Product = product6, Count = 1, Price = product6.Price},
            }
        };

        var order5 = new Order
        {
            Customer = customer2,
            Date = new DateTime(2013, 1, 12),
            OrderDetail = new List<OrderDetail>
            {
```

```
                new OrderDetail {Product = product4, Count = 1, Price = product4.Price},
                new OrderDetail {Product = product5, Count = 2, Price = product5.Price},
                new OrderDetail {Product = product6, Count = 5, Price = product6.Price},
            }
        };

        context.Customers.Add(customer3);

        context.Orders.Add(order1);
        context.Orders.Add(order2);
        context.Orders.Add(order3);
        context.Orders.Add(order4);
        context.Orders.Add(order5);

        context.SaveChanges();
    }
```

و در ابتدای برنامه کد زیر را جهت مقداردهی اولیه به Database مان قرار می‌دهیم:

```
Database.SetInitializer(new MyTestDb());
```

در انتها ConnectionString را در App.Config به صورت زیر تعریف می‌کنیم:

```
<connectionStrings>
    <add name="StoreDb" connectionString="Data Source=.\SQLEXPRESS;
Initial Catalog=StoreDBTest;Integrated Security = true" providerName="System.Data.SqlClient"/>
</connectionStrings>
```

بسیار خوب، حالا همه چیز محیاست برای اجرای اولین پرس و جو:

```
using (var context = new StoreDbContext())
{
    var query = context.Customers;

    foreach (var customer in query)
    {
        Console.WriteLine("Customer Name: {0}, Customer Family: {1}",
                                  customer.Name, customer.Family);
    }
}
```

پرس و جوی تعریف شده لیست تمام Customerها را باز می‌گرداند. query فقط یک "عبارت" پرس و جو هست و زمانی اجرا می‌شود که از آن درخواست نتیجه شود. در مثال بالا این درخواست در اجرای حلقه foreach اتفاق می‌افتد و درست در این لحظه است که دستور SQL ساخته شده و به Database فرستاده می‌شود. EF در این حالت تمام داده‌ها را در یک لحظه باز نمی‌گرداند بلکه این ارتباط فعال است تا حلقه به پایان برسد و تمام داده‌ها از database واکشی شود. خروجی به صورت زیر خواهد بود:

```
Customer Name: Vahid, Customer Family: Nasiri
Customer Name: Mohsen, Customer Family: Jamshidi
Customer Name: Mohsen, Customer Family: Akbari
```

نکته : با هر بار درخواست نتیجه از query ، پرس و جوی مربوطه دوباره به database فرستاده می‌شود که ممکن است مطلوب ما نباشد و باعث افت سرعت شود. برای جلوگیری از تکرار این عمل کافیست با استفاده از متد ToList پرس و جو را در لحظه تعریف به اجرا در آوریم

```
var customers = context.Customers.ToList();
```

خط بالا دیگر یک عبارت پرس و جو نخواهد بود بلکه لیست تمام Customer هاست که به یکباره از database بازگشت داده شده است. در ادامه هرجا که از customers استفاده کنیم دیگر پرس و جویی به database فرستاده نخواهد شد.

پرس و جوی زیر مشتریهایی که نام آنها Mohsen هست را باز می‌گرداند:

```
private static void Query3()
{
    using (var context = new StoreDbContext())
    {
        var methodSyntaxquery = context.Customers
                   .Where(c => c.Name == "Mohsen");
        var sqlSyntaxquery = from c in context.Customers
                             where c.Name == "Mohsen"
                             select c;

        foreach (var customer in methodSyntaxquery)
        {
            Console.WriteLine("Customer Name: {0}, Customer Family: {1}",
                                  customer.Name, customer.Family);
        }
    }

    // Output:
    // Customer Name: Mohsen, Customer Family: Jamshidi
    // Customer Name: Mohsen, Customer Family: Akbari
}
```

همانطور که مشاهده می‌کنید پرس و جو به دو روش Method Syntax و Sql Syntax نوشته شده است.

روش Method Syntax روشی است که از متدهای الحاقی (Extention Method) و عبارت‌های لامبدا (Lambda Expersion) برای نوشتن پرس و جو استفاده می‌شود. اما #C روش Sql Syntax را که همانند دستورات SQL هست، نیز فراهم کرده است تا کسانیکه آشنایی با این روش دارند، از این روش استفاده کنند. در نهایت این روش به Method Syntax تبدیل خواهد شد بنابراین پیشنهاد می‌شود که از همین روش استفاده شود تا با دست و پنجه نرم کردن با این روش، از مزایای آن در بخشهای دیگر کدنویسی استفاده شود.

اگر به نوع Customers که در DbContext تعریف شده است، دقت کرده باشید، خواهید دید که DbSet می‌باشد. DbSet کلاس و اینترفیس‌های متفاوتی را پیاده سازی کرده است که در ادامه با آنها آشنا خواهیم شد:

IQueryable<TEntity>, IEnumerable<TEntity>, IQueryable, IEnumerable: که امکان استفاده از متدهای نام آشنای LINQ را برای ما فراهم می‌کند. البته فراموش نشود که EF از Provider ای با نام LINQ To Entity برای تفسیر پرس و جوی ما و ساخت دستور SQL متناظر آن استفاده می‌کند. بنابراین تمامی متدهایی که در LINQ To Object استفاده می‌شوند در اینجا قابل استفاده نیستند. بطور مثال اگر در پرس و جو از LastOrDefault روی Customer استفاده شود در زمان اجرا با خطای زیر مواجه خواهیم شد و در نتیجه در استفاده از این متدها به این مسئله باید دقت شود.

LINQ to Entities does not recognize the method 'Store.Model.Customer

LastOrDefault[Customer](System.Linq.IQueryable`1[Store.Model.Customer], System.Linq.Expressions.Expression`1[System.Func`2[Store.Model.Customer,System.Boolean]])' method, and this method cannot be translated into a store expression.

IDbSet<TEntity>: که دارای متدهای Add, Attach, Create, Find, Remove, Local می‌باشد و برای بحث ما Find و Local جهت ساخت پرس و جو استفاده می‌شوند که در ادامه توضیح داده خواهند شد.

DbQuery<TEntity>: که دارای متدهای AsNoTracking و Include می‌باشد و در ادامه توضیح داده خواهند شد.

متد Find: این متد کلید اصلی را به عنوان ورودی گرفته و برای بازگرداندن نتیجه مراحل زیر را طی می‌کند:

داده‌های موجود در حافظه را بررسی می‌کند یعنی آنهایی که Load و یا Attach شده اند.

داده هایی که به DbContext اضافه (Add) ولی هنوز در database درج نشده اند.

داده هایی که در database هستند ولی هنوز Load نشده اند.

Find در صورت پیدا نکردن Exception ای صادر نمی‌کند بلکه مقدار null را بر می‌گرداند.

```
private static void Query4()
{
    using (var context = new StoreDbContext())
    {
        var customer = context.Customers.Find(new Guid("2ee2fd32-e0e9-4955-bace-1995839d4367"));

        if (customer == null)
            Console.WriteLine("Customer not found");
        else
            Console.WriteLine("Customer Name: {0}, Customer Family: {1}", customer.Name,
customer.Family);
    }
}
```

با توجه به اینکه Idها توسط Database ساخته می‌شوند. شما باید از Id دیگری که موجود می‌باشد، استفاده کنید تا نتیجه ای برگشت داده شود.
نکته: در صورتیکه کلید اصلی شما از دو یا چند فیلد تشکیل شده بود. می‌بایست این دو یا چند مقدار را به عنوان پارامتر به Find بفرستید.

متد Single: گاهی نیاز هست که داده‌ای پرس و جو شود اما نه با کلید اصلی بلکه با شرط دیگری، در این حالت از Single استفاده می‌شود. این متد یک مقدار را باز می‌گرداند و در صورتی که صفر یا بیش از یک مقدار در شرط صدق کند exception صادر می‌کند. متد SingleOrDefault رفتاری مشابه دارد اما اگر مقداری در شرط صدق نکند مقدار پیش فرض را باز می‌گرداند.
نکته: مقدار پیش فرض بستگی به نوع خروجی دارد که اگر object باشد مقدار null و اگر بطور مثال نوع عددی باشد، صفر می‌باشد.

```
private static void Query5()
{
    using (var context = new StoreDbContext())
    {
        try
        {
            var customer1 = context.Customers.Single(c => c.Name == "Unkown");  // Exception: Sequence
contains no elements
        }
        catch (Exception ex)
        {
            Console.WriteLine(ex.Message);
```

```
        }

        try
        {
            var customer2 = context.Customers.Single(c => c.Name == "Mohsen");  // Exception: Sequence
contains more than one element
        }
        catch (Exception ex)
        {
            Console.WriteLine(ex.Message);
        }

        var customer3 = context.Customers.SingleOrDefault(c => c.Name == "Unkown");  // customer3 ==
null

        var customer4 = context.Customers.Single(c => c.Name == "Vahid");  // customer4 != null
    }
}
```

متد First: در صورتیکه به اولین نتیجه پرس و جو نیاز هست می‌توان از First استفاده کرد. اگر پرس و جو نتیجه در بر نداشته باشد یعنی null باشد exception صادر خواهد شد اما اگر FirstOrDefault استفاده شود مقدار پیش فرض برگردانده خواهد شد.

```
private static void Query6()
{
    using (var context = new StoreDbContext())
    {
        try
        {
            var customer1 = context.Customers.First(c => c.Name == "Unkown");  // Exception: Sequence
contains no elements
        }
        catch (Exception ex)
        {
            Console.WriteLine(ex.Message);
        }

        var customer2 = context.Customers.FirstOrDefault(c => c.Name == "Unknown");  // customer2 ==
null
        var customer3 = context.Customers.First(c => c.Name == "Mohsen");
    }
}
```

نظرات خوانندگان

نویسنده: پژمان
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۲۰ ۱۱:۵

خیلی ممنون مهندس، فقط اینکه در داخل سازنده StoreDbContext چرا به این شکل عمل کرده اید:

```
public StoreDbContext()
: base("name=StoreDb")
{
}
```

نویسنده: محسن جمشیدی
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۲۰ ۱۱:۳۳

StoreDb نام مدخل Connection String ای هست که در AppConfig ایجاد شده

نویسنده: پژمان
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۲۰ ۱۱:۴۶

ممنون از پاسخگوییتون ، در واقع اگر اینکارو نمیکردید باید در AppConfig نام Connection را StoredDbContext میگذاشتیم؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۲۰ ۱۲:۲۶

چندین روش برای تعریف رشته اتصالی در EF وجود دارد. بیشتر در اینجا

نویسنده: محسن جمشیدی
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۲۰ ۱۴:۳۰

بله البته به همراه namespace اگه اشتباه نکنم

نویسنده: جمشیدی فر
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۸/۰۵ ۱۱:۳۷

متد FirstOrDefault باعث اجرای کوئری روی database می‌شه یا از context درون حافظه رکورد مورد نظر را بر میگرداند؟
اگر نیاز باشه که یک رکورد با اجرای کوئری از دیتابیس بازیابی بشه، و نه از context جاری، راه حل چیه؟

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۸/۰۵ ۱۲:۲۹

بجای حدس و گمان، خروجی رو لاگ کنید: نمایش خروجی SQL کدهای Entity framework 6 در کنسول دیباگ ویژوال استودیو

نویسنده: حمیدرضا کبیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۸/۱۰ ۱۴:۴۷

در پرس و جوهای معمولی ، بدین شکل عمل می‌شود که در نهایت نتیجه با شرط یک Id یا چیزی شبیه این مقایسه می‌شود .

```
var Id=1;
var books = (from b in db.Books
                            where b.bookId == Id
                            select new
                            {
                               //...
```

```
                                }).ToList();
```

حالا اگر شرط من بجای داشتن فقط یک Id لیستی از Id باشد چطور عمل کنم ؟

```
var booksId= new list<int>(){ 1 , 2 , 6 , 7};
var books = (from b in db.Books
                                where b.bookId == ???
                                select new
                                {
                                   //...

                                }).ToList();
```

چطور میتونم لیستی رو که دارم بجای مقایسه با یک Id ، با یک لیستی از Idها مقایسه کنم و نتیجه را بگیرم ؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۸/۱۰ ۱۴:۵۸

از متد Contains استفاده کنید که به where in ترجمه می‌شود:

```
from book in db.Books
where booksId.Contains(book.bookId)
```

عنوان: **نوشتن پرس و جو در Entity Framework با استفاده از LINQ To Entity قسمت دوم**
نویسنده: محسن جمشیدی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۱۳ ۱۰:۵
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework, LINQ to Entity

در قسمت قبل با نحوه اجرای پرس و جو آشنا شدید و همچنین به بررسی متدهای Find و Single و First و تفاوت‌های آنها پرداختیم. در این قسمت با خصوصیت Local و متد Load آشنا خواهیم شد. همانطور که در قسمت قبل دیدید، مقادیر اولیه‌ای برای Database و جداولمان مشخص کردیم. برای جدول Customer این داده‌ها را داشتیم:

ID	Name	Family
یک مقدار Guid	Vahid	Nasiri
یک مقدار Guid	Mohsen	Akbari
یک مقدار Guid	Mohsen	Jamshidi

ID توسط Database تولید می‌شوند به همین دلیل از ذکر مقداری مشخص خودداری شده است.
به کد زیر دقت کنید:

```
private static void Query7()
{
    using (var context = new StoreDbContext())
    {
        // Add
        context.Customers.Add(new Customer { Name = "Ali", Family = "Jamshidi" });

        // change
        var customer1 = context.Customers.Single(c => c.Family == "Jamshidi");
        customer1.Name = "Mohammad";

        // Remove
        var customer2 = context.Customers.Single(c => c.Family == "Akbari");
        context.Customers.Remove(customer2);

        var customers = context.Customers.Where(c => c.Name != "Vahid");

        foreach (var cust in customers)
        {
            Console.WriteLine("Customer Name: {0}, Customer Family: {1}", cust.Name, cust.Family)
        }
    }
}
```

همانطور که مشاهده می‌کنید عمل اضافه، تغییر و حذف روی Customer انجام شده ولی هنوز هیچ تغییری در Database ذخیره نشده است. آخرین پرس و جو چه نتیجه ای را دربر خواهد داشت؟

بله، فقط تغییر یک موجودیت در نظر گرفته شده است ولی اضافه و حذف نه!
نتیجه مهمی که حاصل می‌شود این است که در پرس و جوهایی که روی Database اجرا می‌شوند سه مورد را باید در نظر داشت:

داده هایی که اخیرا به DbContext اضافه شده‌اند ولی هنوز در Database ذخیره نشده‌اند، درنظر گرفته نخواهند شد.

داده هایی که در DbContext حذف شده‌اند ولی در Database هستند، در نتیجه پرس و جو خواهند بود.

داده هایی که قبلا از database توسط پرس و جوی دیگری گرفته شده و تغییر کرده‌اند، آن تغییرات در نتیجه پرس و جو موثر

خواهند بود.

پس پرس و جوهای LINQ ابتدا روی database انجام می‌شوند و idهای بازگشت داده شده با idهای موجود در DbContext مطابقت داده می‌شوند یا در DbContext وجود دارند که در این صورت آن موجودیت بازگشت داده می‌شود یا وجود ندارند که در این صورت موجودیتی که از Database خوانده شده، بازگشت داده می‌شوند.
برای درک بیشتر کد زیر را در نظر بگیرید:

```
private static void Query7_1()
{
    using (var context = new StoreDbContext())
    {
        // Add
        context.Customers.Add(new Customer { Name = "Ali", Family = "Jamshidi" });

        // change
        var customer1 = context.Customers.Single(c => c.Family == "Jamshidi");
        customer1.Name = "Vahid";

        // Remove
        var customer2 = context.Customers.Single(c => c.Family == "Akbari");
        context.Customers.Remove(customer2);

        var customers = context.Customers.Where(c => c.Name != "Vahid");

        foreach (var cust in customers)
        {
            Console.WriteLine("Customer Name: {0}, Customer Family: {1}", cust.Name, cust.Family)
        }
    }
}
```

این کد همان کد قبلی است اما نام customer1 در DbContext (که Mohsen بوده در Database) به Vahid تغییر کرده و پرس و جو روی نام هایی زده شده است که Vahid نباشند خروجی به صورت زیر خواهد بود:

Customer Name: Vahid, Customer Family: Jamshidi

Customer Name: Mohsen, Customer Family: Akbari Vahid در خروجی آمده در صورتیکه در شرط صدق نمی‌کند چراکه پرس و جو روی Database زده شده، جاییکه نام این مشتری Mohsen بوده اما موجودیتی بازگشت داده شده که دارای همان Id هست اما در DbContext دستخوش تغییر شده است.

Local: همانطور که قبلا اشاره شد خصوصیتی از DbSet می‌باشد که شامل تمام داده هایی هست که:

اخیرا از database پرس و جو شده است (می‌تواند تغییر کرده یا نکرده باشد)

اخیرا به Context اضافه شده است (توسط متد Add)

دقت شود که Local شامل داده‌هایی که از database خوانده شده و از Context، حذف (Remove) شده‌اند، نمی‌باشد.
نوع این خصوصیت ObservableCollection می‌باشد که می‌توان از آن برای Binding در پروژه‌های ویندوزی استفاده کرد.
به کد زیر دقت کنید:

```
private static void Query8()
{
    using (var context = new StoreDbContext())
    {
        // Add
        context.Customers.Add(new Customer { Name = "Ali", Family = "Jamshidi" });

        // change
        var customer1 = context.Customers.Single(c => c.Family == "Jamshidi");
```

```
        customer1.Name = "Mohammad";

        // Remove
        var customer2 = context.Customers.Single(c => c.Family == "Akbari");
        context.Customers.Remove(customer2);

        var customers = context.Customers.Local;

        foreach (var cust in customers)
        {
            Console.WriteLine("Customer Name: {0}, Customer Family: {1}", cust.Name, cust.Family);
        }
    }
}
```

کد بالا شبیه به کد قبلی می‌باشد با این تفاوت که در انتها foreach روی Local زده شده است. خروجی به صورت زیر خواهد بود:

همانطور که ملاحظه می‌کنید Local شامل Ali Jamshidi که اخیرا اضافه شده (ولی در Database ذخیره نشده) و Mohammad Jamshidi که از Database خوانده شده و تغییر کرده، می‌باشد اما شامل Mohsen Akbari که از Database خوانده شده اما در Context حذف شده است، نمی‌باشد.
می‌توان روی Local نیز پرس و جوی اجرا کرد. در این صورت از پروایدر LINQ To Object استفاده خواهد شد و درنتیجه دست بازتر هست و تمام امکانات این پروایدر می‌توان استفاده کرد.

Load: یکی دیگر از مواردی که باعث اجرای پرس و جو می‌شود متد Load می‌باشد که یک Extension Method می‌باشد. این متد در حقیقت یک پیمایش روی پرس و جو انجام می‌دهد و باعث بارگذاری داده‌ها در Context می‌شود. مانند استفاده از ToList البته بدون ساختن List که سربار ایجاد می‌کند.

```
private static void Query9()
{
    using (var context = new StoreDbContext())
    {
        var customers = context.Customers.Where(c => c.Name == "Mohsen");
        customers.Load();

        foreach (var cust in context.Customers.Local)
        {
            Console.WriteLine("Customer Name: {0}, Customer Family: {1}", cust.Name, cust.Family);
        }
    }
    // Output:
    // Customer Name: Mohsen, Customer Family: Akbari
    // Customer Name: Mohsen, Customer Family: Jamshidi
}
```

نظرات خوانندگان

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۱۳ ۱۰:۴۸

این دوجمله رو

«- داده هایی که اخیرا به DbContext اضافه شده‌اند ولی هنوز در Database ذخیره نشده‌اند، درنظر گرفته نخواهند شد.
- داده هایی که در DbContext حذف شده‌اند ولی در Database هستند، در نتیجه پرس و جو خواهند بود.»

میشه خلاصه‌اش کرد به «تا زمانیکه SaveChanges فراخوانی نشه، از اطلاعات تغییر کرده نمیشه کوئری گرفت (کوئری‌ها همیشه روی دیتابیس انجام می‌شن)؛ اما خاصیت Local این تغییرات محلی رو داره یا اینکه در change tracker میشه موارد EntityState.Added | EntityState.Modified | EntityState.Unchanged رو هم کوئری گرفت».

نویسنده: محسن جمشیدی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۱۳ ۱۴:۷

دقیقا!
جهت تاکید بیشتر روی "اجرا شدن پرس و جو در Database نه DbContext" متد Query7_1 به متن اضافه شد

نویسنده: مجید_فاضلی نسب
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۲۶ ۲۳:۱۴

DbContext دقیقا چیه ؟

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۲۷ ۰:۵۱

قسمت‌های 11 و 12 سری EF رو مطالعه کنید.

نویسنده: پژمان
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۲۰ ۱۶:۵۳

با تشکر از مقاله آموزندتون، خواستم بدونم که مثلا در چه سناریویی بهتر است از متد .Localاستفاده کرد(یا به عبارتی این متد کی به درد کار ما میخورد)، با توجه به اینکه این متد اطلاعاتی که به اصطلاح In-Memory هستند را برای ما میآورد؟

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۲۰ ۱۷:۷

بیشتر برای استفاده در WPF و برنامه‌های دسکتاپ است .

نویسنده: پژمان
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۲۰ ۱۷:۱۰

خیلی ممنون، در مورد Load هم تو نت گشتم چیزی دستگیرم نشد، اگه در این مورد هم مقاله ای باز سراغ دارید ممنون میشم لینکشو بدید ممنوون

نویسنده: محسن خان

تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۲۰ ۱۷:۲۵

در همان مقاله‌ای که لینک دادم، اواسط آن به Load هم پرداخته. کاربرد عملی آن در پروژه طراحی فریم ورک WPF با EF در سایت هست.

نویسنده: مهدی سعیدی فر
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۲۰ ۱۸:۱۲

یکی از کاربرداش در حذف اشیاء مرتبط

عنوان: مفهوم READ_COMMITTED_SNAPSHOT در EF 6
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۱۴ ۸:۰
آدرس: www.dotnettips.info
برچسب‌ها: Entity framework, SQL Server

مدتی است که حالت READ_COMMITTED_SNAPSHOT بسیار مورد توجه واقع شده:
- در سایت Stack overflow از آن استفاده می‌شود (^).
- در SQL Server Azure حالت پیش فرض ایجاد دیتابیس‌ها و تراکنش‌های جدید است (^).
- در Entity framework 6 حالت پیش فرض تراکنش‌های ایجاد شده، قرار گرفته است (^).

و ... در Oracle، تنها حالت مدیریت مسایل همزمانی است! (البته به نام MVCC ، اما با همین عملکرد)

اما READ_COMMITTED_SNAPSHOT در SQL Server چیست و کاربرد آن کجا است؟

اگر استفاده گسترده و سنگینی از SQL Server داشته باشید، حتما به پیغام‌های خطای deadlock آن برخورده‌اید:

```
Transaction (Process ID 54) was deadlocked on lock resources with another process and has been chosen
as the deadlock victim.
Rerun the transaction.
```

روش پیش فرض مدیریت مسایل همزمانی در SQL Server، حالت READ COMMITTED است. به این معنا که اگر در طی یک تراکنش مشغول به تغییر اطلاعاتی باشیم، سایر کاربران از خواندن نتیجه آن (اصطلاحا به آن Dirty read گفته می‌شود) منع خواهند شد؛ تا زمانیکه این تراکنش با موفقیت به پایان برسد. هرچند در این حالت سایر تراکنش‌ها امکان ویرایش یا حذف اطلاعات را خواهند داشت. به علاوه اگر در طی این تراکنش، اطلاعاتی خوانده شوند، سایر تراکنش‌ها تا پایان تراکنش جاری، قادر به تغییر این اطلاعات خوانده شده نخواهند بود (منشاء بروز خطاهای deadlock یاد شده در سیستم‌های پرترافیک).
در SQL Server 2005 برای بهبود مقیاس پذیری SQL Server و کاهش خطاهای deadlock، مکانیزم READ_COMMITTED_SNAPSHOT معرفی گشت.
به صورت خلاصه زمانیکه که تراکنش مورد نظر تحت حالت READ COMMITTED SNAPSHOT انجام می‌شود، optimistic reads and pessimistic writes خواهیم داشت (خواندن‌های خوشبینانه و نوشتن‌های بدبینانه). در این حالت تضمین می‌شود که خواندن اطلاعات داخل یک تراکنش، شامل اطلاعات تغییر یافته توسط سایر تراکنش‌های همزمان نخواهد بود. همچنین زمانیکه در این بین، اطلاعاتی خوانده می‌شود، بر روی این اطلاعات برخلاف حالت READ COMMITTED قفل قرار داده نمی‌شود. بنابراین تراکنش‌هایی که درحال خواندن اطلاعات هستند، تراکنش‌های همزمانی را که در حال نوشتن اطلاعات می‌باشند، قفل نخواهد کرد و برعکس.

نحوه فعال سازی READ_COMMITTED_SNAPSHOT

فعال سازی READ_COMMITTED_SNAPSHOT باید ابتدا در سطح یک بانک اطلاعاتی SQL Server انجام شود:

```
ALTER DATABASE testDatabase SET ALLOW_SNAPSHOT_ISOLATION ON;
ALTER DATABASE testDatabase SET READ_COMMITTED_SNAPSHOT ON;
```

کاری که در اینجا انجام خواهد شد، ایجاد یک snapshot یا یک کپی فقط خواندنی، از بانک اطلاعاتی کاری شما می‌باشد. بنابراین در این حالت، زمانیکه یک عبارت Select را فراخوانی می‌کنید، این خواندن، از بانک اطلاعاتی فقط خواندنی تشکیل شده، صورت خواهد گرفت. اما تغییرات بر روی دیتابیس اصلی کاری درج شده و سپس این snapshot به روز می‌شود.
حالت READ_COMMITTED_SNAPSHOT خصوصا برای برنامه‌های وبی که تعداد بالایی Read در مقابل تعداد کمی Write دارند، به شدت بر روی کارآیی و بالا رفتن سرعت و مقیاس پذیری آن‌ها تاثیر خواهد داشت؛ به همراه حداقل تعداد deadlockهای حاصل شده.

در Entity framework وضعیت به چه صورتی است؟

EF از حالت پیش فرض مدیریت مسایل همزمانی در SQL Server یا همان حالت READ COMMITTED در زمان فراخوانی متد SaveChanges استفاده می‌کند.

در EF 6 این حالت پیش فرض به READ_COMMITTED_SNAPSHOT تغییر کرده است. البته همانطور که عنوان شد، پیشتر باید بانک اطلاعاتی را نیز جهت پذیرش این نوع تراکنش‌ها آماده ساخت.

اگر از نگارش‌های پایین‌تر از EF 6 استفاده می‌کنید، برای استفاده از حالت READ_COMMITTED_SNAPSHOT باید صراحتا IsolationLevel را مشخص ساخت:

```
using (var transactionScope =
  new TransactionScope(TransactionScopeOption.Required,
  new TransactionOptions { IsolationLevel= IsolationLevel.Snapshot }))
{
   // update some tables using entity framework
   context.SaveChanges();
   transactionScope.Complete();
}
```

نظرات خوانندگان

نویسنده: ali.rezayee
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۱۴ ۱۵:۴۱

با سلام و تشکر بخاطر این مطلب عالی.
امکان دارد در خصوص بخش « READ_COMMITTED_SNAPSHOT در SQL Server چیست و کاربرد آن کجا است؟ » یک مثال عملی بزنید، مطلب کمی گنگ است.
ممنون

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۱۴ ۱۸:۱۳

فرض کنید یک جدول نظرات دارید با این تعریف

```
CREATE TABLE [BlogComments](
[Id] [int] IDENTITY(1,1) NOT NULL,
[Body] [nvarchar](max) NULL,
[Date1] [datetime] NOT NULL,
 CONSTRAINT [PK_BlogComments] PRIMARY KEY CLUSTERED
(
[Id] ASC
)WITH (PAD_INDEX  = OFF, STATISTICS_NORECOMPUTE  = OFF, IGNORE_DUP_KEY = OFF,
 ALLOW_ROW_LOCKS  = ON, ALLOW_PAGE_LOCKS  = ON) ON [PRIMARY]
) ON [PRIMARY]
```

بعد در management studio دو پنجره اجرای کوئری جدید را ایجاد کنید. در پنجره اول بنویسید:

```
-- در پنجره اول
BEGIN TRAN
UPDATE [BlogComments] SET Body='Test' WHERE id=1
```

در پنجره دوم بنویسید

```
-- در پنجره دوم
SELECT TOP 1000 [Id]  ,[Body] ,[Date1] FROM [BlogComments]
```

- ابتدا عبارت پنجره اول را اجرا کنید. این پنجره حاوی یک تراکنش نا تمام است. شروع دارد اما به عمد پایان آن‌را ذکر نکردیم.
- الان پنجره دوم را اجرا کنید.

مشاهده خواهید کرد که ... به جواب نمی‌رسید. کوئری اجرا نمی‌شود و سیستم قفل شده چون تراکنش اول commit نشده (مثلا یک تراکنش طولانی را اینجا شبیه سازی کردیم؛ یا حتی یک اشتباه در تعاریف T-SQL انجام شده).

در ادامه، عملیات این پنجره‌ها را دستی متوقف کنید. بعد مطابق دستوراتی که پیشتر ذکر شد، READ_COMMITTED_SNAPSHOT را روی دیتابیس فعال کنید.
مجددا دو مرحله قبل را اجرا کنید. در این حالت کوئری دوم اجرا خواهد شد، چون اطلاعات را از کپی فقط خواندنی بانک اطلاعاتی شما دریافت می‌کند؛ بر اساس آخرین اطلاعات commit شده در سیستم.

نویسنده: مرادی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۱۵ ۱۰:۵۳

با سلام، در قسمتی از مطلبتان، آورده اید " یک snapshot یا یک کپی فقط خواندنی، "

که این پیش فرض اشتباه را در ذهن خواننده ایجاد می‌کند که از دیتابیس یک کپی گرفته می‌شود، در حالی که از دیتابیس کپی

گرفته نمی‌شود، بلکه Snapshot حاوی تغییرات دیتابیس از لحظه ایجاد Snapshot تا به حال است، مثلا می‌گوید در جدول People، سه رکورد درج شده است، از تفاضل دیتابیس و این Snapshot می‌توان به وضعیت دیتابیس قبل از ایجاد Snapshot پی برد، به همین دلیل است که ایجاد یک Snapshot ولو روی یک دیتابیس چند گیگابایتی نیز در کسری از ثانیه انجام می‌پذیرد.
علاوه بر این امکان استفاده از این امکان در SQL 2000 نیست، ولو با ADO.NET، که البته چیزی رو از ارزش‌های این روش کم نمی‌کند، با سپاس از مطلب خوبتان

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۱۵ ۱۱:۴۸

بحث اصلی هم همین نحوه و محل ذخیره سازی snapshot است.
- Sanpshot مطابق واژه نامه مایکروسافت معنای «نگارش» را می‌دهد. در این حالت کلیه کوئری‌های داخل یک تراکنش، یک نگارش یا snapshot از دیتابیس را مشاهده خواهند کرد. این نگارش یا Row version، در *tempdb* نگه داری می‌شود. با فعال سازی SNAPSHOT isolation، هر زمانیکه یک ردیف به روز رسانی می‌شود، موتور SQL Server یک نسخه از اطلاعات اولیه این ردیف را در tempdb ذخیره می‌کند (اینجا بود که عنوان شد با یک کپی فقط خواندنی از اطلاعات در حین واکشی اطلاعات سر و کار خواهید داشت).
خلاصه الگوریتم کاری آن :
الف) با آغاز یک تراکنش، یک عدد متوالی منحصربفرد تراکنش (شماره نگارش) ایجاد شده و به آن نسبت داده می‌شود.
ب) در حین این تراکنش، موتور SQL Server، به tempdb مراجعه کرده و شماره نگارشی نزدیک و کمتر از شماره نگارش تراکنش جاری را پیدا می‌کند. همچنین SQL Server بررسی می‌کند که این شماره یافت شده حتما جزو تراکنش‌های پایان یافته سیستم باشد.
ج) بر اساس این شماره یافت شده، نگارش معتبری از اطلاعات از tempdb استخراج می‌شود.
به این ترتیب یک تراکنش، کلیه اطلاعات موجود در ابتدای کار خود را بدون قرار دادن قفلی بر روی جداول مرتبط، دریافت خواهد کرد.
اطلاعات بیشتر

- در متن ذکر گردید که از SQL Server 2005 به بعد قابلیت فوق اضافه شده.
- همچنین SQL Server 2000 دیگر پشتیبانی رسمی ندارد و استفاده از آن حداقل از لحاظ امنیتی معقول نیست.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۲۳ ۱۲:۵

خبری در اینباره از تیم SQL Server بعدی

```
The Hekaton team also found that multi-version concurrency control (MVCC) proved robust
in scenarios with higher workloads and higher contention
```

اطلاعات بیشتر

نویسنده: amir ranjbarian
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۰۸ ۱۸:۳۷

با سلام؛ در صورتی که بخواهیم این مورد را در دیتابیسی که از filestream استفاده میکنه فعال کنیم با این خطا ALTER DATABASE failed because the READ_COMMITTED_SNAPSHOT and the ALLOW_SNAPSHOT_ISOLATION options cannot be set to ON when a database has FILESTREAM filegroups. To set READ_COMMITTED_SNAPSHOT or ALLOW_SNAPSHOT_ISOLATION to ON, you must remove the FILESTREAM filegroups from the database.
مواجه می‌شویم من در دیتابیس از filestreame استفاده کردم برای ذخیره فایلهای مورد نیاز در نرم افزار خودم، می‌خواستم بدونم آیا استفاده از این روش (filestreame) اصولا خوب هست یا نه؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۰۸ ۱۸:۴۵

این محدودیت از نگارش **R2** اس کیوال سرور 2008 به بعد برطرف شده .

عنوان: نوشتن پرس و جو در Entity Framework با استفاده از LINQ To Entity قسمت سوم
نویسنده: محسن جمشیدی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۲۰ ۱۸:۵۵
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework, LINQ to Entity

اجرای پرس و جو روی داده‌های به هم مرتبط (Related Data)

اگر به موجودیت Customer دقت کنید دارای خصوصیتی با نام Orders می‌باشد که از نوع IList<Order> هست یعنی دارای لیستی از Order هاست بنابراین یک رابطه یک به چند بین Customer و Order وجود دارد. در ادامه به بررسی نحوه پرس و جو کردن روی داده‌های به هم مرتبط خواهیم پرداخت.

ابتدا به کد زیر دقت کنید:

```
private static void Query10()
{
    using (var context = new StoreDbContext())
    {
        var customers = context.Customers;
        foreach (var customer in customers)
        {
            Console.WriteLine("Customer Name: {0}, Customer Family: {1}", customer.Name,
customer.Family);
            foreach (var order in customer.Orders)
            {
                Console.WriteLine("\t Order Date: {0}", order.Date);
            }
        }
    }
}
```

اگر کد بالا را اجرا کنید هنگام اجرای حلقه داخلی با خطای زیر مواجه خواهید شد:

```
System.InvalidOperationException: There is already an open DataReader associated with this Command
which must be closed first
```

همانطور که قبلا اشاره شد EF با اجرای یک پرس و جو به یکباره داده‌ها را باز نمی‌گرداند بنابراین در حلقه اصلی که روی Customers زده شده است با هر پیمایش یک customer از Database فراخوانی می‌شود درنتیجه DataReader تا پایان یافتن حلقه باز می‌ماند. حال آنکه حلقه داخلی نیز برای خواندن Orderها نیاز به اجرای یک پرس و جو دارد بنابراین DataReader ای جدید باز می‌شود و در نتیجه با خطایی مبنی بر اینکه DataReader دیگری باز است، مواجه می‌شویم. برای حل این مشکل می‌بایست جهت باز بودن چند DataReader همزمان، کد زیر را به ConnectionString اضافه کنیم

```
MultipleActiveResultSets = true
```

که با این تغییر کد بالا به درستی اجرا می‌شود.

در بارگذاری داده‌های به هم مرتبط EF سه روش را در اختیار ما قرار می‌دهد:

Lazy Loading

Eager Loading

Explicit Loading

که در ادامه به بررسی آنها خواهیم پرداخت.

Lazy Loading: در این روش داده‌های مرتبط در صورت نیاز با یک پرس وجوی جدید که به صورت اتوماتیک توسط EF ساخته می‌شود، گرفته خواهند شد. کد زیر را در نظر بگیرید:

```
private static void Query11()
{
    using (var context = new StoreDbContext())
    {
        var customer = context.Customers.First();

        Console.WriteLine("Customer Name: {0}, Customer Family: {1}", customer.Name, customer.Family);
        foreach (var order in customer.Orders)
        {
            Console.WriteLine("\t Order Date: {0}", order.Date);
        }
    }
}
```

اگر این کد را اجرا کنید خواهید دید که یک بار پرس و جویی مبنی بر دریافت اولین Customer روی database زده خواهد شد و پس از چاپ آن در ادامه برای نمایش Orderهای این Customer پرس و جوی دیگری زده خواهد شد. در حقیقت پرس و جوی اول فقط Customer را بازگشت می‌دهد و در ادامه، اول حلقه، جایی که نیاز به Orderهای این Customer می‌شود EF پرس و جو دوم را بصورت هوشمندانه و اتوماتیک اجرا می‌کند. به این روش بارگذاری داده‌های مرتبط Lazy Loading گفته می‌شود که به صورت پیش فرض در EF فعال است.

برای غیرفعال کردن این روش، کد زیر را اجرا کنید:

```
context.Configuration.LazyLoadingEnabled = false;
```

EF از dynamic proxy برای Lazy Loading استفاده می‌کند. به این صورت که در زمان اجرا کلاسی جدید که از کلاس POCO مان ارث برده است، ساخته می‌شود. این کلاس proxy می‌باشد و در آن navigation propertyها بازنویسی شده‌اند و کمی منطق برای خواندن داده‌های وابسته اضافه شده است.

برای ایجاد dynamic proxy شروط زیر لازم است:

- کلاس POCO می‌بایست public بوده و sealed نباشد.
- Navigation propertyها می‌بایست virtual باشد.

در صورتیکه هرکدام از این دو شرط برقرار نباشند کلاس proxy ساخته نمی‌شود و Lazy Loading حتی در صورت فعال بودن انجام نخواهد شد. مثلا اگر پراپرتی Orders در کلاس Customer مان virtual نباشد. در شروع حلقه کد بالا پرس و جوی جدید اجرا نشده و در نتیجه مقدار این پراپرتی null خواهد ماند.

Lazy Loading به ما در عدم بارگذاری داده‌های مرتبط که به آنها نیازی نداریم، کمک می‌کند. اما در صورتیکه به داده‌های مرتبط نیاز داشته باشیم "مسئله Select n+1" پیش خواهد آمد که باید این مسئله را مد نظر داشته باشیم.

مسئله Select n+1: کد زیر را در نظر بگیرد

```
private static void Query12()
{
    using (var context = new StoreDbContext())
    {
        var customers = context.Customers;
        foreach (var customer in customers)
        {
            Console.WriteLine("Customer Name: {0}, Customer Family: {1}", customer.Name,
customer.Family);
            foreach (var order in customer.Orders)
            {
                Console.WriteLine("\t Order Date: {0}", order.Date);
            }
        }
    }
}
```

هنگام اجرای کد بالا یک پرس و جو برای خواندن Customerها زده خواهد شد و به ازای هر Customer یک پرس و جوی دیگر برای گرفتن Orderها زده خواهد شد. در این صورت پرس و جوی اول ما اگر n مشتری را برگرداند، n پرس و جو نیز برای گرفتن Orderها زده خواهد شد که روهم n+1 دستور Select می‌شود. این تعداد پرس و جو موجب عدم کارایی می‌شود و برای رفع این مسئله نیاز به امکانی جهت بارگذاری هم زمان داده‌های مرتبط مورد نیاز خواهد بود. این امکان با استفاده از Eager Loading

برآورده می‌شود.

روش Eager Loading: هنگامی که در یک پرس و جو نیاز به بارگذاری همزمان داده‌های مرتبط نیز باشد، از این روش استفاده می‌شود. برای این منظور از متد Include استفاده می‌شود که ورودی آن navigation property مربوطه می‌باشد. این پارامتر ورودی را همانطور که در کد زیر مشاهده می‌کنید، می‌توان به صورت string و یا Lambda Expression مشخص کرد.
دقت شود که برای حالت Lambda Expression بایدSystem.Data.Entity به usingها اضافه شود.

```
private static void Query13()
{
    using (var context = new StoreDbContext())
    {
        var customers = context.Customers.Include(c => c.Orders);
        //var customers = context.Customers.Include("Orders");
        foreach (var customer in customers)
        {
            Console.WriteLine("Customer Name: {0}, Customer Family: {1}", customer.Name,
customer.Family);
            foreach (var order in customer.Orders)
            {
                Console.WriteLine("\t Order Date: {0}", order.Date);
            }
        }
}
```

در این صورت یک پرس و جو به صورت join اجرا خواهد شد.
اگر داده‌های مرتبط در چند سطح باشند، می‌توان با دادن مسیر داده‌های مرتبط اقدام به بارگذاری آنها کرد. به مثالهای زیر توجه کنید:

```
context.OrderDetails.Include(o => o.Order.Customer)
```

در پرس و جوی بالا به ازای هر OrderDetail داده‌های مرتبط Order و Customer آن بارگذاری می‌شود.

```
context.Orders.Include(o => o.OrderDetail.Select(od => od.Product))
```

در پرس و جوی بالا به ازای هر Order لیست OrderDetail ها و برای هر OrderDetail داده مرتبط Product آن بارگذاری می‌شود.

```
context.Orders.Include(o => o.Customer).Include(o => o.OrderDetail)
```

در پرس و جوی بالا به ازای هر Order داده‌های مرتبط OrderDetail و Customer آن بارگذاری می‌شود.

روش Explicit Loading: این روش مانند Lazy Loading می‌باشد که می‌توان داده‌های مرتبط را جداگانه فراخوانی کرد اما نه به صورت اتوماتیک توسط EF بلکه به صورت صریح توسط خودمان انجام می‌شود. این روش حتی اگر navigation propertyهای ما virtual نباشند نیز قابل انجام است. برای انجام این روش از متد DbContext.Entry استفاده می‌شود.

```
private static void Query14()
{
    using (var context = new StoreDbContext())
    {
        var customer = context.Customers.First(c => c.Family == "Jamshidi");

        context.Entry(customer).Collection(c => c.Orders).Load();

        foreach (var order in customer.Orders)
        {
            Console.WriteLine(order.Date);
        }
    }
}
```

در پرس و جوی بالا تمام Orderهای یک Customer به صورت جدا گرفته شده است برای این منظور از چون Orders یک لیست می‌باشد، از متد Collection استفاده شده است.

```
private static void Query15()
{
    using (var context = new StoreDbContext())
    {
        var order = context.Orders.First();

        context.Entry(order).Reference(o => o.Customer).Load();

        Console.WriteLine(order.Customer.FullName);
    }
}
```

در پرس و جوی بالا Customer یک Order صراحتا و به صورت جداگانه از database گرفته شده است.
با توجه به دو مثال بالا مشخص است که اگر داده مرتبط ما به صورت لیست است از Collection و درغیر این صورت از Reference استفاده می‌شود.
در صورتیکه بخواهیم ببینیم آیا داده‌ی مرتبط مان بازگذاری شده است یا خیر، از خصوصیت IsLoaded به صورت زیر استفاده می‌کنیم:

```
if (context.Entry(order).Reference(o => o.Customer).IsLoaded)
    context.Entry(order).Reference(o => o.Customer).Load();
```

و در آخر اگر بخواهیم روی داده‌های مرتبط پرس و جو اجرا کنیم نیز این قابلیت وجود دارد. برای این منظور از Query استفاده می‌کنیم.

```
private static void Query16()
{
    using (var context = new StoreDbContext())
    {
        var customer = context.Customers.First(c => c.Family == "Jamshidi");

        IQueryable<Order> query = context.Entry(customer).Collection(c => c.Orders).Query();

        var order = query.First();
    }
}
```

نظرات خوانندگان

نویسنده: مهدی زارعی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۲۹ ۱۱:۱۴

این سری مطالب بسیار خوب و مفید است .از نویسنده محترم خواهش می‌کنم نگارش این مجموعه را متوقف نکند .
در صورتی که برای ایشون امکان پذیر نیست خواهش می‌کنم منبع یا منابعی که از آن‌ها در مورد این سری مقالات به آن رجوع کرده اند را معرفی کنند.
با تشکر از زحماتشان

نویسنده: محسن جمشیدی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۲۹ ۱۲:۸

منبع کتابهایی هست که در اینجا معرفی شده

نویسنده: علیرضا
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۳۱ ۰:۴۰

در خصوص این قسمت:
"... در پرس و جوی بالا به ازای هر OrderDetail داده‌های مرتبط Order و Customer آن بارگذاری می‌شود.

context.Orders.Include(o => o.OrderDetail.Select(od => od.Product))	1

" بهتره برای ابهام زدایی ذکر کنید که OrderDetail یک Collection است و نمیتوان مانند پرس و جوی مثال قبلی از o=> o.OrderDerail.Product استفاده کرد.

نویسنده: علیرضا
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۳۱ ۰:۴۳

در صورتیکه بخواهیم ببینیم آیا داده‌ی مرتبط مان بازگذاری شده است یا خیر، از خصوصیت IsLoaded به صورت زیر استفاده می‌کنیم:

```
if (context.Entry(order).Reference(o => o.Customer).IsLoaded)
```

منظور Not Isloaded بوده که ظاهرا ! جا افتاده

عنوان: Func یا Expression Func در EF
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۲۶ ۸:۰
آدرس: www.dotnettips.info
برچسب‌ها: Entity framework, LINQ

با بررسی کدهای مختلف Entity framework گاهی از اوقات در امضای توابع کمکی نوشته شده، Func<> مشاهده می‌شود و در بعضی از موارد Expression<Func<>> و ... به نظر استفاده کنندگان دقیقا نمی‌دانند که تفاوت این دو در چیست و کدامیک را باید/یا بهتر است بکار برد.

ابتدا مثال کامل ذیل را در نظر بگیرید:

```
using System;
using System.Collections.Generic;
using System.Data.Entity;
using System.Data.Entity.Migrations;
using System.Linq;
using System.Linq.Expressions;

namespace Sample
{
    public abstract class BaseEntity
    {
        public int Id { set; get; }
    }

    public class Receipt : BaseEntity
    {
        public int TotalPrice { set; get; }
    }

    public class MyContext : DbContext
    {
        public DbSet<Receipt> Receipts { get; set; }
    }

    public class Configuration : DbMigrationsConfiguration<MyContext>
    {
        public Configuration()
        {
            AutomaticMigrationsEnabled = true;
            AutomaticMigrationDataLossAllowed = true;
        }

        protected override void Seed(MyContext context)
        {
            if (!context.Receipts.Any())
            {
                for (int i = 0; i < 20; i++)
                {
                    context.Receipts.Add(new Receipt { TotalPrice = i });
                }
            }
            base.Seed(context);
        }
    }

    public static class EFUtils
    {
        public static IList<T> LoadEntities<T>(this DbContext ctx, Expression<Func<T, bool>> predicate)
where T : class
        {
            return ctx.Set<T>().Where(predicate).ToList();
        }

        public static IList<T> LoadData<T>(this DbContext ctx, Func<T, bool> predicate) where T : class
        {
            return ctx.Set<T>().Where(predicate).ToList();
        }
    }

    public static class Test
    {
        public static void RunTests()
        {
```

```
            startDB();

            using (var context = new MyContext())
            {
                var list1 = context.LoadEntities<Receipt>(x => x.TotalPrice == 10);
                var list2 = context.LoadData<Receipt>(x => x.TotalPrice == 20);
            }
        }

        private static void startDB()
        {
            Database.SetInitializer(new MigrateDatabaseToLatestVersion<MyContext, Configuration>());
            // Forces initialization of database on model changes.
            using (var context = new MyContext())
            {
                context.Database.Initialize(force: true);
            }
        }
    }
}
```

در این مثال ابتدا کلاس Receipt تعریف شده و سپس توسط کلاس MyContext در معرض دید EF قرار گرفته است. در ادامه توسط کلاس Configuration نحوه آغاز بانک اطلاعاتی مشخص گردیده است؛ به همراه ثبت تعدادی رکورد نمونه.

نکته اصلی مورد بحث، کلاس کمکی EFUtils است که در آن دو متد الحاقی LoadEntities و LoadData تعریف شده‌اند. در متد LoadEntities، امضای متد شامل Expression Func است و در متد LoadData فقط Func ذکر شده است.

در ادامه اگر برنامه را توسط فراخوانی متد RunTests اجرا کنیم، به نظر شما خروجی SQL حاصل از list1 و list2 چیست؟

احتمالا شاید عنوان کنید که هر دو یک خروجی SQL دارند (با توجه به اینکه بدنه متدهای LoadEntities و LoadData دقیقا/یا به نظر یکی هستند) اما یکی از پارامتر 10 استفاده می‌کند و دیگری از پارامتر 20. تفاوت دیگری ندارند.

اما ... اینطور نیست!

خروجی SQL متد LoadEntities در متد RunTests به صورت زیر است:

```
SELECT
[Extent1].[Id] AS [Id],
[Extent1].[TotalPrice] AS [TotalPrice]
FROM [dbo].[Receipts] AS [Extent1]
WHERE 10 = [Extent1].[TotalPrice]
```

و ... خروجی متد LoadData به نحو زیر:

```
SELECT
[Extent1].[Id] AS [Id],
[Extent1].[TotalPrice] AS [TotalPrice]
FROM [dbo].[Receipts] AS [Extent1]
```

بله. در لیست دوم هیچ فیلتری انجام نشده (در حالت استفاده از Func خالی) و کل اطلاعات موجود در جدول Receipts، بازگشت داده شده است.

چرا؟

Func اشاره‌گری است به یک متد و Expression Func بیانگر ساختار درختی عبارت lambda نوشته شده است. این ساختار درختی صرفا بیان می‌کند که عبارت lambda منتسب، چه کاری را قرار است یا می‌تواند انجام دهد؛ بجای انجام واقعی آن.

```
public static IQueryable<TSource> Where<TSource>(this IQueryable<TSource> source,
Expression<Func<TSource, bool>> predicate);
public static IEnumerable<TSource> Where<TSource>(this IEnumerable<TSource> source, Func<TSource, bool>
predicate);
```

اگر از Expression Func استفاده شود، از متد Where ایی استفاده خواهد شد که خروجی IQueryable دارد. اگر از Func استفاده شود، از overload دیگری که خروجی و ورودی IEnumerable دارد به صورت خودکار استفاده می‌گردد.

بنابراین هرچند بدنه دو متد LoadEntities و LoadData به ظاهر یکی هستند، اما بر اساس نوع ورودی Where ایی که دریافت می‌کنند، اگر Expression Func باشد، EF فرصت آنالیز و ترجمه عبارت ورودی را خواهد یافت اما اگر Func باشد، ابتدا باید کل

اطلاعات را به صورت یک لیست IEnumerable دریافت و سپس سمت کلاینت، خروجی نهایی را فیلتر کند.
اگر برنامه را اجرا کنید نهایتا هر دو لیست یک و دو، بر اساس شرط عنوان شده عمل خواهند کرد و فیلتر خواهند شد. اما در حالت اول این فیلتر شدن سمت بانک اطلاعاتی است و در حالت دوم کل اطلاعات بارگذاری شده و سپس سمت کاربر فیلتر می‌شود (که کارآیی پایینی دارد).

نتیجه گیری

به امضای متد Where ایی که در حال استفاده است دقت کنید. همینطور در مورد Count ، Sum و یا موارد مشابه دیگری که predicate قبول می‌کنند.

نظرات خوانندگان

نویسنده: حسین مرادی نیا
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۴/۲۶ ۲۰:۱

اوایل که از Entity Framework استفاده میکردم دچار همین مشکل شدم. در یک برنامه تمام متدهای دارای شرط لایه سرویسم رو با استفاده از Func پیاده سازی کرده بودم و بعد از مدتی متوجه شدم که برای دریافت یک رکورد از جدول هم برنامه خیلی کند عمل میکنه. کد زیر رو نگاه کنید:

```
public virtual TEntity Find(Func<TEntity, bool> predicate)
{
    return _tEntities.Where(predicate).FirstOrDefault();
}
```

در این حالت همه رکوردها از جدول مورد نظر واکشی میشه و بعد فقط یکی از آنها (اولین رکورد) در سمت کلاینت جدا و بازگشت داده میشه.

نویسنده: Saleh
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۱۰ ۱۰:۴۲

با تشکر از شما
جهت اطلاع دوستان:
کتاب Functional Programming In CS نوشته Oliver Sturm به طور کامل مبحث Genericها را پوشش داده و موضوعات Func و Expressionها را مفصل تشریح کرده است.

نویسنده: Saleh
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۱۰ ۱۲:۰

استفاده از Predicate<> چه تفاوتی با استفاده شما از Func دارد؟

حتی آقای نصیری هم به همین صورت استفاده کرده اند.

```
public virtual TEntity Find(Expression<Func<TEntity, bool>> predicate)
```

```
public virtual TEntity Find(Expression<Predicate<TEntity>> predicate)
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۱۰ ۱۲:۳۸

استفاده نشده. فرق است بین یک پارامتر با *نام* predicate و یک delegate به نام Predicate . ضمنا Func هم یک Delegate است .

عنوان: **متد LastOrDefault در EF**
نویسنده: حسین مرادی نیا
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۰۱ ۸:۳۰
آدرس: www.dotnettips.info
برچسب‌ها: Entity framework, LINQ to Entity

اگر بخواهیم اولین رکورد از یک جدول را توسط EF درخواست نماییم از متد FirstOrDefaultیا First استفاده می‌شود. برای مثال واکشی اولین رکورد از جدول Student به صورت زیر است:

```
var student=context.Students.FirstOrDefault();
```

در این حالت اولین رکورد از جدول student واکشی می‌شود و اگر رکوردی موجود نباشد یک مقدار null بازگشت داده می‌شود. حال اگر بخواهید به جای اولین رکورد آخرین رکورد را واکشی نمایید چطور؟ برای یافتن آخرین رکورد در لیست‌ها ی Generic و کلا لیست‌های Enumerable از متد LastOrDefault استفاده می‌شود. با این حال این متد توسط Entity Framework پشتیبانی نمی‌شود و در صورتی که از کد زیر استفاده کنید برنامه با خطا متوقف خواهد شد:

```
var student=context.Students.LastOrDefault();
```

دو راه حل برای رفع این مشکل به ذهن می‌رسد:
روش اول: می‌توان خروجی را ابتدا به یک نوع Enumerable مانند List تبدیل کرد و سپس از متد LastOrDefault استفاده کرد. کد زیر را در نظر بگیرید:

```
var student=context.Students.ToList().LastOrDefault();
```

در کد بالا ابتدا رکوردهای جدول Student از درون بانک اطلاعات به صورت کامل واکشی شده و سپس رکورد آخر از میان آنها جدا می‌شود. این حالت در حالی که رکوردهای کمی در جدول وجود داشته باشد روش بدی به حساب نمی‌آید ولی اگر تعداد رکوردها زیاد باشد (اکثر مواقع نیز به همین شکل است) روش مناسبی نمی‌باشد و باعث کندی برنامه می‌شود.

روش دوم: با توجه به اینکه تنها به یک رکورد (آخرین رکورد) نیاز داریم بهتر است یک رکورد هم واکشی شود. در این روش برای اینکه بتوان به آخرین رکورد رسید ابتدا رکوردهای جدول را به صورت نزولی مرتب می‌کنیم و سپس از متد FirstOrDefault برای واکشی آخرین رکورد استفاده می‌نمایید. برای مثال:

```
var student=context.Students.OrderByDescending(s=>s.Id).FirstOrDefault();
```

در کد بالا ابتدا رکوردها را بر اساس فیلد مورد نظر به صورت نزولی مرتب کرده ایم(در نظر داشته باشید عملیات مرتب سازی را می‌توان بر اساس فیلدی که مورد نظر است انجام داد) و پس از آن با توجه به اینکه رکوردها به صورت نزولی مرتب شده اند و رکورد آخر به اول منتقل شده است از متد FirstOrDefault جهت دسترسی به آخرین رکورد که در حال حاضر اول لیست رکوردها است استفاده شده است. سرعت این روش به مراتب از روش اول بیشتر می‌باشد. برای بالا رفتن سرعت مرتب سازی در جداول بزرگ نیز می‌توان از تدابیری همچون Index گذاری بر روی فیلدها در DataBase استفاده کرد(با توجه به فیلدی که قرار است مرتب سازی بر اساس آن انجام شود).

نظرات خوانندگان

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۰۱ ۸:۳۸

ممنون. روش دوم به select top 1 در حین استفاده از SQL Server ترجمه میشه.

نویسنده: سامان هاشمی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۰۱ ۱۱:۵۴

مورد اول اصلا توصیه نکنید بعدها به دلیل مشکل کارآیی که داره خیلی اذیت میکنه همون مورد دوم تنها گزینه و بهترین گزینه است!

نویسنده: ابوالفضل
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۰۲ ۱۲:۳۴

یک نکته اینکه : زمانی که قصد داریم آخرین رکورد افزوده شده رو به این طریق و بر اساس فیلدی غیر از کلید واکشی کنیم (به فرض تاریخ فاکتور و ...) حتما باید برای آن فیلد در صورت کلید نبودنش ، ایندکس ایجاد کنیم تا واکشی در کوتاهترین زمان ممکن در حجم بالای اطلاعات صورت گیرد .

نویسنده: باغبان
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۰۳ ۱۵:۳۹

ممنون از آموزش خوبتون می‌خواستم بپرسم در حالت دوم فقط یک رکورد از دیتابیس واکشی میشه؟ یا اینکه از میون رکوردهای واکشی شده یک رکورد را انتخاب می‌کنه؟

نویسنده: حسین مرادی نیا
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۰۳ ۱۷:۸

در روش دوم فقط یک رکورد واکشی می‌شود.

عنوان: **تهیه خروجی XML از یک بانک اطلاعاتی، توسط EF Code first**
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۱۰ ۱۱:۳۵
آدرس: www.dotnettips.info
برچسب‌ها: Entity framework, xml, LINQ to XML

نگارش کامل SQL Server امکان تهیه خروجی XML از یک بانک اطلاعاتی را دارد . اما اگر بخواهیم از سایر بانک‌های اطلاعاتی که چنین توابع توکاری ندارند، استفاده کنیم چطور؟ برای تهیه خروجی XML توسط Entity framework و مستقل از نوع بانک اطلاعاتی در حال استفاده، حداقل دو روش وجود دارد:

الف) استفاده از امکانات Serialization توکار دات نت

```
using System.IO;
using System.Xml;
using System.Xml.Serialization;

namespace DNTViewer.Common.Toolkit
{
    public static class Serializer
    {
        public static string Serialize<T>(T type)
        {
            var serializer = new XmlSerializer(type.GetType());
            using (var stream = new MemoryStream())
            {
                serializer.Serialize(stream, type);
                stream.Seek(0, SeekOrigin.Begin);
                using (var reader = new StreamReader(stream))
                {
                    return reader.ReadToEnd();
                }
            }
        }
    }
}
```

در اینجا برای نمونه، لیستی از اشیاء مدنظر خود را تهیه کرده و به متد Serialize فوق ارسال کنید. نتیجه کار، تهیه معادل XML آن است.
امکانات سفارشی سازی محدودی نیز برای XmlSerializer درنظر گرفته شده است؛ برای نمونه قرار دادن ویژگی‌هایی مانند XmlIgnore بالای خواصی که نیازی به حضور آن‌ها در خروجی نهایی XML نمی‌باشد.

ب) استفاده از امکانات LINQ to XML دات نت

روش فوق بدون مشکل کار می‌کند، اما اگر بخواهیم قسمت Reflection خودکار ثانویه آن‌را (برای نمونه جهت استخراج مقادیر از لیست دریافتی) حذف کنیم، می‌توان از LINQ to XML استفاده کرد که قابلیت سفارشی سازی بیشتری را نیز در اختیار ما قرار می‌دهد (کاری که در سایت جاری برای تهیه خروجی XML از بانک اطلاعاتی آن انجام می‌شود).

```
private string createXmlFile(string dir)
        {
            var xLinq = new XElement("ArrayOfPost",
                        _blogPosts
                            .AsNoTracking()
                            .Include(x => x.Comments)
                            .Include(x => x.User)
                            .Include(x => x.Tags)
                            .OrderBy(x => x.Id)
                            .ToList()
                            .Select(x => new XElement("Post", postXElement(x)))
                            );

            var xmlFile = Path.Combine(dir, "dot-net-tips-database.xml");
            xLinq.Save(xmlFile);
```

```
            return xmlFile;
        }

        private static XElement[] postXElement(BlogPost x)
        {
            return new XElement[]
            {
                new XElement("Id", x.Id),
                new XElement("Title", x.Title),
                new XElement("Body", x.Body),
                new XElement("CreatedOn", x.CreatedOn),
                tagElement(x),
                new XElement("User",
                                new XElement("Id", x.UserId.Value),
                                new XElement("FriendlyName", x.User.FriendlyName))
            }.Where(item => item != null).ToArray();
        }

        private static XElement tagElement(BlogPost x)
        {
            var tags = x.Tags.Any() ?
                            x.Tags.Select(y =>
                                        new XElement("Tag",
                                                new XElement("Id", y.Id),
                                                new XElement("Name", y.Name)))
                                .ToArray() : null;
            if (tags == null)
                return null;

            return new XElement("Tags", tags);
        }
```

خلاصه‌ای از نحوه تبدیل اطلاعات لیستی از مطالب را به معادل XML آن در کدهای فوق مشاهده می‌کنید. یک سری نکات ریز نیز باید در اینجا رعایت شوند:

1) کار با یک new XElement که دارای متد Save با فرمت XML نیز هست، شروع می‌شود. مقدار آن‌را مساوی یک کوئری از بانک اطلاعاتی قرار می‌دهیم. این کوئری چون قرار است تنها اطلاعاتی را از بانک اطلاعاتی دریافت کند و نیازی به تغییر در آن‌ها نیست، با استفاده از متد AsNoTracking ، حالت فقط خواندنی پیدا کرده است.

2) اطلاعاتی را که نیاز است در فایل نهایی XML وجود داشته باشند، تنها کافی است در قسمت Select این کوئری با فرمت new XElementهای تو در تو قرار دهیم. به این ترتیب قسمت Relection خودکار XmlSerializer روش مطرح شده در ابتدای بحث دیگر وجود نداشته و عملیات نهایی بسیار سریعتر خواهد بود.

3) چون در این حالت، کار انجام شده دستی است، باید نام‌های گره‌های صحیحی را انتخاب کنیم تا اگر قرار است توسط همان XmlSerializer مجددا کار serializer.Deserialize صورت گیرد، عملیات با شکست مواجه نشود. بهترین کار برای کم شدن سعی و خطاها، تهیه یک لیست اطلاعات آزمایشی و سپس ارسال آن به روش ابتدای بحث است. سپس می‌توان با بررسی خروجی آن مثلا دریافت که روش serializer.Deserialize به صورت پیش فرض به دنبال ریشه‌ای به نام ArrayOfPost برای دریافت لیستی از مطالب می‌گردد و نه Posts یا هر نام دیگری.

4) در کوئری LINQ to Entites نوشته شده، پیش از Select، یک ToList قرار دارد. متاسفانه EF اجازه استفاده مستقیم از Select هایی از نوع XElement را نمی‌دهد و باید ابتدا اطلاعات را تبدیل به LINQ to Objects کرد.

5) در حین تهیه XElementها اگر قرار است عنصری نال باشد، باید آن‌را در خروجی نهایی ذکر نکرد. به این ترتیب serializer.Deserialize بدون نیاز به تنظیمات اضافه‌تری بدون مشکل کار خواهد کرد. در غیراینصورت باید وارد مباحثی مانند تعریف یک فضای نام جدید برای خروجی XML به نام XSI رفت و سپس به کمک ویژگی‌ها، xsi:nil را به true مقدار دهی کرد. اما همانطور که در متد postXElement ملاحظه می‌کنید، برای وارد نشدن به مبحث فضای نام xsi، مواردی که null بوده‌اند، اصلا در آرایه نهایی ظاهر نمی‌شوند و نهایتا در خروجی، حضور نخواهند داشت. به این ترتیب متد ذیل، بدون مشکل و بدون نیاز به تنظیمات اضافه‌تری قادر است فایل XML نهایی را تبدیل به معادل اشیاء دات نتی آن کند.

```
using System.IO;
using System.Xml;
using System.Xml.Serialization;

namespace DNTViewer.Common.Toolkit
{
    public static class Serializer
```

```
    {
        public static T DeserializePath<T>(string xmlAddress)
        {
            using (var xmlReader = new XmlTextReader(xmlAddress))
                {
                    var serializer = new XmlSerializer(typeof(T));
                    return (T)serializer.Deserialize(xmlReader);
                }
        }
    }
}
```

عنوان: امکانات جدید Entity Framework Designer در VS 2012
نویسنده: سیروس
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۱۴ ۲:۵
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework, Visual Studio, Visual Studio 2012

ویرایش 2012 ابزار Visual Studio جهت کار با EF امکانات جدیدی دارد که سعی دارم به طور خلاصه چند مورد آنرا توضیح دهم.

پشتیبانی از Enum

در نسخه‌های قبل از EF 5 پیشتیبانی توکاری از Enumها وجود نداشت و برنامه نویس برای استفاده از آن‌ها مجبور بود از روش‌های دیگری استفاده کند؛ مانند ^ استفاده کند. در نسخه 5 این امکان براحتی قابل اعمال است. بدین منظور کافی است:

1- در Designer بر روی خصوصیتی که قصد تبدیل آنرا به enum دارید راست کلیک کرده و گزینه Convert to enum را انتخاب کنید.

2- در پنجره Add enum ابتدا در قسمت Underlying type نوع Int32 را انتخاب کنید سپس می‌توان نام enum و اعضای آنرا و تعیین کرد.

3- دکمه ok را کلیک کنید و سپس پروژه را Build کنید.
در ادامه به راحتی می‌توان از آن در برنامه به صورت زیر استفاده کرد:

```
var department = (from d in context.Departments
                  where d.Name == DepartmentNames.English
                  select d).FirstOrDefault();
```

تقسیم یک مدل در Entity Framework به چند دیاگرام

هنگامی که یک دیاگرام جدید ایجاد می‌کنید این دیاگرام به طور پیش فرض با نام Diagram1 به پوشه Diagrams اضافه می‌شود. اطلاعات مربوط به ظاهر موجودیت مانند رنگ و شکل و روابط آنها نیز در فایلی با پسوند edmx.diagram قرار می‌گیرند. شما بصورت دستی نمی‌توانید این فایل را تغییر دهید چون اطلاعات آن دوباره توسط جنریتور رونویسی می‌شود. لذا تغییر در دیاگرام به روش دستی مورد اطمینان نیست!

حتما برای کسانیکه از EF Designer استفاده می‌کنند پیش آمده که بخواهند مدل موجویت هایشان را بجای یک فایل در چند فایل قرار دهند. اینکار مخصوصا زمانی که تعداد موجودیت‌ها زیاد است لازم به نظر می‌رسد بعلاوه اینکه مدیریت و مرور موجودیت‌ها را در پروژه‌های بزرگ آسانتر می‌کند. خوشبختانه این امکان در Visual Studio 2012 ایجاد شده است.
بدین منظور در دیاگرام برنامه موجودیت هایی را که می‌خواهید به دیاگرام دیگری انتقال دهید با کلیک و شیفت انتخاب کنید. سپس راست کلیک کرده و گزینه Move to new Diagram را انتخاب کنید. دیاگرام جدیدی ایجاد شده و موجودیت انتخاب شده به آنجا انتقال داده می‌شود. بهتر است موجودیت هایی که برای انتقال انتخاب کرده اید به صورت یک گروه مستقل باشند یعنی با موجودیت‌های دیگر رابطه نداشته باشند.
کار انتقال به یک دیاگرام جدید را می‌توان به کمک کلیدهای Ctrl+C و Ctrl+X نیز انجام داد، باید توجه داشت در حالتی که موجودیت را کپی می‌کنید، نام موجودیت جدید با اضافه شدن یک عدد از موجودیت موجود جدا می‌شود.

تغییر رنگ موجودیت

روش دیگری که جهت متمایز و جدا کردن موجودیت‌ها می‌توان از آن استفاده کرد، تغییر رنگ آنهاست. بدین منظور پس از انتخاب موجودیت‌ها می‌توانید با تغییر مقدار Fill Color در پنجره Properties رنگ موجودیت‌های انتخاب شده را تغییر داد.

Course
Properties
CourseID
Title
Credits
DepartmentID
Navigation Properties
Department
OnlineCourse
OnsiteCourse
StudentGrades
People
OnsiteCourse
Properties
CourseID
Location
Days
Time
Navigation Properties
Course
StudentGrade
Properties
EnrollmentID
CourseID
StudentID
Grade
Navigation Properties
Course
Person
Person
Properties
PersonID
LastName
FirstName
HireDate
EnrollmentDate
Discriminator
Navigation Properties
OfficeAssignment
OfficeAssign...
Properties
InstructorID
Location
Timestamp
Navigation Properties
Person
1
0..1
*
1
*
1
*
1
0..1

نظرات خوانندگان

نویسنده: میثم
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۱۴ ۱۷:۵۵

پشتیبانی از Enum در linq2sql وجود ندارد؟

نویسنده: سیروس
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۵/۱۴ ۲۳:۱۸

به شکل مطرح شده خیر، اما بصورت دستی می‌توان اینکار را انجام داد. به ^ و ^ مراجعه کنید.

عنوان: **ساخت منوهای چند سطحی در ASP.NET MVC**
نویسنده: سیروان عفیفی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۷/۱۹ ۱۱:۲۵
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework, MVC, Twitter Bootstrap

پیش نیاز مطلب جاری مطالب زیر می‌باشند:

1- EF Code First #8
2- مباحث تکمیلی مدل‌های خود ارجاع دهنده در EF Code First
3- نگاهی به اجزای تعاملی Twitter Bootstrap

هدف از مطلب جاری نحوه نمایش منوی‌های چند سطحی می‌باشد، ابتدا مثال کامل زیر را در نظر بگیرید :

```
using System;
using System.Collections.Generic;
using System.Linq;
using System.Text;

namespace Menu.Models.Entities
{
    public class Category
    {
        public int Id { get; set; }
        public string Name { get; set; }
        public int? ParentId { get; set; }
        public virtual Category Parent { get; set; }
        public virtual ICollection<Category> Children { get; set; }
    }
}

public class MyContext : DbContext
{
        public DbSet<Category> Category { get; set; }

        protected override void OnModelCreating(DbModelBuilder modelBuilder)
        {
            // Self Referencing Entity
            modelBuilder.Entity<Category>()
                        .HasOptional(x => x.Parent)
                        .WithMany(x => x.Children)
                        .HasForeignKey(x => x.ParentId)
                        .WillCascadeOnDelete(false);

            base.OnModelCreating(modelBuilder);
        }
}
```

همانطور که ملاحظه می‌کنید، مدل ما شامل مشخصات گروه محصولات می‌باشد که به صورت خود ارجاع دهنده (خاصیت Parent به همین کلاس اشاره میکند) تعریف شده است. در مورد خواص مدل‌های خود ارجاع دهنده، مطالبی را در سایت مطالعه کردید (خواص مربوط در مطالب گفته شده دقیقاً به همان صورت می‌باشد و نیازی به توضیح اضافه‌تری نیست).
هدف از این بحث، نحوه نمایش گروه محصولات داخل منو به صورت چند سطحی می‌باشد، جهت نمایش می‌بایست از تکنیک recursive function استفاده کنید، ابتدا در نظر داشته باشید که ساختار منوی تشکیل شده می‌بایست بدین صورت باشد :

این حالت می‌تواند تا n سطح پیش برود، حال نحوه نمایش در View مربوطه باید به صورت زیر باشد :

```
@using Menu.Helper
@model IEnumerable<.Models.Entities.Category>
@ShowTree(Model)

@helper ShowTree(IEnumerable<Menu.Models.Entities.Category> categories)
{
    foreach (var item in categories)
    {
    <li class="@(item.Children.Any() ? "dropdown-submenu" : "")">

        @Html.ActionLink(item.Name, actionName: "Category", controllerName: "Product", routeValues: new
{ Id = item.Id, productName = item.Name.ToSeoUrl() }, htmlAttributes: null)
        @if (item.Children.Any())
        {
            <ul>
                @ShowTree(item.Children)
            </ul>
                }
    </li>

        }
}
```

توجه داشته باشید که رندر نهایی توسط Bootstrap انجام شده است. ساختار منو همانطور که ملاحظه می‌کنید با استفاده از کلاس‌های drop-down که از کلاس‌های پیش فرض بوت استرپ می‌باشد تشکیل شده است همچنین کلاس dropdown-submenu که از نسخه 2 به بعد بوت استرپ موجود می‌باشد، استفاده شده است.

یک نکته :

در خط 9 این مورد را که آیا آیتم جاری فرزندی دارد چک کرده ایم اگر داشته باشد کلاس dropdown-submenu را به li جاری اضافه میکند.

نظرات خوانندگان

نویسنده: سرزمین خورشید
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۷/۲۲ ۱۱:۱۱

با سلام
من این برنامه رو اجرا کردم ولی روی خط 5 پیغام خطا System.NullReferenceException: Object reference not set to an instance of an object.
رو میگیرم .
اگر امکانش هست میتونید پروژه این مثال رو بگذارید.
ممنون

نویسنده: سیروان عفیفی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۷/۲۲ ۱۱:۵۶

شما Query رو به View مربوطه پاس دادید؟
من توی لایه Service متد GetAll رو به این صورت تعریف کردم :

```
public IList<Category> GetAll()
        {
            //return _category.AsNoTracking().ToList();
            return _category.Where(category => category.ParentId == null)
                            .Include(category => category.Children).ToList();
        }
```

و در نهایت هم توسط Action Method زیر اون رو به Partial View پاس دادم :

```
[ChildActionOnly]
        public ActionResult Categories()
        {
            var query = _categoryService.GetAll();
            return PartialView("_Categories",query);
        }
```

نویسنده: مهران کلانتری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۷/۳۰ ۱۲:۱۱

سلام
اگر امکان دارد مثالی از درج ، ویرایش یا حذف زیر مجموعه‌ها را بیان کنید یا اگر منبع مفیدی می‌شناسید برای ویرایش و کار با navigation peropertyها لطفا معرفی کنید
با سپاس فراوان

نویسنده: سیروان عفیفی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۷/۳۰ ۱۴:۲

سلام،
به عنوان مثال من برای ثبت یک Category جدید از TreeView استفاده میکنم به اضافه یک مورد که تعیین کننده Child یا Parent بودن Category است.

نویسنده: صابر فتح الهی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۰۳ ۲۳:۵۴

جناب مهندس ممنون از زحمت شما.
یک سوال؟
در بوت استرپ منوی چند سطحی نمی‌توان درست کرد ایا کد خاصی اضافه کردین یا از پلاگین خاصی استفاده میکنین؟

نویسنده: سیروان عفیفی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۰۴ ۰:۴

من در این مثال از ورژن 2 بوت استرپ استفاده کرده ام که دارای کلاس dropdown-submenu می‌باشد. این کلاس ظاهراً در ورژن 3 حذف شده است، در هر صورت اگر از ورژن 3 استفاده می‌کنید می‌توانید با افزودن مقداری کد CSS این مورد را اضافه کنید:

```
.dropdown-submenu{position:relative;}
.dropdown-submenu>.dropdown-menu{top:0;left:100%;margin-top:-6px;margin-left:-1px;-webkit-border-radius:0 6px 6px 6px;-moz-border-radius:0 6px 6px 6px;border-radius:0 6px 6px 6px;}
.dropdown-submenu:hover>.dropdown-menu{display:block;}
.dropdown-submenu>a:after{display:block;content:" ";float:right;width:0;height:0;border-color:transparent;border-style:solid;border-width:5px 0 5px 5px;border-left-color:#cccccc;margin-top:5px;margin-right:-10px;}
.dropdown-submenu:hover>a:after{border-left-color:#ffffff;}
.dropdown-submenu.pull-left{float:none;}.dropdown-submenu.pull-left>.dropdown-menu{left:-100%;margin-left:10px;-webkit-border-radius:6px 0 6px 6px;-moz-border-radius:6px 0 6px 6px;border-radius:6px 0 6px 6px;}
```

نویسنده: رضایی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۳/۰۲ ۱۴:۲۵

با سلام و تشکر به خاطر مطلب مفیدتون

زمانی که منو رو به صورت پویا ایجاد می‌کنیم در هر بار لود صفحه باید اطلاعات مربوط به منو از بانک اطلاعاتی دریافت بشه آیا اطلاعات کش میشه از روش خاصی استفاده میشه که در هربار لود صفحه درخواست به بنک ارسال نشه

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۳/۰۲ ۱۴:۴۰

این مسایل را خودتان باید مدیریت کنید. یا از سطح دوم کش استفاده کنید یا از روش‌های متداول کش کردن اطلاعات در دات نت.
برای مطالعه بیشتر:
- MVC #19
- چگونه نرم افزارهای تحت وب سریعتری داشته باشیم؟ قسمت دوم
- Implementing second level caching in EF code first
- استفاده از AOP Interceptors برای حذف کدهای تکراری کش کردن اطلاعات در لایه سرویس برنامه
و ...

نویسنده: رضایی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۳/۰۳ ۰:۵۴

ممنون؛ از حالت AOP Interceptors استفاده کردم خیلی جالب بود.
فقط یه راهنمایی میخواستم به نظر شما برای کش کردن منوهای پویا چه زمانی میتونه مناسب باشه؟

```
[CacheMethod(SecondsToCache = ?)]
```

باز هم تشکر

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۳/۰۳ ۱:۲

در سایت جاری اطلاعات آماری پویای منوی سمت راست صفحه، 15 دقیقه کش می‌شوند.

نویسنده: حیدر ماموسیان
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۳/۰۶ ۱۲:۵۶

با سلام

ضمن تشکر از سایت بسیار خوبتون

اگر ممکن است در خصوص متد ToSeoUrl

که در خط

```
@Html.ActionLink(item.Name, actionName: "Category" , controllerName: "Product" , routeValues: new { Id
= item.Id, productName = item.Name.ToSeoUrl() }, htmlAttributes: null )
```

بکار رفته توضیح بدید

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۳/۰۶ ۱۳:۰

همان متد GenerateSlug است.

نویسنده: مهرداد
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۷/۰۳ ۱۲:۲۹

سلام؛ من مطالبی را که ابتدای مقاله فرمودید، مطالعه کرده‌ام. اگر امکان دارد مثال پروژه را قرار دهید تا بتوانیم از آن استفاده کنیم.

نویسنده: رضایی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۷/۲۸ ۱۳:۱۵

سلام; در این روش (AOP Interceptors) آیا میتوان موقع افزودن خبر جدید یا منو جدید یا ... کش سرویس مورد نظر رو غیرفعال کرد و پس از اولین لود دوباره اطلاعات کش شوند

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۷/۲۸ ۱۳:۳۳

- « CacheManager.InvalidateCache »
- « EfHttpRuntimeCacheProvider.InvalidateSecondLevelCache »

نویسنده: حسین صفدری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۰/۲۳ ۱۱:۴۸

با سلام جسارتا جهت RTL منو بوت استرپ 3 به حالت چند سطحی باید کد بالا را به حالت زیر تغییر داد

```
.dropdown-submenu{position:relative}
.dropdown-submenu > .dropdown-menu{top:0;right:100%;margin-top:-6px;margin-right:-1px;-webkit-border-
radius:0 6px 6px 6px;-moz-border-radius:0 6px 6px;border-radius:0 6px 6px 6px}
.dropdown-submenu:hover > .dropdown-menu{display:block}
.dropdown-submenu > a:after{display:block;content:" ";float:left;width:0;height:0;border-
color:transparent;border-style:solid;border-width:5px 5px 5px 0;border-right-color:#ccc;margin-
top:5px;margin-left:-10px}
.dropdown-submenu:hover > a:after{border-left-color:#fff}
```

```
.dropdown-submenu.pull-Right{float:none}
.dropdown-submenu.pull-Right > .dropdown-menu{right:-100%;margin-right:10px;-webkit-border-radius:6px 0 6px 6px;-moz-border-radius:6px 0 6px 6px;border-radius:6px 0 6px 6px}
```

عنوان: **طراحی ValidationAttribute دلخواه و هماهنگ سازی آن با ASP.NET MVC**
نویسنده: صابر فتح الهی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۷/۲۱ ۱۵:۳۵
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework, MVC, ASP.Net MVC, jQuery

در سری پست‌های آقای مهندس یوسف نژاد با عنوان Globalization در ASP.NET MVC روشی برای پیاده سازی کار با Resourceها در ASP.NET با استفاده از دیتابیس شرح داده شده است. یکی از کمبودهایی که در این روش وجود داشت عدم استفاده از این نوع Resourceها از طریق Attributeها در ASP.NET MVC بود. برای استفاده از این روش در یک پروژه به این مشکل برخورد کردم و پس از تحقیق و بررسی چند پست سرانجام در این پست پاسخ خود را پیدا کرده و با ترکیب این روش با روش آقای یوسف نژاد موفق به پیاده سازی Attribute دلخواه شدم.
در این پست و با استفاده از سری پست‌های آقای مهندس یوسف نژاد در این زمینه، یک Attribute جهت هماهنگ سازی با سیستم اعتبار سنجی ASP.NET MVC در سمت سرور و سمت کلاینت (با استفاده از jQuery Validation) بررسی خواهد شد.

قبل از شروع مطالعه سری پست‌های MVC و Entity Framework الزامی است.

برای انجام این کار ابتدا مدل زیر را در برنامه خود ایجاد می‌کنیم.

```
using System;

public class SampleModel
{
    public DateTime StartDate { get; set; }
    public string Data { get; set; }
    public int Id { get; set; }
}
```

با استفاده از این مدل در برنامه در زمان ثبت داده‌ها هیچ گونه خطایی صادر نمی‌شود. برای اینکه بتوان از سیستم خطای پیش فرض ASP.NET MVC کمک گرفت می‌توان مدل را به صورت زیر تغییر داد.

```
using System;
using System.ComponentModel.DataAnnotations;

public class SampleModel
{
    [Required(ErrorMessage = "Start date is required")]
    public DateTime StartDate { get; set; }

    [Required(ErrorMessage = "Data is required")]
    public string Data { get; set; }

    public int Id { get; set; }
}
```

حال ویو این مدل را طراحی می‌کنیم.

```
@model SampleModel
@{
    ViewBag.Title = "Index";
    Layout = "~/Views/Shared/_Layout.cshtml";
}

<section>
    <header>
        <h3>SampleModel</h3>
```

```
    </header>
    @Html.ValidationSummary(true, null, new { @class = "alert alert-error alert-block" })

    @using (Html.BeginForm("SaveData", "Sample", FormMethod.Post))
    {
        <p>
            @Html.LabelFor(x => x.StartDate)
            @Html.TextBoxFor(x => x.StartDate)
            @Html.ValidationMessageFor(x => x.StartDate)
        </p>
        <p>
            @Html.LabelFor(x => x.Data)
            @Html.TextBoxFor(x => x.Data)
            @Html.ValidationMessageFor(x => x.Data)
        </p>
        <input type="submit" value="Save"/>
    }
</section>
```

و بخش کنترلر آن را به صورت زیر پیاده سازی می‌کنیم.

```
public class SampleController : Controller
    {
        //
        // GET: /Sample/

        public ActionResult Index()
        {
            return View();
        }

        public ActionResult SaveData(SampleModel item)
        {
            if (ModelState.IsValid)
            {
                //save data
            }
            else
            {
                ModelState.AddModelError("","لطفا خطاهای زیر را برطرف نمایید");
                RedirectToAction("Index", item);
            }
            return View("Index");
        }
    }
```

حال با اجرای این کد و زدن دکمه Save صفحه مانند شکل پایین خطاها را نمایش خواهد داد.

تا اینجای کار روال عادی همیشگی است. اما برای طراحی Attribute دلخواه جهت اعتبار سنجی (مثلا برای مجبور کردن کاربر به وارد کردن یک فیلد با پیام دلخواه و زبان دلخواه) باید یک کلاس جدید تعریف کرده و از کلاس RequiredAttribute ارث ببرد. در پارامتر ورودی این کلاس جهت کار با Resourceهای ثابت در نظر گرفته شده است اما برای اینکه فیلد دلخواه را از دیتابیس بخواند این روش جوابگو نیست. برای انجام آن باید کلاس RequiredAttribute بازنویسی شود.

کلاس طراحی شده باید به صورت زیر باشد:

```
public class VegaRequiredAttribute : RequiredAttribute, IClientValidatable
    {
#region Fields (2)

        private readonly string _resourceId;
        private String _resourceString = String.Empty;

#endregion Fields

#region Constructors (1)

        public VegaRequiredAttribute(string resourceId)
        {
            _resourceId = resourceId;
            ErrorMessage = _resourceId;
            AllowEmptyStrings = true;
        }

#endregion Constructors

#region Properties (1)

        public new String ErrorMessage
        {
            get { return _resourceString; }
            set { _resourceString = GetMessageFromResource(value); }
        }

#endregion Properties

#region Methods (2)
```

```
// Public Methods (1)

        public IEnumerable<ModelClientValidationRule> GetClientValidationRules(ModelMetadata metadata,
ControllerContext context)
        {

            yield return new ModelClientValidationRule
            {
                ErrorMessage = GetMessageFromResource(_resourceId),
                ValidationType = "required"
            };
        }
// Private Methods (1)

        private string GetMessageFromResource(string resourceId)
        {
            var errorMessage = HttpContext.GetGlobalResourceObject(_resourceId, "Yes") as string;
            return errorMessage ?? ErrorMessage;
        }

#endregion Methods
    }
```

در این کلاس دو نکته وجود دارد.

1- ابتدا دستور

```
HttpContext.GetGlobalResourceObject(_resourceId, "Yes") as string;
```

که عنوان کلید Resource را از سازنده کلاس گرفته (کد اقای یوسف نژاد) رشته معادل آن را از دیتابیس بازیابی میکند.

2- ارث بری از اینترفیس IClientValidatable، در صورتی که از این اینترفیس ارث بری نداشته باشیم. Validator طراحی شده در طرف کلاینت کار نمی‌کند. بلکه کاربر با کلیک بروی دکمه مورد نظر داده‌ها را به سمت سرور ارسال می‌کند. در صورت وجود خطا در پست بک خطا نمایش داده خواهد شد. اما با ارث بری از این اینترفیس و پیاده سازی متد GetClientValidationRules می‌توان تعریف کرد که در طرف کلاینت با استفاده از Unobtrusive jQuery پیام خطای مورد نظر به کنترل ورودی مورد نظر (مانند تکست باکس) اعمال می‌شود. مثلا در این مثال خصوصیت data-val-required به input هایی که قبلا در مدل ما Reqired تعریف شده اند اعمال می‌شود.

حال در مدل تعریف شده می‌توان به جای Required می‌توان از VegaRequiredAttribute مانند زیر استفاده کرد. (همراه با نام کلید مورد نظر در دیتابیس)

```
public class SampleModel
{
    [VegaRequired("RequiredMessage")]
    public DateTime StartDate { get; set; }

    [VegaRequired("RequiredMessage")]
    public string Data { get; set; }

    public int Id { get; set; }
}
```

ورودی Validator مورد نظر نام کلیدی است به زبان دلخواه که عنوان آن RequiredMessage تعریف شده است و مقدار آن در دیتابیس مقداری مانند " **تکمیل این فیلد الزامی است** " است. با این کار در زمان اجرا با استفاده از این ولیدتور ابتدا کلید مورد نظر با توجه به زبان فعلی از دیتابیس بازیابی شده و در متادیتابی مدل ما قرار می‌گیرد. به جای استفاده از Resourceها می‌توان پیام‌های خطای دلخواه را در دیتابیس ذخیره کرد و در مواقع ضروری جهت جلوگیری از تکرار از آنها استفاده نمود.

با اجرای برنامه اینبار خروجی به شکل زیر خواهد بود.

جهت فعال ساری اعتبار سنجی سمت کلاینت ابتدا باید اسکریپت‌های زیر به صفحه اضافه شود.

```
<script src="@Url.Content("~/Scripts/jquery-1.9.1.min.js")" type="text/javascript"></script>
<script src="@Url.Content("~/Scripts/jquery.validate.min.js")" type="text/javascript"></script>
<script src="@Url.Content("~/Scripts/jquery.validate.unobtrusive.min.js")"
type="text/javascript"></script>
```

سپس در فایل web.config تنظیمات زیر باید اضافه شود

```
<appSettings>
    <add key="ClientValidationEnabled" value="true" />
    <add key="UnobtrusiveJavaScriptEnabled" value="true"/>
</appSettings>
```

سپس برای اعمال Validator طراحی شده باید توسط کدهای جاوا اسکریپت زیر داده‌های مورد نیاز سمت کلاینت رجیستر شوند.

```
<script type="text/javascript">
        jQuery.validator.addMethod('required', function (value, element, params) {
            if (value == null | value == "") {
                return false;
            } else {
                return true;
            }

        }, '');

        jQuery.validator.unobtrusive.adapters.add('required', {}, function (options) {
            options.rules['required'] = true;
            options.messages['required'] = options.message;
        });
    </script>
```

البته برای مثال ما قسمت بالا به صورت پیش فرض رجیستر شده است اما در صورتی که بخواهید یک ولیدتور دلخواه و غیر استاندارد بنویسید روال کار به همین شکل است.

موفق و موید باشید.

منابع ^ و ^ و ^ و ^

نظرات خوانندگان

نویسنده: امیر خلیلی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۰۴ ۸:۵۹

یک مشکل اساسی وجود داره
هنگامی که با استفاده از جاواسکریپت اعتبارسنجی انجام میشه کاربر یا اون شخصی که قراره کدهای مخرب را وارد کنه میتونه استفاده از فایل‌های JS را در مرورگش غیر فعال کنه

و اینگونه اعتبار سنجی انجام نمیشه !

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۰۴ ۹:۹

اعتبارسنجی در ASP.NET MVC دو مرحله‌ای است. مرحله اول آن فقط سمت کاربر است. مرحله دوم به تفسیر IClientValidatable در سمت سرور ختم می‌شود.

عنوان: ارتقاء به Entity framework 6 و استفاده از بانک‌های اطلاعاتی غیر از SQL Server
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۷/۲۶ ۱۷:۰
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework

برای ارتقاء برنامه‌های قدیمی به EF 6 (که با دات نت 4 به بعد سازگار است) دو حالت استفاده از نیوگت را در حین افزودن ارجاعات لازم به کتابخانه‌های مرتبط با EF باید مدنظر داشت:

الف) از نیوگت استفاده کرده‌اید

در این حالت فقط کافی است کنسول پاورشل نیوگت را در VS.NET گشوده و دستور update-package را صادر کنید. (1) به صورت خودکار آخرین نگارش EF دریافت شده و (2) همچنین فایل کانفیگ برنامه برای افزودن و به روز رسانی تعاریف مرتبط با نگارش 6 به روز گردیده و (3) همچنین اسمبلی اضافی و قدیمی System.Data.Entity.dll نیز حذف خواهد شد.

ب) اگر از نیوگت استفاده نکرده‌اید

ابتدا یک فایل متنی ساده را به نام packages.config با محتوای ذیل به پروژه خود اضافه کنید.

```
<?xml version="1.0" encoding="utf-8"?>
<packages>
  <package id="EntityFramework" version="5.0.0" targetFramework="net40" />
</packages>
```

سپس بر روی نام Solution در VS.NET کلیک راست کرده و گزینه فعال سازی Restore بسته‌های نیوگت را فعال کنید (انتخاب گزینه Enable NuGet Package Restore). در ادامه یکبار برنامه را Build کنید تا پوشه packages به صورت خودکار از اینترنت دریافت و بازسازی شود. اکنون دستور update-package را در کنسول پاورشل نیوگت صادر کنید. همان مراحل قسمت الف تکرار خواهند شد.

لازم به ذکر است، اگر پروژه شما از چندین زیر پروژه تشکیل شده است که هر کدام نیز ارجاعی را به اسمبلی EF دارند، باید فایل packages.config فوق را به این زیر پروژه‌ها نیز اضافه کنید. دستور update-package، زیر پروژه‌ها را نیز اسکن کرده و تمام ارجاعات لازم را به صورت خودکار به روز می‌کند. همچنین اسمبلی‌های قدیمی اضافی را نیز حذف خواهد کرد. به این ترتیب با تداخل نگارش‌های قدیمی و جدید EF مواجه نخواهید شد.

مشکلاتی که ممکن است با آن‌ها مواجه شوید:

الف) برنامه کامپایل نمی‌شود

تنها تغییری که جهت کامپایل برنامه باید انجام دهید، استفاده از فضاهای نام جدید بجای فضاهای قدیمی موجود در اسمبلی منسوخ و حذف شده System.Data.Entity.dll است. خود VS.NET قابلیت یافتن فضاهای نام مرتبط را دارد و یا اگر از Resharper نیز استفاده می‌کنید، این قابلیت بهبود یافته است. در کل مثلا System.Data.EntityState شده است System.Data.Entity.EntityState و امثال آن که به روز رسانی آن‌ها نکته خاصی ندارد .

ب) پروایدر بانک اطلاعاتی مورد استفاده یافت نمی‌شود

به صورت پیش فرض فقط پروایدر SQL Server به همراه بسته EF 6 است. حتی پروایدر SQL Server CE نیز با آن ارائه نمی‌شود .
اگر از SQL Server CE استفاده کرده‌اید، باید دستور ذیل را نیز پس از نصب EF 6 صادر کنید:

```
PM> Install-Package EntityFramework.SqlServerCompact
```

تا با خطای ذیل مواجه نشوید:

```
No Entity Framework provider found for the ADO.NET provider with invariant name
'System.Data.SqlServerCe.4.0'.
Make sure the provider is registered in the 'entityFramework' section of the application config file.
See http://go.microsoft.com/fwlink/?LinkId=260882 for more information.
```

استفاده از نیوگت به روشی که عنوان شد، فایل کانفیگ برنامه شما را جهت افزودن تعاریف پروایدرهای لازم، به روز می‌کند و این مورد در EF 6 الزامی است (حتما باید تعریف پروایدر در فایل کانفیگ موجود باشد).

ج) خطای عدم وجود کلید خارجی جدول Migration را دریافت می‌کنید

```
The foreign key constraint does not exist. [ PK_dbo.__MigrationHistory ]
```

تا EF 5 نام کلید اصلی جدول MigrationHistory به صورت PK___MigrationHistory می‌باشد.

```
ALTER TABLE [__MigrationHistory] ADD CONSTRAINT [PK___MigrationHistory] PRIMARY KEY ([MigrationId]);
```

در EF 6 این نام شده است PK_dbo.__MigrationHistory
برای حل این مشکل تنها کافی است دستورات ذیل را یکبار بر روی بانک اطلاعاتی خود صادر کنید تا نام مورد نظر به عنوان کلید اصلی جدول migration اضافه شود؛ در غیراینصورت اصلا برنامه اجرا نخواهد شد:

```
ALTER TABLE [__MigrationHistory] drop CONSTRAINT [PK___MigrationHistory];
ALTER TABLE [__MigrationHistory] ADD CONSTRAINT [PK_dbo.__MigrationHistory] PRIMARY KEY (MigrationId);
```

البته یکبار برنامه را اجرا کنید. اگر خطای نبود کلید اصلی یاد شده صادر شد، آنگاه دو دستور فوق را اجرا نمائید.

نظرات خوانندگان

نویسنده: rezaei
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۷/۲۷ ۰:۶

با سلام
توی یک برنامه سه لایه که edmx تو لایه DAL وجود داره به چه صورت میشه فضاهای نام رو update کرد

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۷/۲۷ ۰:۵۷

- توضیحات فوق مربوط به EF Code first بود و حتی با VS 2010 نیز قابل پیاده سازی و استفاده است.
- برای حالت database first نیاز به *VS 2013* دارید تا از کلیه امکانات EF 6 استفاده کنید (یا باید به روز رسانی خاصی را برای VS 2012 نصب کنید). حالت Code first مستقل است از IDE (یک مزیت دیگر).
Entity Framework Designer همراه با VS 2012 فقط از EF 5 پشتیبانی می‌کند (در حالت پیش فرض) و از تغییرات انجام شده در EF 6 آگاه نیست. به همین جهت اگر با VS 2012 بخواهید با EF6 کار کنید (در حالت database first) باز هم همان اسمبلی قدیمی System.Data.Entity.dll را مورد استفاده قرار می‌دهد که در EF 6 اصلا کاربردی ندارد و با آن یکی شده است.
البته در کل می‌تونید با VS 2012 هم در حالت database first با EF 6 کار کنید ولی نیاز به یک سری تغییرات دستی خواهید داشت (EF قدیمی و همچنین اسمبلی اضافی یاد شده را باید دستی حذف کنید) و به علاوه از بهبودهای جدید آن (در حالت پیش فرض و بدون به روز رسانی) محروم خواهید بود.
Entity Framework Designer سورس باز نیست (برخلاف هسته EF) و جزئی از VS.NET است. قرار است در آینده این افزونه را هم سورس باز کنند تا بتوانند مستقل از چرخه طول عمر VS.NET، خود EF Database first را نیز به روز کنند.
ولی در کل اگر از Code first استفاده می‌کنید، EF6 حتی با VS 2010 هم سازگار است.
- زمانیکه با یک ORM کار می‌کنید (فرقی نمی‌کند به چه اسمی)، لایه DAL همان ORM هست. (دست به اختراع لایه‌های اضافی نزنید)

نویسنده: یک دوست
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۷/۲۷ ۱۹:۵

البته برای استفاده کامل از امکانات entity6 در حالت‌های Model first و Database first در vs2012 می‌توانید vs2012 خود را با پکیج زیر به روز کنید: http://www.microsoft.com/en-us/download/details.aspx?id=40762
ماخذ

نویسنده: محسن شفیعی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۷/۳۰ ۹:۵۸

با تشکر از وقتی که میزارین برا این مقالات ارزنده .
من وقتی به Entity framework 6 ارتقاء داردم مهمترین مشکلم این بود که t4 palmate هایی که برا scaffolding استفاده میکردم دیگه جواب نمیداد . مضمون اورش این بود که این ورژن از Entity framework رو ساپورت نمیکنه

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۷/۳۰ ۱۰:۱۸

بله. مطابق توضیحات رسمی که دادند، فقط با VS 2013 و MVC 5 این گزینه خاص کار می‌کند. اگر نیاز دارید، اینجا رای بدید .

نویسنده: امیر خلیلی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۰۱ ۱۷:۶

با سلام؛ من تازه 2 روزه با Entity Framework آشنا شدم. حالا به روی VS 2012 و از طریق manage nuget pachages و گزینه 6

Entity Framework را نصب کردم و برای قدم اول یک کلاس , یک data layer , و کانکشن استرینگ را هم طبق اون تنظیم کردم.
اما در زمان اجرا خطای Could not find schema را برای کانفیگ در کانکشن استرینگ میده. از دوستان کسی میتونه راهنمایی کنه؟
ممنون میشم

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۰۱ ۱۸:۲۵

- برای اینکه از راه دور کسی بتواند به سؤالات شما پاسخ دهد، یک سری نکات را باید رعایت کنید . (برای مثال مشخص نیست تنظیمات رشته اتصالی شما چی هست؟ کجا و به چه صورت و ترتیبی تعریف شده. کدهای شما چطور تعریف شده‌اند که به این خطا رسیدید؟ اصل خطا، به صورت کامل و دقیق، به همراه stack trace آن چی هست؟ (ذکر اصل کامل خطا، مهم‌ترین قسمت پرسش شما باید باشد))
- این خطا عموما زمانی حاصل می‌شود که محل تعریف connectionStrings در فایل کانفیگ قبل از configSections باشد. ترتیب این‌ها مهم است.
- به علاوه صرفا تعریف یک کلاس لایه داده و رشته اتصالی *کافی نیست* . نیاز است مباحث **migration** را هم اضافه کنید. مراجعه کنید به سری EF Code first سایت و **5** قسمت اول آن‌را مطالعه کنید .

نویسنده: علیرضا
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۰۲ ۱۲:۱۷

یه نکته حاشیه ای: "ناگت" به تلفظ اصلی نزدیک تره تا نوگت یا نیوگت

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۰۲ ۱۲:۲۳

«نیوگت» هست مطابق نظر خالقین اصلی آن .

نویسنده: رضایی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۲۳ ۲۳:۵۳

با سلام؛ در صورت امکان مثالی از نحوه ایجاد بانک در اوراکل توسط code first رو قرار بدید.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۲۴ ۰:۱۳

اصول کلی آن اینجا بحث شده: « EF Code first و بانک‌های اطلاعاتی متفاوت »

نویسنده: م ش
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۳/۰۸ ۱۸:۵۸

با سلام،
من یک پروژه مطابق ساختاری که در این مطلب ذکر شده ایجاد کرده بودم که البته با EF5 ایجاد شده بود. پس از ارتقاء پروژه به EF6 مشکلی که بوجود آمده این است که در حین اجرای آزمون‌ها، بانک اطلاعاتی بهمراه جدول migration ایجاد می‌شود ولی جداول در بانک اطلاعاتی ساخته نمی‌شود و EF تلاش می‌کند که migrationها را بر روی جداول اعمال کند، در صورتیکه عملاً جداول ایجاد نمی‌شوند.
آیا از دوستان کسی با این مشکل مواجه شده است؟

نویسنده: سام میرزاقراچه
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۵/۲۸ ۲۳:۴۸

با سلام؛ من از VS2013 و EF 6.1 استفاده می‌کنم ، مشکلی که وجود دارد این است که ، با توجه به اینکه از Migrations در لایه Datalayer.Migrations اسفاده شده در زمان شروع برنامه در لایه Web که MVC می‌باشد در قسمت Application_Start() از

```
Database.SetInitializer(new MigrateDatabaseToLatestVersion<MyDbContext, Configuration>());
```

استفاده شده که در ارسال هرگونه Query به لایه Serivce این error :

An exception occurred while initializing the database. See the **InnerException** for details. به وجود می‌آید و البته دیتابیس در SQL Server ایحاد شده و فقط در زمان ارسال هر گونه کوری به لایه سرویس این مورد پیش می‌آید .

اما با جایگرین شدن در قسمت Application_Start() از

```
Database.SetInitializer(new MigrateDatabaseToLatestVersion<MyDbContext, Configuration>());
```

به :

```
Database.SetInitializer<MoneyExDbContext>(null);
```

مشکل حل می‌شود و ارسال هر گونه کوری به لایه سرویس بدون مشکل کار کرده .

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۵/۲۹ ۰:۲۲

- InnerException و Entity Framework
- بررسی خطاهای متداول عملیات Migration در حین به روز رسانی پروژه‌های EF Code First

عنوان: **پراپرتی سفارشی در EF Database First**
نویسنده: جمشیدی فر
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۰۵ ۱۸:۲۰
آدرس: www.dotnettips.info
برچسب‌ها: Entity framework, LINQ to Entity, EF Database First

فرض کنید در روش EF Database First می‌خواهید فیلدی به مدل اضافه شود که در دیتابیس وجود ندارد، درواقع فیلدی محاسباتی به مدل اضافه کنید.راه حل چیست؟ اولین روشی که ممکن است به ذهن برسد این است که به کلاس مدل که از جدول دیتابیس ساخته شده، فیلدی محاسباتی اضافه می‌کنیم.

```
public class Person
{
    public string FullName {
        get
        {
            return FirstName + " " + LastName;
        }
    }
}
```

به نظر راه حل درستی می‌رسد، اما مشکل این روش چیست؟ اگر مدل برنامه از روی دیتابیس بروزشود، چه اتفاقی می‌افتد؟ خب قاعدتا این فیلد محاسباتی از دست می‌رود و باید دوباره آن را به کلاس مدل جدید و بروز شده اضافه کنیم. که به نظر راه حل منطقی و خوبی نمیرسد. در چنین مواقعی می‌توان به جای اینکه این پراپرتی را به کلاس تولید شده از روی دیتابیس اضافه کرد، این فیلد را به یک Partial Class از کلاس تولید شده که درهمان پروژه و فضای نام کلاس تولید شده از دیتابیس قراردارد، اضافه کرد. به این ترتیب با هر بار بروز شدن مدل از روی دیتابیس، این فیلد از بین نمی‌رود.

```
public partial class Person
{
    public string FirstName {get; set;}
    public string LastName {get; set; }
}
public partial class Person
{
    public string FullName {
        get
        {
            return FirstName + " " + LastName;
        }
    }
}
```

اما این روش محدودیت هایی نیز دارد :

1. همه قسمت‌های Partial Class باید در یک اسمبلی باشند.
2. پراپرتی‌های درون Partial Class در دیتابیس ذخیره نمی‌شوند.
3. ونیز این پراپرتی‌ها در عبارات Linq قابل استفاده نیستند.چون عبارت Linq در نهایت به یک رشته SQL تبدیل شده و در دیتابیس اجرا می‌شود.البته با فرض این که دیتاپرووایدر، SQL باشد.

نظرات خوانندگان

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۰۵ ۲۱:۴۱

در مورد روش دوم؛ (با توجه به جمله بندی) آیا در روش اول این خاصیت‌های محاسباتی در بانک اطلاعاتی ذخیره می‌شوند؟ ضمنا جهت تکمیل بحث، این خاصیت‌ها (هر دو حالت) در عبارات LINQ to Objects قابل استفاده هستند.

نویسنده: جمشیدی فر
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۰۶ ۸:۳۸

در مورد سوال اول، خیر؛ در روش اول هم این خاصیت‌ها در دیتابیس ذخیره نمی‌شوند.اینجا مساله این است که ما می‌خواهیم با هر بار اپدیت مدل از دیتابیس، فیلد محاسباتی دوباره محاسبه شود و ازبین نرود.

درمورد سوال دوم، شما درست می‌فرمایید. من باید Linq رو به Linq to Entity تغییر بدم.

عنوان: **اعمال توابع تجمعی بر روی چند ستون در Entity framework**
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۰۷ ۸:۰
آدرس: www.dotnettips.info
برچسب‌ها: Entity framework

فرض کنید که می‌خواهیم معادل کوئری زیر را که اعمال توابع تجمعی به چند ستون است،

```
SELECT sum([Rating_TotalRating]), sum([Rating_TotalRaters]), sum([Rating_AverageRating]) FROM
[BlogPosts]
```

در Entity framwork به کمک LINQ to Entities تهیه کنیم.
نکته‌ای که در اینجا وجود دارد، نبود گروه بندی (حداقل به ظاهر) در کوئری نوشته شده است. اما واقعیت این است که یک بانک اطلاعاتی به صورت ضمنی در مورد یک چنین کوئری‌هایی نیز گروه بندی را انجام می‌دهد. برای اینکار، کل رکوردهای مدنظر را یک گروه تصور می‌کند.
اگر سعی کنیم چنین کوئری را توسط عبارات LINQ ایجاد کنیم، در سعی اول به چنین کوئری خواهیم رسید که اصلا کامپایل نمی‌شود:

```
context.BlogPost.Select(r =>
                                        new
                                        {
                                            Sum1 = r.Sum(x => x.RatingTotalRating),
                                            Sum2 = r.Sum(x => x.RatingTotalRaters),
                                            Sum3 = r.Sum(x => x.RatingAverageRating)
                                        }).FirstOrDefault();
```

بنابراین به نظر می‌رسد که شاید بهتر باشد از روش ذیل استفاده کنیم:

```
var sum1 = context.BlogPost.Sum(x => x.RatingTotalRating);
var sum2 = context.BlogPost.Sum(x => x.RatingTotalRaters);
var sum2 = context.BlogPost.Sum(x => x.RatingAverageRating);
```

این روش کار می‌کند و نهایتا معادل نتایج کوئری اول را نیز حاصل خواهد کرد؛ اما با سه بار رفت و برگشت به بانک اطلاعاتی که اصلا بهینه نیست.

راه حل: ایجاد گروه بندی ضمنی SQL به صورت صریح در عبارات LINQ

```
context.BlogPost
                        .GroupBy(dummyNumber => 0)
                        .Select(r =>
                                        new
                                        {
                                            Sum1 = r.Sum(x => x.RatingTotalRating),
                                            Sum2 = r.Sum(x => x.RatingTotalRaters),
                                            Sum3 = r.Sum(x => x.RatingAverageRating)
                                        }).FirstOrDefault();
```

در این کوئری جدید که بر اساس عدد ثابت صفر گروه بندی شده است، یک چنین SQL ایی تولید می‌شود:

```
SELECT TOP (1)
                         [Extent1].[K1] AS [K1],
                         Sum([Extent1].[A1]) AS [A1],
                         Sum([Extent1].[A2]) AS [A2],
                         Sum([Extent1].[A3]) AS [A3]
                         FROM ( SELECT
                             0 AS [K1],
                             [Extent1].[RatingTotalRating] AS [A1],
                             [Extent1].[RatingTotalRaters] AS [A2],
       [Extent1].[RatingAverageRating] AS [A3]
```

```
                    FROM [dbo].[BlogPosts] AS [Extent1]
                )  AS [Extent1]
                GROUP BY [K1]
```

ابتدا یک ستون فرضی با مقدار ثابت صفر به رکوردها اضافه می‌شود. سپس بر اساس این ستون فرضی، کلیه ردیف‌ها گروه بندی شده و در ادامه توابع تجمعی بر روی آن‌ها اعمال می‌گردند. به این ترتیب تعداد رفت و برگشت‌ها به بانک اطلاعاتی به همان یک مورد کاهش خواهد یافت.

عنوان: **نمایش خروجی SQL کدهای Entity framework 6 در کنسول دیباگ ویژوال استودیو**
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۱۲ ۱۱:۱۵
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework

تا قبل از EF 6 برای تهیه لاگ SQL تولیدی توسط Entity framework نیاز بود به ابزارهای ثالث متوسل شد. برای مثال از انواع پروفایلرها استفاده کرد (^ و ^ و ^). اما در EF 6 امکان توکاری به نام Command Interception تدارک دیده شده است تا توسط آن بتوان بدون نیاز به ابزارهای جانبی، به درون سیستم EF متصل شد و دستورات تولیدی آن‌را پیش از اجرای بر روی بانک اطلاعاتی دریافت و مثلا لاگ کرد. در ادامه نمونه‌ای از این عملیات را بررسی خواهیم کرد.

تهیه کلاس SimpleInterceptor

برای اتصال به متدهای اجرای دستورات SQL در EF 6 تنها کافی است یک کلاس جدید را از کلاس پایه DbCommandInterceptor مشتق کرده و سپس متدهای کلاس پایه را override کنیم. در این متدها، فراخوانی متدهای کلاس پایه، معادل خواهند بود با اجرای واقعی دستور بر روی بانک اطلاعاتی. به این ترتیب حتی می‌توان مدت زمان انجام عملیات را نیز بدست آورد. در اینجا command.CommandText معادل است با دستور SQL در حال اجرا و همچنین نیاز است تا تمام سطوح تو در توی استثناهای احتمالی رخ داده را نیز بررسی کرد:

```
using System;
using System.Data.Common;
using System.Data.Entity.Infrastructure.Interception;
using System.Diagnostics;
using System.Text;

namespace EFCommandInterception
{
    public class SimpleInterceptor : DbCommandInterceptor
    {
        public override void ScalarExecuting(DbCommand command, DbCommandInterceptionContext<object>
interceptionContext)
        {
            var timespan = runCommand(() => base.ScalarExecuting(command, interceptionContext));
            logData(command, interceptionContext.Exception, timespan);
        }

        public override void NonQueryExecuting(DbCommand command, DbCommandInterceptionContext<int>
interceptionContext)
        {
            var timespan = runCommand(() => base.NonQueryExecuting(command, interceptionContext));
            logData(command, interceptionContext.Exception, timespan);
        }

        public override void ReaderExecuting(DbCommand command,
DbCommandInterceptionContext<DbDataReader> interceptionContext)
        {
            var timespan = runCommand(() => base.ReaderExecuting(command, interceptionContext));
            logData(command, interceptionContext.Exception, timespan);
        }

        private static Stopwatch runCommand(Action command)
        {
            var timespan = Stopwatch.StartNew();
            command();
            timespan.Stop();
            return timespan;
        }

        private static void logData(DbCommand command, Exception exception, Stopwatch timespan)
        {
            if (exception != null)
            {
                Trace.TraceError(formatException(exception, "Error executing command: {0}",
command.CommandText));
            }
            else
            {
                Trace.TraceInformation(string.Concat("Elapsed time: ", timespan.Elapsed, " Command: ",
command.CommandText));
            }
```

```
        }

        private static string formatException(Exception exception, string fmt, params object[] vars)
        {
            var sb = new StringBuilder();
            sb.Append(string.Format(fmt, vars));
            sb.Append(" Exception: ");
            sb.Append(exception.ToString());
            while (exception.InnerException != null)
            {
                sb.Append(" Inner exception: ");
                sb.Append(exception.InnerException.ToString());
                exception = exception.InnerException;
            }
            return sb.ToString();
        }
    }
}
```

نحوه استفاده از کلاس SimpleInterceptor

کلاس فوق را کافی است تنها یکبار در آغاز برنامه (مثلا در متد Application_Start برنامه‌های وب) به EF 6 معرفی کرد:

```
DbInterception.Add(new SimpleInterceptor());
```

اکنون اگر برنامه را اجرا کنیم، خروجی SQL و زمان‌های اجرای عملیات را در پنجره دیباگ VS.NET می‌توان مشاهده کرد:

نظرات خوانندگان

نویسنده: علیرضا
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۱۲ ۱۷:۴۳

سلام، چه کتابی برای EF6 پیشنهاد میکنین؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۱۲ ۱۸:۸

از قسمت اول سری EF Code first شروع کنید. مباحث پایه‌ای همان است. فقط یک سری افزونه بیشتر شده.

نویسنده: سیروان عفیفی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۲۱ ۱۰:۳۶

البته با استفاده از خصوصیت Log نیز می‌توانیم دستورات TSQL را در خروجی لاگ کنیم :

```
public MyContext():base("MyConnectionString")
{
            Database.Log = sql => Debug.Write(sql);
}
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۲۷ ۱۲:۲۱

یک نکته‌ی تکمیلی

در EF 6.1 به بعد، کل روش ارائه شده در اینجا را می‌توانید به نحو ذیل در فایل کانفیگ برنامه‌های وب یا ویندوزی، برای ذخیره در فایل، فعال کنید (بدون نیاز به کدنویسی اضافه‌تری):

```
<interceptors>
  <interceptor type="System.Data.Entity.Infrastructure.Interception.DatabaseLogger, EntityFramework">
    <parameters>
      <parameter value="C:\Temp\LogOutput.txt"/>
      <parameter value="true" type="System.Boolean"/>
    </parameters>
  </interceptor>
</interceptors>
```

عنوان: **بازسازی جدول MigrationHistory با کد نویسی در EF Code first**
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۱۳ ۸:۰
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework

فرض کنید با استفاده از ابزار EF Power tools معادل Code first یک بانک اطلاعاتی موجود را تهیه کرده‌اید. اکنون برای استفاده از آن با گردش کاری متداول EF Code first نیاز است تا جدولی را به نام MigrationHistory نیز به این بانک اطلاعاتی اضافه کنیم. از این جدول برای نگهداری سوابق به روز رسانی ساختار بانک اطلاعاتی بر اساس مدل‌های برنامه و سپس مقایسه آن‌ها استفاده می‌شود. یا حتی ممکن است به اشتباه در حین کار با بانک اطلاعاتی این جدول حذف شده باشد. روش باز تولید آن توسط دستورهای پاور شل به سادگی اجرای سه دستور ذیل است:

```
enable-migrations
add-migration Initial -IgnoreChanges
update-database
```

IgnoreChanges سبب می‌شود تا EF فرض کند، تطابق یک به یکی بین مدل‌های برنامه و ساختار جداول بانک اطلاعاتی وجود دارد. سپس بر این اساس، جدول MigrationHistory جدیدی را آغاز می‌کند.

سؤال: چگونه می‌توان همین عملیات را با کدنویسی انجام داد؟

متد UpdateDatabase کلاس ذیل، دقیقا معادل است با اجرای سه دستور فوق :

```
using System.Data.Entity.Migrations;
using System.Data.Entity.Migrations.Design;

namespace EFTests
{
    /// <summary>
    /// Using Entity Framework Code First with an existing database.
    /// </summary>
    public static class CreateMigrationHistory
    {
        /// <summary>
        /// Creates a new '__MigrationHistory' table.
        /// Enables migrations using Entity Framework Code First on an existing database.
        /// </summary>
        public static void UpdateDatabase(DbMigrationsConfiguration configuration)
        {
            var scaffolder = new MigrationScaffolder(configuration);
            // Creates an empty migration, so that the future migrations will start from the current
state of your database.
            var scaffoldedMigration = scaffolder.Scaffold("IgnoreChanges", ignoreChanges: true);

            // enable-migrations
            // add-migration Initial -IgnoreChanges
            configuration.MigrationsAssembly = new
MigrationCompiler(ProgrammingLanguage.CSharp.ToString())
                                                .Compile(configuration.MigrationsNamespace,
scaffoldedMigration);

            // update-database
            var dbMigrator = new DbMigrator(configuration);
            dbMigrator.Update();
        }
    }
}
```

توضیحات

MigrationScaffolder کار تولید خودکار کلاس‌های cs مهاجرت‌های EF را انجام می‌دهد. زمانیکه به متد Scaffold آن پارامتر ignoreChanges: true ارسال شود، کلاس مهاجرتی را ایجاد می‌کند که خالی است (متدهای up و down آن خالی تشکیل می‌شوند). سپس این کلاس‌ها کامپایل شده و در حین اجرای برنامه مورد استفاده قرار می‌گیرند.

برای استفاده از آن، نیاز به کلاس MigrationCompiler خواهید داشت. این کلاس در مجموعه آزمون‌های واحد EF به عنوان یک

کلاس کمکی وجود دارد: MigrationCompiler.cs

صرفا جهت تکمیل بحث و همچنین سهولت ارجاعات آتی، کدهای آن در ذیل نیز ذکر خواهد شد:

```
using System;
using System.CodeDom.Compiler;
using System.Collections.Generic;
using System.ComponentModel;
using System.Data.Common;
using System.Data.Entity;
using System.Data.Entity.Migrations;
using System.Data.Entity.Migrations.Design;
using System.Data.Entity.Spatial;
using System.IO;
using System.Linq;
using System.Linq.Expressions;
using System.Reflection;
using System.Resources;
using System.Text;

namespace EF_General.Models.Ex22
{
    public enum ProgrammingLanguage
    {
        CSharp,
        VB
    }

    public class MigrationCompiler
    {
        private readonly CodeDomProvider _codeProvider;

        public MigrationCompiler(string language)
        {
            _codeProvider = CodeDomProvider.CreateProvider(language);
        }

        public Assembly Compile(string @namespace, params ScaffoldedMigration[] scaffoldedMigrations)
        {
            var options = new CompilerParameters
            {
                GenerateExecutable = false,
                GenerateInMemory = true
            };

            options.ReferencedAssemblies.Add(typeof(string).Assembly.Location);
            options.ReferencedAssemblies.Add(typeof(Expression).Assembly.Location);
            options.ReferencedAssemblies.Add(typeof(DbMigrator).Assembly.Location);
            options.ReferencedAssemblies.Add(typeof(DbContext).Assembly.Location);
            options.ReferencedAssemblies.Add(typeof(DbConnection).Assembly.Location);
            options.ReferencedAssemblies.Add(typeof(Component).Assembly.Location);
            options.ReferencedAssemblies.Add(typeof(MigrationCompiler).Assembly.Location);
            options.ReferencedAssemblies.Add(typeof(DbGeography).Assembly.Location);

            var embededResources = GenerateEmbeddedResources(scaffoldedMigrations, @namespace);
            foreach (var resource in embededResources)
                options.EmbeddedResources.Add(resource);

            var sources = scaffoldedMigrations.SelectMany(g => new[] { g.UserCode, g.DesignerCode });

            var compilerResults = _codeProvider.CompileAssemblyFromSource(options, sources.ToArray());
            foreach (var resource in embededResources)
                File.Delete(resource);

            if (compilerResults.Errors.Count > 0)
            {
                throw new InvalidOperationException(BuildCompileErrorMessage(compilerResults.Errors));
            }

            return compilerResults.CompiledAssembly;
        }

        private static string BuildCompileErrorMessage(CompilerErrorCollection errors)
        {
            var stringBuilder = new StringBuilder();

            foreach (CompilerError error in errors)
            {
                stringBuilder.AppendLine(error.ToString());
            }
```

```
            return stringBuilder.ToString();
        }

        private static IEnumerable<string> GenerateEmbeddedResources(IEnumerable<ScaffoldedMigration>
scaffoldedMigrations, string @namespace)
        {
            foreach (var scaffoldedMigration in scaffoldedMigrations)
            {
                var className = GetClassName(scaffoldedMigration.MigrationId);
                var embededResource = Path.Combine(
                    Path.GetTempPath(),
                    @namespace + "." + className + ".resources");

                using (var writer = new ResourceWriter(embededResource))
                {
                    foreach (var resource in scaffoldedMigration.Resources)
                        writer.AddResource(resource.Key, resource.Value);
                }

                yield return embededResource;
            }
        }

        private static string GetClassName(string migrationId)
        {
            return migrationId
                .Split(new[] { '_' }, 2)
                .Last()
                .Replace(" ", string.Empty);
        }
    }
}
```

جهت مطالعه توضیحات بیشتری در مورد CodeDom می‌توان به مطلب « کامپایل پویای کد در دات نت » مراجعه کرد.

استفاده از این کلاس‌ها نیز بسیار ساده است. یکبار دستور ذیل را در ابتدای کار برنامه فراخوانی کنید تا جدول MigrationHistory دوباره ساخته شود:

```
CreateMigrationHistory.UpdateDatabase(new Configuration());
```

با این فرض که کلاس Configuration شما چنین شکلی را دارد:

```
public class Configuration : DbMigrationsConfiguration<MyContext>
    {
        public Configuration()
        {
            AutomaticMigrationsEnabled = true;
            AutomaticMigrationDataLossAllowed = true;
        }
    }
```

نظرات خوانندگان

نویسنده: reza110
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۱۴ ۱۶:۵۸

با تشکر از اینکه به این مطلب مستقلا پرداختید
فقط قسمتهای زیر شناخته نمی‌شد آیا به اسمبلی خاصی نیاز دارد؟

```
using System.Data.Entity.Spatial;
 options.ReferencedAssemblies.Add(typeof(DbGeography).Assembly.Location);
scaffoldedMigration.Resources
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۱۴ ۱۷:۱۹

DbGeography از EF **5** به بعد اضافه شده. اگر پروژه EF 4 دارید، راحت قابل ارتقاء به نگارش 6 هست. البته EF نگارش 5 مخصوص دات نت 4 این قابلیت رو نداشت (فقط نگارش مخصوص دات نت 4.5 آن شامل این پیشرفت‌ها می‌شد). اما EF 6 مخصوص دات نت 4 هم این فضاهای نام رو داره و این محدودیت‌ها برطرف شده.

نویسنده: reza110
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۱۹ ۱۴:۴۹

در خط

```
var scaffolder = new MigrationScaffolder(configuration);
```

با خطای زیر مواجه شد:

The Entity Framework provider type 'System.Data.Entity.SqlServer.SqlProviderServices, EntityFramework.SqlServer, Version=6.0.0.0, Culture=neutral, PublicKeyToken=b77a5c561934e089' for the 'System.Data.SqlClient' ADO.NET provider could not be loaded. Make sure the provider assembly is available to the running application. See http://go.microsoft.com/fwlink/?LinkId=260882 for more information.

ضمنا آیا اسمبلی مربوط به EF6 را نمی‌توان بجز نیوگت از روش دیگری بدست آورد.؟
همچنین EF Power Tools مربوط به EF6 را از کجا می‌توان تهیه کرد؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۱۹ ۱۵:۱۴

- مطلب جاری فقط برای حالتی است که جدول migration حذف شده یا وجود ندارد.
+ مطلب « ارتقاء به Entity framework 6 و استفاده از بانک‌های اطلاعاتی غیر از SQL Server » را باید دقیق مطالعه کنید. یک سری اسمبلی باید حذف شوند. تعدادی اضافه شوند. فایل کانفیگ حتما باید ویرایش شود و تعریف پروایدر را داشته باشد. این کارها را نیوگت به صورت خودکار انجام می‌دهد. ضمنا اینکار باید برای تمام زیر پروژه‌های شما نیز تکرار شود و طوری نباشد که دو کتابخانه از 4 استفاده کنند، دوتای دیگر از 5 و اصلی هم از 6. همه باید یک دست شوند و اسمبلی منسوخ شده قدیمی نیز حذف.
- اسمبلی EF به تنهایی کافی نیست ولی از اینجا به صورت جداگانه قابل دریافت است. باید دقت داشت که ارتقاء به نگارش 6 سه مرحله‌ای است که عنوان شد.
- از اینجا

نویسنده: reza110

تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۲۱ ۱۰:۳۸

با تشکر فراوان از زحمات شما
با دانلود پکیجی که اشاره کردید و افزودن اسمبلی‌های مربوطه (Entityframework .sqlserver, Entityframework6,) و اصلاح آدرس فضای نام در قسمتهای مختلف برنامه قابلیت ایجاد جدول مهاجرت ایجاد گردید.
سوالی که داشتم این بود که در سایت نیوگت پکیج هایی که وجود دارد را چگونه می‌توان مستقیما بدون استفاده از vs دریافت کرد.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۲۱ ۱۰:۵۰

اینجا توضیح دادم

عنوان: **بروز رسانی استفاده از SqlServer Compact در Entityframework 6.0**
نویسنده: مهدی پایروند
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۱۵ ۱۰:۵
آدرس: www.dotnettips.info
برچسب‌ها: Entity framework, NuGet, SQL Server CE, Entity Framework 6, Update-Package

تغییراتی در Entity framework 6 صورت گرفته و در ذیل لیستی از موارد آن آمده است. همچنین پیشتر در همین سایت نیز به آن‌ها اشاره‌ای شده که باز تولید پروایدرها برای نسخه جدید Entity framework یکی از آن‌ها می‌باشد:

```
Rebuilding EF Providers for EF6
Updating Applications to use EF6
EF Tools: adding EF6 support & enabling out-of-band releases
Async Query and Save
Connection Resiliency
Code-Based Configuration
Dependency Resolution
Interception/SQL logging
Custom implementations of Equals or GetHashCode on entity classes
Custom Code First Conventions
Code First Mapping to Insert/Update/Delete Stored Procedures
Configurable Migrations History Table
Multiple Contexts per Database
```

اکنون برای به‌روز رسانی به نسخه جدید، جهت ادامه استفاده از SqlServer Compact مواردی باید لحاظ شود که به آنها اشاره خواهیم کرد و قبل از آنها رعایت یک سری از پیشنیازها لازم است. برای مثال در وب کانفیگ برای استفاده از پروایدر SqlServer Compact بعنوان پروایدر پیش فرض باید قسمت مربوطه را به نحو ذیل تغییر داده باشیم:

```
<entityFramework>
    <defaultConnectionFactory type="System.Data.Entity.Infrastructure.SqlCeConnectionFactory,
EntityFramework">
      <parameters>
        <parameter value="System.Data.SqlServerCe.4.0" />
      </parameters>
    </defaultConnectionFactory>
    <providers>
      <provider invariantName="System.Data.SqlServerCe.4.0"
type="System.Data.Entity.SqlServerCompact.SqlCeProviderServices, EntityFramework.SqlServerCompact" />
    </providers>
  </entityFramework>
```

حالا در کنسول نیوگت دستور زیر را برای به‌روزرسانی فقط Entity Framework وارد و اجرا میکنیم:

```
Update-Package EntityFramework
```

پیغام موفقیت آمیز بودن به‌روز رسانی در خروجی نیوگت ظاهر می‌شود

```
PM> Update-Package EntityFramework
Updating 'EntityFramework' from version '5.0.0' to '6.0.1' in project 'Hamid.Core.Model'.
Removing 'EntityFramework 5.0.0' from Hamid.Core.Model.
Successfully removed 'EntityFramework 5.0.0' from Hamid.Core.Model.
```

و نیز تاییدی برای اعمال تغییرات به‌روز رسانی Entity framework انجام میشود تا فایل کانفیگ پروژه را تغییر دهد:

این تغییرات شامل موارد ذیل می‌باشند (در صورت به‌روز رسانی دستی، منظور کپی پکیج بصورت دستی، اعمال تغییرات در کانفیگ‌ها مورد نیاز است):

```
<!-- 1. Change in <configuration><configSections> -->
    <section name="entityFramework"
type="System.Data.Entity.Internal.ConfigFile.EntityFrameworkSection, EntityFramework, Version=4.4.0.0,
Culture=neutral, PublicKeyToken=b77a5c561934e089" requirePermission="false" />
    <section name="entityFramework"
type="System.Data.Entity.Internal.ConfigFile.EntityFrameworkSection, EntityFramework, Version=6.0.0.0,
Culture=neutral, PublicKeyToken=b77a5c561934e089" requirePermission="false" />
<!-- 2. Add in <entityFramework><providers> -->
      <provider invariantName="System.Data.SqlClient"
type="System.Data.Entity.SqlServer.SqlProviderServices, EntityFramework.SqlServer" />
```

بعد از به‌روز رسانی Entityframework باید پکیج EntityFramework.SqlServerCompact برای ادامه استفاده از پروایدر نصب شود که با دستور نیوگت زیر این امر نیز میسر است:

```
PM> Install-Package EntityFramework.SqlServerCompact
```

حالا بدون مشکل می‌توان از پروژه بیلد گرفت و کار توسعه را ادامه داد.

عنوان: **شبیه سازی outer Join در entity framework**
نویسنده: شاهد محمودی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۲۱ ۹:۲۰
آدرس: www.dotnettips.info
برچسب‌ها: Entity framework, join, left outer join, right outer join

فرض کنید دو جدول پرسنل و شهر را در دیتا بیس خود دارید و 2 بار کد شهر در جدول پرسنل ارتباط داده شده که یکی برای محل تولد و دیگری برای محل صدور
و میخواهید توسط outer join لیست تمامی پرسنل و محل تولد و محل صدور را (در صورت وجود) داشته باشید.

در sql گرفتن نتیجه ذکر شده بصورت زیر به راحتی قابل انجام است

```
SELECT
   dbo.tbl_Personnel.ID,
   dbo.tbl_Personnel.FirstName,
   dbo.tbl_Personnel.LastName,
   dbo.tbl_GeographyPosition.Title AS IssuanceLocation,
   tbl_GeographyPosition_1.Title AS BirthLocation
FROM  dbo.tbl_Personnel LEFT OUTER JOIN
          dbo.tbl_GeographyPosition AS tbl_GeographyPosition_1 ON
          dbo.tbl_Personnel.BirthLocationGeographyPositionID = tbl_GeographyPosition_1.ID LEFT OUTER
JOIN
          dbo.tbl_GeographyPosition ON dbo.tbl_Personnel.IssuanceLocationGeographyPositionID =
dbo.tbl_GeographyPosition.ID
```

اما در ef با توجه به خواص راهبری کمتر از join استفاده میکنیم در ضمن به هیچ وجه از Left Outer Join و Right Outer Join استفاده نمی‌شود و باید کوئری فوق را با کد زیر شبیه سازی کرد

```
var contex = new PersonnelEntities();
var Query = from Personnel in contex.tbl_Personnel
                        join IssuanceLocation in contex.tbl_GeographyPosition on
                              Personnel.IssuanceLocationGeographyPositionID equals IssuanceLocation.ID
into AIssuanceLocation
                        from IL in AIssuanceLocation.DefaultIfEmpty()
                        join BirthLocation in contex.tbl_GeographyPosition on
                              Personnel.BirthLocationGeographyPositionID equals BirthLocation.ID into
ABirthLocation
                        from BL in ABirthLocation.DefaultIfEmpty()
                        //where
                        select new
                        {
                            Personnel.ID,
```

```
                                Personnel.FirstName,
                                Personnel.LastName,
                                IssuanceLocation = IL.Title,
                                BirthLocation = BL.Title
                            };
```

نظرات خوانندگان

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۲۱ ۱۳:۲۱

جهت تکمیل بحث، اگر مدل‌های برنامه به این صورت باشند (محل تولد اجباری است و Id کلید خارجی آن نال پذیر نیست؛ به همراه محل صدور اختیاری، که Id نال پذیر دارد):

```
public class Place
    {
        public int Id { set; get; }
        public string Name { set; get; }

        public virtual ICollection<Person> Personnel { set; get; }
    }

    public class Person
    {
        public int Id { set; get; }
        public string FirstName { set; get; }
        public string LastName { set; get; }

        [ForeignKey("BirthPlaceId")]
        public virtual Place BirthPlace { set; get; }
        public int BirthPlaceId { set; get; }

        [ForeignKey("IssuanceLocationId")]
        public virtual Place IssuanceLocation { set; get; }
        public int? IssuanceLocationId { set; get; }
    }
```

با این Context :

```
public class MyContext : DbContext
    {
        public DbSet<Place> Places { get; set; }
        public DbSet<Person> Personnel { get; set; }

        public MyContext()
        {
            this.Database.Log = sql => Console.WriteLine(sql);
        }
    }
```

آنگاه خروجی کوئری ذیل (که یک include دارد روی خاصیت راهبری که مقدار Id کلید خارجی آن ممکن است نال باشد (محل صدور) و نه مورد دومی که Id غیرنال پذیر دارد (محل تولد))

```
context.Personnel.Include(x => x.IssuanceLocation)
```

معادل خواهد بود با (left outer join به صورت خودکار تشکیل شده)

```
SELECT
    [Extent1].[Id] AS [Id],
    [Extent1].[FirstName] AS [FirstName],
    [Extent1].[LastName] AS [LastName],
    [Extent1].[BirthPlaceId] AS [BirthPlaceId],
    [Extent1].[IssuanceLocationId] AS [IssuanceLocationId],
    [Extent2].[Id] AS [Id1],
    [Extent2].[Name] AS [Name],
    [Extent1].[Place_Id] AS [Place_Id]
    FROM  [dbo].[People] AS [Extent1]
    LEFT OUTER JOIN [dbo].[Places] AS [Extent2] ON [Extent1].[IssuanceLocationId] = [Extent2].[Id]
```

و خروجی کوئری زیر که DefaultIfEmpty را هم لحاظ کرده و join نویسی صریحی هم دارد (مطابق مقاله فوق):

```
var query = from personnel in context.Personnel
                            join issuanceLocation in context.Places on
                                  personnel.IssuanceLocationId equals issuanceLocation.Id into
aIssuanceLocation
                            from IL in aIssuanceLocation.DefaultIfEmpty()
                            join birthLocation in context.Places on
                                  personnel.BirthPlaceId equals birthLocation.Id into aBirthLocation
                            from BL in aBirthLocation.DefaultIfEmpty()
                            select new
                               {
                                   personnel.Id,
                                   personnel.FirstName,
                                   personnel.LastName,
                                   IssuanceLocation = IL.Name,
                                   BirthLocation = BL.Name
                               };
```

معادل است با:

```
SELECT
                        [Extent1].[Id] AS [Id],
                        [Extent1].[FirstName] AS [FirstName],
                        [Extent1].[LastName] AS [LastName],
                        [Extent2].[Name] AS [Name],
                        [Extent3].[Name] AS [Name1]
                        FROM [dbo].[People] AS [Extent1]
                        LEFT OUTER JOIN [dbo].[Places] AS [Extent2] ON [Extent1].[IssuanceLocationId] =
[Extent2].[Id]
                        INNER JOIN [dbo].[Places] AS [Extent3] ON [Extent1].[BirthPlaceId] =
[Extent3].[Id]
```

و البته این خروجی دوم فقط در صورتی تشکیل می‌شود که قسمت select new ذکر شود. در غیراینصورت مشکل select n+1 را پیدا می‌کند و اصلا چنین join ایی تشکیل نخواهد شد (در یک حلقه، به ازای هر شخص، یکبار کوئری select به جدول مکان‌ها تشکیل می‌شود). همچنین یک inner join هم علاوه بر left outer join تشکیل شده (برای فیلد غیرنال پذیر).

حتی همین حالت دوم را هم با کوئری ذیل که از خواص راهبری استفاده کرده، می‌توان تولید کرد:

```
var query = context.Personnel.Select(x => new
             {
              x.Id,
              x.FirstName,
              x.LastName,
              BirthPlaceName = x.BirthPlace.Name,
              IssuanceLocationName = x.IssuanceLocation == null ? "" : x.IssuanceLocation.Name
             });
```

با این خروجی SQL (به صورت خودکار برای فیلد نال پذیر، left outer join و برای غیر نال پذیر inner join تشکیل داده)

```
SELECT
    [Extent1].[Id] AS [Id],
    [Extent1].[FirstName] AS [FirstName],
    [Extent1].[LastName] AS [LastName],
    [Extent2].[Name] AS [Name],
    CASE WHEN ([Extent3].[Id] IS NULL) THEN N'' ELSE [Extent3].[Name] END AS [C1]
    FROM   [dbo].[People] AS [Extent1]
    INNER JOIN [dbo].[Places] AS [Extent2] ON [Extent1].[BirthPlaceId] = [Extent2].[Id]
    LEFT OUTER JOIN [dbo].[Places] AS [Extent3] ON [Extent1].[IssuanceLocationId] = [Extent3].[Id]
```

نویسنده: شاهد محمودی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۲۲ ۲:۲۴

با تشکر اما جناب نصیری برای این مشکل من ، که هر 2 جدول اختیاری است و نال پذیر است فکر نکنم بشه از این روش استفاده کرد

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۲۲ ۹:۱۸

فکر کنم خلاصه مطلبی که عنوان شده اینه که اگر در طراحی، فیلد نال پذیر *داشته باشید* ، در صورت استفاده از خواص راهبری متناظر با این فیلدها، به صورت خودکار left outer join درست میشه. بررسی‌اش هم نیازی به حدس و گمان نداره. مطلب لاگ کردن خروجی SQL می‌تونه کمک کنه .

عنوان: **استفاده از چندین Context در EF 6 Code first**
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۲۳ ۱۴:۰
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework

در نگارش قبلی EF Code first به ازای یک پروژه تنها یک سیستم Migration قابل تعریف بود و این سیستم مهاجرت، تنها با یک DbContext کار می‌کرد. در نگارش ششم این کتابخانه، سیستم مهاجرت Code first آن از چندین DbContext، به ازای یک پروژه که به یک بانک اطلاعاتی اشاره می‌کنند، پشتیبانی می‌کند. مزیت اینکار اندکی بهبود در نگهداری تنها کلاس DbContext تعریف شده است. برای مثال می‌توان یک کلاس DbContext مخصوص قسمت ثبت نام را ایجاد کرد. یک کلاس DbContext مخصوص کلیه جداول مرتبط با مقالات را و همینطور الی آخر. نهایتا تمام این Contextها سبب ایجاد یک بانک اطلاعاتی واحد خواهند شد.
اگر در یک پروژه EF Code first چندین Context وجود داشته باشد و دستور enable-migrations را بدون پارامتری فراخوانی کنیم، پیغام خطای More than one context type was found in the assmbly xyz را دریافت خواهیم کرد.
الف) اما در EF 6 می‌توان با بکار بردن سوئیچ جدید ContextTypeName، به ازای هر Context، مهاجرت مرتبط با آن‌را تنظیم نمود:

```
enable-migrations -ContextTypeName dbContextName1 -MigrationDirectory DataContexts\Name1Migrations
```

همچنین در اینجا نیز می‌توان با استفاده از سوئیچ MigrationDirectory، فایل‌های تولید شده را در پوشه‌های مجزایی ذخیره کرد.

ب) در مرحله بعد، نیاز به فراخوانی دستور add-migration است:

```
add-migration -ConfigurationTypeName FullNameSpaceCtx1.Configuration "InitialCreate"
```

با اجرای دستور enable-migrations یک کلاس Configuration جهت DbContext مشخص شده، ایجاد می‌شود. سپس آدرس کامل این کلاس را به همراه ذکر دقیق فضای نام آن در اختیار دستور add-migration قرار می‌دهیم.
ذکر کامل فضای نام، از این جهت مهم است که کلاس Configuration به ازای Contextهای مختلف ایجاد شده، یک نام را خواهد داشت؛ اما در فضاهای نام متفاوتی قرار می‌گیرد.
با اجرای دستور add-migration، کدهای سی شارپ مورد نیاز جهت اعمال تغییرات بر روی ساختار بانک اطلاعاتی تولید می‌شوند. در مرحله بعد، این کدها تبدیل به دستورات SQL متناظری شده و بر روی بانک اطلاعاتی اجرا خواهند شد.
بدیهی است اگر دو Context در برنامه تعریف کرده باشید، دوبار باید دستور enable-migrations و دوبار دستور add-migration را با پارامترهای اشاره کننده به Conetxtهای مدنظر اجرا کرد.

ج) سپس برای اعمال این تغییرات، باید دستور update-database را اجرا کرد.

```
update-database  -ConfigurationTypeName FullNameSpaceCtx1.Configuration
```

اینبار دستور update-database نیز بر اساس نام کامل کلاس Configuration مدنظر باید اجرا گردد و به ازای هر Context موجود، یکبار نیاز است اجرا گردد.
نهایتا اگر به بانک اطلاعاتی مراجعه کنید، تمام جداول و تعاریف را یکجا در همان بانک اطلاعاتی می‌توانید مشاهده نمائید.

داشتن چندین Context در برنامه و مدیریت تراکنش‌ها

در EF، هر DbContext معرف یک واحد کار است. یعنی تراکنش‌ها و چندین عمل متوالی مرتبط انجام شده، درون یک DbContext معنا پیدا می‌کنند. متد SaveChanges نیز بر همین اساس است که کلیه اعمال ردیابی شده در طی یک واحد کار را در طی یک تراکنش به بانک اطلاعاتی اعمال می‌کند. همچنین مباحثی مانند lazy loading نیز در طی یک Context مفهوم دارند. به علاوه دیگر امکان join نویسی بین دو Context وجود نخواهد داشت. باید اطلاعات را از یکی واکشی و سپس این اطلاعات درون حافظه‌ای را به دیگری ارسال کنید.

یک نکته

می‌توان یک DbSet را در چندین Context تعریف کرد. یعنی اگر بحث join نویسی مطرح است، با تکرار تعریف DbSetها اینکار قابل انجام است اما این مساله اساس جداسازی Contextها را نیز زیر سؤال می‌برد.

داشتن چندین Context در برنامه و مدیریت رشته‌های اتصالی

در EF Code first روش‌های مختلفی برای تعریف رشته اتصالی به بانک اطلاعاتی وجود دارند. اگر تغییر خاصی در کلاس مشتق شده از DbContext ایجاد نکنیم، نام کلید رشته اتصالی تعریف شده در فایل کانفیگ باید به نام کامل کلاس Context برنامه اشاره کند. اما با داشتن چندین Context به ازای یک دیتابیس می‌توان از روش ذیل استفاده کرد:

```
public class Ctx1 : DbContext
    {
        public Ctx1()
            : base("DefaultConnection")
        {
            //Database.Log = sql => Debug.Write(sql);
        }
    }

  public class Ctx2 : DbContext
    {
        public Ctx2()
            : base("DefaultConnection")
        {
            //Database.Log = sql => Debug.Write(sql);
        }
    }
```

```
<connectionStrings>
    <add name="DefaultConnection" connectionString="…." providerName="System.Data.SqlClient" />
  </connectionStrings>
```

در اینجا در سازنده کلاس‌های Context تعریف شده، نام کلید رشته اتصالی موجود در فایل کانفیگ برنامه ذکر شده است. به این ترتیب این دو Context به یک بانک اطلاعاتی اشاره خواهند کرد.

چه زمانی بهتر است از چندین Context در برنامه استفاده کرد؟

عموما در طراحی‌های سازمانی SQL Server، تمام جداول از schema مدیریتی به نام dbo استفاده نمی‌کنند. جداول فروش از schema خاص خود و جداول کاربران از schema دیگری استفاده خواهند کرد. با استفاده از چندین Context می‌توان به ازای هر کدام از schemaهای متفاوت موجود، «یک ناحیه ایزوله» را ایجاد و مدیریت کرد.

```
public class Ctx2 : DbContext
    {
        public Ctx2()
            : base("DefaultConnection")
        {
            //Database.Log = sql => Debug.Write(sql);
        }

         protected override void OnModelCreating(DbModelBuilder modelBuilder)
        {
            modelBuilder.HasDefaultSchema("sales");
            base.OnModelCreating(modelBuilder);
        }
    }
```

در این حالت در EF 6 می‌توان DefaultSchema کلی یک Context را در متد بازنویسی شده OnModelCreating به نحو فوق تعریف و مدیریت کرد. در این مثال به صورت خودکار کلیه DbSetهای Ctx2 از schema ایی به نام sales استفاده می‌کنند.

نظرات خوانندگان

نویسنده: مهدی سعیدی فر
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۰۳ ۲۲:۴۹

می خواستم ببینم می‌توان از این امکان برای پیاده سازی دیتابیس‌های توزیع شده استفاده کرد؟
مثلا جدول کاربران در یک پایگاه داده‌ی مستقل و جدول دیدگاه‌های کاربران در یک پایگاه داده مستقل دیگر باشد و به ازای هر کدام یک Context جداگانه تعریف کرد و در برنامه با آن‌ها تعامل کرد به گونه ای که به نظر آید با یک پایگاه داده سر و کار داریم.
آیا اگر از این شیوه‌ی طراحی استفاده شود دیگر مسائل رابطه‌ی بین جداول منتفی است؟ و اگر بله شبیه سازی رابطه‌ها باید به این صورت پیاده سازی شود که اطلاعات جداول به صورت جداگانه از دیتابیس‌ها خوانده شود و سپس با استفاده از Linq To Object رابطه‌ی بین آن‌ها برقرار شود؟
با این شیوه‌ی طراحی تراکنش‌ها چگونه پیاده سازی می‌شود؟ آیا هر Context دارای یک تراکنش جداگانه است و یا امکان پیاده سازی آن به صورت یک تراکنش هم وجود دارد؟ الگوی Unit Of Work را باید به ازای هر Context جداگانه تعریف کرد؟
البته من اطلاعات خیلی ناقصی از پایگاه‌های داده توزیع شده دارم و ممکنه حرفام کاملا اشتباه باشد. متاسفانه من جایی را پیدا نکردم که در مورد پیاده سازی عملی آن بحث کرده باشد و بیشتر با یک سری مفاهیم تئوری برخورد کردم.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۰۴ ۱:۲۳

- در SQL Server قابلیتی به نام Linked servers وجود دارد که توسط آن در یک شبکه داخلی می‌شود چندین بانک اطلاعاتی SQL Server را در نودهای مختلف شبکه به هم متصل کرد و با آن‌ها یکپارچه و مانند یک دیتابیس واحد کار کرد. این مورد در برنامه‌های سازمانی خیلی مرسوم است. قرار نیست به ازای هر برنامه‌ای که برای یک سازمان نوشته می‌شود، هر کدام جداگانه بانک اطلاعاتی کاربران و لاگین خاص خودشان را داشته باشند. عموما یک دیتابیس مرکزی مثلا مدیریت منابع انسانی وجود دارد که مابقی برنامه‌ها را تغذیه می‌کند. حتی می‌شود به یک بانک اطلاعاتی MySQL هم متصل شد (^).
- ORMها صرفا کارهایی را قادر به انجام هستند که بانک اطلاعاتی مورد استفاده پشتیبانی می‌کند. برای نمونه در SQL Server امکان تهیه رابطه بین دو جدول از دو بانک اطلاعاتی مختلف وجود ندارد . منظور مثلا ایجاد کلید خارجی بین جداول دو بانک اطلاعاتی مختلف است و نه نوشتن کوئری بین آن‌ها که از این لحاظ مشکلی نیست.
A FOREIGN KEY constraint can reference columns in tables in the same database or within the same table
- هدف از پشتیبانی چند Context در EF 6، تلفیق این‌ها با هم در قالب یک بانک اطلاعاتی است (مطلب فوق).
- همچنین در EF 6 می‌توان چندین Context را به چندین بانک اطلاعاتی مختلف با رشته‌های اتصالی متفاوت، انتساب داد. مباحث آغاز بانک‌های اطلاعاتی هر کدام جداگانه عمل کرده و مستقل از هم عمل می‌کنند.
یک مثال جهت اجرا و آزمایش:
Sample25.cs
- اگر می‌خواهید به انعطاف پذیری Linked servers برسید (مثلا در طی یک کوئری و نه چند کوئری از جداول دو بانک اطلاعاتی مختلف در دو سرور متفاوت کوئری بگیرید)، نیاز خواهید داشت مثلا View یا SP تهیه کنید و سپس این‌ها را در برنامه مورد استفاده قرار دهید. Viewها با استفاده از T-SQL می‌توانند کوئری واحدی از چند بانک اطلاعاتی تهیه کنند. اینبار برنامه هم نهایتا به یک بانک اطلاعاتی متصل می‌شود و برای آن اهمیتی ندارد که View یا SP به چه نحوی تهیه شده و با چند بانک اطلاعاتی کار می‌کند.
- تراکنش‌های توزیع شده هم نیاز به تنظیمات خاصی در SQL Server دارند و باید MSDTC راه اندازی و تنظیم شود: (^). در غیراینصورت پیام خطای The underlying provider failed on Open. MSDTC on server is unavailable را دریافت خواهید کرد.
بعد از آن باید از TransactionScope برای کار همزمان با چند Context استفاده کنید.

نویسنده: محمد دبیرسیاقی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۱۳ ۲۱:۱۷

من از دو context در برنامم برای schemaهای مختلف استفاده میکنم مشکلی که دارم اینه که entity یک schema وابستگی به entity شمای دیگر دارد و من entityهای هر schema را در یک assembly قرار دادم .الان نمیدانم چطور روابط را برقرار کنم مثلا در یک schema جدول کاربران را دارم که در یک Assembly است و در شمای دیگر جدول مقالات را در assembly دیگری دارم

.ارتباط این دو به این صورت است که وقتی مقاله ای درج می‌شود باید کاربری که مقاله را درج کرده نیز در دیتابیس درج شود.
الان باید یک پروپرتی از جنس مقاله در کلاس کاربر و یک پروپرتی از جنس کاربر در کلاس مقاله در نظر بگیرم.با وجود اینکه هر کدام در یک Assembly هستند باید Refrence از یک اسمبلی در دیگری داشته باشم که این موضوع امکان پذیر نیست لطفا راهنمایی نمائید ممنون

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۱۳ ۲۳:۵۴

- عموما circular reference بین اسمبلی‌ها نشانه‌ی طراحی بد است.
- استفاده از چند Context برای اینکه هر کدام قرار است در یک دیتابیس جدا ذخیره شوند؟ نمی‌شود FK بین این‌ها (جداول دو دیتابیس مختلف) تعریف کرد (SQL Server چنین کاری را پشتیبانی نمی‌کند).
- اگر برنامه ماژولار است، در EF می‌توان به صورت خودکار تمام ماژول‌ها را در طی یک Context یکپارچه بارگذاری کرد (^ و ^).
- هدف از ایجاد Schema در SQL Server، ایجاد ظروفی برای گروه بندی منطقی اشیاء است. مثلا عده‌ای به سه SP خاص دسترسی داشته باشند. عده‌ای فقط بتوانند با Viewها کار کنند. یا حتی عده‌ای به تمام موارد دسترسی داشته باشند. بنابراین یک نوع ایزوله سازی قسمت‌های مختلف بانک اطلاعاتی مدنظر هست، در اصل. حالا اگر عده‌ای فقط به سه جدول خاص دسترسی دارند، آیا می‌توانند ارجاعی را به جدول چهارمی که در یک schema دیگر تعریف شده داشته باشند؟ بله. البته فقط به این شرط که کاربران schema سه جدول فعلی به schema جدول چهارم، دسترسی و مجوز لازم را داشته باشد و برای این دسترسی دادن‌ها هم باید مستقلا T-SQL بنویسید.
و ... ضمنا گاهی از اوقات از Schema برای مدیریت نام‌های هم نام استفاده می‌شود. چیزی شبیه به namespace در سی‌شارپ مثلا. نمونه‌اش طراحی چند مستاجری است.
نتیجه گیری؟ برای سرگرمی Schema ایجاد نکنید؛ مگر اینکه واقعا قصد ایزوله سازی قسمت‌های مختلف یک بانک اطلاعاتی را از کاربرانی خاص داشته باشید. به Schema به شکل یک Sandbox امنیتی (یک قرنطینه) نگاه کنید.

برای مطالعه بیشتر
Understanding the Difference between Owners and Schemas in SQL Server
Implementation of Database Object Schemas

نویسنده: میثم فغفوری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۰۷ ۰:۱۹

خسته نباشید. سناریوی بنده این است که میخوام سایتی طراحی کنم که کاملا ماژولار باشد یعنی هر بخش رو به صورت user controller طراحی و در هسته اصلی لود کنم و هر کدوم از این کنترلرها جداول مخصوص به خودشون رو دارن توی بانک اطلاعاتی که خوب طبیعتا کلاس POCO و DBContext مخصوص هر ماژول باید توی سورس کد خود ماژول نوشته بشه. با فرض اینکه بعد از کامپایل پروژه دیگه دسترسی به migration نداریم میتونین بنده رو راهنمایی کنین که چطور میتونم با این روشی که فرمودید جداول جداگانه هر کنترلر یا ماژول رو به بانک اضافه کنم بدون دسترسی به migration ؟ خودم هر راهی به ذهنم رسید انجام دادم ولی همچنان ارور تغییر در کلاس‌های POCO را میدهد سایت.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۰۷ ۰:۴۷

از یک Context مرکزی استفاده کنید که موجودیت‌ها را به صورت خودکار خوانده و اضافه می‌کند . همچنین فعال سازی گزینه‌های مهاجرت خودکار را هم مطالعه کنید.

نویسنده: میثم فغفوری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۰۷ ۱۵:۳

ممنون مشکلم حل شد فقط برای عملیات Seed برای جداول هر ماژول هم راهی هست؟ با استفاده از همون Reflection.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۰۷ ۱۶:۱۵

ایده کار، این بود که قسمتی را مثلا توسط یک کلاس پایه، یا یک اینترفیس خالی علامتگذاری کنید و سپس اطلاعات آن‌را تک تک به متد Entity مربوط به DbModelBuilder ارسال کنید. همین ایده را در متد Seed هم می‌شود پیاده سازی کرد. یک اینترفیس خالی را مثلا به نام IِMySeed تعریف کنید و به کلاس دلخواهی انتساب دهید (یا از MEF استفاده کنید). سپس اینطرف با Reflection این نوع کلاس‌ها را بارگذاری کرده و Context متد Seed را به طراحی انجام شده، برای عملیات نهایی و دلخواه ارسال کنید.

نویسنده: محمد شهریاری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۳/۰۳ ۱۹:۲۵

با سلام
من از EF 5 dbfirst به صورت Context های جداگانه در پروژه‌های وب جدا استفاده کردم و در نهایت تمامی این assembly ها را در یک وب سایت publish می‌کنم . در صورتی که از یک Entity به صورت مشترک در context 2 استفاده کرده باشم با خطای زیر

```
System.Data.MetadataException: Schema specified is not valid. Errors:
 Multiple types with the name &#39;Customer&#39; exist in the EdmItemCollection in different
namespaces .  Convention based mapping requires unique names without regard to namespace in the
EdmItemCollection
```

مواجه میشم . با اینکه Assembly های مربوط به Contextها متفاوت هست اما با این خطا روبرو میشم . آیا قابلیت گفته شده در EF 6 این مشکل برطرف شده است ؟ و یا در ef 5 راهکاری برای این مشکل وجود ندارد ؟
با تشکر

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۳/۰۳ ۲۰:۱۴

جستجوی عین خطا در گوگل، پاسخ اول .

نویسنده: محمد رعیت پیشه
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۳/۲۶ ۱۲:۷

در خط

```
enable-migrations -ContextTypeName dbContextName1 -MigrationDirectory DataContexts\Name1Migrations
```

فکر میکنم MigrationDirectory باید به MigrationsDirectory تغییر کند.

عنوان: **استفاده از DataAnnotations در EF DataBase First**
نویسنده: حسین حسینی 128
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۲۸ ۱۲:۰
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework, ASP.Net MVC, EF Database First

همانطور که میدانیم DataAnnotations برای فیلدهای مدل‌ها در MVC وقتی که از EF Code First استفاده کنیم کار ما را برای اعتبارسنجی بسیار ساده میکنند. اما وضع در EF Database First متفاوت است زیرا اگر مدلی را که برنامه برایمان میسازد را به روز کنیم (توسط Updata Model) تمام اعتبارسنجی هایی که نوشته بودیم پاک شده و مدل خام دوباره برای ما تولید میشود . برای رفع این مشل باید از PartialClass استفاده نماییم تا بتوانیم همیشه اعتبارسنجی‌ها را داشته باشیم :

```
using System.ComponentModel;
using System.ComponentModel.DataAnnotations;

namespace MvcApplication1.Models
{
    [MetadataType(typeof(MovieMetaData))]
    public partial class Movie
    {
    }


    public class MovieMetaData
    {
        [Required]
        public object Title { get; set; }

        [Required]
        [StringLength(5)]
        public object Director { get; set; }


        [DisplayName("Date Released")]
        [Required]
        public object DateReleased { get; set; }
    }

}
```

لینک مطلب اصلی : http://www.asp.net/mvc/tutorials/older-versions/models-(data)/validation-with-the-data-annotation-validators-cs

نظرات خوانندگان

نویسنده: لیلا
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۲۹ ۱۹:۲۳

با تشکر
اگر دیتابیس تغییر کند باید PartialClass تغییر را دستی تغییر بدهیم؟ اگر پاسخ بله می‌باشد راهی وجود دارد برای اعمال تغییر ات به صورت خودکار؟
ایا توصیه می‌شود از view model به جای PartialClass برای اعتبارسنجی استفاده شود؟

نویسنده: حسین حسینی 128
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۸/۲۹ ۲۳:۹

بله باید دستی تغییر کند ، راه خودکاری نمیدانم متاسفانه
کلا بهتر است از viewmodel به جای استفاده از خود مدل استفاده کرد ولی به هرحال viewmodel نیز پس از تغییر دیتابیس باید دستی تغییر کند

نویسنده: bahman
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۱۲ ۱۸:۲۳

سلام.
به خاطر مطلب خوبتون تشکر میکنم.
من یه پروژه 2 لایه دارم که مدل در لایه DLL قرار گرفته.
و یک لایه که پروژه MVC داخل اون قرار گافته.
میخواستم بدنم که متادیتا باید داخل کدوم لایه نوشته بشه؟

نویسنده: حسین حسینی 128
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۱۷ ۱۷:۵۹

متادیتا داخل لایه DLL باشه بهتره

عنوان: **بررسی خطای Circular References در ASP.NET MVC Json Serialization**
نویسنده: مجتبی کاویانی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۱۸ ۰:۰
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework, JSON, Serialization, MVC

خیلی وقت‌ها لازم است تا نتیجه کوئری حاصله را بصورت Json به ویوی مورد نظر ارسال نمایید. برای اینکار کافیست مانند زیر عمل کنیم

```
[HttpGet]
public JsonResult Get(int id)
{
    return Json(repository.Find(id), JsonRequestBehavior.AllowGet);
}
```

اما اگر کوئری پیچیده و یا یک مدل سلسله مراتبی داشته باشید که با خودش کلید خارجی داشته باشد، هنگام تبدیل نتایج به خروجی Json، با خطای Circular References مواجه می‌شوید.

```
A circular reference was detected while serializing an object of type
'System.Data.Entity.DynamicProxies.ItemCategory_A79…'
```

علت این مشکل این است که Json Serialization پش فرض ASP.NET MVC فقط یک سطح پایین‌تر را لود می‌کند و در مدل‌های که خاصیتی از نوع خودشان داشته باشند خطای Circular References را فرا می‌خواند. کلاس نمونه در زیر آوره شده است.

```
public class Item
    {
        public int Id { get; set; }
        [ForeignKey]
        public int ItemId { get; set; }
        public string Name { get; set; }
        public ICollection<Item> Items { get; set; }
    }
```

راه حل:

چندین راه حل برای رفع این خطا وجود دارد؛ یکی استفاده از Automapper و راه حل دیگر استفاده از کتابخانه‌های قوی‌تر کار بار Json مثل Json.net است. اما راه حل ساده‌تر تبدیل خروجی کوئری به یک شی بی نام و سپس تبدیل به Json می‌باشد

```
[HttpGet]
public JsonResult List()
{
    var data = repository.AllIncluding(itemcategory => itemcategory.Items);
    var collection = data.Select(x => new
    {
        id = x.Id,
        name = x.Name,
        items = x.Items.Select(item => new
        {
            id=item.Id,
            name = item.Name
        })
    });
    return Json(collection, JsonRequestBehavior.AllowGet);
}
```

همین طور که در مثال بالا مشاهده می‌نمایید ابتدا همه رکوردها در متغییر data ریخته شده و سپس با یک کوئری دیگر که در آن دوباره از پروپرتی items که از نوع کلاس item می‌باشد شی بی نامی ایجاد نموده ایم. با این کار براحتی این خطا رفع می‌گردد.

نظرات خوانندگان

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۱۸ ۰:۴۹

با تشکر. یک سؤال: آیا تنظیم context.Configuration.ProxyCreationEnabled = false قبل از نوشتن کوئری Find (بلافاصله پس از ایجاد context) مشکل را حل می‌کند؟

نویسنده: مجتبی کاویانی
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۱۸ ۱۶:۲

خیر؛ این خطا مربوط به Json Serialization می‌باشد. ProxyCreation برای مباحث Lazy Loading و Change Tracking کاربرد دارد.

نویسنده: Ara
تاریخ: ۱۳۹۲/۰۹/۲۷ ۲۳:۹

سلام؛ راست می‌گند. اگه شما یک ابجکت رو مستقیم از dbcontext بگیرید و بدون اون که lazyloading غیر فعال باشه بدین به serializer تمام روابط اون آبجکت هم سریالایز می‌شوند که خیلی مشکل زاست حتی با json دات نت و اگر اون شی با شی دیگه که اون هم با این شی رابطه داشته باشه تو Cycle می‌افته و بهترین روش همونی بود که دوستمون گفتند یا استفاده از viewModel یا DTO هاست.

نویسنده: محمد
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۶/۱۲ ۱۸:۵

سلام وخسته نباشید . من تو اینترنت سرچ کردم توی stack گفته بودند که اگه به صورت عمومی غیر فعالش کنی هم میشه. این کد رو هم گفته بودند تو قسمت Application_Start بزارید درست میشه

```
GlobalConfiguration.Configuration.Formatters.JsonFormatter.SerializerSettings.ReferenceLoopHandling =
  Newtonsoft.Json.ReferenceLoopHandling.Serialize;
GlobalConfiguration.Configuration.Formatters.JsonFormatter.SerializerSettings.PreserveReferencesHandlin
g =
  Newtonsoft.Json.PreserveReferencesHandling.Objects;
```

ولی برای من نشد. من میخوام به طور عمومی طوری تنظیمش کنم که اگه جایی به circular برخورد کرد بیخیالش بشه و ارور نده. آیا راهی وجود داره؟

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۶/۱۲ ۱۸:۱۸

GlobalConfiguration.Configuration.Formatters مربوط به Web API هست. برای MVC باید return Json توکار رو با نمونه Newtonsoft.Json در همه جا تعویض کنید.

نویسنده: محمد
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۶/۱۲ ۱۸:۲۸

خیلی ممنون . میشه یه نمونه کد یا سایت یا چیزی برام بزارید که من دقیقا بدونم چیرو کجا و چجوری تغییر بدم؟
کاری که من خودم کرده بودم این بود که از کلاس JsonResult یک کلاس دیگه ساخته بودم که ازش ارث می‌برد و بعد با تنظیمات ReferenceLoopHandling.Ignore متد Execute.... اون رو override کردم . جواب هم داد . فقط یه گیری داشت .اونم اینکه من تو مدلم یک فیلدی دارم که از نوع Byte[] هستش . و توش فایل هامو نگه میدارم . تو حالتی که اولیه خودش من بالای این فیلد [ScriptIgnore] گذاشته بودم و خوب کار میکرد . اما وقتی با این کلاس جدیدم اونو serelize میکنم همه چیزو serelize میکنه و

این باعث شده خیلی کند بشه . یه راهنمایی بکنید که یا حالت اول باشه ولی ارور circular نده یا حالت دوم باشه ولی فیلدهای باینری رو serelize نکنه . ممنون میشم کمکم کنید .

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۶/۱۲ ۱۸:۳۵

در Newtonsoft.Json برای صرفنظر کردن از یک خاصیت، یا از ویژگی IgnoreDataMember استفاده کنید یا از ویژگی JsonIgnore آن.

عنوان: **معرفی ASP.NET Identity**
نویسنده: آرمین ضیاء
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۱۴ ۹:۴۵
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: ASP.Net, Entity framework, MVC, Security, ASP.NET Identity

سیستم ASP.NET Membership بهمراه ASP.NET 2.0 در سال 2005 معرفی شد، و از آن زمان تا بحال تغییرات زیادی در چگونگی مدیریت احزار هویت و اختیارات کاربران توسط اپلیکیشن‌های وب بوجود آمده است. ASP.NET Identity نگاهی تازه است به آنچه که سیستم Membership هنگام تولید اپلیکیشن‌های مدرن برای وب، موبایل و تبلت باید باشد.

پیش زمینه: سیستم عضویت در ASP.NET

ASP.NET Membership

ASP.NET Membership طراحی شده بود تا نیازهای سیستم عضویت وب سایت‌ها را تامین کند، نیازهایی که در سال 2005 رایج بود و شامل مواردی مانند مدل احراز هویت فرم، و یک پایگاه داده SQL Server برای ذخیره اطلاعات کاربران و پروفایل هایشان می‌شد. امروزه گزینه‌های بسیار بیشتری برای ذخیره داده‌های وب اپلیکیشن‌ها وجود دارد، و اکثر توسعه دهندگان می‌خواهند از اطلاعات شبکه‌های اجتماعی نیز برای احراز هویت و تعیین سطوح دسترسی کاربرانشان استفاده کنند. محدودیت‌های طراحی سیستم ASP.NET Membership گذر از این تحول را دشوار می‌کند:

الگوی پایگاه داده آن برای SQL Server طراحی شده است، و قادر به تغییرش هم نیستید. می‌توانید اطلاعات پروفایل را اضافه کنید، اما تمام داده‌ها در یک جدول دیگر ذخیره می‌شوند، که دسترسی به آنها نیز مشکل‌تر است، تنها راه دسترسی Profile Provider API خواهد بود.

سیستم تامین کننده (Provider System) امکان تغییر منبع داده‌ها را به شما می‌دهد، مثلا می‌توانید از بانک‌های اطلاعاتی MySQL یا Oracle استفاده کنید. اما تمام سیستم بر اساس پیش فرض هایی طراحی شده است که تنها برای بانک‌های اطلاعاتی relational درست هستند. می‌توانید تامین کننده (Provider) ای بنویسید که داده‌های سیستم عضویت را در منبعی به غیر از دیتابیس‌های relational ذخیره می‌کند؛ مثلا Windows Azure Storage Tables. اما در این صورت باید مقادیر زیادی کد بنویسید. مقادیر زیادی هم System.NotImplementedException باید بنویسید، برای متد هایی که به دیتابیس‌های NoSQL مربوط نیستند.

از آنجایی که سیستم ورود/خروج سایت بر اساس مدل Forms Authentication کار می‌کند، سیستم عضویت نمی‌تواند از OWIN استفاده کند. OWIN شامل کامپوننت هایی برای احراز هویت است که شامل سرویس‌های خارجی هم می‌شود (مانند Microsoft Accounts, Facebook, Google, Twitter). همچنین امکان ورود به سیستم توسط حساب‌های کاربری سازمانی (Organizational Accounts) نیز وجود دارد مانند Active Directory و Windows Azure Active Directory. این کتابخانه از JWT، OAuth 2.0 و CORS نیز پشتیبانی می‌کند.

ASP.NET Simple Membership

ASP.NET simple membership به عنوان یک سیستم عضویت، برای فریم ورک Web Pages توسعه داده شد. این سیستم با WebMatrix و Visual Studio 2010 SP1 انتشار یافت. هدف از توسعه این سیستم، آسان کردن پروسه افزودن سیستم عضویت به یک اپلیکیشن Web Pages بود. این سیستم پروسه کلی کار را آسان‌تر کرد، اما هنوز مشکلات ASP.NET Membership را نیز داشت. محدودیت هایی نیز وجود دارند:

ذخیره داده‌های سیستم عضویت در بانک‌های اطلاعاتی non-relational مشکل است.

نمی توانید از آن در کنار OWIN استفاده کنید.

با فراهم کننده‌های موجود ASP.NET Membership بخوبی کار نمی‌کند. توسعه پذیر هم نیست.

ASP.NET Universal Providers

ASP.NET Universal Providers برای ذخیره سازی اطلاعات سیستم عضویت در Windows Azure SQL Database توسعه پیدا کردند. با SQL Server Compact هم بخوبی کار می‌کنند. این تامین کننده‌ها بر اساس Entity Framework Code First ساخته شده بودند و بدین معنا بود که داده‌های سیستم عضویت را می‌توان در هر منبع داده ای که توسط EF پشتیبانی می‌شود ذخیره کرد. با انتشار این تامین کننده‌ها الگوی دیتابیس سیستم عضویت نیز بسیار سبک‌تر و بهتر شد. اما این سیستم بر پایه زیر ساخت ASP.NET

Membership نوشته شده است، بنابراین محدودیت‌های پیشین مانند محدودیت‌های SqlMembershipProvider هنوز وجود دارند. به بیان دیگر، این سیستم‌ها همچنان برای بانک‌های اطلاعاتی relational طراحی شده اند، پس سفارشی سازی اطلاعات کاربران و پروفایل‌ها هنوز مشکل است. در آخر آنکه این تامین کننده‌ها هنوز از مدل احراز هویت فرم استفاده می‌کنند.

ASP.NET Identity همانطور که داستان سیستم عضویت ASP.NET طی سالیان تغییر و رشد کرده است، تیم ASP.NET نیز آموخته‌های زیادی از بازخوردهای مشتریان شان بدست آورده اند. این پیش فرض که کاربران شما توسط یک نام کاربری و کلمه عبور که در اپلیکیشن خودتان هم ثبت شده است به سایت وارد خواهند شد، دیگر معتبر نیست. دنیای وب اجتماعی شده است. کاربران از طریق وب سایت‌ها و شبکه‌های اجتماعی متعددی با یکدیگر در تماس هستند، خیلی از اوقت بصورت زنده! شبکه هایی مانند Facebook و Twitter. همانطور که توسعه نرم افزارهای تحت وب رشد کرده است، الگوها و مدل‌های پیاده سازی نیز تغییر و رشد کرده اند. امکان Unit Testing روی کد اپلیکیشن‌ها، یکی از مهم‌ترین دلواپسی‌های توسعه دهندگان شده است. در سال 2008 تیم ASP.NET فریم ورک جدیدی را بر اساس الگوی Model-View-Controller (MVC) اضافه کردند. هدف آن کمک به توسعه دهندگان، برای تولید برنامه‌های ASP.NET با قابلیت Unit Testing بهتر بود. توسعه دهندگانی که می‌خواستند کد اپلیکیشن‌های خود را Unit Test کنند، همین امکان را برای سیستم عضویت نیز می‌خواستند.

با در نظر گرفتن تغییراتی که در توسعه اپلیکیشن‌های وب بوجود آمده ASP.NET Identity با اهداف زیر متولد شد:

یک سیستم هویت واحد (One ASP.NET Identity system)

سیستم ASP.NET Identity می‌تواند در تمام فریم ورک‌های مشتق از ASP.NET استفاده شود. مانند ASP.NET MVC, Web Forms, Web Pages, Web API و SignalR

از این سیستم می‌توانید در تولید اپلیکیشن‌های وب، موبایل، استور (Store) و یا اپلیکیشن‌های ترکیبی استفاده کنید.

سادگی تزریق داده‌های پروفایل درباره کاربران

روی الگوی دیتابیس برای اطلاعات کاربران و پروفایل‌ها کنترل کامل دارید. مثلا می‌توانید به سادگی یک فیلد، برای تاریخ تولد در نظر بگیرید که کاربران هنگام ثبت نام در سایت باید آن را وارد کنند.

کنترل ذخیره سازی/واکشی اطلاعات

بصورت پیش فرض ASP.NET Identity تمام اطلاعات کاربران را در یک دیتابیس ذخیره می‌کند. تمام مکانیزم‌های دسترسی به داده‌ها توسط EF Code First کار می‌کنند.

از آنجا که روی الگوی دیتابیس، کنترل کامل دارید، تغییر نام جداول و یا نوع داده فیلدهای کلیدی و غیره ساده است.

استفاده از مکانیزم‌های دیگر برای مدیریت داده‌های آن ساده است، مانند SharePoint, Windows Azure Storage Table و دیتابیس‌های NoSQL.

تست پذیری

ASP.NET Identity تست پذیری اپلیکیشن وب شما را بیشتر می‌کند. می‌توانید برای تمام قسمت هایی که از ASP.NET Identity استفاده می‌کنند تست بنویسید.

تامین کننده نقش (Role Provider)

تامین کننده ای وجود دارد که به شما امکان محدود کردن سطوح دسترسی بر اساس نقوش را می‌دهد. بسادگی می‌توانید نقش‌های جدید مانند "Admin" بسازید و بخش‌های مختلف اپلیکیشن خود را محدود کنید.

Claims Based

ASP.NET Identity از امکان احراز هویت بر اساس Claims نیز پشتیبانی می‌کند. در این مدل، هویت کاربر بر اساس دسته ای از اختیارات او شناسایی می‌شود. با استفاده از این روش توسعه دهندگان برای تعریف هویت کاربران، آزادی عمل بیشتری نسبت به مدل Roles دارند. مدل نقش‌ها تنها یک مقدار منطقی (bool) است؛ یا عضو یک نقش هستید یا خیر، در حالیکه با استفاده از روش Claims می‌توانید اطلاعات بسیار ریز و دقیقی از هویت کاربر در دست داشته باشید.

تامین کنندگان اجتماعی

به راحتی می‌توانید از تامین کنندگان دیگری مانند Microsoft, Facebook, Twitter, Google و غیره استفاده کنید و اطلاعات مربوط به کاربران را در اپلیکیشن خود ذخیره کنید.

Windows Azure Active Directory

برای اطلاعات بیشتر به این لینک مراجعه کنید.

یکپارچگی با OWIN

ASP.NET Identity بر اساس OWIN توسعه پیدا کرده است، بنابراین از هر میزبانی که از OWIN پشتیبانی می‌کند می‌توانید استفاده کنید. همچنین هیچ وابستگی ای به System.Web وجود ندارد. ASP.NET Identity یک فریم ورک کامل و مستقل برای OWIN است و می‌تواند در هر اپلیکیشنی که روی OWIN میزبانی شده استفاده شود.

ASP.NET Identity از OWIN برای ورود/خروج کاربران در سایت استفاده می‌کند. این بدین معنا است که بجای استفاده از Forms Authentication برای تولید یک کوکی، از OWIN CookieAuthentication استفاده می‌شود.

پکیج NuGet

ASP.NET Identity در قالب یک بسته NuGet توزیع می‌شود. این بسته در قالب پروژه‌های ASP.NET MVC, Web Forms و Web API که با Visual Studio 2013 منتشر شدند گنجانده شده است.

توزیع این فریم ورک در قالب یک بسته NuGet این امکان را به تیم ASP.NET می‌دهد تا امکانات جدیدی توسعه دهند، باگ‌ها را برطرف کنند و نتیجه را بصورت چابک به توسعه دهندگان عرضه کنند.

شروع کار با ASP.NET Identity

ASP.NET Identity در قالب پروژه‌های ASP.NET MVC, Web Forms, Web API و SPA که بهمراه Visual Studio 2013 منتشر شده اند استفاده می‌شود. در ادامه به اختصار خواهیم دید که چگونه ASP.NET Identity کار می‌کند.

یک پروژه جدید ASP.NET MVC با تنظیمات Individual User Accounts بسازید.

پروژه ایجاد شده شامل سه بسته می‌شود که مربوط به ASP.NET Identity هستند:

Microsoft.AspNet.Identity.EntityFramework این بسته شامل پیاده سازی ASP.NET Identity با Entity Framework می‌شود، که تمام داده‌های مربوطه را در یک دیتابیس SQL Server ذخیره می‌کند.
Microsoft.AspNet.Identity.Core این بسته محتوی تمام interfaceهای ASP.NET Identity است. با استفاده از این بسته می‌توانید پیاده سازی دیگری از ASP.NET Identity بسازید که منبع داده متفاوتی را هدف قرار می‌دهد. مثلا Windows Azure Storage Table و دیتابیس‌های NoSQL.

Microsoft.AspNet.Identity.OWIN این بسته امکان استفاده از احراز هویت OWIN را در اپلیکیشن‌های ASP.NET فراهم می‌کند. هنگام تولید کوکی‌ها از OWIN Cookie Authentication استفاده خواهد شد.

اپلیکیشن را اجرا کرده و روی لینک Register کلیک کنید تا یک حساب کاربری جدید ایجاد کنید.

Register - My ASP.NET Ap

localhost:1234/Account/Register

Application name

Register.

Create a new account.

User name

Password

Confirm password

Register

© 2013 - My ASP.NET Application

هنگامیکه بر روی دکمه‌ی Register کلیک شود، کنترلر Account، اکشن متد Register را فراخوانی می‌کند تا حساب کاربری جدیدی با استفاده از ASP.NET Identity API ساخته شود.

```
[HttpPost]
[AllowAnonymous]
[ValidateAntiForgeryToken]
public async Task<ActionResult> Register(RegisterViewModel model)
{
    if (ModelState.IsValid)
    {
        var user = new ApplicationUser() { UserName = model.UserName };
        var result = await UserManager.CreateAsync(user, model.Password);
        if (result.Succeeded)
        {
            await SignInAsync(user, isPersistent: false);
            return RedirectToAction("Index", "Home");
        }
        else
        {
            AddErrors(result);
        }
    }

    // If we got this far, something failed, redisplay form
    return View(model);
}
```

اگر حساب کاربری با موفقیت ایجاد شود، کاربر توسط فراخوانی متد SignInAsync به سایت وارد می‌شود.

```
[HttpPost]
[AllowAnonymous]
[ValidateAntiForgeryToken]
public async Task<ActionResult> Register(RegisterViewModel model)
{
    if (ModelState.IsValid)
    {
        var user = new ApplicationUser() { UserName = model.UserName };
        var result = await UserManager.CreateAsync(user, model.Password);
        if (result.Succeeded)
        {
            await SignInAsync(user, isPersistent: false);
            return RedirectToAction("Index", "Home");
        }
        else
        {
            AddErrors(result);
        }
    }

    // If we got this far, something failed, redisplay form
    return View(model);
}
```

```
private async Task SignInAsync(ApplicationUser user, bool isPersistent)
{
    AuthenticationManager.SignOut(DefaultAuthenticationTypes.ExternalCookie);

    var identity = await UserManager.CreateIdentityAsync(
       user, DefaultAuthenticationTypes.ApplicationCookie);

    AuthenticationManager.SignIn(
       new AuthenticationProperties() {
          IsPersistent = isPersistent
       }, identity);
}
```

از آنجا که ASP.NET Identity و OWIN Cookie Authentication هر دو Claims-based هستند، فریم ورک، انتظار آبجکتی از نوع ClaimsIdentity را خواهد داشت. این آبجکت تمامی اطلاعات لازم برای تشخیص هویت کاربر را در بر دارد. مثلا اینکه کاربر

مورد نظر به چه نقش هایی تعلق دارد؟ و اطلاعاتی از این قبیل. در این مرحله می‌توانید Claimهای بیشتری را به کاربر بیافزایید.

کلیک کردن روی لینک Log off در سایت، اکشن متد LogOff در کنترلر Account را اجرا می‌کند.

```
// POST: /Account/LogOff
[HttpPost]
[ValidateAntiForgeryToken]
public ActionResult LogOff()
{
    AuthenticationManager.SignOut();
    return RedirectToAction("Index", "Home");
}
```

همانطور که مشاهده می‌کنید برای ورود/خروج کاربران از AuthenticationManager استفاده می‌شود که متعلق به OWIN است. متد SignOut همتای متد FormsAuthentication.SignOut است.

کامپوننت‌های ASP.NET Identity

تصویر زیر اجزای تشکیل دهنده ASP.NET Identity را نمایش می‌دهد. بسته هایی که با رنگ سبز نشان داده شده اند سیستم کلی ASP.NET Identity را می‌سازند. مابقی بسته‌ها وابستگی هایی هستند که برای استفاده از ASP.NET Identity در اپلیکیشن‌های ASP.NET لازم اند.

دو پکیج دیگر نیز وجود دارند که به آنها اشاره نشد:

Microsoft.Security.Owin.Cookies این بسته امکان استفاده از مدل احراز هویت مبتنی بر کوکی (Cookie-based Authentication) را فراهم می‌کند. مدلی مانند سیستم ASP.NET Forms Authentication.

EntityFramework که نیازی به معرفی ندارد.

مهاجرت از Membership به ASP.NET Identity

تیم ASP.NET و مایکروسافت هنوز راهنمایی رسمی، برای این مقوله ارائه نکرده اند. گرچه پست‌های وبلاگ‌ها و منابع مختلفی وجود دارند که از جنبه‌های مختلفی به این مقوله پرداخته اند. امیدواریم تا در آینده نزدیک مایکروسافت راهنمایی‌های لازم را منتشر کند، ممکن است ابزار و افزونه هایی نیز توسعه پیدا کنند. اما در یک نگاه کلی می‌توان گفت مهاجرت بین این دو فریم ورک زیاد ساده نیست. تفاوت‌های فنی و ساختاری زیادی وجود دارند، مثلا الگوی دیتابیس‌ها برای ذخیره اطلاعات کاربران، مبتنی بودن بر فریم

ورک OWIN و غیره. اگر قصد اجرای پروژه جدیدی را دارید پیشنهاد می‌کنم از فریم ورک جدید مایکروسافت ASP.NET Identity استفاده کنید.

قدم‌های بعدی Create an ASP.NET MVC 5 App with Facebook and Google OAuth2 and OpenID Sign-on

در این مقاله خواهید دید چگونه اطلاعات پروفایل را اضافه کنید و چطور از ASP.NET Identity برای احراز هویت کاربران توسط Facebook و Google استفاده کنید. Deploy a Secure ASP.NET MVC app with Membership, OAuth, and SQL Database to a Windows Azure Web Site

Individual User Accounts

Organizational Accounts

Customizing profile information in ASP.NET Identity in VS 2013 templates

Get more information from Social providers used in the VS 2013 project templates

https://github.com/rustd/AspnetIdentitySample

پروژه نمونه ASP.NET Identity می‌تواند مفید باشد. در این پروژه نحوه کارکردن با کاربران و نقش‌ها و همچنین نیازهای مدیریتی رایج نمایش داده شده.

نظرات خوانندگان

نویسنده: ناظم
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۱۴ ۱۱:۴۶

سلام دوست عزیز
به خاطر این مطلب بسیار خوبتون سپاسگذارم.
آیا کتاب یا راهنمای جامعی برای کسی مثل من که اصلا تجربه کار با هیچ کدام از این سیستم‌های مدیریت کاربر رو نداره سراغ دارین؟ لینکهای بالا همشون موردی هستن

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۱۴ ۱۲:۳۰

مباحث ابتدایی Forms Authentication مربوط است به ASP.NET 1.x؛ دوره‌ای در این مورد . همچنین در MVC هم قابل استفاده است (^ و ^). مباحث membership هم مربوط است به ASP.NET 2.x. کتابی در این مورد .

نویسنده: مهران
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۱۴ ۲۱:۳۹

سلام
با تشکر از مطالب و ارائه خوبتون؛
خواستم بدونم چطور میشه، کاربر را بر اساس عملیات کنترلر (Actions) تعیین دسترسی کرد؟

نویسنده: آرمین ضیاء
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۱۴ ۲۱:۴۴

تا بحال با کتاب یا دوره جامعی درباره ASP.NET Identity مواجه نشدم، اگر منبع مناسبی پیدا کنم به اشتراک میذارم. در چند پست آتی بیشتر درباره این فریم ورک صحبت خواهم کرد و مثال هایی عملی نیز در نظر خواهم گرفت

نویسنده: آرمین ضیاء
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۱۴ ۲۳:۲۷

سوالتون رو دقیقا متوجه نشدم. از خاصیت Authorize میتونید استفاده کنید، که قابل اعمال بر روی تک تک اکشن متدها و یا کل کنترلر است. خاصیت AllowAnonymous برای دسترسی عمومی استفاده می‌شود. برای اطلاعات بیشتر درباره نحوه استفاده از ASP.NET Identity و ساختار کلی OWIN لطفا به لینک‌های ضمیمه شده مراجعه کنید.

```
[Authorize]
public controller account
{
    public ActionResult Index()  { }
    public ActionResult Manage() { }

    [AllowAnonymous]
    public ActionResult Info() { }
}

[Authorize(Roles="Admin")]
public controller admin
{
    public ActionResult Index() { }
}
```

نویسنده: مهران
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۱۵ ۰:۱

فکر میکنم با مطالعه بیشتر Claims Based که در مطلب اشاره کردید، به راه حل مورد نظر برسم.

نویسنده: آرمین ضیاء
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۱۵ ۲:۱۶

درسته، درباره Claims-based authorization هم یک یا دو پست می‌نویسم.

نویسنده: وحید
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۲۰ ۲:۱۸

با تشکر از مطلب مفیدتون سوالی داشتم
یک جا گفتید " مثلا الگوی دیتابیس‌ها برای ذخیره اطلاعات کاربران " منظورتون از دیتابیس Table هست؟
چرا از کد زیر task برای خروجی استفاده کردید

```
async Task<ActionResult> Register
```

نویسنده: آرمین ضیاء
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۲۱ ۶:۴۹

منظور دیتابیس سیستم عضویت است، همانطور که گفته شد این دیتابیس توسط EF ساخته می‌شود، بنابراین جداول، فیلدها و دیگر موارد را میتوانید سفارشی کنید.

همانطور که از امضای این متد مشخص است، عملیات بصورت Async پردازش می‌شوند. برای اطلاعات بیشتر به این لینک نمونه مراجعه کنید.

نویسنده: Programmer
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۲۳ ۱۷:۱۸

با عرض سلام و تشکر بابت پست‌های مفید که یقیناً خیلی براش زحمت می‌کشید.

اگر ممکنه کمی در مورد ساختار Identity و کلاس‌ها و اینترفیس‌ها و نحوه کار با اونها بصورتی که بتونیم خودمون هم Custom Implement اش رو انجام بدیم توضیح بدید.

اینکه اینترفیس هایی چون IUser و IUserStore و IUserPasswordStore و IUserSecurityStampStore و در طرف دیگه UserManager و UserStore و IdentityUser چی هستند و با چه هدفی تعریف شدند و قراره چیکار کنند و در آخر برای اینکه مطابق آموزش‌هایی که در سایت هست در مورد MVC و تعریف لایه‌های مختلف و سرویس‌های مورد نیاز، چطور باید از Identity استفاده کرد که هماهنگ با اون مطالب باشه؟

ممنون

نویسنده: آرمین ضیاء
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۲۳ ۲۰:۴

در پست‌های آتی پیاده سازی یک تامین کننده (Provider) برای MySQL رو بررسی می‌کنم. برای اطلاعات بیشتر به Implementing a Custom MySQL ASP.NET Identity Storage Provider مراجعه کنید.

هنوز مستندات کامل و رسمی برای این فریم ورک عرضه نشده اما مطالب مفید زیادی در اینترنت وجود دارند. چند لینک در زیر لیست شده:

ASP.NET Core Identity

The good, the bad and the ugly of ASP.NET Identity

درباره تطابق با آموزش‌های سایت: دقیقا متوجه نشدم منظورتون کدوم الگوها است، اما چند نکته تکمیلی:
بصورت پیش فرض وقتی ASP.NET Identity به پروژه اضافه میشه کلاسی بنام ApplicationDbContext ایجاد میشه که بعنوان DbContext پیش فرض برای دیتابیس عضویت استفاده خواهد شد. اگر موجودیت جدیدی برای پروفایل کاربران بسازید باید بعنوان یک DbSet<T> به این کلاس افزوده بشه. اگر نیازی به تفکیک دیتابیس سیستم عضویت و دیتابیس اپلیکیشن نیست، بهتره از یک DbContext استفاده کنید. لایه بندی مدل ها، سرویس‌ها و کد دسترسی به داده‌ها هم ساده است چرا که کل سیستم توسط EF Code First مدیریت میشه. بنابراین استفاده از الگوهای رایج مانند تزریق وابستگی‌ها و غیره مشابه دیگر سناریوهای EF Code First است.

نویسنده: کامران سادین
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۲۹ ۱۷:۱

با سلام.
بنده می‌خواستم بدونم آیا در .NET ورژن 4 هم میتوانیم استفاده کنیم؟
با ویژوال استادیو 2012

نویسنده: آرمین ضیاء
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۲۹ ۱۸:۴۰

با نصب پکیج‌های مربوط به ASP.NET Identity و غیرفعال کردن Forms Auth می‌تونید همچین کاری بکنید اما توصیه نمیشه.
سیستم Identity اکثر عملیاتش رو بصورت Async انجام میده که نیاز به NET 4.5. داره. دلایل دیگه ای هم وجود داره که اگر یک جستجوی ساده در اینترنت بکنید مطالب خوبی در این باره پیدا می‌کنید، مثلا لینک زیر:

http://stackoverflow.com/questions/19237285/using-asp-net-identity-in-mvc-4

نویسنده: سوران
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۰۱ ۱۲:۳۷

با تشکر از مطالب آموزنده شما ،
من در ارتباط با ارث بری از کلاس IdentityUser یک سوال داشتم. با توجه به نمونه کدهای تمپلیت vs2013 یک کلاس ApplicationUser از کلاس IdentityUser ارث بری می‌کنه و DbContext هم مربوط به این کلاس میشه، یعنی به صورت زیر

```
ApplicationDbContext : IdentityDbContext<ApplicationUser>
```

حال سوال من اینه که اگه چند کلاس داشته باشیم که بخوایم از IdentityUser ارث بری داشته باشند، چطور میشه اونها را در یک DbContext استفاده کرد؟
اگر مقاله یا مثالی در این مورد معرفی کنید ممنون میشم .
با تشکر

نویسنده: آرمین ضیاء
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۰۳ ۵:۲۴

کلاس کاربر:

```
public class AppUser : IdentityUser
{
    public string Email { get; set; }
    public string ConfirmationToken { get; set; }
    public bool IsConfirmed { get; set; }

    public virtual UserProfile Profile { get; set; }
}
```

کلاس پروفایل کاربر:

```
public class UserProfile
{
    public int Id { get; set; }
    public string FirstName { get; set; }
    public string LastName { get; set; }

    public DateTime? Birthday { get; set; }

    public byte[] Avatar { get; set; }
}
```

کلاس کانتکست دیتابیس:

```
public class SampleDbContext : IdentityDbContext
{
    public SampleDbContext() : base("DefaultConnection") { }

    static SampleDbContext()
    {
        Database.SetInitializer(new DropCreateDatabaseIfModelChanges<SampleDbContext>());
    }

    public DbSet<UserProfile> UserProfiles { get; set; }
    public DbSet<Customer> Customers { get; set; }
    public DbSet<Product> Products { get; set; }
    ...
}
```

این کلاس‌ها می‌تونن تو لایه دیگری مثل Domain Models تعریف بشن.

نویسنده: رضا گرمارودی
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۰۳ ۹:۲۱

سلام؛ Identity در کار با SQLCE مشکل داره! هنگام چک کردن نام کاربری و کلمه عبور پیغامی مبنی بر استفاده از تابع Lowercase میدهد که گویا در SqlCe به شیوه دیگری باید صدا زده شود !

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۰۳ ۹:۳۶

این پروژه سورس باز هست. مشکلات آن‌را برای رفع در اینجا گزارش کنید. نحوه‌ی گزارش مشکل هم باید کمی فنی باشد. حداقل جزئیات exception و stack trace آن باید گزارش شوند.

نویسنده: احمد
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۲۳ ۱۰:۲۸

سلام
آیا در پروژه‌های windows application که از wcf استفاده میکنند هم میتوانیم از این سیستم استفاده کنیم.؟

نویسنده: داریوش حمیدی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۷/۱۸ ۲۰:۴

سلام ; در کلاس IdentityUser این خصوصیت دو به چی اشاره دارند ؟

1-SecurityStamp

این مقدار Random تغیر می‌کنید وقتی که اطلاعات کاربری تغیر پیدا می‌کند مثل تغیر رمز عبور ..

2-TwoFactorEnabled

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۹/۲۹ ۱۳:۴۶

« اعمال تزریق وابستگی‌ها به مثال رسمی ASP.NET Identity »

عنوان: **افزودن ASP.NET Identity به یک پروژه Web Forms**
نویسنده: آرمین ضیاء
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۱۸ ۱۳:۴۵
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: ASP.Net, Entity framework, Security, ASP.Net MVC, ASP.NET Identity, Forms Authentication

با نصب و اجرای Visual Studio 2013 Express for Web یا Visual Studio 2013 شروع کنید.

یک پروژه جدید بسازید (از صفحه شروع یا منوی فایل)

گزینه Visual C# و سپس **ASP.NET Web Application** را انتخاب کنید. نام پروژه را به "WebFormsIdentity" تغییر داده و OK کنید.

در دیالوگ جدید ASP.NET گزینه **Empty** را انتخاب کنید.

دقت کنید که دکمه **Change Authentication** غیرفعال است و هیچ پشتیبانی ای برای احراز هویت در این قالب پروژه وجود ندارد.

افزودن پکیج‌های ASP.NET Identity به پروژه

روی نام پروژه کلیک راست کنید و گزینه **Manage NuGet Packages** را انتخاب کنید. در قسمت جستجوی دیالوگ باز شده عبارت "Identity.E" را وارد کرده و این پکیج را نصب کنید.

دقت کنید که نصب کردن این پکیج وابستگی‌ها را نیز بصورت خودکار نصب می‌کند: Entity Framework و ASP.NET Idenity Core.

افزودن فرم‌های وب لازم برای ثبت نام کاربران

یک فرم وب جدید بسازید.

در دیالوگ باز شده نام فرم را به **Register** تغییر داده و تایید کنید.

فایل ایجاد شده جدید را باز کرده و کد Markup آن را با قطعه کد زیر جایگزین کنید.

```
<%@ Page Language="C#" AutoEventWireup="true" CodeBehind="Register.aspx.cs"
Inherits="WebFormsIdentity.Register" %>

<!DOCTYPE html>

<html xmlns="http://www.w3.org/1999/xhtml">
<head runat="server">
    <title></title>
```

```
</head>
<body style="
    <form id="form1" runat="server">
    <div>
        <h4 style="Register a new user</h4>
        <hr />
        <p>
            <asp:Literal runat="server" ID="StatusMessage" />
        </p>
        <div style="margin-bottom:10px">
            <asp:Label runat="server" AssociatedControlID="UserName">User name</asp:Label>
            <div>
                <asp:TextBox runat="server" ID="UserName" />
            </div>
        </div>
        <div style="margin-bottom:10px">
            <asp:Label runat="server" AssociatedControlID="Password">Password</asp:Label>
            <div>
                <asp:TextBox runat="server" ID="Password" TextMode="Password" />
            </div>
        </div>
        <div style="margin-bottom:10px">
            <asp:Label runat="server" AssociatedControlID="ConfirmPassword">Confirm
password</asp:Label>
            <div>
                <asp:TextBox runat="server" ID="ConfirmPassword" TextMode="Password" />
            </div>
        </div>
        <div>
            <div>
                <asp:Button runat="server" OnClick="CreateUser_Click" Text="Register" />
            </div>
        </div>
    </div>
    </form>
</body>
</html>
```

این تنها یک نسخه ساده شده *Register.aspx* است که از چند فیلد فرم و دکمه ای برای ارسال آنها به سرور استفاده می‌کند.

فایل کد این فرم را باز کرده و محتویات آن را با قطعه کد زیر جایگزین کنید.

```
using Microsoft.AspNet.Identity;
using Microsoft.AspNet.Identity.EntityFramework;
using System;
using System.Linq;

namespace WebFormsIdentity
{
   public partial class Register : System.Web.UI.Page
   {
      protected void CreateUser_Click(object sender, EventArgs e)
      {
         // Default UserStore constructor uses the default connection string named: DefaultConnection
         var userStore = new UserStore<IdentityUser>();
         var manager = new UserManager<IdentityUser>(userStore);

         var user = new IdentityUser() { UserName = UserName.Text };
         IdentityResult result = manager.Create(user, Password.Text);

         if (result.Succeeded)
         {
            StatusMessage.Text = string.Format("User {0} was created successfully!", user.UserName);
         }
         else
         {
            StatusMessage.Text = result.Errors.FirstOrDefault();
         }
      }
   }
}
```

کد این فرم نیز نسخه ای ساده شده است. فایلی که بصورت خودکار توسط VS برای شما ایجاد می‌شود متفاوت است.

کلاس *IdentityUser* پیاده سازی پیش فرض EntityFramework از قرارداد IUser است. قرارداد IUser تعریفات حداقلی یک کاربر در ASP.NET Identity Core را در بر می‌گیرد.

کلاس *UserStore* پیاده سازی پیش فرض EF از یک فروشگاه کاربر (user store) است. این کلاس چند قرارداد اساسی ASP.NET Identity Core را پیاده سازی می‌کند: *IUserClaimStore*, *IUserLoginStore*, *IUserStore* و *IUserRoleStore*.

کلاس *UserManager* دسترسی به APIهای مربوط به کاربران را فراهم می‌کند. این کلاس تمامی تغییرات را بصورت خودکار در *UserStore* ذخیره می‌کند.

کلاس *IdentityResult* نتیجه یک عملیات هویتی را معرفی می‌کند (identity operations).

پوشه **App_Data** را به پروژه خود اضافه کنید.

فایل *Web.config* پروژه را باز کنید و رشته اتصال جدیدی برای دیتابیس اطلاعات کاربران اضافه کنید. این دیتابیس در زمان اجرا (runtime) بصورت خودکار توسط EF ساخته می‌شود. این رشته اتصال شبیه به رشته اتصالی است که هنگام ایجاد پروژه بصورت

خودکار برای شما تنظیم می‌شود.

```
<?xml version="1.0" encoding="utf-8"?>
<!--
  For more information on how to configure your ASP.NET application, please visit
  http://go.microsoft.com/fwlink/?LinkId=169433
  -->
<configuration>
  <configSections>
    <!-- For more information on Entity Framework configuration, visit
http://go.microsoft.com/fwlink/?LinkID=237468 -->
    <section name="entityFramework"
type="System.Data.Entity.Internal.ConfigFile.EntityFrameworkSection, EntityFramework, Version=6.0.0.0,
Culture=neutral, PublicKeyToken=b77a5c561934e089" requirePermission="false" />
  </configSections>
   <connectionStrings>
      <add name="DefaultConnection" connectionString="Data
Source=(LocalDb)\v11.0;AttachDbFilename=|DataDirectory|\WebFormsIdentity.mdf;Initial
Catalog=WebFormsIdentity;Integrated Security=True"
            providerName="System.Data.SqlClient" />
   </connectionStrings>
  <system.web>
    <compilation debug="true" targetFramework="4.5" />
    <httpRuntime targetFramework="4.5" />
  </system.web>
  <entityFramework>
    <defaultConnectionFactory type="System.Data.Entity.Infrastructure.LocalDbConnectionFactory,
EntityFramework">
      <parameters>
        <parameter value="v11.0" />
      </parameters>
    </defaultConnectionFactory>
    <providers>
      <provider invariantName="System.Data.SqlClient"
type="System.Data.Entity.SqlServer.SqlProviderServices, EntityFramework.SqlServer" />
    </providers>
  </entityFramework>
</configuration>
```

همانطور که مشاهده می‌کنید نام این رشته اتصال *DefaultConnection* است.

روی فایل *Register.aspx* کلیک راست کنید و گزینه **Set As Start Page** را انتخاب کنید. اپلیکیشن خود را با کلیدهای ترکیبی Ctrl + F5 اجرا کنید که تمام پروژه را کامپایل نیز خواهد کرد. یک نام کاربری و کلمه عبور وارد کنید و روی **Register** کلیک کنید.

ASP.NET Identity از اعتبارسنجی نیز پشتیبانی می‌کند، مثلا در این مرحله می‌توانید از اعتبارسنج هایی که توسط ASP.NET Identity Core عرضه می‌شوند برای کنترل رفتار فیلدهای نام کاربری و کلمه عبور استفاده کنید. اعتبارسنج پیش فرض کاربران (User) که UserValidator نام دارد خاصیتی با نام AllowOnlyAlphanumericUserNames دارد که مقدار پیش فرضش هم true است. اعتبارسنج پیش فرض کلمه عبور (MinimumLengthValidator) اطمینان حاصل می‌کند که کلمه عبور حداقل 6 کاراکتر باشد. این اعتبارسنج‌ها بصورت propertyها در کلاس UserManager تعریف شده اند و می‌توانید آنها را overwrite کنید و اعتبارسنجی سفارشی خود را پیاده کنید. از آنجا که الگوی دیتابیس سیستم عضویت توسط Entity Framework مدیریت می‌شود، روی الگوی دیتابیس کنترل کامل دارید، پس از Data Annotations نیز می‌توانید استفاده کنید.

تایید دیتابیس LocalDbIdentity که توسط EF ساخته می‌شود

از منوی **View** گزینه **Server Explorer** را انتخاب کنید.

MvcAuth - Microsoft Visual Studio
FILE
EDIT
VIEW
PROJECT
BUILD
DEBUG
TEAM
TOOLS
Solution Explorer Ctrl+Alt+L
Team Explorer Ctrl+\, Ctrl+M
Server Explorer Ctrl+Alt+S
Architecture Explorer Ctrl+\, Ctrl+R
SQL Server Object Explorer Ctrl+\, Ctrl+S
Bookmark Window Ctrl+K, Ctrl+W
Call Hierarchy Ctrl+Alt+K
Class View Ctrl+Shift+C
Code Definition Window Ctrl+\, D
Document Outline Ctrl+Alt+T
Object Browser Ctrl+Alt+J
Error List Ctrl+\, E
Output Ctrl+Alt+O
Start Page
Task List Ctrl+\, T
Toolbox Ctrl+Alt+X
Notifications Ctrl+W, N
Find Results
Other Windows
Toolbars
Full Screen Shift+Alt+Enter
All Windows Shift+Alt+M
Properties Window F4
Property Pages Shift+F4

گره **DefaultConnection (WebFormsIdentity)** و سپس **Tables** را باز کنید. روی جدول **AspNetUsers** کلیک راست کرده و **Show Table Data** را انتخاب کنید.

پیکربندی اپلیکیشن برای استفاده از احراز هویت OWIN

تا این مرحله ما تنها امکان ایجاد حساب‌های کاربری را فراهم کرده ایم. حال نیاز داریم امکان احراز هویت کاربران برای ورود آنها به سایت را فراهم کنیم. ASP.NET Identity برای احراز هویت مبتنی بر فرم (forms authentication) از OWIN Authentication استفاده می‌کند. OWIN Cookie Authentication مکانیزمی برای احراز هویت کاربران بر اساس cookieها و claimها است (claims-based). این مکانیزم می‌تواند توسط Entity Framework روی OWIN یا IIS استفاده شود.

با چنین مدلی، می‌توانیم از پکیج‌های احراز هویت خود در فریم ورک‌های مختلفی استفاده کنیم، مانند ASP.NET MVC و ASP.NET Web Forms. برای اطلاعات بیشتر درباره پروژه Katana و نحوه اجرای آن بصورت Host Agnostic به لینک Getting Started with the Katana Project مراجعه کنید.

نصب پکیج‌های احراز هویت روی پروژه

روی نام پروژه خود کلیک راست کرده و **Manage NuGet Packages** را انتخاب کنید. در قسمت جستجوی دیالوگ باز شده عبارت "*Identity.Owin*" را وارد کنید و این پکیج را نصب کنید.

به دنبال پکیجی با نام *Microsoft.Owin.Host.SystemWeb* بگردید و آن را نیز نصب کنید.

پکیج **Microsoft.Aspnet.Identity.Owin** حاوی یک سری کلاس Owin Extension است و امکان مدیریت و پیکربندی OWIN Authentication در پکیج‌های ASP.NET Identity Core را فراهم می‌کند.

پکیج **Microsoft.Owin.Host.SystemWeb** حاوی یک سرور OWIN است که اجرای اپلیکیشن‌های مبتنی بر OWIN را روی IIS و با استفاده از ASP.NET Request Pipeline ممکن می‌سازد. برای اطلاعات بیشتر به OWIN Middleware in the IIS integrated pipeline مراجعه کنید.

افزودن کلاس‌های پیکربندی Startup و Authentication

روی پروژه خود کلیک راست کرده و گزینه **Add** و سپس **Add New Item** را انتخاب کنید. در قسمت جستجوی دیالوگ باز شده عبارت "owin" را وارد کنید. نام کلاس را "*Startup*" تعیین کرده و تایید کنید.

فایل Startup.cs را باز کنید و قطعه کد زیر را با محتویات آن جایگزین کنید تا احراز هویت OWIN Cookie Authentication پیکربندی شود.

```
using Microsoft.AspNet.Identity;
using Microsoft.Owin;
using Microsoft.Owin.Security.Cookies;
using Owin;

[assembly: OwinStartup(typeof(WebFormsIdentity.Startup))]

namespace WebFormsIdentity
{
   public class Startup
   {
      public void Configuration(IAppBuilder app)
      {
         // For more information on how to configure your application, visit
http://go.microsoft.com/fwlink/?LinkID=316888
         app.UseCookieAuthentication(new CookieAuthenticationOptions
         {
            AuthenticationType = DefaultAuthenticationTypes.ApplicationCookie,
            LoginPath = new PathString("/Login")
         });
      }
   }
}
```

این کلاس حاوی خاصیت OwinAttribute است که کلاس راه انداز OWIN را نشانه گذاری می‌کند. هر اپلیکیشن OWIN یک کلاس راه انداز (startup) دارد که توسط آن می‌توانید کامپوننت‌های application pipeline را مشخص کنید. برای اطلاعات بیشتر درباره این مدل، به OWIN Startup Class Detection مراجعه فرمایید.

افزودن فرم‌های وب برای ثبت نام و ورود کاربران

فایل *Register.cs* را باز کنید و قطعه کد زیر را وارد کنید. این قسمت پس از ثبت نام موفقیت آمیز کاربر را به سایت وارد می‌کند.

```
using Microsoft.AspNet.Identity;
using Microsoft.AspNet.Identity.EntityFramework;
using Microsoft.Owin.Security;
using System;
using System.Linq;
using System.Web;

namespace WebFormsIdentity
{
   public partial class Register : System.Web.UI.Page
   {
      protected void CreateUser_Click(object sender, EventArgs e)
      {
         // Default UserStore constructor uses the default connection string named: DefaultConnection
         var userStore = new UserStore<IdentityUser>();
         var manager = new UserManager<IdentityUser>(userStore);
         var user = new IdentityUser() { UserName = UserName.Text };

         IdentityResult result = manager.Create(user, Password.Text);

         if (result.Succeeded)
         {
            var authenticationManager = HttpContext.Current.GetOwinContext().Authentication;
            var userIdentity = manager.CreateIdentity(user,
DefaultAuthenticationTypes.ApplicationCookie);
            authenticationManager.SignIn(new AuthenticationProperties() { }, userIdentity);
            Response.Redirect("~/Login.aspx");
         }
         else
         {
            StatusMessage.Text = result.Errors.FirstOrDefault();
         }
      }
   }
}
```

از آنجا که ASP.NET Identity و OWIN Cookie Authentication هر دو مبتنی بر Claims هستند، فریم ورک از برنامه نویس اپلیکیشن انتظار دارد تا برای کاربر یک آبجکت از نوع ClaimsIdentity تولید کند. این آبجکت تمام اطلاعات اختیارات کاربر را در بر می‌گیرد، مثلا اینکه کاربر به چه نقش هایی تعلق دارد. همچنین در این مرحله می‌توانید اختیارات (Claims) جدیدی به کاربر اضافه کنید.

شما با استفاده از AuthenticationManager که متعلق به OWIN است می‌توانید کاربر را به سایت وارد کنید. برای این کار شما متد SignIn را فراخوانی می‌کنید و آبجکتی از نوع ClaimsIdentity را به آن پاس می‌دهید. این کد کاربر را به سایت وارد می‌کند و یک کوکی برای او می‌سازد. این فراخوانی معادل همان FormAuthentication.SetAuthCookie است که توسط ماژول FormsAuthentication استفاده می‌شود.

روی پروژه خود کلیک راست کرده، فرم وب جدیدی با نام **Login** بسازید.

فایل *Login.aspx* را باز کنید و کد Markup آن را مانند قطعه کد زیر تغییر دهید.

```
<%@ Page Language="C#" AutoEventWireup="true" CodeBehind="Login.aspx.cs"
Inherits="WebFormsIdentity.Login" %>

<!DOCTYPE html>

<html xmlns="http://www.w3.org/1999/xhtml">
<head runat="server">
   <title></title>
</head>
<body style="font-family: Arial, Helvetica, sans-serif; font-size: small">
   <form id="form1" runat="server">
      <div>
```

```
         <h4 style="font-size: medium">Log In</h4>
         <hr />
         <asp:PlaceHolder runat="server" ID="LoginStatus" Visible="false">
            <p>
               <asp:Literal runat="server" ID="StatusText" />
            </p>
         </asp:PlaceHolder>
         <asp:PlaceHolder runat="server" ID="LoginForm" Visible="false">
            <div style="margin-bottom: 10px">
               <asp:Label runat="server" AssociatedControlID="UserName">User name</asp:Label>
               <div>
                  <asp:TextBox runat="server" ID="UserName" />
               </div>
            </div>
            <div style="margin-bottom: 10px">
               <asp:Label runat="server" AssociatedControlID="Password">Password</asp:Label>
               <div>
                  <asp:TextBox runat="server" ID="Password" TextMode="Password" />
               </div>
            </div>
            <div style="margin-bottom: 10px">
               <div>
                  <asp:Button runat="server" OnClick="SignIn" Text="Log in" />
               </div>
            </div>
         </asp:PlaceHolder>
         <asp:PlaceHolder runat="server" ID="LogoutButton" Visible="false">
            <div>
               <div>
                  <asp:Button runat="server" OnClick="SignOut" Text="Log out" />
               </div>
            </div>
         </asp:PlaceHolder>
      </div>
   </form>
</body>
</html>
```

محتوای فایل *Login.aspx.cs* را نیز مانند لیست زیر تغییر دهید.

```
using Microsoft.AspNet.Identity;
using Microsoft.AspNet.Identity.EntityFramework;
using Microsoft.Owin.Security;
using System;
using System.Web;
using System.Web.UI.WebControls;

namespace WebFormsIdentity
{
   public partial class Login : System.Web.UI.Page
   {
      protected void Page_Load(object sender, EventArgs e)
      {
         if (!IsPostBack)
         {
            if (User.Identity.IsAuthenticated)
            {
               StatusText.Text = string.Format("Hello {0}!", User.Identity.GetUserName());
               LoginStatus.Visible = true;
               LogoutButton.Visible = true;
            }
            else
            {
               LoginForm.Visible = true;
            }
         }
      }

      protected void SignIn(object sender, EventArgs e)
      {
         var userStore = new UserStore<IdentityUser>();
         var userManager = new UserManager<IdentityUser>(userStore);
         var user = userManager.Find(UserName.Text, Password.Text);

         if (user != null)
         {
            var authenticationManager = HttpContext.Current.GetOwinContext().Authentication;
            var userIdentity = userManager.CreateIdentity(user,
```

```
DefaultAuthenticationTypes.ApplicationCookie);

            authenticationManager.SignIn(new AuthenticationProperties() { IsPersistent = false },
userIdentity);
            Response.Redirect("~/Login.aspx");
         }
         else
         {
            StatusText.Text = "Invalid username or password.";
            LoginStatus.Visible = true;
         }
      }

      protected void SignOut(object sender, EventArgs e)
      {
         var authenticationManager = HttpContext.Current.GetOwinContext().Authentication;
         authenticationManager.SignOut();
         Response.Redirect("~/Login.aspx");
      }
   }
}
```

متد Page_Load حالا وضعیت کاربر جاری را بررسی می‌کند و بر اساس وضعیت Context.User.Identity.IsAuthenticated تصمیم گیری می‌کند.

نمایش نام کاربر جاری: فریم ورک ASP.NET Identity روی System.Security.Principal.Identity متدهایی نوشته است که به شما امکان دریافت نام و شناسه کاربر جاری را می‌دهد. این متدها در اسمبلی Microsoft.AspNet.Identity.Core وجود دارند. این متدها جایگزین HttpContext.User.Identity.Name هستند.

متد SignIn

این متد، متد CreateUser_Click را که پیشتر بصورت خودکار ایجاد شده جایگزین می‌کند و پس از ایجاد موفقیت آمیز حساب کاربری، کاربر جاری را به سایت وارد می‌کند. فریم ورک OWIN متدهایی روی System.Web.HttpContext افزوده است که به شما این امکان را می‌دهند که یک ارجاع از نوع IOwinContext بگیرید. این متدها در اسمبلی Microsoft.Owin.Host.SystemWeb وجود دارند. کلاس OwinContext خاصیتی از نوع IAuthenticationManager دارد که امکانات احراز هویت موجود برای درخواست جاری را معرفی می‌کند.

پروژه را با Ctrl + F5 اجرا کنید و کاربر جدیدی بسازید. پس از وارد کردن نام کاربری و کلمه عبور و کلیک کردن دکمه Register باید بصورت خودکار به سایت وارد شوید و نام خود را مشاهده کنید.

همانطور که مشاهده می‌کنید در این مرحله حساب کاربری جدید ایجاد شده و به سایت وارد شده اید. روی Log out کلیک کنید تا از سایت خارج شوید. پس از آن باید به صفحه ورود هدایت شوید.
حالا یک نام کاربری یا کلمه عبور نامعتبر وارد کنید و روی **Log in** کلیک کنید.

متد UserManager.Find مقدار null بر می‌گرداند، بنابراین پیام خطای " *Invalid username or password* " نمایش داده خواهد شد.

http://localhost:41969/Login.a
Log In
Invalid username or password.
User name
RaquelS
Password
Log in

نظرات خوانندگان

نویسنده: Programmer
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۱۹ ۱۴:۴۱

با عرض سلام و تشکر بابت ترجمه روانتون. خیلی وقت بود که منتظر همچین پستی بودم. اینکه بشه با EF عملیات احراز هویت رو با مکانیسمی قویتر از Memberdship سابق انجام داد. اگر ممکنه همین مثال رو در قالب پروژه MVC انجام بدید. ممنون

نویسنده: آرمین ضیاء
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۱۹ ۱۸:۹

سلام، متشکرم.
ASP.NET Identity بصورت پیش فرض در قالب پروژه‌های VS 2013 استفاده میشه. در پست‌های قبلی بیشتر درباره این فریم بحث شده که می‌تونید مراجعه کنید. برای اطلاعات بیشتر به ASP.NET Identity سر بزنید.

نویسنده: کامران
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۲۶ ۱۶:۰

سلام.
من اگر بخوام لیست کاربرایی که یک نقش خاص مثلا "Admin" رو دارن لیست کنم چطور میتونم دسترسی داشته باشم؟

نویسنده: غلامرضا
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۵/۳۰ ۳:۴۹

سلام و میبخشید آیا به غیر از روش ایداعی این سایت روش دیگه ای برای استفاده از asp.net identity با EF db first وجود داره؟ اگه هست لطفا راهنمایی کنید.

نویسنده: غلامرضا
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۵/۳۱ ۱۶:۳۲

جواب رو پیدا کردم اینم لینکش. فیلم

عنوان: **ساخت یک اپلیکیشن ساده ToDo با ASP.NET Identity**
نویسنده: آرمین ضیاء
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۱۹ ۱۳:۳۵
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework, Tips, ASP.NET MVC 5, ASP.NET Identity, MVC

یک سناریوی فرضی را در نظر بگیرید. اگر بخواهیم IdentityDbContext و دیگر DbContextهای اپلیکیشن را ادغام کنیم چه باید کرد؟ مثلا یک سیستم وبلاگ که برخی کاربران می‌توانند پست جدید ثبت کنند، برخی تنها می‌توانند کامنت بگذارند و تمامی کاربران هم اختیارات مشخص دیگری دارند. در چنین سیستمی شناسه کاربران (User ID) در بسیاری از مدل‌ها (موجودیت‌ها و مدل‌های اپلیکیشن) وجود خواهد داشت تا مشخص شود هر رکورد به کدام کاربر متعلق است. در این مقاله چنین سناریو هایی را بررسی می‌کنیم و best practiceهای مربوطه را مرور می‌کنیم.
در این پست یک اپلیکیشن ساده ToDo خواهیم ساخت که امکان تخصیص to-doها به کاربران را نیز فراهم می‌کند. در این مثال خواهیم دید که چگونه می‌توان مدل‌های مختص به سیستم عضویت (IdentityDbContext) را با مدل‌های دیگر اپلیکیشن مخلوط و استفاده کنیم.

تعریف نیازمندی‌های اپلیکیشن

تنها کاربران احراز هویت شده قادر خواهند بود تا لیست ToDoهای خود را ببینند، آیتم‌های جدید ثبت کنند یا داده‌های قبلی را ویرایش و حذف کنند.
کاربران نباید آیتم‌های ایجاد شده توسط دیگر کاربران را ببینند.
تنها کاربرانی که به نقش Admin تعلق دارند باید بتوانند تمام ToDoهای ایجاد شده را ببینند.

پس بگذارید ببینیم چگونه می‌شود اپلیکیشنی با ASP.NET Identity ساخت که پاسخگوی این نیازمندی‌ها باشد.
ابتدا یک پروژه ASP.NET MVC جدید با مدل احراز هویت Individual User Accounts بسازید. در این اپلیکیشن کاربران قادر خواهند بود تا بصورت محلی در وب سایت ثبت نام کنند و یا با تامین کنندگان دیگری مانند گوگل و فیسبوک وارد سایت شوند.
برای ساده نگاه داشتن این پست ما از حساب‌های کاربری محلی استفاده می‌کنیم.
در مرحله بعد ASP.NET Identity را راه اندازی کنید تا بتوانیم نقش مدیر و یک کاربر جدید بسازیم. می‌توانید با اجرای اپلیکیشن راه اندازی اولیه را انجام دهید. از آنجا که سیستم ASP.NET Identity توسط Entity Framework مدیریت می‌شود می‌توانید از تنظیمات پیکربندی Code First برای راه اندازی دیتابیس خود استفاده کنید.
در قدم بعدی راه انداز دیتابیس را در Global.asax تعریف کنید.

```
Database.SetInitializer<MyDbContext>(new MyDbInitializer());
```

ایجاد نقش مدیر و کاربر جدیدی که به این نقش تعلق دارد

اگر به قطعه کد زیر دقت کنید، می‌بینید که در خط شماره 5 متغیری از نوع UserManager ساخته ایم که امکان اجرای عملیات گوناگونی روی کاربران را فراهم می‌کند. مانند ایجاد، ویرایش، حذف و اعتبارسنجی کاربران. این کلاس که متعلق به سیستم ASP.NET Identity است همتای SQLMembershipProvider در ASP.NET 2.0 است.
در خط 6 یک RoleManager می‌سازیم که امکان کار با نقش‌ها را فراهم می‌کند. این کلاس همتای SQLRoleMembershipProvider در ASP.NET 2.0 است.
در این مثال نام کلاس کاربران (موجودیت کاربر در IdentityDbContext) برابر با "MyUser" است، اما نام پیش فرض در قالب‌های پروژه VS 2013 برابر با "ApplicationUser" می‌باشد.

```
public class MyDbInitializer : DropCreateDatabaseAlways<MyDbContext>
     {
          protected override void Seed(MyDbContext context)
          {
              var UserManager = new UserManager<MyUser>(new

                                                UserStore<MyUser>(context));

              var RoleManager = new RoleManager<IdentityRole>(new
                                            RoleStore<IdentityRole>(context));
```

```
            string name = "Admin";
            string password = "123456";


            //Create Role Admin if it does not exist
            if (!RoleManager.RoleExists(name))
            {
                var roleresult = RoleManager.Create(new IdentityRole(name));
            }

            //Create User=Admin with password=123456
            var user = new MyUser();
            user.UserName = name;
            var adminresult = UserManager.Create(user, password);

            //Add User Admin to Role Admin
            if (adminresult.Succeeded)
            {
                var result = UserManager.AddToRole(user.Id, name);
            }
            base.Seed(context);
        }
    }
```

حال فایلی با نام Models/AppModels.cs بسازید و مدل EF Code First اپلیکیشن را تعریف کنید. از آنجا که از EF استفاده می‌کنیم، روابط کلیدها بین کاربران و ToDoها بصورت خودکار برقرار می‌شود.

```
public class MyUser : IdentityUser
      {
          public string HomeTown { get; set; }
          public virtual ICollection<ToDo>
                              ToDoes { get; set; }
      }

      public class ToDo
      {
          public int Id { get; set; }
          public string Description { get; set; }
          public bool IsDone { get; set; }
          public virtual MyUser User { get; set; }
      }
```

در قدم بعدی با استفاده از مکانیزم Scaffolding کنترلر جدیدی بهمراه تمام Viewها و متدهای لازم برای عملیات CRUD بسازید.
برای اطلاعات بیشتر درباره نحوه استفاده از مکانیزم Scaffolding به این لینک مراجعه کنید.
لطفا دقت کنید که از DbContext فعلی استفاده کنید. این کار مدیریت داده‌های Identity و اپلیکیشن شما را یکپارچه‌تر می‌کند.
DbContext شما باید چیزی شبیه به کد زیر باشد.

```
public class MyDbContext : IdentityDbContext<MyUser>
      {
          public MyDbContext()
              : base("DefaultConnection")
          {
           }

           protected override void OnModelCreating(DbModelBuilder modelBuilder)
           {
          public System.Data.Entity.DbSet<AspnetIdentitySample.Models.ToDo>
                     ToDoes { get; set; }
      }
```

تنها کاربران احراز هویت شده باید قادر به اجرای عملیات CRUD باشند

برای این مورد از خاصیت Authorize استفاده خواهیم کرد که در MVC 4 هم وجود داشت. برای اطلاعات بیشتر لطفا به این لینک مراجعه کنید.

```
[Authorize]
public class ToDoController : Controller
```

کنترلر ایجاد شده را ویرایش کنید تا کاربران را به ToDoها اختصاص دهد. در این مثال تنها اکشن متدهای Create و List را بررسی خواهیم کرد. با دنبال کردن همین روش می‌توانید متدهای Edit و Delete را هم بسادگی تکمیل کنید.
یک متد constructor جدید بنویسید که آبجکتی از نوع UserManager می‌پذیرد. با استفاده از این کلاس می‌توانید کاربران را در ASP.NET Identity مدیریت کنید.

```
private MyDbContext db;
          private UserManager<MyUser> manager;
          public ToDoController()
          {
              db = new MyDbContext();
              manager = new UserManager<MyUser>(new UserStore<MyUser>(db));
          }
```

اکشن متد Create را بروز رسانی کنید

هنگامی که یک ToDo جدید ایجاد می‌کنید، کاربر جاری را در ASP.NET Identity پیدا می‌کنیم و او را به ToDoها اختصاص می‌دهیم.

```
public async Task<ActionResult> Create
          ([Bind(Include="Id,Description,IsDone")] ToDo todo)
          {
              var currentUser = await manager.FindByIdAsync
                                              (User.Identity.GetUserId());
              if (ModelState.IsValid)
              {
                  todo.User = currentUser;
                  db.ToDoes.Add(todo);
                  await db.SaveChangesAsync();
                  return RedirectToAction("Index");
              }

              return View(todo);
          }
```

اکشن متد List را بروز رسانی کنید

در این متد تنها ToDoهای کاربر جاری را باید بگیریم.

```
public ActionResult Index()
          {
              var currentUser = manager.FindById(User.Identity.GetUserId());

               return View(db.ToDoes.ToList().Where(
                                  todo => todo.User.Id == currentUser.Id));
          }
```

تنها مدیران سایت باید بتوانند تمام ToDoها را ببینند

بدین منظور ما یک اکشن متد جدید به کنترل مربوطه اضافه می‌کنیم که تمام ToDoها را لیست می‌کند. اما دسترسی به این متد را تنها برای کاربرانی که در نقش مدیر وجود دارند میسر می‌کنیم.

```
[Authorize(Roles="Admin")]
          public async Task<ActionResult> All()
          {
```

```
            return View(await db.ToDoes.ToListAsync());
        }
```

نمایش جزئیات کاربران از جدول ToDo ها

از آنجا که ما کاربران را به ToDo هایشان مرتبط می‌کنیم، دسترسی به داده‌های کاربر ساده است. مثلا در متدی که مدیر سایت تمام آیتم‌ها را لیست می‌کند می‌توانیم به اطلاعات پروفایل تک تک کاربران دسترسی داشته باشیم و آنها را در نمای خود بگنجانیم. در این مثال تنها یک فیلد بنام **HomeTown** اضافه شده است، که آن را در کنار اطلاعات ToDo نمایش می‌دهیم.

```
@model IEnumerable<AspnetIdentitySample.Models.ToDo>

  @{
    ViewBag.Title = "Index";
  }

  <h2>List of ToDoes for all Users</h2>
  <p>
      Notice that we can see the User info (UserName) and profile info such as HomeTown for the user as
well.
      This was possible because we associated the User object with a ToDo object and hence
      we can get this rich behavior.
  12:  </p>

  <table class="table">
      <tr>
          <th>
              @Html.DisplayNameFor(model => model.Description)
          </th>
          <th>
              @Html.DisplayNameFor(model => model.IsDone)
          </th>
          <th>@Html.DisplayNameFor(model => model.User.UserName)</th>
          <th>@Html.DisplayNameFor(model => model.User.HomeTown)</th>
      </tr>
  25:
  26:      @foreach (var item in Model)
  27:      {
  28:          <tr>
  29:              <td>
  30:                  @Html.DisplayFor(modelItem => item.Description)
  31:              </td>
  32:              <td>
                  @Html.DisplayFor(modelItem => item.IsDone)
              </td>
              <td>
                  @Html.DisplayFor(modelItem => item.User.UserName)
              </td>
              <td>
                  @Html.DisplayFor(modelItem => item.User.HomeTown)
              </td>
          </tr>
      }

  </table>
```

صفحه Layout را بروز رسانی کنید تا به ToDoها لینک شود

```
<li>@Html.ActionLink("ToDo", "Index", "ToDo")</li>
 <li>@Html.ActionLink("ToDo for User In Role Admin", "All", "ToDo")</li>
```

حال اپلیکیشن را اجرا کنید. همانطور که مشاهده می‌کنید دو لینک جدید به منوی سایت اضافه شده اند.

ساخت یک ToDo بعنوان کاربر عادی

روی لینک ToDo کلیک کنید، باید به صفحه ورود هدایت شوید چرا که دسترسی تنها برای کاربران احراز هویت شده تعریف وجود دارد. می‌توانید یک حساب کاربری محلی ساخته، با آن وارد سایت شوید و یک ToDo بسازید.

پس از ساختن یک ToDo می‌توانید لیست رکوردهای خود را مشاهده کنید. دقت داشته باشید که رکوردهایی که کاربران دیگر ثبت کرده اند برای شما نمایش داده نخواهند شد.

مشاهده تمام ToDoها بعنوان مدیر سایت

روی لینک **ToDoes for User in Role Admin** کلیک کنید. در این مرحله باید مجددا به صفحه ورود هدایت شوید چرا که شما در نقش مدیر نیستید و دسترسی کافی برای مشاهده صفحه مورد نظر را ندارید. از سایت خارج شوید و توسط حساب کاربری مدیری که هنگام راه اندازی اولیه دیتابیس ساخته اید وارد سایت شوید.

```
User = Admin
Password = 123456
```

پس از ورود به سایت بعنوان یک مدیر، می‌توانید ToDoهای ثبت شده توسط تمام کاربران را مشاهده کنید.

نظرات خوانندگان

نویسنده: اس ام
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۰۱ ۲۰:۲۴

میشه این پروژه رو برا دانلود بزارید؟ ممنون.

نویسنده: میثم سلیمانی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۴/۲۸ ۱۷:۴۰

```
var currentUser = await manager.FindByIdAsync(User.Identity.GetUserId());
```

این GetUserId() چرا وجود نداره؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۴/۲۸ ۱۷:۴۹

در فضای نام Microsoft.AspNet.Identity تعریف شده.

نویسنده: محمد رحیم پورابراهیم
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۱/۲۳ ۱۹:۱۳

سلام
اگر پروژه ای داشته باشیم با ساختار زیر
MyProject
MyProject.Service
MyProject.Model
(MyProject.Data (Entity framework code first
اگر بخوایم تو لایه MyProject از asp .net identity استفاده کنیم، به چه نحوی باید این کار رو انجام داد که ساختار دیتابیس که در لایه دیتا دچار مشکل نشه و جداول مورد نیاز asp .net identity به دیتا بیس اضافه بشه؟

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۱/۲۳ ۲۰:۱۷

مطلب و پروژه اعمال تزریق وابستگی‌ها به مثال رسمی ASP.NET Identity رو مطالعه کنید.

عنوان: **سفارشی کردن ASP.NET Identity در MVC 5**
نویسنده: آرمین ضیاء
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۱۹ ۱۹:۵۰
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework, MemberShip, ASP.NET MVC 5, ASP.NET Identity, MVC, Security

یکی از نیازهای رایج توسعه دهندگان هنگام استفاده از سیستم عضویت ASP.NET سفارشی کردن الگوی داده‌ها است. مثلا ممکن است بخواهید یک پروفایل سفارشی برای کاربران در نظر بگیرید، که شامل اطلاعات شخصی، آدرس و تلفن تماس و غیره می‌شود. یا ممکن است بخواهید به خود فرم ثبت نام فیلدهای جدیدی اضافه کنید و آنها را در رکورد هر کاربر ذخیره کنید.
یکی از مزایای ASP.NET Identity این است که بر پایه EF Code First نوشته شده است. بنابراین سفارشی سازی الگوی دیتابیس و اطلاعات کاربران ساده است.
یک اپلیکیشن جدید ASP.NET MVC بسازید و نوع احراز هویت را Individual User Accounts انتخاب کنید. پس از آنکه پروژه جدید ایجاد شد فایل IdentityModels.cs را در پوشه Models باز کنید. کلاسی با نام *ApplicationUser* مشاهده می‌کنید که همتای *UserProfile* در فریم ورک SimpleMembership است. این کلاس خالی است و از کلاس *IdentityUser* ارث بری می‌کند و شامل خواص زیر است.

```
public class IdentityUser : IUser
    {
        public IdentityUser();
        public IdentityUser(string userName);

        public virtual ICollection<identityuserclaim> Claims { get; }
        public virtual string Id { get; set; }
        public virtual ICollection<identityuserlogin> Logins { get; }
        public virtual string PasswordHash { get; set; }
        public virtual ICollection<identityuserrole> Roles { get; }
        public virtual string SecurityStamp { get; set; }
        public virtual string UserName { get; set; }
    }
```

اگر دقت کنید خواهید دید که فیلد Id بر خلاف SimpleMembership یک عدد صحیح یا int نیست، بلکه بصورت یک رشته ذخیره می‌شود. پیاده سازی پیش فرض ASP.NET Identity مقدار این فیلد را با یک GUID پر می‌کند. در این پست تنها یک فیلد آدرس ایمیل به کلاس کاربر اضافه می‌کنیم. با استفاده از همین فیلد در پست‌های آتی خواهیم دید چگونه می‌توان ایمیل‌های تایید ثبت نام برای کاربران ارسال کرد. کلاس ApplicationUser بدین شکل خواهد بود.

```
public class ApplicationUser : IdentityUser
{
    public string Email { get; set; }
}
```

حال برای آنکه کاربر بتواند هنگام ثبت نام آدرس ایمیل خود را هم وارد کند، باید مدل فرم ثبت نام را بروز رسانی کنیم.

```
public class RegisterViewModel
{
    [Required]
    [Display(Name = "User name")]
    public string UserName { get; set; }

    [Required]
    [StringLength(100, ErrorMessage = "The {0} must be at least {2} characters long.", MinimumLength =
6)]
    [DataType(DataType.Password)]
    [Display(Name = "Password")]
    public string Password { get; set; }

    [DataType(DataType.Password)]
    [Display(Name = "Confirm password")]
    [Compare("Password", ErrorMessage = "The password and confirmation password do not match.")]
    public string ConfirmPassword { get; set; }

    [Required]
    [Display(Name = "Email address")]
```

```
    public string Email { get; set; }

}
```

سپس فایل View را هم بروز رسانی می‌کنیم تا یک برچسب و تکست باکس برای آدرس ایمیل نمایش دهد.

```
<div class="form-group">
     @Html.LabelFor(m => m.Email, new { @class = "col-md-2 control-label" })
     <div class="col-md-10">
         @Html.TextBoxFor(m => m.Email, new { @class = "form-control" })
     </div>
 </div>
```

برای تست این تغییرات، صفحه About را طوری تغییر می‌دهید تا آدرس ایمیل کاربر جاری را نمایش دهد. این قسمت همچنین نمونه ای از نحوه دسترسی به اطلاعات کاربران است.

```
public ActionResult About()
{
    ViewBag.Message = "Your application description page.";
    UserManager<ApplicationUser> UserManager = new UserManager<ApplicationUser>(new
UserStore<ApplicationUser>(new ApplicationDbContext()));
    var user = UserManager.FindById(User.Identity.GetUserId());
    if (user != null)
        ViewBag.Email = user.Email;
    else
        ViewBag.Email = "User not found.";

    return View();
}
```

همین! تمام کاری که لازم بود انجام دهید همین بود. از آنجا که سیستم ASP.NET Identity توسط Entity Framework مدیریت می‌شود، روی الگوی دیتابیس سیستم عضویت کنترل کامل دارید. بنابراین به سادگی می‌توانید با استفاده از قابلیت Code First مدل‌های خود را سفارشی کنید.

در پست‌های آتی این مطلب را ادامه خواهیم داد تا ببینیم چگونه می‌توان ایمیل‌های تاییدیه برای کاربران ارسال کرد.

نظرات خوانندگان

نویسنده: رجایی
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۰۸ ۱۹:۲۰

سلام؛ از زحماتتون بسیار تشکر می‌کنم. من وب سایت را به روش چند لایه‌ی مرسوم می‌سازم:

data layer - domain models - website - service layer

با توجه به آن چگونه می‌توان از asp.net identity استفاده کرد؟ زیرا مثلا نیاز است از کلید جدول users در مدل‌های دیگه استفاده شود. آیا این کلید را باید در لایه دومین استفاده کرد؟

نویسنده: آرمین ضیاء
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۰۸ ۲۳:۴۵

موجودیت‌های مربوط به ASP.NET Identity رو در لایه مدل‌ها قرار بدین و از یک DbContext استفاده کنید. یعنی DbSetهای مدل برنامه و Identity رو در یک کانتکست تعریف کنید.

نویسنده: رجایی
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۱۰ ۱۲:۴

سلام...ممنون از پاسختون.

با توجه به راهنمایی شما در قسمت context در لایه data layer بدین صورت درج کردم

```
public class Context : DbContext
    {
        public DbSet<IdentityUserClaim> AspNetUserClaims { set; get; }
        public DbSet<IdentityRole> AspNetRoles { set; get; }
        public DbSet<IdentityUserLogin> AspNetUserLogins { set; get; }
        public DbSet<IdentityUserRole> AspNetUserRoles { set; get; }
        public DbSet<IdentityUser> AspNetUsers { set; get; }
        //-------------------------------------
        protected override void OnModelCreating(DbModelBuilder modelBuilder)
        {
            base.OnModelCreating(modelBuilder);
            modelBuilder.Entity<IdentityRole>().HasKey<string>(r => r.Id).ToTable("AspNetRoles");
            modelBuilder.Entity<IdentityUser>().ToTable("AspNetUsers");
            modelBuilder.Entity<IdentityUserLogin>().HasKey(l => new { l.UserId, l.LoginProvider,
l.ProviderKey }).ToTable("AspNetUserLogins");
            modelBuilder.Entity<IdentityUserRole>().HasKey(r => new { r.RoleId, r.UserId
}).ToTable("AspNetUserRoles");
            modelBuilder.Entity<IdentityUserClaim>().ToTable("AspNetUserClaims");
        }
    }
```

ولی وقتی سایت اجرا می‌شود ایراد زیر نمایش داده می‌شود

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۱۰ ۱۲:۱۴

خطا رو فراموش کردید ارسال کنید.

نویسنده: مهرداد راهی
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۱۱ ۰:۵۵

سلام من MVC کار نمیکنم توی ASP.Net وب‌فرمز استفاده میکنم از این امکان. فایل IdentityModels.cs رو نداره توی پروژه .
مشکل کجاس؟
-enable migrations هم زدم خطا داد

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۱۱ ۱:۵۳

از VS 2013 استفاده می‌کنی ؟

نویسنده: آرمین ضیاء
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۱۱ ۲:۵۱

لازم نیست تمام این آبجکت‌ها رو به context نگاشت کنید. قالب پروژه‌های VS 2013 بصورت خودکار در پوشه Models کلاسی بنام IdentityModels میسازه. این کلاس شامل کلاسی بنام ApplicationDbContext میشه که تعریفی مانند لیست زیر داره:

```
public class ApplicationDbContext : IdentityDbContext<ApplicationUser>
{
    public ApplicationDbContext() : base("DefaultConnection") { }
}
```

این کلاس رو کلا حذف کنید، چون قراره از یک DbContext برای تمام موجودیت‌ها استفاده کنید.
کلاس ApplicationUser که معرف موجودیت کاربران هست رو در لایه دامنه‌ها تعریف کنید و دقت کنید که باید از IdentityUser ارث بری کنه، حال با نام پیش فرض یا با نام دلخواه. سپس باید کلاسی بسازید که از UserManager<T> مشتق میشه. با استفاده از این کلاس می‌تونید به موجودیت‌های کاربران دسترسی داشته باشید. بعنوان مثال:

```
public class AppUserManager : UserManager<AppUser>{
    public AppUserManager() : base(new UserStore<AppUser>(new ShirazBilitDbContext())) { }
}
```

همونطور که می‌بینید کلاس موجودیت کاربر در اینجا AppUser نام داره، پس هنگام استفاده از UserManager نوع داده رو بهش نگاشت می‌کنیم. کد کلاس AppUser هم مطابق لیست زیر خواهد بود.

```
public class AppUser : IdentityUser
{
    public string Email { get; set; }
    public string ConfirmationToken { get; set; }
    public bool IsConfirmed { get; set; }
}
```

همونطور که مشخصه کلاس کاربران سفارشی سازی شده و سه فیلد به جدول کاربران اضافه کردیم. فیلدهای بیشتر یا موجودیت پروفایل کاربران هم باید به همین کلاس افزوده بشن. اگر پست‌ها رو بیاد بیارید گفته شد که ASP.NET Identity با مدل EF Code-First کار میکنه.

نویسنده: آرمین ضیاء
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۱۱ ۲:۵۷

از VS 2013 استفاده کنید و .NET 4.5.
اگر این فایل برای شما ایجاد نمیشه پس در قالب پروژه‌های Web Forms وجود نداره. ارتباطی با مهاجرت‌ها هم نداره، کلاس موجودیت کاربر رو خودتون می‌تونید ایجاد کنید. اگر به نظرات بالا مراجعه کنید گفته شد که کلاس کاربران باید از

IdentityModels ارث بری کنه.

نویسنده: رجایی
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۱۲ ۹:۲۱

عذر خواهی می‌کنم فراموش کردم. ایراد بدین صورت است:

System.InvalidOperationException: The model backing the 'Context' context has changed since the database was created. Consider using Code First Migrations to update the database (http://go.microsoft.com/fwlink/?LinkId=238269).

مشخص است که می‌گوید context تغییر می‌کند.ولی من از migration استفاده می‌کنم و codefirst ولی باز هم این ایراد رو در اتصال به دیتابیس نشان می‌دهد. من از add-migration هم استفاده می‌کنم تا تغییرات موجودیت‌ها رو کامل به من نشان دهد که چیزی را عنوان نمی‌کند.

نویسنده: افتاب
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۲۷ ۲۳:۳۸

سلام و متشکر ،
دنبال آن میگشتم که چه طوری میشه دو تا صفحه لوگین در پروژه داشت که ورودی کاربران از مدیران جدا باشد

نویسنده: افتاب
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۲۷ ۲۳:۴۴

میشه در مورد «این کلاس رو کلا حذف کنید، چون قراره از یک DbContext برای تمام موجودیت‌ها استفاده کنید....» بیشتر توضیح بفرمایید؟

نویسنده: سعید رضایی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۰۱ ۱۶:۴۱

با عرض سلام.تو Vs2012+mvc4 نمیشه از identity استفاده کرد؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۰۱ ۱۷:۲۶

خیر. با دات نت 4.5 کامپایل شده.

نویسنده: میثم سلیمانی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۵/۲۶ ۱۱:۷

با سلام و احترام
من دستور زیر رو تو asp.net mvc Identity sample 2 تو اکشن Login اضافه کردم

```
UserManager<ApplicationUser> UserManager = new UserManager<ApplicationUser>(new
UserStore<ApplicationUser>(new ApplicationDbContext()));
    var user = UserManager.FindById(User.Identity.GetUserId());
```

اما user و null میده !
اکشن login

```
public async Task<ActionResult> Login(LoginViewModel model, string returnUrl)
        {
            if (!ModelState.IsValid)
            {
                return View(model);
            }

            // This doen't count login failures towards lockout only two factor authentication
            // To enable password failures to trigger lockout, change to shouldLockout: true
            var result = await SignInManager.PasswordSignInAsync(model.Email, model.Password,
model.RememberMe, shouldLockout: false);
            switch (result)
            {

                case SignInStatus.Success:
                    {
                        UserManager<ApplicationUser> UserManager = new UserManager<ApplicationUser>(new
UserStore<ApplicationUser>(new ApplicationDbContext()));
                        var user = UserManager.FindById(User.Identity.GetUserId());
                        return RedirectToLocal(returnUrl);
                    }
                case SignInStatus.LockedOut:
                    return View("Lockout");
                case SignInStatus.RequiresVerification:
                    return RedirectToAction("SendCode", new { ReturnUrl = returnUrl });
                case SignInStatus.Failure:
                default:
                    ModelState.AddModelError("", "Invalid login attempt.");
                    return View(model);
            }
        }
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۹/۲۹ ۱۳:۴۴

« اعمال تزریق وابستگی‌ها به مثال رسمی ASP.NET Identity »

نویسنده: ایمان صالحی
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۰/۱۷ ۱۵:۵۰

من DataSetهای مربوط به پایگاه داده خودم رو در ApplicationDbContext مینویسم و پایگاه داده اجرا میشه و مشکلی پیش نمیاد..کار هم میکنه..اما سوالم اینه که کارم از نظر استاندارد بودن مشکلی داره یا نه؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۰/۱۷ ۱۵:۵۶

مشکلی ندارد. ApplicationDbContext از IdentityDbContext مشتق می‌شود که آن هم از DbContext مشتق شده:

```
public class IdentityDbContext<TUser, TRole, TKey, TUserLogin, TUserRole, TUserClaim> :
DbContext where TUser : IdentityUser<TKey, TUserLogin, TUserRole, TUserClaim>
where TRole : IdentityRole<TKey, TUserRole>
where TUserLogin : IdentityUserLogin<TKey>
where TUserRole : IdentityUserRole<TKey>
where TUserClaim : IdentityUserClaim<TKey>
```

یعنی نیازی به چند DbContext سفارشی در برنامه ندارید. همان ApplicationDbContext ، در حقیقت Context اصلی کاری برنامه است.

نویسنده: سانی
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۱/۲۵ ۱۲:۴۶

سلام

این سوال رو توی asp.net , barnamenevis هم پرسیدم. من برای Identity از sample خود MVC استفاده کردم؛ به این صورت که با استفاده از nuget آن را نصب کرم. حال توی یک لیست بازشو میخوام فقط کاربرانی را نشان دهم که یک نقش را دارند.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۱/۲۵ ۱۴:۵۱

مثال مطلب اعمال تزریق وابستگی‌ها به مثال رسمی ASP.NET Identity ، جهت تکمیل کلاس ApplicationRoleManager آن بهبود داده شد (^). برای نمونه :

```
public IList<ApplicationUser> GetApplicationUsersInRole(string roleName)
{
    var selectedUserIds = from role in this.Roles
                          where role.Name == roleName
                          from user in role.Users
                          select user.UserId;
    return _users.Where(applicationUser => selectedUserIds.Contains(applicationUser.Id)).ToList();
}
```

نویسنده: مهدی عطار
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۲/۲۶ ۲۰:۱

با سلام وتشکر از مطالب خوبتون
یه سوال برام پیش اومده راجع به identity اگه قرار باشه به عنوان مثال به اکشن ویرایش محصول دسترسی مدیر بدیم و بعد بخواهیم آن را از داخل سایت تغییر دهیم نه در بخش کد نویسی چکار باید بکنیم. ممنون میشم اگه مطلب یا سایت و مقاله و راهنمایی نمایید. با تشکر

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۲/۲۷ ۱۲:۲۹

فیلتر Authorize را سفارشی سازی کنید .

نویسنده: مهدی عطار
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۲/۲۷ ۲۲:۱۵

چطوری تو صفحه admin امکان این رو قرار بدیم که admin بتونه authorize واسه یه عملیات تعریف کنه تغییر بده حذف کنه و رولی رو به این authorize اضافه یا حذف کنه. با تشکر

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۲/۲۷ ۲۳:۳۰

سفارشی سازی فیلتر Authorize از ارث بری از AuthorizeAttribute و سپس override کردن متد

```
public override void OnAuthorization(AuthorizationContext filterContext)
```

آن شروع می‌شود. در اینجا به اطلاعاتی مانند

```
filterContext.ActionDescriptor.ControllerDescriptor.ControllerName
filterContext.ActionDescriptor.ActionName
```

و خیلی موارد دیگر (آدرس صفحه filterContext.HttpContext.Request.Url تا کاربر filterContext.HttpContext.User و غیره) دسترسی خواهید داشت.
سپس باید طراحی جدیدی را بر اساس ControllerName و ActionName پیاده سازی کنید (یک جدول جدید طراحی کنید) تا این

اکشن متدها یا کنترلرها امکان انتساب چندین Role متغیر را داشته باشند.
حالا زمانیکه این فیلتر Authorize سفارشی سازی شده بجای فیلتر Autorize اصلی استفاده می‌شود، نام اکشن متد و کنترلر جاری را از filterContext دریافت می‌کنید. سپس این دو مورد به همراه اطلاعات User جاری، پارامترهایی خواهند شد جهت کوئری گرفتن از بانک اطلاعاتی و جدولی که از آن صحبت شد.
در اینجا هر زمانیکه نیاز بود دسترسی کاربری را قطع کنید فقط کافی است نتیجه‌ی این فیلتر سفارشی را به نحو ذیل بازگردانید:

```
filterContext.Result = new HttpStatusCodeResult(403);
```

بنابراین در قسمت ادمین، یک صفحه‌ی جدید برای ثبت نام کنترلرها و اکشن متدها به همراه نقش‌های پویای آن‌ها خواهید داشت. سپس در این فیلتر Authorize سفارشی، دقیقا مشخص است که اکنون در کدام کنترلر و اکشن متد قرار داریم. بر این اساس (و سایر پارامترهایی که می‌توان از filterContext استخراج کرد) یک کوئری گرفته می‌شود و نقش‌های پویای فیلتر Authorize دریافت می‌شوند. نقش‌های کاربر جاری هم که مشخص هستند. این‌ها را با هم مقایسه می‌کنید و خروجی 403 را درصورت عدم تطابق، تنظیم خواهید کرد.
ضمنا در صفحه‌ی طراحی انتساب نقش‌های متغیر به اکشن متدها یا کنترلرها، امکان یافتن پویای لیست آن‌ها نیز وجود دارد.

عنوان: **افزودن تصدیق ایمیل به ASP.NET Identity در MVC 5**
نویسنده: آرمین ضیاء
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۱۹ ۲۱:۴۵
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework, Tips, ASP.NET MVC 5, ASP.NET Identity, MVC, Security

در پست قبلی نحوه سفارشی کردن پروفایل کاربران در ASP.NET Identity را مرور کردیم. اگر بیاد داشته باشید یک فیلد آدرس ایمیل به کلاس کاربر اضافه کردیم. در این پست از این فیلد استفاده میکنیم تا در پروسه ثبت نام ایمیل‌ها را تصدیق کنیم. بدین منظور پس از ثبت نام کاربران یک ایمیل فعالسازی برای آنها ارسال می‌کنیم که حاوی یک لینک است. کاربران با کلیک کردن روی این لینک پروسه ثبت نام خود را تایید می‌کنند و می‌توانند به سایت وارد شوند. پیش از تایید پروسه ثبت نام، کاربران قادر به ورود نیستند.

در ابتدا باید اطلاعات کلاس کاربر را تغییر دهید تا دو فیلد جدید را در بر گیرد. یک فیلد شناسه تایید (confirmation token) را ذخیره می‌کند، و دیگری فیلدی منطقی است که مشخص می‌کند پروسه ثبت نام تایید شده است یا خیر. پس کلاس *ApplicationUser* حالا باید بدین شکل باشد.

```
public class ApplicationUser : IdentityUser
{
    public string Email { get; set; }
    public string ConfirmationToken { get; set; }
    public bool IsConfirmed { get; set; }
}
```

اگر پیش از این کلاس ApplicationUser را تغییر داده اید، باید مهاجرت‌ها را فعال کنید و دیتابیس را بروز رسانی کنید. حالا می‌توانیم از این اطلاعات جدید در پروسه ثبت نام استفاده کنیم و برای کاربران ایمیل‌های تاییدیه را بفرستیم.

```
private string CreateConfirmationToken()
{
    return ShortGuid.NewGuid();
}

private void SendEmailConfirmation(string to, string username, string confirmationToken)
{
    dynamic email = new Email("RegEmail");
    email.To = to;
    email.UserName = username;
    email.ConfirmationToken = confirmationToken;
    email.Send();
}

//
// POST: /Account/Register
[HttpPost]
[AllowAnonymous]
[ValidateAntiForgeryToken]
public async Task<ActionResult> Register(RegisterViewModel model)
{
    if (ModelState.IsValid)
    {
        string confirmationToken = CreateConfirmationToken();
        var user = new ApplicationUser()
        {
            UserName = model.UserName,
            Email = model.Email,
            ConfirmationToken = confirmationToken,
                IsConfirmed = false };
        var result = await UserManager.CreateAsync(user, model.Password);
        if (result.Succeeded)
        {
            SendEmailConfirmation(model.Email, model.UserName, confirmationToken);
            return RedirectToAction("RegisterStepTwo", "Account");
        }
        else
        {
            AddErrors(result);
        }
    }

    // If we got this far, something failed, redisplay form
```

```
    return View(model);
}
```

برای تولید شناسه‌های تایید (tokens) از کلاسی بنام *ShortGuid* استفاده شده است. این کلاس یک مقدار GUID را encode می‌کند که در نتیجه آن مقدار خروجی کوتاه‌تر بوده و برای استفاده در URLها ایمن است. کد این کلاس را از این وبلاگ گرفته ام. پس از ایجاد حساب کاربری باید شناسه تولید شده را به آن اضافه کنیم و مقدار فیلد IsConfirmed را به false تنظیم کنیم. برای تولید ایمیل‌ها من از Postal استفاده می‌کنم. Postal برای ساختن ایمیل‌های دینامیک شما از موتور Razor استفاده می‌کند. می‌توانید ایمیل‌های ساده (plain text) یا HTML بسازید، عکس و فایل در آن درج و ضمیمه کنید و امکانات بسیار خوب دیگر. اکشن متد RegisterStepTwo تنها کاربر را به یک View هدایت می‌کند که پیامی به او نشان داده می‌شود.

بعد از اینکه کاربر ایمیل را دریافت کرد و روی لینک تایید کلیک کرد به اکشن متد *RegisterConfirmation* باز می‌گردیم.

```
private bool ConfirmAccount(string confirmationToken)
{
    ApplicationDbContext context = new ApplicationDbContext();
    ApplicationUser user =  context.Users.SingleOrDefault(u => u.ConfirmationToken ==
confirmationToken);
    if (user != null)
    {
        user.IsConfirmed = true;
        DbSet<ApplicationUser> dbSet = context.Set<ApplicationUser>();
        dbSet.Attach(user);
        context.Entry(user).State = EntityState.Modified;
        context.SaveChanges();

        return true;
    }
    return false;
}

[AllowAnonymous]
public ActionResult RegisterConfirmation(string Id)
{
    if (ConfirmAccount(Id))
    {
        return RedirectToAction("ConfirmationSuccess");
    }
    return RedirectToAction("ConfirmationFailure");
}
```

متد *ConfirmAccount* سعی می‌کند کاربری را در دیتابیس پیدا کند که شناسه تاییدش با مقدار دریافت شده از URL برابر است. اگر این کاربر پیدا شود، مقدار خاصیت IsConfirmed را به true تغییر می‌دهیم و همین مقدار را به تابع باز می‌گردانیم. در غیر اینصورت false بر می‌گردانیم. اگر کاربر تایید شده است، می‌تواند به سایت وارد شود. برای اینکه مطمئن شویم کاربران پیش از تایید ایمیل شان نمی‌توانند وارد سایت شوند، باید اکشن متد *Login* را کمی تغییر دهیم.

```
[HttpPost]
[AllowAnonymous]
[ValidateAntiForgeryToken]
public async Task<ActionResult> Login(LoginViewModel model, string returnUrl)
{
    if (ModelState.IsValid)
    {
        var user = await UserManager.FindAsync(model.UserName, model.Password);
        if (user != null && user.IsConfirmed)
        {
            await SignInAsync(user, model.RememberMe);
            return RedirectToLocal(returnUrl);
        }
        else
        {
            ModelState.AddModelError("", "Invalid username or password.");
        }
    }

    // If we got this far, something failed, redisplay form
    return View(model);
}
```

تنها کاری که می‌کنیم این است که به دنبال کاربری می‌گردیم که فیلد IsConfirmed آن true باشد. اگر مقدار این فیلد false باشد کاربر را به سایت وارد نمی‌کنیم و پیغام خطایی نمایش می‌دهیم.
همین. این تمام چیزی بود که برای اضافه کردن تصدیق ایمیل به اپلیکیشن خود نیاز دارید. از آنجا که سیستم ASP.NET Identity با Entity Framework مدیریت می‌شود و با مدل Code First ساخته شده، سفارشی کردن اطلاعات کاربران و سیستم عضویت ساده‌تر از همیشه است.

توضیحاتی درباره کار با Postal

اگر به متد SendEmailConfirmation دقت کنید خواهید دید که آبجکتی از نوع Email می‌سازیم (که در اسمبلی‌های Postal وجود دارد) و از آن برای ارسال ایمیل استفاده می‌کنیم. عبارت "RegEmail" نام نمایی است که باید برای ساخت ایمیل استفاده شود. این متغیر از نوع dynamic است، مانند خاصیت ViewBag. بدین معنا که می‌توانید مقادیر مورد نظر خود را بصورت خواص دینامیک روی این آبجکت تعریف کنید. از آنجا که Postal از موتور Razor استفاده می‌کند، بعدا در View ایمیل خود می‌توانید به این مقادیر دسترسی داشته باشید.
در پوشه Views پوشه جدیدی بنام Emails بسازید. سپس یک فایل جدید با نام RegEmail.cshtml در آن ایجاد کنید. کد این فایل را با لیست زیر جایگزین کنید.

```
To: @ViewBag.To
From: YOURNAME@gmail.com
Subject: Confirm your registration

Hello @ViewBag.UserName,
Please confirm your registration by following the link bellow.

@Html.ActionLink(Url.Action("RegisterConfirmation", "Account", new { id = @ViewBag.ConfirmationToken
}), "RegisterConfirmation", "Account", new { id = @ViewBag.ConfirmationToken }, null)
```

این فایل، قالب ایمیل‌های شما خواهد بود. ایمیل‌ها در حال حاظر بصورت plain text ارسال می‌شوند. برای اطلاعات بیشتر درباره ایمیل‌های HTML و امکانات پیشرفته‌تر به سایت پروژه Postal مراجعه کنید.
همانطور که مشاهده می‌کنید در این نما همان خاصیت‌های دینامیک تعریف شده را فراخوانی می‌کنیم تا مقادیر لازم را بدست آوریم.

To. ViewBag آدرس ایمیل گیرنده را نشان می‌دهد.
UserName. ViewBag نام کاربر جاری را نمایش می‌دهد.
ConfirmationToken. ViewBag شناسه تولید شده برای تایید کاربر است.

در این قالب لینکی به متد RegisterConfirmation در کنترلر Account وجود دارد که شناسه تایید را نیز با پارامتری بنام id انتقال می‌دهد.
یک فایل _ViewStart.cshtml هم در این پوشه بسازید و کد آن را با لیست زیر جایگزین کنید.

```
@{ Layout = null; /* Overrides the Layout set for regular page views. */ }
```

نظرات خوانندگان

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۱۹ ۲۲:۱۴

با تشکر از شما. لطفا View ایمیل ارسالی را (متن حاوی لینک) که توسط کتابخانه Postal پردازش می‌شود، نیز ارسال نمائید. چون الان به نظر متد SendEmailConfirmation مشخص نیست چه متنی را ارسال می‌کند و چطور آن متن را دریافت می‌کند.

نویسنده: آرمین ضیاء
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۱۹ ۲۳:۷

با تشکر از شما، پست بروز رسانی شد.

نویسنده: کاربر
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۰۵ ۱۶:۵۲

با تشکر لطفا تنظیمات smtp مربوطه رو هم قرار بدید
سایت سازنده تنظیمات رو در وب کانفیگ قرار داده بود، برای جیمیل من تنظیمات زیر رو مینویسم ولی خطای timed out میده

```
<system.net>
<mailSettings>
<smtp >
  <network host="smtp.gmail.com" userName="My Gmail Email"
  password="my Password" enableSsl="true" port="465" defaultCredentials="true"/>
</smtp>
</mailSettings>
  </system.net>
```

لطفا راهنمایی بفرمایید با تشکر

نویسنده: آرمین ضیاء
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۰۵ ۱۹:۵۲

```
<system.net>
  <mailSettings>
    <smtp deliveryMethod="Network" from="armin.zia@gmail.com">
      <network host="smtp.gmail.com" port="587" defaultCredentials="false" enableSsl="true"
userName="YOUR-EMAIL" password="YOUR-PASSWORD" />
    </smtp>
  </mailSettings>
</system.net>
```

نویسنده: داود
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۰۵ ۰:۲۷

اگر بخوایم کاربر در فرم لاگین هم با username و هم با email که تأیید شده وارد بشه باید چه کار کنیم؟

نویسنده: Mr.J
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۰۱ ۱۵:۱۳

سلام
من دقیقا طبق دستورات بالا کدهام رو نوشتم اما این خطارو میگیره...

```
The SMTP host was not specified.
```

و در قسمت web.config اصلی سایت هم این کدهارو اضافه کردم

```
<system.net>
<mailSettings>
<smtp from="my_gmail">
  <network host="smtp.gmail.com" port="587" defaultCredentials="false" enableSsl="true"
userName="my_gmail" password="mypassword" />
</smtp>
</mailSettings>
  </system.net>
```

مشکل از کجاست.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۰۱ ۱۷:۱۲

نباید مشکلی باشد. مگر اینکه محل قرارگیری تنظیمات system.net شما توسط برنامه قابل یافت شدن نباشد. مثلا آن‌را داخل system.web قرار داده باشید یا مکان دیگری. system.net یک مدخل مجزا و مستقل است. همچنین اگر سایت چندین وب کانفیگ دارد (مانند برنامه‌های ASP.NET MVC)، وب کانفیگ موجود در ریشه سایت باید تنظیم شود و نه مورد موجود در پوشه‌ی Views برنامه.

عنوان: **مهاجرت داده عضویت و پروفایل از Universal Providers به ASP.NET Identity**
نویسنده: آرمین ضیاء
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۲۲ ۶:۵۵
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework, MemberShip, Identity, ASP.NET Identity, Universal Providers

در این مقاله مهاجرت داده‌های سیستم عضویت، نقش‌ها و پروفایل‌های کاربران که توسط Universal Providers ساخته شده اند به مدل ASP.NET Identity را بررسی می‌کنیم. رویکردی که در این مقاله استفاده شده و قدم‌های لازمی که توضیح داده شده اند، برای اپلیکیشنی که با SQL Membership کار می‌کند هم می‌توانند کارساز باشند.
با انتشار Visual Studio 2013، تیم ASP.NET سیستم جدیدی با نام ASP.NET Identity معرفی کردند. می‌توانید در این لینک بیشتر درباره این انتشار بخوانید.
در ادامه مقاله قبلی تحت عنوان مهاجرت از SQL Membership به ASP.NET Identity ، در این پست به مهاجرت داده‌های یک اپلیکیشن که از مدل Providers برای مدیریت اطلاعات کاربران، نقش‌ها و پروفایل‌ها استفاده می‌کند به مدل جدید ASP.NET Identity می‌پردازیم. تمرکز این مقاله اساسا روی مهاجرت داده‌های پروفایل کاربران خواهد بود، تا بتوان به سرعت از آنها در اپلیکیشن استفاده کرد. مهاجرت داده‌های عضویت و نقش ها، شبیه پروسه مهاجرت SQL Membership است. رویکردی که در ادامه برای مهاجرت داده پروفایل‌ها دنبال شده است، می‌تواند برای اپلیکیشنی با SQL Membership نیز استفاده شود.
بعنوان یک مثال، با اپلیکیشن وبی شروع می‌کنیم که توسط Visual Studio 2012 ساخته شده و از مدل Providers استفاده می‌کند. پس از آن یک سری کد برای مدیریت پروفایل ها، ثبت نام کاربران، افزودن اطلاعات پروفایل به کاربران و مهاجرت الگوی دیتابیس می‌نویسیم و نهایتا اپلیکیشن را بروز رسانی می‌کنیم تا برای استفاده از سیستم Identity برای مدیریت کاربران و نقش‌ها آماده باشد. و بعنوان یک تست، کاربرانی که قبلا توسط Universal Providers ساخته شده اند باید بتوانند به سایت وارد شوند، و کاربران جدید هم باید قادر به ثبت نام در سایت باشند.
سورس کد کامل این مثال را می‌توانید از این لینک دریافت کنید.

خلاصه مهاجرت داده پروفایل ها
قبل از آنکه با مهاجرت‌ها شروع کنیم، بگذارید تا نگاهی به تجربه مان از ذخیره اطلاعات پروفایل‌ها در مدل Providers بیاندازیم.
اطلاعات پروفایل کاربران یک اپلیکیشن به طرق مختلفی می‌تواند ذخیره شود. یکی از رایج‌ترین این راه ها، استفاده از تامین کننده‌های پیش فرضی است که بهمراه Universal Providers منتشر شدند. بدین منظور انجام مراحل زیر لازم است
کلاس جدیدی بسازید که دارای خواصی برای ذخیره اطلاعات پروفایل است.
کلاس جدیدی بسازید که از 'ProfileBase' ارث بری می‌کند و متدهای لازم برای دریافت پروفایل کاربران را پیاده سازی می‌کند.
استفاده از تامین کننده‌های پیش فرض را، در فایل web.config فعال کنید. و کلاسی که در مرحله 2 ساختید را بعنوان کلاس پیش فرض برای خواندن اطلاعات پروفایل معرفی کنید.

اطلاعات پروفایل‌ها بصورت serialized xml و binary در جدول 'Profiles' ذخیره می‌شوند.

پس از آنکه به سیستم ASP.NET Identity مهاجرت کردیم، اطلاعات پروفایل deserialized شده و در قالب خواص کلاس User ذخیره می‌شوند. هر خاصیت، بعدا می‌تواند به یک ستون در دیتابیس متصل شود. مزیت بدست آمده این است که مستقیما از کلاس User به اطلاعات پروفایل دسترسی داریم. ناگفته نماند که دیگر داده‌ها serialize/deserialize هم نمی‌شوند.

شروع به کار در Visual Studio 2012 پروژه جدیدی از نوع ASP.NET 4.5 Web Forms application بسازید. مثال جاری از یک قالب Web Forms استفاده می‌کند، اما می‌توانید از یک قالب MVC هم استفاده کنید.

پوشه جدیدی با نام 'Models' بسازید تا اطلاعات پروفایل را در آن قرار دهیم.

بعنوان یک مثال، بگذارید تا تاریخ تولد کاربر، شهر سکونت، قد و وزن او را در پروفایلش ذخیره کنیم. قد و وزن بصورت یک کلاس سفارشی (custom class) بنام 'PersonalStats' ذخیره می‌شوند. برای ذخیره و بازیابی پروفایل ها، به کلاسی احتیاج داریم که 'ProfileBase' را ارث بری می‌کند. پس کلاس جدیدی با نام 'AppProfile' بسازید.

```
public class ProfileInfo
{
    public ProfileInfo()
    {
        UserStats = new PersonalStats();
    }
    public DateTime? DateOfBirth { get; set; }
    public PersonalStats UserStats { get; set; }
    public string City { get; set; }
}

public class PersonalStats
{
    public int? Weight { get; set; }
    public int? Height { get; set; }
}

public class AppProfile : ProfileBase
{
    public ProfileInfo ProfileInfo
```

```
    {
        get { return (ProfileInfo)GetPropertyValue("ProfileInfo"); }
    }
    public static AppProfile GetProfile()
    {
        return (AppProfile)HttpContext.Current.Profile;
    }
    public static AppProfile GetProfile(string userName)
    {
        return (AppProfile)Create(userName);
    }
}
```

پروفایل را در فایل web.config خود فعال کنید. نام کلاسی را که در مرحله قبل ساختید، بعنوان کلاس پیش فرض برای ذخیره و بازیابی پروفایل‌ها معرفی کنید.

```
<profile defaultProvider="DefaultProfileProvider" enabled="true"
    inherits="UniversalProviders_ProfileMigrations.Models.AppProfile">
  <providers>
    .....
  </providers>
</profile>
```

برای دریافت اطلاعات پروفایل از کاربر، فرم وب جدیدی در پوشه Account بسازید و آنرا 'AddProfileData.aspx' نامگذاری کنید.

```
<h2> Add Profile Data for <%# User.Identity.Name %></h2>
<asp:Label Text="" ID="Result" runat="server" />
<div>
    Date of Birth:
    <asp:TextBox runat="server" ID="DateOfBirth"/>
</div>
<div>
    Weight:
    <asp:TextBox runat="server" ID="Weight"/>
</div>
<div>
    Height:
    <asp:TextBox runat="server" ID="Height"/>
</div>
<div>
    City:
    <asp:TextBox runat="server" ID="City"/>
</div>
<div>
    <asp:Button Text="Add Profile" ID="Add" OnClick="Add_Click" runat="server" />
</div>
```

کد زیر را هم به فایل code-behind اضافه کنید.

```
protected void Add_Click(object sender, EventArgs e)
{
    AppProfile profile = AppProfile.GetProfile(User.Identity.Name);
    profile.ProfileInfo.DateOfBirth = DateTime.Parse(DateOfBirth.Text);
    profile.ProfileInfo.UserStats.Weight = Int32.Parse(Weight.Text);
    profile.ProfileInfo.UserStats.Height = Int32.Parse(Height.Text);
    profile.ProfileInfo.City = City.Text;
    profile.Save();
}
```

دقت کنید که فضای نامی که کلاس AppProfile در آن قرار دارد را وارد کرده باشید.

اپلیکیشن را اجرا کنید و کاربر جدیدی با نام ' **olduser** ' بسازید. به صفحه جدید 'AddProfileData' بروید و اطلاعات پروفایل کاربر را وارد کنید.

با استفاده از پنجره Server Explorer می‌توانید تایید کنید که اطلاعات پروفایل با فرمت xml در جدول 'Profiles' ذخیره می‌شوند.

مهاجرت الگوی دیتابیس

برای اینکه دیتابیس فعلی بتواند با سیستم ASP.NET Identity کار کند، باید الگوی ASP.NET Identity را بروز رسانی کنیم تا فیلدهای جدیدی که اضافه کردیم را هم در نظر بگیرد. این کار می‌تواند توسط اسکریپت‌های SQL انجام شود، باید جداول جدیدی بسازیم و اطلاعات موجود را به آنها انتقال دهیم. در پنجره 'Server Explorer' گره 'DefaultConnection' را باز کنید تا جداول لیست شوند. روی Tables کلیک راست کنید و 'New Query' را انتخاب کنید.

اسکریپت مورد نیاز را از آدرس https://raw.github.com/suhasj/UniversalProviders-Identity-Migrations/master/Migration.txt دریافت کرده و آن را اجرا کنید. اگر اتصال خود به دیتابیس را تازه کنید خواهید دید که جداول جدیدی اضافه شده اند. می‌توانید داده‌های این جداول را بررسی کنید تا ببینید چگونه اطلاعات منتقل شده اند.

مهاجرت اپلیکیشن برای استفاده از ASP.NET Identity

پکیج‌های مورد نیاز برای ASP.NET Identity را نصب کنید:

Microsoft.AspNet.Identity.EntityFramework
Microsoft.AspNet.Identity.Owin
Microsoft.Owin.Host.SystemWeb
Microsoft.Owin.Security.Facebook
Microsoft.Owin.Security.Google
Microsoft.Owin.Security.MicrosoftAccount
Microsoft.Owin.Security.Twitter

اطلاعات بیشتری درباره مدیریت پکیج‌های NuGet از اینجا قابل دسترسی هستند.
برای اینکه بتوانیم از الگوی جاری دیتابیس استفاده کنیم، ابتدا باید مدل‌های لازم ASP.NET Identity را تعریف کنیم تا موجودیت‌های دیتابیس را Map کنیم. طبق قرارداد سیستم Identity کلاس‌های مدل یا باید اینترفیس‌های تعریف شده در Identity.Core dll را پیاده سازی کنند، یا می‌توانند پیاده سازی‌های پیش فرضی را که در Microsoft.AspNet.Identity.EntityFramework وجود دارند گسترش دهند. ما برای نقش ها، اطلاعات ورود کاربران و claimها از پیاده سازی‌های پیش فرض استفاده خواهیم کرد. نیاز به استفاده از یک کلاس سفارشی User داریم. پوشه جدیدی در پروژه با نام 'IdentityModels' بسازید. کلاسی با نام 'User' در این پوشه بسازید و کد آن را با لیست زیر تطابق دهید.

```
using Microsoft.AspNet.Identity.EntityFramework;
using System;
using System.Collections.Generic;
using System.Linq;
using System.Web;
using UniversalProviders_ProfileMigrations.Models;

namespace UniversalProviders_Identity_Migrations
{
    public class User : IdentityUser
    {
        public User()
        {
            CreateDate = DateTime.UtcNow;
            IsApproved = false;
            LastLoginDate = DateTime.UtcNow;
            LastActivityDate = DateTime.UtcNow;
            LastPasswordChangedDate = DateTime.UtcNow;
            Profile = new ProfileInfo();
        }

        public System.Guid ApplicationId { get; set; }
        public bool IsAnonymous { get; set; }
        public System.DateTime? LastActivityDate { get; set; }
        public string Email { get; set; }
        public string PasswordQuestion { get; set; }
        public string PasswordAnswer { get; set; }
        public bool IsApproved { get; set; }
        public bool IsLockedOut { get; set; }
        public System.DateTime? CreateDate { get; set; }
        public System.DateTime? LastLoginDate { get; set; }
        public System.DateTime? LastPasswordChangedDate { get; set; }
        public System.DateTime? LastLockoutDate { get; set; }
        public int FailedPasswordAttemptCount { get; set; }
        public System.DateTime? FailedPasswordAttemptWindowStart { get; set; }
        public int FailedPasswordAnswerAttemptCount { get; set; }
        public System.DateTime? FailedPasswordAnswerAttemptWindowStart { get; set; }
        public string Comment { get; set; }
        public ProfileInfo Profile { get; set; }
    }
}
```

دقت کنید که 'ProfileInfo' حالا بعنوان یک خاصیت روی کلاس User تعریف شده است. بنابراین می‌توانیم مستقیما از کلاس کاربر با اطلاعات پروفایل کار کنیم.
محتویات پوشه‌های **IdentityModels** و **IdentityAccount** را از آدرس https://github.com/suhasj/UniversalProviders-Identity-Migrations/tree/master/UniversalProviders-Identity-Migrations دریافت و کپی کنید. این فایل‌ها مابقی مدل ها، و صفحاتی برای مدیریت کاربران و نقش‌ها در سیستم جدید ASP.NET Identity هستند.

انتقال داده پروفایل‌ها به جداول جدید

همانطور که گفته شد ابتدا باید داده‌های پروفایل را deserialize کرده و از فرمت xml خارج کنیم، سپس آنها را در ستون‌های جدول AspNetUsers ذخیره کنیم. ستون‌های جدید در مرحله قبل به دیتابیس اضافه شدند، پس تنها کاری که باقی مانده پر کردن این ستون‌ها با داده‌های ضروری است. بدین منظور ما از یک اپلیکیشن کنسول استفاده می‌کنیم که تنها یک بار اجرا خواهد شد، و ستون‌های جدید را با داده‌های لازم پر می‌کند.

در solution جاری یک پروژه اپلیکیشن کنسول بسازید.

آخرین نسخه پکیج Entity Framework را نصب کنید. همچنین یک رفرنس به اپلیکیشن وب پروژه بدهید (کلیک راست روی پروژه و گزینه 'Add Reference').

کد زیر را در کلاس Program.cs وارد کنید. این قطعه کد پروفایل تک تک کاربران را می‌خواند و در قالب 'ProfileInfo' آنها را serialize می‌کند و در دیتابیس ذخیره می‌کند.

```
public class Program
{
    var dbContext = new ApplicationDbContext();
    foreach (var profile in dbContext.Profiles)
    {
        var stringId = profile.UserId.ToString();
        var user = dbContext.Users.Where(x => x.Id == stringId).FirstOrDefault();
        Console.WriteLine("Adding Profile for user:" + user.UserName);
        var serializer = new XmlSerializer(typeof(ProfileInfo));
        var stringReader = new StringReader(profile.PropertyValueStrings);
        var profileData = serializer.Deserialize(stringReader) as ProfileInfo;
        if (profileData == null)
        {
            Console.WriteLine("Profile data deserialization error for user:" + user.UserName);
        }
        else
```

```
        {
            user.Profile = profileData;
        }
    }
    dbContext.SaveChanges();
}
```

برخی از مدل‌های استفاده شده در پوشه 'IdentityModels' تعریف شده اند که در پروژه اپلیکیشن وبمان قرار دارند، بنابراین افزودن فضاهای نام مورد نیاز فراموش نشود.

کد بالا روی دیتابیسی که در پوشه App_Data وجود دارد کار می‌کند، این دیتابیس در مراحل قبلی در اپلیکیشن وب پروژه ایجاد شد. برای اینکه این دیتابیس را رفرنس کنیم باید رشته اتصال فایل app.config اپلیکیشن کنسول را بروز رسانی کنید. از همان رشته اتصال web.config در اپلیکیشن وب پروژه استفاده کنید. همچنین آدرس فیزیکی کامل را در خاصیت 'AttachDbFilename' وارد کنید.

یک Command Prompt باز کنید و به پوشه bin اپلیکیشن کنسول بالا بروید. فایل اجرایی را اجرا کنید و نتیجه را مانند تصویر زیر بررسی کنید.

در پنجره Server Explorer جدول 'AspNetUsers' را باز کنید. حال ستون‌های این جدول باید خواص کلاس مدل را منعکس کنند.

کارایی سیستم را تایید کنید

با استفاده از صفحات جدیدی که برای کار با ASP.NET Identity پیاده سازی شده اند سیستم را تست کنید. با کاربران قدیمی که در دیتابیس قبلی وجود دارند وارد شوید. کاربران باید با همان اطلاعات پیشین بتوانند وارد سیستم شوند. مابقی قابلیت‌ها را هم بررسی کنید. مثلا افزودن OAuth، ثبت کاربر جدید، تغییر کلمه عبور، افزودن نقش ها، تخصیص کاربران به نقش‌ها و غیره.
داده‌های پروفایل کاربران قدیمی و جدید همگی باید در جدول کاربران ذخیره شده و بازیابی شوند. جدول قبلی دیگر نباید رفرنس شود.

عنوان: **ایجاد سرویس چندلایه‌ی WCF با Entity Framework در قالب پروژه - 1**
نویسنده: حامد قنادی
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۲۵ ۸:۲۵
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework, LINQ, WCF

در این نوشتار که به صورت آموزش تصویری ارائه می‌شود؛ یک سرویس WCF در Visual Studio 2013 ایجاد می‌کنم، سپس روش استفاده از آن‌را در یک برنامه ویندوزی آموزش خواهم داد. در اینجا در نظرگرفته شده است که شما افزونه‌ی Resharper را روی ویژوال استودیوی خود نصب دارید. پس در صورتیکه هنوز به سراغ آن نرفته اید درنگ نکنید و واپسین نگارش آن را دانلود کنید.

در این پروژه‌ی ساده در نظر می‌گیریم که دو جدول یکی برای اخبار، شامل عنوان، متن خبر و تاریخ ثبت و دسته بندی و دیگری برای نگهداری دسته‌ها در پایگاه داده داریم و می‌خواهیم سرویس‌های مناسب با این دو جدول را بسازیم. با کد زیر، پایگاه داده‌ی dbTest و جدول‌های tblNews و tblCategory در SQL Server 2012 ساخته می‌شود:

```
USE [master]
GO
/****** Object:  Database [dbMyNews]    Script Date: 2014/01/14 09:46:04 ب.ظ ******/
CREATE DATABASE [dbMyNews]
 CONTAINMENT = NONE
 ON  PRIMARY
( NAME = N'dbMyNews', FILENAME = N'D:\dbMyNews.mdf' , SIZE = 5120KB , MAXSIZE = UNLIMITED, FILEGROWTH =
1024KB )
 LOG ON
( NAME = N'dbMyNews_log', FILENAME = N'D:\dbMyNews_log.ldf' , SIZE = 1024KB , MAXSIZE = 2048GB ,
FILEGROWTH = 10%)
GO
USE [dbMyNews]
GO
/****** Object:  Table [dbo].[tblCategory]    Script Date: 2014/01/14 09:46:04 ب.ظ ******/
SET ANSI_NULLS ON
GO
SET QUOTED_IDENTIFIER ON
GO
CREATE TABLE [dbo].[tblCategory](
[tblCategoryId] [int] IDENTITY(1,1) NOT NULL,
[CatName] [nvarchar](50) NOT NULL,
[IsDeleted] [bit] NOT NULL,
 CONSTRAINT [PK_tblCategory] PRIMARY KEY CLUSTERED
(
[tblCategoryId] ASC
)WITH (PAD_INDEX = OFF, STATISTICS_NORECOMPUTE = OFF, IGNORE_DUP_KEY = OFF, ALLOW_ROW_LOCKS = ON,
ALLOW_PAGE_LOCKS = ON) ON [PRIMARY]
) ON [PRIMARY]

GO
/****** Object:  Table [dbo].[tblNews]    Script Date: 2014/01/14 09:46:04 ب.ظ ******/
SET ANSI_NULLS ON
GO
SET QUOTED_IDENTIFIER ON
GO
CREATE TABLE [dbo].[tblNews](
[tblNewsId] [int] IDENTITY(1,1) NOT NULL,
[tblCategoryId] [int] NOT NULL,
[Title] [nvarchar](50) NOT NULL,
[Description] [nvarchar](max) NOT NULL,
[RegDate] [datetime] NOT NULL,
[IsDeleted] [bit] NULL,
 CONSTRAINT [PK_tblNews] PRIMARY KEY CLUSTERED
(
[tblNewsId] ASC
)WITH (PAD_INDEX = OFF, STATISTICS_NORECOMPUTE = OFF, IGNORE_DUP_KEY = OFF, ALLOW_ROW_LOCKS = ON,
ALLOW_PAGE_LOCKS = ON) ON [PRIMARY]
) ON [PRIMARY] TEXTIMAGE_ON [PRIMARY]

GO
ALTER TABLE [dbo].[tblNews]  WITH CHECK ADD  CONSTRAINT [FK_tblNews_tblCategory] FOREIGN
KEY([tblCategoryId])
REFERENCES [dbo].[tblCategory] ([tblCategoryId])
GO
ALTER TABLE [dbo].[tblNews] CHECK CONSTRAINT [FK_tblNews_tblCategory]
GO
USE [master]
```

```
GO
ALTER DATABASE [dbMyNews] SET  READ_WRITE
GO
```

اکنون Visual Studio 2013 را بازکنید سپس روی گزینه New Project کلیک کنید و برابر با نگاره‌ی زیر عمل کنید:

پروژه MyNewsWCFLibrary در راه حل MyNews ساخته می‌شود. این پروژه به صورت پیش‌گزیده دارای یک کلاس به نام Service و یک interface به نام IService است. هر دو را حذف کنید و سپس روی نام پروژه راست‌کلیک کرده، از منوی بازشده گزینه‌ی Add -> New Item را انتخاب کنید. سپس برابر با نگاره‌ی زیر عمل کنید:

در لایه‌ی Service Interface کلیه‌ی روال‌های مورد نیاز برای ارتباط با پایگاه داده را می‌سازیم. پیش از آن باید یک Model برای ارتباط با پایگاه داده ساخته باشیم. برای این کار از پنجره Add New Item و از زیرمجموعه Data، گزینه ADO.NET Entity Data Model را انتخاب کنید و به‌سان زیر پیش روید:

Add New Item - prgDataLogger
Installed
Sort by: Default
Search Installed Templates (Ctrl+E)
Visual C#
Code
Data
General
Web
General
Markup
MVC
Razor
Scripts
SignalR
Web API
Web Forms
Windows Forms
WPF
Reporting
Silverlight
SQL Server
Online
ADO.NET Entity Data Model Visual C#
DataSet Visual C#
EF 5.x DbContext Generator Visual C#
EF 6.x DbContext Generator Visual C#
LINQ to SQL Classes Visual C#
SQL Server Database Visual C#
XML File Visual C#
XML Schema Visual C#
Click here to go online and find templates.
Type: Visual C#
A project item for creating an ADO.NET Entity Data Model.
Name:
MyNewsModel.edmx
Add
Cancel

در گام پسین روی دکمه New Connection کلیک کنید و رشته‌ی اتصال به پایگاه داده‌ی dbMyNews را بسازید. سپس همانند تنظیمات نگاره‌ی زیر ادامه دهید:

در گام پسین گزینه‌ی Entity Framework 6.0 را برگزینید و روی دکمه‌ی Next کلیک کنید.

در پنجره نشان داده شده، جدول‌های مورد نیاز را همانند نگاره‌ی زیر انتخاب کرده و روی دکمه Finish کلیک کنید:

در پایان مدل ما همانند نگاره‌ی زیر خواهد بود.

در بخش پسین درباره‌ی شیوه‌ی دست‌کاری کلاس‌های Entity خواهم نوشت.

عنوان: **ایجاد سرویس چندلایه‌ی WCF با Entity Framework در قالب پروژه - 2**
نویسنده: حامد قنادی
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۲۵ ۲۰:۳۰
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework, LINQ, WCF, Entity Framework 6

برای استفاده از کلاس‌های Entity که در نوشتار پیشین ایجاد کردیم در WCF باید آن کلاس‌ها را دست‌کاری کنیم. متن کلاس tblNews را در نظر بگیرید:

```
namespace MyNewsWCFLibrary
{
    using System;
    using System.Collections.Generic;

    public partial class tblNews
    {
        public int tblNewsId { get; set; }
        public int tblCategoryId { get; set; }
        public string Title { get; set; }
        public string Description { get; set; }
        public System.DateTime RegDate { get; set; }
        public Nullable<bool> IsDeleted { get; set; }

        public virtual tblCategory tblCategory { get; set; }
    }
}
```

مشاهده می‌کنید که برای تعریف کلاس‌ها از کلمه کلیدی partial استفاده شده است. استفاده از کلمه کلیدی partial به شما اجازه می‌دهد که یک کلاس را در چندین فایل جداگانه تعریف کنید. به عنوان مثال می‌توانید فیلدها، ویژگی ها و سازنده‌ها را در یک فایل و متدها را در فایل دیگر قرار دهید.

به صورت خودکار کلیه‌ی ویژگی‌ها به توجه به پایگاه داده ساخته شده اند. برای نمونه ما برای فیلد IsDeleted در SQL Server ستون Allow Nulls را کلیک کرده بودیم که در نتیجه در اینجا عبارت Nullable پیش از نوع فیلد نشان داده شده است. برای استفاده از این کلاس در WCF باید صفت DataContract را به کلاس داد. این قرارداد به ما اجازه استفاده از ویژگی‌هایی که صفت DataMember را می‌گیرند را می‌دهد.

کلاس بالا را به شکل زیر بازنویسی کنید:

```
using System.Runtime.Serialization;

namespace MyNewsWCFLibrary
{
    using System;
    using System.Collections.Generic;

    [DataContract]
    public partial class tblNews
    {
        [DataMember]
        public int tblNewsId { get; set; }
        [DataMember]
        public int tblCategoryId { get; set; }
        [DataMember]
        public string Title { get; set; }
        [DataMember]
        public string Description { get; set; }
        [DataMember]
        public System.DateTime RegDate { get; set; }
        [DataMember]
        public Nullable<bool> IsDeleted { get; set; }

        public virtual tblCategory tblCategory { get; set; }
    }
}
```

هم‌چنین کلاس tblCategory را به صورت زیر تغییر دهید:

```
namespace MyNewsWCFLibrary
{
    using System;
```

```
    using System.Collections.Generic;
    using System.Runtime.Serialization;

    [DataContract]
    public partial class tblCategory
    {
        public tblCategory()
        {
            this.tblNews = new HashSet<tblNews>();
        }

        [DataMember]
        public int tblCategoryId { get; set; }
        [DataMember]
        public string CatName { get; set; }
        [DataMember]
        public bool IsDeleted { get; set; }

        public virtual ICollection<tblNews> tblNews { get; set; }
    }
}
```

با انجام کد بالا از بابت مدل کارمان تمام شده است. ولی فرض کنید در اینجا تصمیم به تغییری در پایگاه داده می‌گیرید. برای نمونه می‌خواهید ویژگی Allow Nulls فیلد IsDeleted را نیز False کنیم و مقدار پیش‌گزیده به این فیلد بدهید. برای این کار باید دستور زیر را در SQL Server اجرا کنیم:

```
BEGIN TRANSACTION
GO
ALTER TABLE dbo.tblNews
DROP CONSTRAINT FK_tblNews_tblCategory
GO
ALTER TABLE dbo.tblCategory SET (LOCK_ESCALATION = TABLE)
GO
COMMIT
BEGIN TRANSACTION
GO
CREATE TABLE dbo.Tmp_tblNews
(
tblNewsId int NOT NULL IDENTITY (1, 1),
tblCategoryId int NOT NULL,
Title nvarchar(50) NOT NULL,
Description nvarchar(MAX) NOT NULL,
RegDate datetime NOT NULL,
IsDeleted bit NOT NULL
)  ON [PRIMARY]
 TEXTIMAGE_ON [PRIMARY]
GO
ALTER TABLE dbo.Tmp_tblNews SET (LOCK_ESCALATION = TABLE)
GO
ALTER TABLE dbo.Tmp_tblNews ADD CONSTRAINT
DF_tblNews_IsDeleted DEFAULT 0 FOR IsDeleted
GO
SET IDENTITY_INSERT dbo.Tmp_tblNews ON
GO
IF EXISTS(SELECT * FROM dbo.tblNews)
 EXEC('INSERT INTO dbo.Tmp_tblNews (tblNewsId, tblCategoryId, Title, Description, RegDate, IsDeleted)
SELECT tblNewsId, tblCategoryId, Title, Description, RegDate, IsDeleted FROM dbo.tblNews WITH (HOLDLOCK
TABLOCKX)')
GO
SET IDENTITY_INSERT dbo.Tmp_tblNews OFF
GO
DROP TABLE dbo.tblNews
GO
EXECUTE sp_rename N'dbo.Tmp_tblNews', N'tblNews', 'OBJECT'
GO
ALTER TABLE dbo.tblNews ADD CONSTRAINT
PK_tblNews PRIMARY KEY CLUSTERED
(
tblNewsId
) WITH( STATISTICS_NORECOMPUTE = OFF, IGNORE_DUP_KEY = OFF, ALLOW_ROW_LOCKS = ON, ALLOW_PAGE_LOCKS =
ON) ON [PRIMARY]

GO
ALTER TABLE dbo.tblNews ADD CONSTRAINT
FK_tblNews_tblCategory FOREIGN KEY
(
tblCategoryId
) REFERENCES dbo.tblCategory
```

```
(
tblCategoryId
) ON UPDATE  NO ACTION
 ON DELETE  NO ACTION

GO
COMMIT
```

پس از آن مدل Entity Framework را باز کنید و در جایی از صفحه راست‌کلیک کرده و از منوی بازشده گزینه Update Model from Database را انتخاب کنید. سپس در پنجره بازشده، چون هیچ جدول، نما یا روالی به پایگاه داده‌ها نیفزوده ایم؛ دگمه‌ی Finish را کلیک کنید. دوباره کلاس tblNews را بازکنید. متوجه خواهید شد که همه‌ی DataContractها و DataMemberها را حذف شده است. ممکن است بگویید می‌توانستیم کلاس یا مدل را تغییر دهیم و به وسیله‌ی Generate Database from Model به‌هنگام کنیم. ولی در نظر بگیرید که نیاز به ایجاد چندین جدول دیگر داریم و مدلی با ده‌ها Entity دارید. در این صورت همه‌ی تغییراتی که در کلاس داده ایم زدوده خواهد شد.

در بخش پسین، درباره‌ی این‌که چه کنیم که عبارت‌هایی که به کلاس‌ها می‌افزاییم حذف نشود؛ خواهم نوشت.

عنوان: **ایجاد سرویس چندلایه‌ی WCF با Entity Framework در قالب پروژه - 3**
نویسنده: حامد قنادی
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۲۶ ۱۴:۵
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework, LINQ, WCF, Entity Framework 6

پیش از ادامه‌ی نوشتار بهتر است توضیحاتی درباره‌ی قالب‌های T4 داده شود. این قالب‌های مصنوعی حاوی کدهایی که است که هدف آن صرفه‌جویی در نوشتن کد توسط برنامه نویس است. مثلاً در MVC شما یکبار قالبی برای صفحه Index خود تهیه می‌کنید که برای نمونه بجای ساخت جدول ساده، از گرید Kendo استفاده کند و همچنین دارای دکمه ویرایش و جزئیات باشد. از این پس هر بار که نیاز به ساخت یک نمای نوع لیست برای یک ActionResult داشته باشید فرم ساز MVC از قالب شما استفاده خواهد کرد.
روشن است که خود Visual Studio نیز از T4 در ساخت بسیاری از فرم‌ها و کلاس‌ها بهره می‌برد.
خبر خوب این‌که برای ساخت کلاس‌های هر موجودیت در Entity Framework نیز از قالب‌های T4 استفاده می‌شود و این‌که این قالب‌ها در دسترس توسعه‌دهندگان برای ویرایش یا افزودن است.
افزونه‌ی Tangible را دریافت کنید و سپس نصب کنید. این افزونه ظاهر نامفهوم قالب‌های T4 را ساده و روشن می‌کند.
ما نیاز داریم که خود Visual Studio زحمت این سه کار را بکشد:
1- بالای هر کلاس موجودیت عبارت using System.Runtime.Serialization; را بنویسید.
2- صفت [DataContract] را پیش از تعریف کلاس بیفزاید.
3- صفت [DataMember] را پیش از تعریف هر ویژگی بیفزاید.
همانند شکل زیر روی فایل MyNewsModel.tt دوکلیک کنید تا محتوای آن در سمت چپ نشان داده شود. این محتوا باید ظاهری همانند شکل پیدا کرده باشد:

کد زیر را در محتوای فایل جست‌وجو کنید:

```
public string Property(EdmProperty edmProperty)
    {
        return string.Format(
            CultureInfo.InvariantCulture,
            "{0} {1} {2} {{ {3}get; {4}set; }}",
            Accessibility.ForProperty(edmProperty),
            _typeMapper.GetTypeName(edmProperty.TypeUsage),
            _code.Escape(edmProperty),
            _code.SpaceAfter(Accessibility.ForGetter(edmProperty)),
            _code.SpaceAfter(Accessibility.ForSetter(edmProperty)));
```

```
    }
```

متن آن‌را به این صورت تغییر دهید:

```
public string Property(EdmProperty edmProperty)
    {
        return string.Format(
            CultureInfo.InvariantCulture,
"[DataMember]" + Environment.NewLine +
            "{0} {1} {2} {{ {3}get; {4}set; }}",
            Accessibility.ForProperty(edmProperty),
            _typeMapper.GetTypeName(edmProperty.TypeUsage),
            _code.Escape(edmProperty),
            _code.SpaceAfter(Accessibility.ForGetter(edmProperty)),
            _code.SpaceAfter(Accessibility.ForSetter(edmProperty)));
    }
```

بار دیگر به دنبال این کد بگردید:

```
public string EntityClassOpening(EntityType entity)
    {
        return string.Format(
            CultureInfo.InvariantCulture,
            "{0} {1}partial class {2}{3}",
            Accessibility.ForType(entity),
            _code.SpaceAfter(_code.AbstractOption(entity)),
            _code.Escape(entity),
            _code.StringBefore(" : ", _typeMapper.GetTypeName(entity.BaseType)));
    }
```

این کد را نیز به این صورت تغییر دهید:

```
public string EntityClassOpening(EntityType entity)
    {
        return string.Format(
            CultureInfo.InvariantCulture,
"[DataContract]" + Environment.NewLine +
            "{0} {1}partial class {2}{3}",
            Accessibility.ForType(entity),
            _code.SpaceAfter(_code.AbstractOption(entity)),
            _code.Escape(entity),
            _code.StringBefore(" : ", _typeMapper.GetTypeName(entity.BaseType)));
    }
```

برای واپسین تغییر به دنبال کد زیر بگردید:

```
public string UsingDirectives(bool inHeader, bool includeCollections = true)
    {
        return inHeader == string.IsNullOrEmpty(_code.VsNamespaceSuggestion())
            ? string.Format(
                CultureInfo.InvariantCulture,
                "{0}using System;{1}" +
                "{2}",
                inHeader ? Environment.NewLine : "",
                includeCollections ? (Environment.NewLine + "using System.Collections.Generic;") : "",
                inHeader ? "" : Environment.NewLine)
            : "";
    }
```

سپس کد زیر را جاگزین آن کنید:

```
public string UsingDirectives(bool inHeader, bool includeCollections = true)
    {
        return inHeader == string.IsNullOrEmpty(_code.VsNamespaceSuggestion())
            ? string.Format(
                CultureInfo.InvariantCulture,
"using System.Runtime.Serialization;" + Environment.NewLine +
```

```
                "{0}using System;{1}" +
                "{2}",
                inHeader ? Environment.NewLine : "",
                includeCollections ? (Environment.NewLine + "using System.Collections.Generic;") : "",
                inHeader ? "" : Environment.NewLine)
            : "";
    }
```

فایل MyNewsModel.tt را ذخیره کنید و از آن خارج شوید. بار دیگر هر کدام از کلاس‌های tblNews و tblCategory را باز کنید. خواهید دید که به صورت خودکار تغییرات مد نظر ما به آن افزوده شده است. از این پس بدون هیچ دلواپسی بابت حذف صفت‌ها، می‌توانید هرچند بار که خواستید مدل خود را به‌هنگام کنید.

در بخش پسین دوباره به WCF بازخواهیم گشت و به تعریف روال‌های مورد نیاز خواهیم پرداخت.

نظرات خوانندگان

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۲۶ ۱۴:۸

با تشکر از شما. روش دیگری برای حل مساله استفاده از AOP است:

استفاده از IL Code Weaving برای تولید ویژگی‌های تکراری مورد نیاز در WCF

نویسنده: حمید
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۲۷ ۴:۱

هرچند که به نکته خوبی، اشاره کردین اما این کار از اساس غلط است چون شما دارید کلاسهای لایه داده خود را expose می‌کنید. سرویس‌ها بادید DTOها را به بیرون EXPOSE کنند و تبدیل کلاسهای لایه BUSINESS به dtoها از طریق ابزاری مثل AUTOMAPPER انجام می‌شود. متشکرم

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۲۷ ۹:۲۸

بایدی وجود ندارد در این حالت و بهتر است که اینگونه باشد یا حتی مخلوطی از این دو در عمل:

Pros and Cons of Data Transfer Objects

In large projects with so many entities, DTOs add a remarkable level of (extra) complexity and work to do. In short, a pure, 100% DTO solution is often just a 100 percent painful solution

عنوان: ایجاد سرویس چندلایه‌ی WCF با Entity Framework در قالب پروژه - 4
نویسنده: حامد قنادی
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۲۷ ۱۱:۴۰
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework, LINQ, WCF

برای ادامه‌ی کار به لایه‌ی Interface بازمی‌گردیم. کلیه‌ی متدهایی که به آن نیاز داریم، نخست در این لایه تعریف می‌شود. در این‌جا نیز از قراردادهایی برای تعریف کلاس و روال‌های آن بهره می‌بریم که در ادامه به آن می‌پردازیم. پیش از آن باید بررسی کنیم، برای استفاده از این دو موجودیت، به چه متدهایی نیاز داریم. من گمان می‌کنم موارد زیر برای کار ما کافی باشد:

1- نمایش کلیه‌ی رکوردهای جدول خبر
2- انتخاب رکوردی از جدول خبر با پارامتر ورودی شناسه‌ی جدول خبر
3- درج یک رکورد جدید در جدول خبر
4- ویرایش یک رکورد از جدول خبر
5- حذف یک رکورد از جدول خبر
6- افزودن یک دسته
7- حذف یک دسته
8- نمایش دسته‌ها

هم‌اکنون به صورت زیر آن‌ها را تعریف کنید:

```
using System.Collections.Generic;
using System.Linq;
using System.ServiceModel;
using System.Text;
using System.Threading.Tasks;

namespace MyNewsWCFLibrary
{
    [ServiceContract]
    interface IMyNewsService
    {
        [OperationContract]
        List<tblNews> GetAllNews();

        [OperationContract]
        tblNews GetNews(int tblNewsId);

        [OperationContract]
        int AddNews(tblNews News);

        [OperationContract]
        bool EditNews(tblNews News);

        [OperationContract]
        bool DeleteNews(int tblNewsId);

        [OperationContract]
        int AddCategory(tblCategory News);

        [OperationContract]
        bool DeleteCategory(int tblCategoryId);

        [OperationContract]
        List<tblCategory> GetAllCategory();
    }
}
```

همان‌گونه که مشاهده می‌کنید از دو قرارداد جدید ServiceContract و OperationContract در فضای نام System.ServiceModel بهره برده ایم. ServiceContract صفتی است که بر روی Interface اعمال می‌شود و تعیین می‌کند که مشتری چه فعالیت‌هایی را روی سرویس می‌تواند انجام دهد و OperationContract تعیین می‌کند، چه متدهایی در اختیار قرار خواهند گرفت. برای ادامه‌ی کار نیاز است تا کلاس اجرا را ایجاد کنیم. برای این‌کار از ابزار Resharper بهره خواهم برد: روی نام interface همانند شکل کلیک کنید و سپس برابر با شکل عمل کنید:

```
namespace MyNewsWCFLibrary
{
    [ServiceContract]
    0 references
    interface IMyNewsService
```

Create derived type
To public

```
ionContract]
List<tblNews> GetAllNews();
```

کلاسی به نام MyNewsService با ارث‌بری از IMyNewsService ایجاد می‌شود. زیر حرف I از IMyNewsService یک خط دیده می‌شود که با کلیک روی آن برابر با شکل زیر عمل کنید:

```
        [OperationContract]
        0 references
        List<tblCategory> GetAllCategory();
    }

    0 references
    class MyNewsService : IMyNewsService
    {
    }
}
```

Implement interface 'IMyNewsService'
Explicitly implement interface 'IMyNewsService'

ملاحظه خواهید کرد که کلیه‌ی متدها برابر با Interface ساخته خواهد شد. اکنون همانند شکل روی نشان هرم شکلی که هنگامی که روی نام کلاس کلیک می‌کنید، در سمت چپ نشان داده می‌شود کلیک کنید و گزینه Move to another file to match type name را انتخاب کنید:

به صورت خودکار محتوای این کلاس به یک فایل دیگر انتقال می‌یابد. اکنون هر کدام از متدها را به شکل دلخواه ویرایش می‌کنیم.
من کد کلاس را این‌گونه تغییر دادم:

```
using System;
using System.Collections.Generic;
using System.Data.Entity;
using System.Linq;

namespace MyNewsWCFLibrary
{
    class MyNewsService : IMyNewsService
    {
        private dbMyNewsEntities dbMyNews = new dbMyNewsEntities();
        public List<tblNews> GetAllNews()
        {
            return dbMyNews.tblNews.Where(p => p.IsDeleted == false).ToList();
        }

        public tblNews GetNews(int tblNewsId)
        {
            return dbMyNews.tblNews.FirstOrDefault(p => p.tblNewsId == tblNewsId);
        }

        public int AddNews(tblNews News)
        {
            dbMyNews.tblNews.Add(News);
            dbMyNews.SaveChanges();
            return News.tblNewsId;
        }

        public bool EditNews(tblNews News)
        {
            try
            {
                dbMyNews.Entry(News).State = EntityState.Modified;
                dbMyNews.SaveChanges();
                return true;
            }
            catch (Exception exp)
            {
                return false;
            }
        }

        public bool DeleteNews(int tblNewsId)
        {
            try
            {
                tblNews News = dbMyNews.tblNews.FirstOrDefault(p => p.tblNewsId == tblNewsId);
                News.IsDeleted = true;
                dbMyNews.SaveChanges();
            return true;
            }
            catch (Exception exp)
            {
                return false;
            }
        }
```

```
        public int AddCategory(tblCategory Category)
        {
            dbMyNews.tblCategory.Add(Category);
            dbMyNews.SaveChanges();
            return Category.tblCategoryId;
        }

        public bool DeleteCategory(int tblCategoryId)
        {
            try
            {
                tblCategory Category = dbMyNews.tblCategory.FirstOrDefault(p => p.tblCategoryId ==
tblCategoryId);
                Category.IsDeleted = true;
                dbMyNews.SaveChanges();
                return true;
            }
            catch (Exception exp)
            {
                return false;
            }
        }

        public List<tblCategory> GetAllCategory()
        {
            return dbMyNews.tblCategory.Where(p => p.IsDeleted == false).ToList();
        }
    }
}
```

ولی شما ممکن است درباره‌ی حذف، دوست داشته باشید رکوردها از پایگاه داده حذف شوند و نه این‌که با یک فیلد بولی آن‌ها را مدیریت کنید. در این صورت کد شما می‌تواند این‌گونه نوشته شود:

```
using System;
using System.Collections.Generic;
using System.Data.Entity;
using System.Linq;

namespace MyNewsWCFLibrary
{
    class MyNewsService : IMyNewsService
    {
        private dbMyNewsEntities dbMyNews = new dbMyNewsEntities();
        public List<tblNews> GetAllNews()
        {
            return dbMyNews.tblNews.ToList();
        }

        public tblNews GetNews(int tblNewsId)
        {
            return dbMyNews.tblNews.FirstOrDefault(p => p.tblNewsId == tblNewsId);
        }

        public int AddNews(tblNews News)
        {
            dbMyNews.tblNews.Add(News);
            dbMyNews.SaveChanges();
            return News.tblNewsId;
        }

        public bool EditNews(tblNews News)
        {
            try
            {
                dbMyNews.Entry(News).State = EntityState.Modified;
                dbMyNews.SaveChanges();
                return true;
            }
            catch (Exception exp)
            {
                return false;
            }
        }

        public bool DeleteNews(tblNews News)
        {
```

```
            try
            {
                dbMyNews.tblNews.Remove(News);
                dbMyNews.SaveChanges();
            return true;
            }
            catch (Exception exp)
            {
                return false;
            }
        }

        public int AddCategory(tblCategory Category)
        {
            dbMyNews.tblCategory.Add(Category);
            dbMyNews.SaveChanges();
            return Category.tblCategoryId;
        }

        public bool DeleteCategory(tblCategory Category)
        {
            try
            {
                dbMyNews.tblCategory.Remove(Category);
                dbMyNews.SaveChanges();
                return true;
            }
            catch (Exception exp)
            {
                return false;
            }
        }

        public List<tblCategory> GetAllCategory()
        {
            return dbMyNews.tblCategory.ToList();
        }
    }
}
```

البته باید در نظر داشته باشید که در صورت هر گونه تغییر در پارامترهای ورودی، لایه‌ی Interface نیز باید تغییر کند. گونه‌ی دیگر نوشتن متد حذف خبر می‌تواند به صورت زیر باشد:

```
public bool DeleteNews(int tblNewsId)
        {
            try
            {
                tblNews News = dbMyNews.tblNews.FirstOrDefault(p => p.tblNewsId == tblNewsId);
                dbMyNews.tblNews.Remove(News);
                dbMyNews.SaveChanges();
            return true;
            }
            catch (Exception exp)
            {
                return false;
            }
        }
```

در بخش 5 درباره‌ی تغییرات App.Config خواهم نوشت.

عنوان: ایجاد سرویس چندلایه‌ی WCF با Entity Framework در قالب پروژه - 5
نویسنده: حامد قنادی
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۲۸ ۵:۱۰
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework, WCF

پس از ایجاد متدها، نوبت به تغییرات App.Config می‌رسد. هرچند خود Visual Studio برای کلاس پیش‌گزیده‌ی خود تنظیماتی را در App.Config افزوده است ولی چنان‌چه در در خاطر دارید ما آن فایل‌ها را حذف کردیم و فایل‌های جدیدی به جای آن افزودیم.
از این رو مراحل زیر را انجام دهید:

1- فایل App.Config را از Solution Explorer باز کنید.

2- به جای عبارت MyNewsWCFLibrary.Service1 در قسمت Service Name این عبارت را بنویسید:

MyNewsWCFLibrary.MyNewsService

3- در قسمت BaseAddress عبارت Design_Time_Addresses را حذف کنید.

4- در قسمت BaseAddress شماره پورت را به 8080 تغییر دهید.

5- در قسمت BaseAddress به جای Service1 بنویسید: MyNewsService

6- در قسمت endpoint به جای عبارت MyNewsWCFLibrary.IService1 بنویسید: MyNewsWCFLibrary.IMyNewsService

در پایان تگ Service در App.Config باید همانند کد زیر باشد:

```
<services>
      <service name="MyNewsWCFLibrary.MyNewsService">
        <host>
          <baseAddresses>
            <add baseAddress="http://localhost:8080/MyNewsWCFLibrary/MyNewsService/" />
          </baseAddresses>
        </host>
        <!-- Service Endpoints -->
        <!-- Unless fully qualified, address is relative to base address supplied above -->
        <endpoint address="" binding="basicHttpBinding" contract="MyNewsWCFLibrary.IMyNewsService">
          <!--
              Upon deployment, the following identity element should be removed or replaced to reflect
the
              identity under which the deployed service runs.  If removed, WCF will infer an
appropriate identity
              automatically.
          -->
          <identity>
            <dns value="localhost" />
          </identity>
        </endpoint>
        <!-- Metadata Endpoints -->
        <!-- The Metadata Exchange endpoint is used by the service to describe itself to clients. -->
        <!-- This endpoint does not use a secure binding and should be secured or removed before
deployment -->
        <endpoint address="mex" binding="mexHttpBinding" contract="IMetadataExchange" />
      </service>
    </services>
```

تغییرات را ذخیره کنید و پروژه را اجرا کنید. باید پنجره‌ای شبیه به پنجره‌ی زیر نشان داده شود:

در صورت مشاهده پیام خطا، ویژوال استودیو را ببندید و این‌بار به صورت Run as administrator باز کنید.

برای نمونه روی متد AddCategory کلیک کنید. در پنجره نشان داده شده همانند شکل در برابر فیلد CatName مقداری وارد کنید و روی دکمه Invoke کلیک کنید. متد مورد نظر اجرا شده و مقداری که وارد کرده ایم در پایگاه داده‌ها ذخیره می‌شود. مقداری که در قسمت پایین دیده می‌شود خروجی متد است که در اینجا شناسه رکورد درج‌شده است.

بار دیگر برای مشاهده رکورد درج‌شده روی متد GetAllCategory کلیک کنید. به علت این‌که این متد ورودی ندارد در قسمت بالا چیزی نشان داده نمی‌شود. روی دکمه Invoke کلیک کنید. با پیغام خطای زیر روبه‌رو خواهید شد:

افزودن ویژگی Virtual به tblNews و tblCategory در بخش دوم خواندید؛ باعث می‌شود که Entity Framework در هنگام اجرا کلاس‌هایی با عنوان "پروکسی‌های پویا" به کلاس‌های Address و Customer بیفزاید و بنابراین قابلیت Lazy Loading برای این کلاس‌ها در زمان اجرای برنامه فراهم می‌گردد.

ولی با افزودن پروکسی‌های پویا به کلاس‌های ما، این کلاس‌ها قابلیت انتقال خود از طریق سرویس‌های WCF را از دست می‌دهند زیرا پروکسی‌های پویا به طور پیش‌گزیده قابلیت سریالایز و دیسریالایز شدن را ندارند!

خوشبختانه می‌توانیم این ویژگی را در کلاس DBContext غیرفعال کنیم. برای این منظور قالب سازنده‌ی آن یا MyNewsModel.Context.tt را از Solution Explorer باز کنید و کد زیر را در آن پیدا کنید:

```
<#=Accessibility.ForType(container)#> partial class <#=code.Escape(container)#> : DbContext
{
    public <#=code.Escape(container)#>()
        : base("name=<#=container.Name#>")
    {
```

سپس در ادامه‌ی آن کدغیرفعال‌کردن پروکسی پویا را به این شکل بنویسید:

```
<#=Accessibility.ForType(container)#> partial class <#=code.Escape(container)#> : DbContext
{
    public <#=code.Escape(container)#>()
        : base("name=<#=container.Name#>")
    {
      Configuration.ProxyCreationEnabled = false;
```

اکنون اگر فایل را ذخیره کنیم سپس فایل MyNewsModel.Context.cs را از Solution Explorer باز کنید؛ خواهید دید که این خط

کد در جای خود قرارگرفته است.

بار دیگر پروژه را اجرا کنید روی متد GetAllCategory کلیک کنید. این بار اگر دکمه Invoke را بفشارید با همانند شکل زیر را خواهید دید:

در بخش ششم پیرامون ارتباط جدول‌های tblNews و tblCategory و نمایش محتویات وابسته جدول خبر به دسته و تنظیمات آن در t4 و کلاس Service

در بخش هفتم پیرامون میزبانی WCFLibrary در یک Web Application

و در بخش هشتم پیرامون ایجاد یک برنامه‌ی ویندوزی جهت استفاده از سرویس‌های WCF خواهم نوشت.

عنوان: ایجاد سرویس چندلایه‌ی WCF با Entity Framework در قالب پروژه - 6
نویسنده: حامد قنادی
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۲۹ ۵:۱۰
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework, WCF, Entity Framework 6

پروژه را اجرا کنید و در WCF Test Client به وسیله‌ی متد AddNews دو خبر جدید درج کنید.

روی متدهای GetAllCategory و GetAllNews به صورت جداگانه کلیک کنید. متوجه خواهید شد که هرچند در کلاس tblNews شی‌ای از نوع tblCategory و در کلاس tblCategory شی‌ای از نوع مجموعه‌ی tblNews به صورت Virtual تعریف شده است ولی در بر خلاف انتظارمان اثری از آن در این‌جا دیده نمی‌شود. نتیجه‌ی مشاهده‌شده به خاطر است که در هر دو تعریف صفت DataMember را به ویژگی‌های ناوبری اختصاص نداده ایم و این می‌تواند راهبرد ما در طراحی WCF باشد. ولی اگر می‌خواهید ویژگی ناوبری میان موجودیت‌ها در متدهای ما هم دیده شود ادامه‌ی این درس را بخوانید وگرنه ممکن است تصمیم داشته باشید در صورت نیاز به پیوند میان موجودیت‌ها، متد جدیدی بنویسید و از دستورهای Linq استفاده کنید و یا برای این‌کار از Stored Procedured بهره ببرید.

در اینجا من این سناریو را دنبال می‌کنم که در صورتی که متد GetAllNews اجرا شود؛ بدون این‌که نیاز باشد برای دانستن نام دسته‌ی خبر از متد دیگری مانند GetAllCategory استفاده کنیم؛ رکورد وابسته موجودیت دسته در هر خبر نشان داده شود.

از Solution Explorer فایل MyNewsModel.tt را باز کنید و دنبال کد زیر بگردید:

```
public string NavigationProperty(NavigationProperty navigationProperty)
    {
        var endType = _typeMapper.GetTypeName(navigationProperty.ToEndMember.GetEntityType());
        return string.Format(
```

```
            CultureInfo.InvariantCulture,
            "{0} {1} {2} {{ {3}get; {4}set; }}",
            AccessibilityAndVirtual(Accessibility.ForProperty(navigationProperty)),
            navigationProperty.ToEndMember.RelationshipMultiplicity == RelationshipMultiplicity.Many ?
("ICollection<" + endType + ">") : endType,
            _code.Escape(navigationProperty),
            _code.SpaceAfter(Accessibility.ForGetter(navigationProperty)),
            _code.SpaceAfter(Accessibility.ForSetter(navigationProperty)));
    }
```

سپس آن‌را به صورت زیر ویرایش کنید:

```
public string NavigationProperty(NavigationProperty navigationProperty)
    {
        var endType = _typeMapper.GetTypeName(navigationProperty.ToEndMember.GetEntityType());
        return string.Format(
            CultureInfo.InvariantCulture,
            "{0}{1} {2} {3} {{ {4}get; {5}set; }}",
navigationProperty.ToEndMember.RelationshipMultiplicity != RelationshipMultiplicity.Many ?
"[DataMember]" + Environment.NewLine : "",
            AccessibilityAndVirtual(Accessibility.ForProperty(navigationProperty)),
            navigationProperty.ToEndMember.RelationshipMultiplicity == RelationshipMultiplicity.Many ?
("ICollection<" + endType + ">") : endType,
            _code.Escape(navigationProperty),
            _code.SpaceAfter(Accessibility.ForGetter(navigationProperty)),
            _code.SpaceAfter(Accessibility.ForSetter(navigationProperty)));
    }
```

پس از ذخیره‌ی فایل، خواهید دید که صفت DataMember در کلاس tblNews پیش از ویژگی tblCategory افزوده شده است. بار دیگر پروژه را اجرا کنید. روی متد GetAllNews کلیک کنید و روی دکمه Invoke بفشارید. خواهید دید که هرچند tblCategory در ویژگی‌های آن قرار گرفته است ولی مقدار آن Null است. برای حل این مشکل باید از Solution Explorer فایل MyNewsService.cs را باز کنید و به به جای کد مربوط به متدهای GetAllNews و GetNews کدهای زیر را قرار دهید:

```
public List<tblNews> GetAllNews()
        {
            return dbMyNews.tblNews.Include(p=>p.tblCategory).Where(c=>c.IsDeleted == false).ToList();
```

```
}

        public tblNews GetNews(int tblNewsId)
        {
            return dbMyNews.tblNews.Include(p => p.tblCategory).FirstOrDefault(p => p.tblNewsId ==
tblNewsId);
        }
```

این بار اگر پروژه را اجرا کنید با نتیجه‌ای مانند شکل زیر روبه‌رو خواهید شد:

در بخش هفتم پیرامون میزبانی WCF Library خواهم نوشت.

عنوان: ایجاد سرویس چندلایه‌ی WCF با Entity Framework در قالب پروژه - 7
نویسنده: حامد قنادی
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۰/۳۰ ۵:۱۰
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework, WCF, Entity Framework 6

خروجی پروژه‌ی WCF Service Library یک فایل DLL است که هنگامی که با کنسول WCF Test Client اجرا می‌شود در آدرسی که در Web.Config تنظیم کرده بودیم اجرا می‌شود. اگر یک پروژه‌ی ویندوزی در همین راه حل بسازیم؛ خواهیم توانست از این آدرس برای دسترسی به WCF بهره ببریم. ولی اگر بخواهیم در IIS سرور قرار دهیم؛ باید در وب‌سایت آن‌را میزبانی کنیم. برای این‌کار از Solution Explorer روی راه حل MyNews راست‌کلیک کنید و از منوی باز شده روی Add -> New Web Site کلیک کنید. سپس مراحل زیر را برابر با شکل‌های زیر انجام دهید:

سپس روی Web Site ایجادشده راست کلیک کنید و از منوی بازشده Property Pages را انتخاب کنید. روی گزینه‌ی Add Reference کلیک کنید، سپس پروژه‌ی MyNewsWCFLibrary را از قسمت Solution انتخاب کرده و دکمه‌ی OK را بفشارید.

دکمه‌ی OK را بفشارید و از Solution Explorer فایل Web.Config را باز کنید. پیش از تغییرات مد نظر باید چنین محتوایی داشته باشد:

```
<?xml version="1.0" encoding="utf-8"?>
<!--
  For more information on how to configure your ASP.NET application, please visit
  http://go.microsoft.com/fwlink/?LinkId=169433
  -->
<configuration>
  <system.web>
    <compilation debug="true" targetFramework="4.5" />
    <httpRuntime targetFramework="4.5" />
  </system.web>
</configuration>
```

متن آن‌را به این صورت تغییر دهید:

```
<?xml version="1.0" encoding="utf-8"?>
<!--
  For more information on how to configure your ASP.NET application, please visit
  http://go.microsoft.com/fwlink/?LinkId=169433
  -->
<configuration>
  <system.web>
    <compilation debug="true" targetFramework="4.5" />
    <httpRuntime targetFramework="4.5" />
  </system.web>
  <system.serviceModel>
    <serviceHostingEnvironment>
      <serviceActivations>
        <add factory="System.ServiceModel.Activation.ServiceHostFactory"
relativeAddress="./HamedService.svc" service="MyNewsWCFLibrary.MyNewsService"/>
      </serviceActivations>
    </serviceHostingEnvironment>
    <behaviors>
      <serviceBehaviors>
        <behavior>
```

```
        <serviceMetadata httpGetEnabled="true"/>
      </behavior>
    </serviceBehaviors>
  </behaviors>
 </system.serviceModel>
</configuration>
```

همان‌گونه که مشاهده می‌کنید به وسیله‌ی تگ add factory سرویس‌ها را به وب‌سایت معرفی می‌کنیم. با relativeAddress می‌توانیم هر نامی را به عنوان نام سرویس که در URL قرار می‌گیرد معرفی کنیم. چنان‌که من به جای MyNewsService از نام HamedService استفاده کردم. و در صفت service فضای نام و نام کلاس سرویس را معرفی می‌کنیم.

اکنون پروژه را اجرا کنید. در مرورگر باید صفحه را به این‌صورت مشاهده کنید:

نیازی به یادآوری نیست که شما می‌توانید این پروژه را در IIS سرور راه‌اندازی کنید تا کلیه‌ی مشتری‌ها به آن دسترسی داشته باشند. هرچند پیش از آن باید امنیت را نیز در WCF برقرار کنید.

توجه داشته باشید که روشی که در این بخش به عنوان میزبانی WCF مطرح کردم یکی از روش‌های میزبانی WCF است. مثلاً شما می‌توانستید به جای ایجاد یک WCFLibrary و یک Web Site به صورت جداگانه یک پروژه از نوع WCF Service و یا Web Site ایجاد می‌کردید و سرویس‌ها و مدل Entity Framework را به طور مستقیم در آن می‌افزودید. روشی که در این درس از آن بهره برده ایم البته مزایایی دارد از جمله این‌که خروجی پروژه فقط یک فایل DLL است و با هر بار تغییر فقط کافی است همان فایل را در پوشه Bin از وب‌سایتی که روی سرور می‌گذارید کپی کنید.

در بخش هشتم با هم یک پروژه‌ی تحت ویندوز خواهیم ساخت و از سرویس WCF ای که ساخته ایم در آن استفاده خواهیم کرد.

نظرات خوانندگان

نویسنده: محمد سعید
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۲/۲۱ ۱۲:۵۵

با سلام؛ قبل از هر چیز ممنون از آموزش خوبتون. یک سوال در رابطه با قسمت اول این آموزش داشتم. من دقیقا با آموزش شما پیش رفتم و در قسمت هفتم آموزشتون در اجرای پروژه دچار مشکل شدم و در مرورگرم با خطای زیر مواجه شدم:

```
HTTP Error 403.14 - Forbidden
The Web server is configured to not list the contents of this directory.
Most likely causes:

    A default document is not configured for the requested URL, and directory browsing is not enabled
on the server.

Things you can try:

    If you do not want to enable directory browsing, ensure that a default document is configured and
that the file exists.
    Enable directory browsing using IIS Manager.
        Open IIS Manager.
        In the Features view, double-click Directory Browsing.
        On the Directory Browsing page, in the Actions pane, click Enable.
    Verify that the configuration/system.webServer/directoryBrowse@enabled attribute is set to true in
the site or application configuration file.

Detailed Error Information:
Module DirectoryListingModule
Notification ExecuteRequestHandler
Handler StaticFile
Error Code 0x00000000
Requested URL http://localhost:80/3724/
Physical Path C:\inetpub\wwwroot\3724\
Logon Method Anonymous
Logon User Anonymous
```

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۲/۲۱ ۱۳:۳

آدرس http://localhost:80/ **3724** / با آدرس http://localhost: **3724** /name.svc یکی نیست. در اینجا 3724 شماره پورتی است که IIS Express به صورت خودکار و اتفاقی به برنامه انتساب داده (به خواص پروژه قسمت web آن مراجعه کنید. این شماره ممکن است برای شما متفاوت باشه).

در Solution Explorer روی نام راه حل - MyNews - راست کلیک کنید و Add-> New Project را انتخاب کنید. سپس یک پروژه از نوع Windows Forms Application انتخاب کنید و نام آن‌را MyNewsWinApp بگذارید. یا کلیدهای ترکیبی Shift + Alt + D پنجره‌ی Data Sources را نمایان کنید. برابر با شکل روی ابزار Add New Data Source کلیک کنید:

از پنجره‌ی باز شده روی گزینه‌ی Service کلیک کنید:

روی گزینه‌ی Next کلیک کنید و در پنجره‌ای که باز می‌شود در قسمت Address نشانی وب‌سایتی که در بخش پیشین تولید کردیم و ممکن است شما در IIS افزوده باشید؛ قرار دهید و روی دکمه‌ی GO بفشارید تا سرویس در کادر پایین افزوده شود. سپس در قسمت Namespace نامی مناسب برای فراخوانی سرویس وارد کنید آن‌گاه دکمه‌ی OK را بفشارید.

از پنجره‌ی بازشده روی دکمه‌ی Finish کلیک کنید. پس از مکثی کوتاه سرویس به همراه دو موجودیت آن درون Data Sources دیده خواهد شد. از آن‌طرف در Solution Explorer نیز در پوشه‌ی Service References سرویس تعریف‌شده ارجاع داده خواهد گرفت.

از Data Sources روی tblNews کلیک کنید سپس آن‌را کشیده و به روی فرم رها کنید. خواهید دید که یک DataGridView شامل همه‌ی ویژگی‌های موجودیت tblNews و یک Binding Navigator که با موجودیت tblNews در پیوند است و یک منبع داده به نام tblNewsBindingSource به صورت خودکار در فرم افزوده خواهد شد.

چیدمان فرم، رنگ‌ها، اندازه‌ها و فونت را آن‌گونه که می‌پسندید تنظیم کنید. سپس ستون‌هایی که به آن‌ها نیازی ندارید حذف یا پنهان کرده و عنوان ستون‌های مانده را ویرایش کنید. کلیدهای افزودن، حذف و ذخیره را روی Navigator ایجاد کنید و بقیه‌ی کلیدها را اگر به آن نیازی ندارید حذف کنید. البته می‌توانید بنا به سلیقه‌ی کاری‌تان یک Panel برای این‌کار اختصاص دهید. در این‌جا یک فرم ساده در نظر گرفته شده است:

اکنون نوبت به کدنویسی است. سورس فرم را بازکنید و نخست سرویس را به این صورت در جای مناسب تعریف کنید:

```
MyNewsService.MyNewsServiceClient MyNews = new MyNewsService.MyNewsServiceClient();
```

یک تابع کوچک برای تبدیل تاریخ میلادی به شمسی بنویسید سپس رویداد Load فرم را به این صورت بنویسید:

```
string MiladiToShamsi(DateTime MyDate)
        {
            System.Globalization.PersianCalendar pers = new System.Globalization.PersianCalendar();
            return string.Format("{0}/{1}/{2}", pers.GetYear(MyDate),
pers.GetMonth(MyDate).ToString("D2"), pers.GetDayOfMonth(MyDate).ToString("D2"));
        }

        private void Form1_Load(object sender, EventArgs e)
        {
            tblNewsBindingSource.DataSource = MyNews.GetAllNews().Select(p => new {p.tblNewsId,
p.tblCategory.CatName, p.Title, p.Description, RegDate= MiladiToShamsi( p.RegDate) });
        }
```

پیش از اجرای پروژه از Solution Explorer روی نام راه حل راست‌کلیک کنید و گزینه‌ی Properties را انتخاب کنید. در پنجره‌ی بازشده تنظیمات زیر را انجام دهید:

این کار باعث می‌شود که به طور هم‌زمان پروژه‌ی وب‌سایت و ویندوز اجرا شود. اکنون پروژه را اجرا کنید. اگر با پیغام خطا روبه‌رو شدید؛ تگ Connection String را از App.Config پروژه WCF Library به Web.Config پروژه وب‌سایت کپی کنید. در این صورت پروژه به راحتی اجرا خواهد شد.

در بخش پسین پیرامون افزودن، ویرایش و حذف و برخی توضیحات برای توسعه‌ی کار خواهم نوشت.

عنوان: ایجاد سرویس چندلایه‌ی WCF با Entity Framework در قالب پروژه - 9
نویسنده: حامد قنادی
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۰۱ ۲۲:۰
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: C#, Entity framework, WCF

یک Windows Form جدید ایجاد کنید و نام آن را frmAddEditNews بگذارید.

برابر با شکل ویژگی‌های tblCategory، IsDeleted و tblNewsId را برابر با None کنید و tblCategoryId را از نوع Combobox انتخاب کنید. سپس با فشار فلش کنار tblNews گزینه‌ی Details را انتخاب کنید.

روی tblNews کلیک کرده آن‌را بکشید و روی فرم رها کنید. آن‌گاه ظاهر فرم و چیدمان کنترل‌ها را تنظیم کنید و دو دکمه ذخیره و لغو برابر با شکل در فرم ایجاد کنید:

کد روی‌داد دو دکمه را این‌گونه بنویسید:

```
private void btnCancel_Click(object sender, EventArgs e)
        {
            this.Close();
        }

        private void btnSave_Click(object sender, EventArgs e)
        {
            this.DialogResult = System.Windows.Forms.DialogResult.OK;
        }
```

در پایین فرم روی tblNewsBindingSource کلیک کنید و از قسمت Properties ویژگی Modifiers آن‌را برابر با Public کنید.

روی Combobox کلیک کنید، سپس ویژگی DataBinding -> Text آن‌را خالی کنید. سپس روی فلش بالای Combobox دسته خبر کلیک کنید و تنظیمات آن‌را مانند شکل زیر انجام دهید.

برای پرشدن آن کد زیر را در روی‌داد Load فرم این‌گونه بنویسید:

```
private void frmAddEditNews_Load(object sender, EventArgs e)
        {
            MyNewsService.MyNewsServiceClient MyNews = new MyNewsService.MyNewsServiceClient();
            tblCategoryIdComboBox.DataSource = MyNews.GetAllCategory();
        }
```

به فرم اصلی بازگردید و برای روی‌داد دکمه‌ی ویرایش چنین بنویسید:

```
private void btnEdit_Click(object sender, EventArgs e)
        {
            if (tblNewsDataGridView.CurrentRow == null)
            {
                MessageBox.Show("سطری برای ویرایش انتخاب کنید");
            }
            else
            {
                //tblNews news = tblNewsDataGridView.CurrentRow.DataBoundItem as tblNews;
                tblNews news  =
MyNews.GetNews(Convert.ToInt32(tblNewsDataGridView.CurrentRow.Cells["tblNewsId"].Value));
                frmAddEditNews frmAdd = new frmAddEditNews();
                frmAdd.tblNewsBindingSource.DataSource = news;
                if (frmAdd.ShowDialog() == DialogResult.OK)
                {
                    MyNews.EditNews(news);
                    tblNewsBindingSource.DataSource = MyNews.GetAllNews().Select(p => new {
p.tblNewsId, p.tblCategory.CatName, p.Title, p.Description, RegDate = MiladiToShamsi(p.RegDate) });
                }
            }
        }
```

در صورتی که متد GetAllNews را به صورت ساده به ویژگی DataSource دیتاگرید نسبت داده بودیم می‌توانستید از کد زیر برای مقداردهی به متغیر news بهره ببریم. ولی در حال حاضر این خط کد پیغام خطا می‌دهد. البته راه‌های دیگری برای حل این مشکل وجود دارد که در این درس قصد پرداختن به آن‌را ندارم.

```
tblNews news = tblNewsDataGridView.CurrentRow.DataBoundItem as tblNews;
```

کد مربوط به روی‌داد دکمه‌ی افزودن و حذف را نیز به صورت زیر بنویسید:

```
private void btnAdd_Click(object sender, EventArgs e)
        {
            tblNews news = new tblNews();
            frmAddEditNews frmAdd = new frmAddEditNews();
```

```
            frmAdd.tblNewsBindingSource.DataSource = news;
            if (frmAdd.ShowDialog() == DialogResult.OK)
            {
                MyNews.AddNews(news);
                tblNewsBindingSource.DataSource = MyNews.GetAllNews().Select(p => new { p.tblNewsId,
p.tblCategory.CatName, p.Title, p.Description, RegDate = MiladiToShamsi(p.RegDate) });
            }
        }

        private void btnRemove_Click(object sender, EventArgs e)
        {
            if (MessageBox.Show("هشدار","آیا با حذف این سطر اطمینان دارید؟",MessageBoxButtons.YesNo) ==
System.Windows.Forms.DialogResult.Yes)
            {

MyNews.DeleteNews(Convert.ToInt32(tblNewsDataGridView.CurrentRow.Cells["tblNewsId"].Value));
                tblNewsBindingSource.DataSource = MyNews.GetAllNews().Select(p => new { p.tblNewsId,
p.tblCategory.CatName, p.Title, p.Description, RegDate = MiladiToShamsi(p.RegDate) });
            }
        }
```

برنامه را اجرا کنید. کار ما کم و بیش به پایان رسیده است. شما یک پروژه‌ی ویندوز ساده با استفاده از WCF ای که از Entity Framework برای اتصال به پایگاه داده بهره می‌برد؛ ایجاد کردید. WCF بسیار گسترده‌تر از این است و در این‌جا تنها به بخشی از آن پرداختیم. احتمالاً در صورت استقبال خوانندگان در آینده درباره‌ی تنظیمات ریز WCF برای امنیت، سرعت، محدودیت و استفاده در محیط‌های مختلف خواهم نوشت.

شاد و پیروز باشید.

نظرات خوانندگان

نویسنده: وحید
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۰۳ ۶:۴۲

بسیار عالی بود

نویسنده: پژمان
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۰۳ ۱۸:۵۱

مرسی ، خیلی عالی بود. اگه میشه در مورد security in WCF مقاله بگذارید ممنون میشم. باز هم ممنون

نویسنده: پوریا منفرد
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۰۶ ۰:۴۱

سلام مطالب فوق العاده کاربردی هستند مشتاقانه منتظر ادامه این بحث هستیم
سوال:
در صورتی که بخوام از سرویس WCF روی یک سرور جدا استفاده کنم چطور با WinApp خودم به سرویس‌های WCF Server وصل شم؟ بدون واسطه Web App ?
و اینکه سرعت واکشی اطلاعات (رکوردهای زیاد 2 ، 3 هزارتا یا بیشتر) چگونه هست؟ با WCF و WinApp واسه نرم افزارهای سازمانی که تحت شبکه محلی و وایرلس داخل شهری هستن بخوام ازین روش استفاده شه آیا در بلند مدت با افزایش رکوردها به مشکل برخورد نمی‌کنم از نظر کار با دیتابیس و داده ها؟

نویسنده: پوریا منفرد
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۰۶ ۱:۱۸

تستی که من با تعداد رکوردها برای واکشی از دیتابیس انجام دادم به یه مشکل برخورد کردم:
زمانی که تعداد رکوردها زیر 100 تا باشه خب win app به راحتی اطلاعات رو بارگزاری می‌کنه
ولی وقتی بیش از این مقدار مثلا 288 رکورد در زمان اجرای پروژه به مشکل برخورد می‌کنم که فرم بارگزاری نمیشه و از حالت Start می‌پره بیرون
دلیلش چی می‌تونه باشه؟ محدودیت‌های وب سرویس؟ چطور و چگونه این مشکل رو برطرف کنیم؟
پیام Catch :

```
The maximum message size quota for incoming messages (65536) has been exceeded.
 To increase the quota, use the MaxReceivedMessageSize property on the appropriate binding element.
```

از پیام معلومه که از حداکثر مقدار دریافتی یک واکشی بیش از حد درخواست کردیم ...
یک راه حل جامع چی می‌تونه باشه؟

نویسنده: پوریا منفرد
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۰۶ ۱:۴۳

راه حلی که بنده پیدا کردم؛ تغییراتی در مقدار سایز پیام دریافتی به شکل زیر در appConfig مربوط به پروژه WinApp از این شکل :

```
<?xml version="1.0" encoding="utf-8" ?>
<configuration>
    <system.serviceModel>
        <bindings>
            <basicHttpBinding>
                <binding name="BasicHttpBinding_IMyNewsService" />
            </basicHttpBinding>
        </bindings>
```

```
        <client>
            <endpoint address="http://localhost:4636/SedaService.svc" binding="basicHttpBinding"
                bindingConfiguration="BasicHttpBinding_IMyNewsService"
contract="MyNewsService.IMyNewsService"
                name="BasicHttpBinding_IMyNewsService" />
        </client>
    </system.serviceModel>
</configuration>
```

به این شکل تغییر دهید :

```
<bindings>
            <basicHttpBinding>
                <binding maxReceivedMessageSize="2147483647" name="BasicHttpBinding_IMyNewsService" />
            </basicHttpBinding>
        </bindings>
```

حالا امنیت رو نمیدونم اینجا نقض کردم یا نه؟ لطفا اگر اطلاعاتی دارید راهنمایی بفرمایید که امنیت نقض شده یا نه؟ و کلا با یه عدد این شکلی که Max رو مشخص می‌کنه بنظرم نسبت به آینده نگری یک نرم افزار تجاری منطقی نیست...

نویسنده: حامد قنادی
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۰۶ ۶:۵۹

با درود و سپاس از همه‌ی همراهان.
همان‌سان که پیش‌تر هم نوشته ام می‌توانید سرویس WCF را در IIS یک سرور دیگر راه‌اندازی کنید و آدرس آی‌پی و یا DNS مربوط به آن‌را در WinApp خود استفاده کنید.
هنوز به تنظیمات خاص Web.Config نرسیده ایم در آن‌جا به امنیت و محدودیت‌ها خواهم پرداخت.
پیروز باشید.

نویسنده: علیرضا طهوری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۲۴ ۱۱:۱

سلام
با تشکر از این آموزش. فقط یه خواهش دارم . اگر براتون مقدوره در مورد امنیت برای تبادل داده‌ها در wcf این مبحث رو ادامه بدید.

ممنون

نویسنده: حسین پاکدل
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۱۷ ۱۵:۱۴

با عرض سلام؛ آیا برای استفاده از یک وب سرویس هم باید مبحث "Dependency Injection" در نظر گرفته بشه؟ اگر پاسخ مثبت است لطفا با مثالی ساده توضیح دهید روش کار به چه صورت است؟ ممنون

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۱۷ ۱۶:۵۴

- برای تولید سرویس: « پیاده سازی InstanceProvider برای سرویس‌های WCF »
- برای استفاده از سرویس: در همان لایه سرویس برنامه از آن استفاده کنید. مباحث و مفاهیم تزریق وابستگی‌های آن تفاوتی با حالت استفاده از یک دیتابیس یا یک WebClient ندارد و یکی است .

نویسنده: حسین پاکدل
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۲۶ ۱۴:۳۴

مشکلی که در استفاده از وب سرویس دارم اینه که وب سرویس در ازای بعضی از درخواست‌ها خطایی از نوع System.ServiceModel.FaultException بر میگردونه. این خطا رو میتوان در Controller با HandleError به View ی خاصی هدایت کرد. اما من قصد دارم پیام بازگردانده شده از نوع FaultException رو به کاربر نمایش بدم. برای این کار چه باید کرد؟
ممنون

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۲۶ ۱۴:۴۲

- به دلایل امنیتی نباید جزئیات خطاها را به کاربران نمایش داد. صرفا به نمایش صفحات و پیام‌های عمومی بسنده کنید.
+ در مورد MVC و مدیریت خطاها در آن بحث مجزایی در سایت وجود دارد (^)؛ قسمت «دسترسی به اطلاعات استثناء در صفحه نمایش خطاها»

نویسنده: خلوت گزیده
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۴/۱۵ ۹:۱

سلام ممنون از مطالب خوب و ارزشمندی که گذاشتید
فقط یه سوال دارم که هر چی گشتم نتونستم حل کنم
اونم نحوه پابلیش و خروجی گرفتن از برنامه برای IIS هست
ممنون میشم راهنمایی کنید که پروژه ای رو که ساختید چطوری میشه پابلیش کرد
بازهم ممنون

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۴/۱۵ ۹:۸

- در قسمت هفتم ، تنظیمات برنامه‌های وب آن بحث شده. پابلیش آن کپی و پیست پروژه در یک دایرکتوری مجازی در IIS است (یعنی فرقی با راه اندازی یک وب سایت معمولی ASP.NET نداره در اساس).
- اگر به خطایی برخوردید در این بین، عین خطا را ارسال کنید تا بیشتر بشود بحث کرد.

نویسنده: خلوت گزیده
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۴/۱۵ ۱۲:۲۲

سلام
فکر می‌کنم ایراد از تنظیمات IIS ویندوز باشه و ربطی به برنامه نویسی نداره
اول که IIS تنظیم می‌کردم این Error میداد

```
HTTP Error 404.3 - Not Found The page you are requesting cannot be served because of the
extension configuration. If the page is a script, add a handler. If the file should be downloaded,
add a MIME map
```

که کارهایی که در وبلاگ زیر گفته شده انجام دادم
http://blogs.msdn.com/b/ericwhite/archive/2010/05/11/getting-started-building-a-wcf-web-service.aspx
الان پیغام زیر رو میده

```
Server Error in '/MyNewService' Application.
Could not load type 'System.ServiceModel.Activation.HttpModule' from assembly 'System.ServiceModel,
Version=3.0.0.0, Culture=neutral, PublicKeyToken=b77a5c561934e089'.
```

ممنون میشم اگه بتونی مشکل منو حل کنی
با تشکر

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۴/۱۵ ۱۲:۴۱

خطای آخری رو که ارسال کردید اینجا توضیح داده شده: http://support.microsoft.com/kb/2015129

خلاصه‌اش اینکه باید دستور aspnet_regiis.exe /iru رو در خط فرمان اجرا کنید. محل قرارگیری برنامه aspnet_regiis.exe در پوشه ویندوز هست (فایل‌ها رو جستجو کنید تا یافت بشه).

نویسنده: خلوت گزیده
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۴/۱۵ ۱۳:۲۲

ممنون دوست عزیز

درضمن باید تنظیمات زیر روا هم اعمال کنید

```
Everywhere the problem to this solution was mentioned as re-registering aspNet by using
aspnet_regiis.exe. But this did not work for me.
Though this is a valid solution (as explained beautifully here)
but it did not work with Windows 8.
For Windows 8 you need to Windows features and enable everything under ".Net Framework 3.5" and ".Net
Framework 4.5 Advanced Services".
```

عنوان: **بازنویسی ساده‌تر پیش فرض‌های EF Code first در نگارش 6 آن**
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۰۶ ۱۴:۵
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework

فرض کنید مطابق اصول نامگذاری که تعیین کرده‌اید، تمام جداول بانک اطلاعاتی شما باید با پیشوند tbl شروع شوند. برای انجام اینکار در نگارش‌های قبلی EF Code first می‌بایستی از ویژگی Table جهت مزین کردن تمامی کلاس‌ها استفاده می‌شد و یا به ازای تک تک موجودیت‌ها، یک کلاس تنظیمات ویژه را افزود و سپس از متد ToTable برای تعیین نامی جدید، استفاده می‌شد. در EF 6 امکان بازنویسی ساده‌تر پیش فرض‌های تعیین نام جداول، طول فیلدها و غیره، پیش بینی شده‌اند که در ادامه تعدادی از آن‌ها را مرور خواهیم کرد.

تعیین پیشوندی برای نام کلیه‌ی جداول بانک اطلاعاتی

اگر نیاز باشد تا به تمامی جداول تهیه شده، بر اساس نام کلاس‌های مدل‌های برنامه، یک پیشوند tbl اضافه شود، می‌توان با بازنویسی متد OnModelCreating کلاس Context برنامه شروع کرد:

```
protected override void OnModelCreating(DbModelBuilder modelBuilder)
        {
            // TableNameConvention
            modelBuilder.Types()
                        .Configure(entity => entity.ToTable("tbl" + entity.ClrType.Name));

            base.OnModelCreating(modelBuilder);
        }
```

سپس متد modelBuilder.Types، کلیه موجودیت‌های برنامه را در اختیار قرار داده و در ادامه می‌توان برای مثال از متد ToTable، برای تعیین نامی جدید به ازای کلیه کلاس‌های مدل‌های برنامه استفاده کرد.

تعیین نام دیگری برای کلید اصلی کلیه‌ی جداول برنامه

فرض کنید نیاز است کلیه PKها، با پیشوند نام جدول جاری در بانک اطلاعاتی تشکیل شوند. یعنی اگر نام PK مساوی Id است و نام جدول Menu، نام کلید اصلی نهایی تشکیل شده در بانک اطلاعاتی باید MenuId باشد و نه Id.

```
protected override void OnModelCreating(DbModelBuilder modelBuilder)
        {
            // PrimaryKeyNameConvention
            modelBuilder.Properties()
                        .Where(p => p.Name == "Id")
                        .Configure(p => p.IsKey().HasColumnName(p.ClrPropertyInfo.ReflectedType.Name +
"Id"));

            base.OnModelCreating(modelBuilder);
        }
```

این مورد نیز با بازنویسی متد OnModelCreating کلاس Context و سپس استفاده از متد modelBuilder.Properties برای دسترسی به کلیه خواص در حال نگاشت، قابل انجام است. در اینجا کلیه خواصی که نام Id دارند، توسط متد IsKey تبدیل به PK شده و سپس به کمک متد HasColumnName، نام دلخواه جدیدی را خواهند یافت.

تعیین حداکثر طول کلیه فیلدهای رشته‌ای تمامی جداول بانک اطلاعاتی

اگر نیاز باشد تا پیش فرض MaxLength تمام خواص رشته‌ای را تغییر داد، می‌توان از پیاده سازی اینترفیس جدید IStoreModelConvention کمک گرفت:

```
public class StringConventions : IStoreModelConvention<EdmProperty>
    {
```

```
        public void Apply(EdmProperty property, DbModel model)
        {
            if (property.PrimitiveType.PrimitiveTypeKind == PrimitiveTypeKind.String)
            {
                property.MaxLength = 450;
            }
        }
    }
```

در اینجا MaxLength کلیه خواص رشته‌ای در حال نگاشت به بانک اطلاعاتی، به 450 تنظیم می‌شود. سپس برای معرفی آن به برنامه خواهیم داشت:

```
protected override void OnModelCreating(DbModelBuilder modelBuilder)
        {
            modelBuilder.Conventions.Add<StringConventions>();
            base.OnModelCreating(modelBuilder);
        }
```

توسط متد modelBuilder.Conventions.Add، می‌توان قراردادهای جدید سفارشی را به برنامه افزود.

نظم بخشیدن به تعاریف قراردادهای پیش فرض

اگر علاقمند نیستید که کلاس Context برنامه را شلوغ کنید، می‌توان با ارث بری از کلاس پایه Convention، قراردادهای جدید را تعریف و سپس توسط متد modelBuilder.Conventions.Add، کلاس نهایی تهیه شده را به برنامه معرفی کرد.

```
public class MyConventions : Convention
    {
        public MyConventions()
        {
            // PrimaryKeyNameConvention
            this.Properties()
                .Where(p => p.Name == "Id")
                .Configure(p => p.IsKey().HasColumnName(p.ClrPropertyInfo.ReflectedType.Name + "Id"));

            // TableNameConvention
            this.Types()
                .Configure(entity => entity.ToTable("tbl" + entity.ClrType.Name));
        }
    }
```

مثال‌های بیشتر

اگر به مستندات EF 6 مراجعه کنید ، مثال‌های بیشتری را در مورد بکارگیری اینترفیس IStoreModelConvention و یا بازنویسی قراردادهای موجود، خواهید یافت .

نظرات خوانندگان

نویسنده: رضا
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۲۲ ۲۲:۵

سلام ،
من StringConventions رو مطابق گفته شما انجام دادم ولی کار نکرد . هیچ خطایی هم نداد . فکر نمی‌کنید که از <> modelBuilder.Conventions.AddBefore باید استفاده کنیم ؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۲۳ ۰:۵۰

بعد از MaxLengthAttributeConvention باید اضافه شود تا تنظیمات پیش فرض آن‌را بازنویسی کند و چون کلاس پایه MaxLengthAttributeConvention ، کلاس Convention است باید از روش زیر استفاده کرد:

```
public class CustomMaxLengthConvention : Convention
    {
        public CustomMaxLengthConvention()
        {
            this.Properties<string>().Configure(p => p.HasMaxLength(450));
        }
    }

    protected override void OnModelCreating(DbModelBuilder modelBuilder)
    {
       modelBuilder.Conventions.AddAfter<MaxLengthAttributeConvention>(new
CustomMaxLengthConvention());
```

نویسنده: مسعود سنائی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۴/۲۷ ۱۴:۳۴

از این امکان چطور برای Ignore کردن یک Property میشه استفاده کرد؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۴/۲۷ ۱۵:۰

```
//برای یک خاصیت مشخص در یک کلاس مشخص
modelBuilder.Entity<Department>().Ignore(t => t.Budget);

// برای یک کلاس مشخص
modelBuilder.Ignore<OnlineCourse>();

// برای نام خاصیتی مشخص در تمام کلاس‌های نگاشت شده
modelBuilder.Types().Configure(c => c.Ignore("IsDeleted"));

// صرفنظر کردن از تمام اینام‌ها در تمام کلاس‌های نگاشت شده
modelBuilder.Types().Configure(typeConfiguration =>
{
    foreach (var property in typeConfiguration.ClrType
        .GetProperties().Where(p => p.PropertyType.IsEnum))
    {
        typeConfiguration.Ignore(property);
    }
});


// صرفنظر کردن از خواصی که با یک نام مشخص شروع می‌شوند در تمام کلاس‌ها
modelBuilder.Types().Configure(typeConfiguration =>
{
    foreach (var property in typeConfiguration.ClrType
        .GetProperties().Where(p => p.Name.StartsWith("someName")))
    {
        typeConfiguration.Ignore(property);
    }
});
```

نویسنده: مسعود سنائی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۵/۰۲ ۱۷:۶

من با EF6 از

```
modelBuilder.Types().Configure(c=>c.Ignore("IsDeleted"));
```

استفاده کردم ولی خطای زیر رو میگیرم:

```
You cannot use Ignore method on the property 'IsDeleted' on type 'MyEntity'
because this type inherits from the type 'BaseEntity' where this property is mapped.
To exclude this property from your model, use NotMappedAttribute or Ignore method on the base type.
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۵/۰۲ ۲۲:۴۴

```
modelBuilder.Entity<BaseEntity>().Ignore(p => p.IsDeleted);
```

عنوان: **استفاده از EF در اپلیکیشن های N-Tier : قسمت اول**
نویسنده: آرمین ضیاء
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۰۷ ۲:۳۵
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework, Tips, ASP.NET Web API, N-Layer Architecture, Entity Framework 6

تمام اپلیکیشن‌ها را نمی‌توان در یک پروسس بسته بندی کرد، بدین معنا که تمام اپلیکیشن روی یک سرور فیزیکی قرار گیرد. در عصر حاظر معماری بسیاری از اپلیکیشن‌ها چند لایه است و هر لایه روی سرور مجزایی توزیع می‌شود. بعنوان مثال یک معماری کلاسیک شامل سه لایه نمایش (presentation)، اپلیکیشن (application) و داده (data) است. لایه بندی منطقی (logical layering) یک اپلیکیشن می‌تواند در یک App Domain واحد پیاده سازی شده و روی یک کامپیوتر میزبانی شود. در این صورت لازم نیست نگران مباحثی مانند پراکسی ها، مرتب سازی (serialization)، پروتوکل‌های شبکه و غیره باشیم. اما اپلیکیشن‌های بزرگی که چندین کلاینت دارند و در مراکز داده میزبانی می‌شوند باید تمام این مسائل را در نظر بگیرند. خوشبختانه پیاده سازی چنین اپلیکیشن هایی با استفاده از Entity Framework و دیگر تکنولوژی‌های مایکروسافت مانند WCF, Web API ساده‌تر شده است. منظور از n-Tier معماری اپلیکیشن هایی است که لایه‌های نمایش، منطق تجاری و دسترسی داده هر کدام روی سرور مجزایی میزبانی می‌شوند. این تفکیک فیزیکی لایه‌ها به بسط پذیری، مدیریت و نگهداری اپلیکیشن‌ها در دراز مدت کمک می‌کند، اما معمولا تاثیری منفی روی کارایی کلی سیستم دارد. چرا که برای انجام عملیات مختلف باید از محدوده ماشین‌های فیریکی عبور کنیم.

معماری N-Tier چالش‌های بخصوصی را برای قابلیت‌های change-tracking در EF اضافه می‌کند. در ابتدا داده‌ها توسط یک آبجکت EF Context بارگذاری می‌شوند اما این آبجکت پس از ارسال داده‌ها به کلاینت از بین می‌رود. تغییراتی که در سمت کلاینت روی داده‌ها اعمال می‌شوند ردیابی (track) نخواهند شد. هنگام بروز رسانی، آبجکت Context جدیدی برای پردازش اطلاعات ارسالی باید ایجاد شود. مسلما آبجکت جدید هیچ چیز درباره Context پیشین یا مقادیر اصلی موجودیت‌ها نمی‌داند.

در نسخه‌های قبلی Entity Framework توسعه دهندگان با استفاده از قالب ویژه ای بنام Self-Tracking Entities می‌توانستند تغییرات موجودیت‌ها را ردیابی کنند. این قابلیت در نسخه EF 6 از رده خارج شده است و گرچه هنوز توسط ObjectContext پشتیبانی می‌شود، آبجکت DbContext از آن پشتیبانی نمی‌کند.

در این سری از مقالات روی عملیات پایه CRUD تمرکز می‌کنیم که در اکثر اپلیکیشن‌های n-Tier استفاده می‌شوند. همچنین خواهیم دید چگونه می‌توان تغییرات موجودیت‌ها را ردیابی کرد. مباحثی مانند همزمانی (concurrency) و مرتب سازی (serialization) نیز بررسی خواهند شد. در قسمت یک این سری مقالات، به بروز رسانی موجودیت‌های منفصل (disconnected) توسط سرویس‌های Web API نگاهی خواهیم داشت.

بروز رسانی موجودیت‌های منفصل با Web API

سناریویی را فرض کنید که در آن برای انجام عملیات CRUD از یک سرویس Web API استفاده می‌شود. همچنین مدیریت داده‌ها با مدل Code-First پیاده سازی شده است. در مثال جاری یک کلاینت Console Application خواهیم داشت که یک سرویس Web API را فراخوانی می‌کند. توجه داشته باشید که هر اپلیکیشن در Solution مجزایی قرار دارد. تفکیک پروژه‌ها برای شبیه سازی یک محیط n-Tier انجام شده است.

فرض کنید مدلی مانند تصویر زیر داریم.

همانطور که می‌بینید مدل جاری، سفارشات یک اپلیکیشن فرضی را معرفی می‌کند. می‌خواهیم مدل و کد دسترسی به داده‌ها را در یک سرویس Web API پیاده سازی کنیم، تا هر کلاینتی که از HTTP استفاده می‌کند بتواند عملیات CRUD را انجام دهد. برای ساختن سرویس مورد نظر مراحل زیر را دنبال کنید.

در ویژوال استودیو پروژه جدیدی از نوع ASP.NET Web Application بسازید و قالب پروژه را Web API انتخاب کنید. نام پروژه را به Recipe1.Service تغییر دهید.

کنترلر جدیدی از نوع WebApi Controller با نام OrderController به پروژه اضافه کنید.

کلاس جدیدی با نام Order در پوشه مدل‌ها ایجاد کنید و کد زیر را به آن اضافه نمایید.

```
public class Order
{
    public int OrderId { get; set; }
    public string Product { get; set; }
    public int Quantity { get; set; }
    public string Status { get; set; }
    public byte[] TimeStamp { get; set; }
}
```

با استفاده از NuGet Package Manager کتابخانه Entity Framework 6 را به پروژه اضافه کنید.

حال کلاسی با نام Recipe1Context ایجاد کنید و کد زیر را به آن اضافه نمایید.

```
public class Recipe1Context : DbContext
{
    public Recipe1Context() : base("Recipe1ConnectionString") { }

    public DbSet<Order> Orders { get; set; }

    protected override void OnModelCreating(DbModelBuilder modelBuilder)
    {
        modelBuilder.Entity<Order>().ToTable("Orders");
        // Following configuration enables timestamp to be concurrency token
        modelBuilder.Entity<Order>().Property(x => x.TimeStamp)
            .IsConcurrencyToken()
            .HasDatabaseGeneratedOption(DatabaseGeneratedOption.Computed);
    }
}
```

فایل Web.config پروژه را باز کنید و رشته اتصال زیر را به قسمت ConnectionStrings اضافه نمایید.

```
<connectionStrings>
  <add name="Recipe1ConnectionString"
    connectionString="Data Source=.;
    Initial Catalog=EFRecipes;
    Integrated Security=True;
    MultipleActiveResultSets=True"
    providerName="System.Data.SqlClient" />
</connectionStrings>
```

فایل Global.asax را باز کنید و کد زیر را به آن اضافه نمایید. این کد بررسی Entity Framework Compatibility را غیرفعال می‌کند.

```
protected void Application_Start()
{
    // Disable Entity Framework Model Compatibilty
    Database.SetInitializer<Recipe1Context>(null);
    ...
}
```

در آخر کد کنترلر Order را با لیست زیر جایگزین کنید.

```
public class OrderController : ApiController
{
    // GET api/order
    public IEnumerable<Order> Get()
    {
        using (var context = new Recipe1Context())
        {
            return context.Orders.ToList();
        }
    }

    // GET api/order/5
    public Order Get(int id)
    {
        using (var context = new Recipe1Context())
        {
            return context.Orders.FirstOrDefault(x => x.OrderId == id);
        }
    }

    // POST api/order
    public HttpResponseMessage Post(Order order)
    {
        // Cleanup data from previous requests
        Cleanup();

        using (var context = new Recipe1Context())
        {
            context.Orders.Add(order);
            context.SaveChanges();
            // create HttpResponseMessage to wrap result, assigning Http Status code of 201,
            // which informs client that resource created successfully
            var response = Request.CreateResponse(HttpStatusCode.Created, order);
            // add location of newly-created resource to response header
            response.Headers.Location = new Uri(Url.Link("DefaultApi",
                new { id = order.OrderId }));
            return response;
        }
    }

    // PUT api/order/5
    public HttpResponseMessage Put(Order order)
    {
        using (var context = new Recipe1Context())
        {
            context.Entry(order).State = EntityState.Modified;
            context.SaveChanges();
            // return Http Status code of 200, informing client that resouce updated successfully
            return Request.CreateResponse(HttpStatusCode.OK, order);
        }
    }

    // DELETE api/order/5
```

```
    public HttpResponseMessage Delete(int id)
    {
        using (var context = new Recipe1Context())
        {
            var order = context.Orders.FirstOrDefault(x => x.OrderId == id);
            context.Orders.Remove(order);
            context.SaveChanges();
            // Return Http Status code of 200, informing client that resouce removed successfully
            return Request.CreateResponse(HttpStatusCode.OK);
        }
    }

    private void Cleanup()
    {
        using (var context = new Recipe1Context())
        {
            context.Database.ExecuteSqlCommand("delete from [orders]");
        }
    }
}
```

قابل ذکر است که هنگام استفاده از Entity Framework در MVC یا Web API، بکارگیری قابلیت Scaffolding بسیار مفید است. این فریم ورک‌های ASP.NET می‌توانند کنترلرهایی کاملا اجرایی برایتان تولید کنند که صرفه جویی چشمگیری در زمان و کار شما خواهد بود.

در قدم بعدی اپلیکیشن کلاینت را می‌سازیم که از سرویس Web API استفاده می‌کند.

در ویژوال استودیو پروژه جدیدی از نوع Console Application بسازید و نام آن را به Recipe1.Client تغییر دهید.
کلاس موجودیت Order را به پروژه اضافه کنید. همان کلاسی که در سرویس Web API ساختیم.

نکته: قسمت هایی از اپلیکیشن که باید در لایه‌های مختلف مورد استفاده قرار گیرند - مانند کلاس‌های موجودیت‌ها - بهتر است در لایه مجزایی قرار داده شده و به اشتراک گذاشته شوند. مثلا می‌توانید پروژه ای از نوع Class Library بسازید و تمام موجودیت‌ها را در آن تعریف کنید. سپس لایه‌های مختلف این پروژه را ارجاع خواهند کرد.

فایل program.cs را باز کنید و کد زیر را به آن اضافه نمایید.

```
private HttpClient _client;
private Order _order;

private static void Main()
{
    Task t = Run();
    t.Wait();

    Console.WriteLine("\nPress <enter> to continue...");
    Console.ReadLine();
}

private static async Task Run()
{
    // create instance of the program class
    var program = new Program();
    program.ServiceSetup();
    program.CreateOrder();
    // do not proceed until order is added
    await program.PostOrderAsync();
    program.ChangeOrder();
    // do not proceed until order is changed
    await program.PutOrderAsync();
    // do not proceed until order is removed
    await program.RemoveOrderAsync();
}

private void ServiceSetup()
{
    // map URL for Web API cal
    _client = new HttpClient { BaseAddress = new Uri("http://localhost:3237/") };
    // add Accept Header to request Web API content
```

```
    // negotiation to return resource in JSON format
    _client.DefaultRequestHeaders.Accept.
        Add(new MediaTypeWithQualityHeaderValue("application/json"));
}

private void CreateOrder()
{
    // Create new order
    _order = new Order { Product = "Camping Tent", Quantity = 3, Status = "Received" };
}

private async Task PostOrderAsync()
{
    // leverage Web API client side API to call service
    var response = await _client.PostAsJsonAsync("api/order", _order);
    Uri newOrderUri;

    if (response.IsSuccessStatusCode)
    {
        // Capture Uri of new resource
        newOrderUri = response.Headers.Location;
        // capture newly-created order returned from service,
        // which will now include the database-generated Id value
        _order = await response.Content.ReadAsAsync<Order>();
        Console.WriteLine("Successfully created order. Here is URL to new resource: {0}",
newOrderUri);
    }
    else
        Console.WriteLine("{0} ({1})", (int)response.StatusCode, response.ReasonPhrase);
}

private void ChangeOrder()
{
    // update order
    _order.Quantity = 10;
}

private async Task PutOrderAsync()
{
    // construct call to generate HttpPut verb and dispatch
    // to corresponding Put method in the Web API Service
    var response = await _client.PutAsJsonAsync("api/order", _order);

    if (response.IsSuccessStatusCode)
    {
        // capture updated order returned from service, which will include new quanity
        _order = await response.Content.ReadAsAsync<Order>();
        Console.WriteLine("Successfully updated order: {0}", response.StatusCode);
    }
    else
        Console.WriteLine("{0} ({1})", (int)response.StatusCode, response.ReasonPhrase);
}

private async Task RemoveOrderAsync()
{
    // remove order
    var uri = "api/order/" + _order.OrderId;
    var response = await _client.DeleteAsync(uri);

    if (response.IsSuccessStatusCode)
        Console.WriteLine("Sucessfully deleted order: {0}", response.StatusCode);
    else
        Console.WriteLine("{0} ({1})", (int)response.StatusCode, response.ReasonPhrase);
}
```

اگر اپلیکیشن کلاینت را اجرا کنید باید با خروجی زیر مواجه شوید:

```
Successfully created order: http://localhost:3237/api/order/1054
```

```
Successfully updated order: OK
```

```
Sucessfully deleted order: OK
```

شرح مثال جاری

با اجرای اپلیکیشن Web API شروع کنید. این اپلیکیشن یک کنترلر Web API دارد که پس از اجرا شما را به صفحه خانه هدایت می‌کند. در این مرحله اپلیکیشن در حال اجرا است و سرویس‌های ما قابل دسترسی هستند.

حال اپلیکیشن کنسول را باز کنید. روی خط اول کد program.cs یک breakpoint تعریف کرده و اپلیکیشن را اجرا کنید. ابتدا آدرس سرویس Web API را پیکربندی کرده و خاصیت Accept Header را مقدار دهی می‌کنیم. با این کار از سرویس مورد نظر درخواست می‌کنیم که داده‌ها را با فرمت JSON بازگرداند. سپس یک آبجکت Order می‌سازیم و با فراخوانی متد PostAsJsonAsync آن را به سرویس ارسال می‌کنیم. این متد روی آبجکت HttpClient تعریف شده است. اگر به اکشن متد Post در کنترلر Order یک breakpoint اضافه کنید، خواهید دید که این متد سفارش جدید را بعنوان یک پارامتر دریافت می‌کند و آن را به لیست موجودیت‌ها در Context جاری اضافه می‌نماید. این عمل باعث می‌شود که آبجکت جدید بعنوان Added علامت گذاری شود، در این مرحله Context جاری شروع به ردیابی تغییرات می‌کند. در آخر با فراخوانی متد SaveChanges داده‌ها را ذخیره می‌کنیم. در قدم بعدی کد وضعیت 201 (Created) و آدرس منبع جدید را در یک آبجکت HttpResponseMessage قرار می‌دهیم و به کلاینت ارسال می‌کنیم. هنگام استفاده از Web API باید اطمینان حاصل کنیم که کلاینت‌ها درخواست‌های ایجاد رکورد جدید را بصورت POST ارسال می‌کنند. درخواست‌های HTTP Post بصورت خودکار به اکشن متد متناظر نگاشت می‌شوند.

در مرحله بعد عملیات بعدی را اجرا می‌کنیم، تعداد سفارش را تغییر می‌دهیم و موجودیت جاری را با فراخوانی متد PutAsJsonAsync به سرویس Web API ارسال می‌کنیم. اگر به اکشن متد Put در کنترلر سرویس یک breakpoint اضافه کنید، خواهید دید که آبجکت سفارش بصورت یک پارامتر دریافت می‌شود. سپس با فراخوانی متد Entry و پاس دادن موجودیت جاری بعنوان رفرنس، خاصیت State را به Modified تغییر می‌دهیم، که این کار موجودیت را به Context جاری می‌چسباند. حال فراخوانی متد SaveChanges یک اسکریپت بروز رسانی تولید خواهد کرد. در مثال جاری تمام فیلدهای آبجکت Order را بروز رسانی می‌کنیم. در شماره‌های بعدی این سری از مقالات، خواهیم دید چگونه می‌توان تنها فیلدهایی را بروز رسانی کرد که تغییر کرده اند. در آخر عملیات را با بازگرداندن کد وضعیت 200 (OK) به اتمام می‌رسانیم.

در مرحله بعد، عملیات نهایی را اجرا می‌کنیم که موجودیت Order را از منبع داده حذف می‌کند. برای اینکار شناسه (Id) رکورد مورد نظر را به آدرس سرویس اضافه می‌کنیم و متد DeleteAsync را فراخوانی می‌کنیم. در سرویس Web API رکورد مورد نظر را از دیتابیس دریافت کرده و متد Remove را روی Context جاری فراخوانی می‌کنیم. این کار موجودیت مورد نظر را بعنوان Deleted علامت گذاری می‌کند. فراخوانی متد SaveChanges یک اسکریپت Delete تولید خواهد کرد که نهایتا منجر به حذف شدن رکورد می‌شود.

در یک اپلیکیشن واقعی بهتر است کد دسترسی داده‌ها از سرویس Web API تفکیک شود و در لایه مجزایی قرار گیرد.

عنوان: **استفاده از EF در اپلیکیشن های N-Tier : قسمت دوم**
نویسنده: آرمین ضیاء
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۰۷ ۷:۴۵
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework, Tips, WCF, N-Layer Architecture, Entity Framework 6

در قسمت قبل معماری اپلیکیشن‌های N-Tier و بروز رسانی موجودیت‌های منفصل توسط Web API را بررسی کردیم. در این قسمت بروز رسانی موجودیت‌های منفصل توسط WCF را بررسی می‌کنیم.

بروز رسانی موجودیت‌های منفصل توسط WCF

سناریویی را در نظر بگیرید که در آن عملیات CRUD توسط WCF پیاده سازی شده اند و دسترسی داده‌ها با مدل Code-First انجام می‌شود. فرض کنید مدل اپلیکیشن مانند تصویر زیر است.

همانطور که می‌بینید مدل ما متشکل از پست‌ها و نظرات کاربران است. برای ساده نگاه داشتن مثال جاری، اکثر فیلدها حذف شده اند. مثلا متن پست ها، نویسنده، تاریخ و زمان انتشار و غیره. می‌خواهیم تمام کد دسترسی داده‌ها را در یک سرویس WCF پیاده سازی کنیم تا کلاینت‌ها بتوانند عملیات CRUD را توسط آن انجام دهند. برای ساختن این سرویس مراحل زیر را دنبال کنید.
در ویژوال استودیو پروژه جدیدی از نوع Class Library بسازید و نام آن را به Recipe2 تغییر دهید.
با استفاده از NuGet Package Manager کتابخانه Entity Framework 6 را به پروژه اضافه کنید.
سه کلاس با نام‌های Post, Comment و Recipe2Context به پروژه اضافه کنید. کلاس‌های Post و Comment موجودیت‌های مدل ما هستند که به جداول متناظرشان نگاشت می‌شوند. کلاس Recipe2Context آبجکت DbContext ما خواهد بود که بعنوان درگاه عملیاتی EF عمل می‌کند. دقت کنید که خاصیت‌های لازم WCF یعنی DataContract و DataMember در کلاس‌های موجودیت‌ها بدرستی استفاده می‌شوند. لیست زیر کد این کلاس‌ها را نشان می‌دهد.

```
[DataContract(IsReference = true)]
public class Post
{
    public Post()
    {
        comments = new HashSet<Comments>();
    }

    [DataMember]
    public int PostId { get; set; }
```

```
    [DataMember]
    public string Title { get; set; }
    [DataMember]
    public virtual ICollection<Comment> Comments { get; set; }
}

[DataContract(IsReference=true)]
public class Comment
{
    [DataMember]
    public int CommentId { get; set; }
    [DataMember]
    public int PostId { get; set; }
    [DataMember]
    public string CommentText { get; set; }
    [DataMember]
    public virtual Post Post { get; set; }
}

public class EFRecipesEntities : DbContext
{
    public EFRecipesEntities() : base("name=EFRecipesEntities") {}

    public DbSet<Post> posts;
    public DbSet<Comment> comments;
}
```

یک فایل App.config به پروژه اضافه کنید و رشته اتصال زیر را به آن اضافه نمایید.

```
<connectionStrings>
  <add name="Recipe2ConnectionString"
    connectionString="Data Source=.;
    Initial Catalog=EFRecipes;
    Integrated Security=True;
    MultipleActiveResultSets=True"
    providerName="System.Data.SqlClient" />
</connectionStrings>
```

حال یک پروژه WCF به Solution جاری اضافه کنید. برای ساده نگاه داشتن مثال جاری، نام پیش فرض Service1 را بپذیرید. فایل IService1.cs را باز کنید و کد زیر را با محتوای آن جایگزین نمایید.

```
[ServiceContract]
public interface IService1
{
    [OperationContract]
    void Cleanup();
    [OperationContract]
    Post GetPostByTitle(string title);
    [OperationContract]
    Post SubmitPost(Post post);
    [OperationContract]
    Comment SubmitComment(Comment comment);
    [OperationContract]
    void DeleteComment(Comment comment);
}
```

فایل Service1.svc.cs را باز کنید و کد زیر را با محتوای آن جایگزین نمایید. بیاد داشته باشید که پروژه Recipe2 را ارجاع کنید و فضای نام آن را وارد نمایید. همچنین کتابخانه EF 6 را باید به پروژه اضافه کنید.

```
public class Service1 : IService
{
    public void Cleanup()
    {
        using (var context = new EFRecipesEntities())
        {
            context.Database.ExecuteSqlCommand("delete from [comments]");
            context. Database.ExecuteSqlCommand ("delete from [posts]");
        }
    }

    public Post GetPostByTitle(string title)
```

```
    {
        using (var context = new EFRecipesEntities())
        {
            context.Configuration.ProxyCreationEnabled = false;
            var post = context.Posts.Include(p => p.Comments).Single(p => p.Title == title);
            return post;
        }
    }

    public Post SubmitPost(Post post)
    {
        context.Entry(post).State =
            // if Id equal to 0, must be insert; otherwise, it's an update
            post.PostId == 0 ? EntityState.Added : EntityState.Modified;
        context.SaveChanges();
        return post;
    }

    public Comment SubmitComment(Comment comment)
    {
        using (var context = new EFRecipesEntities())
        {
            context.Comments.Attach(comment);
            if (comment.CommentId == 0)
            {
                // this is an insert
                context.Entry(comment).State = EntityState.Added);
            }
            else
            {
                // set single property to modified, which sets state of entity to modified, but
                // only updates the single property – not the entire entity
                context.entry(comment).Property(x => x.CommentText).IsModified = true;
            }
            context.SaveChanges();
            return comment;
        }
    }

    public void DeleteComment(Comment comment)
    {
        using (var context = new EFRecipesEntities())
        {
            context.Entry(comment).State = EntityState.Deleted;
            context.SaveChanges();
        }
    }
}
```

در آخر پروژه جدیدی از نوع Windows Console Application به Solution جاری اضافه کنید. از این اپلیکیشن بعنوان کلاینتی برای تست سرویس WCF استفاده خواهیم کرد. فایل program.cs را باز کنید و کد زیر را با محتوای آن جایگزین نمایید. روی نام پروژه کلیک راست کرده و گزینه Add Service Reference را انتخاب کنید، سپس ارجاعی به سرویس Service1 اضافه کنید. رفرنسی هم به کتابخانه کلاس‌ها که در ابتدای مراحل ساختید باید اضافه کنید.

```
class Program
{
    static void Main(string[] args)
    {
        using (var client = new ServiceReference2.Service1Client())
        {
            // cleanup previous data
            client.Cleanup();
            // insert a post
            var post = new Post { Title = "POCO Proxies" };
            post = client.SubmitPost(post);
            // update the post
            post.Title = "Change Tracking Proxies";
            client.SubmitPost(post);
            // add a comment
            var comment1 = new Comment { CommentText = "Virtual Properties are cool!", PostId =
post.PostId };
            var comment2 = new Comment { CommentText = "I use ICollection<T> all the time", PostId =
post.PostId };
            comment1 = client.SubmitComment(comment1);
            comment2 = client.SubmitComment(comment2);
            // update a comment
```

```
            comment1.CommentText = "How do I use ICollection<T>?";
            client.SubmitComment(comment1);
            // delete comment 1
            client.DeleteComment(comment1);
            // get posts with comments
            var p = client.GetPostByTitle("Change Tracking Proxies");
            Console.WriteLine("Comments for post: {0}", p.Title);
            foreach (var comment in p.Comments)
            {
                Console.WriteLine("\tComment: {0}", comment.CommentText);
            }
        }
    }
}
```

اگر اپلیکیشن کلاینت (برنامه کنسول) را اجرا کنید با خروجی زیر مواجه می‌شوید.

```
Comments for post: Change Tracking Proxies
Comment: I use ICollection<T> all the time
```

شرح مثال جاری

ابتدا با اپلیکیشن کنسول شروع می‌کنیم، که کلاینت سرویس ما است. نخست در یک بلاک {} using وهله ای از کلاینت سرویس مان ایجاد می‌کنیم. درست همانطور که وهله ای از یک EF Context می‌سازیم. استفاده از بلوک‌های using توصیه می‌شود چرا که متد Dispose بصورت خودکار فراخوانی خواهد شد، چه بصورت عادی چه هنگام بروز خطا. پس از آنکه وهله ای از کلاینت سرویس را در اختیار داشتیم، متد Cleanup را صدا می‌زنیم. با فراخوانی این متد تمام داده‌های تست پیشین را حذف می‌کنیم. در چند خط بعدی، متد SubmitPost را روی سرویس فراخوانی می‌کنیم. در پیاده سازی فعلی شناسه پست را بررسی می‌کنیم. اگر مقدار شناسه صفر باشد، خاصیت State موجودیت را به Added تغییر می‌دهید تا رکورد جدیدی ثبت کنیم. در غیر اینصورت فرض بر این است که چنین موجودیتی وجود دارد و قصد ویرایش آن را داریم، بنابراین خاصیت State را به Modified تغییر می‌دهیم. از آنجا که مقدار متغیرهای int بصورت پیش فرض صفر است، با این روش می‌توانیم وضعیت پست‌ها را مشخص کنیم. یعنی تعیین کنیم رکورد جدیدی باید ثبت شود یا رکوردی موجود بروز رسانی گردد. رویکردی بهتر آن است که پارامتری اضافی به متد پاس دهیم، یا متدی مجزا برای ثبت رکوردهای جدید تعریف کنیم. مثلا رکوردی با نام InsertPost. در هر حال، بهترین روش بستگی به ساختار اپلیکیشن شما دارد.

اگر پست جدیدی ثبت شود، خاصیت PostId با مقدار مناسب جدید بروز رسانی می‌شود و وهله پست را باز می‌گردانیم. ایجاد و بروز رسانی نظرات کاربران مشابه ایجاد و بروز رسانی پست‌ها است، اما با یک تفاوت اساسی: بعنوان یک قانون، هنگام بروز رسانی نظرات کاربران تنها فیلد متن نظر باید بروز رسانی شود. بنابراین با فیلدهای دیگری مانند تاریخ انتشار و غیره اصلا کاری نخواهیم داشت. بدین منظور تنها خاصیت CommentText را بعنوان Modified علامت گذاری می‌کنیم. این امر منجر می‌شود که Entity Framework عبارتی برای بروز رسانی تولید کند که تنها این فیلد را در بر می‌گیرد. توجه داشته باشید که این روش تنها در صورتی کار می‌کند که بخواهید یک فیلد واحد را بروز رسانی کنید. اگر می‌خواستیم فیلدهای بیشتری را در موجودیت Comment بروز رسانی کنیم، باید مکانیزمی برای ردیابی تغییرات در سمت کلاینت در نظر می‌گرفتیم. در مواقعی که خاصیت‌های متعددی می‌توانند تغییر کنند، معمولا بهتر است کل موجودیت بروز رسانی شود تا اینکه مکانیزمی پیچیده برای ردیابی تغییرات در سمت کلاینت پیاده گردد. بروز رسانی کل موجودیت بهینه‌تر خواهد بود.

برای حذف یک دیدگاه، متد Entry را روی آبجکت DbContext فراخوانی می‌کنیم و موجودیت مورد نظر را بعنوان آرگومان پاس می‌دهیم. این امر سبب می‌شود که موجودیت مورد نظر بعنوان Deleted علامت گذاری شود، که هنگام فراخوانی متد SaveChanges اسکریپت لازم برای حذف رکورد را تولید خواهد کرد.

در آخر متد GetPostByTitle یک پست را بر اساس عنوان پیدا کرده و تمام نظرات کاربران مربوط به آن را هم بارگذاری می‌کند. از آنجا که ما کلاس‌های POCO را پیاده سازی کرده ایم، Entity Framework آبجکتی را بر می‌گرداند که Dynamic Proxy نامیده می‌شود. این آبجکت پست و نظرات مربوط به آن را در بر خواهد گرفت. متاسفانه WCF نمی‌تواند آبجکت‌های پروکسی را مرتب سازی (serialize) کند. اما با غیرفعال کردن قابلیت ایجاد پروکسی‌ها (ProxyCreationEnabled=false) ما به Entity Framework

می‌گوییم که خود آبجکت‌های اصلی را بازگرداند. اگر سعی کنید آبجکت پروکسی را سریال کنید با پیغام خطای زیر مواجه خواهید شد:

```
The underlying connection was closed: The connection was closed unexpectedly
```

می توانیم غیرفعال کردن تولید پروکسی را به متد سازنده کلاس سرویس منتقل کنیم تا روی تمام متدهای سرویس اعمال شود.

در این قسمت دیدیم چگونه می‌توانیم از آبجکت‌های POCO برای مدیریت عملیات CRUD توسط WCF استفاده کنیم. از آنجا که هیچ اطلاعاتی درباره وضعیت موجودیت‌ها روی کلاینت ذخیره نمی‌شود، متدهایی مجزا برای عملیات CRUD ساختیم. در قسمت‌های بعدی خواهیم دید چگونه می‌توان تعداد متدهایی که سرویس مان باید پیاده سازی کند را کاهش داد و چگونه ارتباطات بین کلاینت و سرور را ساده‌تر کنیم.

نظرات خوانندگان

نویسنده: جلال
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۱۰ ۲۰:۲۰

در این سناریو، فرض را بر این گذاشته اید که موجودیتها یا جدید هستند و یا ویرایش شده اند و بنابراین حتی اگر یک پست کامنتهایی داشته باشد که ویرایش نشده اند، برای انها دستور update صادر میشود و این، در مواردیکه تعداد کامنتها(که البته همیشه این موجودیتهای اینگونه به سادگی کامنت نیستند) زیاد باشد، روی کارایی تأثیر منفی خواهد داشت، چه راهی برای تشخیص موجودیتهایی که سمت کلاینت تغییری نکرده اند، پیشنهاد میدهید؟

عنوان: **استفاده از EF در اپلیکیشن های N-Tier : قسمت سوم**
نویسنده: آرمین ضیاء
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۰۸ ۱۰:۵
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework, Tips, ASP.NET Web API, N-Layer Architecture, Web API, Entity Framework 6

در قسمت قبلی بروز رسانی موجودیت‌های منفصل با WCF را بررسی کردیم. در این قسمت خواهیم دید چگونه می‌توان تغییرات موجودیت‌ها را تشخیص داد و عملیات CRUD را روی یک Object Graph اجرا کرد.

تشخیص تغییرات با Web API

فرض کنید می‌خواهیم از سرویس‌های Web API برای انجام عملیات CRUD استفاده کنیم، اما بدون آنکه برای هر موجودیت متدهایی مجزا تعریف کنیم. به بیان دیگر می‌خواهیم عملیات مذکور را روی یک Object Graph انجام دهیم. مدیریت داده‌ها هم با مدل Code-First پیاده سازی می‌شود. در مثال جاری یک اپلیکیشن کنسول خواهیم داشت که بعنوان یک کلاینت سرویس را فراخوانی می‌کند. هر پروژه نیز در Solution مجزایی قرار دارد، تا یک محیط n-Tier را شبیه سازی کنیم.

مدل زیر را در نظر بگیرید.

همانطور که می‌بینید مدل ما آژانس‌های مسافرتی و رزرواسیون آنها را ارائه می‌کند. می‌خواهیم مدل و کد دسترسی داده‌ها را در یک سرویس Web API پیاده سازی کنیم تا هر کلاینتی که به HTTP دسترسی دارد بتواند عملیات CRUD را انجام دهد. برای ساختن سرویس مورد نظر مراحل زیر را دنبال کنید:

در ویژوال استودیو پروژه جدیدی از نوع ASP.NET Web Application بسازید و قالب پروژه را Web API انتخاب کنید. نام پروژه را به Recipe3.Service تغییر دهید.

کنترلر جدیدی بنام TravelAgentController به پروژه اضافه کنید.

دو کلاس جدید با نام‌های TravelAgent و Booking بسازید و کد آنها را مطابق لیست زیر تغییر دهید.

```
public class TravelAgent
{
    public TravelAgent()
    {
        this.Bookings = new HashSet<Booking>();
    }

    public int AgentId { get; set; }
    public string Name { get; set; }
    public virtual ICollection<Booking> Bookings { get; set; }
}

public class Booking
{
    public int BookingId { get; set; }
    public int AgentId { get; set; }
    public string Customer { get; set; }
    public DateTime BookingDate { get; set; }
    public bool Paid { get; set; }
    public virtual TravelAgent TravelAgent { get; set; }
}
```

با استفاده از NuGet Package Manager کتابخانه Entity Framework 6 را به پروژه اضافه کنید.

کلاس جدیدی بنام Recipe3Context بسازید و کد آن را مطابق لیست زیر تغییر دهید.

```
public class Recipe3Context : DbContext
{
    public Recipe3Context() : base("Recipe3ConnectionString") { }
    public DbSet<TravelAgent> TravelAgents { get; set; }
    public DbSet<Booking> Bookings { get; set; }

    protected override void OnModelCreating(DbModelBuilder modelBuilder)
    {
        modelBuilder.Entity<TravelAgent>().HasKey(x => x.AgentId);
        modelBuilder.Entity<TravelAgent>().ToTable("TravelAgents");
        modelBuilder.Entity<Booking>().ToTable("Bookings");
    }
}
```

فایل Web.config پروژه را باز کنید و رشته اتصال زیر را به قسمت ConnectionStrings اضافه کنید.

```
<connectionStrings>
  <add name="Recipe3ConnectionString"
    connectionString="Data Source=.;
    Initial Catalog=EFRecipes;
    Integrated Security=True;
    MultipleActiveResultSets=True"
    providerName="System.Data.SqlClient" />
</connectionStrings>
```

فایل Global.asax را باز کنید و کد زیر را به متد Application_Start اضافه نمایید. این کد بررسی Model Compatibility در EF را غیرفعال می‌کند. همچنین به JSON serializer می‌گوییم که self-referencing loop خاصیت‌های پیمایشی را نادیده بگیرد. این حلقه بدلیل ارتباط bidirectional بین موجودیت‌ها بوجود می‌آید.

```
protected void Application_Start()
{
    // Disable Entity Framework Model Compatibilty
    Database.SetInitializer<Recipe1Context>(null);

    // The bidirectional navigation properties between related entities
    // create a self-referencing loop that breaks Web API's effort to
    // serialize the objects as JSON. By default, Json.NET is configured
    // to error when a reference loop is detected. To resolve problem,
    // simply configure JSON serializer to ignore self-referencing loops.
    GlobalConfiguration.Configuration.Formatters.JsonFormatter
        .SerializerSettings.ReferenceLoopHandling =
        Newtonsoft.Json.ReferenceLoopHandling.Ignore;
    ...
```

```
}
```

فایل RouteConfig.cs را باز کنید و قوانین مسیریابی را مانند لیست زیر تغییر دهید.

```
public static void Register(HttpConfiguration config)
{
    config.Routes.MapHttpRoute(
      name: "ActionMethodSave",
      routeTemplate: "api/{controller}/{action}/{id}",
      defaults: new { id = RouteParameter.Optional });
}
```

در آخر کنترلر TravelAgent را باز کنید و کد آن را مطابق لیست زیر بروز رسانی کنید.

```
public class TravelAgentController : ApiController
{
    // GET api/travelagent
    [HttpGet]
    public IEnumerable<TravelAgent> Retrieve()
    {
        using (var context = new Recipe3Context())
        {
            return context.TravelAgents.Include(x => x.Bookings).ToList();
        }
    }

    /// <summary>
    /// Update changes to TravelAgent, implementing Action-Based Routing in Web API
    /// </summary>
    public HttpResponseMessage Update(TravelAgent travelAgent)
    {
        using (var context = new Recipe3Context())
        {
            var newParentEntity = true;
            // adding the object graph makes the context aware of entire
            // object graph (parent and child entities) and assigns a state
            // of added to each entity.
            context.TravelAgents.Add(travelAgent);
            if (travelAgent.AgentId > 0)
            {
                // as the Id property has a value greater than 0, we assume
                // that travel agent already exists and set entity state to
                // be updated.
                context.Entry(travelAgent).State = EntityState.Modified;
                newParentEntity = false;
            }

            // iterate through child entities, assigning correct state.
            foreach (var booking in travelAgent.Bookings)
            {
                if (booking.BookingId > 0)
                    // assume booking already exists if ID is greater than zero.
                    // set entity to be updated.
                    context.Entry(booking).State = EntityState.Modified;
            }

            context.SaveChanges();
            HttpResponseMessage response;
            // set Http Status code based on operation type
            response = Request.CreateResponse(newParentEntity ? HttpStatusCode.Created :
HttpStatusCode.OK, travelAgent);
            return response;
        }
    }

    [HttpDelete]
    public HttpResponseMessage Cleanup()
    {
        using (var context = new Recipe3Context())
        {
            context.Database.ExecuteSqlCommand("delete from [bookings]");
            context.Database.ExecuteSqlCommand("delete from [travelagents]");
        }
        return Request.CreateResponse(HttpStatusCode.OK);
    }
```

```
}
```

در قدم بعدی کلاینت پروژه را می‌سازیم که از سرویس Web API مان استفاده می‌کند.

در ویژوال استودیو پروژه جدیدی از نوع Console application بسازید و نام آن را به Recipe3.Client تغییر دهید.
فایل program.cs را باز کنید و کد آن را مطابق لیست زیر بروز رسانی کنید.

```
internal class Program
{
    private HttpClient _client;
    private TravelAgent _agent1, _agent2;
    private Booking _booking1, _booking2, _booking3;
    private HttpResponseMessage _response;

    private static void Main()
    {
        Task t = Run();
        t.Wait();
        Console.WriteLine("\nPress <enter> to continue...");
        Console.ReadLine();
    }

    private static async Task Run()
    {
        var program = new Program();
        program.ServiceSetup();
        // do not proceed until clean-up is completed
        await program.CleanupAsync();
        program.CreateFirstAgent();
        // do not proceed until agent is created
        await program.AddAgentAsync();
        program.CreateSecondAgent();
        // do not proceed until agent is created
        await program.AddSecondAgentAsync();
        program.ModifyAgent();
        // do not proceed until agent is updated
        await program.UpdateAgentAsync();
        // do not proceed until agents are fetched
        await program.FetchAgentsAsync();
    }

    private void ServiceSetup()
    {
        // set up infrastructure for Web API call
        _client = new HttpClient {BaseAddress = new Uri("http://localhost:6687/")};
        // add Accept Header to request Web API content negotiation to return resource in JSON format
        _client.DefaultRequestHeaders.Accept.Add(new
MediaTypeWithQualityHeaderValue("application/json"));
    }

    private async Task CleanupAsync()
    {
        // call cleanup method in service
        _response = await _client.DeleteAsync("api/travelagent/cleanup/");
    }

    private void CreateFirstAgent()
    {
        // create new Travel Agent and booking
        _agent1 = new TravelAgent {Name = "John Tate"};
        _booking1 = new Booking
        {
            Customer = "Karen Stevens",
            Paid = false,
            BookingDate = DateTime.Parse("2/2/2010")
        };

        _booking2 = new Booking
        {
            Customer = "Dolly Parton",
            Paid = true,
            BookingDate = DateTime.Parse("3/10/2010")
        };

        _agent1.Bookings.Add(_booking1);
        _agent1.Bookings.Add(_booking2);
```

```
    }

    private async Task AddAgentAsync()
    {
        // call generic update method in Web API service to add agent and bookings
        _response = await _client.PostAsync("api/travelagent/update/",
            _agent1, new JsonMediaTypeFormatter());

        if (_response.IsSuccessStatusCode)
        {
            // capture newly created travel agent from service, which will include
            // database-generated Ids for each entity
            _agent1 = await _response.Content.ReadAsAsync<TravelAgent>();
            _booking1 = _agent1.Bookings.FirstOrDefault(x => x.Customer == "Karen Stevens");
            _booking2 = _agent1.Bookings.FirstOrDefault(x => x.Customer == "Dolly Parton");

            Console.WriteLine("Successfully created Travel Agent {0} and {1} Booking(s)",
            _agent1.Name, _agent1.Bookings.Count);
        }
        else
            Console.WriteLine("{0} ({1})", (int) _response.StatusCode, _response.ReasonPhrase);
    }

    private void CreateSecondAgent()
    {
        // add new agent and booking
        _agent2 = new TravelAgent {Name = "Perry Como"};
        _booking3 = new Booking {
            Customer = "Loretta Lynn",
            Paid = true,
            BookingDate = DateTime.Parse("3/15/2010")};
        _agent2.Bookings.Add(_booking3);
    }

    private async Task AddSecondAgentAsync()
    {
        // call generic update method in Web API service to add agent and booking
        _response = await _client.PostAsync("api/travelagent/update/", _agent2, new
JsonMediaTypeFormatter());

        if (_response.IsSuccessStatusCode)
        {
            // capture newly created travel agent from service
            _agent2 = await _response.Content.ReadAsAsync<TravelAgent>();
            _booking3 = _agent2.Bookings.FirstOrDefault(x => x.Customer == "Loretta Lynn");
            Console.WriteLine("Successfully created Travel Agent {0} and {1} Booking(s)",
                _agent2.Name, _agent2.Bookings.Count);
        }
        else
            Console.WriteLine("{0} ({1})", (int) _response.StatusCode, _response.ReasonPhrase);
    }

    private void ModifyAgent()
    {
        // modify agent 2 by changing agent name and assigning booking 1 to him from agent 1
        _agent2.Name = "Perry Como, Jr.";
        _agent2.Bookings.Add(_booking1);
    }

    private async Task UpdateAgentAsync()
    {
        // call generic update method in Web API service to update agent 2
        _response = await _client.PostAsync("api/travelagent/update/", _agent2, new
JsonMediaTypeFormatter());
        if (_response.IsSuccessStatusCode)
        {
            // capture newly created travel agent from service, which will include Ids
            _agent1 = _response.Content.ReadAsAsync<TravelAgent>().Result;
            Console.WriteLine("Successfully updated Travel Agent {0} and {1} Booking(s)", _agent1.Name,
_agent1.Bookings.Count);
        }
        else
            Console.WriteLine("{0} ({1})", (int) _response.StatusCode, _response.ReasonPhrase);
    }

    private async Task FetchAgentsAsync()
    {
        // call Get method on service to fetch all Travel Agents and Bookings
        _response = _client.GetAsync("api/travelagent/retrieve").Result;
        if (_response.IsSuccessStatusCode)
        {
```

```
            // capture newly created travel agent from service, which will include Ids
            var agents = await _response.Content.ReadAsAsync<IEnumerable<TravelAgent>>();

            foreach (var agent in agents)
            {
                Console.WriteLine("Travel Agent {0} has {1} Booking(s)", agent.Name,
agent.Bookings.Count());
            }
        }
        else
            Console.WriteLine("{0} ({1})", (int) _response.StatusCode, _response.ReasonPhrase);
    }
}
```

در آخر کلاس‌های TravelAgent و Booking را به پروژه کلاینت اضافه کنید. اینگونه کدها بهتر است در لایه مجزایی قرار گیرند و بین پروژه‌ها به اشتراک گذاشته شوند.

اگر اپلیکیشن کنسول (کلاینت) را اجرا کنید با خروجی زیر مواجه خواهید شد.

```
Successfully created Travel Agent John Tate and 2 Booking(s)
Successfully created Travel Agent Perry Como and 1 Booking(s)
Successfully updated Travel Agent Perry Como, Jr. and 2 Booking(s)
Travel Agent John Tate has 1 Booking(s)
Travel Agent Perry Como, Jr. has 2 Booking(s)
```

شرح مثال جاری

با اجرای اپلیکیشن Web API شروع کنید. این اپلیکیشن یک کنترلر MVC Web Controller دارد که پس از اجرا شما را به صفحه خانه هدایت می‌کند. در این مرحله سایت در حال اجرا است و سرویس‌ها قابل دسترسی هستند.

سپس اپلیکیشن کنسول را باز کنید، روی خط اول کد فایل program.cs یک breakpoint قرار دهید و آن را اجرا کنید. ابتدا آدرس سرویس Web API را نگاشت می‌کنیم و با تنظیم مقدار خاصیت Accept Header از سرویس درخواست می‌کنیم که اطلاعات را با فرمت JSON بازگرداند.

بعد از آن با استفاده از آبجکت HttpClient متد DeleteAsync را فراخوانی می‌کنیم که روی کنترلر TravelAgent تعریف شده است. این متد تمام داده‌های پیشین را حذف میکند.

در قدم بعدی سه آبجکت جدید می‌سازیم: یک آژانس مسافرتی و دو رزرواسیون. سپس این آبجکت‌ها را با فراخوانی متد PostAsync روی آبجکت HttpClient به سرویس ارسال می‌کنیم. اگر به متد Update در کنترلر TravelAgent یک breakpoint اضافه کنید، خواهید دید که این متد آبجکت آژانس مسافرتی را بعنوان یک پارامتر دریافت می‌کند و آن را به موجودیت TravelAgents در Context جاری اضافه می‌نماید. این کار آبجکت آژانس مسافرتی و تمام آبجکت‌های فرزند آن را در حالت Added اضافه می‌کند و باعث می‌شود که context جاری شروع به ردیابی (tracking) آنها کند.

نکته: قابل ذکر است که اگر موجودیت‌های متعددی با مقداری یکسان در خاصیت کلید اصلی (Primary-key value) دارید باید مجموعه آبجکت‌های خود را Add کنید و نه Attach. در مثال جاری چند آبجکت Booking داریم که مقدار کلید اصلی آنها صفر است (Bookings with Id = 0). اگر از Attach استفاده کنید EF پیغام خطایی صادر می‌کند چرا که چند موجودیت با مقادیر کلید اصلی یکسان به context جاری اضافه کرده اید.

بعد از آن بر اساس مقدار خاصیت Id مشخص می‌کنیم که موجودیت‌ها باید بروز رسانی شوند یا خیر. اگر مقدار این فیلد بزرگتر از صفر باشد، فرض بر این است که این موجودیت در دیتابیس وجود دارد بنابراین خاصیت EntityState را به Modified تغییر می‌دهیم. علاوه بر این فیلدی هم با نام newParentEntity تعریف کرده ایم که توسط آن بتوانیم کد وضعیت مناسبی به کلاینت بازگردانیم. در صورتی که مقدار فیلد Id در موجودیت TravelAgent برابر با یک باشد، مقدار خاصیت EntityState را به همان

Added رها می‌کنیم.

سپس تمام آبجکت‌های فرزند آژانس مسافرتی (رزرواسیون ها) را بررسی میکنیم و همین منطق را روی آنها اعمال می‌کنیم. یعنی در صورتی که مقدار فیلد Id آنها بزرگتر از 0 باشد وضعیت EntityState را به Modified تغییر می‌دهیم. در نهایت متد SaveChanges را فراخوانی می‌کنیم. در این مرحله برای موجودیت‌های جدید اسکریپت‌های Insert و برای موجودیت‌های تغییر کرده اسکریپت‌های Update تولید می‌شود. سپس کد وضعیت مناسب را به کلاینت بر می‌گردانیم. برای موجودیت‌های اضافه شده کد وضعیت 201 (Created) و برای موجودیت‌های بروز رسانی شده کد وضعیت 200 (OK) باز می‌گردد. کد 201 به کلاینت اطلاع می‌دهد که رکورد جدید با موفقیت ثبت شده است، و کد 200 از بروز رسانی موفقیت آمیز خبر می‌دهد. هنگام تولید سرویس‌های REST-based بهتر است همیشه کد وضعیت مناسبی تولید کنید.

پس از این مراحل، آژانس مسافرتی و رزرواسیون جدیدی می‌سازیم و آنها را به سرویس ارسال می‌کنیم. سپس نام آژانس مسافرتی دوم را تغییر می‌دهیم، و یکی از رزرواسیون‌ها را از آژانس اولی به آژانس دومی منتقل می‌کنیم. اینبار هنگام فراخوانی متد Update تمام موجودیت‌ها شناسه ای بزرگتر از 1 دارند، بنابراین وضعیت EntityState آنها را به Modified تغییر می‌دهیم تا هنگام ثبت تغییرات دستورات بروز رسانی مناسب تولید و اجرا شوند.

در آخر کلاینت ما متد Retreive را روی سرویس فراخوانی می‌کند. این فراخوانی با کمک متد GetAsync انجام می‌شود که روی آبجکت HttpClient تعریف شده است. فراخوانی این متد تمام آژانس‌های مسافرتی بهمراه رزرواسیون‌های متناظرشان را دریافت می‌کند. در اینجا با استفاده از متد Include تمام رکوردهای فرزند را بهمراه تمام خاصیت هایشان (properties) بارگذاری می‌کنیم.

دقت کنید که مرتب کننده JSON تمام خواص عمومی (public properties) را باز می‌گرداند، حتی اگر در کد خود تعداد مشخصی از آنها را انتخاب کرده باشید.

نکته دیگر آنکه در مثال جاری از قراردادهای توکار Web API برای نگاشت درخواست‌های HTTP به اکشن متدها استفاده نکرده ایم. مثلا بصورت پیش فرض درخواست‌های POST به متدهایی نگاشت می‌شوند که نام آنها با "Post" شروع می‌شود. در مثال جاری قواعد مسیریابی را تغییر داده ایم و رویکرد مسیریابی RPC-based را در پیش گرفته ایم. در اپلیکیشن‌های واقعی بهتر است از قواعد پیش فرض استفاده کنید چرا که هدف Web API ارائه سرویس‌های REST-based است. بنابراین بعنوان یک قاعده کلی بهتر است متدهای سرویس شما به درخواست‌های متناظر HTTP نگاشت شوند. و در آخر آنکه بهتر است لایه مجزایی برای میزبانی کدهای دسترسی داده ایجاد کنید و آنها را از سرویس Web API تفکیک نمایید.

نظرات خوانندگان

نویسنده: وحید
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۱۱ ۱۱:۶

با سلام شما فرمودید: " و در آخر آنکه بهتر است لایه مجزایی برای میزبانی کدهای دسترسی داده ایجاد کنید و آنها را از سرویس Web API تفکیک نمایید. " برای برقراری امنیت در این سرویس چه باید کرد؟ اگر شخصی آدرس سرویس ما رو داشت و در خواست‌های را به آن ارسال کرد چگونه آن را نسبت به بقیه کاربران تمیز کند؟ چون در حقیقت webapi را در پروژه جدیدی در solution قرار دادیم و جدا هاست می‌شود. ممنون

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۱۱ ۱۱:۴۲

برای برقراری امنیت، تعیین هویت و اعتبارسنجی در وب API عموما یا از Forms authentication استفاده می‌شود و یا از ASP.NET Identity . زیر ساخت آن یکی است و مشترک.

عنوان: **استفاده از EF در اپلیکیشن های N-Tier : قسمت چهارم**
نویسنده: آرمین ضیاء
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۰۹ ۸:۴۰
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework, Tips, ASP.NET Web API, N-Layer Architecture, Entity Framework 6, ASP.NET Web API 2

در قسمت قبل تشخیص تغییرات توسط Web API را بررسی کردیم. در این قسمت نگاهی به پیاده سازی Change-tracking در سمت کلاینت خواهیم داشت.

ردیابی تغییرات در سمت کلاینت توسط Web API

فرض کنید می‌خواهیم از سرویس‌های REST-based برای انجام عملیات CRUD روی یک Object graph استفاده کنیم. همچنین می‌خواهیم رویکردی در سمت کلاینت برای بروز رسانی کلاس موجودیت‌ها پیاده سازی کنیم که قابل استفاده مجدد (reusable) باشد. علاوه بر این دسترسی داده‌ها توسط مدل Code-First انجام می‌شود.

در مثال جاری یک اپلیکیشن کلاینت (برنامه کنسول) خواهیم داشت که سرویس‌های ارائه شده توسط پروژه Web API را فراخوانی می‌کند. هر پروژه در یک Solution مجزا قرار دارد، با این کار یک محیط n-Tier را شبیه سازی می‌کنیم.

مدل زیر را در نظر بگیرید.

همانطور که می‌بینید مدل مثال جاری مشتریان و شماره تماس آنها را ارائه می‌کند. می‌خواهیم مدل‌ها و کد دسترسی به داده‌ها را در یک سرویس Web API پیاده سازی کنیم تا هر کلاینتی که به HTTP دسترسی دارد بتواند از آن استفاده کند. برای ساخت سرویس مذکور مراحل زیر را دنبال کنید.

در ویژوال استودیو پروژه جدیدی از نوع ASP.NET Web Application بسازید و قالب پروژه را Web API انتخاب کنید. نام پروژه را به Recipe4.Service تغییر دهید.

کنترلر جدیدی با نام CustomerController به پروژه اضافه کنید.

کلاسی با نام BaseEntity ایجاد کنید و کد آن را مطابق لیست زیر تغییر دهید. تمام موجودیت‌ها از این کلاس پایه مشتق خواهند

شد که خاصیتی بنام TrackingState را به آنها اضافه می‌کند. کلاینت‌ها هنگام ویرایش آبجکت موجودیت‌ها باید این فیلد را مقدار دهی کنند. همانطور که می‌بینید این خاصیت از نوع TrackingState enum مشتق می‌شود. توجه داشته باشید که این خاصیت در دیتابیس ذخیره نخواهد شد. با پیاده سازی enum وضعیت ردیابی موجودیت‌ها بدین روش، وابستگی‌های EF را برای کلاینت از بین می‌بریم. اگر قرار بود وضعیت ردیابی را مستقیما از EF به کلاینت پاس دهیم وابستگی‌های بخصوصی معرفی می‌شدند. کلاس DbContext اپلیکیشن در متد OnModelCreating به EF دستور می‌دهد که خاصیت TrackingState را به جدول موجودیت نگاشت نکند.

```
public abstract class BaseEntity
{
    protected BaseEntity()
    {
        TrackingState = TrackingState.Nochange;
    }

    public TrackingState TrackingState { get; set; }
}

public enum TrackingState
{
    Nochange,
    Add,
    Update,
    Remove,
}
```

کلاس‌های موجودیت Customer و PhoneNumber را ایجاد کنید و کد آنها را مطابق لیست زیر تغییر دهید.

```
public class Customer : BaseEntity
{
    public int CustomerId { get; set; }
    public string Name { get; set; }
    public string Company { get; set; }
    public virtual ICollection<Phone> Phones { get; set; }
}

public class Phone : BaseEntity
{
    public int PhoneId { get; set; }
    public string Number { get; set; }
    public string PhoneType { get; set; }
    public int CustomerId { get; set; }
    public virtual Customer Customer { get; set; }
}
```

با استفاده از NuGet Package Manager کتابخانه Entity Framework 6 را به پروژه اضافه کنید.

کلاسی با نام Recipe4Context ایجاد کنید و کد آن را مطابق لیست زیر تغییر دهید. در این کلاس از یکی از قابلیت‌های جدید EF 6 بنام "Configuring Unmapped Base Types" استفاده کرده ایم. با استفاده از این قابلیت جدید هر موجودیت را طوری پیکربندی می‌کنیم که خاصیت TrackingState را نادیده بگیرند. برای اطلاعات بیشتر درباره این قابلیت EF 6 به این لینک مراجعه کنید.

```
public class Recipe4Context : DbContext
{
    public Recipe4Context() : base("Recipe4ConnectionString") { }
    public DbSet<Customer> Customers { get; set; }
    public DbSet<Phone> Phones { get; set; }

    protected override void OnModelCreating(DbModelBuilder modelBuilder)
    {
        // Do not persist TrackingState property to data store
        // This property is used internally to track state of
        // disconnected entities across service boundaries.
        // Leverage the Custom Code First Conventions features from Entity Framework 6.
        // Define a convention that performs a configuration for every entity
        // that derives from a base entity class.
        modelBuilder.Types<BaseEntity>().Configure(x => x.Ignore(y => y.TrackingState));
        modelBuilder.Entity<Customer>().ToTable("Customers");
        modelBuilder.Entity<Phone>().ToTable("Phones");
}
}
```

فایل Web.config پروژه را باز کنید و رشته اتصال زیر را به قسمت ConnectionStrings اضافه نمایید.

```
<connectionStrings>
  <add name="Recipe4ConnectionString"
    connectionString="Data Source=.;
    Initial Catalog=EFRecipes;
    Integrated Security=True;
    MultipleActiveResultSets=True"
    providerName="System.Data.SqlClient" />
</connectionStrings>
```

فایل Global.asax را باز کنید و کد زیر را به متد Application_Start اضافه نمایید. این کد بررسی Entity Framework Model Compatibility را غیرفعال می‌کند و به JSON serializer دستور می‌دهد که self-referencing loop خواص پیمایشی را نادیده بگیرد. این حلقه بدلیل رابطه bidirectional بین موجودیت‌های Customer و PhoneNumber بوجود می‌آید.

```
protected void Application_Start()
{
    // Disable Entity Framework Model Compatibilty
    Database.SetInitializer<Recipe1Context>(null);
    // The bidirectional navigation properties between related entities
    // create a self-referencing loop that breaks Web API's effort to
    // serialize the objects as JSON. By default, Json.NET is configured
    // to error when a reference loop is detected. To resolve problem,
    // simply configure JSON serializer to ignore self-referencing loops.
    GlobalConfiguration.Configuration.Formatters.JsonFormatter
        .SerializerSettings.ReferenceLoopHandling =
            Newtonsoft.Json.ReferenceLoopHandling.Ignore;
    ...
}
```

کلاسی با نام EntityStateFactory بسازید و کد آن را مطابق لیست زیر تغییر دهید. این کلاس مقدار خاصیت TrackingState که به کلاینت‌ها ارائه می‌شود را به مقادیر متناظر کامپوننت‌های ردیابی EF تبدیل می‌کند.

```
public static EntityState Set(TrackingState trackingState)
{
    switch (trackingState)
    {
        case TrackingState.Add:
            return EntityState.Added;
        case TrackingState.Update:
            return EntityState.Modified;
        case TrackingState.Remove:
            return EntityState.Deleted;
        default:
            return EntityState.Unchanged;
    }
}
```

در آخر کد کنترلر CustomerController را مطابق لیست زیر بروز رسانی کنید.

```
public class CustomerController : ApiController
{
    // GET api/customer
    public IEnumerable<Customer> Get()
    {
        using (var context = new Recipe4Context())
        {
            return context.Customers.Include(x => x.Phones).ToList();
        }
    }

    // GET api/customer/5
    public Customer Get(int id)
    {
        using (var context = new Recipe4Context())
        {
            return context.Customers.Include(x => x.Phones).FirstOrDefault(x => x.CustomerId == id);
        }
```

```
    }

    [ActionName("Update")]
    public HttpResponseMessage UpdateCustomer(Customer customer)
    {
        using (var context = new Recipe4Context())
        {
            // Add object graph to context setting default state of 'Added'.
            // Adding parent to context automatically attaches entire graph
            // (parent and child entities) to context and sets state to 'Added'
            // for all entities.
            context.Customers.Add(customer);
            foreach (var entry in context.ChangeTracker.Entries<BaseEntity>())
            {
                entry.State = EntityStateFactory.Set(entry.Entity.TrackingState);
                if (entry.State == EntityState.Modified)
                {
                    // For entity updates, we fetch a current copy of the entity
                    // from the database and assign the values to the orginal values
                    // property from the Entry object. OriginalValues wrap a dictionary
                    // that represents the values of the entity before applying changes.
                    // The Entity Framework change tracker will detect
                    // differences between the current and original values and mark
                    // each property and the entity as modified. Start by setting
                    // the state for the entity as 'Unchanged'.
                    entry.State = EntityState.Unchanged;
                    var databaseValues = entry.GetDatabaseValues();
                    entry.OriginalValues.SetValues(databaseValues);
                }
            }

        context.SaveChanges();
    }

    return Request.CreateResponse(HttpStatusCode.OK, customer);
}

    [HttpDelete]
    [ActionName("Cleanup")]
    public HttpResponseMessage Cleanup()
    {
        using (var context = new Recipe4Context())
        {
            context.Database.ExecuteSqlCommand("delete from phones");
            context.Database.ExecuteSqlCommand("delete from customers");
            return Request.CreateResponse(HttpStatusCode.OK);
        }
    }
}
```

حال اپلیکیشن کلاینت (برنامه کنسول) را می‌سازیم که از این سرویس استفاده می‌کند.

در ویژوال استودیو پروژه جدیدی از نوع Console Application بسازید و نام آن را به Recipe4.Client تغییر دهید.

فایل program.cs را باز کنید و کد آن را مطابق لیست زیر تغییر دهید.

```
internal class Program
{
    private HttpClient _client;
    private Customer _bush, _obama;
    private Phone _whiteHousePhone, _bushMobilePhone, _obamaMobilePhone;
    private HttpResponseMessage _response;

    private static void Main()
    {
        Task t = Run();
        t.Wait();
        Console.WriteLine("\nPress <enter> to continue...");
        Console.ReadLine();
    }

    private static async Task Run()
    {
        var program = new Program();
        program.ServiceSetup();
        // do not proceed until clean-up completes
        await program.CleanupAsync();
```

```
        program.CreateFirstCustomer();
        // do not proceed until customer is added
        await program.AddCustomerAsync();
        program.CreateSecondCustomer();
        // do not proceed until customer is added
        await program.AddSecondCustomerAsync();
        // do not proceed until customer is removed
        await program.RemoveFirstCustomerAsync();
        // do not proceed until customers are fetched
        await program.FetchCustomersAsync();
    }

    private void ServiceSetup()
    {
        // set up infrastructure for Web API call
        _client = new HttpClient { BaseAddress = new Uri("http://localhost:62799/") };
        // add Accept Header to request Web API content negotiation to return resource in JSON format
        _client.DefaultRequestHeaders.Accept.Add(new MediaTypeWithQualityHeaderValue
        ("application/json"));
    }
    private async Task CleanupAsync()
    {
        // call the cleanup method from the service
        _response = await _client.DeleteAsync("api/customer/cleanup/");
    }

    private void CreateFirstCustomer()
    {
        // create customer #1 and two phone numbers
        _bush = new Customer
        {
            Name = "George Bush",
            Company = "Ex President",
            // set tracking state to 'Add' to generate a SQL Insert statement
            TrackingState = TrackingState.Add,
        };
        _whiteHousePhone = new Phone
        {
            Number = "212 222-2222",
            PhoneType = "White House Red Phone",
            // set tracking state to 'Add' to generate a SQL Insert statement
            TrackingState = TrackingState.Add,
        };
        _bushMobilePhone = new Phone
        {
            Number = "212 333-3333",
            PhoneType = "Bush Mobile Phone",
            // set tracking state to 'Add' to generate a SQL Insert statement
            TrackingState = TrackingState.Add,
        };
        _bush.Phones.Add(_whiteHousePhone);
        _bush.Phones.Add(_bushMobilePhone);
    }

    private async Task AddCustomerAsync()
    {
        // construct call to invoke UpdateCustomer action method in Web API service
        _response = await _client.PostAsync("api/customer/updatecustomer/", _bush, new
JsonMediaTypeFormatter());
        if (_response.IsSuccessStatusCode)
        {
            // capture newly created customer entity from service, which will include
            // database-generated Ids for all entities
            _bush = await _response.Content.ReadAsAsync<Customer>();
            _whiteHousePhone = _bush.Phones.FirstOrDefault(x => x.CustomerId == _bush.CustomerId);
            _bushMobilePhone = _bush.Phones.FirstOrDefault(x => x.CustomerId == _bush.CustomerId);
            Console.WriteLine("Successfully created Customer {0} and {1} Phone Numbers(s)",
            _bush.Name, _bush.Phones.Count);
            foreach (var phoneType in _bush.Phones)
            {
                Console.WriteLine("Added Phone Type: {0}", phoneType.PhoneType);
            }
        }
        else
            Console.WriteLine("{0} ({1})", (int)_response.StatusCode, _response.ReasonPhrase);
    }

    private void CreateSecondCustomer()
    {
        // create customer #2 and phone numbers
        _obama = new Customer
```

```
        {
            Name = "Barack Obama",
            Company = "President",
            // set tracking state to 'Add' to generate a SQL Insert statement
            TrackingState = TrackingState.Add,
        };
        _obamaMobilePhone = new Phone
        {
            Number = "212 444-4444",
            PhoneType = "Obama Mobile Phone",
            // set tracking state to 'Add' to generate a SQL Insert statement
            TrackingState = TrackingState.Add,
        };
        // set tracking state to 'Modifed' to generate a SQL Update statement
        _whiteHousePhone.TrackingState = TrackingState.Update;
        _obama.Phones.Add(_obamaMobilePhone);
        _obama.Phones.Add(_whiteHousePhone);
    }

    private async Task AddSecondCustomerAsync()
    {
        // construct call to invoke UpdateCustomer action method in Web API service
        _response = await _client.PostAsync("api/customer/updatecustomer/", _obama, new
JsonMediaTypeFormatter());
        if (_response.IsSuccessStatusCode)
        {
            // capture newly created customer entity from service, which will include
            // database-generated Ids for all entities
            _obama = await _response.Content.ReadAsAsync<Customer>();
            _whiteHousePhone = _bush.Phones.FirstOrDefault(x => x.CustomerId == _obama.CustomerId);
            _bushMobilePhone = _bush.Phones.FirstOrDefault(x => x.CustomerId == _obama.CustomerId);
            Console.WriteLine("Successfully created Customer {0} and {1} Phone Numbers(s)",
            _obama.Name, _obama.Phones.Count);
            foreach (var phoneType in _obama.Phones)
            {
                Console.WriteLine("Added Phone Type: {0}", phoneType.PhoneType);
            }
        }
        else
            Console.WriteLine("{0} ({1})", (int)_response.StatusCode, _response.ReasonPhrase);
    }

    private async Task RemoveFirstCustomerAsync()
    {
        // remove George Bush from underlying data store.
        // first, fetch George Bush entity, demonstrating a call to the
        // get action method on the service while passing a parameter
        var query = "api/customer/" + _bush.CustomerId;
        _response = _client.GetAsync(query).Result;

        if (_response.IsSuccessStatusCode)
        {
            _bush = await _response.Content.ReadAsAsync<Customer>();
            // set tracking state to 'Remove' to generate a SQL Delete statement
            _bush.TrackingState = TrackingState.Remove;
            // must also remove bush's mobile number -- must delete child before removing parent
            foreach (var phoneType in _bush.Phones)
            {
                // set tracking state to 'Remove' to generate a SQL Delete statement
                phoneType.TrackingState = TrackingState.Remove;
            }
            // construct call to remove Bush from underlying database table
            _response = await _client.PostAsync("api/customer/updatecustomer/", _bush, new
JsonMediaTypeFormatter());
            if (_response.IsSuccessStatusCode)
            {
                Console.WriteLine("Removed {0} from database", _bush.Name);
                foreach (var phoneType in _bush.Phones)
                {
                    Console.WriteLine("Remove {0} from data store", phoneType.PhoneType);
                }
            }
            else
                Console.WriteLine("{0} ({1})", (int)_response.StatusCode, _response.ReasonPhrase);
        }
        else
        {
            Console.WriteLine("{0} ({1})", (int)_response.StatusCode, _response.ReasonPhrase);
        }
    }
```

```
    private async Task FetchCustomersAsync()
    {
        // finally, return remaining customers from underlying data store
        _response = await _client.GetAsync("api/customer/");
        if (_response.IsSuccessStatusCode)
        {
            var customers = await _response.Content.ReadAsAsync<IEnumerable<Customer>>();
            foreach (var customer in customers)
            {
                Console.WriteLine("Customer {0} has {1} Phone Numbers(s)",
                customer.Name, customer.Phones.Count());
                foreach (var phoneType in customer.Phones)
                {
                    Console.WriteLine("Phone Type: {0}", phoneType.PhoneType);
                }
            }
        }
        else
        {
            Console.WriteLine("{0} ({1})", (int)_response.StatusCode, _response.ReasonPhrase);
        }
    }
}
```

در آخر کلاس‌های Customer, Phone و BaseEntity را به پروژه کلاینت اضافه کنید. چنین کدهایی بهتر است در لایه مجزایی قرار گیرند و بین لایه‌های مختلف اپلیکیشن به اشتراک گذاشته شوند.

اگر اپلیکیشن کلاینت را اجرا کنید با خروجی زیر مواجه خواهید شد.

```
Successfully created Customer Geroge Bush and 2 Phone Numbers(s)
Added Phone Type: White House Red Phone
Added Phone Type: Bush Mobile Phone
Successfully created Customer Barrack Obama and 2 Phone Numbers(s)
Added Phone Type: Obama Mobile Phone
Added Phone Type: White House Red Phone
Removed Geroge Bush from database
Remove Bush Mobile Phone from data store
Customer Barrack Obama has 2 Phone Numbers(s)
Phone Type: White House Red Phone
Phone Type: Obama Mobile Phone
```

شرح مثال جاری

با اجرای اپلیکیشن Web API شروع کنید. این اپلیکیشن یک MVC Web Controller دارد که پس از اجرا شما را به صفحه خانه هدایت می‌کند. در این مرحله سایت در حال اجرا است و سرویس‌ها قابل دسترسی هستند.

سپس اپلیکیشن کنسول را باز کنید و روی خط اول کد فایل program.cs یک breakpoint قرار داده و آن را اجرا کنید. ابتدا آدرس سرویس را نگاشت می‌کنیم و از سرویس درخواست می‌کنیم که اطلاعات را با فرمت JSON بازگرداند.

سپس توسط متد DeleteAsync که روی آبجکت HttpClient تعریف شده است اکشن متد Cleanup را روی سرویس فراخوانی می‌کنیم. این فراخوانی تمام داده‌های پیشین را حذف می‌کند.

در قدم بعدی یک مشتری بهمراه دو شماره تماس می‌سازیم. توجه کنید که برای هر موجودیت مشخصا خاصیت TrackingState

را مقدار دهی می‌کنیم تا کامپوننت‌های Change-tracking در EF عملیات لازم SQL برای هر موجودیت را تولید کنند.

سپس توسط متد PostAsync که روی آبجکت HttpClient تعریف شده اکشن متد UpdateCustomer را روی سرویس فراخوانی می‌کنیم. اگر به این اکشن متد یک breakpoint اضافه کنید خواهید دید که موجودیت مشتری را بعنوان یک پارامتر دریافت می‌کند و آن را به context جاری اضافه می‌نماید. با اضافه کردن موجودیت به کانتکست جاری کل object graph اضافه می‌شود و EF شروع به ردیابی تغییرات آن می‌کند. دقت کنید که آبجکت موجودیت باید Add شود و نه Attach.

قدم بعدی جالب است، هنگامی که از خاصیت DbChangeTracker استفاده می‌کنیم. این خاصیت روی آبجکت context تعریف شده و یک IEnumerable<DbEntityEntry> را با نام Entries ارائه می‌کند. در اینجا بسادگی نوع پایه EntityType را تنظیم میکنیم. این کار به ما اجازه می‌دهد که در تمام موجودیت هایی که از نوع BaseEntity هستند پیمایش کنیم. اگر بیاد داشته باشید این کلاس، کلاس پایه تمام موجودیت‌ها است. در هر مرحله از پیمایش (iteration) با استفاده از کلاس EntityStateFactory مقدار خاصیت TrackingState را به مقدار متناظر در سیستم ردیابی EF تبدیل می‌کنیم. اگر کلاینت مقدار این فیلد را به Modified تنظیم کرده باشد پردازش بیشتری انجام می‌شود. ابتدا وضعیت موجودیت را از Modified به Unchanged تغییر می‌دهیم. سپس مقادیر اصلی را با فراخوانی متد GetDatabaseValues روی آبجکت Entry از دیتابیس دریافت می‌کنیم. فراخوانی این متد مقادیر موجود در دیتابیس را برای موجودیت جاری دریافت می‌کند. سپس مقادیر بدست آمده را به کلکسیون OriginalValues اختصاص می‌دهیم. پشت پرده، کامپوننت‌های EF Change-tracking بصورت خودکار تفاوت‌های مقادیر اصلی و مقادیر ارسالی را تشخیص می‌دهند و فیلدهای مربوطه را با وضعیت Modified علامت گذاری می‌کنند. فراخوانی‌های بعدی متد SaveChanges تنها فیلدهایی که در سمت کلاینت تغییر کرده اند را بروز رسانی خواهد کرد و نه تمام خواص موجودیت را.

در اپلیکیشن کلاینت عملیات افزودن، بروز رسانی و حذف موجودیت‌ها توسط مقداردهی خاصیت TrackingState را نمایش داده ایم.

متد UpdateCustomer در سرویس ما مقادیر TrackingState را به مقادیر متناظر EF تبدیل می‌کند و آبجکت‌ها را به موتور change-tracking ارسال می‌کند که نهایتا منجر به تولید دستورات لازم SQL می‌شود.

نکته: در اپلیکیشن‌های واقعی بهتر است کد دسترسی داده‌ها و مدل‌های دامنه را به لایه مجزایی منتقل کنید. همچنین پیاده سازی فعلی change-tracking در سمت کلاینت می‌تواند توسعه داده شود تا با انواع جنریک کار کند. در این صورت از نوشتن مقادیر زیادی کد تکراری جلوگیری خواهید کرد و از یک پیاده سازی می‌توانید برای تمام موجودیت‌ها استفاده کنید.

نظرات خوانندگان

نویسنده: امیرحسین
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۱۰ ۰:۴

میشه در مورد async کمی توضیح بدین که چرا و به چه دلیلی استفاده شده ؟

نویسنده: آرمین ضیاء
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۱۰ ۱:۲۵

الزامی به استفاده از قابلیت‌های async نیست، اما توصیه میشه در مواقعی که امکانش هست و مناسب است از این قابلیت استفاده کنید. لزوما کارایی (performance) بهتری بدست نمیارید ولی مسلما تجربه کاربری بهتری خواهید داشت. عملیاتی که بصورت async اجرا میشن ریسمان جاری (current thread) رو قفل نمی‌کنند، بنابراین اجرای اپلیکیشن ادامه پیدا می‌کنه و پاسخگویی بهتری بدست میارید. برای مطالعه بیشتر به این لینک مراجعه کنید.

مطالعه بیشتر

Using Asynchronous Methods in ASP.NET 4.5

Async and Await

عنوان: **استفاده از EF در اپلیکیشن های N-Tier : قسمت پنجم**
نویسنده: آرمین ضیاء
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۱۰ ۲:۵۵
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework, Tips, N-Layer Architecture, Entity Framework 6

در قسمت قبل پیاده سازی change-tracking در سمت کلاینت توسط Web API را بررسی کردیم. در این قسمت نگاهی به حذف موجودیت‌های منفصل یا disconnected خواهیم داشت.

حذف موجودیت‌های منفصل

فرض کنید موجودیتی را از یک سرویس WCF دریافت کرده اید و می‌خواهید آن را برای حذف علامت گذاری کنید. مدل زیر را در نظر بگیرید.

همانطور که می‌بینید مدل ما صورت حساب‌ها و پرداخت‌های متناظر را ارائه می‌کند. در اپلیکیشن جاری یک سرویس WCF پیاده سازی کرده ایم که عملیات دیتابیسی کلاینت‌ها را مدیریت می‌کند. می‌خواهیم توسط این سرویس آبجکتی را (در اینجا یک موجودیت پرداخت) حذف کنیم. برای ساده نگاه داشتن مثال جاری، مدل‌ها را در خود سرویس تعریف می‌کنیم. برای ایجاد سرویس مذکور مراحل زیر را دنبال کنید.

در ویژوال استودیو پروژه جدیدی از نوع WCF Service Library بسازید و نام آن را به Recipe5 تغییر دهید.

روی پروژه کلیک راست کنید و گزینه Add New Item را انتخاب کنید. سپس گزینه‌های Data -> ADO.NET Entity Data Model را برگزینید.

از ویزارد ویژوال استودیو برای اضافه کردن یک مدل با جداول Invoice و Payment استفاده کنید. برای ساده نگه داشتن مثال جاری، فیلد پیمایشی Payments را از موجودیت Invoice حذف کرده ایم (برای این کار روی خاصیت پیمایشی Payments کلیک راست کنید و گزینه Delete From Model را انتخاب کنید.) روی خاصیت TimeStamp موجودیت Payment کلیک راست کنید و گزینه Properties را انتخاب کنید. سپس مقدار Concurrency Mode آن را به Fixed تغییر دهید. این کار باعث می‌شود که مقدار این فیلد برای کنترل همزمانی بررسی شود. بنابراین مقدار TimeStamp در عبارت WHERE تمام دستورات بروز رسانی و حذف درج خواهد شد.

فایل IService1.cs را باز کنید و تعریف سرویس را مانند لیست زیر تغییر دهید.

```
[ServiceContract]
public interface IService1
{
    [OperationContract]
    Payment InsertPayment();
    [OperationContract]
    void DeletePayment(Payment payment);
}
```

فایل Service1.cs را باز کنید و پیاده سازی سرویس را مانند لیست زیر تغییر دهید.

```
public class Service1 : IService1
{
    public Payment InsertPayment()
    {
        using (var context = new EFRecipesEntities())
        {
            // delete the previous test data
            context.Database.ExecuteSqlCommand("delete from [payments]");
            context.Database.ExecuteSqlCommand("delete from [invoices]");
            var payment = new Payment { Amount = 99.95M, Invoice =
                new Invoice { Description = "Auto Repair" } };
            context.Payments.Add(payment);
            context.SaveChanges();
            return payment;
        }
    }

    public void DeletePayment(Payment payment)
    {
        using (var context = new EFRecipesEntities())
        {
            context.Entry(payment).State = EntityState.Deleted;
            context.SaveChanges();
        }
    }
}
```

برای تست این سرویس به یک کلاینت نیاز داریم. یک پروژه جدید از نوع Console Application به راه حل جاری اضافه کنید و کد آن را مطابق لیست زیر تغییر دهید. فراموش نکنید که ارجاعی به سرویس هم اضافه کنید. روی پروژه کلاینت کلیک راست کرده و Add Service Reference را انتخاب نمایید. ممکن است پیش از آنکه بتوانید سرویس را ارجاع کنید، نیاز باشد پروژه سرویس را ابتدا اجرا کنید (کلیک راست روی پروژه سرویس و انتخاب گزینه Debug -> Start Instance).

```
class Program
{
    static void Main()
    {
        var client = new Service1Client();
        var payment = client.InsertPayment();
        client.DeletePayment(payment);
    }
}
```

اگر روی خط اول متد Main() یک breakpoint قرار دهید می‌توانید مراحل ایجاد و حذف یک موجودیت Payment را دنبال کنید.

شرح مثال جاری

در مثال جاری برای بروز رسانی و حذف موجودیت‌های منفصل از الگویی رایج استفاده کرده ایم که در سرویس‌های WCF و Web API استفاده می‌شود.

در کلاینت با فراخوانی متد InsertPayment یک پرداخت جدید در دیتابیس ذخیره می‌کنیم. این متد، موجودیت Payment ایجاد شده را باز می‌گرداند. موجودیتی که به کلاینت باز می‌گردد از DbContext منفصل (disconnected) است، در واقع در چنین وضعیتی آبجکت context ممکن است در فضای پروسس دیگری قرار داشته باشد، یا حتی روی کامپیوتر دیگری باشد.

برای حذف موجودیت Payment از متد DeletePayment استفاده می‌کنیم. این متد به نوبه خود با فراخوانی متد Entry روی آبجکت context و پاس دادن موجودیت پرداخت بعنوان آرگومان، موجودیت را پیدا می‌کند. سپس وضعیت موجودیت را به EntityState.Deleted تغییر می‌دهیم که این کار آبجکت را برای حذف علامت گذاری می‌کند. فراخوانی‌های بعدی متد SaveChanges() موجودیت را از دیتابیس حذف خواهد کرد.

آبجکت پرداختی که برای حذف به context الحاق کرده ایم تمام خاصیت هایش مقدار دهی شده اند، درست مانند هنگامی که این موجودیت به دیتابیس اضافه شده بود. اما از آنجا که از *foreign key association* استفاده می‌کنیم، تنها فیلدهای کلید موجودیت، خاصیت همزمانی (concurrency) و TimeStamp برای تولید عبارت where مناسب لازم هستند که نهایتا منجر به حذف موجودیت خواهد شد. تنها استثنا درباره این قاعده هنگامی است که موجودیت شما یک یا چند خاصیت از نوع پیچیده یا Complex Type داشته باشد. از آنجا که خاصیت‌های پیچیده، اجزای ساختاری یک موجودیت محسوب می‌شوند نمی‌توانند مقادیر null بپذیرند. یک راه حل ساده این است که هنگامی که EF مشغول ساختن عبارت SQL Delete لازم برای حذف موجودیت بر اساس کلید و خاصیت همزمانی آن است، وهله جدیدی از نوع داده پیچیده خود بسازید. اگر فیلدهای complex type را با مقادیر null رها کنید، فراخوانی متد SaveChanges() با خطا مواجه خواهد شد.

اگر از یک *independent association* استفاده می‌کنید که در آن کثرت (multiplicity) موجودیت مربوطه یک، یا صفر به یک است، EF انتظار دارد که کلیدهای موجودیت‌ها بدرستی مقدار دهی شوند تا بتواند عبارت where مناسب را برای دستورات بروز رسانی و حذف تولید کند. اگر در مثال جاری از یک رابطه independent association بین موجودیت‌های Invoice و Payment استفاده می‌کردیم، لازم بود تا خاصیت پیمایشی Invoice را با وهله ای از صورت حساب مقدار دهی کنیم که خاصیت InvoiceId آن نیز بدرستی مقدار دهی شده باشد. در این صورت عبارت where نهایی شامل فیلدهای PaymentId, TimeStamp و InvoiceId خواهد بود.

نکته: هنگام پیاده سازی معماری‌های n-Tier با Entity Framework، استفاده از رویکرد Foreign Key Association برای موجودیت‌های مرتبط باید با ملاحظات جدی انجام شود. پیاده سازی رویکرد Independent Association مشکل است و می‌تواند کد شما را بسیار پیچیده کند. برای مطالعه بیشتر درباره این رویکردها و مزایا و معایب آنها به این لینک مراجعه کنید که توسط یکی از برنامه نویسان تیم EF نوشته شده است.

اگر موجودیت شما تعداد متعددی Independent Association دارد، مقدار دهی تمام آنها می‌تواند خسته کننده شود. رویکردی ساده‌تر این است که وهله مورد نظر را از دیتابیس دریافت کنید و آن را برای حذف علامت گذاری نمایید. این روش کد شما را ساده‌تر می‌کند، اما هنگامی که آبجکت را از دیتابیس دریافت می‌کنید EF کوئری جاری را بازنویسی می‌کند تا تمام روابط یک، یا صفر به یک بارگذاری شوند. مگر آنکه از گزینه *NoTracking* روی context خود استفاده کنید. اگر در مثال جاری رویکرد Independent Association را پیاده سازی کرده بودیم، هنگامی که موجودیت Payment را از دیتابیس دریافت می‌کنیم (قبل از علامت گذاری برای حذف) EF یک Object state entry برای موجودیت پرداخت و یک Relationship entry برای رابطه بین Payment و Invoice می‌ساخت. سپس وقتی که موجودیت پرداخت را برای حذف علامت گذاری می‌کنیم، EF رابطه بین پرداخت و صورت حساب را هم برای حذف علامت گذاری می‌کند. در اینجا عبارت where تولید شده مانند قبل، شامل فیلدهای PaymentId, TimeStamp و InvoiceId خواهد بود.

یک گزینه دیگر برای حذف موجودیت‌ها در Independent Associations این است که تمام موجودیت‌های مرتبط را مشخصا بارگذاری کنیم (eager loading) و کل Object graph را برای حذف به سرویس WCF یا Web API بفرستیم. در مثال جاری می‌توانستیم موجودیت صورتحساب مرتبط با موجودیت پرداخت را مشخصا بارگذاری کنیم. اگر می‌خواستیم موجودیت Payment را حذف کنیم، می‌توانستیم کل گراف را که شامل هر دو موجودیت می‌شود به سرویس ارسال کنیم. اما هنگام استفاده از چنین روشی باید بسیار دقت کنید، چرا که این رویکرد پهنای باند بیشتری مصرف می‌کند و زمان پردازش بیشتری هم برای مرتب سازی (serialization) صرف می‌کند. بنابراین هزینه این رویکرد نسبت به سادگی کدی که بدست می‌آید به مراتب بیشتر است.

عنوان: **استفاده از EF در اپلیکیشن های N-Tier : قسمت ششم**
نویسنده: آرمین ضیاء
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۱۱ ۰:۲۵
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework, Tips, WCF, N-Layer Architecture, Web API, Entity Framework 6

در قسمت قبل رویکردهای مختلف برای حذف موجودیت‌های منفصل را بررسی کردیم. در این قسمت مدیریت همزمانی یا Concurrency را بررسی خواهیم کرد.

فرض کنید می‌خواهیم مطمئن شویم که موجودیتی که توسط یک کلاینت WCF تغییر کرده است، تنها در صورتی بروز رسانی شود که شناسه (token) همزمانی آن تغییر نکرده باشد. به بیان دیگر شناسه ای که هنگام دریافت موجودیت بدست می‌آید، هنگام بروز رسانی باید مقداری یکسان داشته باشد.

مدل زیر را در نظر بگیرید.

می‌خواهیم یک سفارش (order) را توسط یک سرویس WCF بروز رسانی کنیم در حالی که اطمینان حاصل می‌کنیم موجودیت سفارش از زمانی که دریافت شده تغییری نکرده است. برای مدیریت این وضعیت دو رویکرد تقریبا متفاوت را بررسی می‌کنیم. در هر دو رویکرد از یک ستون همزمانی استفاده می‌کنیم، در این مثال فیلد TimeStamp.

در ویژوال استودیو پروژه جدیدی از نوع WCF Service Library بسازید و نام آن را به Recipe6 تغییر دهید.
روی نام پروژه کلیک راست کنید و گزینه Add New Item را انتخاب کنید. سپس گزینه‌های Data -> Entity Data Model را برگزینید. از ویزارد ویژوال استودیو برای اضافه کردن مدل جاری و جدول Orders استفاده کنید. در EF Designer روی فیلد TimeStamp کلیک راست کنید و گزینه Properties را انتخاب کنید. سپس مقدار CuncurrencyMode آنرا به Fixed تغییر دهید.
فایل IService1.cs را باز کنید و تعریف سرویس را مطابق لیست زیر بروز رسانی کنید.

```
[ServiceContract]
public interface IService1
{
    [OperationContract]
```

```
    Order InsertOrder();
    [OperationContract]
    void UpdateOrderWithoutRetrieving(Order order);
    [OperationContract]
    void UpdateOrderByRetrieving(Order order);
}
```

فایل Service1.cs را باز کنید و پیاده سازی سرویس را مطابق لیست زیر تکمیل کنید.

```
public class Service1 : IService1
{
    public Order InsertOrder()
    {
        using (var context = new EFRecipesEntities())
        {
            // remove previous test data
            context.Database.ExecuteSqlCommand("delete from [orders]");
            var order = new Order
            {
                Product = "Camping Tent",
                Quantity = 3,
                Status = "Received"
            };
            context.Orders.Add(order);
            context.SaveChanges();
            return order;
        }
    }

    public void UpdateOrderWithoutRetrieving(Order order)
    {
        using (var context = new EFRecipesEntities())
        {
            try
            {
                context.Orders.Attach(order);
                if (order.Status == "Received")
                {
                    context.Entry(order).Property(x => x.Quantity).IsModified = true;
                    context.SaveChanges();
                }
            }
            catch (OptimisticConcurrencyException ex)
            {
                // Handle OptimisticConcurrencyException
            }
        }
    }

    public void UpdateOrderByRetrieving(Order order)
    {
        using (var context = new EFRecipesEntities())
        {
            // fetch current entity from database
            var dbOrder = context.Orders
            .Single(o => o.OrderId == order.OrderId);
            if (dbOrder != null &&
                // execute concurrency check
                StructuralComparisons.StructuralEqualityComparer.Equals(order.TimeStamp,
dbOrder.TimeStamp))
            {
                dbOrder.Quantity = order.Quantity;
                context.SaveChanges();
            }
            else
            {
                // Add code to handle concurrency issue
            }
        }
    }
}
```

برای تست این سرویس به یک کلاینت نیاز داریم. پروژه جدیدی از نوع Console Application به راه حل جاری اضافه کنید و کد آن را مطابق لیست زیر تکمیل کنید. با کلیک راست روی نام پروژه و انتخاب گزینه Add Service Reference سرویس پروژه را هم ارجاع کنید. دقت کنید که ممکن است پیش از آنکه بتوانید سرویس را ارجاع کنید نیاز باشد روی آن کلیک راست کرده و از منوی

Debug گزینه Start Instance را انتخاب کنید تا وهله از سرویس به اجرا در بیاید.

```
class Program
{
    static void Main(string[] args)
    {
        var service = new Service1Client();
        var order = service.InsertOrder();
        order.Quantity = 5;
        service.UpdateOrderWithoutRetrieving(order);
        order = service.InsertOrder();
        order.Quantity = 3;
        service.UpdateOrderByRetrieving(order);
    }
}
```

اگر به خط اول متد ()Main یک breakpoint اضافه کنید و اپلیکیشن را اجرا کنید می‌توانید افزودن و بروز رسانی یک Order با هر دو رویکرد را بررسی کنید.

شرح مثال جاری

متد ()InsertOrder داده‌های پیشین را حذف می‌کند، سفارش جدیدی می‌سازد و آن را در دیتابیس ثبت می‌کند. در آخر موجودیت جدید به کلاینت باز می‌گردد. موجودیت بازگشتی هر دو مقدار OrderId و TimeStamp را دارا است که توسط دیتابیس تولید شده اند. سپس در کلاینت از دو رویکرد نسبتا متفاوت برای بروز رسانی موجودیت استفاده می‌کنیم.

در رویکرد نخست، متد ()UpdateOrderWithoutRetrieving موجودیت دریافت شده از کلاینت را Attach می‌کند و چک می‌کند که مقدار فیلد Status چیست. اگر مقدار این فیلد "Received" باشد، فیلد Quantity را با EntityState.Modified علامت گذاری می‌کنیم و متد ()SaveChanges را فراخوانی می‌کنیم. EF دستورات لازم برای بروز رسانی را تولید می‌کند، که فیلد quantity را مقدار دهی کرده و یک عبارت where هم دارد که فیلدهای OrderId و TimeStamp را چک می‌کند. اگر مقدار TimeStamp توسط یک دستور بروز رسانی تغییر کرده باشد، بروز رسانی جاری با خطا مواجه خواهد شد. برای مدیریت این خطا ما بدنه کد را در یک بلاک try/catch قرار می‌دهیم، و استثنای OptimisticConcurrencyException را مهار می‌کنیم. این کار باعث می‌شود اطمینان داشته باشیم که موجودیت Order دریافت شده از متد ()InsertOrder تاکنون تغییری نکرده است. دقت کنید که در مثال جاری تمام خواص موجودیت بروز رسانی می‌شوند، صرفنظر از اینکه تغییر کرده باشند یا خیر.

رویکرد دوم نشان می‌دهد که چگونه می‌توان وضعیت همزمانی موجودیت را پیش از بروز رسانی مشخصا دریافت و بررسی کرد. در اینجا می‌توانید مقدار TimeStamp موجودیت را از دیتابیس بگیرید و آن را با مقدار موجودیت کلاینت مقایسه کنید تا وجود تغییرات مشخص شود. این رویکرد در متد ()UpdateOrderByRetrieving نمایش داده شده است. گرچه این رویکرد برای تشخیص تغییرات خواص موجودیت‌ها و یا روابط شان مفید و کارآمد است، اما بهترین روش هم نیست. مثلا ممکن است از زمانی که موجودیت را از دیتابیس دریافت می‌کنید، تا زمانی که مقدار TimeStamp آن را مقایسه می‌کنید و نهایتا متد ()SaveChanges را صدا میزنید، موجودیت شما توسط کلاینت دیگری بروز رسانی شده باشد.

مسلما رویکرد دوم هزینه برتر از رویکرد اولی است، چرا که برای مقایسه مقادیر همزمانی موجودیت ها، یکبار موجودیت را از دیتابیس دریافت می‌کنید. اما این رویکرد در مواقعی که Object graphهای بزرگ یا پیچیده (complex) دارید بهتر است، چون پیش از ارسال موجودیت‌ها به context در صورت برابر نبودن مقادیر همزمانی پروسس را لغو می‌کنید.

نظرات خوانندگان

نویسنده: Senator
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۱۶ ۱۸:۵۴

خیلی ممنون.
عالی بود ...

عنوان: استفاده از EF در اپلیکیشن های N-Tier : قسمت هفتم
نویسنده: آرمین ضیاء
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۱/۱۱ ۱:۱۰
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework, Tips, WCF, N-Layer Architecture, Entity Framework 6

در قسمت قبلی مدیریت همزمانی در بروز رسانی‌ها را بررسی کردیم. در این قسمت مرتب سازی (serialization) پراکسی‌ها در سرویس‌های WCF را بررسی خواهیم کرد.

مرتب سازی پراکسی‌ها در سرویس‌های WCF

فرض کنید یک پراکسی دینامیک (dynamic proxy) از یک کوئری دریافت کرده اید. حال می‌خواهید این پراکسی را در قالب یک آبجکت CLR سریال کنید. هنگامی که آبجکت‌های موجودیت را بصورت POCO-based پیاده سازی می‌کنید، EF بصورت خودکار یک آبجکت دینامیک مشتق شده را در زمان اجرا تولید می‌کند که *dynamix proxy* نام دارد. این آبجکت برای هر موجودیت POCO تولید می‌شود. این آبجکت پراکسی بسیاری از خواص مجازی (virtual) را بازنویسی می‌کند تا عملیاتی مانند ردیابی تغییرات و بارگذاری تنبل را انجام دهد.

فرض کنید مدلی مانند تصویر زیر دارید.

ما از کلاس *ProxyDataContractResolver* برای deserialize کردن یک آبجکت پراکسی در سمت سرور و تبدیل آن به یک آبجکت POCO روی کلاینت WCF استفاده می‌کنیم. مراحل زیر را دنبال کنید.

در ویژوال استودیو پروژه جدیدی از نوع WCF Service Application بسازید. یک Entity Data Model به پروژه اضافه کنید و جدول Clients را مطابق مدل مذکور ایجاد کنید.
کلاس POCO تولید شده توسط EF را باز کنید و کلمه کلیدی virtual را به تمام خواص اضافه کنید. این کار باعث می‌شود EF کلاس‌های پراکسی دینامیک تولید کند. کد کامل این کلاس در لیست زیر قابل مشاهده است.

```
public class Client
{
    public virtual int ClientId { get; set; }
    public virtual string Name { get; set; }
    public virtual string Email { get; set; }
}
```

نکته: بیاد داشته باشید که هرگاه مدل EDMX را تغییر می‌دهید، EF بصورت خودکار کلاس‌های موجودیت‌ها را مجددا ساخته و تغییرات مرحله قبلی را بازنویسی می‌کند. بنابراین یا باید این مراحل را هر بار تکرار کنید، یا قالب T4 مربوطه را ویرایش کنید. اگر هم از مدل Code-First استفاده می‌کنید که نیازی به این کارها نخواهد بود.

ما نیاز داریم که DataContractSerializer از یک کلاس ProxyDataContractResolver استفاده کند تا پراکسی کلاینت را به موجودیت کلاینت برای کلاینت سرویس WCF تبدیل کند. یعنی client proxy به client entity تبدیل شود، که نهایتا در اپلیکیشن کلاینت سرویس استفاده خواهد شد. بدین منظور یک ویژگی operation behavior می‌سازیم و آن را به متد ()GetClient در سرویس الحاق می‌کنیم. برای ساختن ویژگی جدید از کدی که در لیست زیر آمده استفاده کنید. بیاد داشته باشید که کلاس ProxyDataContractResolver در فضای نام Entity Framework قرار دارد.

```
using System.ServiceModel.Description;
using System.ServiceModel.Channels;
using System.ServiceModel.Dispatcher;
using System.Data.Objects;

namespace Recipe8
{
    public class ApplyProxyDataContractResolverAttribute :
        Attribute, IOperationBehavior
    {
        public void AddBindingParameters(OperationDescription description,
            BindingParameterCollection parameters)
        {
        }
        public void ApplyClientBehavior(OperationDescription description,
            ClientOperation proxy)
        {
            DataContractSerializerOperationBehavior
                dataContractSerializerOperationBehavior =
                    description.Behaviors
                    .Find<DataContractSerializerOperationBehavior>();
                dataContractSerializerOperationBehavior.DataContractResolver =
                    new ProxyDataContractResolver();
        }
        public void ApplyDispatchBehavior(OperationDescription description,
            DispatchOperation dispatch)
        {
            DataContractSerializerOperationBehavior
                dataContractSerializerOperationBehavior =
                    description.Behaviors
                    .Find<DataContractSerializerOperationBehavior>();
            dataContractSerializerOperationBehavior.DataContractResolver =
                new ProxyDataContractResolver();
        }
        public void Validate(OperationDescription description)
        {
        }
    }
}
```

فایل IService1.cs را باز کنید و کد آن را مطابق لیست زیر تکمیل نمایید.

```
[ServiceContract]
public interface IService1
{
    [OperationContract]
    void InsertTestRecord();
    [OperationContract]
    Client GetClient();
    [OperationContract]
    void Update(Client client);
}
```

فایل IService1.svc.cs را باز کنید و پیاده سازی سرویس را مطابق لیست زیر تکمیل کنید.

```
public class Client
{
    [ApplyProxyDataContractResolver]
    public Client GetClient()
```

```
    {
        using (var context = new EFRecipesEntities())
        {
            context.Cofiguration.LazyLoadingEnabled = false;
            return context.Clients.Single();
        }
    }
    public void Update(Client client)
    {
        using (var context = new EFRecipesEntities())
        {
            context.Entry(client).State = EntityState.Modified;
            context.SaveChanges();
        }
    }
    public void InsertTestRecord()
    {
        using (var context = new EFRecipesEntities())
        {
            // delete previous test data
            context.ExecuteSqlCommand("delete from [clients]");
            // insert new test data
            context.ExecuteStoreCommand(@"insert into
                [clients](Name, Email) values ('Armin Zia','armin.zia@gmail.com')");
        }
    }
}
```

حال پروژه جدیدی از نوع Console Application به راه حل جاری اضافه کنید. این اپلیکیشن، کلاینت تست ما خواهد بود. پروژه سرویس را ارجاع کنید و کد کلاینت را مطابق لیست زیر تکمیل نمایید.

```
using Recipe8Client.ServiceReference1;

namespace Recipe8Client
{
    class Program
    {
        static void Main(string[] args)
        {
            using (var serviceClient = new Service1Client())
            {
                serviceClient.InsertTestRecord();

                var client = serviceClient.GetClient();
                Console.WriteLine("Client is: {0} at {1}", client.Name, client.Email);

                client.Name = "Armin Zia";
                client.Email = "arminzia@live.com";
                serviceClient.Update(client);

                client = serviceClient.GetClient();
                Console.WriteLine("Client changed to: {0} at {1}", client.Name, client.Email);
            }
        }
    }
}
```

اگر اپلیکیشن کلاینت را اجرا کنید با خروجی زیر مواجه خواهید شد.

```
Client is: Armin Zia at armin.zia@gmail.com
Client changed to: Armin Zia at arminzia@live.com
```

شرح مثال جاری

مایکروسافت استفاده از آبجکت‌های POCO با WCF را توصیه می‌کند چرا که مرتب سازی (serialization) آبجکت موجودیت را ساده‌تر می‌کند. اما در صورتی که از آبجکت‌های POCO ای استفاده می‌کنید که *changed-based notification* دارند (یعنی خواص موجودیت را با virtual علامت گذاری کرده اید و کلکسیون‌های خواص پیمایشی از نوع ICollection هستند)، آنگاه EF برای موجودیت‌های بازگشتی کوئری‌ها *پراکسی‌های دینامیک* تولید خواهد کرد.

استفاده از پراکسی‌های دینامیک با WCF دو مشکل دارد. مشکل اول مربوط به سریال کردن پراکسی است. کلاس DataContractSerializer تنها قادر به serialize/deserialize کردن انواع شناخته شده (known types) است. در مثال جاری این یعنی موجودیت Client. اما از آنجا که EF برای موجودیت‌ها پراکسی می‌سازد، حالا باید آبجکت پراکسی را سریال کنیم، نه خود کلاس Client را. اینجا است که از DataContractResolver استفاده می‌کنیم. این کلاس می‌تواند حین سریال کردن آبجکت ها، نوعی را به نوع دیگر تبدیل کند. برای استفاده از این کلاس ما یک ویژگی سفارشی ساختیم، که پراکسی‌ها را به کلاس‌های POCO تبدیل می‌کند. سپس این ویژگی را به متد GetClient() اضافه کردیم. این کار باعث می‌شود که پراکسی دینامیکی که توسط متد GetClient() برای موجودیت Client تولید می‌شود، به درستی سریال شود.

مشکل دوم استفاده از پراکسی‌ها با WCF مربوط به بارگذاری تبل یا Lazy Loading می‌شود. هنگامی که DataContractSerializer موجودیت‌ها را سریال می‌کند، تمام خواص موجودیت را دستیابی خواهد کرد که منجر به اجرای lazy-loading روی خواص پیمایشی می‌شود. مسلما این رفتار را نمی‌خواهیم. برای رفع این مشکل، مشخصا قابلیت بارگذاری تنبل را خاموش یا غیرفعال کرده ایم.

عنوان: **تعامل با پایگاه داده با استفاده از EntityFramework در پروژه های F# MVC 4**
نویسنده: مسعود پاکدل
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۱۸ ۰:۵
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: #Entity framework, MVC, F

در پست‌های قبلی (^ و ^) با template و ساخت کنترلر و مدل در پروژه‌های F# MVC آشنا شدید. در این پست به طراحی Repository با استفاده از EntityFramework خواهیم پرداخت. در ادامه مثال قبل، برای تامین داده‌های مورد نیاز کنترلرها و نمایش آن‌ها در View نیاز به تعامل با پایگاه داده وجود دارد. در نتیجه با استفاده از الگوی Repository، داده‌های مورد نظر را تامین خواهیم کرد. به صورت پیش فرض با نصب Template جاری (F# MVC4) تمامی اسمبلی‌های مورد نیاز برای استفاده از در EF در پروژه‌های F# نیز نصب می‌شود.

پیاده سازی DbContext مورد نیاز

برای ساخت DbContext می‌توان به صورت زیر عمل نمود:

```
namespace FsWeb.Repositories

open System.Data.Entity
open FsWeb.Models

type FsMvcAppEntities() =
    inherit DbContext("FsMvcAppExample")

    do Database.SetInitializer(new CreateDatabaseIfNotExists<FsMvcAppEntities>())

    [<DefaultValue()>] val mutable books: IDbSet<Guitar>
    member x.Books with get() = x.books and set v = x.books <- v
```

همان طور که ملاحظه می‌کنید با ارث بری از کلاس DbContext و پاس دادن ConnectionString یا نام آن در فایل app.config، به راحتی FsMVCAppEntities ساخته می‌شود که معادل DbContext پروژه مورد نظر است. با استفاده از دستور do متد SetInitializer برای عملیات migration فراخوانی می‌شود. در پایان نیز یک DbSet به نام Books ایجاد کردیم. فقط از نظر syntax با حالت C# آن تفاوت دارد اما روش پیاده سازی مشابه است.

اگر syntax زبان F# برایتان نامفهوم است می‌توانید از این دوره کمک بگیرید.

پیاده سازی کلاس BookRepository

ابتدا به کدهای زیر دقت کنید:

```
namespace FsWeb.Repositories

type BooksRepository() =
    member x.GetAll () =
        use context = new FsMvcAppEntities()
        query { for g in context.Books do
                select g }
        |> Seq.toList
```

در کد بالا ابتدا تابعی به نام GetAll داریم. در این تابع یک نمونه از DbContext پروژه وهله سازی می‌شود. نکته مهم این است به جای شناسه let از شناسه use استفاده کردم. شناسه use دقیقا معال دستور using(){} در C# است. بعد از اتمام عملیات شی مورد نظر Dispose خواهد شد.
در بخش بعدی یک کوئری از DbSet مورد نظر گرفته می‌شود. این روش Query گرفتن در F# 3.0 مطرح شده است. در نتیجه در نسخه‌های قبلی آن (F# 2.0) اجرای این کوئری باعث خطا می‌شود. اگر قصد دارید با استفاده از F# 2.0 کوئری‌های خود را ایجاد نماید باید به طریق زیر عمل نمایید:
ابتدا از طریق nuget اقدام به نصب package ذیل نمایید:

```
FSPowerPack.Linq.Community
```

سپس در ابتدا Source File خود، فضای نام Microsoft.FSharp.Linq.Query را باز(استفاده از دستور open) کنید. سپس می‌توانید با اندکی تغییر در کوئری قبلی خود، آن را در F# 2.0 اجرا نمایید.

```
query <@ seq { for g in context.Books -> g } @> |> Seq.toList
```

حال باید Repository طراحی شده را در کنترلر مورد نظر فراخوانی کرد. اما اگر کمی سلیقه به خرج دهیم به راحتی می‌توان با استفاده از تزریق وابستگی ، BookRepository را در اختیار کنترلر قرار داد. همانند کد ذیل:

```
[<HandleError>]
type BooksController(repository : BooksRepository) =
    inherit Controller()
    new() = new BooksController(BooksRepository())
    member this.Index () =
        repository.GetAll()
        |> this.View
```

در کدهای بالا ابتدا وابستگی به BookRepository در سازنده BookController تعیین شد. سپس با استفاده از سازنده پیش فرض، یک وهله از وابستگی مورد نظر ایجاد و در اختیار سازنده کنترلر قرار گرفت(همانند استفاده از کلمه this در سازنده کلاس‌های C#). با فراخوانی تابع GetAll داده‌های مورد نظر از database تامین خواهد شد.

نکته : تنظیمات مروط به ConnectionString را فراموش نکنید:

```
<add name="FsMvcAppExample"
     connectionString="YOUR CONNECTION STRING"
     providerName="System.Data.SqlClient" />
```

موفق باشید.

نظرات خوانندگان

نویسنده: Ara
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۲۰ ۱:۴

سلام
با تشکر از زحمات شما

به نظر من استفاده از F# در کنار C# به عنوان Library برای حل مسائل خاص خیلی میتونه مفید باشه

اگه ممکنه در مورد صورت مسئله و راه حل‌های ارائه شده با F# بیشتر بنویسید تا بیشتر مورد استفاده قرار بگیره ،و خیلی کاربردی‌تر موضوع رو ببینیم

ممنون

عنوان: BulkInsert در EF CodeFirst
نویسنده: م کریمی
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۲۸ ۱۱:۲۵
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework

یکی از مشکلات برنامه نویسان، نوشتن هزاران رکورد در دیتابیس در مدت زمان بسیار کوتاهی است که عموما این کار در هنگام خواندن اطلاعات از فایل‌های اکسل و گاها از فایل‌های text ای اتفاق می‌افتد. برای مثال در زمان نوشتن این اطلاعات، با Timeout مواجه شده و اگر هم Timeout ندهد بسیار کند عمل می‌کند.
در این پست قصد داریم روش نوشتن هزاران رکورد را در کسری از ثانیه توسط EF Code first مورد بررسی قرار دهیم و در نهایت مقایسه ای با AddRange در EntityFramework داشته باشیم.
خوب؛ در ابتدا مدلی را با نام Personel را به شکل زیر طراحی مینماییم .

```
public class Personel
    {
        [Key]
        public int PersonelID { get; set; }

        [MaxLength(15)]
        public string Name { get; set; }

        [MaxLength(25)]
        public string Family { get; set; }

        [MaxLength(10)]
        public string CodeMelli { get; set; }

    }
```

سپس این مدل را در Context خود معرفی نمایید همانند کلاس زیر:

```
public class PersonalContext : DbContext
    {
        public DbSet<Personel> Personel { get; set; }

        public override int SaveChanges()
        {
            return base.SaveChanges();
        }
    }
```

برای ساختن دیتابیس در Entityframework CodeFirst میتوانید به سری آموزشی CodeFirst در سایت جاری مراجعه نمایید.
اکنون همه چیز مهیا است برای انجام عملیات Bulk Insert .
در ابتدا پاورشل نیوگت را باز کرده و پکیج مورد نظر را با توجه به نسخه Ef استفاده شده، به پروژه اضافه نمایید. همانند دستور زیر :

```
Install-Package EntityFramework.BulkInsert-ef6
```

بعد از نصب پکیج مورد نظر، باید لیستی از موجودیت‌ها را از یک فایل اکسل خوانده و به BulkInsert EF ارسال نماییم. برای این کار مانند زیر عمل مینماییم.

```
public ActionResult Insert()
        {
            int Counter = 1000;
            List<Personel> Lst = new List<Personel>();
            // شبیه سازی خواندن رکوردها از فایل اکسل
            for (int i = 0; i < Counter; i++)
            {
                Lst.Add(new Personel
                {
                    CodeMelli = "0000000000",
                    Family = "Karimi",
                    Name = "Mohammad"
```

```
            });
        }

        PersonalContext db = new PersonalContext();
        db.BulkInsert(Lst);
        db.SaveChanges();
        return View();
    }
```

تنها نکته‌ی استفاده از متد BulkInsert، اضافه نمودن ارجاعی از using EntityFramework.BulkInsert.Extensions; به بالای کلاس جاری است.

در شکل زیر میتوانید مقایسه ای بین bulkInsert و AddRange را در تعداد رکوردهای نوشته شده و مدت زمان صرف شده برای نوشتن در دیتابیس، مشاهده نمایید.

نظرات خوانندگان

نویسنده: سعید عیوضی
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۲۸ ۲۳:۲۰

سلام؛ چطور میتونم مقادیر یک دیتاتیبل رو به این صورت در دیتابیس درج کنم؟

نویسنده: ژوپیتر
تاریخ: ۱۳۹۲/۱۲/۲۹ ۸:۲۱

```
var personnels = dataSet.Tables["Personnel"].AsEnumerable();
db.BulkInsert(personnels.ToList());
```

نویسنده: حسین
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۰۳ ۱۱:۴۲

با سلام وتشکر
کد زیر نباید یه این صورت نوشته بشه؟

```
db.Personel.BulkInsert(Lst);
```

اگر نه چجوری بدون دادن نام جدول عمل اضافه کردن رو انجام میده؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۰۳ ۱۲:۲۵

خیر. این پروژه سورس باز هست؛ اینجا.
با استفاده از Reflection و همچنین اطلاعات موجود در Context، جداول را تشخیص می‌دهد.

نویسنده: sharp
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۵/۲۱ ۲۱:۳۴

سلام.
موقع استفاده از BulkInsert خطای زیر برای من رخ میده. من یک کلاس Category دارم که شامل دو فیلد CategoryID (کلید و identity) و CategoryName هستش. کدم رو به شکل زیر نوشتم :

```
using(NewsEntities context = new NewsEntities())
            {
                try
                {
                    List<Category> catlist = new List<Category>();
                    for (int i = 0; i < 1000; i++)
                    {
                        Category cat = new Category { CategoryName = "cat" + i.ToString() };
                        catlist.Add(cat);
                    }
                    context.BulkInsert(catlist);
                    context.SaveChanges();
                    MessageBox.Show("Added");
                }
                catch(Exception ex)
                {
                    MessageBox.Show(Error.ShowError(ex));
                }
            }
```

خطایی که رخ میده :
The given key was not present in the dictionary
همین کد رو با AddRange که می‌نویسم بدون مشکل کار میکنه.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۵/۲۱ ۲۳:۲

مشکلی مشاهده نشد: BulkInsertTests.zip

نویسنده: احمد
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۶/۲۹ ۹:۲۱

سلام، من از bulk رو nuget نصب کردم و به using هم اضافه کردم ولی وقتی که به این خط می‌رسه

```
db.BulkInsert(entities);
```

میگه NotFound BulkInsertExtention.cs، یه پنجره باز میشه که این فایلو انتخاب کنم!
کسی به این مشکل برخورده؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۶/۲۹ ۹:۲۶

اگر در حین کار با کتابخانه‌های مختلف، صفحه دیالوگ گشودن فایل به همراه پیام cs file not found مشاهده شد، این صفحه را لغو کنید تا استثنای اصلی نمایش داده شود. همچنین در EF باید Inner exception را هم بررسی کنید.
علت اصلی هم به اینجا بر می‌گردد که فایل pdb، به همراه کتابخانه‌ی مورد نظر توزیع شده و این فایل حاوی محل قرارگیری سورس کتابخانه و همچنین شماره سطر مرتبط با استثناء است. چون این سورس بر روی سیستم شما موجود نیست و فایل pdb نیز پیوست شده، صفحه‌ی باز کردن فایل یافت نشده، نمایش داده می‌شود.

نویسنده: احمد
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۶/۲۹ ۹:۳۴

ممنون از پاسختون البته اینو فراموش کردم بگم که کد اجرا میشه! ولی خب این پنجره هم میاد!
خب من از nuget نصبش کردم، چطوری این فایلو بزارم کنار سورس؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۶/۲۹ ۹:۳۷

فایل **pdb**. EntityFramework.BulkInsert را از پوشه‌ی bin برنامه حذف کنید. این فایل و اطلاعات موجود در آن، فقط بر روی سیستمی که اصل کتابخانه بر روی آن کامپایل شده معتبر است. برای مثال در این فایل ثبت شده فایل BulkInsertExtention.cs در مسیر c:\prog\lib\user12\bluk قرار دارد که فقط بر روی سیستم نویسنده‌ی اصلی این کتابخانه معتبر است. اگر شما هم نیاز به فایل pdb معتبری دارید، سورس این کتابخانه را دریافت کنید. دستی آن‌را کامپایل کرده و سپس ارجاعی را به اسمبلی نهایی بدهید. اینبار به صورت خودکار فایل pdb معتبری در پوشه‌ی bin برنامه‌ی شما قرار خواهد گرفت.

نویسنده: رضایی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۹/۰۹ ۱۱:۵

با سلام
برنامه در سیستم اصلی بدرستی کار می‌کند اما موقع نصب بر روی سیستم دیگر خطای زیر را می‌دهد

```
Field_ConnectionString was not found in Type System.Data.SqlConnection Parametername:PropName
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۹/۰۹ ۱۱:۴۴

- کار ما رفع باگ‌های پروژه‌های *ثالث* نیست. باید این مساله را در issue tracker آن‌ها پیگیری کنید. این مشکل باید در پروژه‌ی اصلی برطرف شود و نه اینجا.

- در کل اگر به فایل providerBase آن مراجعه کنید، چنین تعریفی را دارد:

```
protected virtual string ConnectionString
        {
            get
            {
                return (string)DbConnection.GetPrivateFieldValue("_connectionString");
            }
        }
```

سورس را دریافت کنید و مورد فوق را به نحو ذیل تغییر دهید:

```
protected virtual string ConnectionString {
  get {
    return (string)DbConnection.ConnectionString;
  }
}
```

نویسنده: سید
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۹/۰۹ ۱۴:۲۰

راه حل اصلی اینه که دانت فریم‌ورک 4.5.1 و بالاتر نصب کنه

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۹/۰۹ ۱۴:۵۹

استفاده از Get **Private** FieldValue("_connectionString") یک «هک» هست و راه حل نیست. این فیلد خصوصی می‌تواند در یک نگارش خاص وجود داشته باشد و در دیگری خیر. به همین جهت private تعریف شده‌است.

عنوان: **یک دست سازی ی و ک در برنامه‌های Entity framework 6**
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۱۸ ۱۲:۲۰
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework

تا قبل از EF 6 برای طراحی یک سیستم عمومی تغییر مقادیر ثبت شده در بانک اطلاعاتی، می‌شد با استفاده از امکانات توکار Tracking آن، مقادیر تغییر کرده را یافت و برای مثال ی و ک آن‌ها را پیش از درج در بانک اطلاعاتی، یک دست کرد. در EF 6 با معرفی یک سری interceptor می‌توان به مراحل پیش و پس از اجرای کوئری‌ها دسترسی پیدا کرد. عمده‌ترین کاربرد آن، لاگ کردن SQLهای تولیدی و نوشتن برنامه‌هایی شبیه به EF Profiler است. اما ... استفاده‌ی دیگری را نیز می‌توان از IDbCommandInterceptor جدید آن تدارک دید: دستکاری SQL تولیدی توسط آن پیش از اعمال به بانک اطلاعاتی.

طراحی یک Interceptor برای یک دست سازی ی و ک

در اینجا کدهای کلاس YeKeInterceptor را ملاحظه می‌کنید. در متدهایی که به کلمه‌ی Executing ختم می‌شوند، می‌توان به دستورات SQL تولید شده توسط EF، پیش از اعمال بر روی بانک اطلاعاتی دسترسی داشت:

```
public class YeKeInterceptor : IDbCommandInterceptor
    {
        public void ReaderExecuting(DbCommand command, DbCommandInterceptionContext<DbDataReader>
interceptionContext)
        {
            command.ApplyCorrectYeKe();
        }

        public void NonQueryExecuted(DbCommand command, DbCommandInterceptionContext<int>
interceptionContext)
        {
        }

        public void NonQueryExecuting(DbCommand command, DbCommandInterceptionContext<int>
interceptionContext)
        {
            command.ApplyCorrectYeKe();
        }

        public void ReaderExecuted(DbCommand command, DbCommandInterceptionContext<DbDataReader>
interceptionContext)
        {
        }

        public void ScalarExecuted(DbCommand command, DbCommandInterceptionContext<object>
interceptionContext)
        {
        }

        public void ScalarExecuting(DbCommand command, DbCommandInterceptionContext<object>
interceptionContext)
        {
            command.ApplyCorrectYeKe();
        }
    }
```

DbCommand، حاوی تمام اطلاعاتی است که به آن نیاز داریم؛ شامل CommandText یا همان SQL تولید شده و همچنین command.Parameters برای دسترسی به مقادیر پارامترهای کوئری. نکته‌ی مهم تمام این موارد، قابل ویرایش بودن آن‌ها است.

```
public static class YeKe
    {
        public const char ArabicYeChar = (char)1610;
        public const char PersianYeChar = (char)1740;

        public const char ArabicKeChar = (char)1603;
        public const char PersianKeChar = (char)1705;

        public static string ApplyCorrectYeKe(this object data)
        {
            return data == null ? null : ApplyCorrectYeKe(data.ToString());
        }
```

```
        public static string ApplyCorrectYeKe(this string data)
        {
            return string.IsNullOrWhiteSpace(data) ?
                        string.Empty :
                        data.Replace(ArabicYeChar, PersianYeChar).Replace(ArabicKeChar,
PersianKeChar).Trim();
        }

        public static void ApplyCorrectYeKe(this DbCommand command)
        {
            command.CommandText = command.CommandText.ApplyCorrectYeKe();

            foreach (DbParameter parameter in command.Parameters)
            {
                switch (parameter.DbType)
                {
                    case DbType.AnsiString:
                    case DbType.AnsiStringFixedLength:
                    case DbType.String:
                    case DbType.StringFixedLength:
                    case DbType.Xml:
                        parameter.Value = parameter.Value.ApplyCorrectYeKe();
                        break;
                }
            }
        }
    }
```

در اینجا پیاده سازی متد الحاقی ApplyCorrectYeKe را که در کلاس YeKeInterceptor مورد استفاده قرار گرفت، ملاحظه می‌کنید.

در آن، CommandText و همچنین parameter.Valueها در صورت رشته‌ای بودن، اصلاح می‌شوند.

سربار این روش نسبت به روش‌های پیشین استفاده از Reflection کمتر است. همچنین اشیاء پیچیده و تو در تو را نیز بهتر پشتیبانی می‌کند؛ چون در مرحله Executing، کار پردازش این اشیاء پایان یافته و SQL خام نهایی آن در اختیار ما است.

نحوه‌ی استفاده از YeKeInterceptor

در آغاز برنامه، سطر زیر را فراخوانی کنید:

```
DbInterception.Add(new YeKeInterceptor());
```

یک مثال کامل برای دریافت

Sample32.cs

نظرات خوانندگان

نویسنده: میثم مهربانی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۱۸ ۱۳:۲۹

بر روی SqlServer درست کارمی کند ولی بر روی کانکشن SQL CE پیغام زیر را می‌دهد:

```
System.NotSupportedException was unhandled by user code
  HResult=-2146233067
  Message=DesignTimeVisible
  Source=EntityFramework.SqlServerCompact
  StackTrace:
       at System.Data.Entity.SqlServerCompact.SqlCeMultiCommand.set_CommandText(String value)
       at EfExt.YeKe.ApplyCorrectYeKe(DbCommand command) in e:\test\EfExt\YeKe.cs:line 33
       at EfExt.YeKeInterceptor.ReaderExecuting(DbCommand command, DbCommandInterceptionContext`1
interceptionContext) in e:\MyFilesAndPrograms\WebIO\EfExt\YeKeInterceptor.cs:line 15
       at
System.Data.Entity.Infrastructure.Interception.DbCommandDispatcher.<Reader>b__d(IDbCommandInterceptor
i, DbCommand t, DbCommandInterceptionContext`1 c)
       at
System.Data.Entity.Infrastructure.Interception.InternalDispatcher`1.Dispatch[TTarget,TInterceptionConte
xt,TResult](TTarget target, Func`3 operation, TInterceptionContext interceptionContext, Action`3
executing, Action`3 executed)
       at System.Data.Entity.Infrastructure.Interception.DbCommandDispatcher.Reader(DbCommand command,
DbCommandInterceptionContext interceptionContext)
       at System.Data.Entity.Internal.InterceptableDbCommand.ExecuteDbDataReader(CommandBehavior
behavior)
       at System.Data.Common.DbCommand.ExecuteReader(CommandBehavior behavior)
       at
System.Data.Entity.Core.EntityClient.Internal.EntityCommandDefinition.ExecuteStoreCommands(EntityComman
d entityCommand, CommandBehavior behavior)
  InnerException:
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۱۸ ۱۴:۳۲

برای SQL CE سطر زیر را حذف کنید:

```
command.CommandText = command.CommandText.ApplyCorrectYeKe();
```

در اصل نیازی به آن نیست؛ چون مقادیر ارسالی توسط پارامترها جابجا می‌شوند و در CommandText به صورت مستقیم حضور ندارند.

نویسنده: محمد زعفرانی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۱۸ ۱۶:۴۸

سلام. چطور میتونم نسخه‌ی EF پروژه ام رو به EF6 ارتقاء بدم؟
اگر این ارتقاء رو انجام بدم به مشکلی در پروژه ام برنمیخورم؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۱۸ ۱۶:۵۵

دو مطلب در این مورد پیشتر در سایت منتشر شده:

- ارتقاء به Entity framework 6 و استفاده از بانک‌های اطلاعاتی غیر از SQL Server
- بروز رسانی استفاده از SqlServer Compact در Entityframework 6.0

خلاصه هر دو مورد این است: یک فایل packages.config نیوگت را به پروژه‌هایی که ارجاعی به EF دارند اضافه کنید. بعد دستور update-package را صادر کنید.

نویسنده: همراز
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۲۶ ۱۱:۳۲

با تشکر از پست مفید جناب نصیری

من هم این کار را انجام داده ام در دو سطح برنامه و دیتابیس ...

ابتدا باید دیتا بیس را یکسان سازی کرد (یعنی ی و ک‌ها فقط از یک مدل باشند)

```
CREATE PROCEDURE [dbo].[spr_Admin_Replace_Ye_Ke_InAllTables]
AS
BEGIN
BEGIN TRAN
--ی--%u06CC
--ی--%u064A
--ک--%u06A9
--ک--%u0643
DECLARE @Ye_Farsi NCHAR(1),  @Ye_Arabi NCHAR(1), @Ke_Farsi NCHAR(1), @Ke_Arabi NCHAR(1)
SET @Ye_Farsi = NCHAR(0X06CC)
SET @Ye_Arabi = NCHAR(0X064A)
SET @Ke_Farsi = NCHAR(0X06A9)
SET @Ke_Arabi = NCHAR(0X0643)
--SELECT @Ye_Farsi, UNICODE(@Ye_Farsi) AS Ye_Farsi_Code, @Ye_Arabi, UNICODE(@Ye_Arabi) AS
Ye_Arabi_Code,@Ke_Farsi, UNICODE(@Ke_Farsi) AS Ke_Farsi_Code, @Ke_Arabi, UNICODE(@Ke_Arabi) AS
Ke_Arabi_Code

--SELECT * FROM sys.types
DECLARE xcur CURSOR FOR -- a cursor for string columns
SELECT sys.tables.name AS TableName, sys.columns.name AS ColumnName
FROM sys.tables INNER JOIN sys.columns ON sys.tables.object_id = sys.columns.object_id
WHERE sys.columns.system_type_id IN (35, 99, 167, 175, 231, 239)

OPEN xcur

DECLARE @SqlString nvarchar(1000), @TName nvarchar(255), @CName nvarchar(255), @ret int

FETCH NEXT FROM xcur INTO @TName, @CName

WHILE @@FETCH_STATUS = 0
BEGIN
BEGIN TRY
SET @SqlString = N'UPDATE ' + @TName + ' SET ' + @CName + ' = REPLACE( REPLACE(' + @CName + ',''' +
@Ye_Farsi + ''','''' + @Ye_Arabi + '''') ,''' +  @Ke_Farsi + ''','''' + @Ke_Arabi + '''')';
EXEC @ret = sp_executesql @SqlString
PRINT @ret
END TRY
BEGIN CATCH
PRINT @SqlString
PRINT ERROR_MESSAGE()
END CATCH

FETCH NEXT FROM xcur INTO @TName, @CName
END

CLOSE xcur
DEALLOCATE xcur

ROLLBACK TRAN
END
```

سپس داخل کد برنامه و هنگام ثبت، ویرایش و جستجو

ی و ک موجود در کلمات ورودی توسط کاربر را با ی و ک درست(همان‌ها که در دیتابیس هستند)، جایگزین کنیم، و بعد عمل مورد نظر را انجام دهیم.

```
public class YeKeLetters
    {
        public static char Ye_Farsi = '\x06CC'; // ی %u06CC
        public static char Ye_Arabi = '\x064A'; // ی %u064A
        public static char Ke_Farsi = '\x06A9'; // ک %u06A9
        public static char Ke_Arabi = '\x0643'; // ک %u0643
    }
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۲۶ ۱۲:۳۶

توضیحات بیشتر در مورد اسکریپتی که ارسال کردند:
« مشکل ی و ک فارسی و عربی در یک دیتابیس اس کیوال سرور »

نویسنده: سالار خلیل زاده
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۱۵ ۸:۱۲

دلیل تغییراتی که در رشته رو میدید متوجه نشدم! استفاده از trim و بازگردادن رشته خالی
به نظرم اینطوری بهتره:

```
public static string ApplyCorrectYeKe(this string data)
{
return string.IsNullOrWhiteSpace(data)
? data
: data.Replace(ArabicYeChar, PersianYeChar).Replace(ArabicKeChar, PersianKeChar);
}
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۱۵ ۱۰:۵

- بازگشت رشته خالی بجای نال: آشنایی با Defensive programming قسمت اول و دوم .
- حذف فواصل خالی: فواصل خالی ابتدا و انتهای رشته در خیلی از موارد نباید حضور داشته باشند. مثلا در ثبت نام فرق است بین «سالار» و « سالار ».

نویسنده: علی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۹/۰۳ ۱۶:۲۰

سلام.
آیا اینجا می‌توان تمیزسازی HTML و مقابله با XSS را انجام داد؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۹/۰۳ ۱۸:۳۶

می‌توان.

نویسنده: محمود راستین
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۵/۲۴ ۱۹:۱۵

با سلام؛ در معماری این مثال شما ، در کدام لایه باید این کلاس YeKeInterceptor و YeKe تعریف شوند ؟ با توجه به تعاریف شما در دوره آموزشی ED ، قطعا نباید این کلاس‌ها در لایه Domain Classes و Service تعریف شوند. آیا با این تفاسیر باید در لایه Data تعریف کنیم این کلاس هارو ؟
در این مثال ، نویسنده در لایه Data این عملات را انجام داده ولی با روشی متفاوت تر. که با توجه به توضیحات شما ، روش این مثال برای Select گزینه‌ی مناسبی نیست. میشه لطف کنید و بفرمایید کلاس‌ها رو کجا تعریف کنیم و دلیل تعریف چیست و اینکه چگونه در Context آن را فراخوانی کنیم که برای عملایت CRUD عملیات ApplyCorrectYeKe رعایت شود
با تشکر

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۵/۲۴ ۱۹:۲۷

- این کلاس‌ها صرفا یک سری کلاس کمکی هستند که هیچ وابستگی به قسمت خاصی از برنامه ندارند و برعکس. به همین جهت یک اسمبلی Common ایجاد کرده و آن‌ها را در این اسمبلی مشترک که یک سری utility عمومی در آن تعریف خواهید کرد، قرار

دهید.

+ در انتهای مطلب ذکر شد: «... **در آغاز برنامه** ، سطر زیر را فراخوانی کنید ... ». آغاز برنامه‌های وب، در متد Application_Start است و در برنامه‌های دسکتاپ، متد Main یا شبیه به آن.

+ Interceptorها به صورت یک لایه‌ی نامرئی توسط EF اعمال می‌شوند. بنابراین قرار نیست توسط شما مستقیما جایی فراخوانی شود. یکبار که در آغاز برنامه تعریف و به EF معرفی شدند، کافی است.

عنوان: **صفحه بندی پویا در Entity Framework**
نویسنده: محمد رضا صفری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۲۶ ۹:۵
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: ASP.Net, Entity framework, Paging

در اکثر برنامه‌ها ما نیازمند این موضوع هستیم که بتوانیم اطلاعاتی را به کاربر نشان دهیم. در بعضی از موارد این اطلاعات بسیار زیاد هستند و نیاز است در این حالت از صفحه بندی اطلاعات یا Data Paging استفاده کنیم. در ASP.NET برای ارائه اطلاعات به کاربر معمولا از کنترلهای ListView ، Gridview و امثالهم استفاده می‌شود. مشکل اساسی این کنترل‌ها این است که آنها اطلاعات را به صورت کامل از سرور دریافت کرده، سپس اقدام به نمایش صفحه بندی شده آن می‌نمایند که این موضوع باعث استفاده بی مورد از حافظه سرور شده و هزینه زیادی برای برنامه ما خواهد داشت.
صفحه بندی در سطح پایگاه داده بهترین روش برای استفاده بهینه از منابع است. برای رسیدن به این مقصود ما نیاز به یک کوئری خواهیم داشت که فقط همان صفحه مورد نیاز را به کنترلر تحویل دهد.
با استفاده از متد توسعه یافته زیر می‌توان به این مقصود دست یافت:

```
/// <summary>
/// صفحه بندی کوئری
/// </summary>
/// <param name="query">کوئری مورد نظر شما</param>
/// <param name="pageNum">شماره صفحه</param>
/// <param name="pageSize">سایز صفحه</param>
/// <param name="orderByProperty">ترتیب خواص</param>
/// <param name="isAscendingOrder">اگر برابر با <c>true</c> است صعودی باشد</param>
/// <param name="rowsCount">تعداد کل ردیف ها</param>
/// <returns></returns>
private static IQueryable<T> PagedResult<T, TResult>(IQueryable<T> query, int pageNum, int pageSize,
                Expression<Func<T, TResult>> orderByProperty, bool isAscendingOrder, out int rowsCount)
{
    if (pageSize <= 0) pageSize = 20;

    //مجموع ردیف‌های به دست آمده
    rowsCount = query.Count();

// اگر شماره صفحه کوچکتر از 0 بود صفحه اول نشان داده شود
    if (rowsCount <= pageSize || pageNum <= 0) pageNum = 1;

// محاسبه ردیف هایی که نسبت به سایز صفحه باید از آنها گذشت
    int excludedRows = (pageNum - 1) * pageSize;

    query = isAscendingOrder ? query.OrderBy(orderByProperty) :
query.OrderByDescending(orderByProperty);

// ردشدن از ردیف‌های اضافی و  دریافت ردیف‌های مورد نظر برای صفحه مربوطه
    return query.Skip(excludedRows).Take(pageSize);
}
```

نحوه استفاده :

فرض کنید که کوئری مورد نظر قرار است تا یکسری از مطالب را از جدول Articles نمایش دهد. برای دریافت 20 ردیف اول جهت استفاده در صفحه اول، از کد زیر استفاده می‌کنیم :

```
var articles = (from article in Articles
                where article.Author == "Abc"
                select article);

int totalArticles;

var firstPageData =  PagedResult(articles, 1, 20, article => article.PublishedDate, false, out
totalArticles);
```

یا به صورت ساده‌تر و قابل اجرا به صورت کلی‌تر :

```
var context = new AtricleEntityModel();
var query = context.ArticlesPagedResult(articles, <pageNumber>, 20, article => article.PublishedDate,
false, out totalArticles);
```

نظرات خوانندگان

نویسنده: محمد رضا ایزدی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۲۶ ۱۱:۰

یه سوالی خط آخر چطوری اجرایی شده
شما تو کانتکس اون متد رو اوردین ؟
+

```
Helper.PagedResult(t, 1, 10, o=>true, false, out i);
```

یه اور لود هم اینطوری میشه براش نوشت اینطوری نیاز نیست حتما order در نظر گرفته شود

نویسنده: میثم99
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۲۶ ۱۱:۲۳

باسلام
مطلبت بسیار مفیدی بود. فقط اگر بتوانی خود صفحه بندی را هم قرار دهی بسیار عالی میشود.
منظورم چند تا لینک که صفحه اول و آخر و صفحه جاری و تعداد دارد.
ممنون

نویسنده: محسن عباس آبادعربی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۲۶ ۱۱:۴۷

ضمن تشکر از مطلب فوق
اگر شما در ASP.net استفاد میکنید میتوانی از کنترل ObjectContainerDataSource استفاده کنی که چند مزیت دارد
1 سرعت بالایی دارد
2 امکان sql cache dependency رو فعال میکنه یعنی فقط در هنگامی که شما اطلاعات رو در داخل گرید لود می‌کنید برای دفعه بعد اگر اطلاعات در دیتابیس تغییری نکرده باشد دیگر به سمت دیتابیس مراجعه نمی‌کند و اطلاعات از cache خوانده می‌شود
2 امکان paging سمت سرور رو به شما میدهد .
3 برای پروژهای با دیتای بزرگ تست شده و جواب داده

نویسنده: میثم99
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۲۶ ۱۲:۹

در mvc هم یک هلپر برای اینکار ساخته شده است که خیلی خوب کار می‌کند.
ولی منظور من یک ماژول ساده دست ساز بود که با توجه به سایت بتوان به هر شکل دلخواهی آنرا تغییر داد. در بعضی از پروژه‌ها واقعا یک همچین چیزی بدرد می‌خورد

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۲۶ ۱۲:۳۳

برای طراحی Pager سازگار با بوت استرپ این مطلب مفید است:
A simple Bootstrap Pager Html Helper

نویسنده: ایزدی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۲۶ ۱۴:۱۸

ObjectContainerDataSource میشه یه توضیحی در موردش بدین یا یه مقاله معرفی کنید

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۲۶ ۱۴:۲۷

ObjectContainerDataSource Control

نویسنده: محمد رضا صفری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۲۶ ۲۰:۳۲

کسانی که Table بی دردسر و Ajax ی میخوان از این پلاگین استفاده کنند :

/http://www.jtable.org

با MVC هم کاملا سازگار هست و نمونه هم داره .

آموزش کامل : http://www.codeproject.com/Articles/277576/AJAX-based-CRUD-tables-using-ASP-NET-MVC-and-jTa

Datatable هم هست .

نویسنده: محسن عباس آبادعربی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۲۷ ۱۲:۲۲

کنترل ObjectContainerDataSource Control مربوط به فزیم ورک WCSF می‌باشد می‌توانید از سایت مایکروسافت دانلود نمایید.

نویسنده: ایزدی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۶/۰۸ ۱۶:۵۶

سلام

من یک برنامه تولید لایه business نوشتم از کد شما هم استفاده کردم با اجازتون یه تغییر کوچیک دادم توش خواستم اینجا هم بذارم که اگر کسی خواست استفاده کنه

```
private static IQueryable<T> PagedResult<T, TResult>(IQueryable<T> query, int pageNum, int pageSize,
                                                     Expression<Func<T, TResult>>
orderByProperty,
                                                     bool isAscendingOrder, out int rowsCount,
                                                     Expression<Func<T, bool>> whereClause =
null)
        {
            if (pageSize <= 0) pageSize = 20;

            //مجموع ردیف‌های به دست آمده
            rowsCount = query.Count();

            // اگر شماره صفحه کوچکتر از 0 بود صفحه اول نشان داده شود
            if (rowsCount <= pageSize || pageNum <= 0) pageNum = 1;

            // محاسبه ردیف هایی که نسبت به سایز صفحه باید از آنها گذشت
            int excludedRows = (pageNum - 1) * pageSize;

            query = isAscendingOrder ? query.OrderBy(orderByProperty) :
query.OrderByDescending(orderByProperty);

            //جستجو را در صورت لزوم انجام می‌دهد

            query = whereClause == null ? query : query.Where(whereClause);


            // ردشدن از ردیف‌های اضافی و دریافت ردیف‌های مورد نظر برای صفحه مربوطه
            return query.Skip(excludedRows).Take(pageSize);
        }
```

و برای فراخوانی هم اینطور استفاده کردم

```
public static List<t_Prodcts> GetPaging(int currentPage, int pageSize, out int count,
                                                Expression<Func<t_Prodcts, bool>> search = null)
        {
            using (var db = new asusIranDBConnection())
            {
                return PagedResult(db.t_Prodcts, currentPage, pageSize, o => true, false, out count,
search).ToList();

            }
        }
```

نویسنده: ابراهیم
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۱/۰۷ ۱۶:۲۹

سلام
وقتی کدها Order می‌شود تمامی اطلاعات از بانک فراخونی میشه ؟

نویسنده: محمد رضا صفری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۱/۰۷ ۱۶:۴۲

خیر ، زمانی که ToList می‌کنید تازه دستور اجرا میشه و نتیجه برگشت داده میشه .

عنوان: مقاومت اتصال و اتصالات بهبودپذیر در Entity framework 6
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۱/۲۹ ۱۲:۱۵
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework

Deadlocks، Timeouts و قطعی‌های احتمالی و موقت اتصال به بانک اطلاعاتی در شبکه، جزئی از ساختار دنیای واقعی هستند. در EF 6 برای پیاده سازی سعی مجدد در اتصال و انجام مجدد عملیات، ویژگی خاصی تحت عنوان connection resiliency اضافه شده‌است که در ادامه مثالی از آن‌را بررسی خواهیم کرد.

پیاده سازی‌های پیش فرض موجود

برای پیاده سازی منطق سعی مجدد در اتصال، باید اینترفیس IDbExecutionStrategy پیاده سازی شود. در EF 6 حداقل 4 نوع پیاده سازی پیش فرض از آن به صورت توکار ارائه شده‌است :

الف) DefaultExecutionStrategy : حالت پیش فرض است و در صورت بروز مشکل، سعی مجددی را در اتصال، به عمل نخواهد آورد.

ب) DefaultSqlExecutionStrategy : برای کارهای درونی EF از آن استفاده می‌شود. سعی مجددی در اتصال قطع شده نخواهد کرد؛ اما جزئیات خطاهای بهتری را در اختیار مصرف کننده قرار می‌دهد.

ج) DbExecutionStrategy : هدف از آن تهیه یک کلاس پایه است برای نوشتن استراتژی‌های سعی مجدد سفارشی.

د) SqlAzureExecutionStrategy : یک نمونه DbExecutionStrategy سفارشی تهیه شده برای ویندوز اژور است. برای فعال سازی و تعریف آن نیز باید به نحو ذیل عمل کرد:

```
public class MyConfiguration : DbConfiguration
{
    public MyConfiguration()
    {
        SetExecutionStrategy("System.Data.SqlClient", () => new SqlAzureExecutionStrategy());
    }
}
```

تهیه یک DbExecutionStrategy سفارشی برای SQL Server

همانطور که عنوان شد، هدف از کلاس DbExecutionStrategy، تهیه یک کلاس پایه، جهت نوشتن منطق سعی مجدد در اتصال به بانک اطلاعاتی است و این مورد از دیتابیسی به دیتابیس دیگر می‌تواند متفاوت باشد؛ زیرا خطاهایی را که ارائه می‌دهند، یکسان و یک دست نیستند. در ادامه یک پیاده سازی سفارشی را از DbExecutionStrategy، جهت SQL Server مرور خواهیم کرد:

```
public class SqlServerExecutionStrategy : DbExecutionStrategy
    {
        public SqlServerExecutionStrategy()
        { }

        public SqlServerExecutionStrategy(int maxRetryCount, TimeSpan maxDelay)
            : base(maxRetryCount, maxDelay)
        { }

        protected override bool ShouldRetryOn(Exception ex)
        {
            var sqlException = ex as SqlException;
            if (sqlException == null)
                return false; // don't retry

            foreach (var error in sqlException.Errors.Cast<SqlError>())
            {
                switch (error.Number)
                {
                    case 1205: // Deadlock
                    case -1: // Timeout
                    case -2: // Timeout
                        return true; // retry
                }
```

```
            }
            return false;
        }
    }
```

در اینجا کار با بازنویسی متد ShouldRetryOn شروع می‌شود. این متد اگر پس از بررسی استثنای دریافتی، مقدار true را برگرداند، به معنای نیاز به سعی مجدد در اتصال است و برعکس. سازنده پیش فرض این کلاس طوری تنظیم شده‌است که 5 بار سعی مجدد کند؛ با فواصل زمانی 7 ثانیه. اگر می‌خواهید این زمان را صریحا تعیین کنید باید متد GetNextDelay کلاس پایه را نیز بازنویسی کرد:

```
protected override TimeSpan? GetNextDelay(Exception lastException)
  {
        return base.GetNextDelay(lastException);
  }
```

در ادامه برای استفاده از آن خواهیم داشت:

```
public class MyDbConfiguration : DbConfiguration
    {
        public MyDbConfiguration()
        {
            SetExecutionStrategy("System.Data.SqlClient", () => new SqlServerExecutionStrategy());
        }
    }
```

این کلاس به صورت خودکار توسط EF از اسمبلی جاری استخراج شده و استفاده خواهد شد. بنابراین نیازی نیست جایی معرفی شود. فقط باید در کدها حضور داشته باشد. همچنین ذکر System.Data.SqlClient نیز ضروری است؛ از این جهت که خطاهای بازگشت داده شده مانند 1205 و امثال آن، در بانک‌های اطلاعاتی مختلف، می‌توانند کاملا متفاوت باشند.

عنوان: **Repository ها روی UnitOfWork ایده خوبی نیستند**
نویسنده: آرمین ضیاء
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۰۸ ۱۹:۳۰
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Design patterns, Entity framework, ORM

در دنیای دات نت گرایشی برای تجزیه (abstract) کردن EF پشت الگوی Repository وجود دارد. این تمایل اساسا بد است و در ادامه سعی می‌کنم چرای آن را توضیح دهم.

پایه و اساس

عموما این باور وجود دارد که با استفاده از الگوی Repository می‌توانید (در مجموع) دسترسی به داده‌ها را از لایه دامنه (Domain) تفکیک کنید و "داده‌ها را بصورت سازگار و استوار عرضه کنید".

اگر به هر کدام از پیاده سازی‌های الگوی Repository در کنار UnitOfWork (EF) دقت کنید خواهید دید که تفکیک (decoupling) قابل ملاحظه ای وجود ندارد.

```
using System;
using System.Collections.Generic;
using System.Linq;
using System.Data;
using ContosoUniversity.Models;

namespace ContosoUniversity.DAL
{
    public class StudentRepository : IStudentRepository, IDisposable
    {
        private SchoolContext context;

        public StudentRepository(SchoolContext context)
        {
            this.context = context;
        }

        public IEnumerable<Student> GetStudents()
        {
            return context.Students.ToList();
        }

        public Student GetStudentByID(int id)
        {
            return context.Students.Find(id);
        }

        //<snip>
        public void Save()
        {
            context.SaveChanges();
        }
    }
}
```

این کلاس بدون SchoolContext نمی‌تواند وجود داشته باشد، پس دقیقا چه چیزی را در اینجا decouple کردیم؟ **هیچ چیز را!**

در این قطعه کد - از MSDN - چیزی که داریم یک پیاده سازی مجدد از LINQ است که مشکل کلاسیک Repository APIهای بی انتها را بدست می‌دهد. منظور از Repository APIهای بی انتها، متدهای جالبی مانند GetStudentById, GetStudentByBirthday, GetStudentByOrderNumber و غیره است.

اما این مشکل اساسی نیست. مشکل اصلی روتین Save() است. این متد یک دانش آموز (Student) را ذخیره می‌کند .. اینطور بنظر می‌رسد. دیگر چه چیزی را ذخیره می‌کند؟ آیا می‌توانید حدس بزنید؟ من که نمی‌توانم .. بیشتر در ادامه.

UnitOfWork تراکنشی است یک UnitOfWork همانطور که از نامش بر می‌آید برای **انجام کاری** وجود دارد. این کار می‌تواند به

سادگی واکشی اطلاعات و نمایش آنها، و یا به پیچیدگی پردازش یک سفارش جدید باشد. هنگامی که شما از EntityFramework استفاده می‌کنید و یک DbContext را وهله سازی می‌کنید، در واقع یک UnitOfWork می‌سازید.

در EF می‌توانید با فراخوانی ()SubmitChanges تمام تغییرات را فلاش کرده و بازنشانی کنید (flush and reset). این کار بیت‌های مقایسه change tracker را تغییر می‌دهد. افزودن رکوردهای جدید، بروز رسانی و حذف آنها. هر چیزی که تعیین کرده باشید. و تمام این دستورات در یک تراکنش یا Transaction انجام می‌شوند.

یک Repository مطلقا یک UnitOfWork نیست

هر متد در یک Repository قرار است فرمانی اتمی (Atomic) باشد - چه واکشی اطلاعات و چه ذخیره آنها. مثلا می‌توانید یک Repository داشته باشید با نام SalesRepository که اطلاعات کاتالوگ شما را واکشی می‌کند، و یا یک سفارش جدید را ثبت می‌کند. منظور از فرمان‌های اتمیک این است، که هر متد تنها یک دستور را باید اجرا کند. تراکنشی وجود ندارد و امکاناتی مانند ردیابی تغییرات و غیره هم جایی ندارند.

یکی دیگر از مشکلات استفاده از Repositoryها این است که بزودی و به آسانی از کنترل خارج می‌شوند و نیاز به ارجاع دیگر مخازن پیدا می‌کنند. به دلیل اینکه مثلا نمی‌دانستید که SalesRepository نیاز به ارجاع ReportRepository داشته است (یا چیزی مانند این).

این مشکل به سرعت مشکل ساز می‌شود، و نیز به همین دلیل است که به UnitOfWork تمایل پیدا می‌کنیم.

بدترین کاری که می‌توانید انجام دهید: Repository<T> این الگو دیوانه وار است. این کار عملا انتزاعی از یک انتزاع دیگر است (abstraction of an abstraction). به قطعه کد زیر دقت کنید، که به دلیلی نامشخص بسیار هم محبوب است.

```
public class CustomerRepository : Repository < Customer > {
  public CustomerRepository(DbContext context){
    //a property on the base class
    this.DB = context;
  }

  //base class has Add/Save/Remove/Get/Fetch
}
```

در نگاه اول شاید بگویید مشکل این کلاس چیست؟ همه چیز را کپسوله می‌کند و کلاس پایه Repository هم به کانتکست دسترسی دارد. پس مشکل کجاست؟

مشکلات عدیده اند .. بگذارید نگاهی بیاندازیم.

آیا می‌دانید این DbContext از کجا آمده است؟

خیر، نمی‌دانید. این آبجکت به کلاس تزریق (Inject) می‌شود، و نمی‌دانید که چه متدی آن را باز کرده و به چه دلیلی. ایده اصلی پشت الگوی Repository استفاده مجدد از کد است. بدین منظور که مثلا برای عملیات CRUD از کلاسی پایه استفاده کنید تا برای هر موجودیت و فرمی نیاز به کدنویسی مجدد نباشد. برگ برنده این الگو نیز دقیقا همین است. مثلا اگر بخواهید از کدی در چند فرم مختلف استفاده کنید از این الگو استفاده میشد.

الگوی UnitOfWork همه چیز در نامش مشخص است. اگر قرار باشد آنرا بدین شکل تزریق کنید، نمی‌توانید بدانید که از کجا آمده است.

شناسه مشتری جدید را نیاز داشتم

کد بالا در CustomerRepository را در نظر بگیرید - که یک مشتری جدید را به دیتابیس اضافه می‌کند. اما CustomerID جدید چه می‌شود؟ مثلا به این شناسه نیاز دارید تا یک log بسازید. چه می‌کنید؟ گزینه‌های شما اینها هستند:

متد ()SubmitChanges را صدا بزنید تا تغییرات ثبت شوند و بتوانید به CustomerID جدید دسترسی پیدا کنید
CustomerRepository خود را باز کنید و متد پایه Add را بازنویسی (override) کنید. بدین منظور که پیش از بازگشت دادن، متد ()SubmitChanges را فراخوانی کند. این راه حلی است که MSDN به آن تشویق می‌کند، و بمبی ساعتی است که در انتظار انفجار است
تصمیم بگیرید که تمام متدهای Add/Remove/Save در مخازن شما باید ()SubmitChanges را فراخوانی کنند

مشکل را می‌بینید؟ مشکل در خود پیاده سازی است. در نظر بگیرید که چرا New Customer ID را نیاز دارید؟ احتمالا برای استفاده از آن در ثبت یک سفارش جدید، و یا ثبت یک ActivityLog.

اگر بخواهیم از StudentRepository بالا برای ایجاد دانش آموزان جدید پس از خرید آنها از فروشگاه کتاب مان استفاده کنیم چه؟ اگر DbContext خود را به مخزن تزریق کنید و دانش آموز جدید را ذخیره کنید .. اوه .. تمام تراکنش شما فلاش شده و از بین رفته!

حالا گزینه‌های شما اینها هستند: 1) از StudentRepository استفاده نکنید (از OrderRepository یا چیز دیگری استفاده کنید). و یا 2) فراخوانی ()SubmitChanges را حذف کنید و به باگ‌های متعددی اجازه ورود به کد تان را بدهید.

اگر تصمیم بگیرید که از StudentRepository استفاده نکنید، حالا کدهای تکراری (duplicate) خواهید داشت.

شاید بگویید که برای دستیابی به شناسه رکورد جدید نیازی به ()SubmitChanges نیست، چرا که خود EF این عملیات را در قالب یک تراکنش انجام می‌دهد!

دقیقا درست است، و نکته من نیز همین است. در ادامه به این قسمت باز خواهیم گشت.

متدهای Repositories قرار است اتمیک باشند

به هر حال تئوری اش که چنین است. چیزی که در Repositoryها داریم حتی اصلا Repository هم نیست. بلکه یک abstraction برای عملیات CRUD است که هیچ کاری مربوط به منطق تجاری اپلیکیشن را هم انجام نمی‌دهد. مخازن قرار است روی دستورات مشخصی تمرکز کنند (مثلا ثبت یک رکورد یا واکشی لیستی از اطلاعات)، اما این مثال‌ها چنین نیستند.

همانطور که گفته شده استفاده از چنین رویکردهایی به سرعت مشکل ساز می‌شوند و با رشد اپلیکیشن شما نیز مشکلات عدیده ای برایتان بوجود می‌آورند.

خوب، راه حل چیست؟

برای جلوگیری از این abstractionهای غیر منطقی دو راه وجود دارد. اولین راه استفاده از Command/Query Separation است که ممکن است در ابتدا کمی عجیب و بنظر برسند اما لازم نیست کاملا CQRS را دنبال کنید. تنها از سادگی انجام کاری که مورد نیاز است لذت ببرید، و نه بیشتر.

آبجکت‌های Command/Query

Jimmy Bogard مطلب خوبی در اینباره نوشته است و با تغییراتی جزئی برای بکارگیری Properties کدی مانند لیست زیر خواهیم داشت. مثلا برای مطالعه بیشتر درباره آبجکت‌های Command/Query به این لینک سری بزنید.

```
public class TransactOrderCommand {
  public Customer NewCustomer {get;set;}
  public Customer ExistingCustomer {get;set;}
  public List<Product> Cart {get;set;}
  //all the parameters we need, as properties...
  //...

  //our UnitOfWork
  StoreContext _context;
  public TransactOrderCommand(StoreContext context){
    //allow it to be injected - though that's only for testing
```

```
    _context = context;
  }

  public Order Execute(){
    //allow for mocking and passing in... otherwise new it up
    _context = _context ?? new StoreContext();

    //add products to a new order, assign the customer, etc
    //then...
    _context.SubmitChanges();

    return newOrder;
  }
}
```

همین کار را با یک آبجکت Query نیز می‌توانید انجام دهید. می‌توانید پست Jimmy را بیشتر مطالعه کنید، اما ایده اصلی این است که آبجکت‌های Query و Command برای دلیل مشخصی وجود دارند. می‌توانید آبجکت‌ها را در صورت نیاز تغییر دهید و یا mock کنید.

DataContext خود را در آغوش بگیرید ایده ای که در ادامه خواهید دید را شخصا بسیار می‌پسندم (که توسط Ayende معرفی شد). چیزهایی که به آنها نیاز دارید را در قالب یک فیلتر wrap کنید و یا از یک کلاس کنترلر پایه استفاده کنید (با این فرض که از اپلیکیشن‌های وب استفاده می‌کنید).

```
using System;
using System.Web.Mvc;

namespace Web.Controllers
{
  public class DataController : Controller
  {
    protected StoreContext _context;

    protected override void OnActionExecuting(ActionExecutingContext filterContext)
    {
      //make sure your DB context is globally accessible
      MyApp.StoreDB = new StoreDB();
    }

    protected override void OnActionExecuted(ActionExecutedContext filterContext)
    {
      MyApp.StoreDB.SubmitChanges();
    }
  }
}
```

این کار به شما اجازه می‌دهد که از DataContext خود در خلال یک درخواست واحد (request) استفاده کنید. تنها کاری که باید بکنید این است که از این کلاس پایه ارث بری کنید. این بدین معنا است که هر درخواست به اپلیکیشن شما یک UnitOfWork خواهد بود. که بسیار هم منطقی و قابل قبول است. در برخی موارد هم شاید این فرض درست یا کارآمد نباشد، که در این هنگام می‌توانید از آبجکت‌های Command/Query استفاده کنید.

ایده‌های بعدی: چه چیزی بدست آوردیم؟ چیزهای متعددی بدست آوردیم.

تراکنش‌های روشن و صریح : دقیقا می‌دانیم که DbContext ما از کجا آمده و در هر مرحله روی چه UnitOfWork ای کار می‌کنیم. این امر هم الان، و هم در آینده بسیار مفید خواهد بود

انتزاع کمتر == شفافیت بیشتر : ما Repositoryها را از دست دادیم، که دلیلی برای وجود داشتن نداشتند. به جز اینکه یک abstraction از abstraction دیگر باشند. رویکرد آبجکت‌های Command/Query تمیزتر است و دلیل وجود هرکدام و مسئولیت آنها نیز روشن‌تر است

شانس کمتر برای باگ ها : رویکردهای مبتنی بر Repository باعث می‌شوند که با تراکنش‌های ناموفق یا پاره ای (partially-executed) مواجه شویم که نهایتا به یکپارچگی و صحت داده‌ها صدمه می‌زند. لازم به ذکر نیست که خطایابی و رفع چنین مشکلاتی شدیدا زمان بر و دردسر ساز است

برای مطالعه بیشتر

ایجاد Repositories بر روی UnitOfWork
به الگوی Repository در لایه DAL خود نه بگویید!
پیاده سازی generic repository یک ضد الگو است
نگاهی به generic repositories
بدون معکوس سازی وابستگی‌ها، طراحی چند لایه شما ایراد دارد

نظرات خوانندگان

نویسنده: شهروز جعفری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۰۸ ۱۹:۵۴

سلام آرمین جان ممنون از مطلبت
به نظرم جای یک بحثی خالی اونم تست پذیری کد.

نویسنده: مسعود پاکدل
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۰۸ ۲۱:۱۳

ممنون.
با بیشتر مطالب شما موافقم ولی Repositoryها نیز دلیلی برای وجود دارند.
»الگوی Repository بسیار پروژه را تست پذیر می‌کند. به راحتی با استفاده از کتابخانه‌های Mock می‌توان بخش دسترسی به داده را تست کرد.
»اگر منظور شما از StoreContext ، کلاسی است که مستقیم از DBContext ارث برده است، در نتیجه امکان استفاده از دستوراتی نظیر Entry of T و Set of T یا مواردی مربوط به Change Tracking نیز به صورت مستقیم حتی در الگوی CQRS نیز وجود دارد.
چگونه می‌توانید دستوراتی این چنینی را Mock کنید؟ استفاده از کتابخانه‌های Mock نظیر Moq برای تست دستوراتی نظیر Entry Of T و SetCurrentValues و GetCurrentValues کمکی به شما نمی‌کند. (برای DbSet کتابخانه ای نظیر FakeDbSet وجود دارد ولی برای سایر دستورات خیر...)
»اگر از روش توصیه شده در این جا استفاده کنید باز برای Mock آبجکت IUnitOfWork به مشکل بر خواهید خورد. در این حالت برای تست لایه‌های دسترسی بهتر است از کتابخانه هایی نظیر Effort استفاده نمایید.

» در بخش **شناسه مشتری جدید را نیاز داشتم** یک راه حل را فراموش کردید و آن استفاده از GUID برای تعریف Id هر entity است در نتیجه دیگر نیازی به واکشی مجدد رکورد نخواهید داشت.

»بهتر است متد Save را نیز در Repository قرار ندهید. متد Save باید توسط UnitOfWork به اشتراک گذاشته شده فراخوانی شود.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۰۸ ۲۱:۴۰

- How EF6 Enables Mocking DbSets more easily
- Testing with a mocking framework - EF6 onwards

+ شخصا اعتقادی به Unit tests درون حافظه‌ای، در مورد لایه دسترسی به داده‌ها ندارم . به قسمت « Limitations of EF in-memory test doubles » مراجعه کنید؛ توضیحات خوبی را ارائه داده‌است.
تست درون حافظه‌ی LINQ to Objects با تست واقعی LINQ to Entities که روی یک بانک اطلاعاتی واقعی اجرا می‌شود، الزاما نتایج یکسانی نخواهد داشت (به دلیل انواع قیود بانک اطلاعاتی، پشتیبانی از SQL خاص تولید شده تا بارگذاری اشیاء مرتبط و غیره) و نتایج مثبت آن به معنای درست کار کردن برنامه در دنیای واقعی نخواهد بود. در اینجا Integration tests بهتر جواب می‌دهند و نه Unit tests.

نویسنده: جلال
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۰۸ ۲۱:۵۷

خدا از دهنت بشنوفه. مدت هاست منم به همین نتیجه رسیدم تازه وقتی فهمیدم بدون اون بازم میشه قابلیت تست پذیری رو داشت. کافیه یه واسط از خود DbContext برنامه بسازی .
ولی الگوی Repository توی استفاده از کلاس‌های پایه ADO.NET مثل DbCommand و DbConnection کارایی خوبی داره.

نویسنده: مسعود پاکدل
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۰۸ ۲۲:۲

ممنونم جناب نصیری. دلیل اشاره من به عدم تست پذیری قابل قبول در حالت استفاده مستقیم از Context به خاطر وجود دستوراتی نظیر Entry of T یا موارد مربوط به ChangeTracking است که با تست درون حافظه ای نتیجه مطلوب حاصل نمی‌شود، در نتیجه بهتر است از Effort برای تست لایه دسترسی استفاده شود که عملیات را در قالب یک دیتابیس SqlCE تست می‌کند و نسخه Effort.Ef6 آن نیز از Entity Framework 6 به خوبی پشتیبانی می‌کند.

نویسنده: Ara
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۰۸ ۲۳:۱۳

با توجه به متن قضاوتتون عجولانه است !

تو پروژه‌های Huge که توصیه خود مایکروسافت استفاده از Domain Driven و CQRS می‌باشد ، Repository یکی از اصول Domain Driven و Enterprise Application Pattern می‌باشد !

نویسنده: آرمین ضیاء
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۰۸ ۲۳:۵۹

با تشکر از همگی دوستان

شخصا نظرم به نظر جناب نصیری نزدیک‌تر است. جناب پاکدل هم به نکات خوبی اشاره فرمودند. اما صرفا توصیه‌های مایکروسافت و دیگران دال بر درستی یا کارآمدی یک رویکرد نمی‌تواند باشد. مطلب پست شده مبتنی بر چندین پست از توسعه دهندگان مطرح دنیای دات نت ترجمه و تالیف شده. مسلما هیچ راه حل نهایی (silver-bullet) ای وجود ندارد و توسعه ساختار پروژه بر اساس نیازها و تعاریف اپلیکیشن‌ها به پیش می‌رود. اما در کل می‌توان اینگونه نتیجه گیری کرد که استفاده از الگوی Repository در کنار فریم ورک‌های ORM مانند EF که مبتنی بر UnitOfWork کار می‌کنند ایده خوبی نیست. برای مطالعات بیشتر به چند لینک نمونه زیر مراجعه شود.

^ ، ^ ، ^ ، ^ ، ^ ، ^

نویسنده: محسن موسوی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۰۹ ۱:۲

در پروژه http://nopcommerce.codeplex.com استفاده از Repository جهت اجبار به رویکرد Command/Query بوده است.(البته اینطور برداشت میشود) جهت مطالعه
http://nopcommerce.codeplex.com/SourceControl/latest#src/Libraries/Nop.Data/EfRepository.cs
و همینطور جهت تست پذیری پروژه، راه حل‌های اشاره شده را پیاده سازی کرده.

نویسنده: محسن موسوی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۰۹ ۱:۱۱

آقای پاکدل لطفا راجع به این جمله بیشتر توضیح بدید:

»بهتر است متد Save را نیز در Repository قرار ندهید. متد Save باید توسط UnitOfWork به اشتراک گذاشته شده فراخوانی شود. در پروژه http://nopcommerce.codeplex.com/SourceControl/latest اینگونه عمل شده
http://nopcommerce.codeplex.com/SourceControl/latest#src/Libraries/Nop.Data/EfRepository.cs
در نهایت این لایه سرویس است که باید اطمینان از انجام عملیات درخواستی و یا عدم انجام آنرا بدهد و برای عملیات‌های

پیچیده‌تر نیز بایستی سیاست خودرا بسط دهد.منظور انجام عملیات Save و ادامه عملیات میباشد.
لایه UI وظیفه فراهم آوری اطلاعات را دارد و مابقی مسائل در لایه سرویس پوشش داده میشوند.
الزام این کار هم به وظیفه این لایه برمیگردد که یا این کار را میتوانم انجام دهم و یا خیر.
پیاده سازی ارائه شده نقضی بر جمله‌ی نقل قول شده میباشد؟

نویسنده: مسعود پاکدل
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۰۹ ۱۰:۱

به طور کلی هدف اصلی از الگوی واحد کار یا UnitOfWork به اشتراگ گذاشتن یک Context بین همه نمونه‌های ساخته شده از Repository یا سرویس‌های برنامه است. فرض کنید در یک کنترلر شما از دو یا سه نمونه از سرویس‌ها یا Repositoryها وهله سازی کرده اید. اگر قرار باشد برای اعمال تغییرات، مجبور به فراخوانی متد Save هر Repository باشیم چرا اصلا الگوی واحد کار را به کار بردیم؟ فراخوانی SaveChanges الگوی واحد کار معادل است با فراخوانی متدهای Save تمام Repositoryهای وهله سازی شده در طی یک درخواست.

نویسنده: آرایه
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۰۹ ۱۰:۲۰

دلایل منطقی هستند و کد ارائه شده در مثال‌ها واقعاً مشکل دارد. بعضی آثار را شاید بتوان کاهش داد. مثلاً برای رفع Repository APIهای بی‌انتها شاید استفاده از متدی که IQueryable برگرداند و بعد ادامه دادن کوئری در خروجی آن متد کمک کند.
یک پروژه برای پیاده سازی Generic از Repository و Unit Of Work اینجا هست که مشکلات کمتری دارد.

نویسنده: محسن موسوی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۰۹ ۱۰:۲۸

صد در صد درست.ولی فکر میکنم این مسئله باید در لایه سرویس حل بشه. در یک Application انتظار چندین و چند عملیات در طی یک Request میره. برای نمونه میگم:
- در یک کنترلر قراره یک مشتری تعریف بشه.از طرفی هم لاگ گیری‌های عمومی سیستم نیز باید انجام باشه که اصولا در بعضی از عملیات‌ها مستقل از همدیگه باید باشند.پس باید چند بار SaveChanges فراخوانی بشه.
عملیات لاگ گیری سیستم حتما باید انجام بشه ولی عملیات تعریف یک مشتری میتونه دارای خطایی باشه.(استقلال بعضی از عملیات‌های سیستم در UOW)
-عملیات هایی که در طی یک Action در کنترلر انجام میشه:بایستی تمام اینها به لایه‌ی سرویس منتقل بشه و اونجا در طی یک SaveChange عملیات مورد نظر نتیجه بده.(رویکرد Command/Query)
- الگوی واحد کار هدف‌های بیشتری داره.
-مسئولیت هر متد در لایه سرویس مشخصه و نتیجه بازگشتی از لایه سرویس عملا بایستی دلالت بر نتیجه‌ی عملیات رو داشته باشه.نه اینکه در یک متد در لایه سرویس عملیات درج رو انجام بده و بعد در UI عملیات خطا بده.
-جدا سازی منطق لایه‌ها در این کار مشخص نیست.(تا حدی)
*مدیریت پیچیده وظایف در لایه سرویس به درستی انجام بشه SaveChangesها با کمترین سربار و بهترین کارایی انجام میشه.
البته فکر میکنم در پروژه اشاره شده نیز به همین مسئله دلالت داره.
http://nopcommerce.codeplex.com/SourceControl/latest#src/Libraries/Nop.Data/EfRepository.cs
و اینکه در بعضی از مسائل نیز باید تغییراتی صورت بگیره .مانند عملیات‌های گروهی.
و در نهایت صحبت آقای ضیا دلالت بر تفکرات متفاوت درستره.

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۰۹ ۱۱:۳

This is a leaky abstraction

نویسنده: Ara
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۱۳ ۰:۵۳

تو مبحث DDD دلیل اصلی که Repository وارد داستان شده Persistence Ignorance می‌باشد ،
همونطور که میدونید ، این قضیه می‌گه که شما تو Domain نبایید بگید EF این طوری Select می‌زنه Nhibernate یک نوع دیگر ، NoSql یک نحو دیگر (NoSql ها هم بخاطر اینکه میتونند براحتی یک Aggregate رو ذخیره کنند میتونند ابزار خوبی برای DDD باشند!)
چون Domain نباید به تکنولوژی وابسته باشد ! نباید رفرنسی به دیتا اکسس یا EF و یا ... داشته باشد فقط یک سری Interface تعریف می‌کند ، که یکی که بعدا به نام لایه دیتا اکسس می‌باشد باید این اینترفیس رو Implement کند !
در مورد CQRS هم چون معمولا Application Layer بر روی Rest هاست می‌شوند پس هر Request فقط شامل یک Command می‌باشد که Unit Of work رو هم فقط روی همان Command ایجاد می‌کنند
جالبه براتون بگم که در Domain Driven Design اصل بر این هست که شما در هر ترانزاکشن فقط یک Aggregate رو باید ذخیره کنید و تغییر در Aggregate های دیگه بوسیله Event Source ها Publish می‌شه

و از توصیه‌های اولیه DDD اینه که برای پروژه‌های Complex و Huge استفاده بشه ،پس قطعا برای یک پروژه که از این متد استفاده نمی‌شه و یا در ابعاد کوچکتر می‌باشد کاملا حرف شما درست باشد و از پیچیده شدن برنامه جلوگیری می‌کند

نویسنده: Ara
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۱۳ ۱:۳

پیاده سازی خوبیه
البته زمانی که از DDD استفاده می‌شه استفاده از IQueryable در IRepository به عنوان نشت اطلاعات خوانده می‌شود و تاکیدا نباید استفاده شود !

این Repository های Generic میتوانند داخل یک کلاس که IRepository را Implement کرده استفاده شوند و یا به عنوان کلاس Base ان باشند

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۱۳ ۱:۱۸

این generic repository الان از امکانات async در EF 6 داره استفاده می‌کنه. برای مثال NH چنین توانمندی async ایی رو در حال حاضر نداره. آیا در این حالت Persistence Ignorance تامین شده؟ یعنی راحت میشه زیر ساخت این مخزن رو عوض کرد و سوئیچ کرد به یک ORM دیگه؟ و اگر نخواهیم از async استفاده کنیم، خوب یک ORM داریم که توانمندی‌های جدیدش رو باید ازش صرفنظر کرد. خروجی IQueryable آن که جای خودش. ORMهای مختلف متدهای الحاقی خاص خودشون رو دارند و پیاده سازی یکسانی از LINQ رو ندارند. یعنی اگر با EF کار کردید و متد Include آن توسط این generic repository بخاطر خروجی IQueryable در دسترس بود، معادلی در سایر ORMها نداره (متدهای الحاقی اون‌ها فرق می‌کنه). یا مثلا NH سطح دوم کش رو با متد الحاقی Cacheable پیاده سازی کرده. فرض کنید این رو در generic repository قرار دادیم (یک روکش روی این متد تا به ظاهر مستقیما در دسترس نباشه). خوب، الان فلان ORM دیگه که متد Cacheable رو نداره چکار باید باهاش کرد؟ این برنامه و سیستم به این سادگی‌ها قابل تبدیل به یک ORM دیگه نیست. رسیدن به Persistence Ignorance در دنیای واقعی کار ساده‌ای نیست مگر اینکه از توانمندی‌های خوب ORM انتخاب شده صرفنظر کنیم و به قولی دست و پاشو ببریم تا قد بقیه بشه.
گذشته از این‌ها بحث مدل سازی هم هست. نگاشت‌های کلاس‌ها و خواص اون‌ها به جداول بانک اطلاعاتی در ORMهای مختلف 100 درصد با هم متفاوت هست. حداقل EF و NH روش‌های خاص خودشون رو دارند که انطباقی با هم ندارن. یعنی این Persistence Ignorance محدود نیست به روکش کشیدن روی insert/update/delete. اینجا صحبت از یک سیستم هست که اجزای هماهنگ زیادی داره که باید درنظر گرفته بشه؛ از نگاشت‌ها تا اعتبارسنجی‌های خاص تا قابلیت‌های ویژه و صددرصد اختصاصی. به این می‌گن تا خرخره فرو رفتن!

نویسنده: Ara
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۱۳ ۷:۴۱

در مورد async راست می‌گید ! باید ببینم راهی داره یا نه ، در ضمن در لایه دیتا اکسس هر جور که می‌خواهید می‌تونید include و غیره بزنید مشکلی وجود نداره ، چون رو اینتفریس از شما می‌خواهند که یک entity چه چیزهایی همراهش باشه یا نباشه
خوب اگه به cqrs نگاه کنید در سمت Command شما قسمت اصلی و insert , Update , delete و Get رو دارید و برخی مواقع getall که خیلی کمه ولی سمت query کاملا دستتون بازه هر جور که کار کنید کلا پشت query سرویس هر جور که راحتی با هر چی که راحتی کار کن !

نویسنده: Ara
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۱۳ ۱۷:۱۷

مثل اینکه async کردن متدهای Repository زیاد پیچیده نمی‌باشد !

پس می‌شه query های NH رو هم Async کرد ، پس روی IRepository می‌تونیم هم متد Async هم متد Sync رو با هم داشته باشیم

نویسنده: علیرضا
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۲۶ ۱۲:۵۷

-1 من دقیقا متوجه نشدم منظور شما از decoupling اول مقاله چیه؟ منظورتون تفکیک Domain از DAL هست؟ اگر اینطوره چه ربطی به UoW و انواع پیاده سازی اون داره؟
اگر منظورشما انفکاک بین EFContext و Repository هست، توجه شما رو به این نکته جلب میکنم که StudentRepository که در اول مقاله آورده شده در حقیقت یک پیاده سازی برپایه EF هست به عبارتی EFStudentRepository اسم مناسب‌تری میتونه باشه. بنابراین تزریق Context با هیچ اصلی مغایر نیست. چرا که این Repository یک پیاده سازی خاص از IStudentRepository است.

-2 وجود متد Save در Repository؟ نه تنها قابل قبول نیست که اصلا اگر قرار باشه هر Repository مستقلا Save رو صدا بزنه که مفهوم Transaction از بین میره یا حداقل سخت میشه بهش رسید.

-3 با شما موافقم که Generic Repository ایده خوبی نیست. البته فقط تا اینجا موافقم که این الگو برای Expose کردن Interface یک Repository مناسب نیست. چه بسا Repository هایی که فقط SELECT میکنند. ولی اگر پیاده سازی خاصی از یک Repository مد نظر دارید (مثلا پیاده سازی برپایه EF یا NHibernate) اونوقت دقیقا چیزی که به کمک شما میاد همین Generic Repository برای جلوگیری از کدهای تکراریه.

-4 اصولا Repository برای اینکه منطق برنامه (یا به قول شما منطق تجاری) رو پیاده سازی کنه نیست. در حقیقت لایه ای که استفاده کننده مستقیم از Repository است میداند که چه موقع به چه Repository فرمانهای CRUD بده تا منطق برنامه پیاده سازی بشه.

-5 در واقع استفاده از امکانات هر ORM تا حد بینهایتی امکان پذیره به شرطی که ORM و توانمندیهاشو در همون لایه DAL محصور کنید مثلا IQueriable و Cachable و گرنه Leaky Abstraction به طور خزنده و ساکتی کل برنامه رو مثل سرطان در خودش میکشه.

نهایتا اینکه نمیشه یک پیاده سازی مشکل دار از مفهوم Repository + UoW رو بدون درنظر گرفتن مفاهیم مهمی مثل Service Layer و Domain Model نقد کرد و بعدا نتیجه گرفت که این الگوها صحیح نیستند. ضمن اینکه این موضوع بسته به تجربه و نظر هر برنامه نویس و معماری میتونه پیاده سازی خاص خودشو داشته باشه که من شخصا هنوز موارد جالب و جدیدی که یک برنامه نویس باهوش برداشت کرده رو میبینم و نتیجه میگیرم که مفهوم Repository + UoW در بین ماها هنوز به یک تعریف جهانشمول نرسیده.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۲۶ ۱۳:۱۸

- مباحث الگوی مخزن، در حالت کلی درست هستند؛ یک بحث انتزاعی، بدون درنظر گرفتن فناوری پیاده سازی کننده‌ی آن.
- در مورد EF به خصوص (در این مطلب)، DbSet و DbContext آن پیاده سازی کننده‌ی الگوهای Repository و Uow هستند (و منکر *آن نیستند*). به همین جهت عنوان می‌کنند که روی Repository آن، دوباره یک Repository درست نکنید. در بحث هم اشاره به «یک abstraction از abstraction دیگر» همین مطلب است.

```
public class MyContext : DbContext
class System.Data.Entity.DbContext
A DbContext instance represents a combination of the Unit Of Work and Repository patterns
```

تصویری است از قرار دادن کرسر ماوس بر روی DbContext در VS.NET که به *صراحت* در آن از پیاده سازی الگوی مخزن یاد شده

اینترفیس IDbSet معروف در EF دقیقا یک abstraction است و بیانگر ساختار الگوی مخزن. کاملا هم قابلیت mocking دارد؛ از نگارش 6 به بعد EF البته (^ و ^ و ^).

- راه حل‌های ارائه شده به دلیل اینکه Uow را تزریق نمی‌کنند مشکل دارند. اساسا هرگونه لایه بندی بدون تزریق وابستگی‌ها مشکل دارد؛ نمی‌شود یک وهله از یک شیء را بین چندین کلاس درگیر به اشتراک گذاشت (مباحث مدیریت طول عمر در IoC Containerها). مثلا در راه حل آخر ارائه شده فقط آغاز و پایان اجرای یک متد از یک کنترلر مشخص تحت نظر هستند. واقعیت این است که تا اجرای یک اکشن متد به پایان برسد، در طول یک درخواست، پردازش referrer رسیده هم در کلاسی دیگر به موازت آن باید انجام شود (در یک HTTP Module مجزا) و امثال آن. در این حالت چون یک وهله از Uow به اشتراک گذاشته نشده، مدام باید وهله سازی شود؛ بجای اینکه از آن تا پایان درخواست، استفاده‌ی مجدد شود. برای حل آن، در متن ذکر شده مطمئن شوید که «globally accessible» است. این مورد و راه حل‌های استاتیک (مانند نحوه‌ی فراخوانی MyApp آن) و singleton در برنامه‌های وب تا حد ممکن باید پرهیز شود. چون به معنای به اشتراک گذاری آن در بین تمام کاربران سایت. این مورد تخریب اطلاعات را به همراه خواهد داشت. چون DbContext جاری در حال استفاده توسط کاربر الف است و در همان زمان کاربر ب هم چون دسترسی عمومی به آن تعریف شده، مشغول به استفاده از آن خواهد شد. در این بین عملا تراکنش تعریف شده بی‌معنا است چون اطلاعات آن خارج از حدود متدهای مدنظر توسط سایر کاربران تغییر کرده‌اند.
همچنین به دلیل عدم تزریق وابستگی‌ها، پیاده سازی‌های آن تعویض پذیر نیستند و قابلیت آزمایش واحد پایینی خواهند داشت. برای مثال در بحث mocking که مطرح شد، می‌توانید بگویید بجای این متد خاص از کلاس اصلی، نمونه‌ی آزمایشی من را استفاده کن.

نویسنده: ح مراداف
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۱/۲۵ ۱۴:۱۰

سلام؛ کاملا با گفته شما موافقم. فقط مشکلی که دارم اینه که با کدهای تکراری لایه سرویس چه کنیم (CRUD). آیا راهی برای فرار از این کدها و صرفه جویی در زمان داریم ؟

نویسنده: ح مراداف
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۲/۰۴ ۱۸:۴۲

پیشنهاد بنده برای فرار از نوشتن کدهای تکراری CRUD استفاده از یک سرویس جنریک در پروژه می‌باشد که در کمترین حالتش می‌تونه عملیات Insert و Update و Delete رو انجام بده و در متد Select نیز حداقل یک لیست از کل رکوردها خروجی بده.

بدین صورت لایه سرویس یک همچین شکلی میشه :

```
IGenericService<T>
```

```
GenericService<T> : IGenericService

IUserService : IGenericService<User>
UserService : GenericService<User>, IUserService
```

حال آنکه متدهای Add,Delete,GetAll,Update و بصورت Virtual ایجاد می‌نماییم تا در صورت نیاز (معمولا نیاز خواهیم داشت که متد Update رو در برخی موارد Override کنیم) بتونیم درون کلاس‌ها متدهای را Override کنیم.

بنده این تکنیک در پروژه عملی تست کرده ام و مشکلی نداشته ام

عنوان: **تنظیم رشته اتصالی Entity Framework به بانک اطلاعاتی به وسیله کد**
نویسنده: فلونی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۲۶ ۱۴:۳۰
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework

در زمان ساخت مدل از بانک اطلاعاتی در روش Database First به صورت پیش فرض تنظیمات مربوط به اتصال (Connection String) مدل به بانک اطلاعاتی در فایل config برنامه ذخیره می‌شود. مشکل این روش آن است که در سیستم‌های مختلف، بسته به بستری که نرم افزار قرار است بر روی آن اجرا شود، باید تنظیمات مربوط به بانک اطلاعاتی صورت گیرد.
مثلا فرض کنید شما در زمان توسعه نرم افزار، SQL Server را به صورت Local بر روی سیستم خود نصب کرده اید و Connection String ساخته شده توسط ویزارد Entity Framework بر همین اساس ساخته و ذخیره شده‌است. حال بعد از انتشار برنامه، شخصی تصمیم دارد برنامه را بر روی سیستمی نصب کند که بانک اطلاعاتی Local نداشته و تصمیم به اتصال به یک بانک اطلاعاتی بر روی سرور دیگر یا با مشخصات (Login و Password و ...) دیگر را دارد. برای این مواقع نیاز به پیاده سازی روشی است تا کاربر نهایی بتواند تنظیمات مربوط به اتصال به بانک اطلاعاتی را تغییر دهد. روش‌های مختلفی مثل تغییر فایل app.config به صورت Runtime یا ... در سایت‌های مختلف ارائه شده که اکثرا روش‌های غیر اصولی و زمانبری جهت پیاده سازی هستند.
ساده‌ترین روش جهت انجام این کار، اعمال تغییری کوچک در Constructor کلاس مدل مشتق شده از DBContext می‌باشد. فرض کنید مدلی از بانک اطلاعاتی Personnely با نام PersonallyEntities ساخته اید که حاصل آن کلاس زیر خواهد بود:

```
public partial class PersonallyEntities : DbContext
    {
        public PersonallyEntities()
            : base("name=PersonallyEntities")
        {
        }
    }
```

همانطور که مشاهده می‌کنید، در Constructor این کلاس، نام Connection String مورد استفاده جهت اتصال به بانک اطلاعاتی به صورت زیر آورده شده که به Connection String ذخیره شده در فایل Config اشاره می‌کند:

```
"name=PersonallyEntities"
```

اگر به Connection String ذخیره شده در فایل Config دقت کنید متوجه می‌شوید که Connection String ذخیره شده، دارای فرمتی خاص و متفاوتی نسبت به Connection String معمولی ADO.NET است. متن ذخیره شده شامل تنظیمات و Metadata مدل ساخته شده جهت ارتباط با بانک اطلاعاتی نیز می‌باشد:

```
metadata=res://*/Model1.csdl|res://*/Model1.ssdl|res://*/Model1.msl;provider=System.Data.SqlClient;prov
ider connection string="data source=.;initial catalog=Personally;integrated
security=True;MultipleActiveResultSets=True;App=EntityFramework"
```

جهت تولید پویای Connection String، بسته به تنظیمات کاربر، نیاز است تا در آخر Connection String ی با فرمت بالا در اختیار Entity Framework قرار دهیم تا امکان اتصال به بانک فراهم شود. جهت تبدیل Connection String معمول ADO.NET به Connection String قابل فهم EF میتوان از کلاس EntityConnectionStringBuilder به صورت زیر استفاده کرد:

```
public static string BuildEntityConnection(string connectionString)
        {
            var entityConnection = new EntityConnectionStringBuilder
            {
                Provider = "System.Data.SqlClient",
                ProviderConnectionString = connectionString,
                Metadata = "res://*"
            };

            return entityConnection.ToString();
        }
```

همانطور که مشاهده می‌کنید، متد بالا با دریافت یک connectionString که همان ADO.NET ConnectionString ما می‌باشد،

تنظیمات و Metadata مورد نیاز Entity Framework را به آن اضافه کرده و یک EF ConnectionString برمی‌گرداند.
برای اینکه بتوان EF ConnectionString تولید شده را در هنگام اجرای برنامه به صورت Runtime اعمال کرد، نیاز است تا تغییر کوچکی در Constructor کلاس مدل تولید شده توسط Entity Framework ایجاد کرد. کلاس PersonnelyEntities به صورت زیر تغییر پیدا می‌کند:

```
public partial class PersonallyEntities : DbContext
    {
        public PersonallyEntities(string connectionString)
            : base(connectionString)
        {

        }
    }
```

با اضافه شدن پارامتر connectionString به سازنده کلاس PersonnelyEntities برای ساخت یک نمونه از مدل ساخته شده در کد نیاز است تا Connection String مورد نظر جهت برقراری ارتباط با بانک را به عنوان پارامتر، به متد سازنده پاس دهیم. سپس مقدار این پارامتر به کلاس والد (DbContext) جهت برقراری ارتباط با بانک اطلاعاتی ارجاع داده شده:

```
: base(connectionString)
```

در آخر به صورت زیر میتوان توسط EF به بانک اطلاعاتی مورد نظر متصل شد :

```
var entityConnectionString = BuildeEntityConnection("Data Source=localhost;Initial Catalog=Personally;
Integrated Security=True");
var PersonallyDb = new PersonallyEntities(entityConnectionString);
```

با این روش میتوان ADO Connection String مربوط به اتصال بانک اطلاعاتی را به راحتی به صورت داینامیک به وسیله اطلاعات وارد شده توسط کاربر و کلاس‌های تولید Connection String نظیر SQLConnectionStringBuilder تولید کرد و بدون تغییر در کدهای برنامه، به بانک‌های مختلفی متصل شد. همچنین با داینامیک کردن متد Provider کلاس EntityConnectionStringBuilder که در کد بالا با "System.Data.SqlClient" مقدار دهی شده، می‌توان وابستگی برنامه بانک اطلاعی خاص را از بین برد و بسته به تنظیمات مورد نظر کاربر، به موتورهای مختلف بانک اطلاعاتی متصل شد که البته لازمه این کار رعایت یکسری نکات فنی در پیاده سازی پروژه است که از حوصله این مقاله خارج است.
موفق باشید

نظرات خوانندگان

نویسنده: مهدی دهقانی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۲۸ ۹:۲۸

سلام،
ممنون بابت تاپیک.
من یک پروژه web form دارم که به صورت 3 لایه پیاده سازی کردم و در لایه DAL از EF استفاده کردم (Database first). در لوکال مشکلی نیست. دیروز سایت رو آپلود کردم روی هاست، حالا نمیدونم که connectionString ای که هاست در اختیارم قرار داده رو به چه صورت جایگزین کنم.
امکانش هست راهنمایی کنید؟
یه سوال دیگه هم دارم، ازین روشی که گفتین اگه بخوام استفاده کنم، تکلیف connectionString ای که در AppConfig و Web.config (در قسمت UI) هستش چی میشه؟
ممنون

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۲۸ ۱۳:۳۷

«به چه صورت جایگزین کنم»

مثل مثال بالا که از فایل کانفیگ گذاشته شد، قسمت provider connection string رو پیدا کن و جایگزینش کن با رشته اتصالی که به شما دادند.

«ازین روشی که گفتین اگه بخوام استفاده کنم»

این روش کاری به سناریوی شما نداره. برای جایی هست که برنامه قراره مثلا برای هر سال به یک دیتابیس مجزا وصل بشه. اول کار، کاربر باید انتخاب کنه که مثلا به دیتابیس سال 89 وصل بشه یا دیتابیس سال 92.

نویسنده: محمد حسابی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۲۹ ۲۰:۲

من از پروژه سیستم مدیریت Iris که تو همین سایت ارائه شده استفاده می‌کنم و می‌خوام به 2 تا دیتابیس دسترسی داشته باشم. به خاطر همین 2 تا connectionString تو web.config ساختم ولی نمی‌دونم چطوری باید ازشون استفاده کنم که بتونم از هر دو دیتابیس استفاده کنم.

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۲۹ ۲۱:۳۴

مطلب استفاده از چندین Context در EF 6 Code first شاید شروع خوبی باشه.

نویسنده: محمد حسابی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۲۹ ۲۳:۲۲

ممنون بابت لینک، این قسمت رو از اون مقاله نقل قول می‌کنم: *«داشتن چندین Context در برنامه و مدیریت تراکنش‌ها در EF، هر DbContext معرف یک واحد کار است. یعنی تراکنش‌ها و چندین عمل متوالی مرتبط انجام شده، درون یک DbContext معنا پیدا می‌کنند. متد SaveChanges نیز بر همین اساس است که کلیه اعمال ردیابی شده در طی یک واحد کار را در طی یک تراکنش به بانک اطلاعاتی اعمال می‌کند.»*

این یعنی من باید 2 تا UnitOfWork داشته باشم؟ مثلاً IUnitOfWork1 و IUnitOfWork2 ؟

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۳۰ ۰:۳۱

به ازای هر دیتابیس با ساختار متفاوت باید یک DbContext جدا داشته باشی. بحث تزریق وابستگی‌ها جداست. می‌تونی named instance مثلا با استراکچرمپ درست کنی، بجای تعریف چندتا اینترفیس: For().Use().Named

نویسنده: سانای رحیمی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۵/۱۲ ۱۹:۴۷

سلام و سپاس بابت مطلب خوبتون
زمانی که از StructureMap و UoW استفاده می‌کنیم چگونه می‌توانیم پارامترهای Constructor را مقداردهی کنیم؟ من از روش زیر استفاده کردم ولی کار نکرد. ممنون میشم راهنمایی کنید.

```
ObjectFactory.Initialize(x =>
            {
                var ctx = new MyContext(GlobalVars.ConnectionString);
                x.For<IUnitOfWork>().Use(() => ctx);
x.For<IFactorForushMasterService>().Use<FactorForushMasterService>();
            });
            using (var container = ObjectFactory.Container.GetNestedContainer())
            {
                var uow = container.GetInstance<IUnitOfWork>();
                var factorService = container.GetInstance<IFactorForushMasterService>();
                txtShFactor.Text = factorService.GetLastShFactor().ToString();
                txtDateFactor.Text =
ShamsiDate.ConvertMiladiToShamsi(GeneralHelper.GetServerDateTime());
            }
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۵/۱۲ ۲۰:۳۶

```
// `connectionString` is the constructor's parameter name
cfg.For<IUnitOfWork>().Use<MyContext>().Ctor<string>("connectionString").Is(someValueAtRunTime);;
// or ...
ObjectFactory.Container.With("connectionString").EqualTo(someValueAtRunTime).GetInstance<IUnitOfWork>()
;
```

نویسنده: سانای رحیمی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۵/۲۱ ۱۲:۴۵

سلام
من به یک مشکلی خوردم. اون هم اینه که وقتی اولین بار برنامه رو اجرا می‌کنم که دیتابیس باید ساخته بشه، این اتفاق نمی‌افته. ولی وقتی رشته اتصال رو تنظیم نمی‌کنم دیتابیس ساخته میشه. ولی بعد از ساخت دیتابیس دیگه مشکلی پیش نمیاد و با روال عادی کار میکنه. میشه بگید دلیلش چی می‌تونه باشه؟
باز هم ممنون

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۵/۲۱ ۱۳:۲۶

شاید مفید باشه : وادار کردن EF Code first به ساخت بانک اطلاعاتی پیش از شروع به کار برنامه

عنوان: Entity Framework 6 در Soft Delete
نویسنده: م کریمی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۲/۳۱ ۱۰:۰
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework

برای حذف نمودن یک رکورد از دیتابیس 2 راه وجود دارد : 1- حذف به صورت فیزیکی 2- حذف به صورت منطقی (مورد بحث این مطلب)
در حذف رکورد به صورت منطقی، طراحان دیتابیس، فیلدی را با نام‌های متفاوتی همچون IsActive , IsDeleted , Flag , و غیره، در جداول ایجاد می‌نمایند. خوب، این روش مزایا و معایب خاص خودش را دارد. مثلا شما در هر پرس و جویی که ایجاد می‌نمایید، بایستی این مورد را چک نموده و رکوردهایی را فراخوانی نمایید که فیلد IsDeleted آن برابر با false باشد. و همچنین در زمان حذف رکورد، برنامه نویس بایستی از متد Update به جای حذف فیزیکی استفاده نماید که تمام این موارد حاکی از مشکلات خاص این روش است.
در این مقاله سعی داریم که مشکلات ذکر شده در بالا را با ایجاد SoftDelete در EF 6 برطرف نماییم . *یکی از پیش نیازهای این پست مطالعه (سری آموزشی EF CodeFirst) در سایت جاری می‌باشد.
برای شروع، ما نیاز به داشتن یک Attribute برای مشخص ساختن موجودیت هایی داریم که بایستی بر روی آنها SoftDelete فعال گردد. پس برای اینکار کلاسی را به شکل زیر طراحی مینماییم:

```
using System.Data.Entity.Core.Metadata.Edm;
```

```
public class SoftDeleteAttribute : Attribute
    {
        public string ColumnName { get; set; }
        public SoftDeleteAttribute(string column)
        {
            ColumnName = column;
        }
        public static string GetSoftDeleteColumnName(EdmType type)
        {
            MetadataProperty column = type.MetadataProperties.Where(x =>
x.Name.EndsWith("customannotation:SoftDeleteColumnName")).SingleOrDefault();
            return column == null ? null : (string)column.Value;
        }
    }
```

توضیحات کد بالا: در متد سازنده، نام فیلدی را که قرار است بر روی آن SoftDelete به صورت اتوماتیک ایجاد شود، دریافت می‌نماییم و متد GetSoftDeleteColumnName در واقع با استفاده از متادیتاهایی که بر روی فیلدها وجود دارد، فیلدی که انتهای نام آن متادیتای "customannotation:SoftDeleteColumnName" را دارد، انتخاب نموده و برگشت می‌دهد.
سؤال: متادیتای "customannotation:SoftDeleteColumnName" از کجا آمد؟ برای پاسخ به این سوال کافیست ادامه‌ی مطلب را کامل مطالعه نمایید.
حال این Attribute برای استفاده در موجودیت‌های ما آمده است. برای استفاده کافیست به روش زیر عمل نمایید .

```
[SoftDelete("IsDeleted")]
    public class TblUser
    {
        [Key]
        public int TblUserID { get; set; }

        [MaxLength(30)]
        public string Name { get; set; }

        public bool IsDeleted { get; set; }
    }
```

برای معرفی این قابلیت جدید به EF 6 کافیست در DbContext برنامه در متد OnModelCreating به نحو زیر عمل نمایید.

```
protected override void OnModelCreating(DbModelBuilder modelBuilder)
        {
            var Conv = new AttributeToTableAnnotationConvention<SoftDeleteAttribute, string>(
                "SoftDeleteColumnName",
```

```
                (type, attribute) => attribute.Single().ColumnName);
            modelBuilder.Conventions.Add(Conv);

        }
```

در واقع ما در اینجا به Ef می‌گوییم که یک Annotation جدید، با نام SoftDeleteColumnName به Entity که توسط این Attribute مزین شده است، اضافه نماید و همچنین مقدار این Annotation را نام فیلدی که در متد سازنده SoftDeleteAttribute معرفی گردیده است قرار دهد.

برای اطمینان حاصل کردن از اینکه آیا Annotation جدید به مدل برنامه اضافه شده است یا نه کافیست بر روی فایل cs کانتکست DbContext، کلیک راست نموده و در منوی نمایش داده شده گزینه‌ی EntityFramework و سپس گزینه View Entity Data Model را انتخاب نمایید . مانند تصویر زیر:

در پنجره باز شده به قسمت سوم یعنی <StorageModels> مراجعه نمایید و بایستی گزینه زیر را مشاهده نمایید .

```
<EntityType Name="TblUser" customannotation:SoftDeleteColumnName="IsDeleted">
```

تا اینجای کار ما توانستیم یک Annotation جدید را به Ef اضافه نماییم .

در مرحله بعد بایستی به Ef دستور دهیم که در تولید Query بر روی این Entity، این مورد را نیز لحاظ کند.

برای این کار کلاسی را ایجاد می‌نماییم که از اینترفیس IDbCommandTreeInterceptor ارث بری می‌نماید. مانند کد زیر :

```
public class SoftDeleteInterceptor : IDbCommandTreeInterceptor
    {
        public void TreeCreated(DbCommandTreeInterceptionContext interceptionContext)
        {
            if (interceptionContext.OriginalResult.DataSpace ==
System.Data.Entity.Core.Metadata.Edm.DataSpace.SSpace)
            {
                var QueryCommand = interceptionContext.Result as DbQueryCommandTree;
                if (QueryCommand != null)
                {
                    var newQuery = QueryCommand.Query.Accept(new SoftDeleteQueryVisitor());
                    interceptionContext.Result = new DbQueryCommandTree(QueryCommand.MetadataWorkspace,
QueryCommand.DataSpace, newQuery);
                }
            }
        }
}
```

در ابتدا تشخیص داده می‌شود که نوع خروجی Query آیا از نوع Storage Model است . (برای توضیحات بیشتر) سپس پرس و جوی تولید شده را با استفاده از الگوی visitor تغییر داده و Query جدید را تولید نموده و در انتها Query جدیدی را به جای Query قبلی جایگزین می‌نماییم.

در اینجا ما نیاز به داشتن کلاس SoftDeleteQueryVisitor برای تغییر دادن Query و اضافه نمودن IsDeleted <>1 به Query می‌باشیم.

یک کلاس دیگری با نام SoftDeleteQueryVisitor به شکل زیر به برنامه اضافه می‌نماییم.

```
public class SoftDeleteQueryVisitor : DefaultExpressionVisitor
    {
        public override DbExpression Visit(DbScanExpression expression)
        {
            var column = SoftDeleteAttribute.GetSoftDeleteColumnName(expression.Target.ElementType);
            if (column!=null)
            {
                var Binding = DbExpressionBuilder.Bind(expression);
                return DbExpressionBuilder.Filter(Binding,
DbExpressionBuilder.NotEqual(DbExpressionBuilder.Property(DbExpressionBuilder.Variable(Binding.Variable
Type, Binding.VariableName), column), DbExpression.FromBoolean(true)));
            }
            else
            {
                return base.Visit(expression);
            }
        }
    }
```

در متد Visit تشخیص داده می‌شود که آیا Query ساخته شده دارای customannotation:SoftDeleteColumnName است؟ چنانچه این Annotation را دارا باشد، نام فیلدی را که بالای Entity ذکر شده است، بازگشت می‌دهد و در خط بعدی، نام این فیلد را با مقدار مخالف True به Query تولید شده اضافه می‌نماید.
در نهایت برای اینکه EF تشخیص دهد که یک‌چنین Interceptor ایی وجود دارد، بایستی در کلاس DbContextConfig، کلاس SoftDeleteInterceptor را اضافه نماییم؛ همانند کد زیر:

```
public class DbContextConfig : DbConfiguration
    {
        public DbContextConfig()
        {
             AddInterceptor(new SoftDeleteInterceptor());
        }
    }
```

تا اینجا در تمام Queryهای تولید شده بر روی Entity که با خاصیت SoftDelete مزین شده است، مقدار IsDeleted <> 1 را به صورت اتوماتیک اعمال می‌نماید. حتی به صورت هوشمند چنانچه این موجودیت در یک Join استفاده شده باشد این شرط را قبل از Join به Query تولید شده اضافه می‌نماید.

در مقاله بعدی در مورد تغییر کد Remove به کد Update توضیح داده خواهد شد.

برای مطالعه بیشتر

Entity Framework: Building Applications with Entity Framework 6

نظرات خوانندگان

نویسنده: MD
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۳/۰۴ ۰:۶

با سلام و تشکر

کسانی که از روش DB First استفاده می‌کنند می‌توانند در پنجره Mapping Details از گزینه "Add a Condition" برای پیاده سازی این گونه شرطها استفاده کنند.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۳/۱۰ ۰:۲۸

راه حلی که در اینجا ارائه شد، تبدیل به کتابخانه‌ای شده به نام EntityFramework.Filters .

عنوان: **نگاهی به هویت سنجی کاربران در ASP.NET MVC 5**
نویسنده: مرتضی دلیل
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۳/۲۲ ۱۱:۵
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework, MVC, Security, ASP.NET Identity

در مقاله پیش رو، سعی شده‌است به شکلی تقریبا عملی، کلیاتی در مورد Authentication در MVC5 توضیح داده شود. هدف روشن شدن ابهامات اولیه در هویت سنجی MVC5 و حل شدن مشکلات اولیه برای ایجاد یک پروژه است. در MVC 4 برای دسترسی به جداول مرتبط با اعتبار سنجی (مثلا لیست کاربران) مجبور به استفاده از متدهای از پیش تعریف شده‌ی رفرنس‌هایی که برای آن نوع اعتبار سنجی وجود داشت، بودیم. راه حلی نیز برای دسترسی بهتر وجود داشت و آن هم ساختن مدل‌های مشابه آن جدول‌ها و اضافه کردن چند خط کد به برنامه بود. با اینکار دسترسی ساده به Roles و Users برای تغییر و اضافه کردن محتوای آنها ممکن می‌شد. در لینک زیر توضیحاتی در مورد روش اینکار وجود دارد.
[اینجا]

در MVC5 داستان کمی فرق کرده است. برای درک موضوع پروژه ای بسازید و حالت پیش فرض آن را تغییر ندهید و آن را اجرا کنید و ثبت نام را انجام دهید، بلافاصله تصویر زیر در دیتابیس نمایان خواهد شد.

دقت کنید بعد از ایجاد پروژه در MVC5 دو پکیج بصورت اتوماتیک از طریق Nuget به پروژه شما اضافه میشود:

```
Microsoft.AspNet.Identity.Core
Microsoft.AspNet.Identity.EntityFrameWork
```

عامل اصلی تغییرات جدید، همین دو پکیج فوق است.
اولین پکیج شامل اینترفیس‌های IUser و IRole است که شامل فیلدهای مرتبط با این دو می‌باشد. همچنین اینترفیسی به نام IUserStore وجود دارد که چندین متد داشته و وظیفه اصلی هر نوع اضافه و حذف کردن یا تغییر در کاربران، بر دوش آن است.

دومین پکیج هم وظیفه پیاده سازی آن‌چیزی را دارد که در پکیج اول معرفی شده است. کلاس‌های موجود در این پکیج ابزارهایی برای ارتباط EntityFramework با دیتابیس هستند.
اما از مقدمات فوق که بگذریم برای درک بهتر رفتار با دیتابیس یک مثال را پیاده سازی خواهیم کرد.

فرض کنید میخواهیم چنین ارتباطی را بین سه جدول در دیتابیس برقرار کنیم، فقط به منظور یادآوری، توجه کنید که جدول ASPNetUsers جدولی است که به شکل اتوماتیک پیش از این تولید شد و ما قرار است به کمک یک جدول واسط (AuthorProduct) آن را به جدول Product مرتبط سازیم تا مشخص شود هر کتاب (به عنوان محصول) به کدام کاربر (به عنوان نویسنده) مرتبط است.
بعد از اینکه مدل‌های مربوط به برنامه خود را ساختیم، اولا نیاز به ساخت کلاس کانتکست نداریم چون خود MVC5 کلاس کانتکست را دارد؛ ثانیا نیاز به ایجاد مدل برای جداول اعتبارسنجی نیست، چون کلاسی برای فیلدهای اضافی ما که علاقمندیم به جدول Users اضافه شود، از پیش تعیین گردیده است.

دو کلاسی که با فلش علامت گذاری شده اند، تنها فایل‌های موجود در پوشه مدل، بعد از ایجاد یک پروژه هستند. فایل IdentityModel را به عنوان فایل کانتکست خواهیم شناخت (چون یکی از کلاسهایش Context است). همانطور که پیش از این گفتیم با وجود این فایل نیازی به ایجاد یک کلاس مشتق شده از DbContext نیست. همانطور که در کد زیر میبینید این فایل دارای دو کلاس است:

```
namespace MyShop.Models
{
    // You can add profile data for the user by adding more properties to your ApplicationUser class,
please visit http://go.microsoft.com/fwlink/?LinkID=317594 to learn more.
    public class ApplicationUser : IdentityUser
    {
    }

    public class ApplicationDbContext : IdentityDbContext<ApplicationUser>
    {
        public ApplicationDbContext()
            : base("DefaultConnection")
        {
        }

}
```

کلاس اول همان کلاسی است که اگر به آن پراپرتی اضافه کنیم، بطور اتوماتیک آن پراپرتی به جدول ASPNetUsers در دیتابیس اضافه می‌شود و دیگر نگران فیلدهای نداشته‌ی جدول کاربران ASP.NET نخواهیم بود. مثلا در کد زیر چند عنوان به این جدول اضافه کرده ایم.

```
namespace MyShop.Models
{
    // You can add profile data for the user by adding more properties to your ApplicationUser class,
please visit http://go.microsoft.com/fwlink/?LinkID=317594 to learn more.
    public class ApplicationUser : IdentityUser
    {
        [Display(Name = "نام انگلیسی")]
        public string EnglishName { get; set; }

        [Display(Name = "نام سیستمی")]
        public string NameInSystem { get; set; }

        [Display(Name = "نام فارسی")]
        public string PersianName { get; set; }

        [Required]
        [DataType(DataType.EmailAddress)]
        [Display(Name = "آدرس ایمیل")]
        public string Email { get; set; }
     }
}
```

کلاس دوم نیز محل معرفی مدلها به منظور ایجاد در دیتابیس است. به ازای هر مدل یک جدول در دیتابیس خواهیم داشت. مثلا در

شکل فوق سه پراپرتی به جدول کاربران اضافه میشود. دقت داشته باشید با اینکه هیچ مدلی برای جدول کاربران نساخته ایم اما کلاس ApplicatioUsers کلاسی است که به ما امکان دسترسی به مقادیر این جدول را می‌دهد(دسترسی به معنای اضافه و حذف وتغییر مقادیر این جدول است) (در MVC4 به کمک کلاس membership کارهای مشابهی انجام میدادیم)

در ساختن مدل هایمان نیز اگر نیاز به ارتباط با جدول کاربران باشد، از همین کلاس فوق استفاده میکنیم. کلاس واسط(مدل واسط) بین AspNetUsers و Product در کد زیر زیر نشان داده شده است :

```
namespace MyShop.Models
{
    public class AuthorProduct
    {
        [Key]
        public int AuthorProductId { get; set; }
       /* public int UserId { get; set; }*/

        [Display(Name = "User")]
        public string ApplicationUserId { get; set; }

        public int ProductID { get; set; }

        public virtual Product Product { get; set; }

        public virtual ApplicationUser ApplicationUser { get; set; }
    }
}
```

همانطور که مشاهده میکنید، به راحتی ارتباط را برقرار کردیم و برای برقراری این ارتباط از کلاس ApplicationUser استفاده کردیم. پراپرتی ApplicationUserId نیز فیلد ارتباطی ما با جدول کاربران است. جدول product هم نکته خاصی ندارد و به شکل زیر مدل خواهد شد.

```
namespace MyShop.Models
{
    [DisplayName("محصول")]
    [DisplayPluralName("محصولات")]
    public class Product
    {
        [Key]
        public int ProductID { get; set; }

        [Display(Name = "گروه محصول")]
        [Required(ErrorMessage = "لطفا {0} را وارد کنید")]
        public int ProductGroupID { get; set; }

        [Display(Name = "مدت زمان")]
        public string Duration { get; set; }


        [Display(Name = "نام تهیه کننده")]
        public string Producer { get; set; }

        [Display(Name = "عنوان محصول")]
        [Required(ErrorMessage = "لطفا {0} را وارد کنید")]
        public string ProductTitle { get; set; }

        [StringLength(200)]
        [Display(Name = "کلید واژه")]
        public string MetaKeyword { get; set; }

        [StringLength(200)]
        [Display(Name = "توضیح")]
        public string MetaDescription { get; set; }

        [Display(Name = "شرح محصول")]
        [UIHint("RichText")]
        [AllowHtml]
        public string ProductDescription { get; set; }

        [Display(Name = "قیمت محصول")]
        [DisplayFormat(ApplyFormatInEditMode = true, DataFormatString = "{0:#,0 ریال}")]
        [UIHint("Integer")]
        [Required(ErrorMessage = "لطفا {0} را وارد کنید")]
        public int ProductPrice { get; set; }
        [Display(Name = "تاریخ ثبت محصول")]
```

```
        public DateTime? RegisterDate { get; set; }

    }
}
```

به این ترتیب هم ارتباطات را برقرار کرده‌ایم و هم از ساختن یک UserProfile اضافی خلاص شدیم.

برای پر کردن مقادیر اولیه نیز به راحتی از seed موجود در Configuration.cs مربوط به migration استفاده میکنیم. نمونه‌ی اینکار در کد زیر موجود است:

```
protected override void Seed(MyShop.Models.ApplicationDbContext context)
        {
            context.Users.AddOrUpdate(u => u.Id,
                        new ApplicationUser() {  Id = "1",EnglishName = "MortezaDalil", PersianName =
"مرتضی دلیل", UserDescription = "توضیح در مورد مرتضی", Email = "mm@mm.com", Phone = "2323", Address =
"test", NationalCode = "2222222222", ZipCode = "2222222222" },
                                new ApplicationUser() { Id = "2", EnglishName = "MarhamatZeinali",
PersianName = "محسن احمدی", UserDescription = "توضیح در مورد محسن", Email = "mm@mm.com", Phone =
"2323", Address = "test", NationalCode = "2222222222", ZipCode = "2222222222" },
                                new ApplicationUser() { Id = "3", EnglishName = "MahdiMilani", PersianName
= "مهدی محمدی", UserDescription = "توضیح در مورد مهدی", Email = "mm@mm.com", Phone = "2323", Address
= "test", NationalCode = "2222222222", ZipCode = "2222222222" },
                                new ApplicationUser() { Id = "4", EnglishName = "Babak", PersianName =
"بابک", UserDescription = "کاربر معمولی بدون توضیح", Email = "mm@mm.com", Phone = "2323", Address =
"test", NationalCode = "2222222222", ZipCode = "2222222222" }

                          );


            context.AuthorProducts.AddOrUpdate(u => u.AuthorProductId,
              new AuthorProduct() { AuthorProductId = 1, ProductID = 1, ApplicationUserId = "2" },
              new AuthorProduct() { AuthorProductId = 2, ProductID = 2, ApplicationUserId = "1" },
              new AuthorProduct() { AuthorProductId = 3, ProductID = 3, ApplicationUserId = "3" }

          );
```

می‌توانیم از کلاس‌های خود Identity برای انجام روش فوق استفاده کنیم؛ فرض کنید بخواهیم یک کاربر به نام admin و با نقش admin به سیستم اضافه کنیم.

```
if (!context.Users.Where(u => u.UserName == "Admin").Any())
            {
                var roleStore = new RoleStore<IdentityRole>(context);
                var rolemanager = new RoleManager<IdentityRole>(roleStore);

                var userstore = new UserStore<ApplicationUser>(context);
                var usermanager = new UserManager<ApplicationUser>(userstore);

                var user = new ApplicationUser {UserName = "Admin"};

                usermanager.Create(user, "121212");
                rolemanager.Create(new IdentityRole {Name = "admin"});

                usermanager.AddToRole(user.Id, "admin");
            }
```

در عبارت شرطی موجود کد فوق، ابتدا چک کردیم که چنین یوزری در دیتابیس نباشد، سپس از کلاس RoleStore که پیاده سازی شده‌ی اینترفیس IRoleStore است استفاده کردیم. سازنده این کلاس به کانتکست نیاز دارد؛ پس به آن context را به عنوان ورودی می‌دهیم. در خط بعد، کلاس rolemanager را داریم که بخشی از پکیج Core است و پیش از این درباره اش توضیح دادیم (یکی از دو رفرنسی که خوبخود به پروژه اضافه میشوند) و از ویژگی‌های Identity است. به آن آبجکتی که از RoleStore ساختیم را پاس میدهیم و خود کلاس میداند چه چیز را کجا ذخیره کند.

برای ایجاد کاربر نیز همین روند را انجام می‌دهیم. سپس یک آبجکت به نام user را از روی کلاس ApplicationUser میسازیم. برای آن پسورد 121212 سِت میکنیم و نقش ادمین را به آن نسبت میدهیم. این روش قابل تسری به تمامی بخش‌های برنامه شماست. میتوانید عملیات کنترل و مدیریت اکانت را نیز به همین شکل انجام دهید. ساخت کاربر و لاگین کردن یا مدیریت پسورد

نیز به همین شکل قابل انجام است.

بعد از آپدیت دیتابیس تغییرات را مشاهده خواهیم کرد.

نظرات خوانندگان

نویسنده: هما
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۳/۱۲ ۲۰:۳۲

چطور میشه برای role کاربر تعریف کنیم. بعد برای هر کاربری که مدیر خواست چند کار غیر فعال کنیم. سطح دسترسی‌های مختلف منظورم هست.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۳/۱۲ ۲۰:۳۶

یک پروژه‌ی خالی را ایجاد کنید. سپس این بسته‌ی نیوگت را نصب کنید:

```
PM> Install-Package Microsoft.AspNet.Identity.Samples -Pre
```

در این مثال رسمی، صفحات افزودن role، کاربر و غیره وجود دارد. از آن ایده بگیرید.

نویسنده: هما
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۳/۱۳ ۱۸:۳

تو این پروژه اینکه برای هر رول بیایم کار یا action تعریف کنیم وجود نداره
منظورم اینه که مثلا یه رول تعریف که میشه براش تعریف کنیم که چه کارایی می‌تونه انجام بده و حالا ممکن برای یه کاربر خاص که رول براش تعریف شده بتونیم چند کار غیر فعال کنیم
من که قبلا از این سیستم استفاده نمی‌کردم یه جدول task و UserTask تعریف می‌کردم

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۳/۱۳ ۱۸:۵۹

- ابتدا باید با فیلتر Authorize و نحوه‌ی طراحی یک برنامه بر اساس آن، آشنا باشید.
- سپس: « ... سفارشی سازی فیلتر Authorize از ارث بری از AuthorizeAttribute و سپس override کردن متد OnAuthorization آن شروع می‌شود ... »

نویسنده: احمد نواصری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۳/۱۴ ۰:۳۷

برای فهم هر چه بهتر مبحث Identity از کتاب Pro Asp.Net MVC5 Platform کمک بگیرید. مبحث Identity رو به صورت مفصل و روان توضیح داده.

عنوان: پردازش‌های Async در Entity framework 6
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۳/۲۹ ۰:۲۵
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework, Asynchronous Programming

اجرای Async اعمال نسبتا طولانی، در برنامه‌های مبتنی بر داده، عموما این مزایا را به همراه دارد:

الف) مقیاس پذیری سمت سرور

در اعمال سمت سرور متداول، تردهای متعددی جهت پردازش درخواست‌های کلاینت‌ها تدارک دیده می‌شوند. هر زمانیکه یکی از این تردها، یک عملیات blocking را انجام می‌دهد (مانند دسترسی به شبکه یا اعمال I/O)، ترد مرتبط با آن تا پایان کار این عملیات معطل خواهد شد. با بالا رفتن تعداد کاربران یک برنامه و در نتیجه بیشتر شدن تعداد درخواست‌هایی که سرور باید پردازش کند، تعداد تردهای معطل مانده نیز به همین ترتیب بیشتر خواهند شد. مشکل اصلی اینجا است که نمونه سازی تردها بسیار هزینه بر است (با اختصاص 1MB of virtual memory space) و منابع سرور محدود. با زیاد شدن تعداد تردهای معطل اعمال I/O یا شبکه، سرور مجبور خواهد شد بجای استفاده مجدد از تردهای موجود، تردهای جدیدی را ایجاد کند. همین مساله سبب بالا رفتن بیش از حد مصرف منابع و حافظه برنامه می‌گردد. یکی از روش‌های رفع این مشکل بدون نیاز به بهبودهای سخت افزاری، تبدیل اعمال blocking نامبرده شده به نمونه‌های non-blocking است. به این ترتیب ترد پردازش کننده‌ی این اعمال Async بلافاصله آزاد شده و سرور می‌تواند از آن جهت پردازش درخواست دیگری استفاده کند؛ بجای اینکه ترد جدیدی را وهله سازی نماید.

ب) بالا بردن پاسخ دهی کلاینت‌ها

کلاینت‌ها نیز اگر مدام درخواست‌های blocking را به سرور جهت دریافت پاسخی ارسال کنند، به زودی به یک رابط کاربری غیرپاسخگو خواهند رسید. برای رفع این مشکل نیز می‌توان از توانمندی‌های Async دات نت 4.5 جهت آزاد سازی ترد اصلی برنامه یا همان ترد UI استفاده کرد.

و ... تمام این‌ها یک شرط را دارند. نیاز است یک چنین API خاصی که اعمال Async واقعی را پشتیبانی می‌کنند، فراهم شده باشد. بنابراین صرفا وجود متد Task.Run، به معنای اجرای واقعی Async یک متد خاص نیست. برای این منظور ADO.NET 4.5 به همراه متدهای Async ویژه کار با بانک‌های اطلاعاتی است و پس از آن Entity framework 6 از این زیر ساخت استفاده کرده‌است که در ادامه جزئیات آن‌را بررسی خواهیم کرد.

پیشنیازها

برای کار با امکانات جدید Async موجود در EF 6 نیاز است از VS 2012 به بعد که به همراه کامپایلری است که واژه‌های کلیدی async و await را پشتیبانی می‌کند و همچنین دات نت 4.5 استفاده کرد. چون ADO.NET 4.5 اعمال async واقعی را پشتیبانی می‌کند، دات نت 4 در اینجا قابل استفاده نخواهد بود.

متدهای الحاقی جدید Async در EF 6.x

جهت متدهای الحاقی متداول EF مانند Min، Max، ToList و غیره، نمونه‌های Async آن‌ها نیز اضافه شده‌اند:

```
QueryableExtensions:
AllAsync
AnyAsync
AverageAsync
ContainsAsync
CountAsync
FirstAsync
FirstOrDefaultAsync
ForEachAsync
LoadAsync
LongCountAsync
MaxAsync
```

```
MinAsync
SingleAsync
SingleOrDefaultAsync
SumAsync
ToArrayAsync
ToDictionaryAsync
ToListAsync

DbSet:
FindAsync

DbContext:
SaveChangesAsync

Database:
ExecuteSqlCommandAsync
```

بنابراین اولین قدم تبدیل کدهای قدیمی به Async، استفاده از متدهای الحاقی فوق است.

چند مثال

فرض کنید، مدل‌های برنامه، رابطه‌ی one-to-many ذیل را بین یک کاربر و مقالات او دارند:

```
public class User
    {
        public int Id { get; set; }
        public string Name { get; set; }

        public virtual ICollection<BlogPost> BlogPosts { get; set; }
    }

    public class BlogPost
    {
        public int Id { get; set; }
        public string Title { get; set; }
        public string Content { get; set; }

        [ForeignKey("UserId")]
        public virtual User User { get; set; }
        public int UserId { get; set; }
    }
```

همچنین Context برنامه نیز جهت در معرض دید قرار دادن این کلاس‌ها، به نحو ذیل تشکیل شده‌است:

```
public class MyContext : DbContext
    {
        public DbSet<User> Users { get; set; }
        public DbSet<BlogPost> BlogPosts { get; set; }

        public MyContext()
            : base("Connection1")
        {
            this.Database.Log = sql => Console.Write(sql);
        }
    }
```

بر این اساس مثالی که دو رکورد را در جداول کاربران و مقالات به صورت async ثبت می‌کند، به نحو ذیل خواهد بود:

```
private async Task<User> addUserAsync(CancellationToken cancellationToken = default(CancellationToken))
        {
            using (var context = new MyContext())
            {
                var user = context.Users.Add(new User
                {
                    Name = "Vahid"
                });
                context.BlogPosts.Add(new BlogPost
                {
                    Content = "Test",
                    Title = "Test",
```

```
                User = user
            });
            await context.SaveChangesAsync(cancellationToken);
            return user;
        }
    }
```

چند نکته جهت یادآوری مباحث Async

- به امضای متد واژه‌ی کلیدی async اضافه شده‌است، زیرا در بدنه‌ی آن از کلمه‌ی کلیدی await استفاده کرده‌ایم (لازم و ملزوم هستند).
- به انتهای نام متد، کلمه‌ی Async اضافه شده‌است. این مورد ضروری نیست؛ اما به یک استاندارد و قرارداد تبدیل شده‌است.
- مدل Async دات نت 4.5 مبتنی بر Taskها است. به همین جهت اینبار خروجی‌های توابع نیاز است از نوع Task باشند و آرگومان جنریک آن‌ها، بیانگر نوع مقداری که باز می‌گردانند.
- تمام متدهای الحاقی جدیدی که نامبرده شدند، دارای پارامتر اختیاری لغو عملیات نیز هستند. این مورد را با مقدار دهی cancellationToken در کدهای فوق ملاحظه می‌کنید.

نمونه‌ای از نحوه‌ی مقدار دهی این پارامتر در ASP.NET MVC به صورت زیر می‌تواند باشد:

```
[AsyncTimeout(8000)]
public async Task<ActionResult> Index(CancellationToken cancellationToken)
```

در اینجا به امضای اکشن متد جاری، async اضافه شده‌است و خروجی آن نیز به نوع Task تغییر یافته است. همچنین یک پارامتر cancellationToken نیز تعریف شده‌است. این پارامتر به صورت خودکار توسط ASP.NET MVC پس از زمانیکه توسط ویژگی AsyncTimeout تعیین شده‌است، تنظیم خواهد شد. به این ترتیب، اعمال async در حال اجرا به صورت خودکار لغو می‌شوند.

- برای اجرا و دریافت نتیجه‌ی متدهای Async دار EF، نیاز است از واژه‌ی کلیدی await استفاده گردد.

استفاده کننده نیز می‌تواند متد addUserAsync را به صورت زیر فراخوانی کند:

```
var user = await addUserAsync();
Console.WriteLine("user id: {0}", user.Id);
```

شبیه به همین اعمال را نیز جهت به روز رسانی و یا حذف اطلاعات خواهیم داشت:

```
private async Task<User> updateAsync(CancellationToken cancellationToken = default(CancellationToken))
        {
            using (var context = new MyContext())
            {
                var user1 = await context.Users.FindAsync(cancellationToken, 1);
                if (user1 != null)
                    user1.Name = "Vahid N.";

                await context.SaveChangesAsync(cancellationToken);
                return user1;
            }
        }

        private async Task<int> deleteAsync(CancellationToken cancellationToken =
default(CancellationToken))
        {
            using (var context = new MyContext())
            {
                var user1 = await context.Users.FindAsync(cancellationToken, 1);
                if (user1 != null)
                    context.Users.Remove(user1);

                return await context.SaveChangesAsync(cancellationToken);
            }
        }
```

کدهای Async تقلبی!

به قطعه کد ذیل دقت کنید:

```
public async Task<List<TEntity>> GetAllAsync()
   {
    return await Task.Run(() => _tEntities.ToList());
   }
```

این متد از یکی از Generic repositoryهای فله‌ای رها شده در اینترنت انتخاب شده‌است.
به این نوع متدها که از Task.Run برای فراخوانی متدهای همزمان قدیمی مانند ToList جهت Async جلوه دادن آن‌ها استفاده می‌شود، کدهای Async تقلبی می‌گویند! این عملیات هر چند در یک ترد دیگر انجام می‌شود اما هم سربار ایجاد یک ترد جدید را به همراه دارد و هم عملیات ToList آن کاملا blocking است.
معادل صحیح Async واقعی این عملیات را در ذیل مشاهده می‌کنید:

```
private async Task<List<User>> getUsersAsync(CancellationToken cancellationToken =
default(CancellationToken))
        {
            using (var context = new MyContext())
            {
                return await context.Users.ToListAsync(cancellationToken);
            }
        }
```

متد ToListAsync یک متد Async واقعی است و نه شبیه سازی شده توسط Task.Run. متدهای Async واقعی کار با شبکه و اعمال I/O، از ترد استفاده نمی‌کنند و توسط سیستم عامل به نحو بسیار بهینه‌ای اجرا می‌گردند.
برای مثال پشت صحنه‌ی متد الحاقی SaveChangesAsync به یک چنین متدی ختم می‌شود:

```
internal override async Task<long> ExecuteAsync(
//...
rowsAffected = await
command.ExecuteNonQueryAsync(cancellationToken).ConfigureAwait(continueOnCapturedContext: false);
//...
```

متد ExecuteNonQueryAsync جزو متدهای ADO.NET 4.5 است و برای اجرا نیاز به هیچ ترد جدیدی ندارد.
و یا برای شبیه سازی ToListAsync با ADO.NET 4.5 و استفاده از متدهای Async واقعی آن، به یک چنین کدهایی نیاز است:

```
var connectionString = ".......";
    var sql = @"......"";
    var users = new List<User>();

    using (var cnx = new SqlConnection(connectionString))
    {
      using (var cmd = new SqlCommand(sql, cnx))
      {
       await cnx.OpenAsync();
       using (var reader = await cmd.ExecuteReaderAsync(CommandBehavior.CloseConnection))
       {
        while (await reader.ReadAsync())
        {
          var user = new User
          {
           Id = reader.GetInt32(0),
           Name = reader.GetString(1),
          };
         users.Add(user);
        }
       }
      }
    }
```

محدودیت پردازش موازی اعمال در EF

در متد ذیل، دو Task غیرهمزمان تعریف شده‌اند و سپس با await Task.WhenAll درخواست اجرای همزمان و موازی آن‌ها را کرده‌ایم:

```
// multiple operations
        private static async Task loadAllAsync(CancellationToken cancellationToken =
default(CancellationToken))
        {
            using (var context = new MyContext())
            {
                var task1 = context.Users.ToListAsync(cancellationToken);
                var task2 = context.BlogPosts.ToListAsync(cancellationToken);

                await Task.WhenAll(task1, task2);
                // use task1.Result
            }
        }
```

این متد ممکن است اجرا شود؛ یا در بعضی از مواقع با استثنای ذیل خاتمه یابد:

```
An unhandled exception of type 'System.NotSupportedException' occurred in mscorlib.dll
 Additional information: A second operation started on this context before a previous asynchronous
operation completed.
Use 'await' to ensure that any asynchronous operations have completed before calling another method on
this context.
Any instance members are not guaranteed to be thread safe.
```

متن استثنای ارائه شده بسیار مفید است و توضیحات کامل را به همراه دارد. در EF در طی یک Context اگر عملیات Async شروع شده‌ای خاتمه نیافته باشد، مجاز به شروع یک عملیات Async دیگر، به موازت آن نخواهیم بود. برای رفع این مشکل یا باید از چندین Context استفاده کرد و یا await Task.WhenAll را حذف کرده و بجای آن واژه‌ی کلیدی await را همانند معمول، جهت صبر کردن برای دریافت نتیجه‌ی یک عملیات غیرهمزمان استفاده کنیم.

نظرات خوانندگان

نویسنده: میثم ثوامری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۳/۲۹ ۱:۰

با تشکر ازشما.

میخواستم بدونم متدهای async چطور در یک repository استفاده کنم

بطور مثال:

```
public class ProductRepository<T> where T : class
    {
        protected DbContext _context;

        public ProductRepository(DataContext context)
        {
            _context = context;
        }

       // GetAll
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۳/۲۹ ۱:۲۳

از متدهای الحاقی جدید Async که نامبرده شدند استفاده کنید (بجای متدهای قدیمی معادل) به همراه Set برای دستیابی به موجودیت‌ها؛ مثلا:

```
public async Task<List<T>> GetAllAsync()
    {
        return await _dbContext.Set<T>().ToListAsync();
    }
```

نویسنده: ج.زوسر
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۴/۰۸ ۹:۴۹

مثلا برای همچین کدی میشه از روش بالا استفاده کرد مشکل حل میشه ؟

```
{
            for (int i = 1; i <=500; i++)
            {
                ThreadPool.QueueUserWorkItem(Execute, i + 1);
            }
        }
void Execute(Object obj)
        {
             int thread = (int)obj;
            try
            {
                using (TestEntities ctx = new TestEntities())
                {
                    int i = 1;
                    foreach (var v in ctx.Customers)
                    {
                        Thread.Sleep(i * 1000);
                        i++;
                    }
                }
                listBox1.Items.Add("Thread " + thread.ToString() + " End Success ");
            }
            catch (Exception e)
            {
                listBox1.Items.Add("Thread " + thread.ToString() + " Error :" + e.Message);
            }
        }
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۴/۰۸ ۱۰:۴۴

- بحث متدهای Async اضافه شده، ربطی به مباحث چند ریسمانی ندارد. «... متدهای *Async واقعی* کار با شبکه و اعمال I/O، از ترد استفاده نمی‌کنند ... » به همین جهت نسبت به حالت استفاده از تردها سربار کمتری دارند.

- در EF استثناءها چند سطحی هستند. نیاز است inner exception را جهت مشاهده‌ی اصل و علت واقعی خطا بررسی کرد. در مثال شما فقط سطح استثناء بررسی شده و نه اصل آن.

احتمالا خطای اصلی timeout است. این مورد به مباحث قفل گذاری روی رکوردها مرتبط است. تراکنش‌های طولانی همزمانی را آغاز کرده‌اید که دسترسی سایر کاربران را به جداول، تا پایان کار آن تراکنش‌ها، محدود می‌کنند.

- در کارهای چند ریسمانی برای دسترسی امن به عناصر UI، باید از روش‌های Synchronization استفاده کرد.

نویسنده: هرمز
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۴/۰۸ ۱۴:۵۶

سلام؛ متاسفانه من نمیتونم متود ToListAsync رو پیدا کنم. آیا باید ریفرنس خاصی اضافه کنم؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۴/۰۸ ۱۵:۳

- به روز رسانی خودکار وابستگی‌های پروژه:

```
PM> update-package
```

- تعریف فضای نام مرتبط:

```
using  System.Data.Entity;
```

نویسنده: رضایی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۸/۰۹ ۱۸:۲

با سلام؛ من از کد زیر استفاده کردم اما همواره خطا میده.

توی serviceLayer :

```
public async Task<IList<NewsSliderModel>> GetNewsSliderTable(CancellationToken cancellationToken =
default(CancellationToken))
        {
            IQueryable<News> selectednews = _news.Take(_sliderTakeCount).AsQueryable();
             ...
             ...
            return await selectednews.Select(x => new NewsSliderModel
            {
                NewsId = x.Id,
                Title = x.Title,
                ImagePath = x.ImagePath,
                ImageTitle = x.ImageTitle,
                ImageDescription = x.ImageDescription,
            }).ToListAsync();

        }
```

و توی کنترلر Home برنامه

```
public virtual async Task<ActionResult> MainSlider()
        {
            IList<NewsSliderModel> SliderList = await _newsService.GetNewsSliderTable(Order.Descending,
NewsOrderBy.Id);
            return PartialView(MVC.Home.Views._MainSlider, SliderList.ToList());
        }
```

اما همواره خطای زیر رو میده

```
HttpServerUtility.Execute blocked while waiting for an asynchronous operation to complete.
```

ممنون میشم راهنمایی فرمایید

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۸/۰۹ ۱۸:۱۷

- اگر از اکشن متد MainSlider به صورت child action استفاده می‌شود (مثلا حین فراخوانی Html.Action یا Html.RenderAction)، این فراخوانی حتما باید همزمان باشد و حالت غیرهمزمان آن پشتیبانی نمی‌شود .
- این محدودیت در نگارش بعدی ASP.NET MVC (نگارش 6 آن) برطرف شده‌است.

نویسنده: رضایی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۸/۰۹ ۱۸:۳۲

از EntityFramework 6.0 استفاده میکنم. همانطور که فرمودید خطا از این خط:

```
@Html.Action(MVC.Home.ActionNames.MainSlider, MVC.Home.Name)
```

راه حل چیه؟ از لینک بالا چیزی دستگیرم نشد.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۸/۰۹ ۱۸:۳۷

عرض کردم. این مورد خاص در نگارش فعلی ASP.NET MVC (تا قبل از نگارش 6)، راه حلی ندارد. معمولی کار کنید؛ مانند قبل (خروجی ActionResult بجای async Task<ActionResult>).

عنوان: پردازش داده‌های جغرافیایی به کمک SQL Server و Entity framework
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۳/۳۰ ۱۰:۴۵
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework, SQL Server, GIS

پشتیبانی SQL Server از Spatial data

از SQL Server 2008 به بعد، نوع داده جدیدی به نام geography به نوع‌های قابل تعریف ستون‌ها اضافه شده‌است. در این نوع ستون‌ها می‌توان طول و عرض جغرافیایی یک نقطه را ذخیره کرد و سپس به کمک توابع توکاری از آن‌ها کوئری گرفت.

در اینجا نمونه‌ای از نحوه‌ی تعریف و همچنین مقدار دهی این نوع ستون‌ها را مشاهده می‌کنید:

```
CREATE TABLE [Geo](
[id] [int] IDENTITY(1,1) NOT NULL,
[Location] [geography] NULL
)

 insert into Geo( Location , long, lat ) values
( geography::STGeomFromText ('POINT(-121.527200 45.712113)', 4326))
```

متد geography::STGeoFromText یک SQL CLR function است. این متد در مثال فوق، مختصات یک نقطه را دریافت کرده‌است. همچنین نیاز دارد بداند که این نقطه توسط چه نوع سیستم مختصاتی ارائه می‌شود. عدد 4326 در اینجا یک SRID یا Spatial Reference System Identifier استاندارد است. برای نمونه اطلاعات ارائه شده توسط Google و یا Bing توسط این استاندارد ارائه می‌شوند.

در اینجا متدهای توکار دیگری مانند geography::STDistance برای یافتن فاصله مستقیم بین نقاط نیز ارائه شده‌اند. خروجی آن بر حسب متر است.

پشتیبانی از Spatial Data در Entity framework

پشتیبانی از نوع مخصوص geography، در EF 5 توسط نوع داده‌ای DbGeography ارائه شد. این نوع داده‌ای immutable است. به این معنا که پس از نمونه سازی، دیگر مقدار آن قابل تغییر نیست.

در اینجا برای نمونه مدلی را مشاهده می‌کنید که از نوع داده‌ای DbGeography استفاده می‌کند:

```
using System.Data.Entity.Spatial;

namespace EFGeoTests.Models
{
    public class GeoLocation
    {
        public int Id { get; set; }
        public DbGeography Location { get; set; }
        public string Name { get; set; }
        public string Type { get; set; }

        public override string ToString()
        {
            return string.Format("Name:{0}, Location:{1}", Name, Location);
        }
    }
}
```

به همراه یک Context، تا کلاس GeoLocation در معرض دید EF قرار گیرد:

```
using System;
using System.Data.Entity;
using EFGeoTests.Models;

namespace EFGeoTests.Config
{
    public class MyContext : DbContext
    {
        public DbSet<GeoLocation> GeoLocations { get; set; }

        public MyContext()
            : base("Connection1")
        {
            this.Database.Log = sql => Console.Write(sql);
        }
    }
}
```

برای مقدار دهی خاصیت Location از نوع DbGeography می‌توان از متد ذیل استفاده کرد که بسیار شبیه به متد geography::STGeoFromText عمل می‌کند:

```
private static DbGeography createPoint(double longitude, double latitude,  int coordinateSystemId =
4326)
  {
       var text = string.Format(CultureInfo.InvariantCulture.NumberFormat,"POINT({0} {1})", longitude,
latitude);
       return DbGeography.PointFromText(text, coordinateSystemId);
  }
```

تهیه منبع داده‌ی جغرافیایی

برای تدارک یک مثال واقعی جغرافیایی، نیاز به اطلاعاتی دقیق داریم. این نوع اطلاعات عموما توسط یک سری فایل مخصوص به نام Shapefiles که حاوی اطلاعات برداری جغرافیایی هستند ارائه می‌شوند. برای نمونه اطلاعات جغرافیایی به روز ایران را از آدرس ذیل می‌توانید دریافت کنید:

http://download.geofabrik.de/asia/iran.html

http://download.geofabrik.de/asia/iran-latest.shp.zip

پس از دریافت این فایل، به تعدادی فایل با پسوندهای shp، shx و dbf خواهیم رسید.
فایل‌های shp بیانگر فرمت اشکال ذخیره شده هستند. فایل‌های shx یک سری ایندکس بوده و فایل‌های dbf از نوع بانک اطلاعاتی dBase IV می‌باشند.

همچنین اگر فایل‌های prj را باز کنید، یک چنین اطلاعاتی در آن موجودند:

```
GEOGCS["GCS_WGS_1984",DATUM["D_WGS_1984",SPHEROID["WGS_1984",6378137,298.257223563]],PRIMEM["Greenwich"
,0],UNIT["Degree",0.017453292519943295]]
```

نکته‌ی مهمی که در اینجا باید مدنظر داشت، استاندارد GCS_WGS_1984 آن است. این استاندارد معادل است با استاندارد EPSG 4326. عدد 4326 آن جهت ثبت این اطلاعات در یک بانک اطلاعاتی SQL Server حائز اهمیت است (پارامتر coordinateSystemId در متد createPoint) و ممکن است از هر فایلی به فایل دیگر متفاوت باشد.

خواندن فایل‌های shp در دات نت

پس از دریافت فایل‌های shp و بانک‌های اطلاعاتی مرتبط با اطلاعات جغرافیایی ایران، اکنون نوبت به پردازش این فایل‌های مخصوص با فرمت بانک اطلاعاتی فاکس پرو مانند، رسیده‌است. برای این منظور می‌توان از پروژه‌ی سورس باز ذیل استفاده کرد:

C# Esri Shapefile Reader

این پروژه در خواندن فایل‌های shp بدون نقص عمل می‌کند اما توانایی خواندن نام‌های فارسی وارد شده در این نوع بانک‌های اطلاعاتی را ندارد. برای رفع این مشکل، سورس آن را از Codeplex دریافت کنید. سپس فایل Shapefile.cs را گشوده و ابتدای خاصیت Current آن‌را به نحو ذیل تغییر دهید:

```
/// <summary>
        /// Gets the current shape in the collection
        /// </summary>
        public Shape Current
        {
            get
            {
                if (_disposed) throw new ObjectDisposedException("Shapefile");
                if (!_opened) throw new InvalidOperationException("Shapefile not open.");

                // get the metadata
                StringDictionary metadata = null;
                if (!RawMetadataOnly)
                {
                    metadata = new StringDictionary();
                    for (int i = 0; i < _dbReader.FieldCount; i++)
                    {
                        string value = _dbReader.GetValue(i).ToString();
                        if (_dbReader.GetDataTypeName(i) == "DBTYPE_WVARCHAR")
                        {
                            // برای نمایش متون فارسی نیاز است
                            value = Encoding.UTF8.GetString(Encoding.GetEncoding(720).GetBytes(value));
                        }
                        metadata.Add(_dbReader.GetName(i),
                            value);
                    }
                }
```

در اینجا فقط سطر استفاده از Encoding خاصی با شماره 720 و تبدیل آن به UTF8 اضافه شده‌است. پس از آن بدون مشکل می‌توان برچسب‌های فارسی را از فایل‌های dBase IV این نوع بانک‌های اطلاعاتی استخراج کرد (اصلاح شده‌ی آن در فایل پیوست مطلب موجود است).

```
using System.Collections.Generic;
using System.Linq;
using Catfood.Shapefile;

namespace EFGeoTests
{
    public class MapPoint
    {
        public Dictionary<string, string> Metadata { set; get; }
        public double X { set; get; }
        public double Y { set; get; }
    }
```

```
    public static class ShapeReader
    {
        public static IList<MapPoint> ReadShapeFile(string path)
        {
            var results = new List<MapPoint>();

            using (var shapefile = new Shapefile(path))
            {
                foreach (var shape in shapefile)
                {
                    if (shape.Type != ShapeType.Point)
                        continue;

                    var shapePoint = shape as ShapePoint;
                    if (shapePoint == null)
                        continue;


                     var metadataNames = shape.GetMetadataNames();
                    if(!metadataNames.Any())
                        continue;

                    var metadata = new Dictionary<string, string>();
                    foreach (var metadataName in metadataNames)
                    {
                        metadata.Add(metadataName,shape.GetMetadata(metadataName));
                    }

                    results.Add(new MapPoint
                    {
                        Metadata = metadata,
                        X = shapePoint.Point.X,
                        Y = shapePoint.Point.Y
                    });
                }
            }

            return results;
        }
    }
}
```

در کدهای فوق به کمک کتابخانه‌ی C# Esri Shapefile Reader، اطلاعات نقاط بانک اطلاعاتی shape files را خوانده و به صورت لیست‌هایی از MapPoint بازگشت می‌دهیم. نکته‌ی مهم آن، Metadata است که از هر فایلی به فایل دیگر می‌توان متفاوت باشد. به همین جهت این اطلاعات را به شکل ویژگی‌های key/value در این نوع بانک‌های اطلاعاتی ذخیره می‌کنند.

افزودن اطلاعات جغرافیایی به بانک اطلاعاتی SQL Server به کمک Entity framework

فایل places.shp را در مجموعه فایل‌هایی که در ابتدای بحث عنوان شدند، می‌توانید مشاهده کنید. قصد داریم اطلاعات نقاط آن‌را به مدل GeoLocation انتساب داده و سپس ذخیره کنیم:

```
var points = ShapeReader.ReadShapeFile("IranShapeFiles\\places.shp");
            using (var context = new MyContext())
            {
                context.Configuration.AutoDetectChangesEnabled = false;
                context.Configuration.ProxyCreationEnabled = false;
                context.Configuration.ValidateOnSaveEnabled = false;

                if (context.GeoLocations.Any())
                    return;

                foreach (var point in points)
                {
                    context.GeoLocations.Add(new GeoLocation
                    {
                        Name = point.Metadata["name"],
                        Type = point.Metadata["type"],
                        Location = createPoint(point.X, point.Y)
                    });
                }

                context.SaveChanges();
            }
```

تعریف متد createPoint را که بر اساس X و Y نقاط، معادل قابل پذیرش آن‌را جهت SQL Server تهیه می‌کند، در ابتدای بحث مشاهده کردید.
در فایل‌های مرتبط با places.shp، متادیتا name، معادل نام شهرهای ایران است و type آن بیانگر شهر، روستا و امثال آن می‌باشد.
پس از اینکه اطلاعات مکان‌های ایران، در SQL Server ذخیره شدند، نمایش بصری آن‌ها را در management studio نیز می‌توان مشاهده کرد:

کوئری گرفتن از اطلاعات جغرافیایی

فرض کنید می‌خواهیم مکان‌هایی را با فاصله کمتر از 5 کیلومتر از تهران پیدا کنیم:

```
var tehran = createPoint(51.4179604, 35.6884243);

            using (var context = new MyContext())
            {
                // find any locations within 5 kilometers ordered by distance
```

```
                var locations = context.GeoLocations
                    .Where(loc => loc.Location.Distance(tehran) < 5000)
                    .OrderBy(loc => loc.Location.Distance(tehran))
                    .ToList();

                foreach (var location in locations)
                {
                    Console.WriteLine(location.Name);
                }
            }
```

همانطور که پیشتر نیز عنوان شد، متد Distance بر اساس متر کار می‌کند. به همین جهت برای تعریف 5 کیلومتر به نحو فوق عمل شده‌است. همچنین نحوه‌ی مرتب سازی اطلاعات نیز بر اساس فاصله از یک مکان مشخص صورت گرفته‌است.

و یا اگر بخواهیم دقیقا بر اساس مختصات یک نقطه، مکانی را بیابیم، می‌توان از متد SpatialEquals استفاده کرد:

```
var tehran = createPoint(51.4179604, 35.6884243);
            using (var context = new MyContext())
            {
                // find any locations within 5 kilometers ordered by distance
                var tehranLocation = context.GeoLocations.FirstOrDefault(loc =>
loc.Location.SpatialEquals(tehran));
                if (tehranLocation != null)
                {
                    Console.WriteLine(tehranLocation.Type);
                }
            }
```

کدهای کامل این مثال را از اینجا می‌توانید دریافت کنید:

EFGeoTests.zip

نظرات خوانندگان

نویسنده: محمد باقر سیف اللهی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۳/۳۱ ۱۰:۴۱

سلام
مشکلی که قبل‌تر در حین کار با فایل‌های shp برخوردم، تغییر مقیاس نقشه و نگاشت مختصات خاص و توزیع شده ای بود که باید روی نقشه نمایش داده می‌شد . (مثلا نمایش مراکز استان‌ها روی نقشه و تغییر scale نقشه و به تبع اون، تغییر مکان مختصات)
برای این کار چه راهکاری هست؟
* دسترسی به فایل های dbf و prj و sbn و sbx و shx وجود دارد.
ممنون

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۳/۳۱ ۱۱:۱۰

این‌ها بیشتر مسایل نمایشی است و توانمندی ابزار نمایش دهنده‌ی اطلاعات نقشه. نیازی نیست در اصل دیتابیس و اطلاعات، تغییری حاصل شود؛ چون اندازه‌ی نمایشی حتی اگر 10 برابر هم شود، در فاصله‌ی بین تهران و شیراز نهایتا تغییری حاصل نخواهد شد و طول و عرض جغرافیایی مکان‌ها ثابت خواهند ماند. برای نمونه اگر مثال پیوست شده را اجرا کنید، خود management studio امکان تغییر اندازه‌ی نمایشی را دارد:

در برنامه‌های دات نت هم برای مثال از SharpMap می‌شود برای نمایش این نوع اطلاعات به همراه تغییر اندازه و ابعاد خودکار نقشه استفاده کرد. برای برنامه‌های وب هم jVectorMap چنین قابلیت‌هایی را دارد.

نویسنده: بهراد ایزدی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۴/۰۲ ۱۵:۰

سلام
ممنون برای این آموزش خوب
بعضی مناطق فایل shp رو ندارند و فقط دو نوع OSM براشون موجود هست راهی برای خواندن اونها وجود داره ؟

ممنون

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۴/۰۲ ۱۵:۱۲

- برنامه‌ی سورس باز ArcGIS Editor for OpenStreetMap یک چنین قابلیتی را دارد.
- همچنین یک سری 4 قسمتی را در اینجا می‌توانید در مورد تبدیل open street maps به داده‌های SQL Server مطالعه کنید.

نویسنده: شاهین کیاست
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۷/۱۳ ۱۷:۶

آیا ممکن هست به جای نوع داده ی DbGeography از نوع داده‌ی SQLGeometry استفاده کرد؟
-ویرایش
تنها کافی است نوع Property مورد نظر را DbGeometry تعیین کرد.

عنوان: **بررسی خطاهای متداول عملیات Migration در حین به روز رسانی پروژه‌های EF Code First**
نویسنده: مرتضی دلیل
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۴/۰۳ ۱۷:۵
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework

1. شاید یکی از آزاردهنده‌ترین مشکلات، برخورد با پیغام‌های خطا، هنگام عملیات migration باشد. یکی از ده‌ها نوع خطا، زمانی رخ می‌دهد که متد seed در حال اجراست. در این حالت هیچ نوع break-point ایی به کمک ما نخواهد آمد.

سوال ایجاست که آیا می‌توان این بخش را دیباگ نمود؟ بهترین راه حل، اجرای آپدیت از طریق متدها(یا اکشن ها) است.

فراخوانی migration بسیار ساده است. باید یک نمونه از کلاس Configuration را ساخته و در جایی از پروژه قرار دهیم و صد البته مطمئن باشیم که migration فعال است.

```
var configuration = new Configuration();
var migrator = new DbMigrator(configuration);
migrator.Update();
```

اگر بخواهید این تغییرات بر روی دیتابیسی با اسم و رسم انجام شود، از کد زیر بهره بگیرید:

```
var configuration = new Configuration();
configuration.TargetDatabase = new DbConnectionInfo(
    "Server=MyServer;Database=MyDatabase;Trusted_Connection=True;",
    "System.Data.SqlClient");
var migrator = new DbMigrator(configuration);
migrator.Update();
```

می‌توانید این کد را در ابتدای اکشن index در کنترلر Home قرار دهید و با قرار دادن Break-Point در بخش‌های مختلف متد Seed ، آن را بررسی کنید.

2. خطای :

```
Duplicate type name within an assembly.
```

معمولا بخاطر وجود break-point این مشکل رخ میدهد. یا break-pointهای درون seed را حذف کنید یا جای آنها را تغییر دهید. [اینجا]

3. خطای :

```
Validation failed for one or more entities. See 'EntityValidationErrors' property for more details.
```

این مشکل میتواند دلایل مختلفی داشته باشد. کد درون متد seed را داخلtry/catch قرا ر دهید و علت آن را بررسی کنید:

```
try
                {
                    var user = new ApplicationUser { UserName = "Admin", Phone = "09120000000", Email =
"m@gmail.com" };
                    usermanager.Create(user, "09120000000");
                    usermanager.AddToRole(user.Id, "admin");
                }
                catch (DbEntityValidationException dbEx)
                {
                    foreach (var validationErrors in dbEx.EntityValidationErrors)
                    {
```

```
                        foreach (var validationError in validationErrors.ValidationErrors)
                        {
                            Trace.TraceInformation("Property: {0} Error: {1}",
validationError.PropertyName, validationError.ErrorMessage);
                        }
                    }
                }
```

فراموش نکنید، seed را به کمک حالتی که در شماره 1 گفته شد اجرا کنید تا بتوانید از BreakPoint استفاده کنید.

4.خطای :

```
More than one context type was found in the assembly 'Ex1_CodeFirst'
```

این خطا وقتی ظاهر میشود که چندین Context برای پروژه جاری داشته باشیم و ویژوال استودیو نتواند Context مورد نظر ما را تشخیص دهد. بهتر است هنگام اجرای migration نام context مورد نظر را بنویسیم (مثلا MyConfiguration نام کانتکست شماست) :

```
Update-Database -ConfigurationTypeName MyConfiguration
```

5.خطای :

```
There is already an object named 'UserProfile' in the database.
```

یعنی مدل شما پس از اینکه جدولی با همین نام (در این جا به عنوان مثال UserProfile) از پیش موجود بوده، تغییر کرده است؛ پس migration آپدیت شدنی نیست. ابتدا این دستور را می‌نویسیم (پیش از آنکه تغییراتمان را روی کلاس مربوط به جدول UserProfile اعمال کنیم):

```
Add-Migration Initial –IgnoreChanges
```

اینکار باعث می‌شود یک فایل خالی به نام InitialMigration ایجاد شود. حالا تنظیمات مورد نظر، اعم از تغییر نام یا اضافه کردن ستون خاص را به کلاس UserProfile اعمال کرده و دیتابیس را آپدیت میکنیم :

```
update-database –verbose
```

گاهی این مشکل زمانی پیش می‌آید که واقعا تغییری در جدول نامبرده انجام نداده‌ایم. در این حالت روش پله‌ای زیر را به کار می‌بریم:
پاک کردن یا ریست کردن migration (در شماره 9 همین مقاله این کار در چند مرحله توضیح داده شده است. در مرحله سوم حتما از Add-Migration Initial –IgnoreChanges استفاده کنید)
بعد از آپدیت دیتابیس باید فایل زیر دارای محتویات باشد

محتویات این فایل دقیقا شرایط فعلی جدول شماست.
اگر این فایل ایجاد نشده است مراحل را تکرار کنید تا محتویات درون آن را ببینید.
حالا تغییری را در یکی از مدل‌های خود انجام دهید. احتمالا با مشکل آپدیت شدن مواجه میشوید و پیغام زیر را دوباره خواهید دید:

```
There is already an object named 'UserProfile' in the database
```

جدولی را که پیغام خطا به آن اشاره کرده، در فایل فوق بیابید و محدوده create آن را کامنت کنید تا ساخته نشود.
دیتابیس را آپدیت کنید، احتمالا پیغام خطای فوق برای جدول دیگری نمایش داده می‌شود. آن را هم کامنت کنید و دیتابیس را آپدیت کنید و اگر باز هم خطا بود مکانیزم بالا را تا جایی تکرار کنید که خطایی نبینید .
حالا جدولی را که تغییراتی در آن داده بودید، در دیتابیس چک کنید که تغییرات اعمال شده باشد.
هر آنچه را در فایل initial کامنت کرده بودید، از کامنت خارج کنید و دیتابیس را آپدیت کنید .
برای آزمایش، یک آیتم به یکی از مدل‌ها اضافه کنید و ببینید که migration درست کار می‌کند یا خیر.

6. خطای :

```
Unable to update database to match the current model because there are pending changes
and automatic migration is disabled. Either write the pending model changes to a code-based
migration or enable automatic migration.
Set DbMigrationsConfiguration.AutomaticMigrationsEnabled to true to enable automatic migration.
You can use the Add-Migration command to write the pending model changes to a code-based migration.
```

همانطور که از متن این پیغام پیداست، یعنی شما AutomaticMigration را true نکرده‌اید و اینکار را باید در فایل Configuration.cs در فولدر Migration انجام داد.
7.خطای :

```
Automatic migration was not applied because it would result in data loss.
```

این خط را در سازنده‌ی کلاس Configuration اضافه میکنیم :

```
AutomaticMigrationDataLossAllowed = true;
```

8.خطای :

```
Introducing FOREIGN KEY constraint 'FK_dbo.ProductProductGroups_dbo.ProductGroups_ProductGroupId' on
table
'ProductProductGroups' may cause cycles or multiple cascade paths.
Specify ON DELETE NO ACTION or ON UPDATE NO ACTION, or modify other FOREIGN KEY constraints.
```

```
Could not create constraint or index. See previous errors.
```

خطای فوق وقتی رخ میدهد که دو جدول از یک طرف به هم وصل باشند و از طرف دیگر مشخصات ذکر نشده باشد.
9. راه حل برای خطاهای عجیبی که شاید نیاز به صرف زمان بیشتر برای کشف و برطرف کردن داشته باشند :
بهتر نیست مایگریشن خود را از نو بسازید؟
روش به روز رسانی و بازسازی migration [اینجا]:
- پاک کردن فولدر Migrations در پروژه - پاک کردن جدولی به نام _MigrationHistory در دیتابیس (ممکن است زیر مجموعه جدول‌های system باشد) - اجرای دستور زیر کنسول پکیج منیجر ویژوال استودیو :

```
Enable-Migrations -EnableAutomaticMigrations -Force
```

- اجرای دستور زیر :

```
Add-Migration Initial
```

نظرات خوانندگان

نویسنده: شایان
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۵/۲۱ ۱۳:۰

سلام موقع اجرای دستور update-database به من این خطا را میده :

```
Could not load file or assembly 'Microsoft.SqlServer.BatchParser, Version=11.0.0.0, Culture=neutral, PublicKeyToken=89845dcd8080cc91' or one of its dependencies. The system cannot find the file specified
```

شما برخورد نداشتین باهاش ؟

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۵/۲۱ ۱۳:۳۴

چنین DLL ایی (SMO - Shared Management Objects) در هیچ کجای سورس‌های EF استفاده نشده. احتمالا یک کتابخانه‌ی ثالث در برنامه‌ی شما این مشکل رو درست کرده. اگر ارجاعی در برنامه به آن دارید حذفش کنید. خصوصا فایل‌های کانفیگ رو هم بررسی کنید.

در کل این DLL رو از اینجا می‌تونید دریافت کنید: http://www.microsoft.com/en-us/download/details.aspx?id=35580

نویسنده: محمد صاحب
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۶/۱۹ ۱۵:۵

با اجازه صاحب مطلب

10.خطای :

```
User canceled out of save dialog
```

وقتی میخواهیم اسکریپت برای ما ساخته بشه

```
update-database -verbose -script
```

در واقع مشکل از SQL Server Data Tools هست و با آپدیت کردن مشکل حل میشه.

عنوان: **روش‌هایی برای بهبود سرعت برنامه‌های مبتنی بر Entity framework**
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۴/۰۴ ۱۱:۱۰
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework

در این مطلب تعدادی از شایع‌ترین مشکلات حین کار با Entity framework که نهایتا به تولید برنامه‌هایی کند منجر می‌شوند، بررسی خواهند شد.

مدل مورد بررسی

```
public class User
    {
        public int Id { get; set; }
        public string Name { get; set; }

        public virtual ICollection<BlogPost> BlogPosts { get; set; }
    }

    public class BlogPost
    {
        public int Id { get; set; }
        public string Title { get; set; }
        public string Content { get; set; }

        [ForeignKey("UserId")]
        public virtual User User { get; set; }
        public int UserId { get; set; }
    }
```

کوئری‌هایی که در ادامه بررسی خواهند شد، بر روی رابطه‌ی one-to-many فوق تعریف شده‌اند؛ یک کاربر به همراه تعدادی مطلب منتشر شده.

مشکل 1: بارگذاری تعداد زیادی ردیف

```
var data = context.BlogPosts.ToList();
```

در بسیاری از اوقات، در برنامه‌های خود تنها نیاز به مشاهده‌ی قسمت خاصی از یک سری از اطلاعات، وجود دارند. به همین جهت بکارگیری متد ToList بدون محدود سازی تعداد ردیف‌های بازگشت داده شده، سبب بالا رفتن مصرف حافظه‌ی سرور و همچنین بالا رفتن میزان داده‌ای که هر بار باید بین سرور و کلاینت منتقل شوند، خواهد شد. یک چنین برنامه‌هایی بسیار مستعد به استثناهایی از نوع out of memory هستند.
راه حل: با استفاده از Skip و Take، مباحث صفحه‌ی بندی را اعمال کنید.

مشکل 2: بازگرداندن تعداد زیادی ستون

```
var data = context.BlogPosts.ToList();
```

فرض کنید View برنامه، در حال نمایش عناوین مطالب ارسالی است. کوئری فوق، علاوه بر عناوین، شامل تمام خواص تعریف شده‌ی دیگر نیز هست. یک چنین کوئری‌هایی نیز هربار سبب هدر رفتن منابع سرور می‌شوند.
راه حل: اگر تنها نیاز به خاصیت Content است، از Select و سپس ToList استفاده کنید؛ البته به همراه نکته 1.

```
var list = context.BlogPosts.Select(x => x.Content).Skip(15).Take(15).ToList();
```

مشکل 3: گزارشگیری‌هایی که بی‌شباهت به حمله‌ی به دیتابیس نیستند

```
foreach (var post in context.BlogPosts)
{
    Console.WriteLine(post.User.Name);
}
```

فرض کنید قرار است رکوردهای مطالب را نمایش دهید. در حین نمایش این مطالب، در قسمتی از آن باید نام نویسنده نیز درج شود. با توجه به رابطه‌ی تعریف شده، نوشتن post.User.Name به ازای هر مطلب، بسیار ساده به نظر می‌رسد و بدون مشکل هم کار می‌کند. اما ... اگر خروجی SQL این گزارش را مشاهده کنیم، به ازای هر ردیف نمایش داده شده، یکبار رفت و برگشت به بانک اطلاعاتی، جهت دریافت نام نویسنده یک مطلب وجود دارد.
این مورد به lazy loading مشهور است و در مواردی که قرار است با یک مطلب و یک نویسنده کار شود، شاید اهمیتی نداشته باشد. اما در حین نمایش لیستی از اطلاعات، بی‌شباهت به یک حمله‌ی شدید به بانک اطلاعاتی نیست.
راه حل: در گزارشگیری‌ها اگر نیاز به نمایش اطلاعات روابط یک موجودیت وجود دارد، از متد Include استفاده کنید تا Lazy loading لغو شود.

```
foreach (var post in context.BlogPosts.Include(x=>x.User))
```

مشکل 4: فعال بودن بی‌جهت مباحث ردیابی اطلاعات

```
var data = context.BlogPosts.ToList();
```

در اینجا ما فقط قصد داریم که لیستی از اطلاعات را دریافت و سپس نمایش دهیم. در این بین، هدف، ویرایش یا حذف اطلاعات این لیست نیست. یک چنین کوئری‌هایی مساوی هستند با تشکیل dynamic proxies مخصوص EF جهت ردیابی تغییرات اطلاعات (مباحث AOP توکار). EF توسط این dynamic proxies، محصور کننده‌هایی را برای تک تک آیتم‌های بازگشت داده شده از لیست تهیه می‌کند. در این حالت اگر خاصیتی را تغییر دهید، ابتدا وارد این محصور کننده (غشاء نامرئی) می‌شود، در سیستم ردیابی EF ذخیره شده و سپس به شیء اصلی اعمال می‌گردد. به عبارتی شیء در حال استفاده، هر چند به ظاهر post.User است اما در واقعیت یک User دارای روکشی نامرئی از جنس dynamic proxyهای EF است. تهیه این روکش‌ها، هزینه‌بر هستند؛ چه از لحاظ میزان مصرف حافظه و چه از نظر سرعت کار.
راه حل: در گزاشگیری‌ها، dynamic proxies را توسط متد AsNoTracking غیرفعال کنید:

```
var data = context.BlogPosts.AsNoTracking().Skip(15).Take(15).ToList();
```

مشکل 5: باز کردن تعداد اتصالات زیاد به بانک اطلاعاتی در طول یک درخواست

هر Context دارای اتصال منحصربفرد خود به بانک اطلاعاتی است. اگر در طول یک درخواست، بیش از یک Context مورد استفاده قرار گیرد، بدیهی است به همین تعداد اتصال باز شده به بانک اطلاعاتی، خواهیم داشت. نتیجه‌ی آن فشار بیشتر بر بانک اطلاعاتی و همچنین کاهش سرعت برنامه است؛ از این لحاظ که اتصالات TCP برقرار شده، هزینه‌ی بالایی را به همراه دارند.
روش تشخیص:

```
private void problem5MoreThan1ConnectionPerRequest()
        {
            using (var context = new MyContext())
            {
                var count = context.BlogPosts.ToList();
            }
        }
```

داشتن متدهایی که در آن‌ها کار وهله سازی و dispose زمینه‌ی EF انجام می‌شود (متدهایی که در آن‌ها new Context وجود دارد).

راه حل: برای حل این مساله باید از روش‌های تزریق وابستگی‌ها استفاده کرد. یک Context وهله سازی شده‌ی در طول عمر یک درخواست، باید بین وهله‌های مختلف اشیایی که نیاز به Context دارند، زنده نگه داشته شده و به اشتراک گذاشته شود.

مشکل 6: فرق است بین IList و IEnumerable

```
DataContext = from user in context.Users
                      where user.Id>10
                      select user;
```

خروجی کوئری LINQ نوشته شده از نوع IEnumerable است. در EF، هربار مراجعه‌ی مجدد به یک کوئری که خروجی IEnumerable دارد، مساوی است با ارزیابی مجدد آن کوئری. به عبارتی، یکبار دیگر این کوئری بر روی بانک اطلاعاتی اجرا خواهد شد و رفت و برگشت مجددی صورت می‌گیرد.
زمانیکه در حال تهیه‌ی گزارشی هستید، ابزارهای گزارشگیر ممکن است چندین بار از نتیجه‌ی کوئری شما در حین تهیه‌ی گزارش استفاده کنند. بنابراین برخلاف تصور، data binding انجام شده، تنها یکبار سبب اجرای این کوئری نمی‌شود؛ بسته به ساز و کار درونی گزارشگیر، چندین بار ممکن است این کوئری فراخوانی شود.
راه حل: یک ToList را به انتهای این کوئری اضافه کنید. به این ترتیب از نتیجه‌ی کوئری، بجای اصل کوئری استفاده خواهد شد و در این حالت تنها یکبار رفت و برگشت به بانک اطلاعاتی را شاهد خواهید بود.

مشکل 7: فرق است بین IQueryable و IEnumerable

خروجی IEnumerable، یعنی این عبارت را محاسبه کن. خروجی IQueryable یعنی این عبارت را درنظر داشته باش. اگر نیاز است نتایج کوئری‌ها با هم ترکیب شوند، مثلا بر اساس رابط کاربری برنامه، کاربر بتواند شرط‌های مختلف را با هم ترکیب کند، باید از ترکیب IQueryableها استفاده کرد تا سبب رفت و برگشت اضافی به بانک اطلاعاتی نشویم.

مشکل 8: استفاده از کوئری‌های Like دار

```
var list = context.BlogPosts.Where(x => x.Content.Contains("test"))
```

این نوع کوئری‌ها که در نهایت به Like در SQL ترجمه می‌شوند، سبب full table scan خواهند شد که کارآیی بسیار پایینی دارند. در این نوع موارد توصیه شده‌است که از روش‌های full text search استفاده کنید.

مشکل 9: استفاده از Count بجای Any

اگر نیاز است بررسی کنید مجموعه‌ای دارای مقداری است یا خیر، از Count>0 استفاده نکنید. کارآیی Any و کوئری SQL ایی که تولید می‌کند، به مراتب بیشتر و بهینه‌تر است از Count>0.

مشکل 10: سرعت insert پایین است

ردیابی تغییرات را خاموش کرده و از متد جدید AddRange استفاده کنید. همچنین افزونه‌هایی برای Bulk insert نیز موجود هستند.

مشکل 11: شروع برنامه کند است

می‌توان تمام مباحث نگاشت‌های پویای کلاس‌های برنامه به جداول و روابط بانک اطلاعاتی را به صورت کامپایل شده در برنامه ذخیره کرد . این مورد سبب بالا رفتن سرعت شروع برنامه خصوصا در حالتیکه تعداد جداول بالا است می‌شود.

نظرات خوانندگان

نویسنده: محمد شیران
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۴/۰۴ ۱۷:۳۰

مطلب فوق العاده آموزنده ای بود. لطفا در خصوص نحوه استفاده از ساز و کار full text search در EF هم اگه روشی هست توضیح بفرمایید.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۴/۰۴ ۱۷:۳۵

- در کنفرانس techEd 2014 در جلسه « Entity Framework: Building Applications with Entity Framework 6 » کار با Full text search در EF 6، جزو مثال‌های مطرح شده‌است.
- روش دوم هم در اینجا « Full text search in Microsoft's Entity Framework ».
- روش سوم با استفاده از IDbCommandInterceptor در اینجا « Microsoft's Full Text Search in Entity Framework 6 »

نویسنده: فواد عبداللهی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۴/۰۵ ۱۹:۳۳

ممنون از مطلب مفید تون
من با راه حل شماره 5 و استفاده همزمان از addrange یا modify (update) و ... (بجز select, add, delete) همزمان مشکل دارم! اگر ممکنه یه sample در این رابطه معرفی کنید.
ممنون

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۴/۰۵ ۲۰:۳۹

```
((DbSet<Category>)_categories).AddRange(...);

// or in the Sample07Context

public IEnumerable<TEntity> AddThisRange<TEntity>(IEnumerable<TEntity> entities) where TEntity : class
{
    return ((DbSet<TEntity>)this.Set<TEntity>()).AddRange(entities);
}
```

نویسنده: ناظم
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۵/۲۰ ۱۷:۴۷

سلام؛ **خروجی IEnumerable، یعنی این عبارت را محاسبه کن**
وقتی خروجی query مثلا در نوع IEnumerable ذخیره میشه تا وقتی مورد استفاده قرار نگرفته رفت و برگشتی به بانک صورت نگرفته مثل IQueryable :

```
private IEnumerable<Entity1> ienumerableEntites;
        private IQueryable<Entity1> queryablelEntities;

            ienumerableEntites = context.Entity1.Where(x=>x.EntityID>50);
            queryablelEntities = context.Entity1.Where(x => x.EntityID > 50);
```

منظورتون از جمله بالا چیست؟

نویسنده: وحید نصیری

تاریخ: ۱۳۹۳/۰۵/۲۰ ۱۸:۲۹

« بررسی Deferred execution یا بارگذاری به تاخیر افتاده »

نویسنده: Elham
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۸/۳۰ ۱۷:۱۹

به نظر شما کوئری‌های پایین رو چطور میشه بهینه نوشت؟

```
List<Stat> allQuestion = (from a in TempClass.Stats
         where a.Person.PersonID == TempClass.ActiveUser.PersonID &&
               a.Subject.SubjectID == tileNumber
         select a).AsParallel().ToList();

int allQuestionCount = allQuestion.Count;

int correctCount = (from a in allQuestion
                    where a.Person.PersonID == TempClass.ActiveUser.PersonID &&
                          a.Subject.SubjectID == tileNumber
                    select a.CorrectQuestionCount).Sum();

int totalTime = (from a in allQuestion
                 where a.Person.PersonID == TempClass.ActiveUser.PersonID &&
                       a.Subject.SubjectID == tileNumber
                 select a.TotalTime).Sum();

double score = (from a in allQuestion
                where a.Person.PersonID == TempClass.ActiveUser.PersonID &&
                      a.Subject.SubjectID == tileNumber
                select a.Score).Sum();
```

50 بار دستورات بالا اجرا میشه و یک مکث حدودا 20 ثانیه‌ای داره

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۸/۳۰ ۱۷:۴۹

چندبار رفت و برگشت به بانک اطلاعاتی را می‌شود تبدیل کرد به یکبار رفت و برگشت: « اعمال توابع تجمعی بر روی چند ستون در Entity framework »

نویسنده: علیرضا م
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۹/۰۴ ۱۵:۱۳

سلام
ایشان یکبار در ابتدا از ToList استفاده نموده اند. اعمال تجمعی که بعد از کویری اول نوشته شده است در حافظه محاسبه میشود یا در سمت بانک اطلاعاتی؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۹/۰۴ ۱۵:۲۸

- در حافظه.
- ولی در کل روش محاسبه‌ی sum این نیست که رکوردها را به همراه تمام ستون‌های جدول از بانک اطلاعاتی واکشی کرد و بعد در برنامه چند ستون انتخابی آن‌ها را جمع زد؛ زمانیکه خود بانک اطلاعاتی این توانایی را به نحو بهینه‌تری دارد.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۱/۰۱ ۱۹:۴۰

اگر بخواهیم شماره‌ی نکات لیست شده‌ی در این مطلب را با برنامه‌ی DNTProfiler تطابق دهیم به شکل زیر خواهیم رسید:

Alerts 13
Arithmetic Overflow
By Exceptions
Context In Multiple Threads
Duplicate Commands Per Method 3
Duplicate Joins
Full Table Scans 8
Function Calls In Where Clause
Incorrect Null Comparisons
Multiple Contexts Per Request 5
Non-Disposed Connections
Query From View
Unbounded Result Sets 1
Unparameterized Where Clauses

عنوان: ایجاد سرویس چندلایه‌ی WCF با Entity Framework در قالب پروژه - 10
نویسنده: حامد قنادی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۴/۲۷ ۲۲:۲۵
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework, WCF

بهره‌گیری از یک تابع پویا برای افزودن، ویرایش

در مثال‌های گذشته دیدید که برای هر کدام از عمل‌های درج، ویرایش و حذف، تابع‌های مختلفی نوشته بودیم که این‌کار هنگامی‌که یک پروژه‌ی بزرگ در دست داریم زمان‌بر خواهد بود. چه بسا یک جدول بزرگ داشته باشیم و بخواهیم در هر فرمی، ستون یا ستون‌های خاص به‌روزرسانی شوند. برای رفع این نگرانی افزودن تابع زیر به سرویس‌مان گره‌گشا خواهد بود.

```
public bool AddOrUpdateOrDelete<TEntity>(TEntity newItem, bool updateIsNull) where TEntity : class
        {
            try
            {
                var dbMyNews = new dbMyNewsEntities();
                if (updateIsNull)
                    dbMyNews.Set<TEntity>().AddOrUpdate(newItem);
                else
                {
                    dbMyNews.Set<TEntity>().Attach(newItem);
                    var entry = dbMyNews.Entry(newItem);
                    foreach (
                        var pri in newItem.GetType().GetProperties()
                            .Where(pri =>
(pri.GetGetMethod(false).ReturnParameter.ParameterType.IsSerializable &&
                                                pri.GetValue(newItem, null) != null)))
                    {
                        entry.Property(pri.Name).IsModified = true;
                    }
                }
                dbMyNews.SaveChanges();
                return true;
            }
            catch (Exception)
            {
                return false;
            }
        }
```

این تابع دو پارامتر ورودی newItem و updateIsNull دارد که نخستین، همان نمونه‌ای از Entity است که قصد افزودن، ویرایش یا حذف آن‌را داریم و با دومی مشخص می‌کنیم که آیا ستون‌هایی که دارای مقدار null هستند نیز در موجودیت اصلی به‌هنگام شوند یا خیر. این پارامتر جهت رفع این مشکل گذاشته شده است که هنگامی‌که قصد به‌هنگام‌کردن یک یا چند ستون خاص را داشتیم و تابع update را به گونه‌ی زیر صدا می‌زدیم، بقیه‌ی ستون‌ها مقدار null می‌گرفت.

```
var news = new tblNews();
news.tblCategoryId = 2;
news.tblNewsId = 1;
MyNews.EditNews(news);
```

توسط تکه کد بالا، ستون tblCategoryId از جدول tblNews با شرط این‌که شناسه‌ی جدول آن برابر با 1 باشد، مقدار 2 خواهد گرفت. ولی بقیه‌ی ستون‌های آن به علت این‌که مقداری برای آن مشخص نکرده ایم، مقدار null خواهد گرفت. راهی که برای حل آن استفاده می‌کردیم، به این صورت بود:

```
var news = MyNews.GetNews(1);
 news.tblCategoryId = 2;
MyNews.EditNews(news)
```

در این روش یک رفت و برگشت بی‌هوده به WCF انجام خواهد شد در حالتی که ما اصلاً نیازی به مقدار ستون‌های دیگر نداریم و اساساً کاری روی آن نمی‌خواهیم انجام دهیم.

در تابع AddOrUpdateOrDelete نخست بررسی می‌کنیم که آیا این‌که ستون‌هایی که مقدار ندارند، در جدول اصلی هم مقدار null بگیرند برای ما مهم است یا نه. برای نمونه هنگامی‌که می‌خواهیم سطری به جدول بیفزاییم یا این‌که واقعاً بخواهیم مقدار دیگر

ستون‌ها برابر با null شود. در این صورت همان متد AddOrUpdate از Entity Framework اجرا خواهد شد. حالت دیگر که در حذف و ویرایش از آن بهره می‌بریم با یک دستور foreach همه‌ی پروپرتی‌هایی که Serializable باشد (که در این صورت پروپرتی‌های virtual حذف خواهد شد) و مقدار آن نامساوی با null باشد، در حالت ویرایش خواهند گرفت و در نتیجه دیگر ستون‌ها ویرایش نخواهد شد. این دستور دیدگاه جزءنگر دستور زیر است که کل موجودیت را در وضعیت ویرایش قرار می‌داد:

```
dbMyNews.Entry(news).State = EntityState.Modified;
```

با آن‌چه گفته شد، می‌توانید به جای سه تابع زیر:

```
public int AddNews(tblNews News)
        {
            dbMyNews.tblNews.Add(News);
            dbMyNews.SaveChanges();
            return News.tblNewsId;
        }

        public bool EditNews(tblNews News)
        {
            try
            {
                dbMyNews.Entry(News).State = EntityState.Modified;
                dbMyNews.SaveChanges();
                return true;
            }
            catch (Exception exp)
            {
                return false;
            }
        }

        public bool DeleteNews(int tblNewsId)
        {
            try
            {
                tblNews News = dbMyNews.tblNews.FirstOrDefault(p => p.tblNewsId == tblNewsId);
                News.IsDeleted = true;
                dbMyNews.SaveChanges();
            return true;
            }
            catch (Exception exp)
            {
                return false;
            }
        }
```

تابع زیر را بنویسید:

```
public bool AddOrEditNews(tblNews News)
        {
            return AddOrUpdateOrDelete(News, News.tblNewsId == 0);
        }
```

به همین سادگی. من در این‌جا شرط کردم فقط در حالت درج، از قسمت نخست تابع بهره گرفته شود.
در سمت برنامه از این تابع برای عمل درج، ویرایش و حذف به سادگی و بدون نگرانی استفاده می‌کنید. برای نمونه جهت حذف در یک خط به این صورت می‌نویسید:

```
MyNews.AddOrEditNews (new tblNews { tblNewsId = 1, IsDeleted =true });
```

در بخش پسین آموزش، پیرامون ایجاد امنیت در WCF خواهم نوشت.

نظرات خوانندگان

نویسنده: محمد آزاد
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۴/۲۸ ۳:۲۵

به نظرتون این جوری اصل SRP رو نقض نکردیم؟

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۴/۲۸ ۱۱:۴۱

خود EF متدی به نام AddOrUpdate داره: http://msdn.microsoft.com/en-us/library/hh846520%28v=vs.103%29.aspx

در اصل تک مسئولیتی، مسئولیت به دلیل تغییر یک کلاس ترجمه میشه. بنابراین در این اصل می‌گن که یک کلاس باید فقط یک دلیل برای تغییر داشته باشه. برای مثال کلاسی که هم اطلاعات گزارشی رو تهیه می‌کنه و هم اون رو پرینت می‌کنه، دو مسئولیت رو به عهده گرفته که میشه از هم جداشون کرد. اما در اینجا یک مسئولیت به روز رسانی اطلاعات یک موجودیت خاص بیشتر در کار نیست. دلیل دومی برای تغییر کلاس نداریم. وابستگی خارجی دومی نداره.

عنوان: **بهبود عملکرد SQL Server Locks در سیستم‌های با تعداد تراکنش بالا در Entity Framework**
نویسنده: یاسر مرادی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۴/۲۷ ۲۳:۵۰
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework, SQL Server, Performance, transaction, Entity Framework 6

بر اساس رفتار پیش فرض در دیتابیس SQL Server، در زمان انجام دادن یک دستور که منجر به ایجاد تغییرات در اطلاعات موجود در جدول می‌شود (برای مثال دستور Update)، جدول مربوطه به صورت کامل Lock می‌شود، ولو آن دستور Update، فقط با یکی از رکوردهای آن جدول کار داشته باشد.

در سیستم‌های با تعداد تراکنش بالا و دارای تعداد زیاد کلاینت، این رفتار پیش فرض موجب ایجاد صفی از تراکنش‌های در حال انتظار بر روی جداولی می‌شود که ویرایش‌های زیادی بر روی آنها رخ می‌دهد.
اگر چه که بنظر این مشکل راه حل‌های زیادی دارد ، لکن آن راه حلی که همیشه موثر عمل می‌کند استفاده از SQL Server Table Hints است.
SQL Server Table Hints به تمامی آن دستوراتی گفته می‌شود که هنگام اجرای دستور اصلی (برای مثال Select و یا Update) رفتار پیش فرض SQL Server را بر اساس Hint ارائه شده تغییر می‌دهند.
لیست کامل این Hintها را می‌توانید در اینجا مشاهده کنید .
Hint ای که در اینجا برای ما مفید است، آن است که به SQL Server بگوییم هنگام اجرای دستور Update، به جای Lock کردن کل جدول، فقط رکورد در حال ویرایش را Lock کند، و این باعث می‌شود تا باقی تراکنش ها، که ای بسا با سایر رکوردهای آن جدول کار داشته باشند متوقف نشوند، که البته این مسئله کمی به افزایش مصرف حافظه می‌انجامد، لکن مقدار افزایش بسیار ناچیز است.
این Hint که rowlock نام دارد در تراکنش‌های با Isolation Level تنظیم شده بر روی Snapshot باید با یک Table Hint دیگر با نام updlock ترکیب شود.

توضیحات مفصل‌تر این دو Hint در لینک مربوطه آمده است.
بنابر این، بجای دستور

```
update products
set Name = "Test"
Where Id = 1
```

داریم

```
update products with (nolock,updlock)
set Name = "Test"
where Id = 1
```

تا اینجا مشکل خاصی وجود ندارد، آنچه که از اینجا به بعد اهمیت دارد این است که در هنگام کار با Entity Framework، اساسا ما نویسنده دستورات Update نیستیم که به آنها Hint اضافه کنیم یا نه، بلکه دستورات SQL بوسیله Entity Framework ایجاد می‌شوند.
در Entity Framework، مکانیزمی تعبیه شده است با نام Db Command Interceptor که به شما اجازه می‌دهد دستورات SQL ساخته شده را Log کنید و یا قبل از اجرا تغییر دهید ، که برای اضافه نمودن Table Hintها ما از این روش استفاده می‌کنیم، برای انجام این کار داریم: (توضیحات در ادامه)

```
public class UpdateRowLockHintDbCommandInterceptor : IDbCommandInterceptor
    {
        public void NonQueryExecuting(DbCommand command, DbCommandInterceptionContext<Int32>
interceptionContext)
        {
            if (command.CommandType != CommandType.Text) return; // (1)
            if (!(command is SqlCommand)) return; // (2)
            SqlCommand sqlCommand = (SqlCommand)command;
            String commandText = sqlCommand.CommandText;
            String updateCommandRegularExpression = "(update) ";
```

```
            Boolean isUpdateCommand = Regex.IsMatch(commandText, updateCommandRegularExpression,
RegexOptions.IgnoreCase | RegexOptions.Multiline); // You may use better regular expression pattern
here.
            if (isUpdateCommand)
            {
                Boolean isSnapshotIsolationTransaction = sqlCommand.Transaction != null &&
sqlCommand.Transaction.IsolationLevel == IsolationLevel.Snapshot;
                String tableHintToAdd = isSnapshotIsolationTransaction ? " with (rowlock , updlock) set
" : " with (rowlock) set ";
                commandText = Regex.Replace(commandText, "^(set) ", (match) =>
                {
                    return tableHintToAdd;
                }, RegexOptions.IgnoreCase | RegexOptions.Multiline);
                command.CommandText = commandText;
            }
        }
```

این کد در قسمت (1) ابتدا تشخیص می‌دهد که آیا این یک Command دارای Command Text است یا خیر، برای مثال اگر فراخوانی یک Stored Procedure است، ما با آن کاری نداریم.

در قسمت دوم تشخیص می‌دهیم که آیا با SQL Server در حال تعامل هستیم، یا برای مثال با Oracle و ...، که ما برای Table Hintها فقط با SQL Server کار داریم.

سپس باید تشخیص دهیم که آیا این یک دستور update است یا خیر ؟ برای این منظور از Regular Expressionها استفاده کرده ایم، که خیلی به بحث آموزش این پست مربوط نیست، به صورت کلی از Regular Expressionها برای یافتن و بررسی و جایگزینی عبارات با قاعده در هنگام کار با رشته‌ها استفاده می‌شود.

ممکن است Regular Expression ای که شما می‌نویسید بسیار بهتر از این نمونه باشد، که در این صورت خوشحال می‌شوم در قسمت نظرات آنرا قرار دهید.

در نهایت با بررسی Transaction Isolation Level مربوطه که Snapshot است یا خیر، به درج یک یا هر دو Table Hint مربوطه اقدام می‌نماییم.

عنوان: **استفاده از Full text search توسط Entity Framework**
نویسنده: محسن موسوی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۴/۲۸ ۲۳:۱۵
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework, Full Text Search

پیشنیاز مطلب:
پشتیبانی از Full Text Search در SQL Server

Full Text Search یا به اختصار FTS یکی از قابلیت‌های SQL Server جهت جستجوی پیشرفته در متون میباشد. این قابلیت تا کنون در EF 6.1.1 ایجاد نشده است.
در ادامه پیاده سازی از FTS در EF را مشاهده مینمایید.
جهت ایجاد قابلیت FTS از متد Contains در Linq استفاده شده است.
ابتدا متدهای الحاقی جهت اعمال دستورات FREETEXT و CONTAINS اضافه میشود.سپس دستورات تولیدی EF را قبل از اجرا بر روی بانک اطلاعاتی توسط امکان Command Interception به دستورات FTS تغییر میدهیم.
همانطور که میدانید دستور Contains در Linq توسط EF به دستور LIKE تبدیل میشود. به جهت اینکه ممکن است بخواهیم از دستور LIKE نیز استفاده کنیم یک پیشوند به مقادیری که میخواهیم به دستورات FTS تبدیل شوند اضافه مینماییم.
جهت استفاده از Fts در EF کلاس‌های زیر را ایجاد نمایید.

کلاس FullTextPrefixes :

```
/// <summary>
    ///
    /// </summary>
    public static class FullTextPrefixes
    {
        /// <summary>
        ///
        /// </summary>
        public const string ContainsPrefix = "-CONTAINS-";

        /// <summary>
        ///
        /// </summary>
        public const string FreetextPrefix = "-FREETEXT-";

        /// <summary>
        ///
        /// </summary>
        /// <param name="searchTerm"></param>
        /// <returns></returns>
        public static string Contains(string searchTerm)
        {
            return string.Format("({0}{1})", ContainsPrefix, searchTerm);
        }

        /// <summary>
        ///
        /// </summary>
        /// <param name="searchTerm"></param>
        /// <returns></returns>
        public static string Freetext(string searchTerm)
        {
            return string.Format("({0}{1})", FreetextPrefix, searchTerm);
        }

    }
```

کلاس جاری جهت علامت گذاری دستورات FTS میباشد و توسط متدهای الحاقی و کلاس FtsInterceptor استفاده میگردد.

کلاس FullTextSearchExtensions :

```
public static class FullTextSearchExtensions
    {
```

```
        /// <summary>
        ///
        /// </summary>
        /// <typeparam name="TEntity"></typeparam>
        /// <param name="source"></param>
        /// <param name="expression"></param>
        /// <param name="searchTerm"></param>
        /// <returns></returns>
        public static IQueryable<TEntity> FreeTextSearch<TEntity>(this IQueryable<TEntity> source,
Expression<Func<TEntity, object>> expression, string searchTerm) where TEntity : class
        {
            return FreeTextSearchImp(source, expression, FullTextPrefixes.Freetext(searchTerm));
        }

        /// <summary>
        ///
        /// </summary>
        /// <typeparam name="TEntity"></typeparam>
        /// <param name="source"></param>
        /// <param name="expression"></param>
        /// <param name="searchTerm"></param>
        /// <returns></returns>
        public static IQueryable<TEntity> ContainsSearch<TEntity>(this IQueryable<TEntity> source,
Expression<Func<TEntity, object>> expression, string searchTerm) where TEntity : class
        {
            return FreeTextSearchImp(source, expression, FullTextPrefixes.Contains(searchTerm));
        }

        /// <summary>
        ///
        /// </summary>
        /// <typeparam name="TEntity"></typeparam>
        /// <param name="source"></param>
        /// <param name="expression"></param>
        /// <param name="searchTerm"></param>
        /// <returns></returns>
        private static IQueryable<TEntity> FreeTextSearchImp<TEntity>(this IQueryable<TEntity> source,
Expression<Func<TEntity, object>> expression, string searchTerm)
        {
            if (String.IsNullOrEmpty(searchTerm))
            {
                return source;
            }

            // The below represents the following lamda:
            // source.Where(x => x.[property].Contains(searchTerm))

            //Create expression to represent x.[property].Contains(searchTerm)
            //var searchTermExpression = Expression.Constant(searchTerm);
            var searchTermExpression = Expression.Property(Expression.Constant(new { Value = searchTerm
}), "Value");
            var checkContainsExpression = Expression.Call(expression.Body,
typeof(string).GetMethod("Contains"), searchTermExpression);

            //Join not null and contains expressions

            var methodCallExpression = Expression.Call(typeof(Queryable),
                                                       "Where",
                                                       new[] { source.ElementType },
                                                       source.Expression,
                                                       Expression.Lambda<Func<TEntity,
bool>>(checkContainsExpression, expression.Parameters));

            return source.Provider.CreateQuery<TEntity>(methodCallExpression);
        }
```

در این کلاس متدهای الحاقی جهت اعمال قابلیت Fts ایجاد شده است.

متد FreeTextSearch جهت استفاده از دستور FREETEXT استفاده میشود.در این متد پیشوند -FREETEXT- جهت علامت گذاری این دستور به ابتدای مقدار جستجو اضافه میشود. این متد دارای دو پارامتر میباشد ، اولی ستونی که میخواهیم بر روی آن جستجوی FTS انجام دهیم و دومی عبارت جستجو.

متد ContainsSearch جهت استفاده از دستور CONTAINS استفاده میشود.در این متد پیشوند -CONTAINS- جهت علامت گذاری این دستور به ابتدای مقدار جستجو اضافه میشود. این متد دارای دو پارامتر میباشد ، اولی ستونی که میخواهیم بر روی آن جستجوی FTS انجام دهیم و دومی عبارت جستجو.

متد FreeTextSearchImp جهت ایجاد دستور Contains در Linq میباشد.

کلاس FtsInterceptor :

```
public class FtsInterceptor : IDbCommandInterceptor
    {

        /// <summary>
        ///
        /// </summary>
        /// <param name="command"></param>
        /// <param name="interceptionContext"></param>
        public void NonQueryExecuting(DbCommand command, DbCommandInterceptionContext<int>
interceptionContext)
        {
        }

        /// <summary>
        ///
        /// </summary>
        /// <param name="command"></param>
        /// <param name="interceptionContext"></param>
        public void NonQueryExecuted(DbCommand command, DbCommandInterceptionContext<int>
interceptionContext)
        {
        }

        /// <summary>
        ///
        /// </summary>
        /// <param name="command"></param>
        /// <param name="interceptionContext"></param>
        public void ReaderExecuting(DbCommand command, DbCommandInterceptionContext<DbDataReader>
interceptionContext)
        {
            RewriteFullTextQuery(command);
        }

        /// <summary>
        ///
        /// </summary>
        /// <param name="command"></param>
        /// <param name="interceptionContext"></param>
        public void ReaderExecuted(DbCommand command, DbCommandInterceptionContext<DbDataReader>
interceptionContext)
        {
        }

        /// <summary>
        ///
        /// </summary>
        /// <param name="command"></param>
        /// <param name="interceptionContext"></param>
        public void ScalarExecuting(DbCommand command, DbCommandInterceptionContext<object>
interceptionContext)
        {
            RewriteFullTextQuery(command);
        }

        /// <summary>
        ///
        /// </summary>
        /// <param name="command"></param>
        /// <param name="interceptionContext"></param>
        public void ScalarExecuted(DbCommand command, DbCommandInterceptionContext<object>
interceptionContext)
        {
        }

        /// <summary>
        ///
        /// </summary>
        /// <param name="cmd"></param>
        public static void RewriteFullTextQuery(DbCommand cmd)
        {
            var text = cmd.CommandText;
            for (var i = 0; i < cmd.Parameters.Count; i++)
            {
                var parameter = cmd.Parameters[i];
```

```
                if (
                    !parameter.DbType.In(DbType.String, DbType.AnsiString, DbType.StringFixedLength,
                        DbType.AnsiStringFixedLength)) continue;
                if (parameter.Value == DBNull.Value)
                    continue;
                var value = (string)parameter.Value;
                if (value.IndexOf(FullTextPrefixes.ContainsPrefix, StringComparison.Ordinal) >= 0)
                {
                    parameter.Size = 4096;
                    parameter.DbType = DbType.AnsiStringFixedLength;
                    value = value.Replace(FullTextPrefixes.ContainsPrefix, ""); // remove prefix we
added n linq query
                    value = value.Substring(1, value.Length - 2); // remove %% escaping by linq
translator from string.Contains to sql LIKE
                    parameter.Value = value;
                    cmd.CommandText = Regex.Replace(text,
                        string.Format(
                            @"\[(\w*)\].\[(\w*)\]\s*LIKE\s*@{0}\s?(?:ESCAPE N?'~')",
parameter.ParameterName),
                        string.Format(@"CONTAINS([$1].[$2], @{0})", parameter.ParameterName));
                    if (text == cmd.CommandText)
                        throw new Exception("FTS was not replaced on: " + text);
                    text = cmd.CommandText;
                }
                else if (value.IndexOf(FullTextPrefixes.FreetextPrefix, StringComparison.Ordinal) >= 0)
                {
                    parameter.Size = 4096;
                    parameter.DbType = DbType.AnsiStringFixedLength;
                    value = value.Replace(FullTextPrefixes.FreetextPrefix, ""); // remove prefix we
added n linq query
                    value = value.Substring(1, value.Length - 2); // remove %% escaping by linq
translator from string.Contains to sql LIKE
                    parameter.Value = value;
                    cmd.CommandText = Regex.Replace(text,
                        string.Format(
                            @"\[(\w*)\].\[(\w*)\]\s*LIKE\s*@{0}\s?(?:ESCAPE N?'~')",
parameter.ParameterName),
                        string.Format(@"FREETEXT([$1].[$2], @{0})", parameter.ParameterName));
                    if (text == cmd.CommandText)
                        throw new Exception("FTS was not replaced on: " + text);
                    text = cmd.CommandText;
                }
            }
        }

    }
```

در این کلاس دستوراتی را که توسط متدهای الحاقی جهت امکان Fts علامت گذاری شده بودند را یافته و دستور LIKE را با دستورات CONTAINSو FREETEXT جایگزین میکنیم.

در ادامه برنامه ای جهت استفاده از این امکان به همراه دستورات تولیدی آنرا مشاهده مینمایید.

```
public class Note
    {
        /// <summary>
        ///
        /// </summary>
        public int Id { get; set; }

        /// <summary>
        ///
        /// </summary>
        public string NoteText { get; set; }
    }

  public class FtsSampleContext : DbContext
    {
        /// <summary>
        ///
        /// </summary>
        public DbSet<Note> Notes { get; set; }

        /// <summary>
        ///
        /// </summary>
        /// <param name="modelBuilder"></param>
```

```
        protected override void OnModelCreating(DbModelBuilder modelBuilder)
        {
            modelBuilder.Configurations.Add(new NoteMap());
        }
    }

/// <summary>
    ///
    /// </summary>
    class Program
    {
        /// <summary>
        ///
        /// </summary>
        /// <param name="args"></param>
        static void Main(string[] args)
        {
            DbInterception.Add(new FtsInterceptor());
            const string searchTerm = "john";
            using (var db = new FtsSampleContext())
            {
                var result1 = db.Notes.FreeTextSearch(a => a.NoteText, searchTerm).ToList();
                //SQL Server Profiler result ===>>>
                //exec sp_executesql N'SELECT
                //    [Extent1].[Id] AS [Id],
                //    [Extent1].[NoteText] AS [NoteText]
                //    FROM [dbo].[Notes] AS [Extent1]
                //    WHERE FREETEXT([Extent1].[NoteText], @p__linq__0)',N'@p__linq__0
                //char(4096)',@p__linq__0='(john)'
                var result2 = db.Notes.ContainsSearch(a => a.NoteText, searchTerm).ToList();
                //SQL Server Profiler result ===>>>
                //exec sp_executesql N'SELECT
                //    [Extent1].[Id] AS [Id],
                //    [Extent1].[NoteText] AS [NoteText]
                //    FROM [dbo].[Notes] AS [Extent1]
                //    WHERE CONTAINS([Extent1].[NoteText], @p__linq__0)',N'@p__linq__0
                //char(4096)',@p__linq__0='(john)'
            }
            Console.ReadKey();
        }
    }
```

ابتدا کلاس FtsInterceptor را به EF معرفی مینماییم. سپس از دو متد الحاقی مذکور استفاده مینماییم. خروجی هر دو متد توسط SQL Server Profiler در زیر هر متد مشاهده مینمایید.

تمامی کدها و مثال مربوطه در آدرس https://effts.codeplex.com قرار گرفته است.

منبع:

Full Text Search in Entity Framework 6

نظرات خوانندگان

نویسنده: محسن موسوی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۵/۰۹ ۱۶:۵۶

بسته نوگت پروژه جاری:

```
Install-Package EfFts
```

نویسنده: امیرحسین ابراهیمیان
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۴/۱۴ ۱۱:۱۸

وقتی برنامه را اجرا کردم خطای

```
An error occurred while executing the command definition. See the inner exception for details
```

را می‌داد. وقتی تریس کردم دیدم command ای ارسال نمیشه. ممکنه بگید اشکال اش کجاست؟

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۴/۱۴ ۱۱:۵۳

شاید بهتر باشه کوئری و دستوراتی را هم که نوشتید برای دیباگ ارسال کنید. یکی از مراحل رسیدگی به مشکل، امکان تولید

مجدد آن هست .

نویسنده: امیرحسین ابراهیمیان
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۴/۱۴ ۱۷:۸

کدها را مطابق مطلب بالا زدم. چون fulltext را در چند تا سایت محدود دیدم که کد زده بودند. به خاطر همین اصلا منطق برنامه اش را متوجه نشدم و کدها را کپی کردم. بعد توی تریس کردن این مشکل اومد. چون هیچ چیزی نمی‌دونستم از دوستان خواهش کردم که اگر به مشکل من برخورد کردند لطفا جواب من را بدهند.

نویسنده: محسن موسوی
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۴/۱۶ ۹:۲۸

لطفا کدهای نمونه را ارسال نمایید.

عنوان: **ایجاد ایندکس منحصربفرد بر روی چند فیلد با هم در EF Code first**
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۵/۱۸ ۸:۵
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework

در EF 6 امکان تعریف ساده‌تر ایندکس‌ها توسط data annotations میسر شده‌است. برای مثال:

```
public abstract class BaseEntity
{
    public int Id { get; set; }
}

public class User : BaseEntity
{
   [Index(IsUnique = true)]
   public string EmailAddress { get; set; }
}
```

در اینجا توسط ویژگی Index، خاصیت آدرس ایمیل به صورت منحصربفرد تعریف شده‌است.

سؤال: چگونه می‌توان شبیه به composite keys، اما نه دقیقا composite keys، بر روی چند فیلد با هم ایندکس منحصربفرد تعریف کرد؟

```
public class UserRating : BaseEntity
    {
        public VoteSectionType SectionType { set; get; }

        public double RatingValue { get; set; }

        public int SectionId { get; set; }

        [ForeignKey("UserId")]
        public virtual User User { set; get; }
        public int UserId { set; get; }
    }
```

در اینجا جدول رای‌های ثبت شده‌ی یک سیستم را مشاهده می‌کنید. می‌خواهیم یک کاربر نتواند بیش از یک رای به یک مطلب خاص بدهد. به عبارتی نیاز است بر روی SectionType (مطلب، اشتراک‌ها، دوره‌ها و ...)، SectionId (شماره مطلب) و UserId (شماره کاربر) یک کلید منحصربفرد ترکیبی تعریف کرد. ترکیب این سه مورد باید در کل جدول منحصربفرد باشند (Multiple column indexes).

همچنین نمی‌خواهیم Composite key هم تعریف کنیم. می‌خواهیم Id و Primary key این جدول مانند قبل برقرار باشد.

انجام چنین کاری در EF 6.1 به نحو ذیل میسر شده‌است:

```
public class UserRating : BaseEntity
    {
        [Index("IX_Single_UserRating", IsUnique = true, Order = 1)] //کلید منحصربفرد ترکیبی روی سه ستون
        public VoteSectionType SectionType { set; get; }

        public double RatingValue { get; set; }

        [Index("IX_Single_UserRating", IsUnique = true, Order = 2)]
        public int SectionId { get; set; }

        [ForeignKey("UserId")]
        public virtual User User { set; get; }

        [Index("IX_Single_UserRating", IsUnique = true, Order = 3)]
        public int? UserId { set; get; }
    }
```

نکته‌ی انجام اینکار، تعریف Indexها با یک نام یکسان صریحا مشخص شده‌است. در اینجا سه ایندکس تعریف شده‌اند؛ اما نام آن‌ها یکی است و مساوی IX_Single_UserRating قرار داده شده‌است. هر سه مورد نیز IsUnique تعریف شده‌اند و Order آن‌ها نیز

باید مشخص گردد.

خروجی SQL چنین تنظیمی به صورت زیر است:

```
CREATE UNIQUE INDEX [IX_Single_UserRating]
ON [UserRatings] ([SectionType] ASC,[SectionId] ASC,[UserId] ASC);
```

نظرات خوانندگان

نویسنده: رضا
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۵/۱۸ ۱۶:۵۱

با سلام :
تفاوت این کار با تعریف در دیتابیس چه می‌باشد.؟
اگر بخواهیم به جای ASC مقدار Desc قرار بگیرد چه کار کنیم؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۵/۱۸ ۱۸:۲۴

- EF جزو خانواده‌ی ابزارهایی به نام ORMs است. زمانیکه از یک ORM استفاده می‌کنید و مستقیما SQL نویسی نمی‌کنید، کدهای شما قابل انتقال می‌شوند. می‌توانید به سادگی بانک اطلاعاتی برنامه را عوض کنید بدون اینکه نیازی باشد در کدهای اصلی برنامه تغییری حاصل شود. اهمیت این مساله در اینجا است که نهایتا پروایدر آن بانک اطلاعاتی خاص، بر اساس تعاریف برنامه و ORM مورد استفاده می‌داند که چگونه باید SQL صحیح و مرتبطی را تولید کند که ممکن است از یک بانک اطلاعاتی به بانک اطلاعاتی دیگری متفاوت باشد.
- فعلا از طریق ویژگی فوق پشتیبانی نمی‌شود.

نویسنده: داوود
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۶/۲۰ ۱۵:۱۸

با سلام
آیا راهی وجود داره که بشه این کار رو تو فایل کانفیگ انجام داد

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۶/۲۰ ۱۵:۳۷

با روش **Fluent**
- تک ستونی:

```
modelBuilder.Entity<People>()
    .Property(x => x.Firstname)
    .HasColumnAnnotation("Index", new IndexAnnotation(new IndexAttribute("ix_people_firstname")));
```

- چند ستونی:

```
modelBuilder.Entity<People>()
    .Property(x => x.Firstname)
    .HasColumnAnnotation("Index", new IndexAnnotation(new IndexAttribute("ix_people_fullname", 1)));
modelBuilder.Entity<People>()
    .Property(x => x.Lastname)
    .HasColumnAnnotation("Index", new IndexAnnotation(new IndexAttribute("ix_people_fullname", 2)));
```

- منحصربفرد:

```
modelBuilder.Entity<People>()
    .Property(x => x.NationalInsuranceNo)
    .HasColumnAnnotation("Index",
        new IndexAnnotation(new IndexAttribute("ix_people_nationalinsurance") {IsUnique = true}));
```

- نوع Clustered

```
modelBuilder.Entity<People>()
    .Property(x => x.Id)
    .HasColumnAnnotation("Index",
        new IndexAnnotation(new IndexAttribute("ix_people_nationalinsurance") { IsClustered = true}));
```

عنوان: به روز رسانی ساده‌تر اجزاء ارتباطات در EF Code first به کمک GraphDiff
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۵/۱۸ ۱۱:۲۰
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework

دو نوع حالت کلی کارکردن با EF وجود دارند: متصل و منقطع .
در حالت متصل مانند برنامه‌های متداول دسکتاپ، Context مورد استفاده در طول عمر صفحه‌ی جاری زنده نگه داشته می‌شود. در این حالت اگر شیءایی اضافه شود، حذف شود یا تغییر کند، توسط EF ردیابی شده و تنها با فراخوانی متد SaveChanges، تمام این تغییرات به صورت یکجا به بانک اطلاعاتی اعمال می‌شوند.
در حالت غیرمتصل مانند برنامه‌های وب، طول عمر Context در حد طول عمر یک درخواست است. پس از آن از بین خواهد رفت و دیگر فرصت ردیابی تغییرات سمت کاربر را نخواهد یافت. در این حالت به روز رسانی کلیه تغییرات انجام شده در خواص و همچنین ارتباطات اشیاء موجود، کاری مشکل و زمانبر خواهد بود .
برای حل این مشکل، کتابخانه‌ای به نام GraphDiff طراحی شده‌است که صرفا با فراخوانی متد UpdateGraph آن، به صورت خودکار، محاسبات تغییرات صورت گرفته در اشیاء منقطع و اعمال آن‌ها به بانک اطلاعاتی صورت خواهد گرفت. البته ذکر متد SaveChanges پس از آن نباید فراموش شود.

اصطلاحات بکار رفته در GraphDiff

برای کار با GraphDiff نیاز است با یک سری اصطلاح آشنا بود:

Aggregate root

گرافی است از اشیاء به هم وابسته که مرجع تغییرات داده‌ها به شمار می‌رود. برای مثال یک سفارش و آیتم‌های آن‌را درنظر بگیرید. بارگذاری آیتم‌های سفارش، بدون سفارش معنایی ندارند. بنابراین در اینجا سفارش aggregate root است.

AssociatedCollection/AssociatedEntity

حالت‌های Associated به GraphDiff اعلام می‌کنند که اینگونه خواص راهبری تعریف شده، در حین به روز رسانی aggregate root نباید به روز رسانی شوند. در این حالت تنها ارجاعات به روز رسانی خواهند شد.
اگر خاصیت راهبری از نوع ICollection است، حالت AssociatedCollection و اگر صرفا یک شیء ساده است، از AssociatedEntity استفاده خواهد شد.

OwnedCollection/OwnedEntity

حالت‌های Owned به GraphDiff اعلام می‌کنند که جزئیات و همچنین ارجاعات اینگونه خواص راهبری تعریف شده، در حین به روز رسانی aggregate root باید به روز رسانی شوند.

دریافت و نصب GraphDiff

برای نصب خودکار کتابخانه‌ی GraphDiff می‌توان از دستور نیوگت ذیل استفاده کرد:

```
PM> Install-Package RefactorThis.GraphDiff
```

بررسی GraphDiff در طی یک مثال

مدل‌های برنامه آزمایشی، از سه کلاس ذیل که روابط many-to-many و one-to-many با یکدیگر دارند، تشکیل شده‌است:

```
using System.Collections.Generic;
using System.ComponentModel.DataAnnotations.Schema;
```

```
namespace GraphDiffTests.Models
{
    public class BlogPost
    {
        public int Id { get; set; }
        public string Title { get; set; }
        public string Content { get; set; }

        public virtual ICollection<Tag> Tags { set; get; } // many-to-many

        [ForeignKey("UserId")]
        public virtual User User { get; set; }
        public int UserId { get; set; }

        public BlogPost()
        {
            Tags = new List<Tag>();
        }
    }

    public class Tag
    {
        public int Id { set; get; }

        [StringLength(maximumLength: 450), Required]
        public string Name { set; get; }

        public virtual ICollection<BlogPost> BlogPosts { set; get; } // many-to-many

        public Tag()
        {
            BlogPosts = new List<BlogPost>();
        }
    }

    public class User
    {
        public int Id { get; set; }
        public string Name { get; set; }

        public virtual ICollection<BlogPost> BlogPosts { get; set; } // one-to-many
    }
}
```

- یک مطلب می‌تواند چندین برچسب داشته باشد و هر برچسب می‌تواند به چندین مطلب انتساب داده شود.
- هر کاربر می‌تواند چندین مطلب ارسال کند.

در این حالت، Context برنامه چنین شکلی را خواهد یافت:

```
using System;
using System.Data.Entity;
using GraphDiffTests.Models;

namespace GraphDiffTests.Config
{
    public class MyContext : DbContext
    {
        public DbSet<User> Users { get; set; }
        public DbSet<BlogPost> BlogPosts { get; set; }
        public DbSet<Tag> Tags { get; set; }


        public MyContext()
            : base("Connection1")
        {
            this.Database.Log = sql => Console.Write(sql);
        }
    }
}
```

به همراه تنظیمات به روز رسانی ساختار بانک اطلاعاتی به صورت خودکار:

```
using System.Data.Entity.Migrations;
```

```
using System.Linq;
using GraphDiffTests.Models;

namespace GraphDiffTests.Config
{
    public class Configuration : DbMigrationsConfiguration<MyContext>
    {
        public Configuration()
        {
            AutomaticMigrationsEnabled = true;
            AutomaticMigrationDataLossAllowed = true;
        }

        protected override void Seed(MyContext context)
        {
            if(context.Users.Any())
                return;

            var user1 = new User {Name = "User 1"};
            context.Users.Add(user1);

            var tag1 = new Tag { Name = "Tag1" };
            context.Tags.Add(tag1);

            var post1 = new BlogPost { Title = "Title...1", Content = "Content...1", User = user1};
            context.BlogPosts.Add(post1);

            post1.Tags.Add(tag1);

            base.Seed(context);
        }
    }
}
```

در متد Seed آن یک سری اطلاعات ابتدایی ثبت شده‌اند؛ یک کاربر، یک برچسب و یک مطلب.

SQLQuery6.sql - (l...VahidPC\Vahid (60)) SQLQuery5.sql - (l...VahidPC\Vahid (59))

```
/****** Script for SelectTopNRows command from SSMS  ******/
SELECT TOP 1000 [Id]
      ,[Name]
  FROM [testdb_2013].[dbo].[Tags]
```

100 %

Results Messages

	Id	Name
1	1	Tag1

SQLQuery6.sql - (l...VahidPC\Vahid (60)) SQLQuery5.sql - (l...VahidPC\Vahid (59)) SQLQuery4.sql - (l...VahidPC\Vahid (58))

```
/****** Script for SelectTopNRows command from SSMS  ******/
SELECT TOP 1000 [Id]
      ,[Title]
      ,[Content]
      ,[UserId]
  FROM [testdb_2013].[dbo].[BlogPosts]
```

100 %

Results Messages

	Id	Title	Content	UserId
1	1	Title...1	Content...1	1

در این تصاویر به Id هر کدام از رکوردها دقت کنید. از آن‌ها در ادامه استفاده خواهیم کرد.

در اینجا نمونه‌ای از نحوه‌ی استفاده از GraphDiff را جهت به روز رسانی یک Aggregate root ملاحظه می‌کنید:

```
using (var context = new MyContext())
            {
                var user1 = new User { Id = 1, Name = "User 1_1_1" };
                var post1 = new BlogPost { Id = 1, Title = "Title...1_1", Content = "Body...1_1",
                    User = user1, UserId = user1.Id };
                var tags = new List<Tag>
                {
                    new Tag {Id = 1, Name = "Tag1_1"},
                    new Tag {Id=12, Name = "Tag2_1"},
                    new Tag {Name = "Tag3"},
                    new Tag {Name = "Tag4"},
                };
                tags.ForEach(tag => post1.Tags.Add(tag));

                context.UpdateGraph(post1, map => map
                    .OwnedEntity(p => p.User)
                    .OwnedCollection(p => p.Tags)
                    );

                context.SaveChanges();
            }
```

پارامتر اول UpdateGraph، گرافی از اشیاء است که قرار است به روز رسانی شوند.

پارامتر دوم آن، همان مباحث Owned و Associated بحث شده در ابتدای مطلب را مشخص می‌کنند. در اینجا چون می‌خواهیم هم

برچسب‌ها و هم اطلاعات کاربر مطلب اول به روز شوند، نوع رابطه را Owned تعریف کرده‌ایم.
در حین کار با متد UpdateGraph، ذکر Idهای اشیاء منقطع از Context بسیار مهم هستند. اگر دستورات فوق را اجرا کنیم به خروجی ذیل خواهیم رسید:

```
SQLQuery6.sql - (l...VahidPC\Vahid (60))   SQLQuery5.sql - (l...VahidPC\Vahid (59))   SQLQuery4.sql - (l...VahidPC\Vahid (58))
/****** Script for SelectTopNRows command from SSMS  ******/
SELECT TOP 1000 [Id]
      ,[Name]
  FROM [testdb_2013].[dbo].[Users]
100 %
Results | Messages
```

	Id	Name
1	1	User 1_1_1

```
SQLQuery6.sql - (l...VahidPC\Vahid (60))   SQLQuery5.sql - (l...VahidPC\Vahid (59))
/****** Script for SelectTopNRows command from SSMS  ******/
SELECT TOP 1000 [Id]
      ,[Name]
  FROM [testdb_2013].[dbo].[Tags]
100 %
Results | Messages
```

	Id	Name
1	1	Tag1_1
2	2	Tag3
3	3	Tag4
4	4	Tag2_1

```
SQLQuery6.sql - (l...VahidPC\Vahid (60))   SQLQuery5.sql - (l...VahidPC\Vahid (59))   SQLQuery4.sql - (l...VahidPC\Vahid (58))
/****** Script for SelectTopNRows command from SSMS  ******/
SELECT TOP 1000 [Id]
      ,[Title]
      ,[Content]
      ,[UserId]
  FROM [testdb_2013].[dbo].[BlogPosts]
100 %
Results | Messages
```

	Id	Title	Content	UserId
1	1	Title...1_1	Body...1_1	1

- همانطور که مشخص است، چون id کاربر ذکر شده و همچنین این Id در post1 نیز درج گردیده است ، صرفا نام او ویرایش گردیده است. اگر یکی از موارد ذکر شده رعایت نشوند، ابتدا کاربر جدیدی ثبت شده و سپس رابطه‌ی مطلب و کاربر به روز رسانی خواهد شد (userId آن به userId آخرین کاربر ثبت شده تنظیم می‌شود).
- در حین ثبت برچسب‌ها، چون Id=1 از پیش در بانک اطلاعاتی موجود بوده، تنها نام آن ویرایش شده‌است. در سایر موارد، برچسب‌های تعریف شده صرفا اضافه شده‌اند (چون Id مشخصی ندارند یا Id=12 در بانک اطلاعاتی وجود خارجی ندارد).
- چون Id مطلب مشخص شده‌است، فیلدهای عنوان و محتوای آن نیز به صورت خودکار ویرایش شده‌اند.

و ... تمام این کارها صرفا با فراخوانی متدهای UpdateGraph و سپس SaveChanges رخ داده‌است.

کدهای کامل این مثال را از اینجا می‌توانید دریافت کنید:

GraphDiffTests.zip

نظرات خوانندگان

نویسنده: مسعود سنائی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۵/۲۰ ۲۲:۴۹

در مثال فوق چنانچه بخواهیم تنها Title شیئ BlogPost را ویرایش کنیم، بایستی ابتدا کل Aggregation را Load کنیم و بعد Title را تغییر دهیم، آیا راهی غیر از این روش وجود دارد؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۵/۲۰ ۲۳:۵

« وارد کردن یک شیء به سیستم Tracking » انتهای مطلب.
کاری هم که GraphDiff انجام می‌دهد انجام همین کار در چند سطح وابسته و مرتبط است به صورت بهینه و خودکار.

نویسنده: محمد بنازاده
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۶/۱۹ ۱۴:۳۰

ضمن تشکر از مطلب خوبتون
آیا امکانش هست که بدون داشتن AssociatedEntityها هم از GraphDiff استفاده کرد؟ منظور وقتیست که با نوع Generic کار می‌کنیم نه با یک Entity مشخص

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۶/۱۹ ۱۵:۵۹

اینجا بحث شده

نویسنده: md
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۶/۲۹ ۰:۹

با سلام؛ اگر امکان دارد صرفا جهت مقایسه، کد آخرین قسمت را بدون استفاده از GraphDiff بنویسید.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۶/۲۹ ۰:۱۲

یک مثال: « بررسی تفصیلی رابطه Many-to-Many در EF Code first »

نویسنده: صابر فتح الهی
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۰/۰۵ ۲۲:۴۹

با سلام؛ نحوه استفاده‌ی از آن با الگوی کار چطوریه؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۰/۰۵ ۲۲:۵۷

- در کدهای فوق بجای context از _uow استفاده خواهید کرد. UpdateGraph در حقیقت یک متد الحاقی است برای آن.
- این نوع متدهای الحاقی خاص را داخل همان کلاس Context هم می‌شود اضافه کرد (this همان context خواهد بود در این حالت). بعد متد تعریف کننده‌ی آن‌را به اینترفیس IUnitOfWork اضافه کنید.

نویسنده: صابر فتح الهی
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۰/۰۷ ۹:۳۳

من از این پکیج استفاده کردم در زمان ثبت مقاله به خوبی کار میکنه اما در زمان بروزرسانی وقتی تگی از مقاله کم میشه اون تگ به صورت فیزیکی از دیتابیس حذف میشه حتی وقتی AssociatedCollection انتخاب میکنم با خطا مواجه میشه

```
public void Update(Article entity)
        {
            var item = articles.Find(entity.Id);
            item.Author = entity.Author;
            item.CategoryId = entity.CategoryId;
            item.Content = entity.Content;
            item.Source = entity.Source;
            item.Title = entity.Title;
            if (entity.FileStream != null)
                item.FileStream = new File
                {
                    ContentType=entity.FileStream.ContentType,
                    Id=entity.Id,
                    Size = entity.FileStream.Size,
                    FileBytes = entity.FileStream.FileBytes
                };
            var allTag = tags.ToCacheableList().ToList();
            var tagsList = entity.Tags.ToList().Select(x => x.Name.ToPersianContent(true)).ToArray();


            if (entity.Tags != null && entity.Tags.Any())
            {
                entity.Tags.Clear();
                entity.Tags = new Collection<Tag>();
            }

            var listOfTags = tagsList.Select(tag =>
                allTag.Any(x => x.Name == tag) ?
                allTag.FirstOrDefault(x => x.Name == tag) :
                new Tag { Name = tag }).ToList();

            listOfTags.ForEach(tag => entity.Tags.Add(tag));

            unitOfWork.PwsUpdateGraph(entity, map => map
                .OwnedEntity(p => p.FileStream)
                .OwnedCollection(p => p.Tags));
        }
```

نویسنده: صابر فتح الهی
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۰/۰۷ ۱۰:۱۲

در زمان استفاده از این پکیج زمانی که در کلاس پایه موجودیت فیلدی مزین شده با TimeStamp داشته باشیم در زمان بروز رسانی با خطای زیر مواجه می‌شوم.

```
RowVersion failed optimistic concurrency
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۰/۰۷ ۱۰:۲۳

خطاهای دریافتی را در issue tracker این پروژه به نویسنده‌ی اصلی آن گزارش کنید.

نویسنده: غلامرضا ربال
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۴/۲۲ ۲۲:۱

با تشکر.
آیا این کتابخانه به اندازه ای هوشمند کار میکند که اگر در لیست جدید تگ‌های ارسالی ، هیچ یک از تگ‌های قبلی مربوط به پست (موجود در دیتابیس) وجود نداشته باشد ، تگی‌های قبلی را به صورت خودکار حذف کند؟

نویسنده: غلامرضا ربال
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۵/۱۰ ۱۷:۳۹

بله تست کردم و دقیقا ارجاعاتی که قبلا موجود بودند ولی هنگام ویرایش پست (به عنوان مثال) در لیست جدید تگ‌ها قرار ندارند ، از جدول واسط حذف خواهند شد!

عنوان: **تنظیمات و نکات کاربردی کتابخانه‌ی JSON.NET**
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۶/۱۴ ۱۱:۳۵
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: ASP.Net, MVC, JSON, ASP.NET Web API, json.net, Entity framework

پس از بررسی مقدماتی امکانات کتابخانه‌ی JSON.NET، در ادامه به تعدادی از تنظیمات کاربردی آن با ذکر مثال‌هایی خواهیم پرداخت.

گرفتن خروجی CamelCase از JSON.NET

یک سری از کتابخانه‌های جاوا اسکریپتی سمت کلاینت، به نام‌های خواص CamelCase نیاز دارند و حالت پیش فرض اصول نامگذاری خواص در دات نت عکس آن است. برای مثال بجای UserName به userName نیاز دارند تا بتوانند صحیح کار کنند.
روش اول حل این مشکل، استفاده از ویژگی JsonProperty بر روی تک تک خواص و مشخص کردن نام‌های مورد نیاز کتابخانه‌ی جاوا اسکریپتی به صورت صریح است.
روش دوم، استفاده از تنظیمات ContractResolver می‌باشد که با تنظیم آن به CamelCasePropertyNamesContractResolver به صورت خودکار به تمامی خواص به صورت یکسانی اعمال می‌گردد:

```
var json = JsonConvert.SerializeObject(obj, new JsonSerializerSettings
{
   ContractResolver = new CamelCasePropertyNamesContractResolver()
});
```

درج نام‌های المان‌های یک Enum در خروجی JSON

اگر یکی از عناصر در حال تبدیل به JSON، از نوع enum باشد، به صورت پیش فرض مقدار عددی آن در JSON نهایی درج می‌گردد:

```
using Newtonsoft.Json;

namespace JsonNetTests
{
    public enum Color
    {
        Red,
        Green,
        Blue,
        White
    }

    public class Item
    {
        public string Name { set; get; }
        public Color Color { set; get; }
    }

    public class EnumTests
    {
        public string GetJson()
        {
            var item = new Item
            {
                Name = "Item 1",
                Color = Color.Blue
            };

            return JsonConvert.SerializeObject(item, Formatting.Indented);
        }
    }
}
```

با این خروجی:

```
{
  "Name": "Item 1",
  "Color": 2
}
```

اگر علاقمند هستید که بجای عدد 2، دقیقا مقدار Blue در خروجی JSON درج گردد، می‌توان به یکی از دو روش ذیل عمل کرد:
الف) مزین کردن خاصیت از نوع enum به ویژگی JsonConverter از نوع StringEnumConverter:

```
[JsonConverter(typeof(StringEnumConverter))]
  public Color Color { set; get; }
```

ب) و یا اگر می‌خواهید این تنظیم به تمام خواص از نوع enum به صورت یکسانی اعمال شود، می‌توان نوشت:

```
return JsonConvert.SerializeObject(item, new JsonSerializerSettings
{
   Formatting = Formatting.Indented,
   Converters = { new StringEnumConverter() }
});
```

تهیه خروجی JSON از مدل‌های مرتبط، بدون Stack overflow

دو کلاس گروه‌های محصولات و محصولات ذیل را درنظر بگیرید:

```
public class Category
    {
        public int Id { get; set; }
        public string Name { get; set; }

        public virtual ICollection<Product> Products { get; set; }

        public Category()
        {
            Products = new List<Product>();
        }
    }

    public class Product
    {
        public int Id { get; set; }
        public string Name { get; set; }

        public virtual Category Category { get; set; }
    }
```

این نوع طراحی در Entity framework بسیار مرسوم است. در اینجا طرف‌های دیگر یک رابطه، توسط خاصیتی virtual معرفی می‌شوند که به آن‌ها خواص راهبری یا navigation properties هم می‌گویند.
با توجه به این دو کلاس، سعی کنید مثال ذیل را اجرا کرده و از آن، خروجی JSON تهیه کنید:

```
using System.Collections.Generic;
using Newtonsoft.Json;
using Newtonsoft.Json.Converters;

namespace JsonNetTests
{
    public class SelfReferencingLoops
    {
        public string GetJson()
        {
            var category = new Category
            {
                Id = 1,
                Name = "Category 1"
            };
            var product = new Product
```

```
            {
                Id = 1,
                Name = "Product 1"
            };

            category.Products.Add(product);
            product.Category = category;

            return JsonConvert.SerializeObject(category, new JsonSerializerSettings
            {
                Formatting = Formatting.Indented,
                Converters = { new StringEnumConverter() }
            });
        }
    }
}
```

برنامه با این استثناء متوقف می‌شود:

```
An unhandled exception of type 'Newtonsoft.Json.JsonSerializationException' occurred in
Newtonsoft.Json.dll
Additional information: Self referencing loop detected for property 'Category' with type
'JsonNetTests.Category'. Path 'Products[0]'.
```

اصل خطای معروف فوق «Self referencing loop detected» است. در اینجا کلاس‌هایی که به یکدیگر ارجاع می‌دهند، در حین عملیات Serialization سبب بروز یک حلقه‌ی بازگشتی بی‌نهایت شده و در آخر، برنامه با خطای stack overflow خاتمه می‌یابد.

راه حل اول:

به تنظیمات JSON.NET، مقدار ReferenceLoopHandling = ReferenceLoopHandling.Ignore را اضافه کنید تا از حلقه‌ی بازگشتی بی‌پایان جلوگیری شود:

```
return JsonConvert.SerializeObject(category, new JsonSerializerSettings
{
   Formatting = Formatting.Indented,
   ReferenceLoopHandling = ReferenceLoopHandling.Ignore,
   Converters = { new StringEnumConverter() }
});
```

راه حل دوم:

به تنظیمات JSON.NET، مقدار PreserveReferencesHandling = PreserveReferencesHandling.Objects را اضافه کنید تا مدیریت ارجاعات اشیاء توسط خود JSON.NET انجام شود:

```
return JsonConvert.SerializeObject(category, new JsonSerializerSettings
{
   Formatting = Formatting.Indented,
   PreserveReferencesHandling = PreserveReferencesHandling.Objects,
   Converters = { new StringEnumConverter() }
});
```

خروجی حالت دوم به این شکل است:

```
{
  "$id": "1",
  "Id": 1,
  "Name": "Category 1",
  "Products": [
    {
      "$id": "2",
      "Id": 1,
      "Name": "Product 1",
      "Category": {
        "$ref": "1"
      }
    }
```

```
  ]
}
```

همانطور که ملاحظه می‌کنید، دو خاصیت $id و $ref توسط JSON.NET به خروجی JSON اضافه شده‌است تا توسط آن بتواند ارجاعات و نمونه‌های اشیاء را تشخیص دهد.

نظرات خوانندگان

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۶/۲۳ ۱۵:۱۷

گرفتن خروجی مرتب شده بر اساس نام خواص (جهت مقاصد نمایشی):

تعریف DefaultContractResolver :

```
public class OrderedContractResolver : DefaultContractResolver
    {
        protected override IList<JsonProperty> CreateProperties(
            System.Type type, MemberSerialization memberSerialization)
        {
            return base.CreateProperties(type, memberSerialization).OrderBy(p =>
p.PropertyName).ToList();
        }
    }
```

و بعد معرفی آن به نحو ذیل:

```
return JsonConvert.SerializeObject(data, new JsonSerializerSettings
            {
                ContractResolver = new OrderedContractResolver()
            });
```

عنوان: **کدام سلسله متدها، متد جاری را فراخوانی کرده‌اند؟**
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۷/۰۶ ۹:۴۰
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework, Reflection, Profiler, StackTrace

یکی از نیازهای نوشتن یک برنامه‌ی پروفایلر، نمایش اطلاعات متدهایی است که سبب لاگ شدن اطلاعاتی شده‌اند. برای مثال در طراحی interceptorهای EF 6 به یک چنین متدهایی می‌رسیم:

```
public void ScalarExecuted(DbCommand command,
                                DbCommandInterceptionContext<object> interceptionContext)
        {
        }
```

سؤال: در زمان اجرای ScalarExecuted دقیقا در کجا قرار داریم؟ چه متدی در برنامه، در کدام کلاس، سبب رسیدن به این نقطه شده‌است؟

تمام این اطلاعات را در زمان اجرا توسط کلاس StackTrace می‌توان بدست آورد:

```
public static string GetCallingMethodInfo()
        {
            var stackTrace = new StackTrace(true);
            var frameCount = stackTrace.FrameCount;

            var info = new StringBuilder();
            var prefix = "-- ";
            for (var i = frameCount - 1; i >= 0; i--)
            {
                var frame = stackTrace.GetFrame(i);
                var methodInfo = getStackFrameInfo(frame);
                if (string.IsNullOrWhiteSpace(methodInfo))
                    continue;

                info.AppendLine(prefix + methodInfo);
                prefix = "-" + prefix;
            }

            return info.ToString();
        }
```

ایجاد یک نمونه جدید از کلاس StackTrace با پارامتر true به این معنا است که می‌خواهیم اطلاعات فایل‌های متناظر را نیز در صورت وجود دریافت کنیم.

خاصیت stackTrace.FrameCount مشخص می‌کند که در زمان فراخوانی متد GetCallingMethodInfo که اکنون برای مثال درون متد ScalarExecuted قرار گرفته‌است، از چند سطح بالاتر این فراخوانی صورت گرفته‌است. سپس با استفاده از متد stackTrace.GetFrame می‌توان به اطلاعات هر سطح دسترسی یافت.

در هر StackFrame دریافتی، با فراخوانی stackFrame.GetMethod می‌توان نام متد فراخوان را بدست آورد. متد stackFrame.GetFileLineNumber دقیقا شماره سطری را که فراخوانی از آن صورت گرفته، بازگشت می‌دهد و stackFrame.GetFileName نیز نام فایل مرتبط را مشخص می‌کند.

یک نکته:

شرط عمل کردن متدهای stackFrame.GetFileName و stackFrame.GetFileLineNumber در زمان اجرا، وجود فایل PDB اسمبلی در حال بررسی است. بدون آن اطلاعات محل قرارگیری فایل سورس مرتبط و شماره سطر فراخوان، قابل دریافت نخواهند بود.

اکنون بر اساس این اطلاعات، متد getStackFrameInfo چنین پیاده سازی را خواهد داشت:

```
private static string getStackFrameInfo(StackFrame stackFrame)
        {
            if (stackFrame == null)
                return string.Empty;

            var method = stackFrame.GetMethod();
```

```
            if (method == null)
                return string.Empty;

            if (isFromCurrentAsm(method) || isMicrosoftType(method))
            {
                return string.Empty;
            }

            var methodSignature = method.ToString();
            var lineNumber = stackFrame.GetFileLineNumber();
            var filePath = stackFrame.GetFileName();

            var fileLine = string.Empty;
            if (!string.IsNullOrEmpty(filePath))
            {
                var fileName = Path.GetFileName(filePath);
                fileLine = string.Format("[File={0}, Line={1}]", fileName, lineNumber);
            }

            var methodSignatureFull = string.Format("{0} {1}", methodSignature, fileLine);
            return methodSignatureFull;
        }
```

و خروجی آن برای مثال چنین شکلی را خواهد داشت:

```
Void Main(System.String[]) [File=Program.cs, Line=28]
```

که وجود file و line آن تنها به دلیل وجود فایل PDB اسمبلی مورد بررسی است.

در اینجا خروجی نهایی متد GetCallingMethodInfo به شکل زیر است که در آن چند سطح فراخوانی را می‌توان مشاهده کرد:

```
-- Void Main(System.String[]) [File=Program.cs, Line=28]
--- Void disposedContext() [File=Program.cs, Line=76]
---- Void Opened(System.Data.Common.DbConnection,
System.Data.Entity.Infrastructure.Interception.DbConnectionInterceptionContext)
[File=DatabaseInterceptor.cs,Line=157]
```

جهت تعدیل خروجی متد GetCallingMethodInfo، عموما نیاز است مثلا از کلاس یا اسمبلی جاری صرفنظر کرد یا اسمبلی‌های مایکروسافت نیز در این بین شاید اهمیتی نداشته باشند و بیشتر هدف بررسی سورس‌های موجود است تا فراخوانی‌های داخلی یک اسمبلی ثالث:

```
private static bool isFromCurrentAsm(MethodBase method)
        {
            return method.ReflectedType == typeof(CallingMethod);
        }

        private static bool isMicrosoftType(MethodBase method)
        {
            if (method.ReflectedType == null)
                return false;

            return method.ReflectedType.FullName.StartsWith("System.") ||
                   method.ReflectedType.FullName.StartsWith("Microsoft.");
        }
```

کد کامل CallingMethod.cs را از اینجا می‌توانید دریافت کنید:

CallingMethod.cs

نظرات خوانندگان

نویسنده: علیرضا
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۷/۱۰ ۲۳:۳۸

چه موقعی GetMethod میتواند Null برگرداند؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۷/۱۱ ۰:۳۷

زمانیکه کامپایلر مباحث inlining متدها را جهت بهینه سازی اعمال کند.

نویسنده: علی یگانه مقدم
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۴/۱۰ ۸:۵۳

بیان این نکته خالی از لطف نیست که در دات نت ۴.۵ به بعد یک سری attribute هم برای راحتی کار ارائه شده است. یک نمونه آن callermemberinfo است که در این مقاله یکی از استفاده‌های کاربردی آن را می‌بینید

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۴/۱۰ ۹:۴۲

callermemberinfo فقط یک سطح را بازگشت می‌ده و همچنین امضای متدها را هم باید تغییر داد. زمانیکه قرار هست پروفایلری را تهیه کنید، این پروفایلر نباید سبب تغییر کدهای اصلی برنامه شود.

عنوان: یافتن Contextهای Dispose نشده در Entity framework
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۷/۰۶ ۱۸:۴۰
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework, Profiler

این دو متد را در نظر بگیرید:

```
private static void disposedContext()
        {
            using (var context = new MyContext())
            {
                Debug.WriteLine("Posts count: " + context.BlogPosts.Count());
            }
        }

        private static void nonDisposedContext()
        {
            var context = new MyContext();
            Debug.WriteLine("Posts count: " + context.BlogPosts.Count());
        }
```

در اولی با استفاده از using، شیء context به صورت خودکار dispose خواهد شد؛ اما در دومی از using استفاده نشده‌است.

سؤال: در یک برنامه‌ی بزرگ چطور می‌توان لیست Contextهای Dispose نشده را یافت؟

در EF 6 با تعریف یک IDbConnectionInterceptor سفارشی می‌توان به متدهای باز، بسته و dispose شدن یک Connection دسترسی یافت. اگر Context ایی dispose نشده باشد، اتصال آن نیز dispose نخواهد شد.

```
using System.Data;
using System.Data.Common;
using System.Data.Entity.Infrastructure.Interception;

namespace EFNonDisposedContext.Core
{
    public class DatabaseInterceptor : IDbConnectionInterceptor
    {
        public void Closed(DbConnection connection, DbConnectionInterceptionContext
interceptionContext)
        {
            Connections.AddOrUpdate(connection, ConnectionStatus.Closed);
        }

        public void Disposed(DbConnection connection, DbConnectionInterceptionContext
interceptionContext)
        {
            Connections.AddOrUpdate(connection, ConnectionStatus.Disposed);
        }

        public void Opened(DbConnection connection, DbConnectionInterceptionContext
interceptionContext)
        {
            Connections.AddOrUpdate(connection, ConnectionStatus.Opened);
        }

        // the rest of the IDbConnectionInterceptor methods ...

    }
}
```

همانطور که ملاحظه می‌کنید، با پیاده سازی IDbConnectionInterceptor، به سه متد Opened، Closed و Disposed یک DbConnection می‌توان دسترسی یافت.

مشکل مهم! در زمان فراخوانی متد Disposed، دقیقا کدام DbConnection باز شده، رها شده‌است؟
پاسخ به این سؤال را در مطلب « ایجاد خواص الحاقی » می‌توانید مطالعه کنید. با استفاده از یک ConditionalWeakTable به هر کدام از اشیاء DbConnection یک Id را انتساب خواهیم داد و پس از آن به سادگی می‌توان وضعیت این Id را ردگیری کرد.
برای این منظور، لیستی از ConnectionInfo را تشکیل خواهیم داد:

```
public enum ConnectionStatus
    {
        None,
        Opened,
        Closed,
        Disposed
    }

    public class ConnectionInfo
    {
        public string ConnectionId { set; get; }
        public string StackTrace { set; get; }
        public ConnectionStatus Status { set; get; }

        public override string ToString()
        {
            return string.Format("{0}:{1} [{2}]",ConnectionId, Status, StackTrace);
        }
    }
```

در اینجا ConnectionId را به کمک ConditionalWeakTable محاسبه می‌کنیم.
StackTrace توسط نکته‌ی مطلب « کدام سلسله متدها، متد جاری را فراخوانی کرده‌اند؟ » تهیه می‌شود.
Status نیز وضعیت جاری اتصال است که بر اساس متدهای فراخوانی شده در پیاده سازی IDbConnectionInterceptor مشخص می‌گردد.

در پایان کار برنامه فقط باید یک گزارش تهیه کنیم از لیست ConnectionInfoهایی که Status آن‌ها مساوی Disposed نیست. این موارد با توجه به مشخص بودن Stack trace هر کدام، دقیقا محل متدی را که در آن context مورد استفاده dispose نشده‌است، مشخص می‌کنند.

کدهای کامل این مثال را از اینجا می‌توانید دریافت کنید

EFNonDisposedContext.zip

نظرات خوانندگان

نویسنده: علیرضا م
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۷/۰۹ ۱۰:۳۹

سلام
اگر امکان دارد ارتباط این مطلب رو با Unit of work که در قسمت 12 آموزش Code First بیان نمودید ، توضیح دهید.
اگر درست فهمیده باشم بیان شد الگوی واحد کار برای جلوگیری وهله سازی در هر متود، به کار گرفته میشود در صورتی که هدف مقاله فعلی پیدا کردن وهله‌های dispose نشده درون متدهای برنامه است.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۷/۰۹ ۱۱:۲۰

- همه شاید از الگوی واحد کار استفاده نکنند.
- کسانی هم که از الگوی واحد کار استفاده می‌کنند شاید بد نباشد بررسی کنند که در پایان کار Context و Connection زنده‌ای هنوز وجود دارد یا خیر.
- همه جا امکان استفاده از الگوی واحد کاری که از یک Context در طول یک درخواست استفاده می‌کند، نیست. خصوصا در مکان‌هایی که وهله سازی آن‌ها را نمی‌توان تحت کنترل خودکار IoC Containerها در آورد؛ مثلا در یک Role Provider که راسا توسط ASP.NET وهله سازی می‌شود و یا یک وظیفه‌ی فعال پس زمینه.
- گزارشی که در انتهای کار روش فوق تهیه می‌شود، مستقل است از نحوه‌ی بکارگیری و مدیریت وهله‌های Context. همچنین مستقل است از Code-first یا Db first و غیره. قابلیت interceptor آن، بحثی است عمومی.
- «هدف مقاله فعلی پیدا کردن وهله‌های dispose نشده درون متدهای برنامه است»

نهایتا از هر روشی که استفاده کنید، در متدی مشخص، وهله سازی می‌شود و شاید در جایی Dispose و یا خیر. در اینجا می‌شود از این نوع مکان‌ها گزارش گرفت.

عنوان: **فعال‌سازی Multiple Active Result Sets**
نویسنده: سیروان عفیفی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۷/۲۳ ۱۴:۰
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework, SQL Server

Multiple Active Result Sets (MARS) یکی از قابلیتهای SQL SERVER است. این قابلیت در واقع این امکان را برای ما فراهم می‌کند تا بر روی یک Connection همزمان چندین کوئری را به صورت موازی ارسال کنیم. در این حالت برای هر کوئری یک سشن مجزا در نظر گرفته می‌شود.

مدل:

```
namespace EnablingMARS.Models
{
    public class Product
    {
        public int Id { get; set; }
        public string Title { get; set; }
        public string Desc { get; set; }
        public float Price { get; set; }
        public Category Category { get; set; }

    }

    public enum Category
    {
        Cate1,
        Cate2,
        Cate3
    }
}
```

کلاس Context:

```
namespace EnablingMARS.Models
{
    public class ProductDbContext : DbContext
    {
        public ProductDbContext() : base("EnablingMARS") {}
        public DbSet<Product> Products { get; set; }

    }
}
```

ابتدا یک سطر جدید را توسط کد زیر به دیتابیس اضافه می‌کنیم:

```
MyContext.Products.Add(new Product()
 {
                Title = "title1",
                Desc = "desc",
                Price = 4500f,
                Category = Category.Cate1
   });
MyContext.SaveChanges();
```

اکنون می‌خواهیم قیمت محصولاتی را که در دسته‌بندی Cate1 قرار دارند، تغییر دهیم:

```
foreach (var product in _dvContext.Products.Where(category => category.Category == Category.Cate1))
{
     product.Price = 50000;
     MyContext.SaveChanges();
}
```

خوب؛ اکنون اگر برنامه را اجرا کنیم با خطای زیر مواجه می‌شویم:

```
There is already an open DataReader associated with this Command which must be closed first.
```

این استثناء زمانی اتفاق می‌افتد که بر روی نتایج حاصل از یک کوئری، یک کوئری دیگر را ارسال کنیم. البته استثنای صادر شده بستگی به کوئری دوم شما دارد ولی در حالت کلی و با مشاهده Stack Trace، پیام فوق نمایش داده می‌شود. همانطور که در کد بالا ملاحظه می‌کنید درون حلقه‌ی forach ما به پراپرتی Price دسترسی پیدا کرده‌ایم، در حالیکه کوئری اصلی ما هنوز فعال (Active) است. MARS در اینجا به ما کمک می‌کند که بر روی یک Connection، بیشتر از یک کوئری فعال داشته باشیم. در حالت عادی Entity Framework Code First این ویژگی را به صورت پیش‌فرض برای ما فعال نمی‌کند. اما اگر خودمان کانکشن‌استرینگ را اصلاح کنیم، این ویژگی SQL SERVER فعال می‌گردد. برای حل این مشکل کافی است به کانکشن‌استرینگ، MultipleActiveResultSets=true را اضافه کنیم:

```
"Data Source=(LocalDB)\v11.0;Initial Catalog=EnablingMARS; MultipleActiveResultSets=true"
```

لازم به ذکر است که این قابلیت از نسخه SQL SERVER 2005 به بالا در دسترس می‌باشد. همچنین در هنگام استفاده از این قابلیت می‌بایستی موارد زیر را در نظر داشته باشید:

وقتی کانکشنی در حالت MARS برقرار می‌شود، یک سشن نیز همراه با یکسری اطلاعات اضافی برای آن ایجاد شده که باعث ایجاد Overhead خواهد شد.

دستورات مارس thread-safe نیستند.

نظرات خوانندگان

نویسنده: محسن خان
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۷/۲۴ ۱۰:۳۲

با تشکر. یک سؤال: اگر بجای dvContext.Products.Where بنویسیم dvContext.Products. **Include** (x=>x.Category).Where باز هم این مشکل هست؟

نویسنده: سیروان عفیفی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۷/۲۴ ۱۰:۴۱

بله می‌شود به صورت eager loading این مشکل را نیز حل کرد. ولی مسئله performance را نیز باید در نظر داشته باشید.
البته می‌بایست به این صورت نوشته شود:

```
foreach (var product in _dvContext.Products.Where(x => x.Category.CateName == "Cate1").Include(x =>
x.Category).ToList())
{
                product.Price = 50000;
                _dvContext.SaveChanges();
}
```

حالت فوق در صورتی است که یک Navigation property با نام Category داشته باشید.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۱/۰۱ ۱۴:۱۷

اگر با استفاده از DNTProfiler برنامه را بررسی کنیم، خواهیم داشت:

- در اینجا **MARS** دارای یک connection است (با ID مساوی 21) اما 15 دستور روی آن تک اتصال اجرا شده‌اند.
- همچنین یک شیء کانکشن با ID مساوی 19 داریم که هر بار یک دستور روی آن اجرا شده‌است (یک شیء اتصالی پیش از

dispose نهایی، چندین بار باز و بسته شده‌است). این مورد نشانه‌ی **lazy loading اشتباه** است که با استفاده از متد Include قابل حل است. این مشکل در برگه‌ی duplicate commands per method هم قابل مشاهده‌است:

همانطور که مشاهده می‌کنید، یک دستور SQL مشابه، مدام به صورت تکراری بر روی شیء اتصالی شماره 19 در حال اجرا است.

عنوان: نحوه‌ی پردازش |DataDirectory| در Entity framework
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۸/۰۵ ۰:۵
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework

جهت تعیین مسیر فایل بانک اطلاعاتی برنامه در رشته‌های اتصالی، عموما توصیه می‌شود که از |DataDirectory| استفاده شود.
برای مثال:

```
AttachDBFilename=|DataDirectory|\database.mdf
```

اما ... این |DataDirectory| دقیقا چگونه محاسبه می‌شود؟
اگر به سورس EF مراجعه کنیم، متد DbProviderServices.ExpandDataDirectory پیاده سازی مرتبط را به همراه دارد:

```
// find the replacement path
var rootFolderObject = AppDomain.CurrentDomain.GetData("DataDirectory");
```

به این معنا که DataDirectory می‌تواند یکی از ثوابت AppDomain جاری باشد و مسیر جایگزین آن به این نحو محاسبه و تعیین می‌گردد.

مقدار DataDirectory در برنامه‌های وب

در برنامه‌های ASP.NET مقدار DataDirectory یک AppDomain از پیش تعیین شده‌است و دقیقا به مسیر کامل پوشه‌ی استاندارد App_Data ختم می‌شود.

مقدار DataDirectory در برنامه‌های دسکتاپ

در برنامه‌های غیر وب، مقدار DataDirectory یک AppDomain تعیین نشده و نال است. برای رفع این مشکل کافی است در آغاز برنامه، DataDirectory را برای مثال به نحو زیر مقدار دهی کرد:

```
AppDomain.CurrentDomain.SetData("DataDirectory", AppDomain.CurrentDomain.BaseDirectory);
```

چند نکته‌ی تکمیلی

با مطالعه‌ی سورس EF می‌توان دریافت که:
- پس از |DataDirectory| تنها یک \ باید قرار گیرد.
- اگر مسیر ذکر شده پس از |DataDirectory| یک مسیر نسبی مانند \.. باشد، مورد قبول واقع نشده و یک استثناء صادر می‌شود.
جمع |DataDirectory| و مسیر پس از آن باید یک مسیر کامل را تشکیل دهند.

عنوان: آزمون واحد Entity Framework به کمک چارچوب تقلید
نویسنده: شاهین کیاست
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۸/۱۷ ۱۲:۰
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework, Unit testing, Dependency Injection, Moq

در باب ضرورت نوشتن کدهای تست پذیر، توسعه کلاس‌های کوچک تک مسئولیتی و اهمیت تزریق وابستگی‌ها بارها و بارها بحث شده و مطلب نوشته شده است. این روزها کم پیش میاید که نرم افزاری توسعه داده شود و از پایگاه داده به جهت ذخیره و بازیابی داده‌ها استفاده نکند. با گسترش و رواج ORM ها، نوشتن کدهای دسترسی به داده‌ها سهولت یافته است و استفاده از ORM در لایه‌ی سرویس که نگهدارنده‌ی منطق تجاری برنامه است، امری اجتناب ناپذیر می‌باشد.

در این مطلب نحوه‌ی نوشتن آزمون واحد برای کلاس سرویسی که وابسته به DbContext می‌باشد، به همراه محدودیت‌ها شرح داده می‌شود.
ابتدا یک روش که که در آن مستقیما از DbContext در سرویس استفاده شده را بررسی میکنیم. در مثال زیر کلاس ProductService وظیفه‌ی برگرداندن لیست کالاها را به ترتیب نام دارد. در آن DbContext مستقیما وهله سازی شده و از آن جهت انجام تراکنش‌های دیتابیس کمک گرفته شده است:

```
public class ProductService
    {
        public IEnumerable<Product> GetOrderedProducts()
        {
            using (var ctx = new Entites())
            {
                return ctx.Products.OrderBy(x => x.Name).ToList();
            }
        }
    }
```

برای این کلاس نمی‌توان Unit Test نوشت چرا که یک وابستگی به شی DbContext دارد و این وابستگی مستقیما درون متد GetOrderedProducts نمونه سازی شده است. در مطالب پیشین شرح داده شد که برای تست پذیر کردن کدها باید این وابستگی‌ها را از بیرون، در اختیار کلاس مورد نظر قرار داد.

برای نوشتن تست برای کلاس ProductService حداقل دو روش در اختیار است:
- نوشتن Integration Test :
یعنی کلاس جاری را به همین شکل نگاه داریم و در تست، مستقیما به یک پایگاه داده که به منظور تست فراهم شده وصل شویم. برای سهولت مدیریت پایگاه داده می‌توان عمل درج را در یک Transaction قرار داد و پس از پایان یافتن تست Transaction را RollBack کرد. این روش مورد بحث مطلب جاری نمی‌باشد، لطفا برای آشنایی این دو مطلب را مطالعه بفرمایید:
Using Entity Framework in integration tests

How We Do Database Integration Tests With Entity Framework Migrations

- بهره جستن از تزریق وابستگی و نوشتن Unit Test که وابستگی به دیتابیس ندارد

یکی از قانون‌های یک آزمون واحد این است که وابستگی به منابع خارجی مثل پایگاه داده نداشته باشد. این مطلب نحوه‌ی صحیح پیاده سازی الگوی Unit of Work را شرح داده است. بعد از پیاده سازی Unit Of Work، کلاس DbContext به شرح زیر می‌شود. همانطور که مشاهده می‌کنید، اکنون DbContext یک Interface را پیاده سازی کرده است.

```
public interface IUnitOfWork
    {
        IDbSet<TEntity> Set<TEntity>() where TEntity : class;
        int SaveAllChanges();
    }

    public class Entites : DbContext, IUnitOfWork
```

```
    {
        public virtual DbSet<Product> Products { get; set; }  // This is virtual because Moq needs to
override the behaviour

        public new virtual IDbSet<TEntity> Set<TEntity>() where TEntity : class   // This is virtual
because Moq needs to override the behaviour
        {
            return base.Set<TEntity>();
        }

        public int SaveAllChanges()
        {
            return base.SaveChanges();
        }
    }
```

در این حالت می‌توان به جای وهله سازی مستقیم DbContext در ProductService آن را خارج از کلاس سرویس در اختیار استفاده کننده قرار داد:

```
public class ProductService
    {
        private readonly IDbSet<Product> _products;
        private readonly IUnitOfWork _uow;
        public ProductService(IUnitOfWork uow)
        {
            _uow = uow;
            _products = _uow.Set<Product>();
        }
     public IEnumerable<Product> GetOrderedProducts()
        {
            return _products.OrderBy(x => x.Name).ToList();
        }
    }
```

همانطور که مشاهده می‌کنید، الان IUnitOfWork به کلاس سرویس تزریق شده و در متدها، خبری از وهله سازی یک وابستگی (DbContext) نمی‌باشد.

اکنون برای تست این سرویس می‌توان پیاده سازی دیگری را از IUnitOfWork انجام داد و در کدهای تست به سرویس مورد نظر تزریق کرد. برای سهولت این امر قصد داریم از moq به عنوان چارچوب تقلید (Mocking framework) استفاده کنیم. برای نصب moq می توان از بسته‌ی نیوگت آن بهره جست. پیشتر مطلبی در رابطه با چارچوب‌های تقلید در سایت نوشته شده است.
با توجه به اینکه PoductService به دیتابیس وابستگی دارد، مقصود این است که این وابستگی با ایجاد یک نمونه‌ی mock از IUnitOfWork حذف شود. برای این منظور در سازنده‌ی کلاس، تعدادی کالای درون حافظه ایجاد شده و به صورت IQueryable جایگزین DbSet شده است.
اگر به تعریف کلاس Entities که همان DbContext می‌باشد دقت کنید، مشاهده می‌شود که Products و تابع Set، هر دو به صورت Virtual تعریف شده اند. برای تغییر رفتار DbContext نیاز است در آزمون واحد، این دو با داده‌های درون حافظه کار کنند و رفتار آنها قرار است عوض شود. این تغییر رفتار از طریق چند ریختی (Polymorphism) خواهد بود.
کلاس تست در نهایت اینگونه تعریف می‌شود:

```
[TestFixture]
    public class ProductServiceTest
    {
        private readonly ProductService _productService;
        public ProductServiceTest()
        {
            IQueryable<Product> data = GetRoadNetworks().AsQueryable();
            var mockSet = new Mock<DbSet<Product>>();
            mockSet.As<IQueryable<Product>>().Setup(m => m.Provider).Returns(data.Provider);
            mockSet.As<IQueryable<Product>>().Setup(m => m.Expression).Returns(data.Expression);
            mockSet.As<IQueryable<Product>>().Setup(m => m.ElementType).Returns(data.ElementType);
            mockSet.As<IQueryable<Product>>().Setup(m =>
m.GetEnumerator()).Returns(data.GetEnumerator());
            var context = new Mock<Entites>();
            context.Setup(c => c.Products).Returns(mockSet.Object);
            context.Setup(m => m.Set<Product>()).Returns(mockSet.Object);
            _productService = new ProductService(context.Object);
```

```
        }
        private IEnumerable<Product> GetRoadNetworks()
        {
            return new List<Product>
            {
                new Product
                {
                    Id = 1,
                    Name = "A"
                },
                new Product
                {
                    Id = 2,
                    Name = "B"
                },
                new Product
                {
                    Id = 3,
                    Name = "C"
                }
            };
        }
        [Test]
        public void GetOrderedProductTest()
        {
            IEnumerable<Product> products = _productService.GetOrderedProducts();
            List<string> names = products.Select(x => x.Name).ToList();
            var expected = new List<string> {"A", "B", "C"};
            CollectionAssert.AreEqual(names, expected);
        }
    }
```

همانطور که مشاهده می‌شود، در سازنده‌ی کلاس تست، یک منبع داده‌ی درون حافظه‌ای به صورت IQueryable تولید شده و پیاده سازی‌های تقلیدی از DbContext به همراه تابع Set و همچنین DbSet کالاها به کمک Moq ایجاد گردیده و در اختیار ProductService قرار داده شده است.

در نهایت، در یک تست تلاش شده است تا منطق متد GerOrderedProducts مورد آزمون قرار گیرد. **محدودیت این روش:** با اینکه LINQ یک روش و سینتکس یکتا برای دسترسی به منابع داده‌ای مختلف را محیا می‌کند، اما این الزامی برای یکسان بودن نتایج، هنگام استفاده از Providerهای مختلف LINQ نمی‌باشد. در تست نوشته شده از LINQ To Objects برای کوئری گرفتن از منبع داده استفاده شده است؛ در صورتیکه در برنامه‌ی اصلی از LINQ To Entities استفاده می‌شود و الزامی نیست که یک کوئری LINQ در دو Provider متفاوت یک رفتار را داشته باشد.
این نکته در قسمت Limitations of EF in-memory test doubles این مطلب هم شرح داده شده است.
در نهایت این پرسش به وجود می‌آید که با وجود محدودیت ذکر شده، از این روش استفاده شود یا خیر؟ پاسخ این پرسش، بسته به هر سناریو، متفاوت است.
به عنوان نمونه اگر در یک سناریو داده‌ها با یک کوئری نه چندان پیچیده از منبع داده ای گرفته می‌شود و اعمال دیگری دیگری روی نتیجه‌ی کوئری درون حافظه انجام می‌شود می‌توان این روش را قابل اعتماد قلمداد کرد. EFTesting.zip
برای مطالعه‌ی بیشتر مطالب متعددی در سایت در رابطه با تزریق وابستگی و آزمون‌های واحد نوشته شده است.

نظرات خوانندگان

نویسنده: شاهین کیاست
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۹/۰۳ ۱۸:۴۶

-نکته تکمیلی در صورتی که از AsNoTracking در کدهای لایه‌ی سرویس استفاده شده برای Mock کردن آن می‌توان به این صورت عمل کرد:

```
context.Setup(c => c..AsNoTracking()).Returns(mockSet.Object);
```

در صورت عدم درج کد بالا تست‌ها با خطای Null Exception متوقف می‌شوند. اطلاعات بیشتر

نویسنده: ح مراداف
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۱/۱۸ ۰:۳۶

با سلام و تشکر بابت مقاله جذابتون.

درون سایت Rhino Moq معرفی شده و شما Moq رو معرفی کردید ، بنده با Moq و کدنویسی اون احساس راحتی بیشتری می‌کنم ، می‌خواستم بدونم توی عملکرد آیا با هم فرقی دارن ؟
بنده بیشتر درگیر ساخت یک تقلید از کانتکس هستم (دقیقا مشابه کاری که شما در مقاله جاری انجام داده اید)
می‌خواستم ببینم اگر Rhino امکانات خاصی در این زمینه ارائه نمیده با Moq کار کنم.
(دنبال یک فریم ورک تقید خوب هستم که همیشه با اون کار کنم و باهاش راحت باشم)

عنوان: **استفاده از پروایدر SQLite در Entity Framework 7**
نویسنده: سیروان عفیفی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۸/۲۶ ۱۹:۳۰
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework, SQLite, Entity Framework 7

Entity Framework در نگارش 7 خود از منابع داده‌ایی جدیدی پشتیبانی میکند(+) . یعنی از Windows Store، Windows Phone و همچنین ASP.NET 5 (اپلیکیشن‌هایی که از .NET Core استفاده می‌کنند) پشتیبانی خواهد کرد. در این نسخه از دیتابیس‌های non-relational نیز پشتیبانی می‌شود. پروایدر SQLite به صورت رسمی توسط تیم EF ارائه شده است که در ادامه نحوه‌ی استفاده از آن را در یک برنامه کنسول ساده بررسی خواهیم کرد.

کلاس‌های برنامه:

```
using Microsoft.Data.Entity;
using Microsoft.Data.Entity.Metadata;
using System.Collections.Generic;
using System.Linq;

namespace UsingEF7WithSQLite
{
    public class Blog
    {
        public int BlogId { get; set; }
        public string Url { get; set; }

        public List<Post> Posts { get; set; }
    }

    public class Post
    {
        public int PostId { get; set; }
        public string Title { get; set; }
        public string Content { get; set; }

        public int BlogId { get; set; }
        public Blog Blog { get; set; }
    }
}
```

خب تا اینجا مدل‌های برنامه را تعریف کردیم، قدم بعدی افزودن پکیج مربوط به پروایدر SQLite به پروژه است، با دستور زیر این پکیج را نصب می‌کنیم:

```
PM> Install-Package EntityFramework.SQLite -Pre
```

اکنون کلاس کانتکست برنامه را به صورت زیر تعریف می‌کنیم:

```
namespace UsingEF7SQLiteProvider
{
    public class BloggingContext : DbContext
    {
        public DbSet<Blog> Blogs { get; set; }
        public DbSet<Post> Posts { get; set; }

        protected override void OnConfiguring(DbContextOptions builder)
        {
            builder.UseSQLite(@"Data Source=.\BloggingDatabae.db");
        }

        protected override void OnModelCreating(ModelBuilder builder)
        {
            builder.Entity<Blog>()
                .OneToMany(b => b.Posts, p => p.Blog)
                .ForeignKey(p => p.BlogId);

            // The EF7 SQLite provider currently doesn't support generated values
            // so setting the keys to be generated from developer code
            builder.Entity<Blog>()
                .Property(b => b.BlogId)
                .GenerateValueOnAdd(false);
```

```
            builder.Entity<Post>()
                .Property(b => b.BlogId)
                .GenerateValueOnAdd(false);
        }
    }
}
```

کار را با بازنویسی متد OnConfiguration شروع می‌کنیم، در این قسمت باید به EF بگوئیم که می‌خواهیم از SQLite استفاده کنیم برای اینکار از یک Extension Method با نام UseSQLite و پاس دادن کانکشتن استرینگ به آن استفاده می‌کنیم. **نکته:** پروایدر فعلی SQLite در حال حاضر از Generated values پشتیبانی نمی‌کند، برای این منظور باید درون متد OnModelCreating این قابلیت را غیرفعال کنیم.

اکنون می‌توانیم از طریق پاورشل نیوگت دیتابیس را ایجاد کنیم، برای اینکار باید پکیج زیر را به پروژه اضافه کنید:

```
Install-Package EntityFramework.Commands -Pre
```

سپس دستورات زیر را اجرا می‌کنیم:

```
Add-Migration MyFirstMigration
Apply-Migration
```

توسط دستور Apply-Migrate دیتابیس برای شما ایجاد خواهد شد. البته این دستور زمانی استفاده می‌شود که برنامه شما یک اپلیکیشن دسکتاپ باشد. اگر اپلیکیشن شما یک Windows Phone Application است باید در زمان اجرای برنامه این کد را بنویسید:

```
using (var db = new BloggingContext())
{
   db.Database.AsMigrationsEnabled().ApplyMigrations();
}
```

در نهایت می‌توانید با دستور زیر از کانتکست برنامه استفاده کرده و خروجی را مشاهده کنید:

```
using (var db = new Models.BloggingContext())
{
     db.Blogs.Add(new Models.Blog { Url = "http://dotnettips.info" });
     db.SaveChanges();

     foreach (var item in db.Blogs)
     {
         Console.WriteLine(item.Url);
     }
}
Console.ReadLine();
```

نظرات خوانندگان

نویسنده: حمید حسین وند
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۰/۰۴ ۲۰:۱

سلام

آیا شما خودتون از این پروایدر استفاده کردید؟

وقتی من میخوام استفاده کنم و از طریق nuGet نصب کنم ارور میده.

```
Install-Package : 'EntityFramework.SQLite' already has a dependency defined for
'EntityFramework.Migrations'.
```

هیچ جوری نتونستم من نصبش کنم.

نویسنده: سیروان عفیفی
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۰/۰۴ ۲۳:۳۵

- حتما نیاز است که از آخرین نگارش NuGet استفاده کنید (NuGet 2.8.3 یا بالاتر).

- کدهای کامل این مثال را از اینجا می‌توانید دریافت کنید. UsingEF7WithSQLite.rar

عنوان: ساخت یک Form Generator ساده در MVC
نویسنده: سیروان عفیفی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۹/۱۲ ۱۷:۲۰
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework, MVC, Form Generator

در ادامه می‌خواهیم نحوه‌ی ایجاد یک فرم‌ساز ساده را ASP.NET MVC بررسی کنیم.
مدل‌های برنامه ما به صورت زیر می‌باشند:

```
namespace SimpleFormGenerator.DomainClasses
{
    public class Form
    {
        public int Id { get; set; }
        public string Title { get; set; }
        public virtual ICollection<Field> Fields { get; set; }
    }
    public class Field
    {
        public int Id { get; set; }
        public string TitleEn { get; set; }
        public string TitleFa { get; set; }
        public FieldType FieldType { get; set; }
        public virtual Form Form { get; set; }
        public int FormId { get; set; }

    }
    public enum FieldType
    {
        Button,
        Checkbox,
        File,
        Hidden,
        Image,
        Password,
        Radio,
        Reset,
        Submit,
        Text
    }

}
```

توضیح مدل‌های فوق:

همانطور که مشاهده می‌کنید برنامه ما از سه مدل تشکیل شده است. اولین مورد آن کلاس فرم است. این کلاس در واقع بیانگر یک فرم است که در ساده‌ترین حالت خود از یک Id، یک عنوان و تعدادی از فیلدها تشکیل می‌شود. کلاس فیلد نیز بیانگر یک فیلد است که شامل: آی‌دی، عنوان انگلیسی فیلد، عنوان فارسی فیلد، نوع فیلد (که در اینجا از نوع enum انتخاب شده است که خود شامل چندین آیتم مانند Text, Radioو... است) و کلید خارجی کلاس فرم می‌باشد. تا اینجا مشخص شد که رابطه فرم با فیلد، یک رابطه یک به چند است؛ یعنی یک فرم می‌تواند چندین فیلد داشته باشد.
کلاس کانتکست برنامه نیز به این صورت می‌باشد:

```
namespace SimpleFormGenerator.DataLayer.Context
{
    public class SimpleFormGeneratorContext : DbContext, IUnitOfWork
    {
        public SimpleFormGeneratorContext()
            : base("SimpleFormGenerator") {}
        public DbSet<Form> Forms { get; set; }
        public DbSet<Field> Fields { get; set; }
        public DbSet<Value> Values { get; set; }

        protected override void OnModelCreating(DbModelBuilder modelBuilder)
        {
            base.OnModelCreating(modelBuilder);

            modelBuilder.Entity<Value>()
    .HasRequired(d => d.Form)
    .WithMany()
```

```
    .HasForeignKey(d => d.FormId)
    .WillCascadeOnDelete(false);

        }

    }
}
```

همانطور که مشاهده می‌کنید مدل‌های برنامه را در معرض دید EF قرار داده‌ایم. تنها نکته‌ایی که در کلاس فوق مهم است متد OnModelCreating است. از آنجائیکه رابطه کلاس Field و Value یک رابطه یک‌به‌یک است باید ابتدا و انتهای روابط را برای این دو کلاس تعیین کنیم.

تا اینجا می‌توانیم به کاربر امکان ایجاد یک فرم و همچنین تعیین فیلدهای یک فرم را بدهیم. برای اینکار ویوهای زیر را در نظر بگیرید:

ویو ایجاد یک فرم:

```
@model SimpleFormGenerator.DomainClasses.Form

@{
    ViewBag.Title = "صفحه ایجاد یک فرم";
}


@using (Html.BeginForm())
{
    @Html.AntiForgeryToken()

    <div>
        <hr />
        @Html.ValidationSummary(true, "", new { @class = "text-danger" })
        <div>
            <span>عنوان</span>
            <div>
                @Html.EditorFor(model => model.Title, new { htmlAttributes = new { @class = "form-
control" } })
                @Html.ValidationMessageFor(model => model.Title, "", new { @class = "text-danger" })
            </div>
        </div>


        <div>
            <div>
                <input type="submit" value="ذخیره" />
            </div>
        </div>
    </div>
}

<div>
    @Html.ActionLink("بازگشت", "Index")
</div>
```

ویوی ایجاد فیلد برای هر فرم:

```
@model SimpleFormGenerator.DomainClasses.Field

@{
    ViewBag.Title = "CreateField";
}

@using (Html.BeginForm())
{
    @Html.AntiForgeryToken()

    <div>
        <hr />
        @Html.ValidationSummary(true, "", new { @class = "text-danger" })
        <div>
            <span>عنوان انگلیسی</span>
            <div>
                @Html.EditorFor(model => model.TitleEn, new { htmlAttributes = new { @class = "form-
```

```
control" } })
                @Html.ValidationMessageFor(model => model.TitleEn, "", new { @class = "text-danger" })
            </div>
        </div>

        <div>
            <span>عنوان فارسی</span>
            <div>
                @Html.EditorFor(model => model.TitleFa, new { htmlAttributes = new { @class = "form-
control" } })
                @Html.ValidationMessageFor(model => model.TitleFa, "", new { @class = "text-danger" })
            </div>
        </div>

        <div>
            <span>نوع فیلد</span>
            <div>
                @Html.EnumDropDownListFor(model => model.FieldType, htmlAttributes: new { @class =
"form-control" })
                @Html.ValidationMessageFor(model => model.FieldType, "", new { @class = "text-danger"
})
            </div>
        </div>

        <div>
            <span>فرم</span>
            <div>
                @Html.DropDownList("FormId", (SelectList)ViewBag.FormList)
                @Html.ValidationMessageFor(model => model.FormId, "", new { @class = "text-danger" })
            </div>
        </div>

        <div>
            <div>
                <input type="submit" value="ذخیره" />
            </div>
        </div>
    </div>
}

<div>
    @Html.ActionLink("بازگشت ", "Index")
</div>
```

در ویوی فوق کاربر می‌تواند برای فرم انتخاب شده فیلدهای موردنظر را تعریف کند:

ویوی نمایش فرم تولید شده برای کاربر نهایی:

```
@using SimpleFormGenerator.DomainClasses
@model IEnumerable<SimpleFormGenerator.DomainClasses.Field>

@{
    ViewBag.Title = "نمایش فرم";
}

<div>
    <div>
        <div>
            @using (Html.BeginForm())
            {
                @Html.AntiForgeryToken()
                for (int i = 0; i < Model.Count(); i++)
                {
                    if (Model.ElementAt(i).FieldType == FieldType.Text)
                    {
                        <text>
                            <input type="hidden" name="[@i].FieldType"
value="@Model.ElementAt(i).FieldType" />
                            <input type="hidden" name="[@i].Id" value="@Model.ElementAt(i).Id" />
                            <input type="hidden" name="[@i].FormId" value="@Model.ElementAt(i).FormId"
/>
                            <div>
                                <label>@Model.ElementAt(i).TitleFa</label>
                                <div>
                                    <input type="text" name="[@i].TitleEn" />
                                </div>
                            </div>

                        </text>

                    }
                }
                <div data-formId ="@ViewBag.FormId">
                    <div>
                        <input type="submit" value="ارسال فرم" />
                    </div>
                </div>
            }
        </div>
        <div>
            @Html.ActionLink("بازگشت", "Index")
        </div>
    </div>
</div>
```

همانطور که در کدهای فوق مشخص است از اکشن متدی که در ادامه مشاهده خواهید کرد لیستی از فیلدهای مربوط به یک فرم را برای کاربر به صورت رندر شده نمایش داده‌ایم. در اینجا باید براساس فیلد FieldType، نوع فیلد را تشخیص دهیم و المنت متناسب با آن را برای کاربر نهایی رندر کنیم. برای اینکار توسط یک حلقه for در بین تمام فیلدها پیمایش می‌کنیم:

```
for (int i = 0; i < Model.Count(); i++)
{
     // code
}
```

سپس در داخل حلقه یک شرط را برای بررسی نوع فیلد قرار داده‌ایم:

```
if (Model.ElementAt(i).FieldType == FieldType.Text)
{
     // code
}
```

بعد از بررسی نوع فیلد، خروجی رندر شده به این صورت برای کاربر نهایی به صورت یک عنصر HTML نمایش داده می‌شود:

```
<input type="text" name="[@i].TitleEn" />
```

همانطور که در کدهای قبلی مشاهده می‌کنید یکسری فیلد را به صورت مخفی بر روی فرم قرار داده‌ایم زیرا در زمان پست این اطلاعات به سرور از آنجائیکه مقادیر فیلدهای فرم تولید شده ممکن است چندین مورد باشند، به صورت آرایه‌ایی از عناصر آنها را نمایش خواهیم داد:

```
[@i].FieldTyp
```

خوب، تا اینجا توانستیم یک فرم‌ساز ساده ایجاد کنیم. اما برای ارسال این اطلاعات به سرور به یک مدل دیگر احتیاج داریم. این جدول در واقع محل ذخیره‌سازی مقادیر فیلدهای یک فرم و یا فرم‌های مختلف است.

```
public class Value
{
        public int Id { get; set; }
        public string Val { get; set; }
        public virtual Field Field { get; set; }
        [ForeignKey("Field")]
        public int FieldId { get; set; }
        public virtual Form Form { get; set; }
        [ForeignKey("Form")]
        public int FormId { get; set; }

}
```

این جدول در واقع شامل: آی‌دی، مقدار فیلد، کلید خارجی فیلد و کلید خارجی فرم می‌باشد. بنابراین برای ارسال ویو قبلی به سرور اکشن‌متد ShowForm را در حالت Post به این صورت خواهیم نوشت:

```
[HttpPost]
        public ActionResult ShowForm(IEnumerable<Field> values)
        {

            if (ModelState.IsValid)
            {
                foreach (var value in values)
                {
                    _valueService.AddValue(new Value { Val = value.TitleEn, FormId = value.FormId,
FieldId = value.Id});
                    _uow.SaveAllChanges();
                }
            }
            return View(values);
        }
```

سورس مثال جاری را نیز می‌توانید از اینجا دریافت کنید.

نظرات خوانندگان

نویسنده: مرتضی اسدی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۹/۱۵ ۹:۳۳

با تشکر از مطلب مفید شما
برای اعتبار سنجی فیلدها ایده خاصی دارید؟

نویسنده: سیروان عفیفی
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۹/۱۵ ۲۲:۶

به دو روش می‌تونید اینکار رو انجام بدید: 1- از یک جدول دیگر برای اعمال اعتبارسنجی استفاده کنید که کاربر خودش بتونه rule اعمال کنه، رابطه این جدول با جدول فیلد هم به صورت یک به چند هست یعنی یک فیلد می‌تونه چند تا validation rule داشته باشه:

```
public class FieldValidation
{
        public int Id { get; set; }
        public string Rule { get; set; }
        public virtual Field Field { get; set; }
}
```

روش دوم:
می‌تونید از یک فیلد اضافی تحت عنوان "متن خطا" در جدول فیلد استفاده کنید و در ویوی مربوطه به این صورت از اون استفاده کنید:

```
<div class="col-md-4">
                                        <input type="text" name="[@i].TitleEn" data-val="true" data-val-
required="عنوان را وارد نمائید" id="[@i].TitleEn" value="" />
                                        <span class="field-validation-valid text-danger" data-valmsg-
for="[@i].TitleEn" data-valmsg-replace="true"></span>
                                    </div>
```

نویسنده: حسین صفدری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۹/۳۰ ۱۷:۳۷

با سلام
با تشکر از مقاله شما
در قسمت مشاهده گزارشات که داده‌ها را می‌خواهیم به صورت گرید kendo نمایش دهیم باید به چه صورت عمل کرد؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۰/۰۱ ۰:۴۹

- برای دریافت اطلاعات یک فرم مشخص:

```
public IList<Value> GetValues(int formId)
        {
            return _values.Include(x => x.Field)
                          .Where(value => value.FormId == formId)
                          .ToList();
        }
```

- این پروژه از دیدگاه دریافت اطلاعات از کاربر و همچنین تولید فرم پویا جالب است (صرفا قسمت UI آن). به لطف نبود ViewState، طراحی فرم‌های پویا در اینجا خیلی ساده‌تر است از وب‌فرم‌ها.

- اما از دیدگاه ذخیره سازی این اطلاعات پویا ... مشکل دارد. در طراحی بانک اطلاعاتی آن فرض شده‌است که برنامه مثلا فرم یک را دارد. این فرم یک، 10 فیلد پویا یا بیشتر را دارد. این 10 فیلد فقط یکبار توسط کاربر پر می‌شوند. اگر کاربر قرار باشد بار دوم این فرم یک را پر کند، امکان پذیر نیست. در کلاس Value آن که فقط محتوای یک فیلد را ذخیره می‌کند، مفهومی به نام ردیف سند جاری وجود ندارد. به ازای هر فیلد یک ردیف مجزا داریم؛ اما مشخص نیست این ردیف‌ها متعلق به کدام سند هستند (منظور از سند، شمار منحصربفرد پر کردن فرم جاری است؛ هر کاربر یک فرم را بیش از یکبار می‌تواند پر کند).
برای حل این نوع مشکلات (برای اینکه به ازای مقدار هر فیلد فرم پویا، یک ردیف مجزا تولید نشود و schemaless کار کرد) یا باید از یک بانک اطلاعاتی NoSQL استفاده کرد که مثلا کل فرم را در قالب یک شیء JSON سریالایز کند و آن‌را داخل یک فیلد از یک ردیف (یک سند) ذخیره کند. یا اگر با SQL Server کار می‌کنید، فیلد XML آن چنین قابلیتی را دارد . کل اطلاعات دریافتی فرم را تبدیل به XML کنید و سپس ذخیره. به این صورت امکان تهیه کوئری و گزارش گرفتن‌های پیشرفته و بهینه را به همراه تعریف ایندکس و مسایل دیگر نیز خواهید داشت. اینبار هر ردیف بانک اطلاعاتی، مفهوم یک سند کامل را پیدا می‌کند؛ بجای اینکه هر ردیف فقط یک مقدار از یک فیلد باشد. همچنین در این حالت هر ردیف می‌تواند محتوای فرمی را ذخیره کند که با ردیف بعدی کاملا متفاوت است (بر اساس طراحی پویای متفاوت هر فرم).

نویسنده: حسین صفدری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۰/۰۱ ۹:۴۹

باسلام و تشکر از راهنمایی و ایده جدید شما. البته من یک کار قدیمی برای این پروژه درست کردم... یک sp به صورت Dynamic PIVOT درست کردم. ارتباط با دیتابیس از فرم به شیوه ADO.NET و ریختن داده‌های Sp در DataTable. تغییر DataTable به Json و پاس دادن JSON به Kendo.

نویسنده: نازنین حسینی
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۰/۰۱ ۱۴:۱۰

ضمن عرض خسته نباشید خدمت شما
من مدلی مشابه مدل شما دارم با این تفاوت که من به HttpPost کالکشنی از مدل ام را می‌دهم که در مدلم هم یک PropertyCollection دارم که از همین تکنیک hidden استفاده کردم اما باز هم PropertyCollection من دارای Count=0 می‌باشد...
من در واقع کالکشنی از کالکشن دارم...
راه دیگه ای به غیر از hidden برای bind می‌تونم استفاده کنم؟

نویسنده: سیروان عفیفی
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۰/۰۱ ۱۵:۲۰

View Source صفحه را در زمان اجرا مشاهده کنید، مقادیر Name را در المان‌های HTML صفحه بررسی کنید.
اطلاعات بیشتر در این خصوص (+)

نویسنده: نازنین حسینی
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۰/۰۳ ۱۱:۲۳

خیلی ممنون.
ViewSource را بررسی کردم پروپرتی name مورد نظر درست ست نمیشد.علتش هم این بود که از EditorFor استفاده کردم و شما از input, مشکلم را با استفاده از TextBox حل کردم و برای آن name مناسب ست کردم.

نویسنده: اصغر امیدی
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۴/۰۲ ۱۴:۵۲

با سلام و تشکر
اشکالی در تجزیه و تحلیل و طراحی مدلها هست.با این مدلها تنها یک مرتبه می‌توان فرم را تکمیل کرد و اطلاعات چند کاربر را نمی‌توان دریافت کرد.

برای رفع مشکل پیشنهاد می‌شه که یه مدل برای ثبت هر کاربر به شکل زیر تعریف بشه:

```
public class row
{
        public int Id { get; set; }
        public string username{ get; set; }
        public string ip{ get; set; }
        .
        .
        public virtual Field Field { get; set; }
        public int fieldId { get; set; }
}
```

و مدل vlaue به شکل زیر اصلاح بشه

```
public class Value
{
        public string Val { get; set; }
        public virtual Field Field { get; set; }
        [ForeignKey("Field")]
        [key]
        public int FieldId { get; set; }
        public virtual row row { get; set; }
        [ForeignKey("row")]
        [key]         public int rowid { get; set; }

}
```

عنوان: **اعمال تزریق وابستگی‌ها به مثال رسمی ASP.NET Identity**
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۹/۲۹ ۱۳:۳۵
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: ASP.Net, Entity framework, MVC, Dependency Injection, ASP.NET Identity

پروژه‌ی ASP.NET Identity که نسل جدید سیستم Authentication و Authorization مخصوص ASP.NET است، دارای دو سری مثال رسمی است:
الف) مثال‌های کدپلکس
ب) مثال نیوگت

در ادامه قصد داریم مثال نیوگت آن‌را که مثال کاملی است از نحوه‌ی استفاده از ASP.NET Identity در ASP.NET MVC، جهت اعمال الگوی واحد کار و تزریق وابستگی‌ها، بازنویسی کنیم.

پیشنیازها
- برای درک مطلب جاری نیاز است ابتدا دوره‌ی مرتبطی را در سایت مطالعه کنید و همچنین با نحوه‌ی پیاده سازی الگوی واحد کار در EF Code First آشنا باشید.
- به علاوه فرض بر این است که یک پروژه‌ی خالی ASP.NET MVC 5 را نیز آغاز کرده‌اید و توسط کنسول پاور شل نیوگت، فایل‌های مثال Microsoft.AspNet.Identity.Samples را به آن افزوده‌اید:

```
PM> Install-Package Microsoft.AspNet.Identity.Samples -Pre
```

ساختار پروژه‌ی تکمیلی

همانند مطلب پیاده سازی الگوی واحد کار در EF Code First ، این پروژه‌ی جدید را با چهار اسمبلی class library دیگر به نام‌های
AspNetIdentityDependencyInjectionSample.DataLayer
AspNetIdentityDependencyInjectionSample.DomainClasses
AspNetIdentityDependencyInjectionSample.IocConfig
AspNetIdentityDependencyInjectionSample.ServiceLayer
تکمیل می‌کنیم.

ساختار پروژه‌ی AspNetIdentityDependencyInjectionSample.DomainClasses

مثال Microsoft.AspNet.Identity.Samples بر مبنای primary key از نوع string است. برای نمونه کلاس کاربران آن‌را به نام ApplicationUser در فایل Models\IdentityModels.cs می‌توانید مشاهده کنید. در مطلب جاری، این نوع پیش فرض، به نوع متداول int تغییر خواهد یافت. به همین جهت نیاز است کلاس‌های ذیل را به پروژه‌ی DomainClasses اضافه کرد:

```
using System.ComponentModel.DataAnnotations.Schema;
using Microsoft.AspNet.Identity.EntityFramework;

namespace AspNetIdentityDependencyInjectionSample.DomainClasses
{
  public class ApplicationUser : IdentityUser<int, CustomUserLogin, CustomUserRole, CustomUserClaim>
  {
   // سایر خواص اضافی در اینجا

   [ForeignKey("AddressId")]
   public virtual Address Address { get; set; }
   public int? AddressId { get; set; }
  }
}

using System.Collections.Generic;
```

```
namespace AspNetIdentityDependencyInjectionSample.DomainClasses
{
  public class Address
  {
   public int Id { get; set; }
   public string City { get; set; }
   public string State { get; set; }

   public virtual ICollection<ApplicationUser> ApplicationUsers { set; get; }
  }
}

using Microsoft.AspNet.Identity.EntityFramework;

namespace AspNetIdentityDependencyInjectionSample.DomainClasses
{
  public class CustomRole : IdentityRole<int, CustomUserRole>
  {
   public CustomRole() { }
   public CustomRole(string name) { Name = name; }


  }
}

using Microsoft.AspNet.Identity.EntityFramework;

namespace AspNetIdentityDependencyInjectionSample.DomainClasses
{
  public class CustomUserClaim : IdentityUserClaim<int>
  {

  }
}

using Microsoft.AspNet.Identity.EntityFramework;

namespace AspNetIdentityDependencyInjectionSample.DomainClasses
{
  public class CustomUserLogin : IdentityUserLogin<int>
  {

  }
}

using Microsoft.AspNet.Identity.EntityFramework;

namespace AspNetIdentityDependencyInjectionSample.DomainClasses
{
  public class CustomUserRole : IdentityUserRole<int>
  {

  }
}
```

در اینجا نحوه‌ی تغییر primary key از نوع string را به نوع int، مشاهده می‌کنید. این تغییر نیاز به اعمال به کلاس‌های کاربران و همچنین نقش‌های آن‌ها نیز دارد. به همین جهت صرفا تغییر کلاس ابتدایی ApplicationUser کافی نیست و باید کلاس‌های فوق را نیز اضافه کرد و تغییر داد.

بدیهی است در اینجا کلاس پایه کاربران را می‌توان سفارشی سازی کرد و خواص دیگری را نیز به آن افزود. برای مثال در اینجا یک کلاس جدید آدرس تعریف شده‌است که ارجاعی از آن در کلاس کاربران نیز قابل مشاهده است.

سایر کلاس‌های مدل‌های اصلی برنامه که جداول بانک اطلاعاتی را تشکیل خواهند داد نیز در آینده به همین اسمبلی DomainClasses اضافه می‌شوند.

ساختار پروژه‌ی AspNetIdentityDependencyInjectionSample.DataLayer جهت اعمال الگوی واحد کار

اگر به همان فایل Models\IdentityModels.cs ابتدایی پروژه که اکنون کلاس ApplicationUser آن‌را به پروژه‌ی DomainClasses منتقل کرده‌ایم، مجددا مراجعه کنید، کلاس DbContext مخصوص ASP.NET Identity نیز در آن تعریف شده‌است:

```
public class ApplicationDbContext : IdentityDbContext<ApplicationUser>
```

این کلاس را به پروژه‌ی DataLayer منتقل می‌کنیم و از آن به عنوان DbContext اصلی برنامه استفاده خواهیم کرد. بنابراین دیگر نیازی نیست چندین DbContext در برنامه داشته باشیم. IdentityDbContext، در اصل از DbContext مشتق شده‌است.
اینترفیس IUnitOfWork برنامه، در پروژه‌ی DataLayer چنین شکلی را دارد که نمونه‌ای از آن‌را در مطلب آشنایی با نحوه‌ی پیاده سازی الگوی واحد کار در EF Code First ، پیشتر ملاحظه کرده‌اید.

```
using System.Collections.Generic;
using System.Data.Entity;

namespace AspNetIdentityDependencyInjectionSample.DataLayer.Context
{
  public interface IUnitOfWork
  {
   IDbSet<TEntity> Set<TEntity>() where TEntity : class;
   int SaveAllChanges();
   void MarkAsChanged<TEntity>(TEntity entity) where TEntity : class;
   IList<T> GetRows<T>(string sql, params object[] parameters) where T : class;
   IEnumerable<TEntity> AddThisRange<TEntity>(IEnumerable<TEntity> entities) where TEntity : class;
   void ForceDatabaseInitialize();
  }
}
```

اکنون کلاس ApplicationDbContext منتقل شده به DataLayer یک چنین امضایی را خواهد یافت:

```
public class ApplicationDbContext :
  IdentityDbContext<ApplicationUser, CustomRole, int, CustomUserLogin, CustomUserRole,
CustomUserClaim>,
  IUnitOfWork
{
  public DbSet<Category> Categories { set; get; }
  public DbSet<Product> Products { set; get; }
  public DbSet<Address> Addresses { set; get; }
```

تعریف آن باید جهت اعمال کلاس‌های سفارشی سازی شده‌ی کاربران و نقش‌های آن‌ها برای استفاده از primary key از نوع int به شکل فوق، تغییر یابد. همچنین در انتهای آن مانند قبل، IUnitOfWork نیز ذکر شده‌است. پیاده سازی کامل این کلاس را از پروژه‌ی پیوست انتهای بحث می‌توانید دریافت کنید.
کار کردن با این کلاس، هیچ تفاوتی با DbContextهای متداول EF Code First ندارد و تمام اصول آن‌ها یکی است.

در ادامه اگر به فایل App_Start\IdentityConfig.cs مراجعه کنید، کلاس ذیل در آن قابل مشاهده‌است:

```
public class ApplicationDbInitializer : DropCreateDatabaseIfModelChanges<ApplicationDbContext>
```

نیازی به این کلاس به این شکل نیست. آن‌را حذف کنید و در پروژه‌ی DataLayer، کلاس جدید ذیل را اضافه نمائید:

```
using System.Data.Entity.Migrations;

namespace AspNetIdentityDependencyInjectionSample.DataLayer.Context
{
  public class Configuration : DbMigrationsConfiguration<ApplicationDbContext>
  {
   public Configuration()
   {
    AutomaticMigrationsEnabled = true;
    AutomaticMigrationDataLossAllowed = true;
   }
  }
}
```

در این مثال، بحث migrations به حالت خودکار تنظیم شده‌است و تمام تغییرات در پروژه‌ی DomainClasses را به صورت خودکار به بانک اطلاعاتی اعمال می‌کند. تا همینجا کار تنظیم DataLayer به پایان می‌رسد.

ساختار پروژه‌ی AspNetIdentityDependencyInjectionSample.ServiceLayer

در ادامه مابقی کلاس‌های موجود در فایل App_Start\IdentityConfig.cs را به لایه سرویس برنامه منتقل خواهیم کرد. همچنین برای آن‌ها یک سری اینترفیس جدید نیز تعریف می‌کنیم، تا تزریق وابستگی‌ها به نحو صحیحی صورت گیرد. اگر به فایل‌های کنترلر این مثال پیش فرض مراجعه کنید (پیش از تغییرات بحث جاری)، هرچند به نظر در کنترلرها، کلاس‌های موجود در فایل App_Start\IdentityConfig.cs تزریق شده‌اند، اما به دلیل عدم استفاده از اینترفیس‌ها، وابستگی کاملی بین جزئیات پیاده سازی این کلاس‌ها و نمونه‌های تزریق شده به کنترلرها وجود دارد و عملا معکوس سازی واقعی وابستگی‌ها رخ نداده‌است. بنابراین نیاز است این مسایل را اصلاح کنیم.

الف) انتقال کلاس ApplicationUserManager به لایه سرویس برنامه

کلاس ApplicationUserManager فایل App_Start\IdentityConfig.c را به لایه سرویس منتقل می‌کنیم:

```
using System;
using System.Security.Claims;
using System.Threading.Tasks;
using AspNetIdentityDependencyInjectionSample.DomainClasses;
using AspNetIdentityDependencyInjectionSample.ServiceLayer.Contracts;
using Microsoft.AspNet.Identity;
using Microsoft.AspNet.Identity.Owin;
using Microsoft.Owin.Security.Cookies;
using Microsoft.Owin.Security.DataProtection;

namespace AspNetIdentityDependencyInjectionSample.ServiceLayer
{
  public class ApplicationUserManager
   : UserManager<ApplicationUser, int>, IApplicationUserManager
  {
   private readonly IDataProtectionProvider _dataProtectionProvider;
   private readonly IIdentityMessageService _emailService;
   private readonly IApplicationRoleManager _roleManager;
   private readonly IIdentityMessageService _smsService;
   private readonly IUserStore<ApplicationUser, int> _store;

   public ApplicationUserManager(IUserStore<ApplicationUser, int> store,
    IApplicationRoleManager roleManager,
    IDataProtectionProvider dataProtectionProvider,
    IIdentityMessageService smsService,
    IIdentityMessageService emailService)
    : base(store)
   {
    _store = store;
    _roleManager = roleManager;
    _dataProtectionProvider = dataProtectionProvider;
    _smsService = smsService;
    _emailService = emailService;

    createApplicationUserManager();
   }


   public void SeedDatabase()
   {
   }

   private void createApplicationUserManager()
   {
    // Configure validation logic for usernames
    this.UserValidator = new UserValidator<ApplicationUser, int>(this)
    {
      AllowOnlyAlphanumericUserNames = false,
      RequireUniqueEmail = true
    };

    // Configure validation logic for passwords
    this.PasswordValidator = new PasswordValidator
    {
      RequiredLength = 6,
      RequireNonLetterOrDigit = true,
      RequireDigit = true,
      RequireLowercase = true,
      RequireUppercase = true,
    };
```

```
    // Configure user lockout defaults
    this.UserLockoutEnabledByDefault = true;
    this.DefaultAccountLockoutTimeSpan = TimeSpan.FromMinutes(5);
    this.MaxFailedAccessAttemptsBeforeLockout = 5;

    // Register two factor authentication providers. This application uses Phone and Emails as a step
of receiving a code for verifying the user
    // You can write your own provider and plug in here.
    this.RegisterTwoFactorProvider("PhoneCode", new PhoneNumberTokenProvider<ApplicationUser, int>
    {
      MessageFormat = "Your security code is: {0}"
    });
    this.RegisterTwoFactorProvider("EmailCode", new EmailTokenProvider<ApplicationUser, int>
    {
      Subject = "SecurityCode",
      BodyFormat = "Your security code is {0}"
    });
    this.EmailService = _emailService;
    this.SmsService = _smsService;

    if (_dataProtectionProvider != null)
    {
      var dataProtector = _dataProtectionProvider.Create("ASP.NET Identity");
      this.UserTokenProvider = new DataProtectorTokenProvider<ApplicationUser, int>(dataProtector);
    }
   }
  }
}
```

تغییراتی که در اینجا اعمال شده‌اند، به شرح زیر می‌باشند:

- متد استاتیک Create این کلاس حذف و تعاریف آن به سازنده‌ی کلاس منتقل شده‌اند. به این ترتیب با هربار وهله سازی این کلاس توسط IoC Container به صورت خودکار این تنظیمات نیز به کلاس پایه UserManager اعمال می‌شوند.

- اگر به کلاس پایه UserManager دقت کنید، به آرگومان‌های جنریک آن یک int هم اضافه شده‌است. این مورد جهت استفاده از primary key از نوع int ضروری است.

- در کلاس پایه UserManager تعدادی متد وجود دارند. تعاریف آن‌ها را به اینترفیس IApplicationUserManager منتقل خواهیم کرد. نیازی هم به پیاده سازی این متدها در کلاس جدید ApplicationUserManager نیست؛ زیرا کلاس پایه UserManager پیشتر آن‌ها را پیاده سازی کرده‌است. به این ترتیب می‌توان به یک تزریق وابستگی واقعی و بدون وابستگی به پیاده سازی خاص UserManager رسید. کنترلری که با IApplicationUserManager بجای ApplicationUserManager کار می‌کند، قابلیت تعویض پیاده سازی آن‌را جهت آزمون‌های واحد خواهد یافت.

- در کلاس اصلی ApplicationDbInitializer پیش فرض این مثال، متد Seed هم قابل مشاهده‌است. این متد را از کلاس جدید Configuration اضافه شده به DataLayer حذف کرده‌ایم. از این جهت که در آن از متدهای کلاس ApplicationUserManager مستقیما استفاده شده‌است. متد Seed اکنون به کلاس جدید اضافه شده به لایه سرویس منتقل شده و در آغاز برنامه فراخوانی خواهد شد. DataLayer نباید وابستگی به لایه سرویس داشته باشد. لایه سرویس است که از امکانات DataLayer استفاده می‌کند.

- اگر به سازنده‌ی کلاس جدید ApplicationUserManager دقت کنید، چند اینترفیس دیگر نیز به آن تزریق شده‌اند. اینترفیس IApplicationRoleManager را ادامه تعریف خواهیم کرد. سایر اینترفیس‌های تزریق شده مانند IUserStore، IDataProtectionProvider و IIdentityMessageService جزو تعاریف اصلی ASP.NET Identity بوده و نیازی به تعریف مجدد آن‌ها نیست. فقط کلاس‌های EmailService و SmsService فایل App_Start\IdentityConfig.c را نیز به لایه سرویس منتقل کرده‌ایم. این کلاس‌ها بر اساس تنظیمات IoC Container مورد استفاده، در اینجا به صورت خودکار ترزیق خواهند شد. حالت پیش فرض آن، وهله سازی مستقیم است که مطابق کدهای فوق به حالت تزریق وابستگی‌ها بهبود یافته‌است.

ب) انتقال کلاس ApplicationSignInManager به لایه سرویس برنامه

کلاس ApplicationSignInManager فایل App_Start\IdentityConfig.c را نیز به لایه سرویس منتقل می‌کنیم.

```
using AspNetIdentityDependencyInjectionSample.DomainClasses;
using AspNetIdentityDependencyInjectionSample.ServiceLayer.Contracts;
using Microsoft.AspNet.Identity.Owin;
using Microsoft.Owin.Security;

namespace AspNetIdentityDependencyInjectionSample.ServiceLayer
{
  public class ApplicationSignInManager :
```

```
   SignInManager<ApplicationUser, int>, IApplicationSignInManager
  {
   private readonly ApplicationUserManager _userManager;
   private readonly IAuthenticationManager _authenticationManager;

   public ApplicationSignInManager(ApplicationUserManager userManager,
               IAuthenticationManager authenticationManager) :
    base(userManager, authenticationManager)
   {
    _userManager = userManager;
    _authenticationManager = authenticationManager;
   }
  }
}
```

در اینجا نیز اینترفیس جدید IApplicationSignInManager را برای مخفی سازی پیاده سازی کلاس پایه توکار SignInManager، اضافه کرده‌ایم. این اینترفیس دقیقا حاوی تعاریف متدهای کلاس پایه SignInManager است و نیازی به پیاده سازی مجدد در کلاس ApplicationSignInManager نخواهد داشت.

ج) انتقال کلاس ApplicationRoleManager به لایه سرویس برنامه

کلاس ApplicationRoleManager فایل App_Start\IdentityConfig.c را نیز به لایه سرویس منتقل خواهیم کرد:

```
using AspNetIdentityDependencyInjectionSample.DomainClasses;
using AspNetIdentityDependencyInjectionSample.ServiceLayer.Contracts;
using Microsoft.AspNet.Identity;

namespace AspNetIdentityDependencyInjectionSample.ServiceLayer
{
  public class ApplicationRoleManager : RoleManager<CustomRole, int>, IApplicationRoleManager
  {
   private readonly IRoleStore<CustomRole, int> _roleStore;
   public ApplicationRoleManager(IRoleStore<CustomRole, int> roleStore)
    : base(roleStore)
   {
    _roleStore = roleStore;
   }


   public CustomRole FindRoleByName(string roleName)
   {
    return this.FindByName(roleName); // RoleManagerExtensions
   }

   public IdentityResult CreateRole(CustomRole role)
   {
    return this.Create(role); // RoleManagerExtensions
   }
  }
}
```

روش کار نیز در اینجا همانند دو کلاس قبل است. اینترفیس جدید IApplicationRoleManager را که حاوی تعاریف متدهای کلاس پایه توکار RoleManager است، به لایه سرویس اضافه می‌کنیم. کنترلرهای برنامه با این اینترفیس بجای استفاده مستقیم از کلاس ApplicationRoleManager کار خواهند کرد.

تا اینجا کار تنظیمات لایه سرویس برنامه به پایان می‌رسد.

ساختار پروژه‌ی AspNetIdentityDependencyInjectionSample.IocConfig

پروژه‌ی IocConfig جایی است که تنظیمات StructureMap را به آن منتقل کرده‌ایم:

```
using System;
using System.Data.Entity;
using System.Threading;
using System.Web;
using AspNetIdentityDependencyInjectionSample.DataLayer.Context;
```

```
using AspNetIdentityDependencyInjectionSample.DomainClasses;
using AspNetIdentityDependencyInjectionSample.ServiceLayer;
using AspNetIdentityDependencyInjectionSample.ServiceLayer.Contracts;
using Microsoft.AspNet.Identity;
using Microsoft.AspNet.Identity.EntityFramework;
using Microsoft.Owin.Security;
using StructureMap;
using StructureMap.Web;

namespace AspNetIdentityDependencyInjectionSample.IocConfig
{
    public static class SmObjectFactory
    {
        private static readonly Lazy<Container> _containerBuilder =
            new Lazy<Container>(defaultContainer, LazyThreadSafetyMode.ExecutionAndPublication);

        public static IContainer Container
        {
            get { return _containerBuilder.Value; }
        }

        private static Container defaultContainer()
        {
            return new Container(ioc =>
            {
                ioc.For<IUnitOfWork>()
                      .HybridHttpOrThreadLocalScoped()
                      .Use<ApplicationDbContext>();


ioc.For<ApplicationDbContext>().HybridHttpOrThreadLocalScoped().Use<ApplicationDbContext>();
                ioc.For<DbContext>().HybridHttpOrThreadLocalScoped().Use<ApplicationDbContext>();

                ioc.For<IUserStore<ApplicationUser, int>>()
                    .HybridHttpOrThreadLocalScoped()
                    .Use<UserStore<ApplicationUser, CustomRole, int, CustomUserLogin, CustomUserRole,
CustomUserClaim>>();

                ioc.For<IRoleStore<CustomRole, int>>()
                    .HybridHttpOrThreadLocalScoped()
                    .Use<RoleStore<CustomRole, int, CustomUserRole>>();

                ioc.For<IAuthenticationManager>()
                      .Use(() => HttpContext.Current.GetOwinContext().Authentication);

                ioc.For<IApplicationSignInManager>()
                      .HybridHttpOrThreadLocalScoped()
                      .Use<ApplicationSignInManager>();

                ioc.For<IApplicationUserManager>()
                      .HybridHttpOrThreadLocalScoped()
                      .Use<ApplicationUserManager>();

                ioc.For<IApplicationRoleManager>()
                      .HybridHttpOrThreadLocalScoped()
                      .Use<ApplicationRoleManager>();

                ioc.For<IIdentityMessageService>().Use<SmsService>();
                ioc.For<IIdentityMessageService>().Use<EmailService>();
                ioc.For<ICustomRoleStore>()
                      .HybridHttpOrThreadLocalScoped()
                      .Use<CustomRoleStore>();

                ioc.For<ICustomUserStore>()
                      .HybridHttpOrThreadLocalScoped()
                      .Use<CustomUserStore>();

                //config.For<IDataProtectionProvider>().Use(()=> app.GetDataProtectionProvider()); //
In Startup class

                ioc.For<ICategoryService>().Use<EfCategoryService>();
                ioc.For<IProductService>().Use<EfProductService>();
            });
        }
    }
}
```

در اینجا نحوه‌ی اتصال اینترفیس‌های برنامه را به کلاس‌ها و یا نمونه‌هایی که آن‌ها را می‌توانند پیاده سازی کنند، مشاهده می‌کنید.

برای مثال IUnitOfWork به ApplicationDbContext مرتبط شده‌است و یا دوبار تعاریف متناظر با DbContext را مشاهده می‌کنید. از این تعاریف به صورت توکار توسط ASP.NET Identity زمانیکه قرار است UserStore و RoleStore را وهله سازی کند، استفاده می‌شوند و ذکر آن‌ها الزامی است.

در تعاریف فوق یک مورد را به فایل Startup.cs موکول کرده‌ایم. برای مشخص سازی نمونه‌ی پیاده سازی کننده‌ی IDataProtectionProvider نیاز است به IAppBuilder کلاس Startup برنامه دسترسی داشت. این کلاس آغازین Owin اکنون به نحو ذیل بازنویسی شده‌است و در آن، تنظیمات IDataProtectionProvider را به همراه وهله سازی CreatePerOwinContext مشاهده می‌کنید:

```
using System;
using AspNetIdentityDependencyInjectionSample.IocConfig;
using AspNetIdentityDependencyInjectionSample.ServiceLayer.Contracts;
using Microsoft.AspNet.Identity;
using Microsoft.Owin;
using Microsoft.Owin.Security.Cookies;
using Microsoft.Owin.Security.DataProtection;
using Owin;
using StructureMap.Web;

namespace AspNetIdentityDependencyInjectionSample
{
    public class Startup
    {
        public void Configuration(IAppBuilder app)
        {
            configureAuth(app);
        }

        private static void configureAuth(IAppBuilder app)
        {
            SmObjectFactory.Container.Configure(config =>
            {
                config.For<IDataProtectionProvider>()
                      .HybridHttpOrThreadLocalScoped()
                      .Use(()=> app.GetDataProtectionProvider());
            });
            SmObjectFactory.Container.GetInstance<IApplicationUserManager>().SeedDatabase();

            // Configure the db context, user manager and role manager to use a single instance per
request
            app.CreatePerOwinContext(() =>
SmObjectFactory.Container.GetInstance<IApplicationUserManager>());

            // Enable the application to use a cookie to store information for the signed in user
            // and to use a cookie to temporarily store information about a user logging in with a
third party login provider
            // Configure the sign in cookie
            app.UseCookieAuthentication(new CookieAuthenticationOptions
            {
                AuthenticationType = DefaultAuthenticationTypes.ApplicationCookie,
                LoginPath = new PathString("/Account/Login"),
                Provider = new CookieAuthenticationProvider
                {
                    // Enables the application to validate the security stamp when the user logs in.
                    // This is a security feature which is used when you change a password or add an
external login to your account.
                    OnValidateIdentity =
SmObjectFactory.Container.GetInstance<IApplicationUserManager>().OnValidateIdentity()
                }
            });
            app.UseExternalSignInCookie(DefaultAuthenticationTypes.ExternalCookie);

            // Enables the application to temporarily store user information when they are verifying
the second factor in the two-factor authentication process.
            app.UseTwoFactorSignInCookie(DefaultAuthenticationTypes.TwoFactorCookie,
TimeSpan.FromMinutes(5));

            // Enables the application to remember the second login verification factor such as phone
or email.
            // Once you check this option, your second step of verification during the login process
will be remembered on the device where you logged in from.
            // This is similar to the RememberMe option when you log in.

app.UseTwoFactorRememberBrowserCookie(DefaultAuthenticationTypes.TwoFactorRememberBrowserCookie);
        }

    }
```

```
}
```

این تعاریف از فایل پیش فرض Startup.Auth.cs پوشه‌ی App_Start دریافت و جهت کار با IoC Container برنامه، بازنویسی شده‌اند.

تنظیمات برنامه‌ی اصلی ASP.NET MVC، جهت اعمال تزریق وابستگی‌ها

الف) ابتدا نیاز است فایل Global.asax.cs را به نحو ذیل بازنویسی کنیم:

```
using System;
using System.Data.Entity;
using System.Web;
using System.Web.Mvc;
using System.Web.Optimization;
using System.Web.Routing;
using AspNetIdentityDependencyInjectionSample.DataLayer.Context;
using AspNetIdentityDependencyInjectionSample.IocConfig;
using StructureMap.Web.Pipeline;

namespace AspNetIdentityDependencyInjectionSample
{
    public class MvcApplication : HttpApplication
    {
        protected void Application_Start()
        {
            AreaRegistration.RegisterAllAreas();
            FilterConfig.RegisterGlobalFilters(GlobalFilters.Filters);
            RouteConfig.RegisterRoutes(RouteTable.Routes);
            BundleConfig.RegisterBundles(BundleTable.Bundles);


            setDbInitializer();
            //Set current Controller factory as StructureMapControllerFactory
            ControllerBuilder.Current.SetControllerFactory(new StructureMapControllerFactory());
        }

        protected void Application_EndRequest(object sender, EventArgs e)
        {
            HttpContextLifecycle.DisposeAndClearAll();
        }

        public class StructureMapControllerFactory : DefaultControllerFactory
        {
            protected override IController GetControllerInstance(RequestContext requestContext, Type
controllerType)
            {
                if (controllerType == null)
                    throw new InvalidOperationException(string.Format("Page not found: {0}",
requestContext.HttpContext.Request.RawUrl));
                return SmObjectFactory.Container.GetInstance(controllerType) as Controller;
            }
        }

        private static void setDbInitializer()
        {
            Database.SetInitializer(new MigrateDatabaseToLatestVersion<ApplicationDbContext,
Configuration>());
            SmObjectFactory.Container.GetInstance<IUnitOfWork>().ForceDatabaseInitialize();
        }
    }
}
```

در اینجا در متد setDbInitializer، نحوه‌ی استفاده و تعریف فایل Configuration لایه Data را ملاحظه می‌کنید؛ به همراه متد آغاز بانک اطلاعاتی و اعمال تغییرات لازم به آن در ابتدای کار برنامه. همچنین ControllerFactory برنامه نیز به StructureMapControllerFactory تنظیم شده‌است تا کار تزریق وابستگی‌ها به کنترلرهای برنامه به صورت خودکار میسر شود. در پایان کار هر درخواست نیز منابع Disposable رها می‌شوند.

ب) به پوشه‌ی Models برنامه مراجعه کنید. در اینجا در هر کلاسی که Id از نوع string وجود داشت، باید تبدیل به نوع int

شوند. چون primary key برنامه را به نوع int تغییر داده‌ایم. برای مثال کلاس‌های EditUserViewModel و RoleViewModel باید تغییر کنند.

ج) اصلاح کنترلرهای برنامه جهت اعمال تزریق وابستگی‌ها

اکنون اصلاح کنترلرها جهت اعمال تزریق وابستگی‌ها ساده‌است. در ادامه نحوه‌ی تغییر امضای سازنده‌های این کنترلرها را جهت استفاده از اینترفیس‌های جدید مشاهده می‌کنید:

```
[Authorize]
public class AccountController : Controller
{
    private readonly IAuthenticationManager _authenticationManager;
    private readonly IApplicationSignInManager _signInManager;
    private readonly IApplicationUserManager _userManager;
    public AccountController(IApplicationUserManager userManager,
                             IApplicationSignInManager signInManager,
                             IAuthenticationManager authenticationManager)
    {
        _userManager = userManager;
        _signInManager = signInManager;
        _authenticationManager = authenticationManager;
    }

    [Authorize]
public class ManageController : Controller
{
    // Used for XSRF protection when adding external logins
    private const string XsrfKey = "XsrfId";

    private readonly IAuthenticationManager _authenticationManager;
    private readonly IApplicationUserManager _userManager;
    public ManageController(IApplicationUserManager userManager, IAuthenticationManager
authenticationManager)
    {
        _userManager = userManager;
        _authenticationManager = authenticationManager;
    }

    [Authorize(Roles = "Admin")]
public class RolesAdminController : Controller
{
    private readonly IApplicationRoleManager _roleManager;
    private readonly IApplicationUserManager _userManager;
    public RolesAdminController(IApplicationUserManager userManager,
                                IApplicationRoleManager roleManager)
    {
        _userManager = userManager;
        _roleManager = roleManager;
    }


    [Authorize(Roles = "Admin")]
public class UsersAdminController : Controller
{
    private readonly IApplicationRoleManager _roleManager;
    private readonly IApplicationUserManager _userManager;
    public UsersAdminController(IApplicationUserManager userManager,
                                IApplicationRoleManager roleManager)
    {
        _userManager = userManager;
        _roleManager = roleManager;
    }
```

پس از این تغییرات، فقط کافی است بجای خواص برای مثال RoleManager سابق از فیلدهای تزریق شده در کلاس، مثلا _roleManager جدید استفاده کرد. امضای متدهای یکی است و تنها به یک search و replace نیاز دارد.
البته تعدادی اکشن متد نیز در اینجا وجود دارند که از string id استفاده می‌کنند. این‌ها را باید به int? Id تغییر داد تا با نوع primary key جدید مورد استفاده تطابق پیدا کنند.

کدهای کامل این مثال را از اینجا می‌توانید دریافت کنید:

AspNetIdentityDependencyInjectionSample

نظرات خوانندگان

نویسنده: سیروان عفیفی
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۰/۰۵ ۱۶:۱۱

ممنون از مطلب شما؛
برای تغییر نام جداول تشکیل شده، درون متد OnModelCreating کد زیر را نوشتم اما با بروز رسانی دیتابیس تغییری در اسامی جداول حاصل نشد:

```
modelBuilder.Entity<ApplicationUser>().ToTable("User").Property(p => p.Id).HasColumnName("Id");
            modelBuilder.Entity<CustomUserRole>().ToTable("UserRole").HasKey(p => new { p.RoleId,
p.UserId });
            modelBuilder.Entity<CustomUserLogin>().ToTable("UserLogin").HasKey(p => new {
p.LoginProvider, p.ProviderKey, p.UserId });
            modelBuilder.Entity<CustomUserClaim>().ToTable("UserClaim").HasKey(p => p.Id).Property(p =>
p.Id).HasColumnName("UserClaimId");
            modelBuilder.Entity<CustomRole>().ToTable("Role").Property(p =>
p.Id).HasColumnName("RoleId");
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۰/۰۵ ۱۸:۵۳

این روش پس از امتحان، جواب داد :

```
protected override void OnModelCreating(DbModelBuilder builder)
        {
            base.OnModelCreating(builder);

            builder.Entity<ApplicationUser>().ToTable("Users");
            builder.Entity<CustomRole>().ToTable("Roles");
            builder.Entity<CustomUserClaim>().ToTable("UserClaims");
            builder.Entity<CustomUserRole>().ToTable("UserRoles");
            builder.Entity<CustomUserLogin>().ToTable("UserLogins");
        }
```

اگر متد base.OnModelCreating(builder) را در انتهای کار قرار دهید، تنظیمات پیش فرض کلاس پایه IdentityDbContext (یعنی همان نام‌های قدیمی) اعمال می‌شوند و تنظیمات شما بازنویسی خواهند شد. این متد باید در ابتدای کار فراخوانی شود.

نویسنده: فخاری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۰/۰۸ ۱۹:۲۱

با سلام
ممنون از مطلب مفید شما. واقعا عالی بود ☻
ولی قسمتی از کد برام نامفهوم بود :

```
public ApplicationDbContext()
            : base("connectionString1")
        {
            //this.Database.Log = data => System.Diagnostics.Debug.WriteLine(data);
            //فقط تعریف شده تا یک برک پوینت در اینجا قرار داده شود برای آزمایش تعداد بار فراخوانی آن
        }

        protected override void Dispose(bool disposing)
        {
            base.Dispose(disposing);
            //فقط تعریف شده تا یک برک پوینت در اینجا قرار داده شود برای آزمایش فراخوانی آن
        }
```

مخصوصا بخش Dispose .

چون قبلا که از الگوی واحد کار استفاده می‌شد این بخش وجود نداشت !
آیا وجود این کدها که در بالا اومده الزامی است؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۰/۰۸ ۱۹:۲۴

خیر. متد Dispose را حذف کنید (در کلاس پایه هست). وجود سازنده هم صرفا جهت ساده سازی تعریف و انتخاب رشته اتصالی تعریف شده در web.config است.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۰/۱۱ ۱۳:۲۷

نکته‌ای مهم در مورد مدیریت استراکچرمپ در این مثال

اگر از **Sm** ObjectFactory مطلب فوق استفاده می‌کنید، Container آن با ObjectFactory یکی نیست یا به عبارتی ObjectFactory اطلاعی در مورد تنظیمات کلاس سفارشی **Sm** ObjectFactory ندارد. بنابراین دیگر نباید از ObjectFactory قدیمی استفاده کنید.
در این حالت هرجایی ObjectFactory قدیمی را داشتید، با SmObjectFactory.Container تعویض می‌شود.

نویسنده: صابر فتح الهی
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۰/۱۴ ۱۸:۴۶

نحوه دسترسی به کاربری که لاگین کرده چطوریه؟
من با دستور HttpContext.Current.User کار میکنم
بعضی اوقات نال بر میگردونه

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۰/۱۴ ۱۹:۱۷

User.Identity را در مثال فوق جستجو کنید:

```
User.Identity.GetUserName()
User.Identity.GetUserId()
```

نویسنده: سیروان عفیفی
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۰/۱۴ ۱۹:۲۱

برای مشخص کردن نمونه پیاده‌سازی کننده IDataProtectionProvider در یک برنامه کنسول نیز باید از فایل Startup استفاده کرد؟ بیشتر هدفم Seed کردن دیتابیس است (مثلاً ایمپورت تعداد زیادی کاربر از طریق یک فایل و...). اینکار رو در متد SeedDatabase هم انجام دادم ولی هر بار استثنای UserId not found رو در:

```
result = this.SetLockoutEnabled(user.Id, false);
```

صادر میکنه، با گذاشتن Breakpoint متوجه شدم که برای Id صفر رو در نظر میگیره! از این جهت ترجیح دادم برای اینکار از طریق برنامه کنسول ویندوزی هم آن را تست کنم، مثل روشی که در اینجا برای ایجاد کاربر نوشته شده.

نویسنده: صابر فتح الهی
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۰/۱۵ ۱:۱۵

در قسمت تزریق وابستگی کد زیر وجود داره

```
ioc.For<IIdentityMessageService>().Use<SmsService>();
ioc.For<IIdentityMessageService>().Use<EmailService>();
```

در صورت استفاده از اینترفیس مربوطه کدوم سرویس نمونه سازی میشه؟ در صورتی که هر دو سرویس وجود داشته باشه؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۰/۱۵ ۱:۵۵

این مشکل اصلاح شد . باید از named instanceها در این حالت خاص استفاده شود.

نویسنده: صابر فتح الهی
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۰/۱۵ ۶:۶

با انجام اصلاحات فوق، زمانی که کاربر اقدام به تایید شماره تلفن همراه کنه با اینکه PhoneCode انتخاب میشه اما بازم قسمت ارسال ایمیل اجرا میشه.

نویسنده: سیروان عفیفی
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۰/۱۵ ۱۱:۴۸

از همان متد SeedDatabase استفاده کردم، مشکل این بود که در متد Create نوع پسورد از این لحاظ که حداقل باید 6 کاراکتر باشه و درست بودن ایمیل و... نیز بررسی میشه، اگر مقادیر معتبر نباشه مقدار user.Id برابر با صفر میشه.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۰/۱۵ ۱۳:۲۲

نیاز به تنظیمات setter injection هم داشت که اضافه شد .

نویسنده: صابر فتح الهی
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۰/۱۵ ۲۰:۲۳

با این تنظیمات

```
// map same interface to different concrete classes
                ioc.For<IIdentityMessageService>().Use<SmsService>().Named("smsService");
                ioc.For<IIdentityMessageService>().Use<EmailService>().Named("emailService");
                ioc.For<IApplicationUserManager>().HybridHttpOrThreadLocalScoped()
                    .Use<ApplicationUserManager>()
                    .Ctor<IIdentityMessageService>("smsService").Is<SmsService>()
                    .Ctor<IIdentityMessageService>("emailService").Is<EmailService>()
                    .Setter<IIdentityMessageService>(userManager =>
userManager.SmsService).Is<SmsService>()
                    .Setter<IIdentityMessageService>(userManager =>
userManager.EmailService).Is<EmailService>();
```

و این کد سازنده UserManager

```
public ApplicationUserManager(
            IApplicationUserStore store,
            IApplicationRoleManager roleManager,
            IDataProtectionProvider dataProtectionProvider,
            IIdentityMessageService smsService,
            IIdentityMessageService emailService)
            : base(store as IUserStore<User,int>)
        {
            this.roleManager = roleManager;
            this.dataProtectionProvider = dataProtectionProvider;
            EmailService = emailService;
            SmsService = smsService;
            Debug.WriteLine("Ticks = {0}",DateTime.Now.Ticks);
            Debug.WriteLine(emailService.ToString());
            Debug.WriteLine(smsService.ToString());
            CreateApplicationUserManager();
        }
```

در زمان دیباگ اینجور خروجی توی پنجره دیباگ گرفتم

```
Ticks = 635560859158196052
PWS.ServiceLayer.EF.Identity.EmailService
PWS.ServiceLayer.EF.Identity.SmsService
Ticks = 635560859158246098
PWS.ServiceLayer.EF.Identity.EmailService
PWS.ServiceLayer.EF.Identity.EmailService
```

نمی‌دونم چرا دوبار سازنده فراخوانی شده در بار اول تزریق وابستگی درست انجام شده اما در اخرین بار هم سرویس ایمیل به ایمیل و پیامک هر تزریق شده.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۰/۱۶ ۲:۴۵

جهت مدیریت تک وهله‌ای ApplicationUserManger این تغییرات را اعمال کنید؛ یا از این فایل نهایی استفاده کنید.

نویسنده: نیکناز
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۰/۲۳ ۱۲:۳۴

سلام؛ در روش برنامه نویسی لایه ای به این صورتی که شما آموزش دادید امکان دیدن جدول‌های بانک در بخش Server Explorer نیست؟ منظورم قبل از اینزرت اطلاعات در آنهاست؟ چون می‌خوام یکسری از جداول رو دستی مستقیم در بانک پر کنم.
و اینکه بعد از اینکه dbContext را در پوشه App_Data حذف کردم چه جوری اتصال کاملشو از بین ببرم چون برنامه ام ارور پیدا نکردن dbcontext را می‌ده و چه جوری می‌تونم دوباره ReCreate کنمش.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۰/۲۳ ۱۳:۲

- در سازنده‌ی کلاس ApplicationDbContext ، به connectionString1 اشاره شده که تعریف آن در فایل web.config برنامه موجود است. به عبارتی در این مثال چنین رشته‌ی اتصالی تعریف شده‌است:

```
<add name="connectionString1"
connectionString="Data Source=(local);Initial Catalog=TestDbIdentity;Integrated Security = true"
providerName="System.Data.SqlClient" />
```

بنابراین بانک اطلاعاتی پیش فرض آن TestDbIdentity نام دارد (جهت اتصال به آن، برای مشاهده جداول و یا تغییر و ثبت اطلاعات). این رشته اتصالی هم مخصوص SQL Server تنظیم شده‌است که می‌توانید توسط management studio و یا سایر ابزارهای مشابه، همانند قبل به آن متصل شوید.
- «در پوشه App_Data حذف کردم» ... از مثال نهایی کامل شده استفاده کنید (^) و نیازی به تکرار این مراحل نیست تا خطای یافت نشدن dbcontext را دریافت نکنید.
- برای ReCreate فقط کافی هست که بانک اطلاعاتی TestDbIdentity را drop کنید. بعد برنامه را مجددا از نو اجرا کنید. چون مراحل migrations آن به حالت خودکار تنظیم شده‌است، بانک اطلاعاتی را به صورت خودکار ایجاد می‌کند یا تغییرات کلاس‌های دومین برنامه را به صورت خودکار به بانک اطلاعاتی اعمال خواهد کرد.
- برای آشنایی بیشتر با مباحث تعریف رشته اتصالی EF Code First و مباحث Migrations آن، سری EF Code First را در سایت یکبار مطالعه کنید.

نویسنده: اقبال
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۰/۲۷ ۱۶:۱۰

ممنون از مطالب شما اگر بخواهیم از IApplicationRoleManager و IApplicationUserManager یا به طور کلی از ایترفیس‌ها در AuthorizeAttribute سفارشی (یا فیلتر هایی) که ایجاد کرده ایم استفاده کنیم ، تنظیمات strucutremap به چه صورت خواهد بود.

```
public class CustomAuthorizeAttribute : AuthorizeAttribute
    {


        public IApplicationRoleManager _roleManager { get; set; }

        public IApplicationUserManager _userManager { get; set; }


        public CustomAuthorizeAttribute(IApplicationUserManager userManager,
                                        IApplicationRoleManager roleManager)
        {
            _userManager = userManager;
            _roleManager = roleManager;
        }
        protected override bool AuthorizeCore(HttpContextBase httpContext)
        {
            // Put your custom logic here, returning true for success and false for failure,
            // or return base.AuthorizeCore(httpContext) to defer to the base implementation
            IPrincipal user = httpContext.User;
            IIdentity identity = user.Identity;

            if (!identity.IsAuthenticated)
            {
                return false;
            }

            bool isAuthorized = true;
            // TODO: perform custom authorization against the App
            var qry = _userManager.Users.Where(u => u.UserName == identity.Name).ToList();

            return isAuthorized;
        }
    }
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۰/۲۷ ۱۷:۴۱

« تزریق وابستگی‌ها در فیلترهای ASP.NET MVC »

نویسنده: م سلیمانی
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۱/۰۷ ۱۲:۳۳

با سلام؛ پروژه این مثال و دانلود کردم و سپس اجراش کردم - مشکلی نداره ولی بعد چند دقیقه ناگهان با این پیغام مواجه میشم.

لطفا راهنمایی بفرمائید. با تشکر.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۱/۰۷ ۱۳:۲۳

- لطفا خطاها را تصویری ارسال نکنید. متن موجود در تصاویر، قابلیت جستجو و پیگیری ندارند.
- متن آن واضح است و به عمد تنظیم شده‌است. عنوان کرده‌است که آدرس خاصی را یافت نمی‌کند و این آدرس‌ها قابلیت تزریق وابستگی ندارند. آدرس آن (arterySignalR/ping) مرتبط است به browser link که به این صورت می‌توانید آن‌را غیرفعال کنید:

```
public static void RegisterRoutes(RouteCollection routes)
{
    routes.IgnoreRoute("{resource}.axd/{*pathInfo}");
    routes.IgnoreRoute("{*browserlink}", new { browserlink = @".*/arterySignalR/ping" });
    //...
}
```

و یا

```
<appSettings>
    <add key="vs:EnableBrowserLink" value="false" />
</appSettings>
```

نویسنده: س محمدرضا برنتی
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۱/۱۶ ۱۶:۳۸

تنظیمات جهت اعمال تزریق وابستگی‌ها در WEB API چگونه خواهد بود ؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۱/۱۶ ۱۶:۵۷

تنظیمات اولیه‌ی IoC Container در این حالت، با نمونه‌ی موجود یکی است. فقط Web API نیاز به معرفی SmObjectFactory.Container را به GlobalConfiguration مخصوص خودش، به صورت جداگانه دارد. اطلاعات بیشتر

نویسنده: سروش شیرالی
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۱/۲۸ ۱۸:۳۵

با سلام؛ خیلی معماری جالبی بود. اما یه سوالی ذهن مرا مشغول کرده . البته من ساختار structureMap را درست نمی‌دانم ولی اکثر IOC Containerها نمونه singlethon را از اینترفیس‌ها برمی گردانند . که اگر اینگونه باشد به معنی وجود یک Unit OF Work و DbContext بوده در کل appllication بوده که این برای یک وب اپلیکیشن به منزله یک فاجعه است. اگر ممکن است مقداری راهنمایی بفرمایید. سپاسگزارم.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۱/۲۸ ۱۹:۶

طول عمر پیش فرض اشیاء ایجاد شده‌ی توسط استراکچرمپ از نوع transient است. به این معنا که هر درخواستی از آن شیء، سبب ایجاد یک وهله‌ی جدید از آن خواهد شد. اطلاعات بیشتر

نویسنده: سروش شیرالی
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۱/۳۰ ۱۷:۵۸

فرض کنید ما از این پروژه استفاده کنیم . اما از الگوی repository و unit of work بر روی آنها نیز استفاده کنیم. به این ترتیب IOC از یک طرف applicationDbContext را به کلاس store در identity پاس داده و از طرف دیگر به کلاس unit of work آیا به نظر شما مشکلی پیش نخواهد آمد.
با توجه به آنکه به فرموده شما IOC در هر HttpRequest فقط یک آبجکت از کلاس applicationDbContext خواهد ساخت اگر store و unit of work هر دو در همان HttpRequest اقدام به اعمال savechange کنند چه؟ اصلا چینین چیزی ممکن است؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۱/۳۰ ۱۸:۳۲

context و uow یکی هستند. قسمت‌های 11 و 12 سری EF Code first سایت را نیاز است یکبار مطالعه کنید؛ به همراه تمام نظرات آن‌ها.

نویسنده: محمد رحیم پورابراهیم
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۲/۲۸ ۱۳:۳۰

من یک پروژه انجام شده دارم که Id از نوع string هست ولی در مثالی که شما زدید Id از نوع int هست چجوری میتونم این روشی که گفتید رو پیاده سازی کنم ولی نوع فیلد Id رو تغییر ندم، اگه بخوام تغییر بدم تمام اطلاعات دیتابیس من دستخوش تغییرات زیادی میشه؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۲/۲۸ ۱۴:۱۰

- متن را یکبار مطالعه کردید؟ یکبار مثال اصلی را با مثال فوق انطباق دادید؟
- در متن ذکر شده؛ مثال اصلی آن نوع ID را از نوع string تعریف کرده‌است. در اینجا برای نزدیک شدن مثال به دنیای واقعی و آن چیزی که مرسوم است، نوع Id به int تغییر داده شد.
اگر مورد نظر شما نیست، هرجایی که int مشاهده می‌کنید، تغییرش دهید به string. مثلا:

```
ApplicationUser : IdentityUser<int, CustomUserLogin, CustomUserRole, CustomUserClaim>
```

این int را تغییر دهید به string و در هر جای دیگری که تعریف شده و تغییر کرده. این تغییرات را با انطباق مثال تغییر یافته با

نمونه‌ی اصلی که لینکش در متن هست می‌توانید پیدا کنید.

نویسنده: نرگس حقیقی
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۳/۲۹ ۱۹:۲

چطور در پروژه DomainClass که از نوع classLibrary هست
using Microsoft.AspNet.Identity.EntityFramework را اضافه کردین؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۳/۲۹ ۲۰:۰

- وابستگی‌های هر پروژه را با مراجعه به فایل packages.config آن می‌توانید بررسی کنید.
- بعد از مشخص شدن لیست وابستگی‌ها، فقط کافی است تک تک آن‌ها را با دستور زیر نصب کنید:

```
PM> install-package name_here
```

نویسنده: علی یگانه مقدم
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۳/۳۱ ۱۰:۴۰

البته پنجره گرافیکی nuget هم این امکان رو میده که مجبور نباشیم تک تکشون رو نصب کنیم
به محض باز شدن پنجره ، خودش شناسایی میکنه چه بسته‌های تعریف شدند ولی موجود نیست و با کلیک بر دکمه مربوطه همه رو نصب میکنه

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۳/۳۱ ۱۰:۵۱

بله. البته اگر فایل packages.config را به پروژه‌ی جدید مربوطه کپی کنند .

نویسنده: سروش شیرالی
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۳/۳۱ ۱۴:۴۷

می‌خواستم بدونم اگر در یک custom authorize attribute بخواهم roleهای کاربر فعلی را بدانم باید چکار کنم؟
در سیستم membership خیلی راحت می‌نوشتم:

```
var currentUserRoles =System.Web.Security.Roles.GetRolesForUser().Select(u => u.ToLower()).ToList();
```

اما در این معماری ای که شما نوشته اید چکار باید کرد؟ آیا باید را به attribute پاس داد که فکر نمی‌کنم ممکن باشد. ممکن است قدری راهنمایی بفرمایید؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۳/۳۱ ۱۵:۹

« تزریق وابستگی‌ها در فیلترهای ASP.NET MVC »

نویسنده: ایمان محمدی
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۵/۱۵ ۰:۴۰

برای ایجاد دیتابیس در مثال گفته شده ، Database.Initialize به کانکشن استرینگ پاس داده شده توسط stracturemap کاری نداره و از فایل کانفیگ برای ساخت دیتابیس استفاده می‌کنه و اگه کانکشین استرینگ در فایل کانفیگ نباشه یه دیتابیس به نام connectionString1 می‌سازه.

برای بررسی، در مثال خودتون کانکشن استرینگ کانفیگ و stracturemap را با نام دیتابیس متفاوت بدید.
فکر کنم بعد از اجرای Database.Initialize یک وهله جدید از ApplicationDbContext با امضای اول اون میسازه و کاری به وهله تزریق شده نداره

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۵/۱۵ ۱۱:۵۲

قسمت « مدیریت migrations خودکار برنامه در حالت استفاده از چندین بانک اطلاعاتی » را مطالعه کنید.

نویسنده: ایمان محمدی
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۵/۱۵ ۱۲:۵۷

```
Database.SetInitializer(new MigrateDatabaseToLatestVersion<ApplicationDbContext, Configuration>());
            SmObjectFactory.Container.GetInstance<IUnitOfWork>().ForceDatabaseInitialize();
```

به خط اول دقت نکرده بودم که برای migration کلاس ApplicationDbContext معرفی شده و اینجا باید امضای کلاس اصلاح بشه.

نویسنده: سام میرزاقراچه
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۵/۱۵ ۱۴:۵

در لایه سرویس چگونه باید یک Edit انجام شود؟ یا با این دستور چطور میشه کار کرد : MarkAsChanged

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۵/۱۵ ۱۴:۱۴

مراجعه کنید به قسمت پروژه‌های سایت. پروژه‌های سورس باز « طراحی فریمورک برای کار با Asp.net MVC و EF به صورت NTier »، « فروشگاه اینترنتی شهر طلایی من » و « سیستم مدیریت محتوای IRIS » از همین روش الگوی واحد کار استفاده می‌کنند.

نویسنده: ایمان محمدی
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۵/۱۸ ۱۶:۹

در مثال بالا هر لاگین کاربر حداقل 9 بار کاربر همراه با رل هاش از دیتابیس فراخوانی میشه اگر ورود دو مرحله فعال باشه حدودا 28 بار میشه ، روش پیش فرض که آی دی رو string پیاد سازی کرده رو بررسی کردم چنین مشکلی نداشت. در کلاس ApplicationUserManager متد FindByIdAsync رو بصورت زیر تغییر بدید می‌تونید تعداد فراخوانی را بررسی کنید:

```
public override Task<ApplicationUser> FindByIdAsync(int userId)
        {
                    return base.FindByIdAsync(userId);
        }

        public override Task<ApplicationUser> FindByNameAsync(string userName)
        {
            return base.FindByNameAsync(userName);
        }
```

در کدهای Identity به دفعات از متود FindByIdAsync استفاده شده و فرض بر این بوده که دفعات بعد از کش DbContext اسفاده می‌شود.

در سورس UserStore متود FindByIdAsync از یک متد واسطه به نام GetUserAggregateAsync استفاده کرده :

```
public virtual Task<TUser> FindByIdAsync(TKey userId)
        {
```

```
            ThrowIfDisposed();
            return GetUserAggregateAsync(u => u.Id.Equals(userId));
        }
     protected virtual async Task<TUser> GetUserAggregateAsync(Expression<Func<TUser, bool>> filter)
        {
            TKey id;
            TUser user;
            if (FindByIdFilterParser.TryMatchAndGetId(filter, out id))
            {
                user = await _userStore.GetByIdAsync(id).WithCurrentCulture();
            }
            else
            {
                user = await Users.FirstOrDefaultAsync(filter).WithCurrentCulture();
            }
            if (user != null)
            {
                await EnsureClaimsLoaded(user).WithCurrentCulture();
                await EnsureLoginsLoaded(user).WithCurrentCulture();
                await EnsureRolesLoaded(user).WithCurrentCulture();
            }
            return user;
        }
```

وقتی پیاده سازی آی دی براساس int باشه متد FindByIdFilterParser.TryMatchAndGetId درست عمل نمی‌کنه و به جای فراخوانی GetByIdAsync که پشت صحنه از FindAsync و قابلیت فراخوانی از کش رو داره از FirstOrDefaultAsync استفاده می‌کنه و باعث فراخوانی مجدد از دیتابیس می‌شود.

راه حلی که من استفاده کردم پیاده سازی UserStore و تحریف متد FindByIdAsync :

```
public class MyUserStore
        :UserStore<ApplicationUser, CustomRole, int, CustomUserLogin, CustomUserRole, CustomUserClaim>
    {

        private DbSet<ApplicationUser> _myUserStore;
        public MyUserStore(ApplicationDbContext context)
            : base(context)
        {
            _myUserStore = (DbSet<ApplicationUser>) context.Set<ApplicationUser>();

        }

        public override Task<ApplicationUser> FindByIdAsync(int userId)
        {
           return  _myUserStore.FindAsync(userId);
        }

    }
}
```

همچنین در کلاس SmObjectFactory کد زیر :

```
ioc.For<IUserStore<ApplicationUser, int>>()
                .HybridHttpOrThreadLocalScoped()
                .Use<UserStore<ApplicationUser, CustomRole, int, CustomUserLogin, CustomUserRole,
CustomUserClaim>>();
```

با این کد جایگزین شود :

```
ioc.For<IUserStore<ApplicationUser, int>>()
                    .HybridHttpOrThreadLocalScoped()
                 .Use<MyUserStore>();
```

نویسنده: غلامرضا ربال
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۵/۱۹ ۱۴:۱۳

با توجه به اینکه در ورژن نهایی پروژه ای که ارائه داده اید قسمت زیر در فایل Startup.cs موجود نیست

```
appBuilder.CreatePerOwinContext(
               () =>ProjectObjectFactory.Container.GetInstance<ApplicationUserManager>());
```

و این موضوع باعث خواهد شد تا SecutiyStampValidator کار کرد صحیحی نداشته باشد.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۵/۲۲ ۱۱:۵۱

جهت اطلاع

به این پروژه پشتیبانی از Web API هم اضافه شد.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۵/۲۴ ۱۴:۲۵

جهت اطلاع

پشتیبانی از SignalR هم اضافه شد. با این تغییرات

عنوان: ثبت جزئیات استثناهای Entity framework توسط ELMAH
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۰/۰۸ ۱۱:۲۰
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: ASP.Net, Entity framework, MVC, ELMAH

در حین بروز استثناهای Entity framework، می‌توان توسط ابزارهای Logging متنوعی مانند ELMAH ، جزئیات متداول آن‌ها را برای بررسی‌های آتی ذخیره کرد. اما این جزئیات فاقد SQL نهایی تولیدی و همچنین پارامترهای ورودی توسط کاربر یا تنظیم شده توسط برنامه هستند. برای اینکه بتوان این جزئیات را نیز ثبت کرد، می‌توان یک IDbCommandInterceptor جدید را طراحی کرد.

کلاس EfExceptionsInterceptor

در اینجا نمونه‌ای از یک پیاده سازی اینترفیس IDbCommandInterceptor را مشاهده می‌کنید. همچنین طراحی یک متد عمومی که می‌تواند به جزئیات SQL نهایی و پارامترهای آن دسترسی داشته باشد، در اینترفیس IEfExceptionsLogger ذکر شده‌است.

```
public interface IEfExceptionsLogger
{
    void LogException<TResult>(DbCommand command,
        DbCommandInterceptionContext<TResult> interceptionContext);
}

using System.Data.Common;
using System.Data.Entity.Infrastructure.Interception;

namespace ElmahEFLogger
{
    public class EfExceptionsInterceptor : IDbCommandInterceptor
    {
        private readonly IEfExceptionsLogger _efExceptionsLogger;

        public EfExceptionsInterceptor(IEfExceptionsLogger efExceptionsLogger)
        {
            _efExceptionsLogger = efExceptionsLogger;
        }

        public void NonQueryExecuted(DbCommand command, DbCommandInterceptionContext<int>
interceptionContext)
        {
            _efExceptionsLogger.LogException(command, interceptionContext);
        }

        public void NonQueryExecuting(DbCommand command, DbCommandInterceptionContext<int>
interceptionContext)
        {
            _efExceptionsLogger.LogException(command, interceptionContext);
        }

        public void ReaderExecuted(DbCommand command, DbCommandInterceptionContext<DbDataReader>
interceptionContext)
        {
            _efExceptionsLogger.LogException(command, interceptionContext);
        }

        public void ReaderExecuting(DbCommand command, DbCommandInterceptionContext<DbDataReader>
interceptionContext)
        {
            _efExceptionsLogger.LogException(command, interceptionContext);
        }

        public void ScalarExecuted(DbCommand command, DbCommandInterceptionContext<object>
interceptionContext)
        {
            _efExceptionsLogger.LogException(command, interceptionContext);
        }

        public void ScalarExecuting(DbCommand command, DbCommandInterceptionContext<object>
interceptionContext)
        {
            _efExceptionsLogger.LogException(command, interceptionContext);
        }
    }
}
```

تهیه یک پیاده سازی سفارشی از IEfExceptionsLogger توسط ELMAH

اکنون که ساختار کلی IDbCommandInterceptor سفارشی برنامه مشخص شد، می‌توان پیاده سازی خاصی از آن‌را جهت استفاده از ELMAH به نحو ذیل ارائه داد:

```
using System;
using System.Data.Common;
using System.Data.Entity.Infrastructure.Interception;
using Elmah;

namespace ElmahEFLogger.CustomElmahLogger
{
    public class ElmahEfExceptionsLogger : IEfExceptionsLogger
    {
        /// <summary>
        /// Manually log errors using ELMAH
        /// </summary>
        public void LogException<TResult>(DbCommand command,
            DbCommandInterceptionContext<TResult> interceptionContext)
        {
            var ex = interceptionContext.OriginalException;
            if (ex == null)
                return;

            var sqlData = CommandDumper.LogSqlAndParameters(command, interceptionContext);
            var contextualMessage = string.Format("{0}{1}OriginalException:{1}{2} {1}", sqlData,
Environment.NewLine, ex);


            if (!string.IsNullOrWhiteSpace(contextualMessage))
            {
                ex = new Exception(contextualMessage, new ElmahEfInterceptorException(ex.Message));
            }

            try
            {
                ErrorSignal.FromCurrentContext().Raise(ex);
            }
            catch
            {
                ErrorLog.GetDefault(null).Log(new Error(ex));
            }
        }
    }
}
```

در اینجا شیء Command به همراه SQL نهایی تولید و پارامترهای مرتبط است. همچنین interceptionContext.OriginalException جزئیات عمومی استثنای رخ داده را به همراه دارد. می‌توان این اطلاعات را پس از اندکی نظم بخشیدن، به متد Raise مربوط به ELMAH ارسال کرد تا جزئیات بیشتری از استثنای رخ داده شده، در لاگ‌های آن ظاهر شوند.

استفاده از ElmahEfExceptionsLogger جهت طراحی یک Interceptor عمومی

```
public class ElmahEfInterceptor : EfExceptionsInterceptor
    {
        public ElmahEfInterceptor()
            : base(new ElmahEfExceptionsLogger())
        { }
    }
```

برای استفاده از ElmahEfExceptionsLogger و تهیه یک Interceptor عمومی، می‌توان با ارث بری از کلاس Interceptor ابتدای بحث شروع کرد و وهله‌ای از ElmahEfExceptionsLogger را به سازنده‌ی آن تزریق نمود (یکی از چندین روش ممکن). سپس برای

استفاده از آن کافی است به ابتدای متد Application_Start فایل Global.asax.cs مراجعه و در ادامه سطر ذیل را اضافه نمود:

```
DbInterception.Add(new ElmahEfInterceptor());
```

پس از آن جزئیات کلیه استثناهای EF در لاگ‌های نهایی ELMAH به نحو ذیل ظاهر خواهند شد:

کدهای کامل این پروژه را از اینجا می‌توانید دریافت کنید:

ElmahEFLogger

نظرات خوانندگان

نویسنده: صابر فتح الهی
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۰/۰۸ ۲۰:۴۷

با سلام و تشکر از مطلب شما

در صورت استفاده از پکیج بالا باید فیلتر کلی که در پست آموزش MVC قسمت 16 توضیح دادین برای ثبت استثناهای elmah حذف بشه؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۰/۰۸ ۲۱:۲۵

خیر. کار این Interceptor صرفا لاگ کردن سراسری و نامرئی ریز جزئیات استثناهای EF در کل برنامه است. استثناهای رخ داده، در ادامه از فیلتر ELMAH اصلی تنظیم شده رد خواهند شد و یکبار هم در آنجا لاگ می‌شوند. این مورد چون منحصر به EF نیست، بنابراین ضرورتی به حذف آن هم نیست.

عنوان: **بازنویسی سطح دوم کش برای Entity framework 6**
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۱/۰۶ ۱۶:۵۰
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework, Performance, Caching

چندی قبل مطلبی را در مورد پیاده سازی سطح دوم کش در EF در این سایت مطالعه کردید . اساس آن مقاله‌ای بود که نحوه‌ی کش کردن اطلاعات حاصل از LINQ to Objects را بیان کرده بود (^). این مقاله پایه‌ی بسیاری از سیستم‌های کش مشابه نیز شده‌است (^ و ^ و ...).

مشکل مهم این روش عدم سازگاری کامل آن با EF است. برای مثال در آن تفاوتی بین Include(x=>x.Tags) و Include(x=>x.Users) وجود ندارد. به همین جهت در این نوع موارد، قادر به تولید کلید منحصربفردی جهت کش کردن اطلاعات یک کوئری مشخص نیست. در اینجا یک کوئری LINQ، به معادل رشته‌ای آن تبدیل می‌شود و سپس Hash آن محاسبه می‌گردد. این هش، کلید ذخیره سازی اطلاعات حاصل از کوئری، در سیستم کش خواهد بود. زمانیکه دو کوئری Include دار متفاوت EF، هش‌های یکسانی را تولید کنند، عملا این سیستم کش، کارآیی خودش را از دست می‌دهد. برای رفع این مشکل پروژه‌ی دیگری به نام EF cache ارائه شده‌است. این پروژه بسیار عالی طراحی شده و می‌تواند جهت ایده دادن به تیم EF نیز بکار رود. اما در آن فرض بر این است که شما می‌خواهید کل سیستم را در یک کش قرار دهید. وارد مکانیزم DBCommand و DataReader می‌شود و در آن‌جا کار کش کردن تمام کوئری‌ها را انجام می‌دهد؛ مگر آنکه به آن اعلام کنید از کوئری‌های خاصی صرفنظر کند.

با توجه به این مشکلات، روش بهتری برای تولید هش یک کوئری LINQ to Entities بر اساس کوئری واقعی SQL تولید شده توسط EF، پیش از ارسال آن به بانک اطلاعاتی به صورت زیر وجود دارد:

```
private static ObjectQuery TryGetObjectQuery<T>(IQueryable<T> source)
        {
            var dbQuery = source as DbQuery<T>;

            if (dbQuery != null)
            {
                const BindingFlags privateFieldFlags =
                    BindingFlags.NonPublic | BindingFlags.Instance | BindingFlags.Public;

                var internalQuery =
                    source.GetType().GetProperty("InternalQuery", privateFieldFlags)
                        .GetValue(source);

                return
                    (ObjectQuery)internalQuery.GetType().GetProperty("ObjectQuery", privateFieldFlags)
                        .GetValue(internalQuery);
            }

            return null;
        }
```

این متد یک کوئری LINQ مخصوص EF را دریافت می‌کند و با کمک Reflection، اطلاعات درونی آن که شامل ObjectQuery اصلی است را استخراج می‌کند. سپس فراخوانی متد objectQuery.ToTraceString بر روی حاصل آن، سبب تولید SQL معادل کوئری LINQ اصلی می‌گردد. همچنین objectQuery امکان دسترسی به پارامترهای تنظیم شده‌ی کوئری را نیز میسر می‌کند. به این ترتیب می‌توان به معادل رشته‌ای منطقی‌تری از یک کوئری LINQ رسید که قابلیت تشخیص JOINها و متد Include نیز به صورت خودکار در آن لحاظ شده‌است.

این اطلاعات، پایه‌ی تهیه‌ی کتابخانه‌ی جدیدی به نام EFSecondLevelCache گردید. برای نصب آن کافی است دستور ذیل را در کنسول پاورشل نیوگت صادر کنید:

```
PM> Install-Package EFSecondLevelCache
```

سپس برای کش کردن کوئری معمولی مانند:

```
var products = context.Products.Include(x => x.Tags).FirstOrDefault();
```

می‌توان از متد جدید Cacheable آن به نحو ذیل استفاده کرد (این روش بسیار تمیزتر است از روش مقاله‌ی قبلی و امکان استفاده‌ی از انواع و اقسام متدهای EF را به صورت متداولی میسر می‌کند):

```
var products = context.Products.Include(x => x.Tags).Cacheable().FirstOrDefault(); // Async methods are supported too.
```

پس از آن نیاز است کدهای کلاس Context خود را نیز به نحو ذیل ویرایش کنید:

```
namespace EFSecondLevelCache.TestDataLayer.DataLayer
{
    public class SampleContext : DbContext
    {
        // public DbSet<Product> Products { get; set; }

        public SampleContext()
            : base("connectionString1")
        {
        }

        public override int SaveChanges()
        {
            return SaveAllChanges(invalidateCacheDependencies: true);
        }

        public int SaveAllChanges(bool invalidateCacheDependencies = true)
        {
            var changedEntityNames = getChangedEntityNames();
            var result = base.SaveChanges();
            if (invalidateCacheDependencies)
            {
               new EFCacheServiceProvider().InvalidateCacheDependencies(changedEntityNames);
            }
            return result;
        }

        private string[] getChangedEntityNames()
        {
            return this.ChangeTracker.Entries()
                .Where(x => x.State == EntityState.Added ||
                            x.State == EntityState.Modified ||
                            x.State == EntityState.Deleted)
                .Select(x => ObjectContext.GetObjectType(x.Entity.GetType()).FullName)
                .Distinct()
                .ToArray();
        }
    }
}
```

متد InvalidateCacheDependencies سبب می‌شود تا اگر تغییری در بانک اطلاعاتی رخداد، به صورت خودکار کش‌های کوئری‌های مرتبط غیر معتبر شوند و برنامه اطلاعات قدیمی را از کش نخواند.

کدهای کامل این پروژه را از مخزن کد ذیل می‌توانید دریافت کنید:

EFSecondLevelCache

پ.ن.

این کتابخانه هم اکنون در سایت جاری در حال استفاده است.

نظرات خوانندگان

نویسنده: اس حیدری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۱/۰۷ ۹:۹

برای داشتن دو یا چند Context و یا تغییر کانکشن Context می‌توان از این Cash استفاده کرد؟

چرا که کلید بر اساس معادل اسکیول عبارت Linq ایجاد می‌شود

نویسنده: ایمان دارابی
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۱/۰۷ ۹:۴۹

این هم کتابخانه خوبی هست. البته expire شدن کش را با استفاده از تگ هندل می‌کنه. خوبیش اینه بچ دیلیت و آپدید و امکانات دیگه هم داره.
می شه از تگ به صورت اتوماتیک با روش شما ایجاد کرد و از کش همین کتابخانه استفاده کرد.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۱/۰۷ ۹:۵۵

رشته اتصالی هم در حین تولید کلید درنظر گرفته شده‌است . همچنین در صورت نیاز یک عبارت دلخواه را که به آن در اینجا saltKey گفته می‌شود، می‌توانید به رشته‌ی نهایی که از آن کلید تولید می‌شود، اضافه کنید. برای اینکار پارامتر EFCachePolicy را مقدار دهی کنید.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۱/۰۷ ۱۰:۵

در انتهای سطر دوم مطلب، به این کتابخانه اشاره شده‌است. این مشکلات را دارد:
- چون از روش LINQ to Objects برای تهیه معادل رشته‌ای کوئری درخواستی استفاده می‌کند (دقیقا این روش: ^) قادر نیست Includeها و جوین‌های EF را پردازش کند و در این حالت برای تمام جوین‌ها یک هش مساوی را در سیستم خواهید داشت.
- چون قادر نیست cache dependencies را از کوئری به صورت خودکار استخراج کند، شما نیاز خواهید داشت تا پارامتر تگ‌های آن‌را به صورت دستی به ازای هر کوئری تنظیم کنید. این‌کار به صورت خودکار در پروژه‌ی جاری انجام می‌شود. cache dependencies به این معنا است که کوئری جاری به چه موجودیت‌هایی در سیستم وابستگی دارد. از آن برای به روز رسانی کش استفاده می‌شود. برای مثال اگر یک کوئری به سه موجودیت وابستگی دارد، با تغییر یکی از آن‌ها، باید کش غیرمعتبر شده و در درخواست بعدی مجددا ساخته شود.

نویسنده: محمد عیدی مراد
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۱/۰۷ ۱۰:۲۲

ظاهرا در حالت Lazy Loading زمانی که آبجکتی از کش لود میشه، پراپرتی‌های Navigation استثنای زیر را صادر میکنن:
The ObjectContext instance has been disposed and can no longer be used for operations that require a connection

تیکه کدی که این ارور رو بر میگردونه:

```
var userInRoles = user.UserInRoles.Union(user.UsersSurrogate.Where(a => a.SurrogateFromDate != null &&
a.SurrogateToDate != null && a.SurrogateFromDate <= DateTime.Now && a.SurrogateToDate >=
DateTime.Now).SelectMany(a => a.UserInRoles));
  result = userInRoles.Any(a => a.Role.FormRoles.Any(b => b.IsActive && (b.Select && b.Form.SelectPath
!= null && b.Form.SelectPath.ToLower().Split(',').Contains(roleName))));
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۱/۰۷ ۱۰:۴۴

Lazy loading با کش سازگاری ندارد؛ چون اتصال اشیاء موجود در کش از context قطع شده‌اند. در بار اول فراخوانی یک کوئری که قرار است کش شود، از context و دیتابیس استفاده می‌شود. اما در بارهای بعد دیگر به context و دیتابیس مراجعه نخواهد شد. تمام اطلاعات از کش سیستم بارگذاری می‌شوند و حتی یک کوئری اضافی نیز به بانک اطلاعاتی ارسال نخواهد شد. به همین جهت در این موارد باید از متد Include برای eager loading اشیایی که نیاز دارید استفاده کنید.

نویسنده: اس حیدری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۱/۰۷ ۱۱:۲۹

همچنین اتوماتیک بودن Cash به ازای کلیه Queryها هم می‌تواند یک آپشن در نظر گرفته شود و در مواری که دسترسی به کوئری‌های داخلی نیست مفید واقع شود.

مثلا اگر برای اعتبار سنجی کاربر از Identity استفاده شود عملا نمی‌توان به کوئری‌های داخلی Identity دسترسی پیدا کرد و نیاز است که آن کوئری‌ها Cash شود، چرا که بسیار پرکاربرد می‌باشند.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۱/۰۷ ۱۱:۳۷

- کش سطح دوم نباید برای کش کردن اطلاعات خصوصی استفاده شود؛ یا کلا اطلاعاتی که نیاز به سطح دسترسی دارند. هدف آن کش کردن اطلاعات عمومی و پر مصرف است. اطلاعات خاص یک کاربر نباید کش شوند.
- در تمام سیستم‌ها، برای مواردی که به کوئری‌های آن دسترسی ندارید تا متد Cacheable را به آن‌ها اضافه کنید، نتیجه‌ی کوئری‌ها را باید خودتان از طریق روش‌های متداول کش کنید (مانند کلاس CacheManager مطلب یاد شده).

نویسنده: امین کاشانی
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۲/۰۸ ۱:۲۵

من در کد زیر expiretime را 60 ثانیه گذاشتم .ولی در هربار فراخوانی در بازه زمانی 60 ثانیه از کش نمی‌خواند و دیتا از دیتابیس برمی گرداند. ایراد کار کجاست؟ ولی بدون نوشتن پارامتر زمان در متد cacheable کش درست عمل می‌کند.

```
public async Task<IList<Bestankaran>> GetBestankaran()
        {
         EFCachePolicy expirationTime = new EFCachePolicy { AbsoluteExpiration = new
DateTime().AddSeconds(60) };

            var result =
                Task.Run(() =>
                    _bestankaran.Cacheable(expirationTime).ToListAsync());

            return await result;

        }
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۲/۰۸ ۱:۳۲

- زمانیکه از متد ToListAsync استفاده می‌کنید، نیازی به استفاده از Task.Run نیست. اطلاعات بیشتر
- بجای new DateTime باید از DateTime.Now استفاده کنید.

نویسنده: غلامرضا ربال
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۵/۰۹ ۱۶:۴۷

با تشکر.

آیا این کتابخانه با کتابخانه EntityFramework.Extended سازگاری دارد؟

چون قصد دارم از این دو کنار هم استفاده کنم. یه کاری شبیه به کار زیر

```
public IList<string> GetUserPermissions(int[] roleIds, int userId)
        {
            var permissionsOfRoles = (from p in _permissions
                                      from r in p.ApplicationRoles
                                      where roleIds.Contains(r.Id)
                                      select p.Name).Cacheable().Future();

            var permissionsOfUser = (from p in _permissions
                                     from r in p.AssignedUsers
                                     where userId == r.Id
                                     select p.Name).Cacheable().Future().ToList();
            return permissionsOfUser.Union(permissionsOfRoles).ToList();
        }
```

ولی با خطای

```
The source query must be of type ObjectQuery or DbQuery.
Parameter name: source
```

```
[ArgumentException: The source query must be of type ObjectQuery or DbQuery.
Parameter name: source]
   EntityFramework.Extensions.FutureExtensions.Future(IQueryable`1 source) +249
```

مواجه شدم. که مشخص است برای اعمال متد Future باید مبدا از نوع IQueryable باشد.آیا اعمال متد AsQueryable در روند کار کتابخانه EFSecondLevelCache مشکلی ایجاد نخواهد شد؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۵/۰۹ ۱۷:۲

ترکیب Cacheable().Future() غیرضروری است. چون این کوئری‌های Cacheable برای بار دوم به بعد، از کش و از حافظه خوانده می‌شوند و کاری به اطلاعات Context ندارند. بار اول اتصال به دیتابیس آن هم فقط یکبار انجام می‌شود و سربار آنچنانی ندارد.

عنوان: **استفاده از چندین بانک اطلاعاتی به صورت همزمان در EF Code First**
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۲/۱۰ ۱۳:۰
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Design patterns, Entity framework, Dependency Injection, multi-tenant

یکی از روش‌های تهیه‌ی برنامه‌های چند مستاجری ، ایجاد بانک‌های اطلاعاتی مستقلی به ازای هر مشتری است؛ یا نمونه‌ی دیگر آن، برنامه‌هایی هستند که اطلاعات هر سال را در یک بانک اطلاعاتی جداگانه نگه‌داری می‌کنند. در ادامه قصد داریم، نحوه‌ی کار با این بانک‌های اطلاعاتی را به صورت همزمان، توسط EF Code first و در حالت استفاده از الگوی واحد کار و تزریق وابستگی‌ها، به همراه فعال سازی خودکار مباحث migrations و به روز رسانی ساختار تمام بانک‌های اطلاعاتی مورد استفاده، بررسی کنیم.

مشخص سازی رشته‌های متفاوت اتصالی

فرض کنید برنامه‌ی جاری شما قرار است از دو بانک اطلاعاتی مشخص استفاده کند که تعاریف رشته‌های اتصالی آن‌ها در وب کانفیگ به صورت ذیل مشخص شده‌اند:

```
<connectionStrings>
    <clear />
    <add name="Sample07Context" connectionString="Data Source=(local);Initial
Catalog=TestDbIoC;Integrated Security = true" providerName="System.Data.SqlClient" />
    <add name="Database2012" connectionString="Data Source=(local);Initial
Catalog=testdb2012;Integrated Security = true" providerName="System.Data.SqlClient" />
  </connectionStrings>
```

البته، ذکر این مورد کاملا اختیاری است و می‌توان رشته‌های اتصالی را به صورت پویا نیز در زمان اجرا مشخص و مقدار دهی کرد.

تغییر Context برنامه جهت پذیرش رشته‌های اتصالی پویای قابل تغییر در زمان اجرا

اکنون که قرار است کاربران در حین ورود به برنامه، بانک اطلاعاتی مدنظر خود را انتخاب کنند و یا سیستم قرار است به ازای کاربری خاص، رشته‌ی اتصالی خاص او را به Context ارسال کند، نیاز است Context برنامه را به صورت ذیل تغییر دهیم:

```
using System.Collections.Generic;
using System.Data.Entity;
using System.Linq;
using EF_Sample07.DomainClasses;

namespace EF_Sample07.DataLayer.Context
{
    public class Sample07Context : DbContext, IUnitOfWork
    {
        public DbSet<Category> Categories { set; get; }
        public DbSet<Product> Products { set; get; }

        /// <summary>
        /// It looks for a connection string named Sample07Context in the web.config file.
        /// </summary>
        public Sample07Context()
            : base("Sample07Context")
        {
        }

        /// <summary>
        /// To change the connection string at runtime. See the SmObjectFactory class for more info.
        /// </summary>
        public Sample07Context(string connectionString)
            : base(connectionString)
        {
            //Note: defaultConnectionFactory in the web.config file should be set.
        }


        public void SetConnectionString(string connectionString)
        {
            this.Database.Connection.ConnectionString = connectionString;
        }
    }
```

```
}
```

در اینجا دو متد سازنده را مشاهده می‌کنید. سازنده‌ی پیش فرض، از رشته‌ای اتصالی با نامی مساوی Sample07Context استفاده می‌کند و سازنده‌ی دوم، امکان پذیرش یک رشته‌ی اتصالی پویا را دارد. مقدار پارامتر ورودی آن می‌تواند نام رشته‌ی اتصالی و یا حتی مقدار کامل رشته‌ی اتصالی باشد. حالت پذیرش نام رشته‌ی اتصالی زمانی مفید است که همانند مثال ابتدای بحث، این نام‌ها را پیشتر در فایل کانفیگ برنامه ثبت کرده باشید و حالت پذیرش مقدار کامل رشته‌ی اتصالی، جهت مقدار دهی پویای آن بدون نیاز به ثبت اطلاعاتی در فایل کانفیگ برنامه مفید است.

یک متد دیگر هم در اینجا در انتهای کلاس به نام SetConnectionString تعریف شده‌است. از این متد در حین ورود کاربر به سایت می‌توان استفاده کرد. برای مثال حداقل دو نوع طراحی را می‌توان درنظر گرفت:
الف) کاربر با برنامه‌ای کار می‌کند که به ازای سال‌های مختلف، بانک‌های اطلاعاتی مختلفی دارد و در ابتدای ورود، یک drop down انتخاب سال کاری برای او درنظر گرفته شده‌است (علاوه بر سایر ورودی‌های استانداردی مانند نام کاربری و کلمه‌ی عبور). در این حالت بهتر است متد SetConnectionString نام رشته‌ی اتصالی را بر اساس سال انتخابی، در حین لاگین دریافت کند که اطلاعات آن در فایل کانفیگ سایت پیشتر مشخص شده‌است.
ب) کاربر یا مشتری پس از ورود به سایت، نیاز است صرفا از بانک اطلاعاتی خاص خودش استفاده کند. بنابراین اطلاعات تعریف کاربران و مشتری‌ها در یک بانک اطلاعاتی مجزا قرار دارند و پس از لاگین، نیاز است رشته‌ی اتصالی او به صورت پویا از بانک اطلاعاتی خوانده شده و سپس توسط متد SetConnectionString تنظیم گردد.

مدیریت سشن‌های رشته‌ی اتصالی جاری

پس از اینکه کاربر، در حین ورود مشخص کرد که از چه بانک اطلاعاتی قرار است استفاده کند و یا اینکه برنامه بر اساس اطلاعات ثبت شده‌ی او تصمیم‌گیری کرد که باید از کدام رشته‌ی اتصالی استفاده کند، نگهداری این رشته‌ی اتصالی نیاز به سشن دارد تا به ازای هر کاربر متصل به سایت منحصربفرد باشد. در مورد مدیریت سشن‌ها در برنامه‌های وب، از نکات مطرح شده‌ی در مطلب « مدیریت سشن‌ها در برنامه‌های وب به کمک تزریق وابستگی‌ها » استفاده خواهیم کرد:

```
using System;
using System.Threading;
using System.Web;
using EF_Sample07.DataLayer.Context;
using EF_Sample07.ServiceLayer;
using StructureMap;
using StructureMap.Web;
using StructureMap.Web.Pipeline;

namespace EF_Sample07.IoCConfig
{
    public static class SmObjectFactory
    {
        private static readonly Lazy<Container> _containerBuilder =
            new Lazy<Container>(defaultContainer, LazyThreadSafetyMode.ExecutionAndPublication);

        public static IContainer Container
        {
            get { return _containerBuilder.Value; }
        }

        public static void HttpContextDisposeAndClearAll()
        {
            HttpContextLifecycle.DisposeAndClearAll();
        }

        private static Container defaultContainer()
        {
            return new Container(ioc =>
            {
                // session manager setup
                ioc.For<ISessionProvider>().Use<DefaultWebSessionProvider>();
                ioc.For<HttpSessionStateBase>()
                   .Use(ctx => new HttpSessionStateWrapper(HttpContext.Current.Session));

                ioc.For<IUnitOfWork>()
                   .HybridHttpOrThreadLocalScoped()
```

```
                    .Use<Sample07Context>()
                     // Remove these 2 lines if you want to use a connection string named
Sample07Context, defined in the web.config file.
                    .Ctor<string>("connectionString")
                    .Is(ctx => getCurrentConnectionString(ctx));

                ioc.For<ICategoryService>().Use<EfCategoryService>();
                ioc.For<IProductService>().Use<EfProductService>();

                ioc.For<ICategoryService>().Use<EfCategoryService>();
                ioc.For<IProductService>().Use<EfProductService>();

                ioc.Policies.SetAllProperties(properties =>
                {
                    properties.OfType<IUnitOfWork>();
                    properties.OfType<ICategoryService>();
                    properties.OfType<IProductService>();
                    properties.OfType<ISessionProvider>();
                });
            });
        }

        private static string getCurrentConnectionString(IContext ctx)
        {
            if (HttpContext.Current != null)
            {
                // this is a web application
                var sessionProvider = ctx.GetInstance<ISessionProvider>();
                var connectionString = sessionProvider.Get<string>("CurrentConnectionString");
                if (string.IsNullOrWhiteSpace(connectionString))
                {
                    // It's a default connectionString.
                    connectionString = "Database2012";
                    // this session value should be set during the login phase
                    sessionProvider.Store("CurrentConnectionStringName", connectionString);
                }

                return connectionString;
            }
            else
            {
                // this is a desktop application, so you can store this value in a global static
variable.
                return "Database2012";
            }
        }
    }
}
```

در اینجا نحوه‌ی پویا سازی تامین رشته‌ی اتصالی را مشاهده می‌کنید. در مورد اینترفیس ISessionProvider و کلاس پایه HttpSessionStateBase پیشتر در مطلب « مدیریت سشن‌ها در برنامه‌های وب به کمک تزریق وابستگی‌ها » بحث شد.

نکته‌ی مهم این تنظیمات، قسمت مقدار دهی سازنده‌ی کلاس Context برنامه به صورت پویا توسط IoC Container جاری است. در اینجا هر زمانیکه قرار است وهله‌ای از Sample07Context ساخته شود، از سازنده‌ی دوم آن که دارای پارامتری به نام connectionString است، استفاده خواهد شد. همچنین مقدار آن به صورت پویا از متد getCurrentConnectionString که در انتهای کلاس تعریف شده‌است، دریافت می‌گردد.

در این متد ابتدا مقدار HttpContext.Current بررسی شده‌است. این مقدار اگر نال باشد، یعنی برنامه‌ی جاری یک برنامه‌ی دسکتاپ است و مدیریت رشته‌ی اتصالی جاری آن‌را توسط یک خاصیت Static یا Singleton تعریف شده‌ی در برنامه نیز می‌توان تامین کرد. از این جهت که در هر زمان، تنها یک کاربر در App Domain جاری برنامه‌ی دسکتاپ می‌تواند وجود داشته باشد و Singleton یا Static تعریف شدن اطلاعات رشته‌ی اتصالی، مشکلی را ایجاد نمی‌کند. اما در برنامه‌های وب، چندین کاربر در یک App Domain به سیستم وارد می‌شوند. به همین جهت است که مشاهده می‌کنید در اینجا از تامین کننده‌ی سشن، برای نگهداری اطلاعات رشته‌ی اتصالی جاری کمک گرفته شده‌است.

کلید این سشن نیز در این مثال مساوی CurrentConnectionStringName تعریف شده‌است. بنابراین در حین لاگین موفقیت آمیز کاربر، دو مرحله‌ی زیر باید طی شوند:

```
sessionProvider.Store("CurrentConnectionString", "Sample07Context");
uow.SetConnectionString(WebConfigurationManager.ConnectionStrings[_sessionProvider.Get<string>("Current
```

```
ConnectionString")].ConnectionString);
```

ابتدا باید سشن CurrentConnectionStringName به بانک اطلاعاتی انتخابی کاربر تنظیم شود. برای نمونه در این مثال خاص، از نام رشته‌ی اتصالی مشخص شده‌ی در وب کانفیگ برنامه (مثال ابتدای بحث) به نام Sample07Context استفاده شده‌است. سپس از متد SetConnectionString برای خواندن مقدار نام مشخص شده در سشن CurrentConnectionStringName کمک گرفته‌ایم. هرچند سازنده‌ی کلاس Context برنامه، هر دو حالت استفاده از نام رشته‌ی اتصالی و یا مقدار کامل رشته‌ی اتصالی را پشتیبانی می‌کند، اما خاصیت this.Database.Connection.ConnectionString تنها رشته‌ی کامل اتصالی را می‌پذیرد (بکار رفته در متد SetConnectionString).

تا اینجا کار پویا سازی انتخاب و استفاده از رشته‌ی اتصالی برنامه به پایان می‌رسد. هر زمانیکه قرار است Context برنامه توسط IoC Container نمونه سازی شود، به متد getCurrentConnectionString رجوع کرده و مقدار رشته‌ی اتصالی را از سشن تنظیم شده‌ای به نام CurrentConnectionStringName دریافت می‌کند. سپس از مقدار آن جهت مقدار دهی سازنده‌ی دوم کلاس Context استفاده خواهد کرد.

مدیریت migrations خودکار برنامه در حالت استفاده از چندین بانک اطلاعاتی

یکی از مشکلات کار با برنامه‌های چند دیتابیسی، به روز رسانی ساختار تمام بانک‌های اطلاعاتی مورد استفاده، پس از تغییری در ساختار مدل‌های برنامه است. از این جهت که اگر تمام بانک‌های اطلاعاتی به روز نشوند، کوئری‌های جدید برنامه که از خواص و فیلدهای جدید استفاده می‌کنند، دیگر کار نخواهند کرد. پویا سازی اعمال این تغییرات را می‌توان به صورت ذیل انجام داد:

```
using System;
using System.Data.Entity;
using System.Web;
using EF_Sample07.DataLayer.Context;
using EF_Sample07.IoCConfig;

namespace EF_Sample07.WebFormsAppSample
{
    public class Global : HttpApplication
    {
        void Application_Start(object sender, EventArgs e)
        {
            initDatabases();
        }

        private static void initDatabases()
        {
            // defined in web.config
            string[] connectionStringNames =
            {
                "Sample07Context",
                "Database2012"
            };

            foreach (var connectionStringName in connectionStringNames)
            {
                Database.SetInitializer(
                    new MigrateDatabaseToLatestVersion<Sample07Context,
Configuration>(connectionStringName));

                using (var ctx = new Sample07Context(connectionStringName))
                {
                    ctx.Database.Initialize(force: true);
                }
            }
        }

        void Application_EndRequest(object sender, EventArgs e)
        {
            SmObjectFactory.HttpContextDisposeAndClearAll();
        }
    }
}
```

نکته‌ی مهمی که در اینجا بکار گرفته شده‌است، مشخص سازی صریح سازنده‌ی شیء MigrateDatabaseToLatestVersion است. به صورت معمول در اکثر برنامه‌های تک دیتابیسی، نیازی به مشخص سازی پارامتر سازنده‌ی این کلاس نیست و در این حالت از سازنده‌ی بدون پارامتر کلاس Context برنامه استفاده خواهد شد. اما اگر سازنده‌ی آن‌را مشخص کنیم، به صورت خودکار از متد سازنده‌ای در کلاس Context استفاده می‌کند که پارامتر رشته‌ی اتصالی را به صورت پویا می‌پذیرد.
در این مثال خاص، متد initDatabases در حین آغاز برنامه فراخوانی شده‌است. منظور این است که اینکار در طول عمر برنامه تنها کافی است یکبار انجام شود و پس از آن است که EF Code first می‌تواند از رشته‌های اتصالی متفاوتی که به آن ارسال می‌شود، بدون مشکل استفاده کند. زیرا اطلاعات نگاشت کلاس‌های مدل برنامه به جداول بانک اطلاعاتی به این ترتیب است که کش می‌شوند و یا بر اساس کلاس Configuration به صورت خودکار به بانک اطلاعاتی اعمال می‌گردند.

کدهای کامل این مثال را که در حقیقت نمونه‌ی بهبود یافته‌ی مطلب « EF Code First #12 » است، از اینجا می‌توانید دریافت کنید:

UoW-Sample

نظرات خوانندگان

نویسنده: اس حیدری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۲/۱۱ ۱۲:۳۰

سلام

متد SetConnectionString که در واقع کانکشن استرینگ را ست می‌کند و تنها زمانی مفید خواهد بود که کانکشن استرینگ‌ها به یک نوع Rdbms متصل شوند . مثلا همه کانکشن استرینگ ها به کانکشن‌های مختلفی اشاره کند که همگی به دیتابیس‌های مختلف sql server متصل شوند.

اما اگر یک کانکشن استرینگ به sql server و یک کانکشن استرینگ به دیتابیسی از نوع sql ce یا نوع‌های دیگه متصل شود با خطای provider مواجه خواهیم شد. چرا که کانکشن استرینگ ، کانکشن ست شده و Provider آن از کانکشن پیش فرض مقدار گرفته است . و عملا هم نمی‌توان provider را در این تابع مقدار داد چرا که Readonly است!

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۲/۱۱ ۱۲:۴۸

امکان ساخت رشته‌ی اتصالی، به همراه ذکر صریح Provider مورد استفاده هم وجود دارد . چند مثال:

```
public static string CreateConnectionStringForSQLCe(string dbPath = @"|DataDirectory|\NerdDinners.sdf")
{
   SqlCeConnectionStringBuilder sqlConnection = new SqlCeConnectionStringBuilder();
   sqlConnection.Password = "9023fase93";
   sqlConnection.DataSource = dbPath;

   EntityConnectionStringBuilder connection = new EntityConnectionStringBuilder();
   connection.Metadata =
@"res://*/NerdDinnersModel.csdl|res://*/NerdDinnersModel.ssdl|res://*/NerdDinnersModel.msl";
   connection.Provider = "System.Data.SqlServerCe.3.5";
   connection.ProviderConnectionString = sqlConnection.ToString();

   return connection.ToString();
}


public static string CreateConnectionStringForSQLServer()
{
   //Build an SQL connection string
   SqlConnectionStringBuilder sqlString = new SqlConnectionStringBuilder()
   {
      DataSource = "MyPC", // Server name
      InitialCatalog = "db1",  //Database
      UserID = "user1",         //Username
      Password = "mypassword",  //Password
   };

   //Build an Entity Framework connection string
   EntityConnectionStringBuilder entityString = new EntityConnectionStringBuilder
   {
      Provider = "System.Data.SqlClient",
      Metadata =   "res://*/testModel.csdl|res://*/testModel.ssdl|res://*/testModel.msl",
      ProviderConnectionString = sqlString.ToString()
   };
   return entityString.ConnectionString;
}
```

این روش با EF code first هم کار می‌کند و در سازنده‌ی دوم کلاس Context که connectionString را می‌پذیرد، قابل استفاده‌است.

نویسنده: غلامرضا ربال

تاریخ: ۱۳۹۴/۰۲/۱۰ ۲۳:۴۴

سلام.
در این مقاله با استفاده از سشن ، از پردازش‌های موازی چشم پوشی شده است ؟ با توجه به مطلبی که در سایت ارائه داده بودید .آیا بهتر نبود این رشته در کنار اطلاعات کاربر در دیتابیس به عنوانی فیلدی در نظر گرفته شود؟

با تشکر

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۲/۱۰ ۲۳:۵۶

- در اینجا بدون سشن رشته‌ی اتصالی، مشخص نیست کاربر جاری در صفحه‌ی X قرار است از چه بانک اطلاعاتی استفاده کند تا بخواهد از آن کوئری بگیرد.
- در این مطلب با توجه به اینکه سشن، توسط اینترفیس ISessionProvider تامین می‌شود، تعویض پذیر است. یک SessionProvider سفارشی را برای مثال با کوکی‌های رمزنگاری شده یا روش‌های مشابه تهیه کنید. تزریق و استفاده‌ی از آن خودکار خواهد بود؛ بدون نیازی به تغییری در کدهای سایر قسمت‌های برنامه.

عنوان: کار با نوع داده‌ی HierarchyID توسط Entity framework
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۲/۱۹ ۱۶:۳۵
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework, SQL Server, Tree

نوع داده‌ی HierarchyID به همراه SQL Server 2008 برای کار با داده‌هایی با ساختار درختی ارائه شد. در حال حاضر هیچکدام از ORMهای موجود، پشتیبانی رسمی را از این نوع داده به عمل نمی‌آورند؛ اما با توجه به سورس باز بودن Entity framework، یک Fork مستقل از آن تهیه شده‌است و این نوع داده‌ی جدید به همراه متدهای مرتبط با آن، به این Fork اضافه شده‌اند.

- اصل Fork در اینجا
- تاریخچه‌ی این Fork غیر رسمی در اینجا
- بسته‌ی نیوگت آن در اینجا

چون تیم EF در نگارش فعلی این کتابخانه حاضر به افزودن این نوع جدید نشده‌است، بنابراین بجای بسته‌ی اصلی Entity framework نیاز است بسته‌ی EntityFrameworkWithHierarchyId را نصب کنید.

```
PM> install-package EntityFrameworkWithHierarchyId
```

یک تذکر مهم:

چون امضای دیجیتال این بسته، با امضای دیجیتال بسته‌ی اصلی EF یکی نیست، اگر پروژه‌ی شما صرفا از EF استفاده می‌کند، مشکلی نخواهید داشت. اما اگر برای مثال از ASP.NET Identity کامپایل شده‌ی برای کار با EF اصلی استفاده کنید، پیام یافت نشدن DLL مرتبط را دریافت خواهید کرد.

تعریفی مدلی با خاصیتی از نوع جدید HierarchyId

```
public class Employee
{
    public int Id { get; set; }

    [Required, MaxLength(100)]
    public string Name { get; set; }

    [Required]
    public HierarchyId Node { get; set; } // نوع داده جدید
}
```

در اینجا مدلی را ملاحظه می‌کنید که از نوع داده‌ی جدید HierarchyId استفاده می‌کند. همانطور که عنوان شد این نوع در بسته‌ی EntityFrameworkWithHierarchyId موجود است.

تعریف Context و مقدار دهی اولیه‌ی آن

در این حالت Context برنامه به همراه تنظیمات اولیه‌ی Migrations آن یک چنین شکلی را پیدا خواهد کرد:

```
public class MyContext : DbContext
{
    public DbSet<Employee> Employees { get; set; }

    public MyContext()
        : base("Connection1")
    {
        this.Database.Log = log => Console.WriteLine(log);
    }
}

public class Configuration : DbMigrationsConfiguration<MyContext>
{
    public Configuration()
```

```
    {
        AutomaticMigrationsEnabled = true;
        AutomaticMigrationDataLossAllowed = true;
    }

    protected override void Seed(MyContext context)
    {
        if (context.Employees.Any())
            return;

        context.Database.ExecuteSqlCommand(
            "ALTER TABLE [dbo].[Employees] ADD NodePath as Node.ToString() persisted");
        context.Database.ExecuteSqlCommand(
            "ALTER TABLE [dbo].[Employees] ADD Level AS Node.GetLevel() persisted");
        context.Database.ExecuteSqlCommand(
            "ALTER TABLE [dbo].[Employees] ADD ManagerNode as Node.GetAncestor(1) persisted");
        context.Database.ExecuteSqlCommand(
            "ALTER TABLE [dbo].[Employees] ADD ManagerNodePath as Node.GetAncestor(1).ToString()
persisted");

        context.Database.ExecuteSqlCommand(
            "ALTER TABLE [dbo].[Employees] ADD CONSTRAINT [UK_EmployeeNode] UNIQUE NONCLUSTERED
(Node)");
        context.Database.ExecuteSqlCommand(
            "ALTER TABLE [dbo].[Employees]  WITH CHECK ADD CONSTRAINT [EmployeeManagerNodeNodeFK] " +
            "FOREIGN KEY([ManagerNode]) REFERENCES [dbo].[Employees] ([Node])");

        context.Employees.Add(new Employee { Name = "Root", Node = new HierarchyId("/") });
        context.Employees.Add(new Employee { Name = "Emp1", Node = new HierarchyId("/1/") });
        context.Employees.Add(new Employee { Name = "Emp2", Node = new HierarchyId("/2/") });
        context.Employees.Add(new Employee { Name = "Emp3", Node = new HierarchyId("/1/1/") });
        context.Employees.Add(new Employee { Name = "Emp4", Node = new HierarchyId("/1/1/1/") });
        context.Employees.Add(new Employee { Name = "Emp5", Node = new HierarchyId("/2/1/") });
        context.Employees.Add(new Employee { Name = "Emp6", Node = new HierarchyId("/1/2/") });

        base.Seed(context);
    }
}
```

در اینجا نحوه‌ی تعریف رکوردهای جدید مبتنی بر HierarchyId را مشاهده می‌کنید که توسط آن‌ها تعدادی کارمند، در یک سازمان فرضی ثبت شده‌اند.

همچنین چند فیلد محاسباتی نیز بر اساس امکانات توکار SQL Server اضافه شده‌اند. متدهایی مانند ToString، GetLevel، GetAncestor و امثال آن جزئی از پیاده سازی توکار SQL Server هستند. همچنین این متدها توسط کتابخانه‌ی EntityFrameworkWithHierarchyId نیز ارائه شده‌اند.

کوئری نویسی

مرتب سازی رکوردها بر اساس HierarchyId آن‌ها

```
using (var context = new MyContext())
{
    Console.WriteLine("\ngetItems OrderByDescending(employee => employee.Node)");

    var employees = context.Employees.OrderByDescending(employee => employee.Node).ToList();
    foreach (var employee in employees)
    {
        Console.WriteLine("{0} {1}", employee.Id, employee.Node);
    }
 }
```

با این خروجی

```
SELECT
    [Extent1].[Id] AS [Id],
    [Extent1].[Name] AS [Name],
    [Extent1].[Node] AS [Node]
    FROM [dbo].[Employees] AS [Extent1]
```

```
    ORDER BY [Extent1].[Node] DESC


6 /2/1/
3 /2/
7 /1/2/
5 /1/1/1/
4 /1/1/
2 /1/
1 /
```

یافتن یک HierarchyId خاص و سپس یافتن کلیه‌ی فرزندان آن در یک سطح پایین‌تر

```
using (var context = new MyContext())
{
    Console.WriteLine("\nGetAncestor(1) of /1/");

    var firstItem = context.Employees.Single(employee => employee.Node == new HierarchyId("/1/"));
    foreach (var item in context.Employees.Where(employee => firstItem.Node ==
employee.Node.GetAncestor(1)))
    {
        Console.WriteLine("{0} {1}", item.Id, item.Name);
    }
}
```

این کوئری را به این شکل نیز می‌توان عنوان کرد: یافتن یک HierarchyId و سپس یافتن کلیه نودهایی که والدشان (GetAncestor) این HierarchyId است. عدد یک در اینجا مشخص کننده‌ی Level یا سطح است.

با این خروجی:

```
SELECT TOP (2)
    [Extent1].[Id] AS [Id],
    [Extent1].[Name] AS [Name],
    [Extent1].[Node] AS [Node]
    FROM [dbo].[Employees] AS [Extent1]
    WHERE cast('/1/' as hierarchyid) = [Extent1].[Node]

SELECT
    [Extent1].[Id] AS [Id],
    [Extent1].[Name] AS [Name],
    [Extent1].[Node] AS [Node]
    FROM [dbo].[Employees] AS [Extent1]
    WHERE (@p__linq__0 = ([Extent1].[Node].GetAncestor(1))) OR ((@p__linq__0 IS
NULL) AND ([Extent1].[Node].GetAncestor(1) IS NULL))
-- p__linq__0: '/1/' (Type = Object)

4 Emp3
7 Emp6
```

کوئری‌های فوق را می‌توان بجای استفاده از متد GetAncestor، با استفاده از متد IsDescendantOf به شکل زیر نیز نوشت:

```
var list = context.Employees.Where(
          employee => employee.Node.IsDescendantOf(new HierarchyId("/1/")) &&
                              employee.Node.GetLevel() == 2).ToList();
```

با این خروجی SQL (یک کوئری بجای دو کوئری):

```
SELECT
    [Extent1].[Id] AS [Id],
    [Extent1].[Name] AS [Name],
    [Extent1].[Node] AS [Node]
    FROM [dbo].[Employees] AS [Extent1]
    WHERE (([Extent1].[Node].IsDescendantOf(cast('/1/' as hierarchyid))) = 1)
    AND (2 = ([Extent1].[Node].GetLevel()))
```

جابجا کردن نودها توسط متد GetReparentedValue

در کوئری ذیل، تمامی فرزندان ریشه‌ی /1/ یافت شده و سپس والد آن‌ها به صورت پویا تغییر داده می‌شود:

```
var items = context.Employees.Where(employee => employee.Node.IsDescendantOf(new HierarchyId("/1/")))
    .Select(employee => new
    {
        Id = employee.Id,
        OrigPath = employee.Node,
        ReparentedValue = employee.Node.GetReparentedValue(new HierarchyId("/1/"),
HierarchyId.GetRoot()),
        Level = employee.Node.GetLevel()
    }).ToList();

foreach (var item in items)
{
    Console.WriteLine("Id:{0}; OrigPath:{1}; ReparentedValue:{2}; Level:{3}", item.Id, item.OrigPath,
item.ReparentedValue, item.Level);
}
```

با این خروجی

```
SELECT
    [Extent1].[Id] AS [Id],
    [Extent1].[Node] AS [Node],
    [Extent1].[Node].GetReparentedValue(cast('/1/' as hierarchyid), hierarchyid::GetRoot()) AS [C1],
    [Extent1].[Node].GetLevel() AS [C2]
    FROM [dbo].[Employees] AS [Extent1]
    WHERE ([Extent1].[Node].IsDescendantOf(cast('/1/' as hierarchyid))) = 1


Id:2; OrigPath:/1/; ReparentedValue:/; Level:1
Id:4; OrigPath:/1/1/; ReparentedValue:/1/; Level:2
Id:5; OrigPath:/1/1/1/; ReparentedValue:/1/1/; Level:3
Id:7; OrigPath:/1/2/; ReparentedValue:/2/; Level:2
```

کدهای کامل این مثال را از اینجا می‌توانید دریافت کنید

HierarcyIdTests.zip

نظرات خوانندگان

نویسنده: زهره ق
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۱/۰۹ ۱۱:۴۶

با سلام و تشکر؛ از توضیحاتتون برداشتم این بود که Asp.NET Identity با EntityFrameworkWithHierarchyId مشکل داره.
برای رفع این مشکل راه حلی هم وجود داره؟ یا اگه بخواهیم از EntityFrameworkWithHierarchyId استفاده کنیم باید از امکان Asp.NET Identity چشم پوشی کنیم؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۱/۰۹ ۱۱:۵۱

- مطلب تاریخچه‌ی این fork را مطالعه کنید. در انتهای آن در مورد نحوه‌ی رفع مشکل تفاوت PublikKeyTokenها بحث شده‌است.
- همچنین با توجه به اینکه ASP.NET Identity سورس باز است، می‌توانید سورس آن‌را دریافت کرده و با این نسخه‌ی خاص EF کامپایل کنید.

عنوان: **حذف جوین‌های اضافی به یک جدول در Entity framework**
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۲/۲۹ ۰:۴۵
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework

تذکر: این مطلب و نکته برای تا EF 6.1.3 تهیه شده‌است و ممکن است در نگارش‌های آتی آن وجود نداشته یا برطرف شده‌باشد.

کوئری ذیل را در نظر بگیرید:

```
var productsList1 = ctx.Products.Where(product => product.Id > 1)
    .Include(product => product.Category)
    .Include(product => product.User)
    .Where(
        product =>
            product.Category.Title.Contains("t") && product.Category.Id > 1 && product.Price > 100)
    .OrderBy(product => product.Price)
    .ToList();
```

به نظر شما این کوئری چند Join را ایجاد می‌کند؟
احتمالا شاید عنوان کنید که به ازای هر Include یک join خواهیم داشت. بنابراین دو جوین به جداول کاربران و گروه‌های محصول‌ها ایجاد می‌شود.

اما ... در واقعیت این کوئری را تولید می‌کند:

```
SELECT
    [Extent1].[Id] AS [Id],
    [Extent1].[Name] AS [Name],
    [Extent1].[Price] AS [Price],
    [Extent1].[CategoryId] AS [CategoryId],
    [Extent1].[UserId] AS [UserId],
    [Extent3].[Id] AS [Id1],
    [Extent3].[Name] AS [Name1],
    [Extent3].[Title] AS [Title],
    [Extent3].[UserId] AS [UserId1],
    [Extent4].[Id] AS [Id2],
    [Extent4].[Name] AS [Name2]
    FROM    [dbo].[Products] AS [Extent1]
    INNER JOIN [dbo].[Categories] AS [Extent2] ON [Extent1].[CategoryId] = [Extent2].[Id]
    LEFT OUTER JOIN [dbo].[Categories] AS [Extent3] ON [Extent1].[CategoryId] = [Extent3].[Id]
    LEFT OUTER JOIN [dbo].[Users] AS [Extent4] ON [Extent1].[UserId] = [Extent4].[Id]
    WHERE ([Extent1].[Id] > 1) AND ([Extent2].[Title] LIKE N'%t%') AND ([Extent1].[CategoryId] > 1) AND
([Extent1].[Price] > 100)
    ORDER BY [Extent1].[Price] ASC
```

اگر به قسمت جوین‌های آن دقت کنید دوبار جوین به جدول Categories را می‌توانید مشاهده کنید.
این دو جوین حاصل یکبار Include جدول Categories و یکبار استفاده از navigation property آن در قسمت where است.

این باگ در اینجا گزارش شده، ولی به نظر هنوز برطرف نشده‌است یا مجددا ظاهر شده‌است.

برای رفع آن در حال حاضر بهترین راه حل استفاده از روش ذیل است:

```
var query2 = from product in ctx.Products
             let category = product.Category
             where product.Id > 1
             where category.Title.Contains("t") && category.Id > 1 && product.Price > 100
             select new { product, category };
var productsList2 = query2.ToList();
```

در اینجا قسمت Include کلا حذف شده و همچنین گروه‌ها توسط یک متغیر موقتی که با let ایجاد شده‌است، استفاده می‌شود.
خروجی آن کوئری ذیل است:

```
SELECT
    [Extent1].[Id] AS [Id],
    [Extent1].[Name] AS [Name],
    [Extent1].[Price] AS [Price],
    [Extent1].[CategoryId] AS [CategoryId],
    [Extent1].[UserId] AS [UserId],
    [Extent2].[Id] AS [Id1],
    [Extent2].[Name] AS [Name1],
    [Extent2].[Title] AS [Title],
    [Extent2].[UserId] AS [UserId1]
    FROM  [dbo].[Products] AS [Extent1]
    INNER JOIN [dbo].[Categories] AS [Extent2] ON [Extent1].[CategoryId] = [Extent2].[Id]
    WHERE ([Extent1].[Id] > 1) AND ([Extent2].[Title] LIKE N'%t%') AND ([Extent2].[Id] > 1) AND
([Extent1].[Price] > 100)
```

همانطور که مشاهده می‌کنید، اینبار فقط یکبار جوین به جدول گروه‌ها تشکیل شده‌است.

چند نکته:

-در کوئری let دار، اگر در قسمت select نهایی فقط product ذکر شود، هرچند جوین به جدول گروه‌ها تشکیل می‌شود اما فیلدهای این جدول انتخاب نخواهند شد.

-معادل کوئری LINQ نوشته شده را اگر بخواهیم توسط متدهای الحاقی بازنویسی کنیم، به کوئری ذیل خواهیم رسید:

```
var query2ChainedVersion = ctx.Products
     .Select(product => new { product, category = product.Category })
     .Where(@t => @t.product.Id > 1)
     .Where(@t => @t.category.Title.Contains("t") && @t.category.Id > 1 && @t.product.Price > 100)
     .Select(@t => new { @t.product , @t.category });
```

اگر علاقمند به آزمایش این باگ هستید، کدهای کامل آن‌را از اینجا می‌توانید دریافت کنید:

Sample38.zip

نظرات خوانندگان

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۱/۰۱ ۱۵:۱۶

برنامه‌ی DNTProfiler قابلیت یافتن جوین‌های تکراری را نیز دارا است:

عنوان: **معرفی DNTProfiler**
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۲/۲۹ ۱۶:۵۰
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework, MVVM, NHibernate, WPF, ASP.NET Web API, DNTProfiler

پیشاپیش فرا رسیدن سال نو را به تمام همراهان گرامی سایت net tips. تبریک عرض می‌کنم. به امید سالی پر از سلامتی و رونق، به همراه اشتیاق روز افزون جستجوگری و کشف زوایای پنهان دنیای برنامه نویسی!
هدیه‌ی نوروزی سایت net tips. پروژه‌ی پروفایلر سورس بازی است که با EF 6.x و همچنین NHibernate 4.x سازگار است. این پروژه از دو قسمت کلاینت و سرور تشکیل می‌شود.

نصب کلاینت EF برنامه‌ی DNTProfiler

تفاوتی نمی‌کند که برنامه‌ی شما وبی است یا ویندوزی؛ برای هر دو حالت ابتدا دستور ذیل را در کنسول پاورشل نیوگت اجرا کنید:

```
PM> Install-Package DNTProfiler.EntityFramework.Core
```

با اینکار interceptorهای پروفایلر نصب می‌شوند. برای فعال سازی آن نیاز است چند سطر ذیل را به فایل app.config/web.config پروژه‌ی خود اضافه کنید:

```
<configuration>
  <entityFramework>
    <interceptors>
      <interceptor type="DNTProfiler.EntityFramework.Core.DatabaseLogger,
DNTProfiler.EntityFramework.Core">
        <parameters>
          <parameter value="http://localhost:8080" />
          <parameter value="|DataDirectory|\ErrorsLog.Log" />
        </parameters>
      </interceptor>
    </interceptors>
  </entityFramework>
</configuration>
```

دریافت و راه اندازی برنامه‌ی DNTProfiler

آخرین نگارش برنامه‌ی DNTProfiler را از برگه‌ی releases مخزن کد آن می‌توانید دریافت کنید:
https://github.com/VahidN/DNTProfiler/releases

این برنامه برای دات نت 4 نوشته شده‌است. بنابراین اگر هنوز از ویندوز XP استفاده می‌کنید، امکان کار کردن با آن‌را خواهید داشت.
البته بسته‌ی نیوگت DNTProfiler.EntityFramework.Core آن برای دات نت 4 و 4.5 تهیه شده‌است و به صورت خودکار بر اساس ساختار پروژه‌ی شما، یکی از آن‌ها نصب خواهد شد.

تا اینجا کار راه اندازی این برنامه به پایان می‌رسد. برای استفاده‌ی از آن باید ابتدا برنامه‌ی DNTProfiler را اجرا کنید. این برنامه به پیام‌های رسیده‌ی از برنامه‌ی اصلی شما (ارسال شده توسط DNTProfiler.EntityFramework.Core) گوش فرا می‌دهد و سپس شروع به آنالیز آن‌ها خواهد کرد. ساختار این تبادل اطلاعات هم بر اساس تهیه‌ی یک ASP.NET Self host Web API است.

این برنامه به صورت ماژولار تهیه شده‌است و تمام آنالیز کننده‌های آن در حقیقت یک پلاگین هستند (در حال حاضر دارای 32 پلاگین است). این پلاگین‌ها در گروه‌های Alerts (برای مثال یافتن جوین‌های تکراری و یک سری موارد بهینه سازی سرعت)، Loggers (طبقه بندی خام اطلاعات رسیده)، Visualizers (نمایش بصری اطلاعات رسیده) قرار می‌گیرند.

نظرات، پیشنهادات و همکاری

لطفا برای طرح سؤالات و ارائه‌ی پیشنهادات خود در زمینه‌ی این پروژه، به قسمت اختصاصی آن در سایت مراجعه نمائید:
http://www.dotnettips.info/projects/details/21

نظرات خوانندگان

نویسنده: سیروان عفیفی
تاریخ: ۱۳۹۳/۱۲/۲۹ ۱۷:۲۸

بنده هم پیشاپیش سال نو رو خدمت شما و اعضای محترم سایت تبریک عرض میکنم، امیدوارم سال خوب و پر از موفقیت‌های روزافزون داشته باشید. بابت پروژه هم خیلی خیلی ممنون واقعاً عالیه!

نویسنده: امین کاشانی
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۱/۰۱ ۲:۵۱

باسلام و تبریک عید نوروز
به نظر میرسه در ویندوز 8.1 فایل اجرایی اجرا نمیشه و فرم را نشان نمی‌دهد.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۱/۰۱ ۱۰:۱

- تصویر انتهای بحث در ویندوز 8.1 تهیه شده‌است.
- این برنامه برای اجرا نیاز به دات نت فریم ورک 4 دارد. بنابراین بر روی ویندوزهای XP SP3 به بعد قابل اجرا است.
- ضمنا خطاهای برنامه در فایل متنی به نام **ErrorsLog.Log** در کنار فایل اجرایی برنامه ثبت می‌شوند.

نویسنده: میثم ثوامری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۱/۰۲ ۳:۲۲

با سلام و تبریک سال نو
نرمافزار تو ویندوز 8.1 کارنمیده
فایل **ErrorsLog** ظاهرا ایجاد نشد
windows 8.1 64bit,vs2013sp4

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۱/۰۲ ۱۳:۷

- لطفا نگارش جدید را دریافت کنید (^). فایل System.Net.Http.Formatting.dll فراموش شده بود.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۱/۰۲ ۱۳:۷

- لطفا نگارش جدید را دریافت کنید (^). فایل System.Net.Http.Formatting.dll فراموش شده بود.

نویسنده: امین کاشانی
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۱/۰۲ ۲۲:۱۵

البته در ورژن قبلی بااضافه کردن خط زیر فایل کانفیگ و اجرای برنامه به صورت Run As Administrator مشکل حل شد.

```
<runtime>
<loadFromRemoteSources enabled="true"/>
    <assemblyBinding xmlns="urn:schemas-microsoft-com:asm.v1">
      <dependentAssembly>
        <assemblyIdentity name="System.Net.Http" publicKeyToken="b03f5f7f11d50a3a" culture="neutral" />
        <bindingRedirect oldVersion="0.0.0.0-2.2.29.0" newVersion="2.2.29.0" />
      </dependentAssembly>
      <dependentAssembly>
        <assemblyIdentity name="Newtonsoft.Json" publicKeyToken="30ad4fe6b2a6aeed" culture="neutral" />
        <bindingRedirect oldVersion="0.0.0.0-6.0.0.0" newVersion="6.0.0.0" />
      </dependentAssembly>
```

```
    </assemblyBinding>
  </runtime>
```

نویسنده: امین کاشانی
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۱/۰۲ ۲۲:۲۶

در نسخه جدید نیز در حالت please wait loading فرم قرار میگیرد.
که با اضافه کردن خط زیر در فایل کانفیگ مشکل حل میشود

```
<loadFromRemoteSources enabled="true"/>
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۱/۰۲ ۲۳:۵۱

البته loadFromRemoteSources مربوط است به بارگذاری اسمبلی‌ها برای مثال از یک درایو به اشتراک گذاشته شده‌ی در شبکه. فایل‌های کپی شده‌ی از اینترنت هم چنین نیازی را دارند. به این معنا که attribute فایل‌ها احتمالا توسط مرورگر (اگر از download manager استفاده نکرده‌اید)، تغییر کرده‌اند.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۱/۰۳ ۰:۲۷

- برنامه نیازی به run as admin ندارد. فقط در حالت فعال سازی allow remote connections آن (قرار دادن برنامه در یک سیستم دیگر و اتصال از راه دور به آن) نیاز به run as admin هست.
- اگر نیاز به run as admin بوده یعنی attribute فایل‌ها احتمالا توسط مرورگر (اگر از download manager استفاده نکرده‌اید)، تغییر کرده‌اند.

نویسنده: ژوپیتر
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۱/۰۷ ۱۱:۴۲

با سلام و عرض تبریک به مناسبت سال جدید و همچنین تشکر ویژه برای ارائه این Profiler عالی که برای استفاده از نوع غیربومی همیشه دچار مشکل بودیم. واقعا عیدی خوبی بود. با آرزوی موفقیت برای همه‌ی دوستان در سال جدید.

نویسنده: محمد عیدی مراد
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۱/۰۸ ۱۳:۱۰

سلام و عرض تبریک سال نو
بعد از راه اندازی کلاینت زمانی که اپلیکیشن رو اجرا میکنم با ارور زیر مواجه میشم:

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۱/۰۸ ۱۳:۱۷

- لطفا برای طرح سؤالات و ارائه‌ی پیشنهادات خود در زمینه‌ی این پروژه، به قسمت اختصاصی آن در سایت مراجعه نمائید: http://www.dotnettips.info/projects/details/21

- استثناءها را با تصویر ارائه ندهید. اصل متنی استثناء، بهتر قابلیت پیگیری دارد.

خطاهای برنامه در فایل متنی به نام **ErrorsLog.Log** در کنار فایل اجرایی برنامه ثبت می‌شوند.

- سورس را اجرا کردید یا اصل برنامه‌ی توزیع شده را؟ به نظر سورس را اجرا کرده‌اید. آیا بسته‌های نیوگت آن‌را به درستی بازیابی کرده‌اید ؟ آیا از فایل Microsoft.SqlServer.TransactSql.ScriptDom با شماره نگارش صحیحی استفاده می‌کنید که پیام داده‌است متدهای آن یافت نشدند؟

```
<package id="Microsoft.SqlServer.TransactSql.ScriptDom" version="12.0.1" targetFramework="net40" />
```

این فایل‌ها به همراه بسته‌ی توزیع شده وجود دارند.

نویسنده: محمدعلی ک
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۱/۲۹ ۸:۵۹

سلام؛ در لایه وب این پروژه ، با استفاده از کنسول نیوگت،بسته زیر رو نصب کردم : DNTProfiler.EntityFramework.Core
سپس تنظیمات مورد نظر در فایل web.config رو اعمال کردم که البته مشکلی در اجرای پروژه به وجود نمیاد ولی با نگه داشتن ماوس روی تگ <interceptors> ، با پیغام زیر مواجه میشم :
the element entityframework has invalid chid element iterceptors
وقتی برنامه DNT Profiler رو اجرا میکنم متاسفانه هیچ اطلاعاتی در مورد پروژه ام بهم نشون نمیده. حتی با تعویض پورت هم مسئله حل نشد.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۱/۲۹ ۹:۵۳

- برنامه‌ی DNT Profiler باید پیش از اجرای برنامه‌ی وب شما اجرا شود و نه پس از آن.

+ خطاهای DNTProfiler.EntityFramework.Core داخل فایل **App_Data \ErrorsLog.Log** ثبت می‌شوند. این فایل را بررسی کنید.

نویسنده: م ابوعلی
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۲/۰۸ ۰:۵

با سلام و تشکر به خاطر این نرم افزار مفید.
نرم افزار و پکت‌های اون برای EntityFramework در دو حالت وب و ویندوز درست عمل می‌کند ولی برای NHibernate فقط در حالت ویندوزی درست عمل میکند و در حالت وبی، موقع فراخوانی BuildSessionFactory به اکسپشن زیر برخورد میکنم:
Could not create the driver from
DNTProfiler.NHibernate.Core.Drivers.ProfiledSql2008ClientDriver,DNTProfiler.NHibernate.Core
و بعد از لود صفحه‌ی وب اکسپشن زیر نمایش داده می‌شود:
exePath must be specified when not running inside a stand alone exe
با سرچی که انجام دادم به نظر می‌رسد به پکت نیوگت NHibenate این نرم افزار و نحوه‌ی کار با Configuration manager در کانتکست وبی و ویندوزی مربوط باشد.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۲/۰۸ ۱:۳۳

ممنون. این مشکل برطرف شد و با نگارش بعدی ارائه می‌شود.

نویسنده: م ابوعلی
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۲/۰۸ ۲۲:۶

کد برنامه را دریافت کردم و به روز رسانی‌های لازم را انجام دادم. این خطا برطرف شده است. خیلی ممنون.

آیا این پروفایلر امکان دریافت درخواست هایی که از طریق سرویس‌های wcf به پایگاه داده ارسال میشوند را هم دارد؟ یا می‌تواند داشته باشد؟ (البته این سوال صرفاً جنبه‌ی تئوریک دارد.)

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۲/۰۸ ۲۳:۹

در اینجا فناوری مورد استفاده مهم نیست. همینقدر که از EF یا NH استفاده شده باشد، کار می‌کند.

نویسنده: احمد نواصری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۵/۰۵ ۲۱:۲۳

سلام. من آخرین نگارش این پروفایلر رو دانلود کردم. وقتی برنامه رو اجرا میکنم و کار Intercept رو انجام میده در قسمت Alert بخشی هست به نام Non-Disposed Connections که عدد 9 رو نشون میده اما وقتی روی جزئیات یک Connection میرم یه همچین کوئری داده :

```
IF db_id(N'test') IS NOT NULL
    SELECT 0;
ELSE
    SELECT Count(*)
    FROM   sys.databases
    WHERE  [name] = N'test'
```

که اصلا به دیتابیس من مربوط نمیشه و ظاهرا مربوط به EF هست و در بعضی از کوئری‌ها مربوط به جدول MigrationHistory . و یا در تب Context in multiple Threads عدد 14 رو نشون میده که باز مربوط به EF یا Migrations هست. میخواستم ببینم که این موارد تاثیری روی برنامه داره یا کلا عادی هستش؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۵/۰۵ ۲۲:۱۱

عادی هستند و مهم نیستند؛ چون EF در ابتدای کار خودش، تمام رویدادهای باز و بسته شدن اتصالات را به interceptorها ارسال نمی‌کند.

عنوان: فراخوانی Stored procedure و Table Value Function در EF Code First
نویسنده: آرش مصیر
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۱/۰۳ ۱۴:۵۵
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework, SQL Server

در نگارش‌های پیشین EF امکان استفاده از Stored Procedureها و یا Functionهای SQLایی به صورت Code First وجود نداشت. ولی در نگارش 6.1 آن با استفاده از کتابخانه‌ی EntityFramework.CodeFirstStoreFunctions می‌توان آنها را فراخوانی کرد.

```
protected override void OnModelCreating(DbModelBuilder modelBuilder)
    {
        modelBuilder.Conventions.Add(new FunctionsConvention<MyContext>("dbo"));
    }
```

ابتدا لازم است که قاعده‌ی FunctionsConvention را در OnModelCreating به قواعد موجود modelBuilder اضافه کنیم.
سپس به طریق زیر می‌توانیم Stored Procedure و Table Value Function را فراخونی نمائیم:

```
[DbFunction("MyContext", "CustomersByZipCode")]
    public IQueryable<Customer> CustomersByZipCode(string zipCode)
    {
        var zipCodeParameter = zipCode != null ?
            new ObjectParameter("ZipCode", zipCode) :
            new ObjectParameter("ZipCode", typeof(string));

        return ((IObjectContextAdapter)this).ObjectContext
            .CreateQuery<Customer>(
                string.Format("[{0}].{1}", GetType().Name,
                    "[CustomersByZipCode](@ZipCode)"), zipCodeParameter);
    }

    public ObjectResult<Customer> GetCustomersByName(string name)
    {
        var nameParameter = name != null ?
            new ObjectParameter("Name", name) :
            new ObjectParameter("Name", typeof(string));

        return ((IObjectContextAdapter)this).ObjectContext.
            ExecuteFunction<Customer>("GetCustomersByName", nameParameter);
    }
```

بدنه SP و TVF استفاده شده به شرح زیر است:

```
context.Database.ExecuteSqlCommand(
            "CREATE PROCEDURE [dbo].[GetCustomersByName] @Name nvarchar(max) AS " +
            "SELECT [Id], [Name], [ZipCode] " +
            "FROM [dbo].[Customers] " +
            "WHERE [Name] LIKE (@Name)");

        context.Database.ExecuteSqlCommand(
            "CREATE FUNCTION [dbo].[CustomersByZipCode](@ZipCode nchar(5)) " +
            "RETURNS TABLE " +
            "RETURN " +
            "SELECT [Id], [Name], [ZipCode] " +
            "FROM [dbo].[Customers] " +
            "WHERE [ZipCode] = @ZipCode");
```

چند نکته:
نوع خروجی تابع باید از IQueryable<T> باشد. T باید از جنسی باشد که معادل EDM آن موجود باشد. T می‌تواند از انواع اصلی (Primitive) باشد که در EF پشتیبانی می‌شوند (رجوع شود به Entity Data Model: Primitive Data Types) به طور مثال، int قابل استفاده است ولی uint خیر و یا می‌تواند از انواع غیر اصلی (non-primitive) باشند (enum/complex type/entity type) که در مدل شما تعریف شده‌اند.
پارامترهای متد باید از نوع اسکالر (primitive یا enum) باشند که قابل map شدن به نوع‌های EF باشند.

نام متد، DbFunction.FunctionName و querystring ایی که به CreateQuery پاس داده می‌شود باید همگی یکسان باشند.
توضیحات بیشتر در support for SPs TVFs in entityframework 6.1 کد پروژه در CodePlex

عنوان: **حذف پردازش درخواست‌های فایل‌های استاتیک در متد Application_AuthenticateRequest**
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۱/۰۷ ۱۶:۵
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework, MVC, DNTProfiler

پروژه‌ی « فروشگاه شهر طلایی من » را اگر در برنامه‌ی DNTProfiler بررسی کنیم، در برگه‌ی Urls آن یک چنین گزارش‌هایی را می‌توان مشاهده کرد:

همانطور که مشاهده می‌کنید، درخواست یک فایل استاتیک، سبب اجرای یک کوئری بر روی بانک اطلاعاتی شده‌است و یک Context خاص خودش را نیز ایجاد کرده‌است. اگر به قسمت سابقه‌ی متدهایی که سبب بروز این امر شده‌اند (در همان برگه، در پایین صفحه) دقت کنیم، به متد Application_AuthenticateRequest فایل global.asax.cs می‌رسیم. هر چند در فایل RouteConfig.cs مسیرهای اسکریپت‌ها و فایل‌های CSS جهت صرفنظر شدن معرفی شده‌اند، اما این موارد بر روی متد خاص Application_AuthenticateRequest تاثیری ندارند و این متد به ازای هر درخواست رسیده‌ی به IIS یکبار اجرا می‌شود؛ زیرا

یک چنین تنظیمی در فایل web.config وجود دارد:

```
<modules runAllManagedModulesForAllRequests="true">
```

به همین دلیل است که حتی درخواست فایل‌های استاتیک نیز سبب اجرای ماژول forms authentication و بروز صدور یک کوئری شده‌اند.

کنترل ASP.NET MVC Bundles در حین Forms Authentication

اگر بخواهیم درخواست‌های رسیده‌ی به Application_AuthenticateRequest را کنترل کنیم، می‌توان چنین متدی را تدارک دید:

```
private bool shouldIgnoreRequest()
{
    string[] reservedPath =
    {
        "/__browserLink",
        "/img",
        "/fonts",
        "/Scripts",
        "/Content"
    };

    var rawUrl = Context.Request.RawUrl;
    if (reservedPath.Any(path => rawUrl.StartsWith(path, StringComparison.OrdinalIgnoreCase)))
    {
        return true;
    }

    return BundleTable.Bundles.Select(bundle => bundle.Path.TrimStart('~'))
              .Any(bundlePath => rawUrl.StartsWith(bundlePath, StringComparison.OrdinalIgnoreCase));
}
```

در اینجا یک سری مسیر مشخص مانند پوشه‌ی تصاویر، قلم‌ها و اسکریپت‌ها و امثال آن معرفی شده‌اند. همچنین BundleTable.Bundles نیز مورد بررسی قرار گرفته‌است. در حین استفاده‌ی از ASP.NET MVC Bundles دیگر مسیرها الزاما به پوشه‌ی Content ختم نخواهند شد:

```
bundles.Add(new ScriptBundle("~/bundles/modernizr").Include(
 "~/Scripts/modernizr-*"));
```

و بر اساس تعریف پارامتر ~/bundles/modernizer مسیری مانند localhost/bundles/modernizer درخواست خواهد شد. برای دسترسی به این مسیرهای سفارشی تعریف شده می‌توان از مجموعه‌ی BundleTable.Bundles، مطابق متد فوق کوئری گرفت و مسیرهای درخواستی را که با مسیرهای bundles سفارشی تعریف شده تطابق دارند، دیگر پردازش نکرد:

```
protected void Application_AuthenticateRequest(Object sender, EventArgs e)
{
    if (shouldIgnoreRequest()) return;

    if (Context.User == null)
        return;
```

نظرات خوانندگان

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۱/۱۳ ۰:۲۲

یک نکته‌ی تکمیلی

گزارش گیری از یک چنین درخواست‌هایی را در افزونه‌ی static resources queries نیز می‌توانید مشاهده کنید:

عنوان: طراحی افزونه پذیر با ASP.NET MVC 4.x/5.x - قسمت سوم
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۱/۲۸ ۱۲:۱۰
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework, MVC, Plugin

پس از ب رررسی ساختار یک پروژه‌ی افزونه پذیر و همچنین بهبود توزیع فایل‌های استاتیک آن ، اکنون نوبت به کار با داده‌ها است. هدف اصلی آن نیز داشتن مدل‌های اختصاصی و مستقل Entity framework code-first به ازای هر افزونه است و سپس بارگذاری و تشخیص خودکار آن‌ها در Context مرکزی برنامه.

پیشنیازها

- آشنایی با مباحث Migrations در EF Code first
- آشنایی با مباحث الگوی واحد کار
- چگونه مدل‌های EF را به صورت خودکار به Context اضافه کنیم؟
- چگونه تنظیمات مدل‌های EF را به صورت خودکار به Context اضافه کنیم؟

کدهایی را که در این قسمت مشاهده خواهید کرد، در حقیقت همان برنامه‌ی توسعه یافته « آشنایی با مباحث الگوی واحد کار » است و از ذکر قسمت‌های تکراری آن جهت طولانی نشدن مبحث، صرفنظر خواهد شد. برای مثال Context و مدل‌های محصولات و گروه‌های آن‌ها به همراه کلاس‌های لایه سرویس برنامه‌ی اصلی، دقیقا همان کدهای مطلب « آشنایی با مباحث الگوی واحد کار » است.

تعریف domain classes مخصوص افزونه‌ها

در ادامه‌ی پروژه‌ی افزونه پذیر فعلی، پروژه‌ی class library جدیدی را به نام MvcPluginMasterApp.Plugin1.DomainClasses اضافه خواهیم کرد. از آن جهت تعریف کلاس‌های مدل افزونه‌ی یک استفاده می‌کنیم. برای مثال کلاس News را به همراه تنظیمات Fluent آن به این پروژه‌ی جدید اضافه کنید:

```
using System.Data.Entity.ModelConfiguration;

namespace MvcPluginMasterApp.Plugin1.DomainClasses
{
    public class News
    {
        public int Id { set; get; }

        public string Title { set; get; }

        public string Body { set; get; }
    }

    public class NewsConfig : EntityTypeConfiguration<News>
    {
        public NewsConfig()
        {
            this.ToTable("Plugin1_News");
            this.HasKey(news => news.Id);
            this.Property(news => news.Title).IsRequired().HasMaxLength(500);
            this.Property(news => news.Body).IsOptional().IsMaxLength();
        }
    }
}
```

این پروژه برای کامپایل شدن نیاز به بسته‌ی نیوگت ذیل دارد:

```
PM> install-package EntityFramework
```

مشکل! برنامه‌ی اصلی، همانند مطلب « آشنایی با مباحث الگوی واحد کار » دارای domain classes خاص خودش است به همراه تنظیمات Context ایی که صریحا در آن مدل‌های متناظر با این پروژه در معرض دید EF قرار گرفته‌اند:

```
public class MvcPluginMasterAppContext : DbContext, IUnitOfWork
{
    public DbSet<Category> Categories { set; get; }
    public DbSet<Product> Products { set; get; }
```

اکنون برنامه‌ی اصلی چگونه باید مدل‌ها و تنظیمات سایر افزونه‌ها را یافته و به صورت خودکار به این Context اضافه کند؟ با توجه به اینکه این برنامه هیچ ارجاع مستقیمی را به افزونه‌ها ندارد.

تغییرات اینترفیس Unit of work جهت افزونه پذیری

در ادامه، اینترفیس بهبود یافته‌ی IUnitOfWork را جهت پذیرش DbSetهای پویا و همچنین EntityTypeConfigurationهای پویا، ملاحظه می‌کنید:

```
namespace MvcPluginMasterApp.PluginsBase
{
    public interface IUnitOfWork : IDisposable
    {
        IDbSet<TEntity> Set<TEntity>() where TEntity : class;
        int SaveAllChanges();
        void MarkAsChanged<TEntity>(TEntity entity) where TEntity : class;
        IList<T> GetRows<T>(string sql, params object[] parameters) where T : class;
        IEnumerable<TEntity> AddThisRange<TEntity>(IEnumerable<TEntity> entities) where TEntity :
class;
        void SetDynamicEntities(Type[] dynamicTypes);
        void ForceDatabaseInitialize();
        void SetConfigurationsAssemblies(Assembly[] assembly);
    }
}
```

متدهای جدید آن:

SetDynamicEntities : توسط این متد در ابتدای برنامه، نوع‌های مدل‌های جدید افزونه‌ها به صورت خودکار به Context اضافه خواهند شد.

SetConfigurationsAssemblies : کار افزودن اسمبلی‌های حاوی تعاریف EntityTypeConfigurationهای جدید و پویا را به عهده دارد.

ForceDatabaseInitialize: سبب خواهد شد تا مباحث migrations، پیش از شروع به کار برنامه، اعمال شوند.

در کلاس Context ذیل، نحوه‌ی پیاده سازی این متدهای جدید را ملاحظه می‌کنید:

```
namespace MvcPluginMasterApp.DataLayer.Context
{
    public class MvcPluginMasterAppContext : DbContext, IUnitOfWork
    {
        private readonly IList<Assembly> _configurationsAssemblies = new List<Assembly>();
        private readonly IList<Type[]> _dynamicTypes = new List<Type[]>();

        public void ForceDatabaseInitialize()
        {
            Database.Initialize(force: true);
        }

        public void SetConfigurationsAssemblies(Assembly[] assemblies)
        {
            if (assemblies == null) return;

            foreach (var assembly in assemblies)
            {
                _configurationsAssemblies.Add(assembly);
            }
        }

        public void SetDynamicEntities(Type[] dynamicTypes)
        {
            if (dynamicTypes == null) return;
            _dynamicTypes.Add(dynamicTypes);
        }
```

```
        protected override void OnModelCreating(DbModelBuilder modelBuilder)
        {
            addConfigurationsFromAssemblies(modelBuilder);
            addPluginsEntitiesDynamically(modelBuilder);
            base.OnModelCreating(modelBuilder);
        }

        private void addConfigurationsFromAssemblies(DbModelBuilder modelBuilder)
        {
            foreach (var assembly in _configurationsAssemblies)
            {
                modelBuilder.Configurations.AddFromAssembly(assembly);
            }
        }

        private void addPluginsEntitiesDynamically(DbModelBuilder modelBuilder)
        {
            foreach (var types in _dynamicTypes)
            {
                foreach (var type in types)
                {
                    modelBuilder.RegisterEntityType(type);
                }
            }
        }
    }
}
```

در متد استاندارد OnModelCreating، فرصت افزودن نوع‌های پویا و همچنین تنظیمات پویای آن‌ها وجود دارد. برای این منظور می‌توان از متدهای modelBuilder.RegisterEntityType و modelBuilder.Configurations.AddFromAssembly کمک گرفت.

بهبود اینترفیس IPlugin جهت پذیرش نوع‌های پویای EF

در قسمت اول، با اینترفیس IPlugin آشنا شدیم. هر افزونه باید دارای کلاسی باشد که این اینترفیس را پیاده سازی می‌کند. از آن جهت دریافت تنظیمات و یا ثبت تنظیمات مسیریابی و امثال آن استفاده می‌شود.
در اینجا متد GetEfBootstrapper آن کار دریافت تنظیمات EF هر افزونه را به عهد دارد.

```
namespace MvcPluginMasterApp.PluginsBase
{
    public interface IPlugin
    {
        EfBootstrapper GetEfBootstrapper();
        //...به همراه سایر متدهای مورد نیاز
    }

    public class EfBootstrapper
    {
        /// <summary>
        /// Assemblies containing EntityTypeConfiguration classes.
        /// </summary>
        public Assembly[] ConfigurationsAssemblies { get; set; }

        /// <summary>
        /// Domain classes.
        /// </summary>
        public Type[] DomainEntities { get; set; }

        /// <summary>
        /// Custom Seed method.
        /// </summary>
        public Action<IUnitOfWork> DatabaseSeeder { get; set; }
    }
}
```

ConfigurationsAssemblies مشخص کننده‌ی اسمبلی‌هایی است که حاوی تعاریف EntityTypeConfigurationهای افزونه‌ی جاری هستند.
DomainEntities بیانگر لیست مدل‌ها و موجودیت‌های هر افزونه است.

DatabaseSeeder کار دریافت منطق متد Seed را بر عهده دارد. برای مثال اگر افزونه‌ای نیاز است در آغاز کار تشکیل جداول آن، دیتای پیش فرض و خاصی را در بانک اطلاعاتی ثبت کند، می‌توان از این متد استفاده کرد. اگر دقت کنید این Action یک وهله از IUnitOfWork را به افزونه ارسال می‌کند. بنابراین در این طراحی جدید، اینترفیس IUnitOfWork به پروژه‌ی MvcPluginMasterApp.PluginsBase منتقل می‌شود. به این ترتیب دیگر نیازی نیست تا تک تک افزونه‌ها ارجاع مستقیمی را به DataLayer پروژه‌ی اصلی پیدا کنند.

تکمیل متد GetEfBootstrapper در افزونه‌ها

اکنون جهت معرفی مدل‌ها و تنظیمات EF آن‌ها، تنها کافی است متد GetEfBootstrapper هر افزونه را تکمیل کنیم:

```
namespace MvcPluginMasterApp.Plugin1
{
    public class Plugin1 : IPlugin
    {
        public EfBootstrapper GetEfBootstrapper()
        {
            return new EfBootstrapper
            {
                DomainEntities = new[] { typeof(News) },
                ConfigurationsAssemblies = new[] { typeof(NewsConfig).Assembly },
                DatabaseSeeder = uow =>
                {
                    var news = uow.Set<News>();
                    if (news.Any())
                    {
                        return;
                    }

                    news.Add(new News
                    {
                        Title = "News 1",
                        Body = "news 1 news 1 news 1 ...."
                    });

                    news.Add(new News
                    {
                        Title = "News 2",
                        Body = "news 2 news 2 news 2 ...."
                    });
                }
            };
        }
```

در اینجا نحوه‌ی معرفی مدل‌های جدید را توسط خاصیت DomainEntities و تنظیمات متناظر را به کمک خاصیت ConfigurationsAssemblies مشاهده می‌کنید. باید دقت داشت که هر اسمبلی فقط باید یکبار معرفی شود و مهم نیست که چه تعداد تنظیمی در آن وجود دارند. کار یافتن کلیه‌ی تنظیمات از نوع EntityTypeConfigurationها به صورت خودکار توسط EF صورت می‌گیرد.

همچنین توسط delegate ایی به نام DatabaseSeeder، نحوه‌ی دسترسی به متد Set واحد کار و سپس استفاده‌ی از آن، برای تعریف متد Seed سفارشی نیز تکمیل شده‌است.

تدارک یک راه انداز EF، پیش از شروع به کار برنامه

در پوشه‌ی App_Start پروژه‌ی اصلی یا همان MvcPluginMasterApp، کلاس جدید EFBootstrapperStart را با کدهای ذیل اضافه کنید:

```
[assembly: PreApplicationStartMethod(typeof(EFBootstrapperStart), "Start")]
namespace MvcPluginMasterApp
{
    public static class EFBootstrapperStart
    {
        public static void Start()
        {
            var plugins = SmObjectFactory.Container.GetAllInstances<IPlugin>().ToList();
            using (var uow = SmObjectFactory.Container.GetInstance<IUnitOfWork>())
```

```
            {
                initDatabase(uow, plugins);
                runDatabaseSeeders(uow, plugins);
            }
        }

        private static void initDatabase(IUnitOfWork uow, IEnumerable<IPlugin> plugins)
        {
            foreach (var plugin in plugins)
            {
                var efBootstrapper = plugin.GetEfBootstrapper();
                if (efBootstrapper == null) continue;

                uow.SetDynamicEntities(efBootstrapper.DomainEntities);
                uow.SetConfigurationsAssemblies(efBootstrapper.ConfigurationsAssemblies);
            }

            Database.SetInitializer(new MigrateDatabaseToLatestVersion<MvcPluginMasterAppContext,
Configuration>());
            uow.ForceDatabaseInitialize();
        }

        private static void runDatabaseSeeders(IUnitOfWork uow, IEnumerable<IPlugin> plugins)
        {
            foreach (var plugin in plugins)
            {
                var efBootstrapper = plugin.GetEfBootstrapper();
                if (efBootstrapper == null || efBootstrapper.DatabaseSeeder == null) continue;

                efBootstrapper.DatabaseSeeder(uow);
                uow.SaveAllChanges();
            }
        }
    }
}
```

در اینجا یک راه انداز سفارشی از نوع PreApplicationStartMethod تهیه شده‌است. Pre بودن آن به معنای اجرای کدهای متد Start این کلاس، پیش از آغاز به کار برنامه و پیش از فراخوانی متد Application_Start فایل Global.asax.cs است.

همانطور که ملاحظه می‌کنید، ابتدا لیست تمام افزونه‌های موجود، به کمک StructureMap دریافت می‌شوند. سپس می‌توان در متد initDatabase به متد GetEfBootstrapper هر افزونه دسترسی یافت و توسط آن تنظیمات مدل‌ها را یافته و به Context اصلی برنامه اضافه کرد. سپس با فراخوانی ForceDatabaseInitialize تمام این موارد به صورت خودکار به بانک اطلاعاتی اعمال خواهند شد.

کار متد runDatabaseSeeders، یافتن DatabaseSeeder هر افزونه، اجرای آن‌ها و سپس فراخوانی متد SaveAllChanges در آخر کار است.

کدهای کامل این سری را از اینجا می‌توانید دریافت کنید:

MvcPlugin

نظرات خوانندگان

نویسنده: غلامرضا ربال
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۱/۲۸ ۱۵:۴۲

با تشکر.
اگر لازم باشد پلاگین ما به مدل موجود در پروژه اصلی دسترسی داشته باشد باید به چه شکلی عمل کرد؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۱/۲۸ ۱۶:۲۳

- در عمل کل برنامه و تمام افزونه‌های آن از یک IUnitOfWork استفاده می‌کنند؛ یعنی تمام آن‌ها به تمام مدل‌های اضافه شده‌ی به Context اصلی برنامه دسترسی دارند. بنابراین هر پلاگین در صورت نیاز امکان دسترسی به مدل‌های برنامه‌ی اصلی یا سایر افزونه‌ها را دارا است. تمام این افزونه‌ها در کنار هم یک سیستم را تشکیل می‌دهند و مانند شکل انتهای بحث، از یک بانک اطلاعاتی استفاده می‌کنند.
- به همین جهت تنها کاری که باید انجام داد، افزودن ارجاعی به کلاس‌های مدل مورد نظر هست. پس از آن شبیه به کاری که در DatabaseSeeder انجام شده، می‌توان با استفاده از متد Set، به کلیه امکانات مدلی خاص دسترسی یافت:

```
DatabaseSeeder = uow =>
{
     var news = uow.Set<News>();
```

اگر نمی‌خواهید ارجاعی را به کلاس‌های مدل مورد نظر اضافه کنید، با توجه به اینکه این کلاس‌ها هم اکنون جزئی از وهله‌ی Context ارائه شده‌ی توسط IUnitOfWork هستند، باید متوسل به Reflection و تدارک متد Set ویژه‌ای شوید که بجای News، معادل رشته‌ای آن‌را دریافت کند.
ولی در کل افزودن ارجاعی به کلاس‌های مدل دیگر، مشکل ساز نیست؛ چون این کلاس‌ها عملا منطق خاصی را پیاده سازی نمی‌کنند و همچنین وابستگی خاصی هم به پروژه‌ی خاصی ندارند. یک سری کلاس دارای خاصیت‌های get/set دار معمولی هستند به همراه تنظیمات آن‌ها.

نویسنده: پوریا انوشیروانی
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۲/۰۵ ۱۷:۳۷

من در قسمت کلاس اهراز هویت به کمی مشکل برخوردم .
کلاس زیر رو دارم که البته در پلاگینی جدا نوشته شده :

```
public class CmsUser : IdentityUser
    {
        public string DisplayName { get; set; }

    }
```

هر پست باید دارای یک نویسنده باشد که می‌خوام از CmsUser استفاده کنم .
این وابستگی و ارتباط باید کجا نوشته شود ؟

```
public class Post
    {

        private IList<string> _tags = new List<string>();
        public int id { get; set; }
        public string name { get; set; }
        public string slug { get; set; }
        public string description { get; set; }
        public DateTime? publishTime { get; set; }
        public string content { get; set; }
        public IList<string> tags
        {
```

```
            get { return _tags; }
            set { _tags = value; }
        }
        public string CombineTags
        {
            get { return string.Join(",", _tags); }
            set { _tags = value.Split(',').Select(x => x.Trim()).ToList(); }
        }

        public string AuthorID { get; set; }

      //  [ForeignKey("AuthorID")]
      //  public CmsUser Author { get; set; }
    }
```

هرجا می‌نویسم برای کلیدهای خارجیش اخطار میده و این که زیاد نمی‌خوام پلاگین پست از وجود CmsUser با خبر باشه

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۲/۰۵ ۱۹:۴۹

- موجودیت‌های مشترک بین افزونه‌ها را در یک پروژه‌ی مجزا قرار دهید؛ مانند: CommonEntities
- از این پروژه‌ی مشترک، ارجاعی را به افزونه‌های مورد نظر اضافه کنید.

پروژه‌ی جاری جهت افزودن کلید خارجی به کاربران مشترک بین تمام افزونه‌ها به روز شد، با این تغییرات و با این خروجی (که در آن در هر دو افزونه‌ی تعریف شده، ارجاعی به کلاس User مشترک هست):

نویسنده: پوریا انوشیروانی
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۲/۰۶ ۱۰:۵۴

برای استفاده از Identity چون دوتا Context ایجاد میشه ، کلی دردسر میشه
چطوری این رو بسازیم که تداخل هم ایجاد نشه :

```
public class Cmscontex : IdentityDbContext<CmsUser>
```

identity به کلاسی که از IdentityDbContext ارث برده شده نیاز داره . در صورتی که ما قبلا

```
public class UIAppContext : DbContext, IUnitOfWork
```

اگه دوتا Context ایجاد کنیم ارتباط کلاس‌ها خیلی بد میشه .
لطفا اگر میشه در رابط با identity هم مثالی بزنید

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۲/۰۶ ۱۱:۵۶

مطلب « اعمال تزریق وابستگی‌ها به مثال رسمی ASP.NET Identity » را مطالعه کنید. نیازی نیست چندین Context ایجاد کنید. اینبار Context اصلی برنامه همان ApplicationDbContext خواهد بود. یعنی در مثال جاری، کلاس MvcPluginMasterAppContext با ApplicationDbContext **جایگزین** می‌شود؛ به همراه افزودن کدهای سفارشی کلاس MvcPluginMasterAppContext به ApplicationDbContext.

نویسنده: غلامرضا ربال
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۲/۰۷ ۱۶:۲۲

برای ارتباطهای n به n به چه شکلی باید عمل کرد؟ منظورم موقعی است که باید لیستی از کلاس دیگر در کلاس یوزر ما موجود باشد.
با تشکر

نویسنده: میثم خادمی
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۲/۲۲ ۹:۸

سلام

پس از لود شدن dllهای پلاگین امکان استفاده از روش ^ و ^ برای اضافه کردن و بارگذاری اطلاعات در Context وجود ندارد ؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۲/۲۲ ۱۰:۳

قسمت «تغییرات اینترفیس Unit of work جهت افزونه پذیری » در متن فوق از همین مطالب استفاده می‌کند (متدهای addConfigurationsFromAssemblies و addPluginsEntitiesDynamically).

نویسنده: میثم خادمی
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۲/۲۲ ۱۱:۲۴

ولی در عمل در EfBootstrapper باید برای کلیه کلاس‌های Ef مقدار DomainEntities و برای کلیه کلاس‌های Fluent Api مقدار ConfigurationsAssemblies مشخص شود . در حالی که در لینک هایی که ^ و ^ کلیه کلاس هایی که از BaseEntity مشتق شده اند به Context اضافه شده و نیازی به معرفی ندارند و کلاس‌ها تنظیمات FluentApiها نیز از روی nameSpace مشخص شده اضافه می‌شوند.

بهتر نیست از BaseEntity استفاده بشود؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۲/۲۲ ۱۱:۳۱

- این روش دقیق‌تر هست، با احتمال اشتباه و سعی و خطای کمتر و سریعتر.
- modelBuilder.Configurations.AddFromAssembly متد توکار خود EF هست(در نگارش‌های اخیر آن) و به صورت خودکار کلاس‌های مشتق شده‌ی از EntityTypeConfiguration را اسکن می‌کند.
- در کل هر طور که صلاح می‌دانید روش اسکن آن‌را تغییر دهید. اصل ماجرا، یعنی متدهای addConfigurationsFromAssemblies و addPluginsEntitiesDynamically تفاوتی نخواهند کرد.

نویسنده: فرزین بیاتی
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۳/۱۱ ۱۶:۳۹

سلام

آیا میشه با این روش، PartialView رو هم لود کرد ؟ یعنی PartialView داخل Plugin به عنوان EmbedeResource باشه و از پروژه اصلی لودش کرد ؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۳/۱۱ ۱۶:۴۵

- به چه مشکلی برخوردید دقیقا؟ اجرا نشد؟ خطا گرفتید؟
- partial view هم مانند یک view معمولی باید custom tools اش به razor generator تنظیم شود. بعد از آن کار کردن با آن معمولی و مانند قبل خواهد بود.

نویسنده: فرزین بیاتی
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۳/۱۲ ۱۰:۴۵

سلام
مشکل نبود فایل RazorGeneratorMvcStart.cs بود که پس از افزودن رفع شد

نویسنده: علی ارجمند
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۵/۲۸ ۱۲:۲۱

با سلام و احترام
من با این قسمت مشکل دارم

```
protected override void OnModelCreating(DbModelBuilder modelBuilder)
        {
            AddConfigurationsFromAssemblies(modelBuilder);
            AddPluginsEntitiesDynamically(modelBuilder);
            base.OnModelCreating(modelBuilder);

            modelBuilder.Entity<AppUser>().ToTable("Users");
            modelBuilder.Entity<CustomRole>().ToTable("Roles");
            modelBuilder.Entity<CustomUserClaim>().ToTable("UserClaims");
            modelBuilder.Entity<CustomUserRole>().ToTable("UserRoles");
            modelBuilder.Entity<CustomUserLogin>().ToTable("UserLogins");
        }
```

در خط سوم متد AddPluginsEntitiesDynamically(modelBuilder); اجرا نمیشه و خطای زیر رو میده

```
Additional information: Method not found: 'Void
System.Data.Entity.DbModelBuilder.RegisterEntityType(System.Type)'.
```

جالبه وقتی داخل این متد breakpoint میزارم اصلا واردش نمیشه!

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۵/۲۸ ۱۲:۵۷

«Method not found» یعنی مشکل تداخل نگارش‌های مختلف EF را با هم دارید (در یک نگارش و یک پروژه، این متد هست و در دیگری خیر). نحوه‌ی رفع مشکل (با این فرض که EF در هیچ پروژه‌ای به صورت دستی اضافه نشده و حتما از طریق نیوگت اضافه شده‌است):

```
PM> update-package
```

اجرای این دستور، تمام تداخلات و عدم هماهنگی‌ها را به صورت یکجا در تمام پروژه‌ها برطرف می‌کند.

نویسنده: علی ارجمند

تاریخ: ۱۳۹۴/۰۵/۲۸ ۱۴:۳۴

اگر در تزریق وابستگی به مثال رسمی Identity در ساختار پروژه جاری که به صورت یک پلاگین جدا در نظر گرفته شود ظاهرا با مشکلاتی مواجه خواهیم شد .
همه مباحث گفته شده در این بحث و همچنین بخش تزریق وابستگی به مثال رسمی Identity در نظر گرفته شده است ولی با پیغام خطای زیر مواجه شده ام.

```
No default Instance is registered and cannot be automatically determined for type
'Microsoft.Owin.Security.DataProtection.IDataProtectionProvider'

There is no configuration specified for Microsoft.Owin.Security.DataProtection.IDataProtectionProvider

1.) new ApplicationUserManager(*Default of IUserStore<AppUser, Int32>*, *Default of
IApplicationRoleManager*, *Default of IDataProtectionProvider*, *Default of IIdentityMessageService*,
*Default of IIdentityMessageService*, *Default of IUserService*)
2.) PPU.Plugin.Accounting.Service.ApplicationUserManager
3.) Instance of PPU.Plugin.Accounting.Service.Contract.IApplicationUserManager
(PPU.Plugin.Accounting.Service.ApplicationUserManager)
4.) new HomeController(*Default of IApplicationUserManager*, *Default of IApplicationSignInManager*,
*Default of IAuthenticationManager*, *Default of IProfileService*, *Default of IUserService*, *Default
of IUnitOfWork*)
5.) PPU.Plugin.Accounting.Areas.Account.Controllers.HomeController
6.) Instance of PPU.Plugin.Accounting.Areas.Account.Controllers.HomeController
7.) Container.GetInstance(PPU.Plugin.Accounting.Areas.Account.Controllers.HomeController)
```

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۵/۲۸ ۱۴:۴۸

«IDataProtectionProvider» در فایل Startup تنظیم می‌شود. مکان این فایل آغازین هم در فایل web.config با کلید **owin:AppStartup** باید دقیقا مشخص شود. در غیر اینصورت مقداری برای IDataProtectionProvider درنظر گرفته نخواهد شد و به خطای فوق می‌رسید.

نویسنده: علی ارجمند
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۵/۲۸ ۱۵:۳۹

ممنون حق با شما بود و من به این نکته توجه نکردم. البته به نظر میشه بدون تنظیم کلید مربویه در WebConfig با استفاده از

```
[assembly: OwinStartupAttribute(typeof(PPU.WebUi.Startup))]
```

انجام داد. با توجه به اینکه هر پلاگین قراره به صورت مستقل باشه، خوب من سیستم Accounting رو یه پلاگین مستقل در نظر گرفتم. سوال اینجاست آیا باید فایل StartUp مربوطه رو در پروژه اصلی قرار داد و یا اینکه در همون پروژه پلاگین گذاشت تا بشه ازش به عنوان یه سیستم مستقل در دیگر پروژه‌ها استفاده کرد.

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۵/۲۸ ۱۵:۵۶

مباحث authentication و authorization سراسری هستند. بنابراین باید در برنامه‌ی اصلی قرارگیرند تا تمام افزونه‌ها را تغذیه کنند.

نویسنده: علی ارجمند
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۶/۰۸ ۱۱:۵۲

در پروژه مثال شما در این بخش به عنوان نمونه پلاگین 1 که دارای کلاس News هست رو در نظر بگیرید شما برای ارتباط با کلاس User اومدید سیم کشی مورد نظر رو انجام دادید

```
[ForeignKey("UserId")]
  public virtual User User { set; get; }
  public int UserId { set; get; }
```

به همین خاطر رفرنسی رو به پروژه CommonEntity ارجاع دادید.
خوب حالا اگه قرار باشه که من Icollection مربوطه به News رو در کلاس User قرار بدم نیاز دارم ارجاعی به پلاگین 1 داشته باشم که باعث خطای Circular Dependency میشه.
چه پیشنهادی برای حل این مشکل وجود داره و چه باید کرد؟

نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۶/۰۸ ۱۲:۱۷

راه حل: نباید این‌کار را انجام دهید.
علت:
- اگر افزونه‌ای قرار هست برنامه‌ی اصلی را تغذیه کند - مثلا اعتبارسنجی - نام آن افزونه نیست و نباید به صورت افزونه تعریف شود. برنامه‌ی اصلی بجز بارگذاری افزونه‌ها هیچ کار دیگری قرار نیست با جزئیات آن‌ها به صورت مستقیم انجام دهد.
- اگر افزونه‌ای وابسته‌است به افزونه‌ی دیگر، نام اینکار افزونه نویسی نیست.
- شما قبل از اینکه بخواهید وارد این مبحث شوید، نیاز است کمی در مورد برنامه‌های افزونه پذیر موجود (در حالت کلی) مطالعه کنید و بررسی کنید که مثلا اگر یک برنامه‌ی پخش music افزونه پذیر است، افزونه‌ی A آن که توسط فرد X تهیه شده، آیا قرار است از امکانات افزونه‌ی B که توسط فرد Y تهیه شده‌است، استفاده کند؟ چنین کاری اساسا بی‌مفهوم است و طراحی افزونه پذیر نام ندارد. آیا افزونه‌ی A فایرفاکس از افزونه‌ی B آن استفاده می‌کند و به آن وابسته‌است؟ خیر.
- اگر قرار هست افزونه‌ها به یک سری اطلاعات مشترک دسترسی پیدا کنند، این اطلاعات باید مشترک باشند و مستقل از هر کدام از افزونه‌ها.

در مثالی که ارائه شد، اگر هدف کوئری گرفتن از لیست خبرهای یک کاربر است، این کار فقط باید در افزونه‌ی News انجام شود (چون اگر قرار باشد سایر افزونه‌ها به ریز اطلاعات news دسترسی داشته باشند که ضرورتی به افزونه تعریف کردن آن نبود) و به این صورت:

```
var userNewsList =  _news.Include(x=>x.User).Where(x=>x.UserId == 1).ToList();
```

عنوان: **ایجاد ایندکس منحصربفرد در EF Code first به صورت Fluent API**
نویسنده: سیروان عفیفی
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۴/۱۶ ۱۸:۱۰
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework

پیشتر در رابطه با ایجاد ایندکس منحصر به فرد در EF Code first مطالبی در سایت منتشر شده‌اند:

« ایجاد ایندکس منحصربفرد در EF Code first »

« ایندکس منحصر به فرد با استفاده از Data Annotation در EF Code First »

« ایجاد ایندکس منحصربفرد بر روی چند فیلد با هم در EF Code first »

و یا استفاده از ویژگی Index در EF 6.1 به بعد

در ادامه نحوه‌ی ایجاد آن را به صورت Fluent API بررسی خواهیم کرد:

مدل زیر را در نظر بگیرید:

```
public class SubCategory : BaseEntity
{
        public string Title { get; set; }
        [ForeignKey("CategoryId")]
        public virtual Category Category { get; set; }
        public Guid CategoryId { get; set; }
}
```

برای مدل فوق می‌خواهیم بر روی فیلدهای Title و CategoryId ایندکسی را ایجاد کنیم، برای این منظور کلاس زیر را برای ایجاد ایندکس ایجاد خواهیم کرد:

```
public class SubCategoryConfiguration : EntityTypeConfiguration<SubCategory>
 {
        public SubCategoryConfiguration()
        {
            Property(p => p.CategoryId).HasColumnAnnotation("Index", new IndexAnnotation(new
IndexAttribute("AK_SubCategory", 1){ IsUnique = true}));
            Property(p => p.Title).HasMaxLength(30).IsRequired().HasColumnAnnotation("Index", new
IndexAnnotation(new IndexAttribute("AK_SubCategory", 2){ IsUnique = true}));
            Property(so => so.RowVersion).IsRowVersion();
        }
}
```

همانطور که مشاهده می‌کنید اینکار را با استفاده از ویژگی IndexAttribute انجام داده‌ایم. تمامی تنظیمات یک ایندکس را توسط این کلاس می‌توانیم انجام دهیم؛ تنظیماتی از قبیل نام ایندکس، منحصر به فرد بودن ایندکس و... را می‌توانیم مشخص کنیم:

```
public virtual bool IsClustered { get; set; }
public virtual int Order { get; set; }
public virtual bool IsUnique { get; set; }
```

در نهایت با استفاده از HasColumnAnnotation ویژگی Index را به پراپرتی Title اضافه کرده‌ایم. این متد دو پارامتر از ورودی دریافت می‌کند. پارامتر اول نام annotation می‌باشد که دقیقاً باید همنام با annotationهای موجود باشد. پارامتر دوم نیز می‌تواند یک رشته و یا یک آبجکت باشد. در حالت دوم آبجکت‌ها باید قابلیت سریالایز شدن توسط اینترفیس IMetadataAnnotationSerializer را داشته باشند. در کد فوق ایندکس را بر روی دو فیلد ایجاد کرده‌ایم. همچنین می‌توان بر روی یک فیلد نیز چندین ایندکس داشته باشید:

```
Property(p => p.Title).HasMaxLength(30).IsRequired().HasColumnAnnotation("Index", new
IndexAnnotation(new[]
{
                            new IndexAttribute("AK_Category_1") { IsUnique = true},
                            new IndexAttribute("AK_Category_2"),
}));
```

عنوان: **بهبود کارآیی برنامه‌های قدیمی که از SQL Server استفاده می‌کنند**
نویسنده: وحید نصیری
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۴/۲۰ ۱۲:۲۵
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework, SQL Server, Performance

برنامه‌های قدیمی، الزاما خیلی قدیمی هم نیستند؛ برنامه‌هایی هستند پر از کوئری‌های ذیل:

```
SELECT * FROM table1 WHERE OrderDate ='12 Mar 2004'

SET @SQL = 'SELECT * FROM table2 WHERE OrderDate = ' + '''' + @Var + ''''
EXEC (@SQL)
```

ویژگی مهم این نوع کوئری‌ها که با جمع زدن رشته‌ها و یا مقدار دهی مستقیم فیلدها تشکیل شده‌اند، «غیر پارامتری» بودن آن‌ها است.
این نوع مشکلات با بکار گیری ORMها به نحو قابل توجهی کاهش یافته‌است؛ زیرا این نوع واسطها در اغلب موارد، در آخر کار کوئری‌هایی پارامتری را تولید می‌کنند.

مشکل کوئری‌های غیر پارامتری چیست؟

استفاده‌ی وسیع از کوئری‌های غیرپارامتری با SQL Server، مشکلی را پدید می‌آورد به نام «Cache bloat» یا «کش پُف کرده» و این «پُف» به این معنا است که کش کوئری‌های اجرا شده‌ی بر روی SQL Server بیش از اندازه با Query planهای مختلف حاصل از بررسی نحوه‌ی اجرای بهینه‌ی آن‌ها پر شده‌است. هر کوئری که به SQL Server می‌رسد، جهت اجرای بهینه، ابتدا پردازش می‌شود و دستور العملی خاص آن، تهیه و سپس در حافظه کش می‌شود. وجود این کش به این خاطر است که SQL Server هربار به ازای هر کوئری رسیده، این عملیات پردازشی را تکرار نکند. مشکل از زمانی شروع می‌شود که SQL Server کوئری‌هایی را که از نظر یک برنامه نویس مانند هم هستند را به علت عدم استفاده‌ی از پارامترها، یکسان تشخیص نداده و برای هر کدام یک Plan جداگانه را محاسبه و کش می‌کند. این مساله با حجم بالای کوئری‌های رسیده دو مشکل را ایجاد می‌کند:
الف) مصرف حافظه‌ی بالای SQL Server که گاهی اوقات این حافظه‌ی اختصاص داده شده‌ی به کش کوئری‌ها به بالای یک گیگابایت نیز می‌رسد.
ب) CPU Usage بالای سیستم

سیستم قدیمی است؛ امکان تغییر کدها را نداریم.

بدیهی است بهترین راه حلی که در اینجا وجود دارد، پارامتری ارسال کردن کوئری‌ها به SQL Server است تا به ازای هر تغییری در مقادیر آن‌ها، این کوئری‌ها باز هم یکسان به نظر برسند و SQL Server سعی در محاسبه‌ی مجدد Plan آن‌ها نکند. اما ... اگر این امکان را ندارید، خود SQL Server یک چنین قابلیت‌هایی را به صورت توکار تدارک دیده‌است که باید فعال شوند.

فعال سازی پارامتری کردن خودکار کوئری‌ها در SQL Server

اگر نمی‌توانید کدهای یک سیستم قدیمی را تغییر دهید، SQL Server می‌تواند به صورت خودکار این‌کار را برای شما انجام دهد. در این حالت فقط کافی است یکی از دو دستور ذیل را اجرا کنید:

```
--Forced
ALTER DATABASE dbName SET PARAMETERIZATION FORCED

--Simple
ALTER DATABASE dbName SET PARAMETERIZATION SIMPLE
```

حالت simple بیشتر جهت پارامتری کردن خودکار کوئری‌های select بکار می‌رود. اگر می‌خواهید تمام کوئری‌های select, insert, update و delete را نیز پارامتری کنید، باید از حالت forced استفاده نمائید.

فعال سازی بهبود کارآیی SQL Server با کوئری‌های Ad-Hoc زیاد

به کوئری‌های غیرپارامتری، کوئری‌های Ad-Hoc نیز گفته می‌شود. اگر سیستم فعلی شما، تعداد زیادی کوئری Ad-Hoc تولید می‌کند، می‌توان فشار کاری SQL Server را برای این مورد خاص، تنظیم و بهینه سازی کرد.
فعال سازی گزینه‌ی ویژه‌ی «Optimize for Ad hoc Workloads» سبب می‌شود تا SQL Server پس از مدتی به صورت خودکار کش Plan کوئری‌هایی را که به ندرت استفاده می‌شوند، حذف کند. همین مساله سبب آزاد شدن حافظه و بهبود کارآیی کلی سیستم می‌گردد. همچنین باید درنظر داشت که کش Plan کوئری‌ها نامحدود نیست و سقفی دارد. به همین جهت آزاد شدن آن، کش کردن کوئری‌هایی را که بیشتر استفاده می‌شوند، ساده‌تر می‌کند.
برای اعمال آن به یک بانک اطلاعاتی خاص، نیاز است دستورات ذیل را اجرا کرد:

```
use dbName;
-- Optimizing for Ad hoc Workloads
exec sp_configure 'show advanced options',1;
RECONFIGURE;
go
exec sp_configure 'optimize for ad hoc workloads',1;
RECONFIGURE;
Go
```

برای مطالعه‌ی بیشتر

Fixing Cache Bloat Problems With Guide Plans and Forced Parameterization

Optimizing ad-hoc workloads

Optimizing for Ad hoc Workloads

عنوان: **ذخیره تنظیمات متغیر مربوط به یک وب اپلیکیشن ASP.NET MVC با استفاده از EF**
نویسنده: غلامرضا ربال
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۴/۲۷ ۹:۱۵
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework, MVC, Reflection, ASP.NET Identity, Caching

طی این مقاله، **نحوه‌ی ذخیره سازی تنظیمات متغیر و پویای یک برنامه را به صورت Strongly Typed** ارائه خواهم داد. برای این منظور، یک API را که از Reflection ، Cache ، Lazy Loading و Entity Framework بهره میگیرد، خواهیم ساخت.
برنامه‌ی هدف ما که از این API استفاده می‌کند، یک اپلیکیشن Asp.net MVC است. قبل از شروع به ساخت API مورد نظر، یک دید کلی در مورد آنچه که قرار است در نهایت توسعه یابد، در زیر مشاهده میکنید:

```
public SettingsController(ISettings settings)
{
  // example of saving
  _settings.General.SiteName = "دات نت تیپس";
  _settings.Seo.HomeMetaTitle = ".Net Tips";
  _settings.Seo.HomeMetaKeywords = "Asp.net MVC,Entity Framework,Reflection";
  _settings.Seo.HomeMetaDescription = "ذخیره تنظیمات برنامه";
  _settings.Save();
}
```

همانطور که در کدهای بالا مشاهده میکنید، شی _setting ما دارای دو پراپرتی فقط خواندنی بنام‌های General و Seo است که شامل تنظیمات مورد نظر ما هستند و این دو کلاس از کلاس پایه‌ی SettingBase ارث بری کرده‌اند. دو دلیل برای انجام این کار وجود دارد:
تنظیمات به صورت گروه بندی شده در کنار هم قرار گرفته‌اند و یافتن تنظیمات برای زمانی که نیاز به دسترسی به آنها داریم، راحت‌تر و ساده‌تر خواهد بود.

به این شکل تنظیمات قابل دسترس در یک گروه، از دیتابیس بازیابی خواهند شد.

اصلا چرا باید این تنظیمات را در دیتابیس ذخیره کنیم؟

شاید فکر کنید چرا باید تنظیمات را در دیتابیس ذخیره کنیم در حالی که فایل web.config در درسترس است و می‌توان توسط کلاس ConfigurationManager به اطلاعات آن دسترسی داشت. **جواب:** دلیل این است که با تغییر فایل web.config، برنامه‌ی وب شما ری استارت خواهد شد (چه زمان‌هایی یک برنامه Asp.net ری استارت میشود).
برای جلوگیری از این مساله، راه حل مناسب برای ذخیره سازی اطلاعاتی که نیاز به تغییر در زمان اجرا دارند، استفاده از از دیتابیس می‌باشد. در این مقاله از Entity Framework و پایگاه داده Sql Sever استفاده می‌کنم.

مراحل ساخت Setting API مورد نظر به شرح زیر است:
ساخت یک Asp.net Web Application

ساخت مدل Setting و افزودن آن به کانتکست Entity Framework

ساخت کلاس SettingBase برای بازیابی و ذخیره سازی تنظیمات با رفلکشن

ساخت کلاس GenralSettins و SeoSettings که از کلاس SettingBase ارث بری کرده‌اند.

ساخت کلاس Settings به منظور مدیریت تمام انواع تنظیمات

یک برنامه‌ی Asp.Net Web Application را از نوع MVC ایجاد کنید. تا اینجا مرحله‌ی اول ما به پایان رسید؛ چرا که ویژوال استودیو کارهای مورد نیاز ما را انجام خواهد داد.

لازم است مدل خود را به ApplicationDbContext موجود در فایل IdentityModels.cs معرفی کنیم. به شکل زیر:

```
namespace DynamicSettingAPI.Models
{
    public interface IUnitOfWork
    {
        DbSet<Setting> Settings { get; set; }
        int SaveChanges();
    }
}

public class ApplicationDbContext : IdentityDbContext<ApplicationUser>,IUnitOfWork
    {
        public DbSet<Setting> Settings { get; set; }
        public ApplicationDbContext()
            : base("DefaultConnection", throwIfV1Schema: false)
        {
        }

        public static ApplicationDbContext Create()
        {
            return new ApplicationDbContext();
        }
    }


namespace DynamicSettingAPI.Models
{
    public class Setting
    {
        public string Name { get; set; }
        public string Type { get; set; }
        public string Value { get; set; }
    }
}
```

مدل تنظیمات ما خیلی ساده است و دارای سه پراپرتی به نام‌های Value ، Type ، Name هست که به ترتیب برای دریافت مقدار تنظیمات، نام کلاسی که از کلاس SettingBase ارث برده و نام تنظیمی که لازم داریم ذخیره کنیم، در نظر گرفته شده‌اند.

لازم است تا متد OnModelCreating مربوط به ApplicationDbContext را نیز تحریف کنیم تا کانفیگ مربوط به مدل خود را نیز اعمال نمائیم.

```
protected override void OnModelCreating(DbModelBuilder modelBuilder)
        {
            modelBuilder.Entity<Setting>()
                    .HasKey(x => new { x.Name, x.Type });

            modelBuilder.Entity<Setting>()
                        .Property(x => x.Value)
                        .IsOptional();

            base.OnModelCreating(modelBuilder);
        }
```

ساختاری به شکل زیر مد نظر ماست:

Max Rows: 1000

Name	Type	Value
AdminEmail	GeneralSettings	NULL
HomeMetaDescription	SeoSettings	Welcome to Talk Sharp
HomeMetaTitle	SeoSettings	NULL
SiteName	GeneralSettings	Talk Sharp
NULL	NULL	NULL

کلاس SettingBase ما همچین ساختاری را خواهد داشت:

```
namespace DynamicSettingAPI.Service
{
    public abstract class SettingsBase
    {
        //1
        private readonly string _name;
        private readonly PropertyInfo[] _properties;

        protected SettingsBase()
        {
            //2
            var type = GetType();
            _name = type.Name;
            _properties = type.GetProperties();
        }

        public virtual void Load(IUnitOfWork unitOfWork)
        {
            //3 get setting for this type name
            var settings = unitOfWork.Settings.Where(w => w.Type == _name).ToList();

            foreach (var propertyInfo in _properties)
            {
                //get the setting from setting list
                var setting = settings.SingleOrDefault(s => s.Name == propertyInfo.Name);
                if (setting != null)
                {
                    //4 set
                    propertyInfo.SetValue(this, Convert.ChangeType(setting.Value,
propertyInfo.PropertyType));
                }
            }
        }
        public virtual void Save(IUnitOfWork unitOfWork)
        {
            //5 get all setting for this type name
            var settings = unitOfWork.Settings.Where(w => w.Type == _name).ToList();

            foreach (var propertyInfo in _properties)
            {
                var propertyValue = propertyInfo.GetValue(this, null);
                var value = (propertyValue == null) ? null : propertyValue.ToString();

                var setting = settings.SingleOrDefault(s => s.Name == propertyInfo.Name);
                if (setting != null)
                {
                    // 6 update existing value
                    setting.Value = value;
                }
                else
                {
```

```
                    // 7 create new setting
                    var newSetting = new Setting()
                    {
                        Name = propertyInfo.Name,
                        Type = _name,
                        Value = value,
                    };
                    unitOfWork.Settings.Add(newSetting);
                }
            }
        }
    }
}
```

این کلاس قرار است توسط کلاس‌های تنظیمات ما به ارث برده شود و در واقع کارهای مربوط به رفلکشن را در این کلاس کپسوله کرده‌ایم. همانطور که مشخص است ما دو فیلد را به نام‌های _name و _properties به صورت فقط خواندنی در نظر گرفته ایم که نام کلاس مورد نظر ما که از این کلاس به ارث خواهد برد، به همراه پراپرتی‌های آن، در این ظرف‌ها قرار خواهند گرفت.
متد Load وظیفه‌ی واکشی تمام تنظیمات مربوط به Type و ست کردن مقادیر به دست آمده را به خصوصیات کلاس ما، برعهده دارد. کد زیر مقدار دریافتی از دیتابیس را به نوع داده پراپرتی مورد نظر تبدیل کرده و نتیجه را به عنوان Value پراپرتی ست میکند.

```
propertyInfo.SetValue(this, Convert.ChangeType(setting.Value, propertyInfo.PropertyType));
```

متد Save نیز وظیفه‌ی ذخیره سازی مقادیر موجود در خصوصیات کلاس تنظیماتی را که از کلاس SettingBase ما به ارث برده است، به عهده دارد.
این متد دیتاهای موجود دردیتابیس را که متعلق به کلاس ارث برده مورد نظر ما هستند، واکشی میکند و در یک حلقه، اگر خصوصیتی در دیتابیس موجود بود، آن را ویرایش کرده وگرنه یک رکورد جدید را ثبت میکند.

کلاس‌های تنظیمات شخصی سازی شده خود را به شکل زیر تعریف میکنیم :

```
public class GeneralSettings : SettingsBase
    {
        public string SiteName { get; set; }
        public string AdminEmail { get; set; }
        public bool RegisterUsersEnabled { get; set; }
    }

 public class GeneralSettings : SettingsBase
    {
        public string SiteName { get; set; }
        public string AdminEmail { get; set; }
    }
```

نیازی به توضیح ندارد.
برای اینکه تنظیمات را به صورت یکجا داشته باشیم و Abstraction ای را برای استفاده از این API ارائه دهیم، یک اینترفیس و یک کلاس که اینترفیس مذکور را پیاده کرده است در نظر میگیریم:

```
public interface ISettings
{
    GeneralSettings General { get; }
    SeoSettings Seo { get; }
    void Save();
}

public class Settings : ISettings
{
    // 1
    private readonly Lazy<GeneralSettings> _generalSettings;
    // 2
    public GeneralSettings General { get { return _generalSettings.Value; } }

    private readonly Lazy<SeoSettings> _seoSettings;
    public SeoSettings Seo { get { return _seoSettings.Value; } }
```

```
    private readonly IUnitOfWork _unitOfWork;
    public Settings(IUnitOfWork unitOfWork)
    {
        _unitOfWork = unitOfWork;
        // 3
        _generalSettings = new Lazy<GeneralSettings>(CreateSettings<GeneralSettings>);
        _seoSettings = new Lazy<SeoSettings>(CreateSettings<SeoSettings>);
    }

    public void Save()
    {
        // only save changes to settings that have been loaded
        if (_generalSettings.IsValueCreated)
            _generalSettings.Value.Save(_unitOfWork);

        if (_seoSettings.IsValueCreated)
            _seoSettings.Value.Save(_unitOfWork);

        _unitOfWork.SaveChanges();
    }
    // 4
    private T CreateSettings<T>() where T : SettingsBase, new()
    {
        var settings = new T();
        settings.Load(_unitOfWork);
        return settings;
    }
}
```

این اینترفیس مشخص می‌کند که ما به چه نوع تنظیماتی، دسترسی داریم و متد Save آن برای آپدیت کردن تنظیمات، در نظر گرفته شده است. هر کلاسی که از کلاس SettingBase ارث بری کرده را به صورت فیلد فقط خواندنی و با استفاده از کلاس Lazy درون آن ذکر میکنیم و به این صورت کلاس تنظیمات ما زمانی ساخته خواهد شد که برای اولین بار به آن دسترسی داشته باشیم.

متد CreateSetting وظیفه‌ی لود دیتا را از دیتابیس، بر عهده دارد که برای این منظور، متد لود Type مورد نظر را فراخوانی میکند. این متد وقتی به کلاس تنظیمات مورد نظر برای اولین بار دسترسی پیدا کنیم، فراخوانی خواهد شد.

حتما امکان این وجود دارد که شما از امکان Caching هم بهره ببرید برای مثال همچین متد و سازنده‌ای را در کلاس Settings در نظر بگیرید:

```
private readonly ICache _cache;
public Settings(IUnitOfWork unitOfWork, ICache cache)
{
    // ARGUMENT CHECKING SKIPPED FOR BREVITY
    _unitOfWork = unitOfWork;
    _cache = cache;
    _generalSettings = new Lazy<GeneralSettings>(CreateSettingsWithCache<GeneralSettings>);
    _seoSettings = new Lazy<SeoSettings>(CreateSettingsWithCache<SeoSettings>);
}

private T CreateSettingsWithCache<T>() where T : SettingsBase, new()
{
    // this is where you would implement loading from ICache
    throw new NotImplementedException();
}
```

در آخر هم به شکل زیر میتوان (به عنوان دمو فقط) از این API استفاده کرد.

```
public ActionResult Index()
        {
            using (var uow = new ApplicationDbContext())
            {
                var _settings = new Settings(uow);
                _settings.General.SiteName = "دات نت تیپس";
                _settings.General.AdminEmail = "admin@gmail.com";
                _settings.General.RegisterUsersEnabled = true;
                _settings.Seo.HomeMetaTitle = ".Net Tips";
                _settings.Seo.MetaKeywords = "Asp.net MVC,Entity Framework,Reflection";
                _settings.Seo.HomeMetaDescription = "ذخیره تنظیمات برنامه";

                var settings2 = new Settings(uow);
```

```
                var output = string.Format("SiteName: {0} HomeMetaDescription: {1}  MetaKeywords:  {2}
MetaTitle:  {3}  RegisterEnable:  {4}",
                    settings2.General.SiteName,
                    settings2.Seo.HomeMetaDescription,
                    settings2.Seo.MetaKeywords,
                    settings2.Seo.HomeMetaTitle,
                    settings2.General.RegisterUsersEnabled.ToString()
                    );
                return Content(output);
            }

        }
```

خروجی :

نکته: در پروژه ای که جدیدا در سایت ارائه داده‌ام و در حال تکمیل آن هستم، از بهبود یافته‌ی این مقاله استفاده می‌شود. حتی برای اسلاید شوهای سایت هم میشود از این روش استفاده کرد و از فرمت json بهره برد برای این منظور. حتما در پروژه‌ی مذکور همچین امکانی را هم در نظر خواهم گرفتم.

پیشنها میکنم سورس SmartStore را بررسی کنید. آن هم به شکل مشابهی ولی پیشرفته‌تر از این مقاله، همچین امکانی را دارد.

DynamicSettingAPI.zip

عنوان: **کنترل نوع‌های داده با استفاده از EF در SQL Server**
نویسنده: علی یگانه مقدم
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۵/۰۴ ۱۸:۲۵
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework, SQL Server, database design, Performance

ورود سیستم‌های ORM مانند EF تحولی عظیم در در مباحث کار و تغییرات بر روی داده‌ها یا Data Manipulation بود. به طور خلاصه اصلی‌ترین هدف یک ORM، ایجاد فرامین شیء گرا به جای فرامین رابطه‌ای است؛ ولی در این بین نکات دیگری هم مد نظر گرفته شده‌است که یکی از آن‌ها پشتیبانی از چندین دیتابیس هست تا توسعه گران از یک سیستم واحد جهت اتصال به همه‌ی دیتابیس‌ها استفاده کنند و نیازی به دانش اضافه و سیستم جداگانه‌ای برای هر دیتابیس نباشد؛ مانند ADO که در دات نت به چندین دسته نقسیم شده بود و هم اینکه در صورتی که تمایلی به تغییر دیتابیس در آینده داشتید، کدها برای توسعه باز باشند و نیازی به تغییر سیستم نباشد.

ولی اگر کمی بیشتر به دنیای واقعی وارد شویم گاهی اوقات نیاز است که تنها بر روی یک دیتابیس فعالیت کنیم و یک دیتابیس نیاز است تا حد ممکن بهینه طراحی شود تا کارآیی بانک در حال حاضر و به خصوص در آینده تا حدی تضمین شود.
من همیشه در مورد EF یک نظری داشتم و آن اینست که با اینکه یک ORM، یک هدف مهم را در نظر دارد و آن اینست که تا حد ممکن استانداردهایی را که بین تمامی دیتابیس‌ها مشترک است، رعایت کند، ولی باز قابل قبول است اگر بگوییم که کاربران EF انتظار داشته باشند تا اطلاعات بیشتری در مورد sql server در آن نهفته باشد. از یک سو هر دو محصول مایکروسافت هستند و از سوی دیگر مطمئنا توسعه گران محصولات دات نت بیش از هر چیزی به sql server نگاه ویژه‌تری دارند. پس مایکروسافت در کنار حفظ آن ویژگی‌های مشترک، باید به حفظ استانداردهای جدایی برای sql server هم باشد.

تعدادی از برنامه نویسان در هنگام ایجاد Domain Model کم لطفی‌های زیادی را می‌کنند که یکی از آن‌ها عدم کنترل نوع داده‌های خود است. مثلا برای رشته‌ها هیچ محدودیتی را در نظر نمی‌گیرند. شاید در سمت کلاینت اینکار را انجام می‌دهند؛ ولی نکته‌ی مهم در طرف دیتابیس است که چگونه تعریف می‌شود. در این حالت nvarchar(MAX) در نظر گرفته میشود که به معنی اشاره به منطقه دوگیگابایتی از اطلاعات است. در نکات بعدی، قصد داریم این مرحله را یک گام به جلوتر پیش ببریم و آن هم ایجاد نوع داده‌های بهینه‌تر در Sql Server است.

نکته مهم: بدیهی است که تغییرات زیر، ORM شما را تنها به sql server مقید می‌کند که بعدها در صورت تغییر دیتابیس نیاز به حذف موارد زیر را خواهید داشت؛ در غیر اینصورت به مشکل عدم ایجاد دیتابیس برخواهید خورد.

اولین مورد مهم بحث تاریخ و زمان است ؛ وقتی ما یک نوع داده را تنها DateTime در نظر بگیریم، در Sql Server هم همین نوع داده وجود دارد و انتخاب میشود. ولی اگر شما واقعا نیازی به این نوع داده نداشته باشید چطور؟ در حال حاضر من بر روی یک برنامه‌ی کارخانه کار میکنم که بخش کارمندان و گارگران آن سه داده زمانی زیر را شامل می‌شود:

```
public DateTime BirthDate { get; set; }
        public DateTime HireDate { get; set; }
        public DateTime? LeaveDate { get; set; }
```

حال به جدول زیر نگاه کنید که هر نوع داده چه مقدار فضا را به خود اختصاص می‌دهد:

SmallDateTime	4 بایت
DateTime	8 بایت
DateTime2	6 تا 8 بایت
DateTimeOffset	8 تا 10 بایت
Date	3 بایت

SmallDateTime	4 بایت
Time	3 تا 5 بایت

از این جدول چه می‌فهمید؟ با یک نگاه می‌توان فهمید که ساختار بالای من باید 24 بایت گرفته باشد؛ برای ساختاری که هم تاریخ و هم زمان (ساعت) را پشتیبانی می‌کند. ولی با نگاه دقیق‌تر به نام پراپرتی‌ها این نکته روشن می‌شود که ما یک گپ Gap (فضای بیهوده) داریم چون زمان تولد، استخدام و ترک سازمان اصلا نیازی به ساعت ندارند و همان تاریخ کافی است. یعنی نوع Date با حجم کلی 9 بایت؛ که در نتیجه 15 بایت صرفه جویی در یک رکورد صورت خواهد گرفت.

پس کد بالا را به شکل زیر تغییر می‌دهم:

```
[Column(TypeName = "date")]
        public DateTime BirthDate { get; set; }

        [Column(TypeName = "date")]
        public DateTime HireDate { get; set; }

        [Column(TypeName = "date")]
        public DateTime? LeaveDate { get; set; }
```

خصوصیت Column از نسخه 4.5دات نت فریم ورک اضافه شده و در فضای نام System.ComponentModel.DataAnnotations.Schema قرار گرفته است.

نوع‌هایی که در بالا با سایز متغیر هستند، به نسبت دقتی که برای آن تعیین می‌کنید، سایز می‌گیرند. مثل time(0) که 3 بایت از حافظه را می‌گیرد. در صورتی که time معرفی کنید، به جای اینکه از شیء DateTime استفاده کنید، از شی Timespan استفاده کنید، تا در پشت صحنه از نوع داده time استفاده کند. در این حالت حداکثر حافظه یعنی 5 بایت را برخواهد داشت و بهترین حالت ممکن این هست که نیاز خود را بسنجید و خودتان دقت آن را مشخص کنید. دو شکل زیر نحوه‌ی تعریف نوع زمان را مشخص می‌کنند. یکی حالت پیش فرض و دیگری انتخاب دقت:

```
public class Testtypes
    {
            public TimeSpan CloseTime { get; set; }
             public TimeSpan CloseTime2 { get; set; }
    }
   public class TestConfig : EntityTypeConfiguration<Testtypes>
    {
        public TestConfig()
        {
            this.Property(x => x.CloseTime2).HasPrecision(3);
        }
    }
```

در تکه کد بالا همه از نوع time تعریف می‌شوند ولی در خصوصیت شماره یک نهایت استفاده از نوع تایم یعنی time(7) مشخص می‌شود. ولی در خصوصیت بعدی چون در کانفیگ دقت آن را مشخص کرده‌ایم از نوع time(3) تعریف می‌شود.

مورد دوم در مورد داده‌های اعشاری است:

بسیاری از برنامه نویسان تا آنجا که دیده‌ام از نوع float و single و double برای اعداد اعشاری استفاده می‌کنند ولی باید دید که در آن سمت دیتابیس، برای این نوع داده‌ها چه اتفاقی می‌افتد. نوع float در دات نت، با نوع single برابری میکند؛ هر دو یک نام جدا دارند، ولی در واقع یکی هستند. عموما برنامه نویسان به طور کلی بیشتر از همان single استفاده می‌کنند و برای انتساب برای این دو نوع هم حتما باید حرف f را بعد از عدد نوشت:

```
float flExample=23.2f;
```

باید توجه کنید که اگر مثلا float انتخاب کردید، تصور نکنید که همان float در دیتابیس خواهد بود. این دو متفاوت هستند تبدیلات به شکل زیر رخ می‌دهد:

```
//real
```

```
public float FloatData { get; set; }
//real
public Single SingleData { get; set; }
//float
public double DoubleData { get; set; }
```

همه نوع‌های بالا اعداد اعشاری هستند که به صورت تقریبی و به صورت نماد اعشاری ذخیره می‌گردند و برای به دست آوردن مقدار ذخیره شده، هیچ تضمینی نیست همان عددی که وارد شده است بازگردانده شود. اگر تا به حال در برنامه هایتان به چنین مشکلی برنخوردید دلیلش اعداد اعشاری کوچک بوده است. ولی با بزرگتر شدن عدد، این تفاوت به خوبی دیده می‌شود. حالا اگر بخواهیم اعداد اعشاری را به طور دقیق ذخیره کنیم، مجبور به استفاده از نوع decimal هستیم. در دات نت آنچنان محدودیتی بر سر استفاده‌ی از آن نداریم. ولی در سمت سرور داده‌ها بهتر هست برای آن تدابیری اندیشیده شود. هر عدد دسیمال از دقت و مقیاس تشکیل می‌شود. دقت آن تعداد ارقامی است که در عدد وجود دارد و مقیاس آن تعداد ارقام اعشاری است. به عنوان مثال عدد زیر دقتش 7 و مقیاسش 3 است:

```
4235.254
```

در صورتی که عدد اعشاری را به دسیمال نسبت دهیم باید حرف m را بعد از عدد وارد کنیم:

```
decimal d1=4545.112m;
```

برای اعداد صحیح نیازی نیست. برای تعیین نوع دسیمال از fluent api استفاده می‌کنیم:

```
modelBuilder.Entity<Class>().Property(object => object.property).HasPrecision(7, 3);
```

کد زیر برای خصوصیت شماره یک، دقت 18 و مقیاس 2 را در نظر می‌گیرد و دومین خصوصیت طبق آنچه که برایش تعریف کرده ایم دقت 7 و مقیاس 3 است:

```
public class Testtypes
    {
        public Decimal Decimal1 { get; set; }
        public Decimal Decimal2 { get; set; }

     }

 public class TestConfig : EntityTypeConfiguration<Testtypes>
    {
        public TestConfig()
        {
            this.Property(x => x.Decimal2).HasPrecision(7, 3);
        }
    }
```

مورد سوم مبحث رشته هاست :

کدهای زیر را مطالعه فرمایید:

```
[StringLength(25)]
public string FirstName { get; set; }

[StringLength(30)]
[Column(TypeName = "varchar")]
public string EnProductTitle { get; set; }


public string ArticleContent { get; set; }
[Column(TypeName = "varchar(max)")]
public string ArticleContentEn { get; set; }
```

اولین رشته بالا (نام) را به محدوده‌ای از کاراکترها محدود کرده‌ایم. به طور پیش فرض تمامی رشته‌ها به صورت nvarchar در نظر گرفته می‌شوند. بدین ترتیب در رشته نام کوچک nvarchar(25) در نظر گرفته خواهد شد. حال اگر بخواهیم فقط حروف انگلیسی

پشتیبانی شوند، مثلا نام فنی کالا را بخواهید وارد کنید، بهتر هست که نوع آن به طرز صحیحی تعریف شود که در کد بالا با استفاده از خصوصیت Column نوع varchar را معرفی می‌کنم. بدین ترتیب تعریف نهایی نوع به شکل varchar(30) خواهد بود. استفاده از fluentApiها هم در این رابطه به شکل زیر است:

```
this.Property(e => e.EnProductTitle).HasColumnType("VARCHAR").HasMaxLength(30);
```

برای مواردی که محدوده‌ای تعریف نشود nvarchar(MAX) در نظر گرفته میشود مانند پراپرتی ArticleContent بالا. ولی اگر قصد دارید فقط حروف اسکی پشتیبانی گردند، مثلا متن انگلیسی مقاله را نیز نگه می‌دارید بهتر هست که نوع آن بهیته‌ترین حالت در نظر گرفته شود که برای پراپرتی ArticleContentEn نوع varchar(MAX) تعریف کرده‌ایم.

همانطور که گفتیم پیش فرض رشته‌ها nvarchar است، در صورتی که دوست دارید این پیش فرض را تغییر دهید روش زیر را دنبال کنید:

```
modelBuilder.Properties<string>().Configure(c => c.HasColumnType("varchar"));

//========== یا

modelBuilder.Properties<string>().Configure(c => c.IsUnicode(false));
```

جهت تکمیل بحث نیز هر کدام از متغیرهای عددی در سی شارپ معادل نوع‌های زیر در Sql Server هستند:

```
//tinyInt
public byte Age { get; set; }

//smallInt
public Int16 OldInt { get; set; }

//int
public int Int32 { get; set; }

//Bigint
public Int64 HighNumbers { get; set; }
```

نظرات خوانندگان

نویسنده: مرتضی رییسی
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۵/۰۴ ۲۰:۴۴

سلام. ممنون.
میشه بفرمائید برای مقادیر مالی به ریال و تومان بهترین نوع داده ای چیست؟
من اینچنین استفاده میکنم:

```
public virtual decimal CostPrice { set; get; }
```

و در کانفیگ:

```
this.Property(x => x.CostPrice)
    .HasColumnType("money")
    .IsRequired();
```

همین نوع و همین اندازه تنظیم کافیه؟ آیا تنظیم بیشتری نیاز دارد؟

نویسنده: علی یگانه مقدم
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۵/۰۴ ۲۲:۲

توصیه می‌کنم برای واحد پولی ایران از این جنس استفاده نکنید. از همان واحدهای عددی دقیق استفاده کنید.
اگر واحد مالی ما مانند کشورهای خارجی به صورت اعشار بیان میشد بله بهینه بود ولی در حال حاضر خیر.
من خودم تا به الان از Int استفاده کردم و می‌توان برای واحدهای بزرگتر BigInt را مورد استفاده قرار داد. هر چند int تا میلیارد را به خوبی پشتیبانی می‌کند

عنوان: **پیاده‌سازی الگوی Transaction Per Request در EF**
نویسنده: سیروان عفیفی
تاریخ: ۱۳۹۴/۰۵/۲۰ ۱۷:۱۰
آدرس: www.dotnettips.info
گروه‌ها: Entity framework, MVC, Dependency Injection, StructureMap, DesignPatterns

قبلاً در سایت جاری در رابطه با پیاده‌سازی الگوی Context Per Request مطالبی منتشر شده است. در ادامه می‌خواهیم تمامی درخواست‌های خود را اتمیک کنیم. همانطور که قبلاً در این مطلب مطالعه کردید یکی از مزایای الگوی Context Per Request، استفاده‌ی صحیح از تراکنش‌ها می‌باشد. به عنوان مثال اگر در حین فراخوانی متد SaveChanges، خطایی رخ دهد، کلیه‌ی عملیات RollBack خواهد شد. اما حالت زیر را در نظر بگیرید:

```
_categoryService.AddNewCategory(category);
_uow.SaveAllChanges();

throw new InvalidOperationException();

return RedirectToAction("Index");
```

همانطور که در کدهای فوق مشاهده می‌کنید، قبل از ریدایرکت شدن صفحه، یک استثناء را صادر کرده‌ایم. در این حالت، تغییرات درون دیتابیس ذخیره می‌شوند! یعنی حتی اگر یک استثناء نیز در طول درخواست رخ دهد، قسمتی از درخواست که در اینجا ذخیره‌سازی گروه محصولات است، درون دیتایس ذخیره خواهد شد؛ در نتیجه درخواست ما اتمیک نیست.
برای رفع این مشکل می‌توانیم یکسری وظایف (Tasks) را تعریف کنیم که در نقاط مختلف چرخه‌ی حیات برنامه اجرا شوند. هر کدام از این وظایف تنها کاری که انجام می‌دهند فراخوانی متد Execute خودشان است. در ادامه می‌خواهیم از این وظایف جهت پیاده‌سازی الگوی **Transaction Per Request** استفاده کنیم. در نتیجه اینترفیس‌های زیر را ایجاد خواهیم کرد:

```
public interface IRunAtInit
{
       void Execute();
}
public interface IRunAfterEachRequest
{
       void Execute();
}
public interface IRunAtStartUp
{
       void Execute();
}
public interface IRunOnEachRequest
{
       void Execute();
}
public interface IRunOnError
{
       void Execute();
}
```

خوب، این اینترفیس‌ها همانطور که از نامشان پیداست، همان اعمال را پیاده سازی خواهند کرد: **IRunAtInit** : اجرای وظایف در زمان بارگذاری اولیه‌ی برنامه. **IRunAfterEachRequest** : اجرای وظایف بعد از اینکه درخواستی فراخوانی (ارسال) شد.
IRunAtStartUp : اجرای وظایف در زمان StartUp برنامه. **IRunOnEachRequest** : اجرای وظایف در ابتدای هر درخواست.
IRunOnError : اجرای وظایف در زمان بروز خطا یا استثناءهای مدیریت نشده‌ی برنامه.
خوب، یک کلاس می‌تواند با پیاده‌سازی هر کدام از اینترفیس‌های فوق تبدیل به یک task شود. همچنین از این جهت که اینترفیس‌های ما ساده هستند و هر اینترفیس یک متد Execute دارد، عملکرد آن‌ها تنها اجرای یکسری دستورات در حالات مختلف می‌باشد.
قدم بعدی افزودن قابلیت پشتیبانی از این وظایف در برنامه‌مان است. اینکار را با پیاده‌سازی ریجستری زیر انجام خواهیم داد:

```
public class TaskRegistry : StructureMap.Configuration.DSL.Registry
{
        public TaskRegistry()
        {
            Scan(scan =>
            {
```

```
                scan.Assembliy("yourAssemblyName");
                scan.AddAllTypesOf<IRunAtInit>();
                scan.AddAllTypesOf<IRunAtStartUp>();
                scan.AddAllTypesOf<IRunOnEachRequest>();
                scan.AddAllTypesOf<IRunOnError>();
                scan.AddAllTypesOf<IRunAfterEachRequest>();
            });
        }
}
```

با این کار استراکچرمپ اسمبلی معرفی شده را بررسی کرده و هر کلاسی که اینترفیس‌های ذکر شده را پیاده‌سازی کرده باشد، رجیستر می‌کند. قدم بعدی افزودن رجیستری فوق و بارگذاری آن درون کانتینرمان است:

```
ioc.AddRegistry(new TaskRegistry());
```

اکنون وظایف درون کانتینرمان بارگذاری شده‌اند. سپس نوبت به استفاده‌ی از این وظایف است.

خوب، باید درون فایل Global.asax کدهای زیر را قرار دهیم. چون همانطور که عنوان شد وظایف ایجاد شده می‌بایستی در نقاط مختلف برنامه اجرا شوند:

```
protected void Application_Start()
{
   // other code
   foreach (var task in SmObjectFactory.Container.GetAllInstances<IRunAtInit>())
   {
                task.Execute();
    }
}
protected void Application_BeginRequest()
 {
           foreach (var task in SmObjectFactory.Container.GetAllInstances<IRunOnEachRequest>())
           {
                task.Execute();
           }
}
protected void Application_EndRequest(object sender, EventArgs e)
{
            try
            {
                foreach (var task in SmObjectFactory.Container.GetAllInstances<IRunAfterEachRequest>())
                {
                    task.Execute();
                }
            }
            finally
            {
                HttpContextLifecycle.DisposeAndClearAll();
                MiniProfiler.Stop();
            }
}
protected void Application_Error()
{
            foreach (var task in SmObjectFactory.Container.GetAllInstances<IRunOnError>())
            {
                task.Execute();
            }
}
```

همانطور که مشاهده می‌کنید، هر task در قسمت خاص خود فراخوانی خواهد شد. مثلاً IRunOnError درون رویداد Application_Error و دیگر وظایف نیز به همین ترتیب.

اکنون برنامه به صورت کامل از وظایف پشتیبانی می‌کند. در ادامه، کلاس زیر را ایجاد خواهیم کرد. این کلاس چندین اینترفیس را از اینترفیس‌های ذکر شده، پیاده‌سازی می‌کند:

```
public class TransactionPerRequest : IRunOnEachRequest, IRunOnError, IRunAfterEachRequest
{
        private readonly IUnitOfWork _uow;
        private readonly HttpContextBase _httpContext;
        public TransactionPerRequest(IUnitOfWork uow, HttpContextBase httpContext)
        {
```

```
            _uow = uow;
            _httpContext = httpContext;
        }


        void IRunOnEachRequest.Execute()
        {
            _httpContext.Items["_Transaction"] =
                _uow.Database.BeginTransaction(System.Data.IsolationLevel.ReadCommitted);
        }

        void IRunOnError.Execute()
        {
            _httpContext.Items["_Error"] = true;
        }

        void IRunAfterEachRequest.Execute()
        {
            var transaction = (DbContextTransaction) _httpContext.Items["_Transaction"];
            if (_httpContext.Items["_Error"] != null)
            {
                transaction.Rollback();
            }
            else
            {
                transaction.Commit();
            }
        }
}
```

توضیحات کلاس فوق:

در کلاس TransactionPerRequest به دو وابستگی نیاز خواهیم داشت: IUnitOfWork برای کار با تراکنش‌ها و HttpContextBase برای دریافت درخواست جاری. همانطور که مشاهده می‌کنید در متد IRunOnEachRequest.Execute یک تراکنش را آغاز کرده‌ایم و در IRunAfterEachRequest.Execute یعنی در پایان یک درخواست، تراکنش را commit کرده‌ایم. این مورد را با چک کردن یک فلگ در صورت عدم بروز خطا انجام داده‌ایم. اگر خطایی نیز وجود داشته باشد، کل عملیات roll back خواهد شد. لازم به ذکر است که فلگ خطا نیز درون متد IRunOnError.Execute به true مقداردهی شده است.

خوب، پیاده‌سازی الگوی Transaction Per Request به صورت کامل انجام گرفته است. اکنون اگر برنامه را در حالت زیر اجرا کنید:

```
_categoryService.AddNewCategory(category);
_uow.SaveAllChanges();

throw new InvalidOperationException();

return RedirectToAction("Index");
```

خواهید دید که عملیات roll back شده و تغییرات در دیتابیس (در اینجا ذخیره سازی گروه محصولات) اعمال نخواهد شد.